DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİR DEFA YETMEZ

KLEFİSEK YAYINLARI

jacqueline susann

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JACQUELINE SUSANN

BİR DEFA YETMEZ

KELEBEK YAYINLARI
İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

K E L E B E K Y A Y I N E V İ — İ S T A N B U L
Ankara Caddesi Babıali Han No: 99 Telefon: 26 84 40

«Once Is Not Enough»
adlı ingilizce aslından dilimize çeviren
Neş'e OLCAYTU

kitabı hazırlayan: yıldıran bozkurt
kapak resmi: şahin
birinci baskı: ekim 1982
copyright: kesim ajans - 1982
bu kitap uğur matbaasında düzenlenip basılmıştır.
106

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ERKEK

1945 yılında ansızın tiyatro alanında adı duyuldu. Mike Wayne doğuştan başarılı bir adamdı. Hava kuvvetlerinin en hızlı kumarbazı olarak tanınırdı. Kazandığı on üç bin dolar nakit parayla hakkındaki söylentileri gerçekleştirmiştir.

Henüz yirmisine gelmeden, borsa oyunlarının ve sahne hayatının yeryüzünde geçerli başlıca iki kumar olduğuna inanmıştı. Hava kuvvetlerinden ayrılıp kızların peşine düştüğünde yirmi yedi yaşındaydı. Bir süre sonra da sahne hayatına atıldı. On üç bin dolarını bir bahse girerek Aqueduct'ta beş hararetli gün geçirip altmış bine çıkarttı.

Bu parayı Broadway'de bir tiyatroya yatırarak bir prodüktörle işbirliği yaptı. Oyun tutunmuştu. Mike Wayne koronun en güzel kızı Vicki Hill ile evlendi.

Vicki bir yıldız olma hevesindeydi. Mike ona bu şansı tanıdı. 1948 yılında büyük harcamalarla tek başına ortaya çıkarttığı müzikalde karısına başrol verdi. Buna rağmen oyun tutundu. Eleştirmenler Mike Wayne'in tiyatro bilgisini övüyor, karısını özellikle yetenekli oyuncular arasında sahneye çıkarttığından ve başarıya ulaştırdığından söz ediyorlardı. Vicki'nin yetersiz olduğu konusunda hepsi aynı düşüncedeydi.

Mike, bu müzikal oyun sahneden kalkar kalmaz:

— «Kumar masasından zamanında kalkmasını bilmek gerek, güzelim. Ben sana bir şans tanıdım. Şimdi sen bana bir erkek çocuk vereceksin,» diyerek karısını tiyatrodan uzaklaştırdı.

1950 yılı başında kocasına bir kız çocuğu armağan etti. Mike

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wayne kızına hemen January (*) adını taktı ve hemşirenin kucağından çocuğu aldığı zaman, sessizce, ona bütün dünyayı satın alacağına ant içti.

January, iki yaşındayken babası, annesini öpmeden o önce davranıyordu. Ona çok düşkündü.

Mike, kızı dört yaşına bastığı yıl California'ya giderek ilk filmini yaptı.

Bir yıl sonra da aynı yıl içinde iki büyük filmle Oscar ödülüne aday gösterildi.

January altı yaşındayken babası Oscar ödülünü kazandı ve birbirinden güzel film yıldızlarıyla hakkında söylentiler duyulmağa başladı. (İşte Karısı bu sıralarda kendini içkiye vermiş ve bir sevgili bulmuştu.)

Mike, kızı yedi yaşına bastığı yıl ilk özel uçağına onun adını verdi. Aynı yıl, karısı gebe olduğu erkek çocuklarını düşürmeğe çalışırken öldü... Baba - kız yalnız kalmışlardı.

Mike kızını Connecticut'taki bir yatılı okula götürdüğü gün ona durumu açıklamağa çalıştı.

— «Artık annen olmadığı için burada bir hanımefendi olmayı öğretecekler sana yavrum.»

— «Sen niye öğretmiyorsun baba?»

—«Çok seyahat ediyorum ben. Hem küçük kızlara hanımlar ders verir.»

— «Annem neden öldü baba?»

— «Bilmiyorum yavrucuğum... Belki önemli bir kişi olmak istediği için.»

«Bu kötü bir şey midir?»

— «Sadece başaramadığın zaman kötü olur, insanı için için yer bitirir bu duygu.»

— «Sen önemli biri misin baba?»

— «Ben mi? Ben üstün bir kişiyim,» diyerek güldü.

— «Öyleyse ben de önemli biri olacağım.»

— «Pekâlâ. Yalnız her şeyden önce bir hanımefendi olmalısın.»

January böylece Miss Haddon'un okuluna gitmeyi kabul etti. Babası, New York'a geldiği zaman, hafta sonlarını kızıyle birlikte ge-

---

(*) January, Ocak ayı anlamına gelir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çiriyordu.

Mike Wayne'in ünü giderek arttı. Bütün büyük kumarbazlar gibi şansından yararlanmayı ve masadan ne zaman kalkacağını iyi bilirdi. Bir defa kumarda uçağını kaybetti. Ama gülümseyerek kalktı masadan, çünkü tekrar oturacaktı oraya.

Şansının ne zaman döneceğini soracak olursanız tam tarihiyle söyleyecektir: 20 Haziran 1967, Roma.

Kızı hakkında o haberi getirdikleri gündü...

KIZ

January'ye aynı soruyu soracak olursanız şansının ne zaman döndüğünü söyleyemeyecektir, çünkü kendini yalnızca O'nun kızı olarak düşünür. Ve O'nun kızı olmak, dünyanın en harikulâde şeyidir.

Miss Haddon'un okulunu başından beri 'geçirilmesi gereken bir dönem' olarak kabul etmişti. Kızların hepsi arkadaş canlısıydı ve iki gruba ayrılıyorlardı. Büyükler Elvis'e hayran, küçükler ise Linda'nın izindeydiler. Linda bir öğrenciydi: Linda Riggs. On altı yaşındaydı. Şarkı söyler, dans eder, aşırı heyecanları gürültülü ve rahatsız edici olurdu. (January yıllar sonra okul sıralarında çekilmiş fotoğrafları eline geçirdiğinde, Linda'nın, Ringo Starr'a ne kadar çok benzediğini ancak o zaman farkederek çok şaşırmıştı.) Oysa o zamanlar Linda, Miss Haddon'un okulunun tartışmasız yıldızıydı. Kimse; taranmamış, kabarık saçlarının, koca burnunun, dişlerindeki gümüş dolguların farkında değildi. Okulu bitirdikten sonra Linda'nın Broadway müzikallerinde baş komedyen olacağına herkes oybirliğiyle inanmıştı.

Linda son sınıfta okulun 'Annie Silâhına Davran' adlı oyununda başrole çıktı. Provalar başladığı zaman sekiz yaşındaki January'yi 'küçük arkadaşı' olarak seçmişti. Bu küçük arkadaş sözcüğü, küçük January'nin, Linda'nın işlerine koşuşturacağı, sahneye çıkacağı sırada şarkıların sözlerini hatırlatacağı anlamına geliyordu. January hiç bir zaman Linda'nın hayranlarından olmamıştı. Ama ona yardımcı seçilmek hoşuna gitmişti. Çünkü Linda, Mike Wayne'in adını ağzından düşürmüyordu, onun hayranlarındandı. January acaba babasını okulun oyununa çağırmış mıydı? Gelecek miydi? Gelmesi gerekirdi! Linda, January'nin koroya girmesini boş yere mi sağlamıştı!

Mike Wayne düşünüldüğü gibi törene geldi. January, babası Lin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da'nın elini sıkarken genç kızın kızararak kekelediğini şaşkınlıkla seyretti. Sonra babası ile dışarı çıkarlarken:

— «Ne müthişti, değil mi?» diye sordu.

— «Pis kokuyordu. Sen koroda ondan daha çok dikkati çekiyordun.»

— «Ama çok yetenekli o.»

—« Sadece çirkin ve şişko.»

— «Gerçekten mi baba?»

—« Gerçekten.»

Fakat Linda mezun olup ayrıldıktan sonra Mis Haddon'un okulu bomboş kalmıştı sanki. Bir yıl sonra Angela adında güzel bir kız başrole çıktı. Herkes onun, Linda'nın yerini dolduramadığı düşüncesinde birleşiyordu.

Iki yıl sonra Linda tekrar günün konusu oldu. Öğrencilerden biri okulun koridorlarında elinde 'Gloss' dergisiyle koşarak haberi yaydı. Derginin yayın kurulu arasında küçük harflerle 'Linda Riggs. Editör yardımcısı' diye yazılıydı. Okulun bütün öğrencileri bu durumdan fazlasıyla etkilenmişlerdi. January ise sessiz, hayal kırıklığı içinde, 'Ya Broadway?' diye düşünüyordu.

Haberi babasına söyledi. Mike Wayne pek şaşırmamıştı.

— «Bir moda dergisinde çalışması bile inanılır şey değil.» January:

— «Ama çok yetenekliydi o.»

— «Miss Haddon'un okulu için yetenekli sayılabilirdi. Artık 1960 yılındayız. Liz Taylor'a, Marilyn Monroe'ya benzeyen kızlar çok günümüzde. Hepsi fırsat kolluyor. Güzellik her şeydir demek istemiyorum ama yararı olmuyor da değil.»

— «Ben güzel olacak mıyım?»

Kızının gür kahverengi saçlarını okşayarak güldü.

— «Güzelden de öte olacaksın sen. Annenin kahverengi gözlerini almışsın. Onun yumuşak bakışlarını. Annende ilk dikkatimi çeken bu gözler olmuştu.»

January, babasının gözlerini almış olmayı tercih ederdi ama bunu söylemedi. Simsiyah saçlarına karşılık inanılmaz, masmavi gözleri vardı onun. Babasının olağanüstü yakışıklılığından bir an olsun kuşkuya düşmemişti. Kendi babalarını zaman zaman traşlı, saçlarını ya da dişlerini kaybetmekten endişeli ve anneleriyle tartışırken gören sınıf

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arkadaşları bile böyle bir kuşkuya düşmedikten sonra onun bu düşüncesi çok olağandı.

January, New York'ta babasıyla geçirdiği hafta sonlarında karşısında onu, memnun etmek için çırpınan yakışıklı bir erkek görüyordu sadece.

Arkadaşlarıyla içli dışlı olmamasının nedeni bu hafta sonları yüzündendi. Yakın bir arkadaşlık kurarsa birbirlerinin evlerine yemeğe ve yatıya gideceklerdi. Oysa January'nin babasını kimseyle paylaşmağa niyeti yoktu. Tabiî babasının Avrupa'da ya da başka bir yerde olduğu zamanlar çoktu. Ama beraber geçirdikleri hafta sonları bu yalnızlığını fazlasıyla gideriyordu. Pazar sabahları üstü kapalı siyah otomobilleriyle şoför gelip onu alır, asfalt yolda hızla New York'a babasının bir yıl için kiraladığı otel odasına götürürdü. January otele geldiğinde; babasını her defasında kahvaltı masasında bulurdu. Sekreteri not alır, yardımcısı haftalık programı hazırlar, bir diğeri gazeteleri izler, telefonlar (bazen üçü birden) çalar dururdu. January odadan içeri girer girmez her şey durur, babası onu kucaklardı. Traştan sonra çam kokusuna benzer bir koku kullanırdı... Onu kucaklayışı küçük kıza sonsuz bir güven duygusu veriyordu.

Babası çarçabuk işlerini bitirmeğe çalışır, sonra da January ile öğle yemeğini yerdi. Her defasında onu baştan hayran olurdu. Şehirlerarası telefonda kısa ve kesin bir dille kararlarını bildirişini dinler, yemeğinden azar azar atıştırırken onu izler, bir yandan not tutarak ahizeyi omuzuyla kulağının arasına nasıl sıkıştırdığını belleğine iyice yerleştirmeğe çalışırdı. Ya telefonda konuşurken January'ye dönüp göz kırpışı... O içini saran sıcacık duygu... «Ne kadar meşgul olursam olayım, her şeyi bırakıp seni düşünebilirim,» der gibiydi bu göz kırpışıyla.

Öğle yemeğinden sonra bütün işler bitmiş olurdu; ne telefon çalar, ne de kimse onları rahatsız edordi. Günün geri kalan kısmı January'ye aitti. Bazen onu Saks'a götürür, ne görürse alırdı. Bazen de Rockefeller Meydanına patinaj yapmağa götürürdü. (January patinaj yaparken babası içerde oturur, bir şeyler içerdi). Yeni bir oyun hazırlıkları içindeyse beraber tiyatroya uğrayıp provalara göz atarlar, Broadway'deki bütün oyunları görürlerdi. Genellikle matineye, çok ender de suareye giderlerdi. Her pazar Sardi'nin yerine gidip ön masada babasının karikatürünün tam altında otururlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bütün bunlara rağmen January pazar günlerinden nefret ediyordu. Ne kadar eğlenseler akşam olunca onu Miss Haddon'un yatakhanesine götürmek için bekleyen koskocaman, siyah otomobilin gölgeri düşüyordu aralarına. Gitmesi gerektiğini biliyordu, babasının da telefon konuşmalarına ve sahnedeki işlerine dönmesi gerektiğini...

Fakat Mike'in en çok sevdiği 'işi', January'nin doğum yıldönümleri için yaptığı hazırlıklardı. Kızı beş yaşına bastığı yıl bir sirk kiralamış ve anaokulundaki sınıf arkadaşlarının hepsini davet etmişti. Annesi henüz sağdı o yıllarda.

İri kahverengi gözlü, sessiz ve silik bir kadındı. Bir kenarda durur, çevresinde olanlarla ilgilenmez izlenimini uyandırırdı. January altı yaşındayken doğum yıldönümünü kızaklarla Central Park'taki tavernaya giderek çam ağacının dibinde bekleyen noel babanın armağanları arasında kutladı. Başka bir seferde de bir sihirbazla kuklalar getirtildi.

Sekiz yaşına girdiği gün ise ikisi baş başaydılar. Annesinin ölümünden sonra January'nin ilk doğum yıldönümüydü bu. Hafta içinde bir güne rastlamıştı. Siyah otomobil Miss Haddon'un okulundan onu alıp babasının kaldığı otele getirmişti. Mike Wayne şampanya şişesini açıp kızının bardağına bir parça içki koyarken January çok ciddiydi. Mike Wayne kadehini kaldırarak:

— «Küçük hanımefendinin şerefine,» dedi. «Sevdiğim tek kadının şerefine.»

Don Perignon ile havyarı ilk olarak burada tattırmıştı biricik kızına. Sonra onu pencerenin önüne çağırarak yeni yılı kutlamak için uçurulan küçük hava gemilerini gösterdi. Ama yeni yılı değil, onun doğum yıldönümünü kutluyordu bu küçük hava gemileri. Üzerlerinde, 'DOĞUM YILDÖNÜMÜN KUTLU OLSUN, JANUARY' yazıyordu. O günden sonra Don Perignon ve havyar önemli günlerin sembolü oldu.

On üçüncü doğum yıldönümünde babası onu Madison Meydanı'na götürdü. Salon karanlıktı, January geç kaldıklarını zannetti. Yer gösteren kimse de yoktu. Bu biraz tuhafına gitmişti. Ne bir kimse... ne bir ışık... Meyilli bir yoldan indiler, boş bahçenin karanlıklarına doğru ilerlediler. Elele yürürlerken January adamakıllı korkmuştu. Babası birden durdu ve alçak bir sesle:

— «Şimdi bir dilekte bulun,» dedi. «Şu anda pek çok ünlü kişinin durduğu yerde bulunuyorsun. Joe Lois, Sugar Ray, Marciano...»

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Elini tutup Zafer Anıtı'nınki gibi havaya kaldırdı ve boğuk bir sesle: «Şimdi bayanlar baylar, buraya çıkmış kişilerin en ünlüsü Bayan January Wayne'i takdim ediyorum sizlere!» dedi. «Bugün genç kızlığa geçişini kutluyoruz. Bu da senin ağırlığını gösterir şekerim.»

January kollarını onun boynuna doladı, o da yanağından öpmek üzere kızına eğildi. Fakat karanlıkta dudakları birleşti ve öylece kaldılar... Hemen ardından muhteşem bir orkestra 'Doğum yıldönümün kutlu olsun, January' melodisini çalmağa başladı. Ve ışıklar yandı. Yanıbaşlarında hazırlanan bir masaya havyar ve şampanya konmuştu. Bir garson onlara hizmet etmek üzere bekliyor, orkestra çalıyordu.

Doğum yıldönümü şarkısından sonra January'nin en sevdiği parçalardan biri çalmağa başladı. Birer yudum şampanya içtiler, sonra Mike onu dansa davet etti. January önce çok heyecanlanmıştı, fakat az sonra ona iyice sokuldu ve sanki yıllar yılı birlikte dans ettiği biriymiş gibi hissetti onu. Dans ederlerken Mike kulağına eğilerek: «Artık genç bir kız olma yolundasın,» dedi. «Bir gün karşına bir erkek çıkacak ve senin için çok önemli olacak o insan. Seni böyle kolları arasına alacak, o zaman âşık olmanın ne demek olduğunu öğreneceksin.»

January cevap vermedi. Çünkü sevebileceği tek erkeğin kolları arasındaydı zaten.

Diploma töreninde babasının Roma'da film çalışmaları vardı. January buna pek üzülmemişti. Mümkün olsa kendi bile bulunmak istemiyordu bu törende. Oysa koroya alınmış ve diploma töreninin veda konuşmasını yapmak için seçilmişti. Bu durumda kurtuluş yoktu artık, ama nasıl olsa yazı geçirmek için Roma'ya babasının yanına gidecekti.

Üniversiteye devam edip etmemek konusunda da babasıyla yaptığı tartışmayı kazanmıştı.

— «Babacığım, ömrüm okulda geçti.»

— «Ama üniversite öğretimi çok önemlidir yavrum.»

— «Neden?»

— «Canım, öğrenmek için, arkadaş edinmek için, kendini hayata hazırlamak için... Ne bileyim önemlidir işte. Sadece gerekli olduğunu biliyorum. Diğerleri neden gidiyor üniversiteye?»

— «Çünkü senin gibi bir babaları yok.»

— «Peki sen ne yapmak istiyorsun?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— «Bazen bir aktris olmayı istiyorum.»

— «Aktris olabilmek için de okula gitmen gerek.»

Bu konuşma sonunda January'nin hayatı hakkında karara varılmıştı. Mike Wayne, Roma'daki filmi bitirdikten sonra yeni bir film yapımı için Londra'ya gidecekti. Kızını da Kraliyet Konservatuarı tiyatro bölümüne kaydetmeyi başarmıştı. January, konservatuara devam etme fikrini benimsemedi. Aktris olmayı gerçekten isteyip istemediğini bile bilmiyordu...

Ama Roma'ya gidiyordu ya! Şu mezuniyet işlemlerinin bir an önce bitmesini bekliyordu. Diploma töreni için kepinin ve cübbesinin altına keten bir elbise giyecekti. Uçak bileti ve pasaportu çantasında, valizleri de siyah otomobilin içinde hazır olacaktı. Konuşmasını yapıp diplomasını eline alır almaz yola koyulacaktı!

İşte tören günü gelip çattı. January arkadaşlarının anneleri ve babalarının kutlamaları arasında salondan çıkıyordu artık. Gözyaşları arasında arkadaşlarıyla vedalaşıyorlar, mektuplaşmak için sözleşiyorlardı. Hoşçakalın! Hoşçakalın! Cübbesini üzerinden yırtarcasına çıkarıp kepini Miss Hicks'in tiyatro dersanesine fırlattığı gibi soluğu dışarda aldı. Siyah, üzeri kapalı otomobile atlayıp doğru Kennedy Havaalanına!

704 numaralı uçak... Birinci sınıf yolcu salonu yarı yarıya boş... January yemeğini yiyip gösterilen filmi izlemeyecek kadar heyecanlı... Saatlerce dergileri karıştırdı, hayaller kurdu, ardarda meyve suları içti. Ve sonunda uçak Roma Havaalanına indi. Roma saatine göre sabahın yedisiydi. Babası özel arabası ve çevresinde resmî birtakım memurlarla alanda onu bekliyordu. Uçaktan, doğru onun kolları arasına atıldı January... dünyanın en mükemmel erkeğinin kolları arasına. Sadece kendisine ait olan bir erkeğin!

Siyah otomobil gümrük salonuna götürdü onları. Genç kızın pasaportu damgalandı, oradan bekleme salonuna geçtiler. Koyu renk giysileriyle yakışıklı, zayıf iki İtalyan genci January'nin valizlerini taşımak için onları bekliyordu.

Mike buruşmuş kâğıt paraları avuçlarına sıkıştırırken:

— «İngilizce bilmezler ama çok iyi ve akıllıdırlar,» dedi. «Valizlerini otele götürecekler.»

Sonra beklome salonunun önünde duran kırmızı spor jaguar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

otomobilin önünde durdular. Otomobilin üzeri kapalıydı. Mike kızının sevincini gülümseyerek karşıladı.

— «Başbaşa gitmemiz daha iyi olur, diye düşündüm. Hadi bin bakalım, Kleopatra. Roma'ya girmeğe hazırlan.»

January, Roma'yı ilk olarak pırıl pırıl bir haziran sabahı görmüştü. Hafif bir rüzgâr vardı, sabah güneşinin içini ısıttığını hissetti. Tek tük dükkânların kepenkleri açılmıştı. Önlüklü genç delikanlılar bulvar kahvelerinin önlerini süpürüyorlardı. Uzaktan hafif bir korna sesi duyuldu... trafiğin hızlandığı saatlerde sürekli duyulan korna seslerinden sadece biri.

Mike, küçük bir lokantanın önünde durdu. Lokanta sahibi koşarak dışarı çıktı, onu kucaklayarak kendi eliyle yumurta ve sosis pişirip karısının henüz yaptığı sıcak ekmeklerden ikram etmek istediğini söyledi.

Via Veneto Meydanında Excelsior Oteline geldikleri zaman kent tamamen uyanmış, ortalık hareketlenmişti. January, caddenin her iki tarafında uzanan bulvar kahvelerine, New York Times ve Tribune gazetesinin Paris baskısını okuyan turistlere hayranlıkla baktı.

— «Via Veneto Meydanındayız, değil mi?» diye sordu.

Mike güldü.

— «Evet. Sophia Loren'in bu saatte buradan geçmesini sağlayamadığım için özür dilerim. Bir yıl bu meydanda oturup beklesen onu göremeyeceğin de bir gerçektir. Öte yandan bir saat içinde Roma'da bulunan bütün Amerikalılarla Via Veneto'da karşılaşabilirsin.»

January, Excelsior otelindeki muhteşem daireyi görünce çok heyecanlandı. Kabartmalı mermer şöminesi, yemek salonu ve iki büyük yatak odasıyla saraydan farksız bir daireydi.

Mike: «Amerikan konsolosluğuna bakan odayı senin için değiştirdim. Bu taraf caddenin gürültüsünden daha uzak,» dedi. Sonra genç kızın odasına getirilmiş olan valizlerini işaret ederek, «Eşyalarını yerleştir, bir banyo yapıp uyu. Saat dörtte seni alması için otomobili gönderirim. Stüdyoya gelirsin, akşam birlikte döneriz.»

— «Şimdi seninle gelemez miyim?»

Mike güldü. «Roma'da geçireceğin ilk gece yorgun olmanı istemiyorum. Saat dokuzdan ondan önce yemek yenmiyor burada.»

Kapıya doğru yürüdü, sonra durup ona baktı ve başını sallayarak:

— «Biliyor musun, gerçekten çok güzelsin,» dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

January stüdyoya geldiğinde henüz çekime devam ediyorlardı. Salonun arkasında durup karanlıkta çekimi ve onları seyretti. Bütün gazetelerin Gary Cooper'a benziyor, diye sözünü ettiği Mitch Nelson'u tanımıştı. Çıkık çenesi ve hemen hemen hiç oynamayan incecik dudakları vardı. Mitch, Melba Delitto ile bir aşk sahnesi çeviriyordu. January, Melba'yı sadece yabancı filmlerden tanıyordu. Çok güzel bir kadındı, ama aksanı kabaydı. Birkaç defa sözlerini şaşırdı. Mike her defasında gülümseyerek yanına gidiyor, üzülmemesini söylüyordu. Sonra sahne baştan alınıyordu. On yedinci çekimde Mike, «tamam!» diye seslendi ve ışıklar yandı. January'yı görür görmez yalnızca kızına özgü gülümseyişiyle yanına gitti. Onun koluna girerek, «Ne kadar zamandır bekliyorsun burada?» diye sordu.

— «On iki sahne kadar oldu. Aynı zamanda rejisörlük yaptığını bilmiyordum.»

— «Melba'nın ilk olarak ingilizce konuşması gereken sahneleri çekiyorduk. Birkaç gün boşuna çalıştık. Sözlerini şaşırıyor, rejisör ona İtalyanca bir şeyler söylüyor, Melba da karşılık veriyor, bu defa rejisör daha çok bağırıyor, kadıncağız ağlaya ağlaya setten kaçıyordu. Tabii tekrar makyaj yapması en az bir saat sürüyordu - rejisörün affetmesi de bir saat, etti iki saat. Sonunda yanlış yaptıkça yanına gidip onu avutmağa çalışırsam hem zamandan, hem paradan kâr ederiz, diye düşündüm. Üstelik çekim de iyi olur dedim.»

Genç bir delikanlı heyecanla yanlarına geldi ve:

— «Bay Mike, iki saat önce işim bitmişti, ama kızınızla tanışabilmek için beklemeyi göze aldım.»

Mike onları tanıştırdı.

— «January, bu genç oyuncu Franco Mellini.»

Franco yirmi bir yaşlarındaydı. İngilizcesi kabaydı ama uzun boylu ve çok yakışıklıydı.

Mike «İşte tanıştın, hadi şimdi toz ol,» dedi. Sesi sert çıkmıştı ama gülümsüyordu. Franco genç kızı eğilerek selâmladı ve uzaklaştı. «Ufak bir rolü var bu filmde. Ama bir gün başrolde oynayabilir. Onu Milano'da buldum. Çekim için yer arıyordum. Batakhane diye adlandırılabilecek bir lokalde şarkıcılık ve barmenlik yapıyordu. Temiz, saf bir çocuk. Sette herkesi nasıl büyülediğini bir görsen. Melba bile hayran ona.» Mike başını salladı. «Bir İtalyan çevresindeki insanları büyüledi mi, geç gitsin.»

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kolkola yürüdüler. Stüdyo bomboştu. January sessiz sessiz ettiği duaların gerçekleştiğini düşündü. Hayalini kurduğu, istediği an gelmişti. Onun yanında yürümek, yaşantısının bir parçası olmak, çalışırken onu görmek, dertlerini paylaşmak.

Mike birden, «Filmde senin için de ufak bir rol hazırladım,» dedi. «Birkaç cümlelik... hey» Onun kolları arasından kurtulmağa çalışarak, «Ne yapıyorsun, boğacaksın beni!»

Kalabalık trafiğin içinden ağır ağır yol alırken Mike biraz setteki olaylardan yakındı. Melba'nın ingilizcesinden duyduğu endişeden, Mitch Nelson'u hiç sevmediğinden, diğer İtalyan oyuncular ve set işçileriyle aralarında dilden ötürü çıkan güçlüklerden söz etti. En çok da trafiğin sıkışıklığından yakındı durdu. January dinliyor, bütün bunların bir rüya olmadığını tekrarlıyordu kendi kendine. Gerçekten onun yanındaydı... Sadece bir pazar günü geçirmeyecekleıdi eskisi gibi... Ertesi gün siyah otomobil gelip onu almayacaktı... Her gün böyle beraber olacaklardı artık... Yolun tıkanmasına aldırdığı yoktu... Roma'da onunla beraberdi. Evet, ikisi yalnız ikisi!...

Otele girdiklerinde salonda genç bir İtalyan daha onları bekliyordu. Yanında paketler vardı. January bütün İtalyanların nasıl böyle incecik kalabildiklerine şaşmıştı. Kendi yemeklerini yemiyorlar mıydı acaba?

Genç çocuk peşleri sıra odalarına çıkarken Mike, «Bruno» diye onu tanıştırdı. «Birkaç gün önce sana giyecek bir şeyler alması için onu çarşıya gönderdim. Pek çok ünlü kişilerin alışverişini yapar Bruno. İçlerinden istediğini seç, yada hepsini al. Ben bir duş yapıp Amerika'ya telefon edeceğim, santraldaki kız dilimden anlarsa tabiî.» Onu yanağından hafifçe öptü. «Dokuzda görüşürüz.»

January saat dokuzda oturma salonuna geldiğinde Mike onu bekliyordu. Genç kızı görünce bir ıslık öttürdü:

— «Bomba gibisin!» Duraladı ve gülümsedi. «Son moda giyinmiş bir mankene taş çıkartacak kadar güzelsin!»

— «Bluzumun altına bir şey giymediğimi mi kastediyorsun?» diye January güldü. «Bu elbiseyi o yüzden çok sevdim, vücuduma yapışıyor ve...»

— «Harikulâde duruyor.»

— «Birkaç bluz daha aldım. Bir de etekle pantalon takım.»

— «Hepsi bu kadar mı? Neyse kendin alışverişe çıkar, zevkine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

göre ne istersen alırsın. Melba'ya sorarım, bir kaç dükkân adı verir.»

— «Baba ben buraya moda izlemeğe gelmedim. Filmin yapımı sırasında yanında olup seni seyretmek istiyorum.»

— «Şaka mı ediyorsun? Şekerim daha on yedi yaşındasın ve Roma'dasın! Bu sıcakta film setlerinde kavrulacak değilsin her halde?»

— «Öyle yapacağım! Bana söz verdiğin rolü de isterim.»

— «Belki de bu rolle üne kavuşursun.»

Mike bu sözü söylerken gülmüştü. «Artistlere benzemeğe başladın bile. Hadi, gidelim. Açlıktan midem kazınıyor.»

Roma'da Amerikalıların uğrak yeri olan bir lokantaya gittiler. Burası kentin eski bir kesimiydi. January oradaki yapılara hayran kaldı. Sokaklar sessizdi. Angelino'nun yeri denilen bir lokantaya girdiler. Burası mumlarla ışıklandırılmış Rönesans dönemi yapılarını andıran bir lokantaydı. Masaların arasında müzisyenler dolaşıyordu. İnanılmaz güzellikte bir geceydi. Sanki bütün bunlar bir rüyaydı. January, arkasına yaslanıp Mike'ın kadehine şarap dolduruşunu seyretti. Kurduğu hayallerin biri daha gerçekleşiyordu. Mike ile başbaşaydılar. Kadehine şarap dolduruyordu. Kadınlar ona hayran hayran bakıyorlardı. Ama Mike, January'ye aittl. Artık ne telefonlar onu January'den ayıracak, ne de genç kızı siyah otomobil alıp okula götürecekti... Mike'ın sigara yakışını seyretti. Garson kahvelerini doldururken Franco ile Melba lokantaya geldiler. Mike onları masaya davet ederek bir şişe şarap daha ısmarladı. Melba filmdeki bir sahne üzerine konuşmağa başladı. Dili yeterli olmadığı zamanlar işaretlerle anlatmağa çalışıyordu. Franco onun bu haline gülerek January'ye döndü ve:

— «İngilizceyi hiç iyi konuşamıyorum,» dedi. «Bana dil öğretmek için yardım edebilir misiniz?»

— «Ben?»

— «Babanız sizden çok söz eder. Uçağınızın geliş saatine kadar dakikaları saydı.»

— «Gerçekten mi?»

— «Tabiî. Tıpkı benim bu akşam sizinle tanışmayı beklediğim gibi.» Uzanıp genç kızın elini tuttu. January elini iterek babasına doğru döndü. Ama o da eğilmiş Melba'nın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kadın bir kahkaha atarak yanağını onun yanağına dokundurdu.

January hemen başını çevirdi. Franco güldü:

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi — https://rantey.org

— «Belki de sevgiyi ifade etmek için dil bilmeğe gerek yok, ne dersiniz?»

January, hırçın bir dille:

— «İngilizceniz mükemmel doğrusu,» dedi.

Melba elini Mike'ın bacağına koyduğu için genç kız o tarafa bakmamağa çalışıyordu.

— «Amerikalı subay amcalardan öğrendim. Annem savaş yıllarında dul kalmıştı. Çok gençti, çok da güzeldi. O zamanlar hiç ingilizce bilmezdi. Fakat hem kendi öğrendi, hem de bana öğretti. Amerikalı subaylar anneme çok iyi davranırlardı. Şimdi çok şişmanladı. Ona ben para gönderiyorum çünkü artık anneme yardım edecek amcalar kalmadı ortada. Ben, sadece Franco...»

Mike hesabı istediği zaman January rahat bir soluk aldı. Masanın üzerine bir tomar para bıraktı, hepsi ayağa kalktılar. January'ye güldü: «Bu gece seni çok yalnız bıraktım galiba, böyle genç ve güzel bir kız İtalya'da ilk gecesini yakışıklı bir İtalyan erkeğiyle geçirmeli. Bugüne kadar yaptığım bütün film senaryolarında böyledir.» Franco'ya göz kırptı. Kapıdan çıkarlarken, Mike genç kadına sarılmıştı.

Daracık parke sokakta bir an dördü duraladılar. Mike January'nin programını çizmişti:

— «Bak Franco! Kızıma İtalya'nın gece hayatını göstermene izin veriyorum ama dikkatli hareket et. Daha iki ay buradayız, yüzyüze bakacağız.» Melba'nın koluna girerek otomobiline doğru yürüdü. January onların arkasından bakakalmıştı. Her şey öylesine çabuk olup bitmişti ki, inanamıyordu. Babası gitmiş, Roma'da hiç bilmediği bir sokakta, Mike Wayne'ın izniyle hiç tanımadığı yakışıklı bir İtalyan genciyle kalakalmıştı.

Franco, onu kolundan tutarak küçük arabasına doğru götürdü. Usta manevralarla kalabalık caddeleri bir solukta geçiyordu. January hiç konuşmuyordu. Önce kendini otele bırakmasını söylemeğe niyetlenmişti. Ama sonra ne yapacaktı? Oturup bekleyecekti... Melba ile babasının beraberliklerini düşünecek, kurdukça kuracaktı. Hayır! Babası oturup onu beklesin ve ne yaptığını merak etsin bakalım nasıl oluyordu? Onu yabancı biriyle bırakıp gitmişti! Evet, ona bunu gösterecekti!

Franco: «Roma'da küçük arabadan başkası kullanılmaz,» Dönemeçli yollardan bir pastane salonunun önüne gelip durdular. «Aşağı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ineceğiz.» Arabadan çıkıp karanlık merdivenlerden alt kata doğru indiler. «Burayı seveceksin... Roma'nın en iyi diskoteğidir.»

Girdikleri yapıt, bir harabeyi andırıyordu. Mağaraya benzer bir yere indiler. Çılgınca müziğe ayak uydurarak yanıp sönen ışıkların altında dans eden çiftler vardı içerde. Franco, garsonu ve oradaki herkesi tanıyordu. Garson onları mağaranın girintili bir köşesine oturttu. Franco şarap ısmarladı ve January'nin karşı koymasına rağmen onu piste sürükledi. January utanmıştı. Yeni dansları bilmiyordu. Çevresine bakındı. Kızlar kavalyelerini unutmuş, kendi kendilerine dans ediyorlardı sanki. Pist; yerlerde kıvrılan solucanlarla doluymuş gibi görünüyordu. January, bu dansları hiç denememişti. Miss Haddon'un okulunun son günlerinde babası New York'ta olduğu için hafta sonlarını hep onunla birlikte geçirmişlerdi

Franco, ona endişelerini unutturuverdi. Müzik çok şiddetliydi. January, Franco'ya uyarak ağır ağır hareket etmeğe başladı. Delikanlı başını sallayarak ona cesaret verdi ve tempoya ayak uydurmağa devam etti. Gülüşü genç kıza güven vermişti. Çevresindeki diğer kızların hareketlerine bakarak o da dansa devam etti. Franco, tekrar başını salladı. Kollarını havaya kaldırıyor, kalçalarını aşağı doğru kaydırıyordu. January, aynı hızla ona uymağa çalışıyordu. Müzik giderek şiddetlendi. Az sonra January rahatlamış, kendini müziğin akışına bırakıvermişti. Müzik bittiğinde yorgunluktan birbirlerinin kolları arasına atıldılar. Franco onu masaya doğru çekti. January oturur oturmaz bir dikişte şarap dolu bardağı bitirdi. Franco, onun bardağını tekrar doldurdu ve bir şişe daha ısmarladı. Masaya birkaç arkadaşı geldi. Az sonra masada kalabalık bir grup oluvermişlerdi. İçlerinde ingilizce bilen çok azdı ama hepsi de onunla ilgilendi, dans etti. Kızlar bile ona çok yakınlık gösteriyorlardı. Babasıyla Melba'yı aklına takmamış olsa iyi eğlenecekti. Mike'ın ona bakışı gözünün önünden gitmiyordu. Bakışları karşılaşmıştı bir anda. January bir bardak daha devirdi. Melba'nın babası için önemli olduğunu sanmıyordu. Sadece son yaptığı filmin baş kadın oyuncusuydu. Mike, bundan ötürü onu hoş tutmak istiyordu, o kadar. Yolda ona çekim sırasında özellikle iyi davranmağa çalıştığını anlatmamış mıydı? İçkisinden bir yudum daha aldı ve kendisini dansa davet eden yakışıklı bir gencin teklifini kabul etti. Müzik kulakları yırtarcasına şiddetliydi. January artık pistteki dans edenler kadar kendine güveniyordu. (Melba ile babası âşıklar için ha-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

fif müzik çalan bir yerde, kemanların eşliğinde başbaşa oturuyorlar dı belki de.) January birden pistin ortasında durdu ve yerine gidip oturdu. İtalyan genci şaşkın, peşinden koştu. Söyleniyor, el kol hareketleriyle bir şeyler anlatmağa çalışıyordu.

January, Franco'ya, «çok yorulduğumu söyle ona,» dedi.

Oturduğu yerden iki gencin italyanca konuşmalarını izledi. Kavalyesinin asık yüzü düzelmiş, gülümsüyordu. Omuz silkerek başka bir kızı piste sürükledi. Saat bir sıralarında grup yavaş yavaş dağılmağa başladı. January, acaba Mike otele dönmüş müdür diye düşünüyordu. Belki de dönmemişti. Acaba onu merak etmiş miydi? Bardağındaki şarabı bitirip şişeye uzandı. Şişe boştu. Franco hemen yeni bir şişe açtırmak istedi. Garson başını sallayarak getiremeyeceğini belirtti. Gittikçe şiddetlenen bir tartışma başladı aralarında. Sonunda Franco masanın üzerine paraları fırlattığı gibi yerinden sıçradı. «Kapıyorlarmış burayı. Gel, başka yere gideriz.»

January merdivenlerden onun peşisıra çıktı.

— «Peki şimdi herkes nereye gidiyor?» diye sordu. «Yani geç saatlere kadar dışarda kalmak isteyenler demek istiyorum. New York'ta bu saatten sonra açık pek çok yer vardır.»

— «O tür yerlere burada sadece Amerikalılar gider. İtalyanlar geç saatlere kadar kulüplerde kalmaz. Ev hayatını tercih ederiz biz.»

Sokağa çıktıklarında January; «Fakat...» diyecek oldu, sonra durdu. Demek Mike henüz bu saatlerde eve dönüyordu.

— «Bak ne diyeceğim sana,» dedi Franco. «Evime gidelim, aynı şaraptan var bende.» Dönüp kaldırımda duran başka bir çifti cle davet etti. «Vincent, Maria siz de gelin hadi.»

Vincent göz kırparak başını salladı, sevgilisine sarılıp yürüdü. Franco, January'yi otomobile bindirdi. Genç kız birden, «Ben de eve gitsem iyi olacak,» dedi. «Çok eğlenceli bir gece geçirdim, Franco. Gerçekten çok hoştu.»

— «Olmaz, seni bu kadar erken götürürsem baban hiç de iyi kavalyelik edemediğimi düşünür. Birer içki daha içelim.»

January, güldü. «Babamın gözüne girmek için mi uğraşıyorsun?»

Franco'nun yüzü birden değişti. Küçük arabasının gaz pedalına var gücüyle bastı. Sokakları hızla geçiyorlar, dönemeçleri hiç yavaşlamadan alıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— «Franco, ikimiz de öleceğiz! Lütfen yavaşla. Ne yaptım? Sana hakaret mi ettim?»

— «Evet, bana **jigolo** dedin.»

— «Şaka ettim, gerçekten şakaydı.»

Ara sokakların birinde arabayı durdurdu.

— «Bak şunu kafana sok. Evet, baban önemli bir kişi ama ben de iyi bir aktörüm. Filmlerde olağanüstü başarılıyım. Sürekli iş teklifleri alıyorum. Zefirelli bir filminde rol vermek istiyor bana. Teklifini kabul edeceğim. O zaman göreceksin. Babanla işim bitmek üzere, onun gözüne girmeğe çalışmam gerekmez. Bu gece seninle çıktım çünkü çok güzelsin. Seninle beraber olmak istiyorum. Baban senden söz ederdi, merak ediyordum. İnanmamıştım ona. Ama bu akşam seni görünce hak verdim.»

— «Pekâlâ Franco,» diyerek January güldü. «Yalnız sana şunu söyleyeyim, bugün artık senin sözünü ettiğin **jigolalar** kalmadı. Hem bu kadar alıngan olmamalısın.»

— «Satın alınmış bir erkeğe ne denir peki?»

January omuz silkti. «Hiç bir erkek satın alınamaz... ya da zorla elde tutulamaz... Bu tiplere uşak demek daha doğru... ya da erkek fahişe...»

— «Ben bir erkek fahişe değilim.»

— «Kimse sana öyle olduğunu söylemedi zaten.»

Franco arabanın hızını düşürdü. Şimdi daha yavaş gidiyordu.

— «Ben Napoli'de doğdum. Sahip olmak istediğim her şey için savaşmam gerektiği öğretildi bana. Kadın, para, hatta yaşamak için. Biz Napolileri kadınlar satın alamaz.» Güldü. «Bağışlıyorum seni. Birer kadeh şarap daha içmek istersen...»

— «Fakat!»

— «Eğer gelmezsen bu gece sadece babanı memnun etmek için benimle çıktığını düşüneceğim.»

— «Peki, sadece birer kadeh içeceğiz.»

Franco dönemeçli yollardan arabasını sürdü... çakıl taşlı, bozuk yollardan... bahçeli büyük yapıları geçip gitti. Eski bir evin önünde durdu.

— «Bir zamanlar çok varlıklı bir yaşlı kadının eviymiş burası. Mussolini metresiyle kalmış bu evde. Sonraları apartman şekline sokmuşlar.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

January, Franco'nun arkasından karanlık bahçeye girdi. Kırık dökük mermer banklar ve musluğu bozuk, mermer bir fıskiyeli havuz vardı. Franco büyük bir tahta kapıyı anahtarıyla açtı. «Gel. İşte benim ev burası. Biraz dağınıktır ama güzel, değil mi?»

Eski tarz oturma odası modern eşyalarla karmakarışık bir biçimde yerleştirilmişti. Döşemeler mermerdi ama çok yıpranmıştı, tavanlar ise yüksekti. Yerlere gazeteler atılmıştı, kültablaları izmaritlerle doluydu. Küçük mutfak da bulaşıkla. Yatak odasının kapısı ardına kadar açık duruyordu. Yatak yapılmamıştı. Tam bir bekâr eviydi.

Franco, evin görünüşünden utanmışa benzemiyordu. Pikabın düğmesine bastı, odanın her köşesinden hafif bir müzik sesi yayılmağa başladı. Eşyaları eski püsküydü, ama iyi bir pikabı vardı. Franco şarap şişesinin kapağını açmağa çalışırken January duvarlardaki kabartmaları ve mermerleri inceledi.

Elinde bardaklarla yanına gelen Franco. «diskotekte içtiğimiz şaraptan,» dedi. Sonra kanepenin üzerine atılmış duran gazeteleri yere savurarak ona yer açtı. Kanepenin alttan yayları fırlamış, kumaşları yer yer yırtılmıştı. Franco gururla, «Bütün odamı arkadaşlarım döşedi,» dedi.

— «Çok güzel bir kanepe bu, ama biraz onarılması...»

Franco omuz silkerek cevapladı: «Ünlü bir aktör olduğum zaman belki evimi dayar döşerim.»

— «Belki mi dedin?»

— «O kadar ünlü olursam Amerika'ya çağırırlar beni. Esas para orada, öyle değil mi?»

— «Melba Delitto ünlü bir yıldız ama burada kalmış.»

Delikanlı güldü. «Melba zaten çok varlıklı. Üstelik otuz bir yaşında. Amerika'ya gitmek için çok geç artık.»

— «Ama bu parayı İtalya'da kazanmış.»

— «Hayır, âşıklarından kazandı o paraları. Çok âşığı oldu... bir o kadar da pırlantaları ve mücevherleri... Yaptığı filmlerden de iyi para kazandı ama daha çoğunu âşıkları sayesinde yaptı. Bir kadın için durum çok farklı, görüyorsun. Baban ona pırlanta taşlı bir iğne hediye etti.»

January kalktı:

— «Artık gitsem.»

— «Daha yeni geldik. Şarabını bile içmedin. Bütün şişeyi açtım.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— «Franco geç oluyor, hem...»

Franco onu yerine oturttu. «Önce şarabını iç,» diyerek bardağı eline verdi. January içkisini yudumlarken Franco'nun elini omuzunda hissetti. Farketmemiş gibi davrandı ama farkedilmeyecek gibi de değildi. Ensesinde parmaklarını oynatmağa başlamıştı.

January, kendini zorlayarak şarabı yutmağa çalıştı. Sonra ayağa kalkarak, «Franco gitmek istiyorum,» dedi.

Delikanlı da ayağa kalktı, kollarını ona doğru uzatıp, «Gel, dans edelim - eski danslardan...»

— «istemiyorum...»

Fakat Franco ona sarılmış, sımsıkı tutarak ağır ağır dans etmeğe başlamıştı. January onun vücudunu kendi vücuduna yapıştırdığını hissediyordu... ve sertliği de... Franco var gücüyle sarılıyor, müziğe uyarak ağır ağır vücudunu okşuyordu. January'nin incecik elbisesi buruş buruş olmuştu. Birden Franco onu öpüverdi. Diliyle dudaklarını aralamaya zorladı genç kızın. January geriletmeğe çalıştı, fakat Franco bir eliyle sırtından kavramış, öteki eliyle göğüslerini okşamağa başlamıştı. January ondan kurtulmak için çırpınıp duruyor, Franco ise onun bu çabalarına sadece gülüyordu. Sonra ani bir hareketle onu kucaklayıp yatak odasına götürdü ve düzeltilmemiş yatağın üzerine bırakıverdi. January, kalkmağa fırsat bulamadan, Franco eteğini sıvamış kıçını çekiştirmeye yeltenmişti. January, çıplak kalçalarında onun elleri ni hisseder hissetmez bağırmağa başladı.

Franco şaşkın, şaşkın gözlerini dikip baktı ve, «Ne var? Ne oluyor?» dedi.

January yataktan fırlayıp eteklerini düzeltti. Çok öfkelenmiş, ağlayamamıştı bile. «Nasıl cesaret edebilirsin buna! Nasıl!» diyerek oturma odasına koştu, çantasını kapıp kapıya gitti. Franco önüne geçerek yolunu tuttu ve, «January, ne oldu?» diye sordu.

— «Ne mi oldu? Bir kadeh içki içmek için evine çağırıp üzerime saldırdın!»

— «Saldırdım mı? Seninle sevişmek istedim ben.»

— «Senin için pek farklı şeyler değil saldırmakla sevişmek anlaşılan.»

— «Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Saldırmak bir suçtur. Sevişmek ise birbirini isteyen iki insan için son derece olağandır. Buraya gelmeyi istemedin mi?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— «Sadece bir kadeh içki içmek ve... seni kırdığımı sanmıştım, o yüzden geldim.»

— «Belki kabalık ettim ama sen de şımarık bir Amerikalı kız gibi davranıyorsun.»

— «Amerikalı bir kızım zaten!»

— «Evet ama Mike Wayne'in kızısın. Bu çok önemli bir farktır. Amerikalı kızların kendilerine özgü birtakım kuralları olduğunu söylerler. İlk buluşmada sadece bir iyi geceler öpücüğü, ikinci buluşmada biraz daha yakınlık, üçüncü buluşmada duygusallık. Dördüncü, beşinci buluşmaya kadar sevişmek yok! Amerikalı bir erkek bu kurallara uyabilir ama Mike Wayne'in kendine özgü başka kuralları var. Kızının da ona benzeyeceğini sandım.»

— «Yani seninle hemen yatacağımı mı umdun?»

Franco, güldü. «Hemen içki içmeğe başladın ama. Dans da ettin. Bütün bunlar çok güzel ve olağandı tabiî. Arkasından da aşk yapmamız aynı derecede güzel ve olağan olurdu.» Kızın göğüslerini okşayarak konuşmasına devam etti. «Bak göğüs uçların ne kadar sert. Franco'yu istiyorlar... sen istemesen de onlar istiyor. Neden izin vermiyorsun?»

January onun ellerini itti:

— «Lütfen beni eve bırak.»

Franco, onun sırtını kapıya yaslayarak genç kızı öptü. January şiddetle karşı koyuyordu. Onu tekmeliyor, saçlarını çekiyordu. Franco sanki karşılıklı oyun oynuyorlarmış gibi gülüyordu onun haline. Tek eliyle January'nin kollarını arkasına kavuşturdu, öteki eliyle fermuarını açmağa çalıştı. January, korku ve dehşet içinde elbisesinin on altı santimlik kısa bir fermuarı olduğunu düşünerek rahatladı. Franco, elbisesini çekiştire çekiştire güçlükle başına kadar sıvadı. Kolları elbisenin arasında kalmış, çığlıkları boğuluyordu Göğüsleri çıplaktı. Bir anda Franco'nun dudaklarını göğüslerinde hissetti. Öfkesinin yanı sıra içinde tuhaf bir heyecan duymuştu. Franco elini aşağılara kaydırdı. «Bak bütün organların beni arzuluyor.»

January, öfkenin verdiği bir güçle onu iterek elbisesini üzerine geçirdi ve hıçkırıklar arasında, «Lütfen... lütfen bırak gideyim,» diyo soludu.

— «Neden ağlıyorsun?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Franco gerçekten şaşırmıştı. Ona sarılmak istedi, January tekrar bağırmağa başladı.

— «January neyin var? Sana iyi davranacağım, korkma. Lütfen soyun ve gel yatalım.»

Franco soyunmağa başlamıştı. İnatçılık eden küçük bir çocuğu kandırmağa çalışır gibi gülümsedi. «Gel. Bak ne kadar çok istiyorum seni, lütfen bak.» İç çamaşırlarıyla genç kızın karşısında duruyordu.

January bakmamağa çalıştı... ama gözü takılmıştı. Franco gülmeğe devam ederek, «Hoşuna gidecek gibi...» dedi ve kollarını uzattı. «Sevişelim, vücudun beni istiyor. Neden bu mutluluğu esirgiyorsun?»

Uzanıp January'nin ellerini tuttu ve kendine doğru çekerek vücuduna yapıştırdı: «Bak ne kadar çok istiyorum seni. Mutlaka olması gerek. görmüyor musun?»

— «Hayır...» January, incelercesine yalvarıyordu. «Tanrım hayır hayır... böyle olmamalıydı...»

Franco şaşırmıştı. Yatak odasına baktı. «Yatak dağınık diye mi istemiyorsun? Çarşaflar temizdir, kimseyle sevişmedim, sadece uyudum.»

— «Yalvarırım bırak beni!» Gözyaşlarından çevresi buğulanmıştı. Kendini korumak için büzülmüş, Franco'ya bakmamağa çalışıyordu. Delikanlı ona yaklaşarak çenesinden tutup gözyaşlarına baktı. İnanamıyordu genç kızın bu haline. Merakla, «January?» dedi. «Daha önce hiç seviştin mi?»

January başını salladı.

Franco sessizce January'yi süzdü. Sonra elbisesini düzeltip gözyaşlarını sildi. «Özür dilerim,» diye fısıldadı. «Bilmiyordum... Kaç yaşındasın, January? Yirmi bir... yirmi iki?»

— «On yedi buçuk»»

Franco eliyle alnına vurarak:

— «**Mama mia!**» diye bir çığlık attı. «Öyle bir halin var ki, her şeyi biliyormuş gibisin... Amerikalıların dediği gibi öyle soğukkanlısın ki... Mike Wayne'in bakire kızı?» Tekrar alnına vurdu.

— «Lütfen beni eve götür.»

— «Hemen.» Franco pantolonunu giydi, gömleğiyle ceketini üzerine geçirip kapıyı açtı. January'nin kolundan tutarak karanlık bahçeden otomobile götürdü. Via Veneto Meydanına kadar Franco hiç bir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

söylemedi. Sonra, «Amerika'da beğendiğin bir erkek var mı?» diye sordu.

— «Hayır»

January'ye döndü. «O halde ben... yok, hayır bu gece değil... Yarın da değil... Sen beni isteyene kadar dokunmayacağım sana, söz veriyorum.» Genç kızın cevap vermediğini görerek kuşkulandı. «Bana güvenmiyor musun?»

— «Hayır.»

Franco güldü. «Bak beni dinle Amerikalı küçük bakire! Roma'da sayısız güzel İtalyan kızları var, artistler, modeller, evli kadınlar... Hepsi de Franco için ölüp bitiyorlar. Yatağımı toplar, bana yemek pişirir, şarap getirirler. Neden biliyor musun? Çünkü Franco çok iyi bir âşıktır. Bu durumda eğer bir kızla çıkmak isteyip de ona dokunmayacağına söz veriyorsa Franco'ya inanmalısın. Hah! Seninle sevişmek için uğraşmama gerek yok ki. Çok kadın var çevremde. Ama yine de senden özür dilemek istiyorum. Her şeye yeni baştan başlayalım. Bu gece olanları unutalım.»

January susuyor, onu kızdıracak bir şey söylemekten çekiniyordu. Otele yaklaşmışlardı. Bir an önce arabadan kendini atıp ondan kaçmak istiyordu.

Franco, «Beni istememene çok üzüldüm,» dedi alçak bir sesle. «Özellikle bakire olduğun için daha da üzücü bu. Küçük January'im, bir genç kızın ilk olarak kendini bir erkeğe verişi pek zevkli değildir, erkek için de böyledir bu. Ancak, erkek ustaca sevişmesini bilir, iyi davranırsa durum değişir tabii. Çok iyi davranırdım sana. Çok dikkat eder, seni mutlu kılardım. Sana doğum kontrolu hapları bile alırdım.»

Franco öylesine ciddiydi ki, January'nin korkusu geçer gibi oldu. Yalnız onun kabalığı genç kıza karşı yanlış davrandığını kabul etmemesiydi.

— «Bu gece her şeyi berbat ettim,» diye devam etti. «Çok üsteledim çünkü böylesinden hoşlanıyorsun belki diye düşündüm. Bir Amerikalı kadın tanımıştım. Odanın içinde beni koşturdu durdu, sonra da yatak odasına kaçıp kapıyı kilitledi. Tam çıkıp gidecektim. İçerden, 'Hayır Franco, gitme,' diye seslendi. 'Kapıyı kırıp elbiselerimi yırtarak üzerimden çıkartmanı istiyorum'...»

Franco alnına vurarak güldü. «Hiç otel odasında kapıyı kırmaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalkıştığın oldu mu? Demir gibi sağlamdır hepsi. Sonunda kendi açtı tabii. Yine bir süre peşinde koşturdu beni. Sonra elbiselerini parçalayarak üzerinden çıkarttım. Düğmeleri etrafa saçıldı, danteller yırtıldı, çorapları kaçtı... Üzerinde ne varsa paramparça olmuştu. Çılgınca bir geceydi. Sabaha kadar sevişmiştik. Ünlü bir Amerikan aktörüyle evlendi, bu yüzden adını söylemek istemiyorum. Kocası da böyle vahşice sevişmekten hoşlanır. Ama ben ince bir erkeğim... Kiminle yattığımı bile söylemem, öyle değil mi?»

January şaşkınlıkla onun sözlerine güldüğünü farketti. Kendini toparlayarak başını dışarı çevirdi. Çılgınca bir şeydi bu. Yanındaki erkek üstünü başını paralayarak ona saldırmış, şimdi mazeretler göstermeğe çalışıyordu. Gülünç gelmişti ona, çünkü elini okşuyor, tatlı tatlı gülüyordu konuşurken. «Biliyorum, benimle sevişmeyi isteyeceksin. Elbisenin altından göğüslerinin dikleştiğini görüyorum şimdiden. Büyük bir istek duyuyorsun.»

Genç kız kollarını göğsünde kavuşturdu. İçine bir şey giymeliydi. Elbisesinin bu kadar ince olduğunu o ana kadar farketmemişti.

Franco, memnun memnun gülümsedi: «Namus budalalığın hoşuma gitmedi değil.»

— «Franco, sus artık!»

Delikanlı alnını kırıştırarak, «Mike Wayne'in kızı böyle namus taslasın, olacak şey değil!» diye söylendi:

— «Ben namus taslamıyorum.»

January, otelin yoluna saptıklarını görerek rahatladı. Franco arabadan inip onun kapısını açarken, «Yarın bir işim yok,» dedi. Genç kızın arabadan çıkmasına yardım etti. «Sana telefon edeyim.»

— «Hayır.»

— «Neden? Bana kızgın değilsin ya?»

— «Kızgın değil miyim? Franco bana nasıl davrandığının farkında değilsin galiba.»

— «Sana, güzel bir kadına davranılması gerektiği gibi davrandım,» diye gülümsedi Franco. «Lütfen dinle beni. Şimdi güzel güzel uyu yarın seni ararım bütün gün birlikte oluruz.» Kollarını havaya kaldırdı. «Dokunmayacağım söz veriyorum. Motosikletimle sana Roma'yı gezdiririm.»

— «Hayır.»

— «Yarın ararım, **ciao!**»

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi — https://rantey.org

January, arkasını dönüp uzaklaştı. Boş salondan geçti. Saat üçe geliyordu. Mike çok kızacaktı... bekliyor olmalıydı onu. January doğruyu anlatmayacaktı. Sadece tekrar Franco ile beraber olmak istemediğini söyleyecekti. Uyuklayan asansörcü onu yukarı çıkartırken, bunları düşünüyordu.

Anahtarını çıkarıp kapıyı açarken dışarı sızan ışığı farketti. Mike yatmamıştı. İçeri girdi.

— «Mike...»

Çevresine bakındı. Mike'ın yatakodasının kapısı kapalıydı. Gece lambasının sehpasına bir miktar kâğıt para ile bir not bırakılmıştı.

'İkiye kadar bekledim, prensesim. Umarım iyi eğlenmişsindir. Sabah geç kalkarsın. Dükkânlar 1-4 arası kapalıdır, öğleden sonra Roma'nın görülecek yerlerini gez. İspanyol kalıntılarını görmelisin. Axel Munthel adında bir adam bir zamanlar orada küçük bir evde başıboş hayvanlara bakarmış. Keats de aynı yerde yaşamıştır. Evini gezebilirsin. Saat dörtten sonra Via Sistina'ya çık. Melba orada büyük mağazalar olduğunu söyledi. Paran biterse hemen otele baş vurabilirsin. Güzel uykular, meleğim.

Sevgiyle,
Baban.'

January nota iyice baktı, sonra da kapalı duran oda kapısına... Uyumuştu! Ona aldırdığı bile yoktu. Franco'nun bu hareketi yapacağını babası aklından bile geçirmemişti herhalde.

January odasına gitti. Öfkesi biraz dağılmıştı. İkiye kadar onu beklediğine göre saat birde dönmüş olmalıydı... belki de daha erken. Bu durumda Melba ile sadece birer içki içmiş, sonra da ayrılmış olmaları gerekirdi. Aralarında başka bir şey geçmemişti. Franco bu konulara çok düşkündü. Melba yaşlıydı... bir artist için otuz yaş çok sayılırdı. Uykuya ihtiyacı vardı. Mike ile geç saatlere kadar kalamazdı. İşine de düşkündü.

January, banyoya girdi ve küveti doldurmak üzere musluğu açtı. Franco'nun sözünü ettiği pırlantalı iğne ne demek oluyordu peki? Mike beraber çalıştığı artistlere böyle bol keseden armağanlar mı verirdi hep? Franco konuyu biraz büyütüyordu her halde. Onunla geçirdiği gece bir rüya gibiydi. January soyundu, göğüslerine baktı. Ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir rüya gibi geliyordu, ama bütün olanlar gerçekti. Franco göğüslerine dokunmuş, öpmüştü. Parmaklarını bacaklarının arasına sokmuştu. Küvetin içine girerek vücudunu ovalayarak yıkadı.

Yatağına yattı. Hiç uykusu yoktu. Oda kapısının karanlık gölgesine baktı. Dışarısı salondu... hemen orada da Mike'ın oda kapısı... İçerde uyuyordu. Oraya girip küçükken yaptığı gibi boynuna sarılabilseydi yine. Neden kollarına sığınıp bu gece olanları anlatamıyordu sanki ona? Sarılıp avuturdu onu, her şeyin düzeleceğini söylerdi. Babasıydı ne de olsa. Neden artık onun yanına yatıp boynuna sarılamıyordu? Hoş kendi de bunu yapamıyacağını biliyordu. Onun vücudunu arzu ettiği için miydi? Evet, çok arzu ediyordu. Ama en güzel biçimde olsun istiyordu. Onun güven veren kucaklayışını arıyor, yanağını ve özellikle çenesindeki çukuru öpmek istiyordu. «Üzülme yavrum,» diye onu avutmasını bekliyordu.

Bunda ne vardı? Sessizce yatağından kalktı, kapıyı açtı. Salonu geçip babasının oda kapısını itti. Önce odanın içi koyu bir karanlıktaydı, sonra karyolayı seçebildi. Duvara tutunarak parmak uçlarına basa basa ilerledi. Yatağın örtüsünü kaldırıp içine giriverdi. Tertemiz çarşaflar soğuk geldi ona. Yatağın öbür tarafına uzandı, boş yastığa değdi eli. Yatak boştu!

Doğrulup lambayı yaktı. Yatağa hiç dokunulmamıştı. Çarşaflar tertemizdi. Mike yoktu.

Kalkıp salona geçti. Mike'ın yazdığı nota ve paralara baktı.

Franco'nun söyledikleri doğruydu demek! Babası Melba ile beraberdi. Peki ama neden söylememişti ona? Neden yalan söylemişti?.. İkiye kadar beklediğini yazmasına gerek yoktu... January masaya doğru yaklaştı ve notu tekrar okudu. Onu beklediğini belirten hiç bir şey yazılmamıştı. Sadece beklediğini yazmıştı. Evet, Melba ile ikiye kadar otelde kalmış olabilirlerdi. Orası doğruydu. Sonra da çıkıp gitmişlerdi. Belki şu anda sevişiyorlardı.

January odasına gitti. Babasının, Melba ile beraber oluşunda haksız bir taraf yoktu. Neden bu kadar sinirleniyordu sanki? Her zaman sevgilileri olmuştu Mike'ın. Nasıl olsa tek sevdiği yine January idi. Cinsel ilişkinin dışında bir yakınlıkları vardı. Hayvanların cinsel ilişkileri olurdu, insanların değil. Onlar sadece çiftleşir, birbirlerine âşık olmazlardı. Beş yaşındayken kıvır kıvır tüylü küçük bir köpeği vardı. O da böyle çiftleştirilmiş, sonra da erkeğin yüzüne bile bak-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mamıştı. Yavruları olunca da sevmişti sevmesine, ama sadece üç ay. Sonra başka erkekle daha çittleştirmişlerdi onu. Annesi bunu söylediği zaman January çok şaşırmıştı. İşte Melba da babası için sadece sevişebileceği bir kadındı o kadar.

Yatıp uyumağa çalıştı, yastığına sarıldı. Okulda kendini yalnız hissettiği geceler de böyle yapardı. Aniden yastığı fırlatıp attı. O zamanlar kolları arasına aldığı yastığı babası olarak düşünürdü. Şimdi onun kolları arasında Melba vardı. January bu düşünceleri kafasından atması gerektiğini biliyordu. Annesinin ölümünden bu yana yıllardır ne yapıyordu sanki? Ne var ki, January hiç bir zaman beraber değildi onunla. Şimdi ise yanındaydı. Babasına artık büyüdüğünü, ona yardımcı olabileceğini hissettirmesi gerekiyordu. Yıllardır çok yalnız kalmış, her önüne gelen kadınla bu yalnızlığını paylaşmağa alışmıştı.

January sonunda uykuya daldı. Karmakarışık, garip rüyalar görmüştü o gece. Küçükken babasıyla Coney adasına gittikleri günü yaşıyordu. Birlikte girdikleri aynalı odada şimdi kulakları tırmalayan diskotek müziği çalıyordu. January, aynaya bakıp kendine güldü... önce upuzun, incecik görünüyordu... sonra kısa ve şişman... Hemen arkasında Melba duruyordu ama onun görünüşünde hiç bir değişiklik yoktu. Çok güzeldi... üstelik gülüyordu... Yüzü giderek büyüdü, büyüdü ve bütün aynayı kapladı. Hâlâ gülüyordu. Derken Franco'nun kahkahaları çınladı kulaklarında. Melba ile onu aynadan görüyordu. İkisi de January'nin aynaya yansıyan kısa boylu şişko haline gülüyorlardı. Onlar böylesine güzel kalabildikleri halde neden kendi görüntüsü bu kadar cirkin yansımıştı aynaya? Mike'ı aradı, atış sahasındaydı. Melba onun yanına gitti, eliyle bacağından tutuyordu. January, 'Babacığım, gel şu aynalardan kurtar beni,' diye bağırdı. Babası gülerek, 'Franco kurtarır seni,' dedi. 'Hem baksana her atışta isabet ettiriyorum. Hepsini senin için yapıyorum, yavrum. Bütün bunları, ayaklarının altına sermek için kazanmağa çalışıyorum.' Ve Mike atışlara devam etti. Her defasında isabet ettiriyor ziller ardarda çalıyor, çalıyordu.

January birden uyandı. Aynalar yok oluvermişti. Perdenin aralığından sızan güneş halının üzerine vuruyordu. İyice ayılıp kendine gelince Roma'nın gürültülü trafiğinin beyninde yankılar yaptığını farketti. Çeşit çeşit korna sesleri duyuluyordu. İnceli kalınlı, tiz tok korna sesleri. Bütün bunların arasından bir zil sesi daha yükseliyordu. Sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

londaki telefonun sesiydi bu. January yataktan fırlayıp sendeleyerek telefona koştu. Şöminenin üzerindeki saat on biri vuruyordu. January ahizeyi kaldırdı. Neşeli bir ses:

— «Merhaba!» dedi. «Ben Franco!»

January telefonu kapadı.

Sonra oda servisini arayarak bir kahve ısmarladı. Babasının oda kapısı ardına kadar açıktı. Gece lambası hâlâ yanıyordu. Lambayı söndürdü, yatağı bozdu. Oda hizmetçisinin babasının gece gelmediğini anlamasını istemiyordu. Gülünçtü bu düşüncesi. Hizmetçiler çok geceler babasının yatağının hiç bozulmadığını biliyorlardı. muhakkak... ya da Melba ile otelde kaldığı geceler yatağın darmadağınık olduğunu.

Tekrar telefon çaldı. Mike arıyordu belki. January hiç bir şey olmamış gibi davranmağa karar verdi. Neşeli ya da uykulu bir sesle mi konuşması gerektiğini düşündü. Uykulu bir sesle konuşursa çok eğlenceli bir gece geçirdiği izlenimini uyandırabilirdi. Ahizeyi kaldırdı.

— «Ben Franco. Az önce hat kapandı.»

January, hayal kırıklığını gizlemeğe gerek duymadan,

«Oh!» diye şaşkınlıkla karşıladı onu.

— «Budala santral kız! Hattı kesti.»

— «Ben kapadım telefonu.»

— «Neden yaptın bunu?»

— «Çünkü daha kahvemi bile içmedim, üstelik..» January sustu. «Ne diye kapatmıyayım yani?»

— «Bugün hava çok güzel. Seninle birlikte bir yemek yeriz.»

January'nin öfkeden dili dolanmağa başlamıştı. «Beni dinle, Franco, dün gece yaptıklarından sonra yüzünü bile görmek istemiyorum.»

— «Ama dün gece senin küçük bir kız olduğunu bilmiyordum ki. Bugün gerektiği gibi davranırım, merak etme.»

— «Olmaz.»

— «Ama seni güzel bir kadın yerine koyunca çılgına dönüyorsun. Bak January iki saattir motosikletimi parlatıyorum. İstemiyorsan başbaşa yemek yemeyiz. Doney'in lokantasına gider, açıkta oturup turistler gibi yeriz yemeğimizi. Sana kahve ısmarlarım, sonra da dışarı çıkarız, tamam mı? **Ciao!»**

January'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapadı.

Franco, aşağıdan odasına telefon ettiğinde, henüz kahvesi bile

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gelmemişti. January onunla Doney'in lokantasına gitmeğe karar verdi. Sabah kahvesini de içmeyecek değildi ya onun yüzünden. Mike'ın bıraktığı paraları aldı, sonra kararını değiştirerek onları yerine koydu. Oda hizmetçisini çağırıp hemen ortalığı toplamasını söyledi. Mike geldiğinde gece onun otele dönüp dönmediğini merak etsin istiyordu.

Franco'ya karşı kızgınlığını sürdürmeyi başaramadı. Delikanlı ona kahve ile çay çöreği ısmarladı. Çok neşeli ve içten bir insandı. Neredeyse Roma'da yaşayanların yarısını tanıyordu. Masaya gelip, gidip onunla konuşuyorlardı. Sonunda Franco'nun tutumuna karşı koyamadı ve gülüp konuşmağa başladı. Franco'nun bu sabahki neşeli ve iyi huylu hali bir gece önceki Franco'yu unutturmuştu. January, farkında olmadan pantalon giymiş olduğunu düşündü. Demek onunla motosiklete binip dolaşmayı tasarlamıştı.

Honda marka motosiklet kırmızıydı. Franco ona biraz büyükçe bir motosiklet gözlüğü verdi ve arkasına oturmasını söyledi. «Bu defa sen bana sarılacaksın.» Güldü.

Motoru dikkatle sürüyor, kiliseleri ve diğer önemli yapıları ona tanıtıyordu. «Haftaya Vatikan'ı gezmeğe gideriz. Seni başka kiliselere de götüreceğim. Mikelanj'ın mermer yapılarını görmen gerek.»

Az sonra kentin dışına çıkıp Appian yoluna saptılar. Franco oldukça yavaş gidiyordu. January'nin bu gezinin tadını çıkartmasını istiyordu. Yol üzerindeki villaları, harabeleri ve bir sinema yıldızının evini gösterdi ona. Sonra dönemeçli bir köy yoluna saptı. Küçük bir lokantanın önünde durdular. Lokantayı bir karı koca işletiyordu. Köpekleri de dahil olmak üzere Franco'yu sevinçle karşıladılar. January'yi dikkatle izledikten sonra ekmek, beyaz peynir ve kırmızı şarap getirdiler.

Franco, «Appian yolu Napoli'ye gider. Bir gün seni oraya götürmek isterim. Kapri'yi de görmelisin.» Elini dudaklarına götürerek havaya bir öpücük savurdu. «Yarın film çekimi var ama pazar günü Kapri'ye gidebiliriz. Görülecek öyle çok yer var ki.»

Yemekten sonra motora doğru yürürlerken Franco ağabeyce bir tavırla elini January'nin omuzuna attı. Genç kız motora binecekleri sırada, «Franco,» dedi. «Çok güzel bir gün geçirttin bana, çok teşekkür ederim.»

— «Bu gece seni çok şık bir yere yemeğe götüreceğim. Hiç deniz tarağı yedin mi?»

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

— «Hayır... şey, bu akşam seninle yemeğe çıkamam.»

— «Neden? Sana dokunmayacağıma söz verdim artık.»

— «Yok ondan değil. Bu akşam babamla beraber olmak istiyorum.»

— «Ne dedin?»

— «Babamla beraber olmak istiyorum. Dün geceden beri görmedim onu.»

— «Peki otele döndüğünde onunla görüşürsün, saat dokuzda gelir seni alırım, yemeğe çıkarız.»

— «Onunla yemek yemek istiyorum ama.»

— «Belki başka bir programı vardır,» diyerek Franco motora bindi.

— «Sanmam. Birlikte yemek yiyeceğimizi tasarlıyordur herhalde.»

— «Sen gelmeden önce her gece Melba ile yemeğe çıkarlardı.»

— «Ama artık ben geldim.»

— «Her akşam babanla yemeğe çıkacağınızı mı sanıyorsun?» Franco'nun yüzü ciddileşmişti.

— «Evet.»

Motoru çalıştırdı. «Bin hadi, şimdi anlıyorum.»

— «Neyi anlıyorsun?»

— «Hiç bir genç kız babasıyla akşam yemeğine çıkmak istemez. Başka birine sözün var galiba!»

— «Franco! Kimseye sözüm filân yok.»

Kızın bileğinden tutarak, «Öyleyse benimle yemeğe çıkarsın o zaman.»

— «Hayır!»

Bileğini bıraktı ve, «Bin hadi!» diye bağırdı. «Otele bırakayım seni. Bakirelik hikâyene de nasıl inandım! Şimdi herşeyi daha iyi anlıyorum. Franco'yu kandıramazsın, bebeğim.»

Geldikleri patikadan yola koyuldular. Franco taşların üzerinden motoru zıplatarak hızla sürüyordu. Birkaç defa devrilecek gibi oldular. Appian anayoluna çıkarken January, korkudan Franco'ya sımsıkı sarıldı. Japon turistlerle dolu bir otobüs geçti yanlarından. Franco motoru yan yatırarak otobüsü geçti. Şoför arkasından sayıp sövmeğe başladı. Franco yumruğunu sıkarak ona işaretler etti ve gaza bastı. January dikkatli olmasını yüksek sesle söylemesine rağmen motor gürültüsü ve rüzgârdan sesini duyuramıyordu. Korkmağa başlamıştı. Franco'nun motoru sürüşü dehşet vericiydi. Sesi kısılana kadar ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

vaş gitmesi için yalvardı. Sonunda ona sımsıkı sarılıp içinden dualar etmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Bir dönemeci kıvrılır kıvrılmaz karşılarına yarışan iki otomobil çıktı. Franco da görmüştü onları. Motoru yolun kenarına çevirmek istedi, fakat motor arka tekerlek üzerinde şahlandı... January havada uçtuğunu hisseder gibi oldu ve saniyenin onda biri kadar bir süre içinde kendini kaybetti. Son olarak hatırladığı, asfalta külçe gibi düştüğünde hiç bir acı duymayışına şaşırmasıydı.

Gözlerini açtığında karşısında babasını gördü. İki üç tane gibi görüyordu onu. Tekrar gözlerini yumdu. Herşey bulanıktı. Ona elini uzatmak istedi, ama kolunu kaldıramadı. Gözlerini açtı, bir sis tabakası içinden bacağının askıya alınmış olduğunu gördü. Sonra kazayı hatırladı. Franco'nun çılgınca sürat yapışı ve asfalt yol... Bacağı kırılmış, hastaneye kaldırılmıştı anlaşılan. Bütün yaz berbat olmuştu. Yine de kurtulduğuna sevinmesi gerekirdi. Ama bacağı alçıda kalacaktı. Kıpırdamağa gayret etti, ışıktan gözleri sulanmıştı. Vücudu neden bu kadar ağırdı? Sağ kolu neden duygusuzdu? Sadece bacağı kırılmamıştı belki de?

Odanın içinde Mike birkaç doktorla konuşuyor, bir hemşire telâşla dolaşıp duruyordu. Çok alçak sesle konuşuyorlardı. Babasına ayıldığını söylemek istiyordu. Hafif bir sesle onu çağırdı... Tekrar denedi. Var gücüyle bağırıyormuş gibi geliyordu ona ama ne babası, ne de başkası dönüp bakmamıştı bile. Sesi çıkmıyor, dudakları oynamıyordu. Sol kolunu kaldırmak istedi. Parmaklarını oynatmağa çalıştı ve tekrar derin bir uykuya daldı.

Kendine geldiğinde odanın bir köşesinde küçük bir gece lambası yanıyordu. Başucunda bekleyen hemşire eline bir dergi almış, okuyordu. Gece olmuştu. Kapı açıldı. Babasıyla hemşire fısıltıyla bir şeyler konuştular.

Mike, hemşireyi dışarı gönderdi, yatağın başucuna bir sandalye çekerek onun elini okşamağa başladı. «Üzülme yavrum, her şey düzelecek.»

January, dudaklarını kıpırdatmak istedi. Bütün kaslarını zorluyor. bir türlü sesi çıkmıyordu. Mike konuşmağa devam etti. «Gözlerini açabilsen de beni göremeyeceğini söyledi doktor. Ama doktorlar her şeyi bilmez yavrum. Beni görmek için gayret et!»

Neden söz ediyordu babası? İyileşeceğini söylüyor olmalıydı. Kı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

rılan bacağı düzelecekti. Kendini çok kötü hissediyordu. Babasının başına dertler açmıştı. Franco'nun sinirlenmesi yüzünden babasının bir günlük işi geriye atılmıştı. Bu kadar üzgün olmasına gerek yoktu aslında. Ama January neden konuşamıyordu? Sol elinin parmaklarını kımıldattı... Parmakları çalışıyordu. Kolunu kaldırmağa çalıştı. Bunu da başardı. Babası dalmış, dışarıya bakıyordu. January, onun omuzuna dokundu. Mike sandalyesinden fırlayacak gibi oldu.

— «January! Hemşire hanım! Oh, yavrum... hareket ettin! Kolunu kaldırabildin! Hemşire hanım!»

January, babasına iyi olduğunu söylemek istiyordu, fakat birdenbire kendinden geçiverdi... Uyumak istemiyordu oysa. Direnmeğe çalıştı. Oda ansızın doluvermişti. İki beyaz gömlekli adamın ona doğru eğildiklerini gördü. Adamlardan biri sağ kolunu tutup kaldırdı, sonra tekrar bıraktı ve bir iğne yaptı. Hiç bir şey hissetmemişti, görmüştü sadece. Çok garipti! Nasıl duymamıştı iğneyi? Başka bir doktor da sol ayak bileğine bir iğne yaptı. Onu duymuştu! Hemen arkasından ağır bir uyku çöktü üzerine.

Tekrar gözlerini açtığında bacağının üzerinde büyükçe bir şişe asılı olduğunu gördü. Doktorlar yoktu, ama babası başucundaydı.

— «Söylediklerimi anlıyorsan başını salla yavrucuğum.»

January başını sallamağa çalıştı. Başı taş gibiydi. Acaba sargılı mıydı?

— «Gözlerinle işaret et, yavrum. Söylediklerimi anlıyorsan gözlerini kırp January.»

Gözlerini kırpmayı başarmıştı.

Mike başını onun omuzuna yaslayarak derin bir soluk aldı. «Her şey düzelecek, bütün bunlar geçecek. Söz veriyorum sana.»

January, omuzunda bir ıslaklık hissetti. Mike Wayne'in ömründe gözünden bir damla yaş geldiğini görmemişti. Kimse de görmemişti onun ağladığını. Şimdi ise kapanmış ağlıyordu! January o anda hayatının en mutlu anını yaşıyordu. Ne kolu, ne de bacağı için artık üzülmüyordu. Babası onu bu kadar çok seviyordu demek! İyileşecekti, hem öyle çabuk iyileşecekti ki, koltuk değnekleriyle de yürüse, bacağı alçıda da olsa yazı birlikte geçireceklerdi. Onun başını okşamak için uzandı. Fakat uzaklığını ayarlayamamış kendi başına uzanmıştı. Taş gibiydi başı. Mike doğruldu. Yüzü allak bullak olmuştu. January'nin eliyle başını yokladığını görmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ne vardı başında? Yüzünde de yaralar vardı belki? Korkuyla ürperdi. Karnına garip bir sancı girdi. Fakat eliyle yüzünü yoklama yürekliliğini gösterdi yine de.

Mike onun endişesini anlamıştı. «Yüzün eskisi gibi güzel yavrucuğum, sadece saçlarını kestiler ama nasıl olsa yine uzar.»

SAÇLARINI KAZIMIŞLARDI!

Mike, kızının korkusunu gözlerinden okumuştu. Onun elini avuçlarının içine alarak, «Bak January,» dedi. «Sana her şeyi anlatacağım, çünkü bundan sonra güçlü bir savaş vermen gerekecek. Daha doğrusu ikimiz vereceğiz bu savaşı. Bir darbe sonucu beyninde bir sarsılma olmuş. İç kanamadan kuşkulanarak ameliyat ettiler. Artık hiç bir şeyin kalmadı. Ameliyat çok başarılıydı. Belkemiğinde de bir kırık var, ama çabuk geçer bu. Bacaklarında da ufak tefek kırıklar var. Bu nedenle bütün vücudunu alçıya aldılar, o yüzden kıpırdayamıyorsun. Sağ kolunu beyindeki sarsıntıdan dolayı kaldıramıyorsun. Bu da düzelecek.» Gülümsemeye çalıştı. «Başka hiç bir şeyin yok, yavrum.» Eğilip onu öptü. «Şu anda gözlerini dikip bana bakman ne büyük mutluluk bir bilsen. On gündür ilk defa bakıyorsun bana.»

ON GÜN! Motosiklet kazasından bu yana tam on gün geçmişti demek!

Acaba Franco da yaralanmış mıydı? Hastanede ne kadar kalacaktı? Tekrar konuşmayı denedi, fakat sesi çıkmadı. Mike onun elini tutarak, «Beynindeki sarsıntı nedeniyle konuşman güç tabii,» diye açıkladı. «Başını vurduğun taraf sesinin çıkmasını ve konuşmanı engelliyor, hiç endişe etme, düzelecek. Yemin ederim.»

Endişelenmediğini söylemek istiyordu ona. Mike yanında olduğu sürece her şey iyi gidecekti nasıl olsa. Stüdyoya, işinin başına gitmesini söylemek istiyordu ona. Filmin çekimi vardı... Madem birlikte savaşacaklardı, her gün akşam olunca beraber olacaklardı ve madem ki January'yi bu kadar çok seviyor ve onun için endişeleniyordu, artık aralarına hiç bir şey giremezdi. Sol eliyle çarşafları karalayarak yazmak istediğini anlatmağa çalıştı. Bir kâğıt kalem istiyordu. Bunları ona yazmalıydı. Çaresizlikten gözleri doldu. Kalem istiyordu, ama babası anlamıyordu.

— «Hemşire hanım!» diye seslendi. «Çabuk gelin... bir yeri acıyor olabilir!»

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

(Bir yerim acımıyor babacığım, sadece bir kalem kâğıt istiyorum.)

Hemşire hazır bekliyordu. January koluna sokulan iğneyi hissetti ve vücudu uyuşmağa başladı. Uzaktan uzağa babasının sesini duyuyordu...

— «Dinlen yavrucuğum, hepsi geçecek, her şey düzelecek...»

1

EYLÜL, 1970

Mike Wayne, Kennedy Havaalanının birinci sınıf yolcu salonuna girdi. Hostes kız onun bir film yıldızı olduğundan emindi. Çok karşılaştığı, fakat hiç tanıştırılmadığı biri gibi gelmişti ona.

Birinci sınıf önemli yolcuların defterine imza atarken:

— «İsviçre Havayollarının yedi numaralı uçağı tam beşte inecek mi?» diye sordu. «Gecikme var mı acaba?»

Hostes kız en tatlı gülüşüyle cevap verdi: «Bir bakayım.»

Mike Wayne de ona gülümsedi, ama hostes, sevgilisi olan bir erkeğin gülümseyişini hemen farkedecek kadar tecrübeliydi. Yedi numaralı uçakla bir kız geliyordu. Son zamanlarda pek gözde olan Alman - İsviçreli karışımı güzellerden biri olmalıydı. Hostesin hiç bir şansı yoktu bu durumda.

— «Yarım saat gecikmeyle beş buçukta inecek,» dedi.

Kendi suçuymuş gibi af dilercesine gülümsedi.

Mike Wayne başını hafifçe eğerek uzaklaştı, pencere kenarındaki deri koltuklardan birine yerleşti. Hostes deftere attığı imzayı incelemekle meşguldü. Michael Wayne. Bu adı duymuştu. Yüzünü de hatırlıyordu ama, bir türlü kim olduğunu çıkartamıyordu. Televizyondaki seri filmlerden birinde mi oynuyordu acaba? Randevusu olmadığı geceler seyrettiği filimlerden birinde... Hostesin çıktığı erkeklerden daha yaşlıydı. Kırkında vardı. Fakat Paul Newmann'ın gözlerine benzeyen mavi gözleri için aradaki yaş farkını unutabilirdi doğrusu. Son olarak dikkatini çekmek amacıyla ona dergiler getirdi. Fakat Michael Wayne başını sallayarak uçuşa hazırlanmakta olan uçakları seyre koyuldu. Hostes geri dönerken içini çekti. Dikkatini çekemeyecekti anlaşılan. Bir derdi olmalıydı bu adamın.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Mike Wayne'in bir tek derdi olsaydı keşke! Üç yıl, üç aylık uzun bir süreden sonra hastaneden çıkan January vardı bu uçakta. Geri geliyordu!

Kızının geçirdiği motosiklet kazasından sonra Mike'ın zorlu günleri başlamıştı. Melba'nın başrol oynadığı filmin başarısızlığa uğraması, kazayı izleyen ilk olaydı. Mike bunda kendini suçluyordu. Kızı korkunç bir kaza geçirmişti. Filmle uğraşacak hali yoktu. January'nin durumu hakkında doktorlar üzücü tahminlerde bulunuyorlardı. Baştan beri hiç biri tekrar yürüyebileceğini ummuyordu.

Darbe sonucu beyninde oluşan sarsıntı felce neden olmuştu. Mike Wayne haftalarca, anlamadığı birtakım röntgen filmlerini inceledi durdu.

Londra'dan iki operatör ile Almanya'dan bir beyin uzmanını Roma'ya davet etti. Onlar da Roma'daki doktorlarla aynı fikirdeydiler: Fizik tedavisinin gecikmesi felçli bacakların düzelmesini engelliyordu fakat kırılan kemikler kaynamadan alçının çıkarılıp fizik tedavisine başlaması imkânsızdı.

Mike günün büyük bir kısmını hastanede geçiriyordu. Stüdyoya sadece Franco'nun rolünün mümkün olduğu kadar kısaltılması için uğruyordu. Onun uydurduğu hikâyeye inanmamıştı. Franco, January'nin motoru hızlı sürmesini istediğini söylemişti. January ise onun iddiasını ne doğruluyor, ne de yalanlıyordu. Mike, Franco'nun rolünü çıkartmak için filmin hikâyesini kısaltti ve değiştirtti. Roma'dan kaçmak, January'yi alıp gitmek istiyordu.

Fakat üç ay sonra alçıların bir kısmı çıkarıldı, bir kısmının bir süre daha kalmasına karar verildi. January henüz konuşamıyordu. Bu arada film piyasaya sürüldü ve korkunç eleştirilerle karşılandı... New York'ta bir hafta gösterildikten sonra 42. sokaktaki kalitesiz sinemalarda gösterilmeğe başlandı. Avrupa'da Mike Wayne, Melba Delitto gibi bir aktrisi cinsel çekiciliği olmayan bir kadın haline soktuğu için eleştiriliyordu.

Akıllıca düşünmeğe çalışıyordu. Herkesin hayatında kötü bir dönem olabilirdi. 1947 yılından bu yana çok başarılı filmler yapmıştı. Bu da çok uzun bir süre sayılırdı. Kendi kendine ve basına bunları söylüyordu ama, hastanede kızının başucunda karamsar düşünceler içinde boğuluyordu. Acaba sadece kısa bir dönem miydi bu? Yoksa artık şansı tamamen mi dönmüştü?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İki filmi daha vardı. Onlarla bu filmin zararını kapatabileceğine inanıyordu. İlki, çok tutunan kitaplardan birinden alınmış bir casusluk öyküsüydü. Filmin çekimine ekim ayında Londra'da başladı. Her hafta sonu uçakla Roma'ya geliyor, hastane kapısından girerken kendini gülümsemeye zorluyordu. January'nin durumunda bir gelişme yoktu. Mike, umutsuzluğa kapılmak istemiyordu. Başaracaktı, başarması gerekti! January on sekizinci doğum yıldönümünde doktorun ve koltuk değneklerinin yardımıyla birkaç adım atarak babasını şaşırttı. Sağ kolu biraz daha iyiydi ama sağ bacağı hiç düzelmemişti. Bacağını sürükleyerek yürüyordu. Yavaş yavaş konuşmağa başlamıştı. Zaman zaman duraladığı ve kekelediği de oluyordu, ama bir süre sonra düzelecekti, inanıyordu buna. Konuşup sağ kolunu kullanabilecek duruma gelebildiğine göre sağ bacağı neden düzelmiyordu? Beynindeki darbedon olamazdı. Ne var ki January'nin gözleri ışıl ışıl, gülüşü büyük bir zafer kazanmış gibi canlıydı. Saçları azıcık uzamış, dik dik duruyordu. Küçük bir oğlan çocuğunu andırıyordu. Mike boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissediyordu. Gülmeğe çalıştıkça göğsü sıkışıyordu. On sekiz yaşında bir genç kızın kaybettiği bunca zamana acıyordu.

January'nin doğum yıldönümünden sonra Amerika'ya gidecek San Francisco ve New York'ta filmin bazı sahnelerini çekecekti. Sonra, Los Angeles'ta son işlemler yapılacak, film piyasaya sürülecekti. Mike bu defa çok umutluydu. Filmin başarıya ulaşmasını January'nin iyileşmesiyle bağlantılı olarak düşünüyordu nedense. Sanki kendi kendine bir iddiaya girmişti. Film tutunursa January de çarçabuk iyileşecekti.

Film, New York'ta bir hayırseverler derneği yararına büyük bir galayla piyasaya sürüldü. Barry Gray, davetlilerle görüşüyor, herkes iyi dileklerde bulunuyor, Mike'in yeni filmi kutlanıyordu. Seyirci filmin esprisini kavramış, epey bir alkış kopmuştu. Işıklar yanınca Century film şirketi yetkilileri onu kutladılar. Hepsinin yüzü gülüyordu. Filmden sonra verilen partide televizyonda oldukça sert bir şekilde filmin eleştirildiğini duydular. Fakat bunu kimse önemsememişti. New York Times'da çıkacak eleştiriler geçerliydi herkesçe. Gece yarısı Times'de çıkan eleştirilerin haberi yayıldı. Century firmasının ileri gelenleri bu haber üzerine partiyi terkedip gittiler. Firmanın reklam müdürü Sid Goff, «Times önemli değil,» diyordu. «Kim okuyor artık

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bu gazeteyi? En iyi film eleştirileri Daily News gazetesinde çıkar.» Yirmi dakika sonra Daily News gazetesinin filme sadece iki yıldız verdiği duyuldu. Sid Goff henüz umutsuzluğa kapılmamıştı, «Post Gazetesinin eleştirmeni filmi çok beğenmiş,» diyordu.

Fakat ne Post Gazetesindeki eleştiri, ne de film hakkındaki söylentiler hiç olumlu değildi. Sid Goff yine de neşeliydi. «Film bir süre oynasın bakalım. Önemli olan seyircinin eleştirisidir.»

Los Angeles seyircisi filmle pek ilgilenmedi. Detroit'te bir süre gösterildi, Chicago'da ise hiç tutunmadı. Philadelphia ve diğer şehirler filmi almadılar bile.

Mike inanamıyordu olanlara. Çok umutluydu son filminden. Ardarda başarısızlığa uğramıştı. Batıl inançlara saplanmıştı. Felâketler üçer üçer gelir derlerdi, ölümler... uçak kazaları... depremler... Century film şirketindekiler de aynı şekilde düşünüyor olmalıydılar. Çünkü Mike onları ne zaman arasa ya toplantıda oluyorlar, ya da dışarı çıkmış bulunuyorlardı. Sonunda New York'tan cevap geldi. Üçüncü filmi için reklamlar da dahil iki milyon veriyorlardı.

Bu parayla ancak pek tutunmayan ya da adları afişlerden kalkmış oyuncularla bir film yapabilirdi Mike. Fakat Century firmasıyla üç film için anlaşmaya girmişti ve bu filmi yapması gerekiyordu. Madem felâketler üçer üçer geliyordu, Mike'in üçüncü felâketi de kabullenmesi gerekiyordu. Sonra New York'a gidip Broadway'de bir oyun koyabilirdi. Düşündükçe bu fikre aklı yatıyordu. Broadway'e dönüşü büyük bir olay yaratacaktı. Parayı kendi koyabilirdi. Birkaç milyonu vardı nasıl olsa. Birkaç yüz bin dolarını bu iş için harcayabilirdi. Yalnız çok iyi bir konu üzerinde çalışması gerekiyordu.

1968 yılı yazında üçüncü filmine başlarken esas düşüncesi buydu. Roma'ya kızını görmeğe giderken çok neşeliydi. Fakat onu hâlâ sağ ayağını sürükleyerek yürüdüğünü görünce ilk olarak January'nin yürüyemiyeceğine inandı. Gülüşü ve heyecanı, Mike'ın içini burkmuştu sadece. Son filmi hakkında merakla sorular soruyordu. Neden hiç tanınmamış oyuncuları seçmişti? Başrolde kim vardı? Filmin hikâyesini ne zaman okuyacaktı? Mike bir takım hikâyeler ve dedikodular anlatmağa zorladı kendini. Doktorlarla yalnız kalana kadar güçlükle dayandı, onlara öfke ve endişe içinde bağırıp çağırmağa başladı. Aylardır January'nın gelişmeler kaydettiğini gösteren raporlar ne demek oluyordu? Hiç bir ilerleme görememişti kızında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doktorlar tahmin ettikleri gelişmeleri kendileri de göremediklerini açıkladılar. Fizik tedavilerine çok geç başlamışlardı. January daha da iyileşecekti muhakkak. Yalnız biraz topallayacak, belki baston kullanmak zorunda kalacaktı.

O gece Mike, Melba Delitto ile çıktı ve kendinden geçene kadar içti. Melba'nın apartmanına geldiklerinde doktorlara, hastanelere karşı duyduğu öfkeyi açığa vurdu. Her şey boşunaydı, hiç umut yoktu artık.

Melba onu yatıştırmağa çalıştı. «Mike sana her zaman büyük bir hayranlık duydum. Birlikte çektiğimiz film hakkında bugüne kadar bir tek söz etmedim, fakat ikinci filmin de aynı şekilde başarısızlığa uğradı. Kızının başına gelen felâket yüzünden kendi hayatını mahvetmeğe hakkın yok. Üçüncü filminde mutlaka başarıya ulaşmalısın!»

— «Ne yapmamı istiyorsun peki? Onu bu halinde bırakıp kendi hayatımı mı yaşayayım?»

—« Onu bırakmanı söylemiyorum. Kendini de düşünmelisin. İmkânsız olan bir şey için savaşmaktan vazgeç artık.»

Mike birden ciddileşti. Bütün yaşamı İmkânsız olan şeylere karşı savaşmakla geçmişti. Üç yaşında annesi onu terkedip kaçmıştı. Babası İrlandalı bir boksördü. Rakibinden yediği bir yumrukla ringe yığılıp kalmıştı. Güney Philadelphia'da kendi kendine yetişmiş, on yedi yaşında hava kuvvetlerine katılmıştı. O zamanki yaşantısı içinde en iyi seçimi yapmış sayılırdı. Sonra savaş başlamıştı. Gözleri önünde sevdiği yakın arkadaşları ölmüş, Mike onların yerine neden kendisinin ölmediğine içtenlikle üzüntü duymuştu. Hepsinin aileleri, bekleyenleri vardı. Uzun uzun mektuplar, yiyecek ve erzak gönderenleri vardı. Belki de Mike'ın hayatta kalıp yapması gereken görevleri vardı. Bu bir şans sayılırdı. Onun yerine ölenleri memnun etmek için en iyi şekilde kullanmalıydı bu şansı. Dindar bir kişi değildi, ama o insanların hakkını ödemesi gerektiğine inanıyordu.

— «Kızım yürüyecek,» diye mırıldandı.

Melba omuz silkerek, «O halde uğraşmağa devam et,» dedi. «Ya da çok para harcamayı göze alırsan Mucizeler Kliniğine yatır onu.»

— «O nedir öyle?»

— «İsviçre'de Alp dağlarının tepesinde bir klinik. Çok pahalı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dır, ama pek çok kişi iyileşmiştir orada. Tanıdığım bir otomobil yarışçısı vardı. Geçirdiği kaza sonucu bacaklarına felç gelmişti. Hiç bir zaman yürüyemiyeceğini söylüyorlardı. Mucizeler kliniğinde yürüttüler onu.»

Mike ertesi gün Zürih'e uçtu. Oradan Alplere çıkarak tepelerde gizlenmiş büyük bir şatoya, Dr. Peterson'la görüşmeğe gitti. Doktor sözü edilen büyük mucizeleri yaratabilecek tipte bir adam değildi, tersine zayıf, zavallı görünüşlüydü.

Mike'ın körü körüne atıldığı başka bir serüvendi bu. Ama denemekten kaçınmamıştır. Dr. Peterson'la kliniği dolaştı. Koltuk değnekleriyle yürümeğe çalışan yaşlı hastaların neşeyle doktora el salladıklarını görüyordu. Sonra doktorun peşinden küçücük çocukların şarkı söylediği bir odaya girdi. İlk önce müzik dersi olan bir sınıfa girmiş gibi hissetti kendini. Dikkatle bakınca çocukların kimisinin de yarık damaklı olduğunu farketti. Fakat hepsi gülümseyerek dudaklarını kıpırdatmaya, şarkı söylemeye çalışıyorlardı. Başka bir bölümde; takma organlarıyla yürümeğe, hareket etmeğe uğraşan çocuklar vardı. Hantal aletleriyle biraz kıpırdanınca mutlu mutlu, gülümsüyorlardı. Mike, onları gördükçe umutlanmağa başlamıştı. Önce kliniğin özelliğini pek farkedememişti. Az sonra durumu kavradı. Burada herkes imkânsız olan şeylere karşı savaşıyordu.

Dr. Peterson, «İşte her dakikamızı tedaviyle değerlendiriyoruz» dedi. «Çiftlikte iki kolunu birden traktöre kaptıran küçük bir hastamız var. Takma kollarıyla gitar çalmasını öğrendi. Her gece konser veririz burada. Bazen de oyunlar sahneleriz. Bütün bunlar tedavi amacıyla yapılır. Yalnız radyo ve televizyonumuz yok.»

Mike: «Peki, ama dış dünyayla ilişkilerinizi neden kestiniz? diğer insanlardan ayrı değiller mi?»

Dr. Peterson güldü. «Klinik kendi başına bir dünya sayılır. Burada her hasta diğerine yardım eder. Dış dünya korkunç bir keşmekeş içindedir. Oradan alacağımız haberler ya savaşlar, ya isyanlar, ya da türlü kargaşalıklarla doludur. Sağlıklı insanların bile mutlu olamadığı bir dünya ne diye ilgilendirsin onları? Hem bacaksız doğan bir yavru bu keşmekeş içinde ürker ve kendinden şanslı diğer insanları görünce üzülür. Mucizeler kliniği umut ve iyileşme isteği olan kimselerin dünyasıdır.»

Mike, konuşurken düşünceliydi: «Burada kızımın yaşıtı olacak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hastanız hiç yok. Ya çok yaşlı, ya da çok genç hepsi.»

— «Roma'daki hastane odasında yaşıtları var mı?»

— «Hayır ama hiç değilse çevresinde hasta ve çaresiz insanlar yok.»

Bu kez Dr. Peterson, düşünceli bir tavır takındı.

— «Kendinden daha çaresiz hastaları görerek daha çabuk iyileşen hastalarımız vardır. Tek kollu bir çocuk buraya gelip hiç kolsuz birini görür ve tek kollu olmanın sanıldığı kadar da kötü olmadığını düşünür. Kolsuz bir çocuğun, bacakları olmayan birine yardım ederken duyduğu gurur ve mutluluk ne büyüktür bilir misiniz? İşte burada hastalarımız böyle iyileşir.»

— «Bir şey sormak istiyorum. Kızıma gerçekten yardımcı olabileceğinize inanıyor musunuz?»

— «Önce kendisine bakan doktorun raporunu görmem gerek. Faydalı olamıyacağımız kimseyi almayız buraya. Tedavisini üzerimize aldığımız hastaların tamamen iyileşeceğini gösterir garanti de veremeyiz tabii.»

Mike üç hafta sonra bir uçak kiralayarak January'yi Mucizeler Kliniğine götürdü. Ona her şeyi olduğu gibi anlatmış, klinikteki hastaların durumlarından bahsetmişti. Tamamen iyileşmesi için oraya gitmesi gerektiğini söylemişti. Dr. Peterson'un bu kadar kesin konuşmadığını söylemedi sadece.

Kliniğe en yakın kasaba beş kilometre kadardı. Mike bir hafta kadar bir otelde kaldı. January'nin klinikteki hayata alışıp alışamayacağını görmek için böyle bir program yapmıştı. January, her zamanki gülüşüyle hayatından memnun görünüyordu. Hastanedeki herkesi çok sevdiğini söylüyor, onları takdir ediyordu.

Mike bir hafta sonra oradan ayrıldı ve üçüncü filmin çalışmalarına başladı. Berbat bir film olacaktı. Başka türlüsü yapılamazdı elindeki parayla. Ama bir yandan Broadway'e döneceği hakkında söylentileri yaymağa başlamıştı. Tiyatrolardan çağrılıyor, rejisörler ve aktörler onu arayıp duruyorlardı. Mike, her gece Beverly Hills otelindeki odasına kapanıp oyun senaryoları okuyordu. Tanınmış yazarların, yeni ve amatör oyun yazarlarının eserlerine göz atıyordu. Yeni çıkan romanlar da dahil olmak üzere yılmadan okuyordu. İsviçre'ye giderken bir bavul dolusu kitap götürdü. January iki aydır klinikteydi. Konuş-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ması tamamen düzelmiş, sağ kolu eski haline dönmüştü. Yalnız bacağı hep aynıydı. Hoş biraz daha iyi yürüyordu ama yine de topallıyordu.

Aralık ayında film bitti. Son işlemlerin yapılması için Mike filmi yapımcıya teslim etti ve sinema hayatına veda etti. Menajeriyle yaptığı uzun bir görüşmeden sonra uçağıyla birkaç mülkünü satışa çıkarttı. Fakat Plaza oteldeki yerini terketmedi.

Noelden bir gün önce İsviçre'ye giderken beş yüz bin dolar nakit parası vardı. Üç bavul dolusu oyuncak götürdü klinikteki çocuklara. January'ye de bir pikap ile son on yılın en sevilen parçalarından bir albüm düzenleyip armağan etti

On dokuzuncu doğum yıldönümünü otelin küçük yemek salonunda başbaşa kutladılar. January pikap ve plaklar için babasına teşekkür etti ve son yılların oyunlarını seyredemediği için üzüldüğünü söyledi. Sonra yüzü ciddileşti, uzanıp babasının elini tutarak, «Bundan sonraki gelişinde seninle dans edeceğim, söz veriyorum,» dedi.

— «O kadar uzun zamandır dans etmedim ki, seninle piste çıkmaktan korkarım.» Mike güldü.

— «O halde iyi hazırlan. Ama şu yeni dansları kastetmiyorum. Belki güzel bir vals yaparız.»

Mike başını sallayarak gülmeğe çalıştı. O gün Dr. Peterson'la uzun uzun konuşmuşlardı. O da bacağın hiç bir gelişme göstermediğinden endişe duyuyordu. Londra'daki ortopedistlerin görmesini salık verdi. Belki ameliyatla düzelmesi mümkün olabilirdi.

Mike birkaç gün sonra Dr. Peterson ve İngiliz ortopedist doktorlarından Sir Arthur Rylander ile buluştu. Sir Arthur röntgenleri inceledi ve kemiklerin yanlış kaynamış olduğu sonucuna vardı. Yapılacak tek şey, bu kemikleri kırıp baştan yerleştirmekti.

Mike bu görüşmeyi January'ye anlattığında genç kız bir an olsun duraklamadan, «Yaptıralım bu ameliyatı,» dedi. «Alplerde alçıyla dolaşmağa hep özenmişimdir. Bir kadın oyuncunun kürkler içinde alçılı bacağıyla karların arasında oturduğu bir film yapmamış mıydın? Çok güzeldi.»

Mike: «Üç tane yaptım, bütün oyuncularım da iyileşti, unutma.»

Ameliyat Zürih'te yapıldı. İki hafta sonra January tekrar kliniğe döndü. Hastalardan eli tutanlar alçısına imzalarını attılar. Mike, onun inanılmaz cesaretini ve azmini görerek gönül rahatlığıyla Amerika'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya döndü. Artık January'ye güzel bir hayat hazırlaması gerekiyordu, bu düşüncesini gerçekleştirebilmesi için hiç bir şey engel olamazdı ona.

Önce Century film şirketiyle bütün ilişkisini keserek Santa Anita'ya at yarışlarına gtiti. Oldukça büyük oynadı ve beş yüz bin dolar daha kazandı. Mike, şansının döndüğüne inandığı için buna pek şaşırmamıştı. O gece yeni bir yazarın oyununu okudu ve aradığını buldu. New York'a dönerek oteldeki odasına birkaç telefon daha koydurttu, Getty binasında büyük bir büro tuttu ve bir basın toplantısı yaptı. Mike Wayne, Broadway'e dönüyordu!

Birkaç ay canla başla çalıştı. Dekoratörlerle, oyuncularla, rejisörle görüşmeler yaptı. Sardi'nin yerinde oyun üzerine tartışmalar yapıldı, komedyenlerin peşini bırakmadı, Long John Nebel'i radyo programı boyunca bekledi ve onunla gece yarılarına dek görüştü. Broadway'e dönüşü heyecanla karşılanmış gazeteler, hakkında olumlu yazılar yazmıştı.

Kendi tutumuyla da çevresindekileri etkiliyordu. Provalar başladığında son günlerdeki olayları kapsayan gazete ve dergileri toparlayıp January'ye postaladı. Oyunun hikâyesiyle birlikte ayrıntılı bir mektup gönderdi ve o günden sonra olayların nasıl geliştiği hakkında sık sık yazdı ona. Sadece provaların ilk haftasından sonra oyunun baş kadın oyuncusuna duyduğu ilgiden hiç sözetmedi.

Oyun, ekim ayında Philadelphia'da sahneye kondu. Çeşitli eleştiriler yapılıyordu ama çoğu olumsuzdu. Oyun, yeni baştan provalar yapılarak değiştirildi. Baş kadın oyuncusunun iki sahnesi kaldırıldı. Bu yüzden Mike'la konuşmamağa başlayan genç kadın, oyunun yazarıyla ilgilenmeğe başlamıştı. Sonra oyun Boston'da sahnelendi ve çok beğenildi. Üç hafta sonra New York'ta gösterildiğinde bütün eleştirmenler tekrar oyunu batırdılar. Oyunun yazarı Mike'ın yaptığı değişikliklerden yakınıyor, baş kadın oyuncu da oyunun çok iyi olduğunu fakat Mike'ın berbat ettiğini söylüyordu, zaten, artık oyunun yazarıyla yaşamağa başlamıştı.

Mike oyunu kaldırmayı kabul etmedi. Oyuncuların bir kısmı çıkarıldı, kalanlar ise çok az bir ücretle devam ettiler. Mike iki yüz bin dolar daha harcayarak otobüs ve tünellere asılmak üzere afişler yaptırdı, New York Times'da tam sayfalık reklamlar çıkarttı, radyo ve televizyonda kısa ilânlar koydurttu. Boston'da oyun hakkında yapılan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

olumlu eleştirileri tekrar bastırttı. January'nin yanına gittiğinde ona oyunun çok tutunduğunu, en az üç ayrı şehirde turnelere çıkacağını söyledi.

İki ay sonra muhasebeciyle yaptığı bir görüşmeden sonra oyunu kaldırmak zorunda kaldı. Zarar etmişti ama tekrar mal ve mülklerini satışa çıkararak İsviçre'ye noel armağanlarıyla döndü.

Kızının koltuk değneklerini atmış olduğunu görünce esas zaferini kazandığını hissetti. January'nin adımları ağır ve ölçülüydü ama topallamadan yürüyordu. Mike dişlerini sıkarak yutkundu. January, iri kahverengi ve omuzlarına dökülen kestane rengi saçlarıyla öylesine güzeldi ki...

Bir anda birbirlerinin kolları arasına atıldılar. Neşeyle konuşuyor, gülüyorlardı. O akşam yemekten sonra January:

— «Neden bana oyunun çok iyi olduğunu söyledin?» diye sordu.

— «İyiydi... Bana göre tabiî. Halkın anlayamıyacağı türde bir oyundu.»

— «Ama çok para yatırdın bu oyuna.»

— «Değmez!»

— «Arka arkaya çevirdiğin üç film de hiç tutunmadı.»

— «Kim diyor?»

— «Variety dergisi!»

— «Nereden okudun onu sen?»

— «Geçen gelişinde unutmuşsun Dr. Peterson saklamam için bana verdi. Ben de bir göz gezdireyim dedim. Neden bana oyunun çok tutunduğunu söyledin peki?»

— «Boston'da tutundu. Şimdi bırakalım bunu. Konuşacak daha önemli konularımız var. Doktor altı aya kadar klinikten çıkacak duruma gelebileceğini söylüyor.»

— «Baba...» Eğilip onun gözlerinin içine baktı. «Hatırlıyor musun, tam yedi yıl önce doğum yıldönümü kutlarken on üç yaşımın önemini anlatmağa çalışmıştın bana. Şimdi artık büyüdüm, bugün yirmi yaşıma basıyorum. Klinikte geçirdiğim her ayın üç bin dolardan fazla tuttuğunu biliyorum. Bana gitar çalmayı öğreten küçük Erik bu yüzden tedavilerine devam edemedi. Düşündüm ki...»

— «Senin düşünmen gereken bir an önce iyileşmeğe çalışmaktır.»

— «Ya bu masraflar?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— «O tutunmayan filmlerden kâr ettim ben, hem de yüzde yüz.»

— «Doğru mu söylüyorsun?»

— «Tabî doğru söylüyorum.»

Mike uçağa binerken şeytanın bacağını kırmağa yemin etti. Dr. Peterson ona, 'January'nin geleceği ve yaşantısı üzerine dikkatle eğilmeniz gerek,' demişti. 'Öyle güzel öyle masum ki! Aktris olmak istediğinden sözetti bana. Sizin mesleğinize hayranlık duyması olağandır. Fakat klinikte her şeyden uzak kaldığını siz de biliyorsunuz. Eğer bu hayata atılacaksa çok dikkatli olmalısınız. Önce alıştırmanız gerek onu, birdenbire sokamazsınz kendi çevrenize.'

Mike uçakta bu konuyu kendi kendine uzun uzun düşündü. Nasıl yapacağını bilemiyordu ama January için mükemmel bir hayat hazırlayacaktı. Uçak hava boşluklarına girerek sarsılmağa başlayınca belki de bir kaza sonucu bu fırsatı ona verebileceğini geçirdi aklından. Fakat hayat sigortasını da aldığını hatırladı.

Bunun çıkar yolu iyi bir flim yapmaktı. Üç tane felâketi atlattıktan sonra belki başarıya ulaşabilirdi. Los Angeles'a dönerek Beverly Hills'e kapanıp okumağa başladı. Nasılsa aradığını bu kez hemen bulmuştu. Son on yıldır bir tek kitabı bile tutunamıyan bir yazarın eseriydi bulduğu. Aynı yazar 1950 yıllarında ise ardarda ödüller almıştı; bu filmle bir ödül daha alacaktı. Romanda her şey vardı: büyük bir aşk, hareket ve müthiş bir takip sahnesi. Yazarla tanıştı ve bir ay sonra ödemenin tamamını yapmak üzere bin dolar vererek anlaştı.

Büyük film şirketleriyle görüştü.

Fakat kimsenin ilgisini çekmiyordu bu senaryo. Hiç bir şirket para yatırmağa yanaşmıyordu. Her baş vurduğu yerden aynı cevabı alıyordu. Tutulan bir roman olmadıkça kimse filmini yapmağa cesaret edemiyordu. Piyasa durgundu, sessiz bir düşüş içindeydi bütün stüdyolar. Film şirketlerinde büyük değişiklikler yapılıyor, işletmeciler değişiyordu. Mike bazı film şirketlerinin yöneticilerini tanımıyordu bile. Büyük şirketler ise onu desteklemeğe niyetli görünmüyorlardı. Romanın yazarı çoktan unutulmuştu. Böyle bir işe kalkışmak tehlikeli görünüyordu onlara. Özellikle Mike ile çalışmak. Bir ayın sonunda bu işten vazgeçmek zorunda kaldı. Büroyu elden çıkarttı. Üç gün sonra yirmi yaşlarında iki genç burayı alarak büyük bir film şirketi tarafından desteklendiler.

New York'a büyük bir hırsla geri döndü. Provaları başlamış olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir oyuna yüz bin dolar yatırdı. Bu kez de başoyuncunun ikinci hafta provaları terketmesiyle uğursuzluklar başladı. Yeni bir oyuncu bulmak için uğraşmaları bir kâbustan farksızdı. Sonunda bu işi yarıda bıraktı.

Bundan sonra televizyon için seri bir film hazırlamağa girişti ve iki ay uğraştı. Üç yüz bin dolardan fazla para harcadı, fakat bu çabaları da boşa gitti.

Birkaç hafta sonra bir stüdyoda gösterilen son filmlerden birini seyretmeğe gitti. Salon saçlı sakallı genç erkeklerle tıklım tıklımdı. Kıvır kıvır, kabarık saçlı, sütyensiz göğüslerinin üzerine daracık bluzlar giymiş kızlar gördü. Filmi seyrederken içi sızladı. Berbat etmişlerdi senaryoyu. Sonunu önce gösterip, hikâyeyi geriye dönüşlerle bölük pörçük anlatmağa çalışmışlardı. Aşk sahnesi son derece somut ve açık saçıktı. Günün oyuncu geçinen vahşi ve çirkin tipleriyle ancak böyle bir film yapılabilirdi. Artık Greta Garbo, Joan Crawford gibi aktrisler, Clark Gable, Gary Grant gibi aktörler yoktu. Çirkinlerin şanslı dönemiydi bu.

Başka bir gün 86. caddede bir hafta sonraki filmin programlarını gördü. Aynı pis kalabalık dolmuştu sinemaya. Seyirciler gelecek programın parçalarını seyrederken sevinç ve heyecanla kendilerinden geçiyorlardı.

Üç hafta sonra film piyasaya sürüldü. Her yerde kapalı gişe oynayarak rekorlar kırdı. Mike çok şaşırmıştı. İyiyi ve kötüyü ayırt edemiyordu demek. Evet, bugünün piyasasında yeri yoktu. Üç yıl önce bu ayırımı yapabiliyordu, filmciler de ona bu konuda güveniyorlardı. Her şeyden önce kendi kendine güveniyordu o zamanlar.

Artık kumar masasından kalkmanın zamanı gelmişti. Mike Wayne'ın modası çoktan geçmişti. Bu kadar kısa zamanda bütün ölçüler nasıl değişmişti? Kendi ise hep aynıydı. Başarısızlığının nedeni de bu olmalıydı. Değişikliklere ayak uyduramamıştı. Açık saçık, konusu belli olmayan filmleri yadırgıyordu. Kadınla erkeğin eşitliği, her iki cinsin de gerçekçi bir anlayışla çırılçıplak soyunması onun görüşlerine aykırı düşüyordu. Elli iki yaşındaydı artık. Onun da parlak devirleri olmuştu. Herkes hayran hayran kendisini süzerken Broadway'den geçmenin ne demek olduğunu iyi bilirdi. New York'ta bir zamanların gece kulüplerinde en güzel kadınlarla yaşamıştı. Onun üzüldüğü, January'nin üç yıldan sonra böyle bir ortam içine döneceğiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bekleme salonunda, pencere kenarında oturmuş griye çalan gökyüzünü seyre dalmıştı. Böyle kapalı ve sisli bir havada dönmesini istemezdi onun. Hep güneşli pırıl pırıl günler vermeğe ant içmişti, yine de tutacaktı sözünü.

Gülümseyip duran hostes yanına geldi ve yedi numaralı uçağın inmek üzere olduğunu söyledi. Mike, January'nin havaalanında özel bir şekilde karşılanması için her şeyi hazırlamıştı. Bir resmî memur onu gümrükten çarçabuk geçirecekti. Üç yılını hastanelerde geçiren bir kız çocuğu ne getirebilirdi ki? Kalkıp salondan çıktı. Hostesin nasıl yerinden fırladığını farketmemişti bile. Başka bir zaman olsaydı mutlaka farkeder, hatta gülümserdi. Çünkü hoş bir kızdı. Fakat Mike ömründe ilk defa korkmuştu.

January'yi uzaktan tanıdı. Öyle güzeldi ki, dikkati çekmeyecek gibi değildi. Upuzun boyu, yanık teni ve uçuşan uzun saçlarıyla, kendi kızı olmasa da kalabalığın içinde onu farkederdi. Yanında gelen erkeğe pek aldırdığı yoktu. Kısa boylu, ufak tefek adam onun uzun adımlarına ayak uydurmağa çalışırken January bekleme salonuna göz gezdiriyordu. Sonra birden Mike'ı gördü. Onu kucaklayarak öpücüklere boğdu. Sevinçten ağlıyordu. «Oh, babacığım seni haziran ayından bu yana hiç görmedim! Tekrar geri dönmek öyle güzel ki! Tekrar seninle beraber olmak...»

— «Seni çok iyi gördüm January.»

— «Ben de seni... Oh, şey... Babacığım Bay Higgens'i tanıştırayım,» diyerek ufak tefek adama döndü. «Bana çok yardımı oldu, gümrükte bavulumu açmadılar bile.»

Mike, kızının bavulunu taşıyan gümrük memurunun elini sıktı. «Çok teşekkür ederim, Bay Higgens.» Bavulu aldı. «Kızının diğer bavulları nerede acaba? Ben onları arabaya getiririm.»

— «Sadece bu bavul var, Bay Wayne.»

January'ye döndü. «Sizinle tanıştığıma çok memnunum, Bayan Wayne.» İkisinin de elini sıkarak kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Mike bavulu göstererek, «Bu kadar mı?» diye sordu.

— «Evet. En iyi elbisem üzerimde, nasıl? Beğendin mi? Ağır ağır dönerek elbisesini gösterdi. «Zürih'ten aldım. Pantalon modası varmış. Bu süet takım bana üç yüz dolara mal oldu.»

— «Çok güzel. Fakat... başka elbisen yok mu?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

January güldü. «Bavulun içi giyecek dolu. Üç tane bluejean, birkaç rengi kaçmış bluz, kazak ve harikulâde kısa bir gecelik. Onu da Zürih'ten aldım. Param yetişseydi sabahlığını da alacaktım.»

— «Yarın bu ihtiyaçlarını karşılarız.»

January babasının koluna girdi ve dışarı çıktılar .

— «Uçakta bazı kadınlar çok kısa etekler giymişti, bazıları da uzun. Mike, moda hangisi Allahaşkına?»

— «Mike mı dedin? Baba demiyorsun bakıyorum!»

— «Aga! Sana baba diyemiyeceğim kadar genç ve yakışıklı duruyorsun! Favorilerin çok hoşuma gitti... biraz da kırlaşmış, çok güzel duruyor.»

— «Bembeyaz oldular. Artık yaşlı bir adam sayılırım ben.»

— «Daha yaşlanmana çok var. Şu kıza bak Hintli elbisesi giymiş. Başındaki bantla ve örgülü saçlarıyla sahneden fırlamış gibi bir hali var.»

— «Biliyorsun son zamanlarda moda pek garipleşti.»

—« Nereden bileceğim? Benim arkadaşlarım sabahlık ve bornoz giyiyorlardı.»

Mike durup ona baktı. «Öyle ya, haklısın. Televizyon da yoktu orada.»

— «Hiç bir şey.»

Otomobile binerlerken Mike, «Son zamanlarda kıyafet balosuna gidiyormuş gibi giyiniyor herkes,» dedi. «Yani senin yaşındakiler demek istiyorum.»

Fakat January'nin onu dinlediği yoktu. Otomobile bakıyordu.

—«Bu ne müthiş bir şey!»

— «Daha önce siyah otomobilimiz vardı.»

— «Hayatım o otomobilin içinde geçti. Ama bu bambaşka bir şey!»

— «Gümüş rengi bir Rolls-Royse. Bir genç kıza yakışan tek otomobil!»

January arkaya geçti. «Çok güzel. Şoförün giysileriyle döşemeler aynı renk, telefonu da var, barı da... ve Mike Wayne!» Kollarını babasının boynuna doladı, «babacığım senin adına öyle çok sevindim ki!» diyerek koltuğa gömüldü, içini çekti. «Geri dönüşümün ne büyük bir mutluluk olduğunu anlatamam sana. Bu anı öyle çok hayal ettim ki! Hiç bir zaman olamıyacağına inandığım zamanlar bile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hayalini kurmaktan alamadım kendimi, koşarak senin kollarına atılacağım ânı ve New York'ta tekrar beraber olabileceğimiz günleri. Tıpkı düşündüğüm gibi oldu. Hiç bir şey değişmemiş.»

— «Yanılıyorsun yavrum. Çok şey değişti, özellikle New York.»

Araba hızını arttırarak yola devam ederken January dışarı baktı ve «Trafik hep aynı,» dedi. «Bu kargaşalığı, gürültülü caddeleri, hatta şu sisli havayı bile öyle çok seviyorum ki! Karlarla çevrili klinikten sonra, burası öyle değişik ve güzel ki! Tiyatroya gitmek için can atıyorum. Shubert sokağından geçmek, Times binasının oradaki kamyonları seyretmek ve dağ havasından sonra ciğerlerimi bu kirli havayla doldurmak istiyorum.»

— «Hepsi olacak, ama önce kaybettiğimiz zamanı kapatalım.»

January ona sokuldu. «Tabiî. Sardi'deki masamızda oturmak ve bir an önce 'Hair' oyununu görmek istiyorum. Beşinci caddeye çıkıp vitrinleri seyretmek. Ama bu gece şampanyamızı içip havyar yediğimiz günleri tekrar yaşamak istiyorum. Doğum yıldönümüm değil ama çok önemli bir gün öyle değil mi? Bir de şu meşhur filmin hakkında bana ayrıntılı bilgi vermeni sabırsızlıkla bekliyorum.»

— «Meşhur filmim mi? Kim söyledi bunu sana?»

— «Kimse söylemedi ama ben anladım. Bu yaz İspanya'dan yazdığın kartlarda büyük planların olduğundan söz ediyordun. Bir film çekimiyle uğraştığını anlamıştım. Belki de uğuru kaçmasın diye bana o zaman yazmadın. Ama bütün bunları görünce filmin tutunduğunu tahmin etmek hiç de güç olmadı. Hadi anlat.»

Mike ona baktı. Bu defa gülmüyordu. «Söyle bana January, üç yıl önceki January misin hâlâ? Pek çok şeyin değiştiğini göreceksin.»

— «Seninle beraber olduktan sonra hiç bir değişiklik beni korkutamaz. Film miydi, yoksa oyun mu? Bundan sonra ben de seninle çalışabilir miyim? Ne iş olursa.»

— «January tiyatro ve sinemadan ve benimle beraber olmaktan başka düğündüğün bir şey olmadı mı senin?»

— «Ne olabilir, sen söyle.»

— «Sevebileceğin bir erkekle evlenmek, beni torun sahibi yapmak.»

Genç kız güldü. «Uzun bir süre düşünemeyeceğim şeyler bunlar. Ben üç yılımı yeniden konuşmasını ve yürümesini öğrenmekle geçir-

dim.» Babasının yüzünü okşayarak içini çekti. «Sadece seninle yapmayı tasarladığımız ve yapamadığımız şeyleri istiyorum.»

— «Zamanla insanların hayalleri ve istekleri değişir yavrum.»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Biliyorsun uzun bir süredir İspanya'daydım ama bir film çekimi için gitmedim oraya»

— «Televizyon filmi için mi gittin?»

Mike pencereden dışarı doğru baktı. Ölçülü konuşması gerekiyordu. «Ömrüm boyunca aşamalar yaparak bu duruma geldim, en sonuncusu da en iyisi oldu. Sana büyük sürprizlerim var. Bu gece..»

— «Oh, Mike.» diye January onun sözünü kesti. «Bu gece sürprizlerini görmek istemiyorum Sadece şampanya içip beraber olalım. Aylardır Plaza otelindeki odamızda, parka bakan pencerenin önünde kadehimi kaldırıp şampanya içeceğimiz anı bekliyordum.

— «Pierre oteline ne dersin?»

— «Plaza oteli ne oldu?»

—«Güvercin yuvası oldu.»

January gülümsemeğe çalıştı. Mike, onun hayal kırıklığını bakışlarından anlamıştı

— «Hemen hemen aynı şeyler Pierre'den de görünüyor. Ama tepeleri aklından çıkar. Senin dilek tepenin yeri sarhoş yatağı ve köpeklerin çişlerini yaptıkları bir yer oldu artık, hem de kocaman köpeklerin. İnsanlar kendilerini korumak için köpek yetiştiriyorlar son zamanlarda, zevk için süs köpekleri beslemiyor kimse!»

Mike çok konuştuğunu farkederek sustu ve göğe doğru yükselen düzensizce sıralanmış binalara baktı. Küçük pencerelerinde tek tük ışıklar yanıyordu... Akşam bastırmak üzereydi New York'ta.

Kalabalık caddeye sapmışlar, gökyüzü görünmez olmuştu. 60. caddeye doğru ilerlerken Mike şoföre, «Bloomingdale'de bir sigara bayiinin önünde duruver,» dedi. Şoförün inmesine fırsat vermeden kendisi arabadan atladı, «Sigaram bitmiş. Burada bekleyemezsin, bir tur atıp gelene kadar ben de sigaramı alır, kaldırımda sizi beklerim.»

Gümüş renkli Rolls-Royce geri döndüğünde Mike kaldırımda bekliyordu. Arabaya biner binmez bir sigara yaktı. Dalgın, paketi January'ye uzatarak, «İçer misin?» diye sordu

— «Hayır. Telefon ettin mi?»

— «Ne telefonu?»

January güldü. «Oh, Mike baksana arabanın barında bir karton sigara var.»

— «Peki ne telefonundan sözediyorsun?»

January onun koluna girdi. «Havyar ve şampanya ısmarlamayı unutmuştun, çıkıp telefon ettin.»

Mike içini çekerek, «Çok şey unutuyorum galiba.»

Parmağıyla onu susturdu. «Doğru söyle, bildim değil mi?»

— «Evet bildin.»

— «Hiç bir şey unutmadın Mike,» dedi yavaşça.

January, gözlerini açtığında kendini klinikte sandı. Fakat odanın içindeki gölgeler çok farklıydı. Sonra, Pierre otelinde kendi yatak odasında olduğunu hatırladı. Başucundaki gece lambasını yaktı. Gece yarısı olmuştu. Demek iki saat uyumuştu. Gerinerek odaya göz gezdirdi. Çok güzel döşenmişti. Hiç otel odasına benzemiyordu. Mike otelin apartman daireleri gibi odaları olduğunu söylemişti. Çok lüks ve büyüktü gerçekten - Mike'ın bugüne kadar kalmadığı büyüklükteydi. Sahibinin zevki takdir edilecek gibiydi doğrusu. Salon da çok iyi döşenmişti. Mum ışığında şampanya ve havyar yiyerek parka karşı babasıyla enfes bir gece geçirmişlerdi. Kadeh tokuşturmuşlar, konuşmuşlardı. Ama January bir kadehten sonra uyuklamağa başlamış, babası hemen farketmişti bunu. «Saat henüz dokuz ama İsviçre'de şu anda saat gecenin üçü. Sen artık yat. Ben de biraz yürüyüşe çıkarım, yarının gazetelerini alıp gelirim. Televizyon seyrederek oyalanırım, sonra da yatarım.»

— «Ama daha hiç bir şey konuşamadık. Senden, işlerinden...»

Mike sert bir sesle: «Yarın,» diye cevap verdi. «Sabah dokuzda salonda kahvaltıda buluşur, bol bol konuşuruz.»

— «Ama Mike...»

Aynı sesle, «yarın,» diye tekrarladı.

Kısa kesmek istiyordu. Tutumu garipti. Otelden içeri girerlerken resimlerini çekmek isteyen fotoğrafçıya da ters davranmıştı. Oysa iyi bir adama benziyordu. Asansöre binene kadar arkalarından gelmiş, «Bay Wayne acaba kızınız...» diyecek olmuştu.

Adamcağız sorusunu tamamlayamamıştı. Mike January'yi asansöre iterek, «Şimdi sırası değil,» diyerek kestirip atmıştı.

Genç kız babasını hiç böyle görmemişti. Gazeteciler, seyirciler onun için her zaman çok önemli olmuştu. Dokuz yaşındayken baba-

sıyla bir derginin kapağında resimleri basılmıştı. Fotoğrafçıya çok acımıştı.

Asansörde babasına neden böyle davrandığını sorunca, Mike:

— «Bilmiyorum, belki Roma'daki olaylardan sonra değiştim. Olur olmaz adamlara resim çektirip rastgele dergilerde basılmasını istemiyorum. Gerekirse resmimi çektiririm ama her karşıma çıkan fotoğrafçıya da poz verecek değilim.»

— «Ama özellikle seni bekliyordu. Hem rastgele bir adam da değildi.»

— «Bırak şimdi bunu.» Aynı sert ses tonuyla konuyu kapatmıştı. Sonra şampanya şişesini açmış, January, «ikimizin şerefine,» diye kadehini kaldırdığında yine aynı ses, «hayır» demişti. «Senin mutluluğunu görmek için yanındayım.»

January yatağında düşünüyordu bunları. Koskoca gece vardı önünde. Tekrar uyumağa çalışsa iyi olacaktı. Fakat hiç uykusu yoktu, üstelik çok susamıştı. Havyar yedikten sonra hep böyle susardı. Kalkıp banyoya gitti. Musluktan akan su ılıktı. İçmekten vazgeçip tekrar yattı. Başucundaki pikabı açıp bir plak koydu. Müzikallerin albümünden bir plak seçmişti. Tam dalacağı sırada koka kola reklâmı çalındı kulağına. Kalkıp bir su içmesi gerekiyordu, dayanamayacaktı.

Dairenin büyükçe bir mutfağı vardı. Biraz buz çıkartırdı hem... Kapıya doğru yürüdü, sonra birden üzerinde sabahlığı olmadığını fark ederek durdu. İçi görünen kısa geceliğini giymişti. Sessizce kapıyı açtı, «baba?» diye seslendi.

Salon boştu. Ayak parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Yemek salonuna bir göz attı... Kapkaranlıktı. Mutfağa giden koridora doğru ilerledi. Mike orada hizmetçilerin dairesi olduğunu söylemişti, ama her taraf bomboştu. Babasının yatak odasına gidip kapıyı vurdu. Sonra da açtı. Oda boştu. Bir an için Roma'daki geceyi hatırladı. Melba ile babasının birlikte olduğu geceyi. Ama bu defa aynı şeyi yapmazdı herhalde. Daha ilk gecesiydi. Yürüyüşe çıktığında birilerine rastlamış olabilirdi. January mutfağa gitti. Buzdolabı çeşit çeşit içeceklerle doluydu. Sodadan koka kolaya kadar her şey vardı dolapta. Bir koka kola şişesi alıp bardağa boşalttı. Sonra salona doğru yürüdü. Pence-

reden parkı seyretti bir süre. Parkın içindeki sokak lambaları noel ağacını hatırlattı ona. Karanlıktı ama korkulacak gibi değildi.

O anda anahtar deliğine bir anahtar sokulduğunu duydu. Babası gelmişti. Hemen onu karşılamak için atıldı, fakat üzerinde sabahlık olmadığı için vazgeçti. Bu kadar kısa ve içi görünen bir gecelik almakla hiç de iyi etmemişti. Ama üç yıldır pamuklu pijamalarla yatmaktan bıkmıştı. Babasına gözlerini yumup kendi giyeceklerinden bir şey vermesini söylerdi.

Kapı açıldı. January bir kadın sesi duydu. Demek bir kadınla gelmişti! Odanın içine göz attı, gizlenecek bir yer yoktu. Kendi odasına gidebilmek için antreden geçmesi gerekiyordu. O zaman da onlarla karşılaşacaktı. Babasının odası daha yakındı. Onlar salona girince January babasının odasına dalıverdi. İçerisi karanlıktı. Acaba ışık neredeydi? El yordamıyla duvarı yokladı.

— «Mike buraya böyle gizlice girmem çok gülünç!» Öfkeli ve alıngan bir şekilde söylemişti kadın bu sözleri. «Çocuk değil ya canım!»

Mike tatlılıkla, «Dee, onu anlamam gerek,» dedi. «Üç yıl bu gecenin hayalini kurdu.»

Kadın içini çekti. «En iyi cins havyar ve şampanyayı bulabilmek için o kadar da uğraştım. Telefon edip evde bulunmamamı söylediğin zaman neler hissettiğimi bilemezsin. January ile tanışacağım gece rastgele bir kadın gibi evden uzaklaştırıldım. Neyse ki David'e rastladım da barda oturduk. Güzel bir kızla randevusu olabilirdi çocuğun.»

— «Gel yanıma.»

Ve bir sessizlik oldu. January babasının kadını öptüğünü anlamıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Karanlıkta gizlenip onları dinlemesi çok çirkin bir şeydi. Ama bu gecelikle yanlarına çıkamazdı ya!

— «Sabah January ile birlikte kahvaltı edeceğiz. Seni tanıştırmadan önce onunla konuşmam gerek. İnan ki bu gece böyle davranmaktan başka çarem yoktu.»

— «Fakat Mike...»

— «Fakatı filanı yok artık. Gel sevgilim, çok vakit kaybettik zaten.»

Kadın gülerek, «ah, saçımı bozdun,» dedi. «Şekerim çantamı antrede bıraktım, alıp gelir misin?»

January soluk almadan duruyordu. Yatak odasına geliyorlardı!

Birden oda kapısı açıldı ve kadın düğmeye bastı. Oda aydınlanıvermişti. Bir an için birbirlerine bakakaldılar. January kadını tanımıştı sanki. İnce, uzun boyluydu. Hafif meçli saçları ve çok güzel bir teni vardı. Önce o toparlandı ve, «Mike,» diye seslendi. «Gel, bak, misafirimiz var.»

January olduğu yerde duruyordu. Kadının soğukkanlılığı sinirine dokunmuştu. Eline iyi bir fırsat geçmiş gibi bir hali vardı.

Mike önce çok şaşırdı. Sonra January'nin hiç görmediği bir ifade bürüdü gözlerini: Rahatsız olmuştu. Sesi soğuktu.

— «January, ne yapıyorsun burada?»

— January, «Kola içiyordum...» Kekeleyerek, bardağını bıraktığı yere doğru işaret etti.

— «Peki ama koka kolan nerede? Karanlıkta ne yapıyorsun?» Kadın sormuştu soruyu bu kez.

January, babasından yardım istercesine baktı ona. Fakat Mike kadının yanında durmuş, cevap vermesini bekliyordu.

January boğazının kuruduğunu hissetti. «Kapının açıldığını ve konuştuğunuzu duydum,» diye güçlükle kendisini konuşmağa zorladı: «Üzerimde bir şey yoktu, içeri kaçtım.»

Mike ve yanındaki kadın onun üzerindeki geceliğe baktılar. Mike banyoya girip January'ye giyecek bir şey getirdi, yüzüne bakmadan ona uzattı. January hemen giyinip kapıya doğru yürüdü. Kadın yumuşak bir sesle, «January, bir dakika» dedi. «Mike, bizi tanıştırmayacak mısın?»

January arkası dönük bir an önce dışarı çıkmak için bekliyordu

Babası, «January, sana Dee'yi tanıştırayım,» dedi. Canının sıkıldığı yüzünden anlaşılıyordu.

January kadına doğru bakıp hemen başını çevirdi.

Kadın, Mike'ın koluna girerek, «Ama Mike, tam anlamıyla tanıştırmadın ki bizi!» diye üsteledi.

Mike kızına baktı ve alçak bir sesle, «January,» dedi. «Dee karımdır. Geçen hafta evlendik.»

January onları kutladığını farketti. Bacakları ağırlaşmış, dizleri çözülmüştü. Güçlükle odadan çıkmayı başardı... Salondan geçip, düşmeden odasına kadar geldi. O anda dizleri titremeğe başladı, banyoya koştu, birdenbire feci bir rahatsızlık duydu.

2

January, o gece sabaha kadar pencerenin önünde oturdu. Evet, babasının yanındaki kadını tanımıştı. Sadece Dee değildi adı. Dünyanın altıncı zengin kadını olarak tanınan Deirdre Milford Granger'di. Altıncı mı yoksa altmışıncı mı olduğunu kimse kesin olarak bilmiyordu ya... Gazetecinin biri böyle bir haber çıkartmış, herkes de inanmıştı. Miss Haddon'un okulunda Deirdre'nin gazetede resimleri çıktıkça kızlara da eğlence çıkardı. O sıralar genç kadının evlenip boşanma hikâyeleri dillere destandı. Önce bir opera artistiyle evlenmiş, sonra bir yazar ve arkasından bir dekoratörle, Deirdre'nin bu evliliği January'nin okul yıllarında 'Vogue' da çıkmıştı. Son kocası dört yıl önce Monte Carlo'da bir otomobil kazasında ölmüştü. Deirdre'ın cenaze töreninde yaslı fotoğrafları çekilmiş, gözleri dolu dolu, ölen kocasının en çok sevdiği erkek olduğunu ve asla evlenmeyeceğini açıklamıştı. Mike ile evlendiğine göre, kararını değiştirmişti anlaşılan.

Yoksa Mike mı ona kararını değiştirtmişti? Tabiî, Mike'ın İspanya'dan gönderdiği kartlarda sözünü ettiği büyük planı bu olmalıydı. Dee'nin Marbella'da bir evi vardı. January Vogueda görmüştü bunu. Bir de Palm Beach'te kırk tane uşak ve hizmetçisiyle dönen muhteşem bir villası vardı. Bu villanın resimleri de 'Ladies' s Home Jonurnal' adlı dergide çıkmıştı. Cannes'da bir yatı vardı. Karla ile çıktıkları deniz gezintisi sırasında bu yattan çok söz edilmişti. Karla 1960 yılında perdeden ayrılmış. Greta Garbo ve Howard Huges'dan çok kendi kabuğuna çekilmişti. Dee'nin yatına konuk olarak gelince Times hemen bu fırsatı değerlendirmişti. Haddon'un okulunda kızların hepsi bu Polonyalı aktrise hayrandı. 1963 yılında Mike ona tekrar beyaz perdeye dönmesi için bir mliyon dolar teklif etti. Karla bu teklifi kabul etmedi, fakat Mike için iyi bir reklàm oldu. January sonradan babasının Karla ile tanışmayı çok istediğini öğrendi.

Belki Dee ile evlendikten sonra onunla tanışmıştı bile, ya da bir gün nasıl olsa tanışacaktı.

Demek Mike'in büyük planı Deirdre Granger ile evlenmekti! Dee bir taşbebek kadar güzeldi ama çok sıska ve sağlıksız bir görünüşü vardı. Mike onu sevmiş olabilir miydi? Öyle soğuk ve şefkatten yok-

sundu ki. Belki de çekici yanı buydu. Mike tuhaf bir adamdı, olmadık serüvenler peşinde koşardı.

Gün ağarana dek camın önünde oturdu January. Gökyüzünün grimsi bir renge bürünüşünü seyretti. Güneş beşinci caddedeki apartmanların arkasından yükselmeğe başlamış olmalıydı. Koyu bir sessizlik içindeydi ortalık. Gece ile gündüz arası, şafak vaktiydi.

January bir pantolonla kazak geçirdi üzerine ve dışarı çıktı. Asansörcü esneyerek selâmladı onu. Aşağıda masa başında pinekleyen otel memuru kayıtsızca kim geçiyor diye baktı, işçi kılığında bir adam otelin bekleme salonunu temizliyordu. January'ye yol vermek için durdu, sonra tekrar işine koyuldu.

Kent henüz tamamen aydınlanmamıştı. Sokaklar bomboş, terk edilmiş gibiydi. Sabahın ilk ışıkları altında yollar tertemiz görünüyordu. January, Plaza oteline doğru yürüdü, bir süre durup eskiden kaldıkları odaya baktı. Sonra karşı kaldırıma geçerek parka girdi. Bir erkek pardesüsü giymiş, yaşlı bir kadın çöplüklerin arasında bir şeyler arıyordu. Şişmiş bacakları, yırtık pırtık kirli kumaş parçalarıyla sarılmıştı. Parkın banklarında sarhoşlar sızıp kalmış, bir kısmı da otların üzerine serilip uyumuştu. Boş şişeler yerlere savrulmuştu. January hızla parkı geçip hayvanat bahçesine doğru yürüdü ve Carousel Meydanına çıktı. Bulutlar dağılmış, güneş pırıl pırıldı. İki genç adam geçip gitti yanından. Güvercinler otların arasında sabah kahvaltıları için yiyecek bir şeyler arıyorlardı. Bir sincap koşarak ona doğru geldi, genç kızdan fındık fıstık beklercesine gözlerinin içine baktı. January avuçlarını açarak boş olduğunu gösterdi, hayvan bir sıçrayışta gözden kayboldu. Bisikletle caddeden geçen üç zenci kız ona el salladılar. Barış taraftarı olduklarını belirtmek istiyorlardı. January, yürümeğe devam etti. Banklarda uyuklayan sarhoşlar yavaş yavaş kıpırdanmağa başlamışlardı. Yaşlıca bir kadın köpeğiyle parka girerek hayvanı otların üzerine bıraktı ve «Hadi güzelim, kakanı yap,» dedi. Ne kadın, ne de köpeği January'ye bakmadılar bile. Köpek kakasını yaptı, kadın onu sevip okşadı ve gittiler .

Sarhoşlar tek tük doğrulmuşlardı. Sendeleyenlere diğerleri yardım ediyordu. Park ansızın köpeklerle doldu. Altı tane ayrı cins köpeğiyle bir adam, saçlarında bigudileriyle köpeğini gezdirmeğe çıkmış bir kadın... Gece, karanlıkta sessiz ve sakin görünen park,

gün ışığında gürültülü ve pis bir yer olmuştu. Işığın altında boş konserve kutuları, kırık şişeler ve yağlı sandviç kâğıtları ortaya çıkmıştı. Hafif bir esintiyle ağaçlar eğilip bükülüyor, yerden kalkan tozlar parkı bir bulut gibi sarıyordu. Otobüslerin kaba ve gürültülü motor sesleri arasında düşen yaprakların umutsuz çığlıkları kaybolup gidiyordu. Korna sesleriyle birlikte bir keşmekeş başlamış, gece taş kesilen canavar, sabah olunca uykudan uyanmıştı.

Az sonra parka bebekler dolmağa başladı. Solgun yüzlü yorgun genç anneleri arabalarıyla onları hava almağa çıkartmıştı. Bir arabanın peşinde gözünü kıskançlık bürümüş bir köpek koşuyordu. Hayvan bir zamanlar evin en kıymetli varlığı sayıldığı günlerin özlemini duyuyor olmalıydı. Bazı arabaların peşinde ise iki üç yaşlarında haylazlar koşuşturuyor, anneleri uyuyan küçükle onun büyüğünü salıncaklara doğru götürüyordu.

Derken beşinci cadde sakinleri göründü. Şık arabaların içinde ipek yorganlar ve kalın battaniyelere sarılı bebekleri gezdiren dadılar bir bankta toplanıp hararetle konuşmağa daldılar.

January, bebeklere gıptayla baktı. Dünyadan habersiz küçücük yavrular bu kente ait olduklarını hissedercesine gönül rahatlığı içinde mışıl mışıl uyuyorlardı. Her birinin bir adı, ailesi, evi vardı.

January yürüyordu ama bir amaçla değil, Dilek tepesine doğru yönelmişti. Küçükken bu tepe ona koskocaman bir dağ gibi görünüyordu. Beş yaşında tepeye tırmandığında büyük bir zafer kazanmış gibi hissetmişti kendini. Babası onun kolunu tutup Zafer Anıtının meşale tutan eli gibi havaya kaldırmış, 'bu tepeyi zaptettin, artık burası senin!' demişti. 'Şimdi gözlerini kapa ve bir şey dile. İnan yerine gelecektir bu dileğin.' January, sessizce bir bebek istemişti. Babası onu Rumpelmayer'in kahvesine götürmüş, sonra da kocaman bir bebek almıştı. Bu olaydan sonra January'nin dilek tepesi olarak kalmıştı burası.

Şimdi öylesine çirkin görünüyordu ki. Yere düşmüş kuru yaprakları ayağıyla iterek tepeye doğru tırmandı. Sonra yere oturdu, dizlerini bükerek çenesini dizlerine yasladı ve gözlerini yumdu. Çevresini saran sesler birden yükselmiş gibiydi aşağıdan geçen arabaların kornaları, uzaktan uzağa havlayan köpeklerin sesi... Biraz sonra yaprakların hışırtısıyla irkildi. Arkasından biri ona doğru yaklaşıyordu! Bir anda türlü korku hikâyeleri gelip geçti aklından. Belki elinde bıçak-

la bir adam arkasında duruyordu. Hiç kıpırdamadı. Gözlerini yumarak bekledi. Bir anda her şey bitiverirdi belki. Çabucak, acı bile duymadan bıçağı saplardı belki arkasındaki adam.

— «January...»

Babasıydı. Genç kıza elini uzattı, January ona tutunarak ayağa kalktı.

— «Yarım saat içinde tam üç defa geldim buraya.»

Koluna girerek onu parktan geçirip caddeye çıkarttı. Karşı kaldırıma geçtiler. Mike, Essex House'un önünde durarak, «Burada çok güzel kahve yaparlar, gel kahvaltı edelim,» dedi.

Önlerine getirilen yumurtalara hiç dokunmadan ve hiç konuşmadan karşılıklı oturdular. Mike sonunda dayanamadı, ve «Bağır çağır, ne istersen yap, hadi! Susma böyle!» diye sessizliği bozdu.

January bir şeyler söyleyecek oldu, fakat o sırada garson yanlarına gelerek, «Yumurtalar bozuk muydu efendim?» diye sordu.

Mike, «hayır aç değildik de...» dedi. «Masayı toplayın, sadece, kahvelerimiz kalsın.»

Garsonun uzaklaşmasını bekledi, sonra January'ye döndü: «Neden parka gittin? Tanrım, neden? Orada öldürebilirdi seni.»

— «Uykum kaçtı.»

— «Kimin kaçmadı ki uykusu? Dee bile fazladan bir uyku hapı daha aldı. Ama şafak vakti New York'ta dolaşmağa çıkılmaz! Bütün gece oturdum yatağın içinde. Tam iki paket sigara içtim.»

— «Bu kadar çok sigara içmemelisin, dokunur.»

— «Şimdi benim sağlığım üzerinde tartışacak değiliz. Odana girip de bomboş olduğunu görünce çılgına döndüm. Polise haber verecektim. Tam o sırada Dee uyandı. Beni yatıştırmağa çalıştı ve yürüyüşe çıkmış olabileceğini söyledi. Temiz hava sinirlerine iyi gelebilirdi. O zaman dilek tepesine gidebileceğini düşündüm.»

January cevap vermedi. Mike uzanıp elini tuttu.

— «Lütfen konuşalım.»

January yine hiç cevap vermedi.

— «Yalvarmamı mı istiyorsun?»

— «Dün gece sizi gizlice dinlemek gibi bir niyetim yoktu.»

— «Biliyorum, fakat o anda öyle şaşırdım ki... Sana değil, kendime kızdım aslında.» Sustu ve bir sigara yaktı. «Dee hakkında sana yazmak istedim...»

— «Keşke yazsaydın, Mike.»

— «Fakat son ana kadar onunla evleneceğime kendim de inanmıyordum. Sonra gazetelerde resimlerimiz basıldı, birlikte orada burada göründüğümüze dair yazılar çıktı. Kulağına gelir diye korktum. Dr. Peterson'un bütün bu çirkin olaylarla ilişkinizi tamamen kesmiş olmasına öyle memnundum ki. Sana bu konuyu kendim açıklamak istiyordum. Havaalanından dönerken her şeyi anlatacaktım, fakat uzun zamandır benimle başbaşa kalacağın günü beklediğini söyledin. Hiç değilse ilk geceni, istediğin gibi geçirmeni sağlamağa çalıştım. İşte arabadan inip Dee'ye telefon ettim ve evde bulunmamasını söyledim. Sabah kahvaltıda seninle konuşuruz diye düşünmüştüm.»

— «Ona ne zaman âşık oldun?»

— «Bunu da nereden çıkartıyorsun?» Mike, kızının gözlerinin içine bakıyordu. «Ömrüm boyunca sevdiğim ve bundan sonra sevebileceğim tek kadın sensin.»

— «O halde! Neden? Neden?»

— «Çünkü işlerim bozulmuştu.»

— «Ne diyorsun Mike?»

— «Her şey bitmişti artık. Üç yıl uğraştım durdum, Broadway'deki oyundan bile hiç bir şey kazanamadım. Film yapımcılarıyla, tiyatrocular hastalıklı bir adammışım gibi benden kaçıyorlardı. Sonra eylül ayında hastaneden çıkabileceğin haberini duydum. İkimiz de bu an için yaşıyorduk, ama ne var ki elimde avucumda hiç bir şey kalmamıştı. Tina ile beraberdik o sıralar.»

— «Bir zamanlar film çevirtmiştin ona.»

— «Evet, on yedi yaşındaydı o zaman. Yeteneksiz, fakat çok güzel bir kızdı. Yine öyle ama bir televizyon serisinde oynuyor ve çok tutunuyor. Muazzam bir evi, hizmetçileri ve uşakları var. Bu fırsatı değerlendirebilirdim. Neden olmasın diye düşündüm? Güzel bir evi, bol içkisi vardı. Bütün mesele Tina'yı kandırmaktı.» Mike sustu. «Bir babanın kızıyla bu biçimde konuşması hiç de hoş bir şey değil. Fakat olayları kısaca sana anlatmam gerekiyor, zamanımız yok.» Sigarasını söndürdü. «İşte Tina'nın muhteşem evinin havuzunda keyif çatıyordum. Çinli bir uşak içkimi elime getiriyor, havuzdan sonra banyoda

dinleniyor, masaj yaptırıyordum. Haziran ayıydı. Sen de eylülde geri dönecektin. Görünürde güneşte yanıp yazın tadını çıkarıyordum ama aslında sürekli olarak bir çıkar yol arıyordum. Bir gece Tina bana harikulâde bir fikir verdi, aradığım çıkar yolu bulmak üzereydim. Bir filmin galasına gitmiştik. Girip çıktığım yerlerde, artık eskisi gibi karşılanmıyordum. Kırmızı halı döşeli salonda Tina'nın kavalyesi olarak yürüyordum. Bir gün onu terkedersem ne kadar üzüleceğini söyler dururdu. Erkeklerle anlaşmanın çok güç olduğundan, benimle tanışmadan önce bir ay hiç bir cinsel ilişkide bulunmadığından söz ederdi. 'Birbirimize çok yakışıyoruz. Benim ikimize de yetecek kadar bol param var. Evlenelim seninle, ne dersin?' Gelecek yıl Emmy ödülünü almağa tek başıma gitmemiş olurum böylelikle,' demişti.»

Mike, başını çevirerek anlatmağa devam etti. «O anda artık yaşlanmış olduğumu hissettim. Tina yirmi yaşlarında bir kadındı. Beni elinde tutmak istiyordu. Ertesi gün havuzun başında bir karar vermeğe çalıştım. Eğer bu duruma düşeceksem Tina St. Claire ile kendime söz söylettirmemeliydim. Barbara Hutton evliydi. Doris Duke hakkında hiç bir bilgim yoktu, tanımıyordum onu. Fallon Kontesi ise canavardı... Sonra Deirdre Milford Granger geldi aklıma. Parlak günlerimde bir defa karşılaşmıştık onunla. Hatırladığım kadarıyla yaşlıca fakat güzel bir kadındı.» Tekrar sustu. «Ne güzel bir hikâye değil mi? Hiç değilse sana dürüstçe anlatıyorum. Ona âşık oldum, işimi gücümü bırakıp onun mutluluğu için kendimi feda ettim, diye anlatabilirdim. Hayır, ben her şeyi planlamıştım. Hedef olarak da Dee'yi seçmiştim. Marbella'da oturduğunu öğrendim. Her şeyimi sattım. Kırk üç bin dolardı bütün param. Büyük bir kumar oynuyordum. Marbella'ya gittim...»

Mike'ın kaşları çatılmıştı. «İlk randevumuzdan sonra hakkımda her şeyi öğrendiğini biliyordum tabiî. Garsonlara yirmi dolar bahşiş bırakıp, kumar salonunda Dee'nin dostlarından bir oturuşta yüzlerce dolar kazanırken soğukkanlılıkla beni izliyordu. Üç hafta geçti. Onu bir defa bile öpememiştim. Hep kalabalık gruplar halinde geziliyordu. Mum ışığında bir akşam başbaşa yemek bile yiyememiştik. Gündüzleri tavla ve benzeri oyunlar oynuyorlardı. Artık param suyunu çekmeğe başlamıştı. Bir akşam Dee'nin evine bir kokteyl partiye davet edildim. Oraya vardığımda Dee'nin evde yalnız olduğunu gördüm. Bana bir içki verdi ve, 'Mike,' dedi. 'Artık bana evlenme teklif etme-

nin zamanı geldi sanırım. Bankada iki bin altı yüz doların kaldı.»

January'nin yüz ifadesini görünce gülümsedi. «Evet, bankadaki hesabımı kuruşu kuruşuna biliyordu. Dee sadece bir tek şart öne sürmüştü. Film çevirmem ya da oyun sahnelemem için beni maddî yönden desteklemeğe yanaşmıyordu. 'Yine de evlenir misin benimle?' diye sordu.»

Mike bir sigara daha yaktı. Gülümsemeğe çalışarak, «Benim için böylesi daha iyiydi,» dedi. «Hemen bu fırsatı değerlendirerek ona, 'Bak Dee,' dedim. 'Belki en başından bu amaçla giriştim bütün bunlara ama şimdi gerçekten sana tutkunum. Keşke Broadway'de şu anda üç oyunum olsaydı da sana evlenme teklif edebilseydim,'» Sustu. «Seni rahatsız ediyor mu bu anlattıklarım, January? Beni ediyor da...»

— «Devam et. Dee sana inandı mı?»

— «Çok enteresan bir kadındır. Dobra dobra konuştu benimle. Gülerek, 'Evet Broadway'de şu anda üç oyununuz sahneleniyor olsaydı benim yüzüme bile bakmazdınız Bay Mike Wayne,' dedi.»

Mike, düşünceli düşünceli anlatmağa devam etti. «Nedense sinema ve tiyatro dünyasından kaçar gibi bir hali vardı. Belki bir tiyatrocu ya da sinemacıyla aralarında kötü bir olay geçmişti. Belki de küçümsüyordu. Onunla evlenirsem tekrar sinemaya ve tiyatroya dönmemek üzere söz vermem gerekiyordu. Yalnız bunu kabul etmeden önce senden söz ettim. Senin geleceğin benim için çok önemliydi. Dee de bunu kabul edince geriye hiç bir şey kalmamıştı.»

— «Nerede evlendiniz?»

— «Ağustos sonunda gizlice Londra'da evlendik. Fakat haber kısa zamanda yayıldı ve şerefimize partiler verilmeğe başlandı. Birdenbire Fellini'nin filmlerine benzemişti yaşantım. Kontesler, yarı soylu kişiler, dünya çapında ünlü modeller ve tek tük gerçek prensesler... Bütün kadınlar incecik, zarif ve kim oldukları belirsiz kimselerdi. İngilizce herkesin ikinci diliydi. New York'ta da aynı çevre içinde buldum kendimi. Golf ve tenis gibi oyunlar oynanmaz, cin ve rom gibi içkiler içilmez bu insanların arasında. Tavladır onların oyunu. İşte hepsi bu, soracağın bir şey var mı?»

— «Bir tek şey soracağım. Cuma günleri sıraya girip harçlığımızı vermesini mi bekleyeceğiz?»

Göz göze geldiler. Mike'ın kızdığı belli oluyordu: «Bu kadar ağır konuşmayı nereden öğrendin?»

January, gözyaşlarını saklamağa çalıştı. «Doğru değil mi bu? Dee'nin seni desteklediğini kendin söyledin.»

— «Evet ama bunu hissettirmeden yapıyor.» Mike'in sesi çok sertti. «Fabrikalarından birine yönetici olarak atadı beni. Bu sadece görünüşte bir işim olması için tabiî. Yoksa toprak, mal, mülk ve petrol işlerinden ne anlarım ben? Haftada bir fabrikanın birtakım evrakını imzalarım ve herkes bana gerçekten ihtiyaçları varmış gibi davranır.» Güldü. «Her erkeğin çalışması gerektir. Her sabah odama girip sekreterim beni meşgul zannetsin diye kapımı kapatırım, içerde gazete ve dergileri karıştırırım. Çarşamba günleri 'Variety' çıkar. O gün öğlene kadar vaktin nasıl geçtiğini anlamam bile. Sonra çıkar aynı binadaki komisyoncunun bürosuna uğrarım, ayakkabılarımı boyatır, Friars Klüpte öğle yemeğimi yerim. Maaşım da var, haftada bin dolar. Hoş eskiden sadece bir haftada bıraktığım bahşişler bin doları geçerdi, ama yine de memnunum. New York'ta en iyi yerde oturuyordum. Şoförüm, arabam var. Bir kişinin sahip olmayı istediği her şeyim var.»

— «Sus, yalvarırım sus! Söylediklerim için özür dilerim. Bütün bunları benim için yaptığını şimdi anlıyorum.» Boğazına bir şeyler düğümlendiğini hisseder gibi oldu ama konuşmağa devam etti: «Küçücük bir apartman dairesinde oturamaz mıydık? Ben de çalışırdım.»

— «Nerede çalışacaktın?»

— «Aktrislik ya da rejisör yardımcılığı filan yapardım.»

Mike başını salladı. «Artık işler eskisi gibi değil. Büyük yazarlar tiyatro için oyun yazmak istemiyorlar. Yıllar yılı uğraşıp Times'in bir muhabirinin yazısı üzerine ilk gece oyunun kaldırılması kimsenin işine gelmiyor. Tabiî Neil Simon bütün bunların dışında. Ama ünlü oyuncular da onun oyunlarında rol alabilmek için sıra bekliyor. Broadway artık bambaşka ölçüler içinde. Ve ben çok uzak kaldım bütün bunlardan. Üstelik senin için de böyle bir hayat düşünmüyorum.»

— «Ne düşünüyorsun peki? Benim için ne yapmak istiyorsun?»

— «Sana dünyayı vermek istiyorum.»

— «Deirdre Granger ile evlenerek dünyayı bana verdiğini mi sanıyorsun?»

— «Hiç değilse pırıl pırıl, yepyeni bir dünya veriyorum sana. Tiyatro ve sinemanın dışında, başka konuları da olan insanların dünyası. Tiyatro ile ayrıca ilgilenebilirsin. Ama hayatın orada geçmeye-

cek. Mike Wayne'ın kızı olarak yaşadın o insanların arasında, biliyorsun o hayatı. Sen madalyonun ters tarafını hiç görmedin, yavrum. O hayatı istemen olağandır, ben sana başka bir şey vermedim ki.»

— «Neden başka bir hayatı isteyeyim, anlamıyorum bunu! Sen de seviyordun o hayatı. Sevdiğini biliyordum.»

— «Atları da seviyordum o kadar. Bir oyun sahnelemenin, ya da film yapmanın heyecanı hoşuma gidiyordu... tıpkı bir kumar gibi. Para, kadın, ün... bunları seviyordum ben. Seni her hafta tiyatroya sevdiğim için mi götürüyordum sanıyordun? Başka nereye götürebileceğimi bilmediğim için tiyatroya götürüyordum seni.» January'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bunu farkeden Mike, «Kızma,» diye devam etti. «Yaşlıbaşlı bir adam küçücük bir kızla her hafta ne yapabilir? Bir toplum hayatım yoktu, sadece kadınlar vardı hayatımda. Çoğunun senin kadar çocukları vardı. Bu kadar mükemmel yetişmiş olmana çok şaşıyorum zaman zaman. Sana hiç bir şey vermedim. Ama şimdi her şey değişti. Hiç değilse yepyeni bir yaşantı hazırladım sana. Bunu denemeni istiyorum.»

— «Nedir deneyeceğim?»

— «Başka insanların yaşayışını gör. Dee'nin dostlarıyla tanış. Bir dene, yoksa bunca zaman boşuna uğraşmış olacağım.»

January gülmeğe çalışarak, «Deneyeceğim,» dedi.

— «Dee'ye de bir şans tanımağa çalış. Çok mükemmel bir kadın. Benimle neden evlendi, hiç anlamıyorum.»

— «Tina St. Claire neden istemişti? Aralarında bir fark olduğunu sanmıyorum Melba Delitto ve beraber olduğun diğer kadınlar hep aynı nedenle seni istiyorlardı.»

Mike başını salladı. «Yanılıyorsun. Dee için cinsel ilişkinin hiç önemi yok. Onun istediği, dayanabileceği bir erkek, bir dost, bir beraberlik... Lütfen ona bir şans tanı. Bu akşamki toplantıyı hazırlamak için ne kadar uğraştığını bir bilsen. Senin için kuzeni David Milford'u davet etti.»

— «David Milford da dünyanın altıncı zengin ailesinden mi?»

— «Hayır. Zengin olan Dee'nin babasıydı...»

— «Evet, Dee on yaşındayken babası öldü, altı ay sonra da dünya güzeli karısı onun ölümüne dayanamıyarak intihar etti,» diye January alaylı bir şekilde Dee'nin hayat hikâyesini anlatmağa koyuldu.

— «Babacığım, Miss Haddon'un okulunda Dee'nin her evlenişin-

de gazetelerde çıkan hayat hikâyesini ezberlemiştik artık. 'Yalnız Prenses,' diye söz ediyorlardı gazeteciler ondan. Mutluluğu arayan yalnız prenses!» January sustu. «Sözlerim biraz ağır oldu, ama kötü bir amaçla söylemedim. Üç yıldır her şeyden uzak kalmış olabilirim ama okuldayken Deirdre Milford Granger hepimizi yakından ilgilendiren bir konuydu. Bazı arkadaşlarımın anneleri onun bir arkadaşını tanıyor oldu mu hep bu konuyu konuşurduk aramızda. Dee'nin bütün hayatını biliyorum. Ama bir gün babamla evleneceği hiç aklıma gelmemişti.»

Mike cevap vermedi. Garsonu çağırarak hesabı istedi. January gülümsemeğe çalıştı: «Mike, özür dilerim,» Yumuşak bir sesle konuşmak için çaba sarfediyor, babasının elini okşuyordu. «Hadi bana biraz David'den bahset. Onu hiç gördün mü?»

— «Birkaç defa gördüm,» diye Mike ağır ağır konuştu. «Otuzuna yakın, yakışıklı bir çocuk. Dee'nin hiç çocuğu olmamış, David'in babasıyla, Dee'nin annesi kardeşmiş. Milfordlar varlıklı bir aile değilmiş ama yoksul da değillermiş. Bugünkü durumları gayet iyi sayılır.» Garsona hesabı ödedi. «David, Dee'nin muhasebecisidir. Babası avukattır, kendi yazıhanesi var. David, Dee'nin tek mirasçı...»

— «Ooo,» diye January atıldı. «Bir taşla iki kuş vurmuşsun. Kendine bir eş, kızına da bir koca...»

Mike'ın gözleri ışıldadı. «Gerçekten de Mike Wayne'in kızına yaraşır gibi konuştun. Ama David'i senin için düşünemem çünkü evleneceği kadını kendi seçmek ister. Ama senin böyle bir insanla evlenmeni istediğimi Dee ile de konuşmuştum. David'in çevresi geniştir. Seni arkadaşlarıyla tanıştırır. İçlerinden hoşlanacağın ve sonunda evlenebileceğin biri çıkacaktır. Birkaç tane torunum olmasını ne kadar istiyorum, bliiyor musun? Benim gibi bir hayatın olmasını istemiyorum, January.»

— «Ne var ki benim istediğim senin gibi bir hayatım olması. Bunu böyle planlamıştım.»

— «Neden ama? Benim gibi olmak istemene sebep ne? Hayatıma giren hiç bir kadına hakettiği gibi davranmamışımdır, ama Dee'ye karşı dürüst olacağım. Artık yaptıklarımın bedelini ödememin zamanı geldi. Ayrıca sana karşı da görevlerim var.»

January bir süre sessiz durdu. Sonra babasının yüzüne bakmadan konuştu.

— «Bana karşı görevlerini fazlasıyla yaptın, bitti artık. Belki sana şans getirirdim. Birlikte de deneyebilirdik.» Güldü. «Neyse artık geçti. David Milford'la iyi geçineceğimden eminim. Beni arkadaşlarıyla tanıştırması için ona kendimi sevdireceğim. Önce, bu gece giyecek güzel bir elbise almam gerek.» Birden sustu.

— «Merak etme, ben bütün bunları düşündüm,» diye Mike atıldı. «Sandığın gibi değil ama.» Cebinden bir defter çıkarttı. «Bu bankaya gidip bayan Anna Cole ile görüşeceksin. Birkaç şey imzalaman gerekebilir. Bu senin parandır, hemen hesap açılacaktır adına.»

— «Mike, ben...»

— «Bu Dee'nin parası değil.» diye Mike onun sözünü kesti. «Annen öldüğünde on beş bin dolarlık bir hayat sigortası vardı. Senin adına sakladım bu parayı. İyi ki de ayırmışım, yoksa çoktan bitmişti. Faiziyle yirmi bini geçmiştir şimdi. Git, istediğin gibi alışveriş et, New York'u satın al.»

Yürüye yürüye Pierre Otelinin önüne geldiler. İkisi de pencereye Dee'ye bakmışlardı. farkında olmadan. Mike güldü.

— «Ben çıkarken bir uyku hapı daha aldı. Zaten öğleden önce pek uyanmaz. Ah, az daha anahtarını vermeği unutuyordum. Otele kayıtlısın, her geçişinde adına mesaj bırakılıp bırakılmadığını sor.»

January gülümsedi: «New York'ta senden başka tanıdığım yok, Mike. Ancak sen mesaj bırakabilirsin bana.»

— «Sanırım buna gerek kalmayacak,» Mike bunu söyledi, ve otelden içeri girdi.

3

January otele döndüğünde bitkindi. Saat nerdeyse dört olmuştu ve elinde sadece bir paket vardı. Bu elbiseyi alana kadar karar vermekte epey güçlük çekmişti! Dee ile gideceği bir akşam yemeğinde ne giymesi gerektiğini bilmiyordu. Bergdorf'te bir satıcı mini eteklerin modasının geçtiğini, midi eteklerin moda olduğunu söylemişti. Fakat öğlen üzeri Beşinci caddenin mini ve mikro-mini etekli kızlarla dolup taştığını gördü. Lexington Meydanında kızılderililer gibi başlarına bantlar takmış kızlar gözün çarptı. Hepsi de bluejeanlerinin üzerine bol ve uzun

bluzlar giymişlerdi. Sonunda Bloomingdale'in vitrininde bir mankenin üzerinde gördüğü uzun, rengârenk parçalı etekle kırmızı şarse bluzu almağa karar verdi. Satıcı kadın, bu kıyafeti, her yerde giyebileceğini söylemişti.

Otele girince merakla posta kutularına göz atarak kendisine mesaj olup olmadığını sordu. Memur iki küçük kâğıt uzatınca şaşırıp kaldı. Paketini çenesinin altına sıkıştırıp tek eliyle taşımağa çalışarak öbür eliyle kâğıtlara göz gezdirirken asansörün düğmesine bastı. Notların biri üçte gelmişti, ikincisi de üç buçukta. İkisinde de Plaza 36 numarayı araması yazılıydı. Sonra üzerindeki adı okudu. Evet, onun adınaydı. Birden güldü. Bırakılan numara Mike'ın numarası olmalıydı.

Odaya girdiğinde hizmetçi kadın şöminenin üzerindeki yeşimtaşı fil bibloların tozunu alıyordu. Gün ışığında oda daha da güzel görünüyordu. Güneş, piyanonun üzerindeki gümüş resim çerçevelere vuruyordu. Çok resim vardı. ABD'nin bir senatörünü tanımıştı. Nureyev, bir büyükelçi ve Karla'nın güzel bir fotoğrafı... Yaklaşıp, soluk, siyah - beyaz resmi inceledi, 'Deirdre'ye... Karla' yazıyordu. January, onun çıkık elmacık kemiklerine, olağanüstü güzel gözlerine baktı. Hizmetçi kadın yanına gelerek, «Sol tarafta üç prens ile bir raça var.»

January başını salladı. «Karla'nın resmine bakıyordum.»

— «Çok güzel bir kadın. Ah, kendimi tanıtayım, adım Sadie. Sizinle görüştüğüme memnun oldum, Miss January.»

January gülümsedi. Kadın altmış beş yaşlarında görünüyordu. İskandinavyalılara benziyordu. Bembeyaz saçlarını başının üzerinde küçük bir topuz yapmıştı. Tertemiz, pırıl pırıl bir yüzü vardı. Kemikli, güçlü, kuvvetli ve canlı görünüyordu. «Miss Deirdre giyeceklerinizi asmamı söyledi. Raflarınızı size sormadan düzelttim. Diğer eşyalarınız ne zaman gelecek?»

— «Gelmeyecek,» dedi January. «Hepsi gördüğünüz kadar işte. Bir de Bloomingdale'den aldığım bu yeni takım.»

— «Hemen ütüleyeyim. Miss Deirdre dışarı çıktı. Bir şeye ihtiyacınız olursa karyolanızın yanındaki zile basın. Mutfağa ve benim odama bağlıdır. Nerede olursam olayım, zili duyarım. Sigara içip içmediğinizi bilmiyorum ama odanıza çeşitli sigaralar koydum. Tercih ettiğiniz bir marka varsa, bana söyleyin.»

— «Hayır yok, teşekkür ederim. Bir banyo yapıp biraz dinleneyim.»

— «İhtiyacınız olursa zile basın. Odanıza en son moda dergileri-ni de koydum. Miss Deirdre hoşunuza gideceğini söyledi. Yetişmeniz gerektiği hakkında bir şeyler söyledi, pek anlayamadım neye yetişece-ğinizi?» Sadie, Bloomingdale paketini alıp dışarı çıktı, bir saniye geç-meden geri dönerek, «Ernest altıda gelir, eğer ihtiyacınız olursa...»

— «Ernest mi?»

— «Miss Deirdre'nin berberidir... her akşam altıda gelir.»

January birden elindeki notu hatırladı. Odasına girip yatağa otur-du ve santrala numarayı bağlaması için telefon etti. Telefonun zili üç defa çaldı, karşı tarafta santral telefonu açtı. January 36 numarayı ri-ca etti.

Bir sessizlik oldu... derken karşı tarafın bağladığı numara açıldı, başka bir ses, «Miss Riggs'in odası, buyrun,» dedi.

— «Kim?» diye January ayağa fırladı.

Karşı taraf rahatsız olmuş gibiydi.

— «Siz kimsiniz?»

—«Adım January Wayne. Miss Riggs kim peki?»

— «Efendim ben Miss Riggs'in sekreteriyim. Bir dakika lütfen, Miss Wayne. Sizi aramıştık. Hemen bağlayayım.»

Bir takım sesler duyuldu, sonra...

— «January, sen misin gerçekten?»

Soğukkanlı, kendini beğenmiş, ifadesiz bir sesti.

January onu tanımağa çalışıyordu ama çıkaramamıştı. Uygun bir biçimde «Kimsiniz?» diye sordu

— «Aa! January benim, Linda... Linda Riggs!»

— «Linda mı? Yani Miss Haddon'un okulundan?»

— «Tabiî ya! Başka kim olacak?»

— «Oh! Öyle çok zaman geçti ki aradan! Nasılsın Linda? Beni nasıl buldun? Neler yapıyorsun?»

Linda güldü. «Benim sana sormam gerek neler yaptığını şekerim. Ama önce şunu soryım; baban Keith Winters'a neden öyle ters dav-randı?»

— «Keith mi?»

— «Evet, Keith Winters... fotoğrafçı.»

— «Dün gece mi? (Tanrım, dün gece neler olmuştu oysa! Bu ka-dar basit miydi dün geceden bahsetmek?»

— «Evet. Dergimize, senin resmini çektirmek için onu yolladım.»

— «Hangi dergi?»

Bir sessizlik oldu. Sonra Linda rahatsız olmuş bir sesle, «Gloss dergisinin müdürü oldum biliyorsun.»

— «Müdürü mü?»

—«January, nerelerdeydin sen kuzum? Geçen ay Mike Douglas gösterilerinden dolayı çok söz edildi benden. Gelecek sefer Merv Griffin gösterilerini de benim hazırlamamı istediler.»

— «Ben Avrupa'daydım da... hem...»

— «Fakat Gloss Dergisi adına yaptıklarımı herkes duydu. En genç dergi müdürlerinden biriyim. Tabiî bir Helen Gurley Brown olduğum söylenemez. Gloss'da Cosmopolitan değil zaten. Fakat zamanla göreceksin, bu dergiyi dünyanın en büyük dergisi yapacağım.»

— «Harikulâde Linda! Miss Haddon'un okulundan ayrıldıktan iki yıl sonra, ben on yaşlarındayken senin... şey... haberini duyunca sevinçten çılgına döndük.»

— «Editör yardımcısı olduğum haberini,» diye Linda onun cümlesini tamamladı. «Miss Haddon'un okulunda sizleri etkilemiş olabilir ama, gerçekte sadece kölelikti yaptığım. Tanrım, günde on altı saat koşuşturuyordum. Defileler için mücevherler almak... fotoğrafçılara ve modellere kahve ve çay ısmarlamak... dekor işlerine yardım etmek... bir modacının bıraktığı küpeleri geri götürmek. Bütün bunları haftada 75 dolara yapıyordum. Fakat on sekiz yaşında bu işler o kadar ağır gelmiyordu. Her gece bir saat uyku uyuyup yine de Club'e giderek eğlencemden geri kalmıyordum. Şimdi ise düşündükçe yoruluyorum. January, sen kaç yaşında oldun?»

— «Ocakta yirmi bir yaşıma basacağım.»

— «Evet, ben de yirmi sekiz yaşındayım. Şimdi aramızda yaş farkı yok gibi, ne tuhaf! Oysa ben on altı yaşındayken sen sekiz yaşındaydın. O zamanlar adam yerine bile koymazdım seni. Yani Miss Haddon'un okulunda sadece hayranlarımdan biriydin, öyle değil mi?»

— «Öyle sanırım.» January, ona hiç bir zaman hayranlarından biri olmadığını söylemek gereğini duymadı.

— «İşte Keith Winters'ı Pierre oteline gönderdim. Avrupa'dan döndüğün haberini almıştım. Gloss'da babanla bir resminizi basarak Mike Wayne'ın kızıyla, eşinin karşılaşması hakkında birkaç satır yazacaktım. Baban, Keith'e çok kaba davranmış ama resimler pek fena değil! Şekerim ya resimlerin çok güzel çıkıyor, ya da gerçekten çok güzel bir

kız oldun! Bana gelsene... yarın saat üç sıralarında falan. Bir hikâye düşünürüm o arada. Hem de daha iyi resimlerini çekeriz.»

— «Seni çok görmek isterim, Linda ama dergide çıkaracağın yazı için değil...»

— «Bunu yarın konuşuruz şekerim. Mosler binasının nerede olduğunu biliyorsun değil mi? Madison Meydanı yakınında, 52. sokakta. En üst kat bize aittir. Görüşürüz, ciao.»

January banyoya koşarak küvete girdi ve gözlerini yumdu. Bu kadar yorulduğunu farketmemişti. Linda'yı düşündü. Aşırı çirkin, aşırı heyecanlı ve aşırı hareketli bir kızdı. Şimdi ise... eh, önemli bir kişi sayılırdı. January çok yorgun hissediyordu kendini. Uyumak üzereydi.

— «Miss January, uyanın,» diye Sadie onu uyandırdığında sadece birkaç saniye geçmiş gibi geldi ona.

Doğruldu. Su ılınmıştı, saat de altı olmuştu!

Sadie, «Miss Deirdre artık hazırlanmanız gerektiğini söylüyor,» diye açıkladı. «Elbisenizi ütüledim. Yatak odanızda gardroba astım.»

Dee kapıyı vurup odasına girdiğinde January hazırlanmıştı. İlk anda ikisi de birbirlerine bakakaldılar. Sonra January belirsizce elini uzattı:

— «Kutlarım, dün gece unuttum galiba.»

Dee, yanağını genç kızın yanağına bastırarak, «Dün gece pek vaktimiz olmadı zaten,» dedi, «tanışmamız için pek uygun bir durum değildi.»

— «Oh, Tanrım! Ben...»

— «Ne oldu?» diye Dee atıldı.

— «Bir sabahlık almayı unuttum!»

Dee güldü. «Mike'ın verdiği kalsın. Çok yakıştı sana. Bazı kadınlarda erkeklerin giyecekleri çok iyi durur. Bende değil ama.»

January, Dee'nin, tahmininden de çekici bir kadın olduğunu düşündü. Meçli saçlarını açık bırakmıştı. January, kulaklarına taktığı pırlantaların sahte olmadığını biliyordu. Siyah kadife pantolonuyla çok kadınsı duruyordu. Genç kız birden kendi kıyafetinin uygun olup olmadığı endişesine kapıldı.

Dee bir iki adım gerileyerek onu süzdü ve, «Kıyafetini çok beğendim,» dedi. «Yalnız biraz mücevher takman gerekiyor.» Düğmeye

bastı. Sadie hemen kapıda göründü. «Mücevher kutumu getirsene, Sadie.»

Sadie, kocaman deri kaplı bir kutuyla döndü. Dee, January'nin boynuna birkaç sıra altın zincir taktı ve altın halka küpe takması için ısrar etti. «Şekerim, yanık tenine çok yakışıyor. Şu sıralar moda olan 'çingene' görünüşünü veriyor sana.»

January dört sıra zincir ile boynunun ağırlaştığını hissetti. Zincirlerin uçlarında bir taş ile altın kaplamalı bir aslan dişi takılıydı. Dee bir av partisinde aslanı kendisinin vurduğunu söyledi.

Genç kıza yaklaşarak: «Makyajını çok beğendim,» dedi. «Kendi kirpiklerin mi? Harikulâde! Genç kızların soluk renk dudak boyası kullanmaları da çok hoşuma gidiyor. Saçın... saçın da harikulâde! Dümdüz uzun saç modasıyla ne kadar rahat ediyorsunuz, değil mi? Benim gençliğimde İtalyan saç modası vardı. Hep permanant yaptırırdım. 50 yıllarında moda öyleydi. Gina Lolobrigida'yı elime geçirseydim bu modayı çıkarttığı için öldürebilirdim. Benim saçım düzdü, ömrüm bigudiler sararak, berberlerde saçlarımı kıvırttırarak geçti. Şimdi düz ve uzun saç moda oldu... ama otuz beşinden sonra insan saçını öyle düz bırakamaz ya. Ama Karla on sekiz yaşından beri saç modelini değiştirmemiştir, o başka.»

— «Karla nasıl bir kadındır?»

Dee omuz silkerek, «En eski, en yakın arkadaşlarımdan biridir, onun garipliklerine nasıl dayandığımı Tanrı bilir.»

— «Miss Haddon'un okulunda onun televizyon filmlerini seyrederdik. Greta Garbo ya da Marlene Dietrich'den daha çok beğenirim onu. Dans eder gibi zarif hareketleri vardı. Kırk iki yaşında ayrılıp bir daha beyaz perdeye dönmemesini düşünün.»

Dee uzanıp masanın üzerinden bir sigara aldı ve yaktı. «Buna önem verdiği yoktur. Yeteri kadar para biriktirdikten sonra sinemadan ayrılacağını söylerdi hep. İlk kazandığının kuruşunu bile saklar.»

— «Şimdi nerede?»

— «Sanırım döndü, yakında beni arar. East River View'da oturuyor. Çok güzel bir evi var. Birkaç hediye tablo ve halıdan başka göze çarpan eşyası yok, sade döşenmiş bir ev. Karla'nın para harcama konusunda ilginç bir hastalığı var. Marbella'ya gelecekti. Baban çok hayal kırıklığına uğradı... Onunla tanışmak istediğini biliyorum. Aksilik bu ya, bu yaza kadar hep buralarda idi. Geçtiğimiz bahar zavallı David iki-

mizi gezdirmekten usandı. Karla baleyi çok seviyor. Fakat eski, günlük yaşantısından kopamadı bir türlü. Sabah sekizde kalkıp dört saat balo çalışır, uzun yürüyüşlere çıkar ve akşam onda yatar. Fakat yakın bir dostuyla birlikte olduktan sonra geç saatlere kadar yemeğe çıkabilir, bir de televizyon seyretmeğe bayılır. Onu yakından tanımayacak olursan çok zor bir insandır. Sonra birdenbire ortadan kaybolur. Geçen haziran ayı, görüşürüz deyip ortadan kaybolduğu gibi.» Dee sesini alçaltarak devam etti. «Sanırım yüzünü gerdirmek için Güney Amerika'ya gitti. Etleri sarkmaya başlamıştı. O çok beğenilen Polonyalılara özgü kemikli yüzünü umarım bozmamıştır.»

January güldü: «David'le tanışmak için gerçekten sabırsızlanmaya başladım.»

— «Neden?»

— «David, Karla ile gezdiğine göre beni gezdirmek sanırım ona çocuk oyuncağı gibi gelecek.»

Dee, güldü. «Sevgili küçüğüm, dön de bir aynaya bak. Karla elli yaşını geçkindir, David ise yirmi sekiz,» sigarasını söndürdü. «Gidip babama bir bakayım. Bildiğim kadarıyla şu anda haberleri dinliyordur. Henüz traş bile olmamıştır. Neden erkekler günde iki defa traş olmaktan nefret ederler sanki? Kadınlar günde kaç defa makyaj tazeliyorlar oysa. Aa, az daha unutuyordum. David'e ve diğerlerine senin İsviçre'de bir kolejde okuduğunu söyledim.»

— «Peki ama neden?»

— «Fransızca biliyorsun, değil mi?»

— «Evet ama...»

— «Bak şekerim kazadan söz etmemize hiç gerek yok. Ağır bir beyin ameliyatı geçirdiğini neden bilsinler? Bunca zaman sanatoryumda kaldığını duyunca bazı kimseler pek çok şeyden kuşkulanabilir. Seni iyi bir çevre içine sokmak ve senin için mükemmel bir hayat hazırlamak istiyoruz... Ne diye geçmiş bir hastalığın bunu engellesin?»

— «Ama benimkisi bir hastalık değil ki.»

— «Beyinle ilgili geçirdiğin bu hastalık herkesi ürkütecektir. Kurt ile evlenmek üzereydim, kayak yaparken geçirdiği bir kaza sonucu başına çelik bir plaka konduğunu söylediği anda vazgeçtim. Başının içinde o çelik plaka olduğunu bile bile ona dokunamazdım.» İrkilerek omuzlarını silkti. «Dehşet verici bir duygu uyandırdı bu bende. Sen benim söylediğim gibi yap şekerim. David'e diğerlerinden yirmi dakika da-

ha evvel gelmesini söyledim. O gelene kadar odadan çıkma. Hem ar
na dışarı çıkman için işaret veririm. Girişin etkili olmalı.» Kapıya doğ
ru yürüdü, sonra dönüp. «David'e âşık olacaksın,» dedi «Bütün kı
dınlar ona âşık olur. Karla bile onu sadece eğlendirici bir erkek olarak
kabul edemedi. Oysa âşık olacak bir kadında değildir. David'in görü
nüşüne kapılmamanı öğütlerim. Soğukkanlı olmağa çalış, bütün ce
kiciliğini kullan. Çok çekici bir kızsın, bundan hiç kuşkum yok. Baban
da son derece çekici bir erkektir zaten.» Kapıyı açtı tam January ya
tağına oturacağı sırada tekrar döndü. «Aman, sakın oturma, eteğin
buruşur. İlk girişte kusursuz görünmelisin. Hadi, ben gidiyorum. Ace
le etmem gerek. Ernest saçıma son olarak bir göz atacak, beni bekli
yor. Sen, David gelene kadar burada kal.»

4

David Milford, o akşam saat altı buçukta giyinmek üzere aceleyle eve geldi. Traş makinesini prize soktu. Allah kahretsin, nefret ediyordu Dee'den! Fakat Deirdre her istediğini yaptırırdı. David onun sayesinde Herbert, Chasin ve Arthur firması yönetici yardımcılığına atanmıştı. Hem de piyasa kırılırken yükselmişti bu duruma. Firmadaki yeri, Dee'nin hesaplarını tuttuğu sürece sağlamdı. Allah kahretsin, nefret ediyordu ondan! Kendi geleceğini düşünmediği için babasından da nefret ediyordu. Gerçekte haksızdı böyle düşünmekte. Babası az çaba sarfetmiş değildi. Yılda yüz elli bin kazanabiliyordu. Ne var ki annesi Beşinci caddede on odalı bir daire tutmak, üç hizmetçi birden çalıştırıp Southampton'da bir ev aldırtmak için ısrar etmişti. Bu durumda babasının elinde avucunda bir şey kalmamıştı. Kimse onun geleceğini hazırlamak zorunda da değildi bir bakıma. Dee'nin hepsine yetecek parası ve malı mülkü vardı.

Mike Wayne ile evlenmesi herkesi şaşırtmıştı. Olayı duyunca David'in annesinin her zamanki krizleri tutmuştu... günlerce sinir hapları almış, iki gözü iki çeşme ağlayıp durmuştu. Dee'nin daha önceki evlilikleri aile içinde böylesine dehşet yaratmamıştı. Seçtiği erkekler hemen hemen benzer tiplerdi. Yakışıklı, iyi ailelerden gelen kişilikleri önemsizdi. Mike Wayne'in ise kişiliği ağır basıyordu. Geçmişine bakılacak olursa Dee'nin yarı yaşında birbirinden güzel kadınlarla

büyük aşklar yaşamıştı. Fakat ailenin esas endişesi 'miras töreni' idi. Dee'nin bu işlerini David'in babası yönetirdi. Dee, aile arasında sayfaları bir çırpıda takılıp çıkarılan miras defteriyle tanınırdı. Her evliliğinden önce 'koca adayını' yazıhaneye götürüp adına yüklüce bir miras kaydettirirdi. Nikâh günü bu belgenin imzalı bir kopyası eşinin eline verilirdi. Ertesi gün, Dee tek başına tekrar yazıhaneye giderek öldüğü zaman henüz boşanmamışsa dul kalan eşine bir miktar daha servet bırakırdı.

Mike ile evleneli bir ay kadar olmuştu. Ve Mike'ın adı bu defetre geçmemişti. Şimdiki durumda David, babası ve aynı firmada çalışan küçük dayısı Cliff, Dee'nin mirasçılarıydı. Her birinin payına birkaç milyon düşüyordu. Dee'nin mirasının büyük bir kısmı Granger Vakfına verilecek, David yılda yüz bin dolarla yöneticiliğe atanacaktı.

Tabiî Dee henüz hayat dolu bir kadındı. Elli yaş fazla sayılmazdı. Öte yandan pek sağlıklı olduğu da söylenemezdi. Gazeteler yıllar yılı onun sürekli olarak tekrarlayan hastalıklarını örtbas etmişlerdi. Önce sık sık bayılmalarla bu hastalıklar baş gösterdi. Doktorlar kalp atışlarının normal olmadığını söylüyorlardı, tansiyonu da düşüktü. (Fakat Dee zayıflamak için aldığı haplardan vazgeçmedi ve sıskalığını sürdürdü.) Birtakım kadın hastalıklarından da birkaç kez ameliyat geçirmişti. Birkaç yıl önce yakalandığı şiddetli grip az daha ölümüne sebep oluyordu. (Bu işin aslı esrarengiz bir aşk hikâyesi sonucu fazla miktarda uyku hapı almış olmasıydı, ama açığa çıkmadı tabiî.) Tuhaftır Dee'nin umutsuz bir aşka kapılacağını hiç düşünmemişti. Neden olmasın? Ama David kendisinin de derin bir duygusal yanı olabileceğini düşünmezdi.

Traş makinesini prizden çekti ve yüzüne biraz traş losyonu sürdü. Meseleyi iyimser bir yönden ele almalıydı. Mike miras konusuyla belki de gerçekten ilgilenmiyor, Dee'yi seviyor olabilirdi. Onun parasına aldırdığı bile yoktu belki. Zaten Mike açgözlülük etmediği sürece herkese yetecek kadar parası, malı mülkü vardı Dee'nin. Ama Mike'in bir de kızı vardı. Onun ortaya çıkışı işleri karıştırıyordu! Bir hafta önce Dee, David'e telefon edip bunu söyleyene kadar kimsenin kızın varlığından haberi bile yoktu. 'David, şekerim, bugünlerde Mike'in kızı İsviçre'den dönüyor,' demişti. 'Harikulâde bir kız! Bana yardımcı olur, onunla ilgilenirsin, değil mi? Senin gibi candan bir yakınımın

onunla ilgilenmesi beni mutlu edecek. Bu ricamı kabul edersen çok sevinirim.' dedi. Gerçekte bir emirdi bu, rica değil!

David içinden bir küfür daha savurdu. Allah kahretsin, nefret ediyordu Dee'den! Son günlerde her şeyden, herkesten nefret ediyordu zaten... onu Karla'dan uzaklaştıran her şeyden ve herkesten!

Karla! Genç delikanlı bir an durup aynadan kendine baktı. Olacak şey değildi! O, yani David Milford, Karla'nın âşığıydı! Bütün dünyaya duyurmak istiyordu bunu. Sokaklarda, gelip geçen insanları çevirip Karla ile beraberliğini onlara söylemek istiyordu. Ama bu ilişkinin gizli kalması gerektiğini de biliyordu.

Karla! David on dört yaşında onun resmini karşısına koyup kendi kendine tatmin olurdu. Okulda arkadaşları dolaplarının kapaklarını Doris Day, Marilyn Monroe, Ava Gardner ve 1950 yılının ünlü aktrislerinin boy boy resimleriyle donatırlardı. David için ise sadece Karla vardı. On yedi yaşında ilk olarak cinsel ilişkide bulunduğu at suratlı genç kızın saçları Karla'nın saçlarına benziyordu. İyi kötü bir tarafı Karla'ya benzeyen kızlarla beraber olmuştu hep. Yıllar geçtikçe her kızın kendine özgü bir çekiciliği olduğunu farketmeğe başladı. Karla'nın hayali giderek onun için kutsal ve ulaşılmaz oldu.

Sekiz yıl kadar önce bir gazetede Karla'nın, Dee'nin kotrasında çekilmiş resimlerini gördü. Hemen Dee'ye, onunla tanışmak istediğini yazdı. Çok heyecanlı ve ateşli bir dille yazmıştı bu mektubu. Dee ise aldırmamıştı bile. David yılmadan onu her görüşünde Karla ile tanışmak istediğini tekrarladı durdu. Geçen yıl baharda artık tamamen umudunu kestiği bir sırada Dee kayıtsızca, 'David, şekerim biliyor musun Karla burada. Bizi bale gösterilerine götürür müsün?' demişti.

İlk gece David'in aklı başından gitmişti. Bütün gün yazıhanede bir tek işe el atamamıştı. Akşam üzeri eve koşup tam üç defa kıyafet değiştirmiş, ne giyeceğine karar vermekte adamakıllı güçlük çekmişti. Sonra Dee'nin onları rastgele tanıştırışı... Karla'nın elini sımsıkı tutuşu... David onun harikulâde güzel yüzüne bakakalmış, sahnede duyduğu boğuk sesin etkisinden kurtulamamıştı. O gece hiç kendinde değildi. Ne Karla'nın yanında oturduğuna inanabiliyor, ne baleyi seyredebiliyordu. Dee'nin böylesine göz kamaştırıcı bir kadının yanında son derece rahat davranabilmesine şaşıp kalmıştı. Kimbilir Dee kadar parası olan bir kadının rahatsızlık duyması yersizdi

belki de. Onun görüşüne göre Karla bile, sadece piyanosunun üzerine dizdiği çerçevelerin birine resmini yerleştirmesi gereken sınıfın insanlarından biriydi.

David ertesi gün Karla'ya üç düzine gül göndermişti. Kartvizitinde yazıhanenin telefon numarası yazılıydı, ama ayrıca evinin telefonunu da bir köşeye eklemişti. Karla aynı gün tam yazıhaneden çıkacağı saatte onu aramıştı. Boğuk sesiyle David'e teşekkür etmiş fakat çiçeklerden hoşlanmadığını belirterek bir daha kendisine çiçek göndermemesini söylemişti. Hizmetçisine vermişti buketi. David heyecan ve şaşkınlık içinde beklemeğe başladığında gülerek ona, 'karşılığında bir içki ikram ederek ağırlamak isterim seni.' demişti. 'Beşte evime gel.'

David zili çaldığında bir lise öğrencisi gibi heyecandan tirtir titriyordu.

Karla, kapıyı kendisi açmış, kollarını onun boynuna dolayarak karşılamıştı. David'i. 'Oh benim genç hayranım! Gir içeri, gir. Ama bu heyecanını yatıştırmalısın, çünkü benimle sevişmeni istiyorum,' diyerek onu içeri aldı. David gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. Bu arada odanın çok geniş ve boş denecek kadar az eşyayla döşenmiş olduğunu farketmişti; duvarlarda birkaç tablo, bir televizyon, büyük bir kanepe, hiç kullanılmamış gibi görünen şöminenin içinde yanmakta olan birkaç odun ve üst kata çıkan merdivenler... David Karla'nın kişiliğini yansıtan hiç bir şey bulamamıştı evde. Sanki başsının evindeydi. İlk anda birbirlerinden gözlerini ayıramamışlardı. Sonra Karla tekrar kollarını uzattı ona. Az önceki lise öğrencisi bir anda kayboluvermişti. Vücutları birleştiğinde David ilk olarak cinsel ilişki ile aşk arasındaki farkı hissetti. Ve bir bahar günü akşam üzeri ilk olarak, sadece beraber olduğu kadını memnun etmek istediğini duydu... bunu başardığında aldığı zevk onu şaşkına çevirmişti.

Sonra yan yana uzanmışlar, Karla beraberliklerinin kurallarını tek tek sıralamağa başlamıştı. 'Dee ilişkimizi hiç bir zaman öğrenmemeli. Daha doğrusu beni görmek istiyorsan kimse bilmemeli bunu.' David kabul etmişti. Onu kendine doğru çekerek sevgi dolu sözler etti. 'Nasıl istersen, Karla' dediğini farketti. 'Sana âşığım, görüyorsun ki.'

Karla içini çekerek titrek bir sesle, «Elli iki yaşındayım. Bir aşk yaşamak için çok yaşlıyım... senin için çok çok yaşlı...»

— «Yirmi sekiz yaşındayım. Çocuk sayılmam.»

Karla güldü: «Yirmi sekiz yaşında ve üstelik de son derece yakışıklı.» Onun yanağını okşadı. «Genç, yirmi sekiz yaşında bir delikanlı... fakat, belki de bir süre için mutlu olabiliriz. Tabiî bu senin davranışına bağlı.»

— «Nasıl davranmamı istiyorsun?»

— «Söyledim bunu. Ayrıca, beni hiç bir zaman aramayacağına söz vermelisin. Telefon numaramı bilmeyeceksin. Ben davet etmedikçe buraya da gelmeyeceksin.»

— «Peki seni nasıl göreceğim?»

— «İstediğim zaman seni ben arayacağım. Bana aşktan hiç söz etmeyeceksin. Bana âşık olduğuna kendini inandırmağa kalkışma, yoksa çok mutsuz olursun.»

David güldü. «Korkarım daha on dört yaşında iken âşık oldum sana...» Sustu. Allah kahretsin! Aralarındaki yaş farkını ortaya koyacak bir söz etmişti, çok yanlıştı bu. Neyse ki Karla gülerek cevap verdi ona: 'Sen, filmlerde gördüğün Karla'ya âşıksın, gerçek Karla'yı tanımıyorsun.'

David, onu kendine doğru çekti ve kadının küçük dümdüz göğüsleri vücuduna değdiği an heyecanla içi titredi. Kadında göğüse çok önem verirdi ama nasılsa Karla'nın göğsü olmayışına pek aldırmamıştı. Güçlü ve sert adaleli bir vücut yapısı vardı; dansöz vücudu gibi. Onun Polonya'da bale dersleri aldığını duymuştu. Sonra savaş yıllarında Londra'ya kaçmak zorunda kalarak orada hemen film artisliğine başladığını da biliyordu. Karla, hâlâ günde dört saat kadar bale çalışıyordu. Çok defalar gazeteciler adresini öğrenip resimlerini çekmek istedikleri için işyerlerini değiştirdiğini, Hollywood'da ilk yıllarında sevici olduğu hakkında çıkan söylentileri de biliyordu. David ona sarılıp düşünmeğe dalmıştı. Çoğu sadece söylentiydi. Esrarengiz kadın... Fotoğrafçıların hâlâ köşe bucak aradıkları kadın o anda sadece David'e aitti. Genç bir kadın gibi ateşli ve istekliydi. Sevişirlerken David'e sımsıkı sarılmıştı. Fakat sonra perde kapandı ve tekrar esrarengiz Karla olarak karşısında buldu onu.

Geçen baharda olmuştu bütün bunlar. Çılgınca bir ay geçirmişlerdi. David bu süre içinde sadece Karla ile buluşmalarının gerçekliliğine inanıyordu. Onun dışında duymuyor, yaşamıyor gibiydi. Bir ay her sabah gözünü açıyor, bu mucizeye bir türlü inanamıyordu. İçin-

de daima onu arayamamanın verdiği bir boşluk vardı. Öğlen tatilinde Karla telefon eder düşüncesiyle bir sandviç aldırıp yazıhaneden hiç dışarı çıkmıyor, telefon gelene kadar ne bir iş yapabiliyor, ne de kimseyle konuşuyordu.

Ve bir gün Karla'dan telefon gelmedi. Boş bir korkuya kapılmamağa çalıştı. Belki Karla rahatsızdı. Belki de kadınların belirli süreler içinde tekrarlanan rahatsızlığıydı bu. Elli iki yaşında bir kadın hâlâ bu devreye girer miydi aydan aya?

Ertesi gün gazetelerde her zamanki fotoğraflar basıldı. Karla Kennedy Havaalanında fotoğrafçılardan kaçmağa çalışırken çekilen birkaç pozu. Avrupa'ya gidiyordu ama nereye gittiği bilinmiyordu. David yolcu listelerini tek tek inceledi, Karla takma bir isim kullanmıştı anlaşılan. Bir uçak şirketinin açıkgöz müdürü onun Güney Amerika'ya gittiği söylentilerini çıkarttı. Uydurma bir haberdi. Karla gitmişti. David'in bütün bildiği buydu.

O gece Dee'ye telefon ettiğinde soğukkanlı davranmağa çalıştı. İş durumlarından, havadan sudan ve Dee'nin Marbella'ya gitme tasarısından söz etti... Sonunda Karla'nın ortadan kayboluşuna değindi. Dee gülerek, 'Ah sevgili David'ciğim, Karla hep böyle yapar,' demişti. 'Hiç bir yerde yerleşmek istemez. Bu nedenle evini tam anlamıyla döşemekten kaçınır. Eğer rahat ederse, kendini belli bir yere yerleşmiş hissedecek diye korkar.'

— «Hep böyle mi yapardı?»

Dee bu konudan sıkılmış görünüyordu. «Hep böyle yapardı. Karla ile California'da şöhretin doruğuna ulaştığı sırada tanışmıştım. O zaman Emery ile evliydim. Karla'nın çalıştığı film şirketi, Emery'nin kitabını satın almıştı. Tabiî kocam Karla ile tanışacağı için çılgına dönmüştü. Hâlâ onunla tanışmak için can atan kimseler vardır ya. O zamanlar Karla daha ilgi çekiciydi tabiî. Emery'nin, Karla'yı tanıyan bir rejisör arkadaşı vardı. Ve büyük gün —Emery için büyük bir gündü— Karla ile bir pazar günü öğle yemeğinde karşılaştık. 1954 yılıydı. Çok güzel ve çok ünlüydü o sıralar. Yemek salonuna girdiğinde herkesin dikkatini üzerine topladığı bir gerçekti. Öyle çekingendi ki,» Dee bir kahkaha attı. David onun olayı anlatmaktan zevk aldığını hissetmişti. «O gün bana aşırı bir yakınlık duydu. Çünkü sezgileri çok kuvvetlidir. Benim etkilenmediğimi hissetmiş, bu hoşuna gitmişti. Emery'nin işi gereği ona iyi davrandım. Bir hafta sonra bizi evine

davet etti.» Dee içini çekti. «Beverly Hills'deki villalardaki oturmuyor du tabiî. Bir dağ tepesinde, yüksek duvarlarla çevrili bir evdi. Çok az eşyası vardı. Henüz taşınmış da yerleşmemiş gibi... Koridorlarda eşyalarını taşımak üzere hazırlanmış sandıklar, küfeler yığılıydı. Ikı yıldır oturuyordu orada, düşün! Evin diğer odalarını kimse görmemişti. Ama eminim, salon ve yatak odasının dışında kalan odalar bomboştu. Karla, Emery'nin filminde oynamadı. Yıllar sonra ben Emery'den boşandım, Karla da beyazperdeden ayrılmıştı o sıralar Tekrar karşılaştık ve arkadaşlığımız ilerledi. Onu olduğu gibi kabul etmek gerekir. Karla'nın üç özelliği vardır: Sır küpüdür, cimridir, aptaldır! Bunları bildikten sonra onu anlamak kolaydır.»

Dee, Marbella'ya gitmiş, David de Karla'yı unutmağa çalışmıştı o günden bu yana. Daha önce beraber olduğu manken kızlarla çıkmağa başladı. Kim Voren adında çok güzel bir Alman mankenle beraberdi. Kim, David'e tutkundu ama çok bencilce sevişen, kadını memnun etmeyi düşünmeyen bir erkek olduğunu söylerdi. Bu sözler David'i kızdırıyordu. Bir bakıma da onu uyarmıştı ama. Hiç bir zaman böyle bir problemi olmamıştı, ancak Karla'yı aklından çıkartamadığı için belki de gerçekten karşısındaki kadına beklediğini veremiyordu. Tam o sıralar Dee'nin evlenme olayı patlak verdi. Aile içinde korkunç tepkilerle karşılanan bu olay David'in de kendine gelmesini sağladı. Dee, bütün ailenin dayanak noktasıydı. Karla yoktu artık David'in hayatında. Günlük yaşantısına ve gerçeklere dönmesi gerekiyordu.

Önce işine eğildi, sonra Kim ile olan ilişkisine önem verdi. Birkaç gün içinde genç kadının David hakkındaki düşünceleri tamamen değişmişti. David kendini toparlayıp eski haline döndükten sonra her geçen gün güveninin arttığını hissediyordu. Çılgınca heyecanlar peşinde koşmuyor, umutsuzca bocalamalar içinde çırpınmıyordu artık. Odasına kapanıp telefonun çalmasını da beklemiyordu.

Sekiz gün önceydi. Telefon çaldı. İşlerin çok sıkışık olduğu bir devreydi. Karla'nın boğuk sesi... ağır konuşması... Dönmüştü! David on dakika sonra onun evindeydi. Karla kapıyı açtığında David şaşkınlığını gizleyememişti. Tıpkı eski filmlerindeki kadar genç ve güzeldi. En fazla otuz yaşında gösteriyordu. Yüzünde bir tek kırışık yoktu, sanki yüzü elmacık kemiklerine doğru gerilmişti. David'in ellerini avuçlarının içine alarak güldü. «Dinlenmiş bir yüzle karşısına çıktı

ğımı söylemiyeceğim sana, doğruyu söyleyeceğim. Yüzüm öylesine yaşlanmıştı ki, vücudum ve ruhumla bağdaştıramıyordum aynaya baktıkça. Brezilya'da bir doktor...»

Karla, Dee'yi aramamıştı. David'e, döndüğünü kimsenin bilmemesini istediğini söyledi. «Dee'nin sorularını cevaplandırmak zorunda kalmak istemiyorum. Ne de arkadaşlarıyla hakkımda yapacağı dedikodulara hedef olmak.»

Karla hiç gitmemiş, beraberlikleri hiç kopmamış gibiydi. Her gün buluşuyorlardı. Ya David onun evine gidiyordu ya da buluşup baleye, yabancı filmlere gidiyorlardı. Nereye giderlerse gitsinler gece mutlaka Karla'nın evine dönüp sevişiyorlardı. Sonra mutfağa girip kendi kendilerine yemek hazırlıyor, televizyon seyrediyorlardı. Karla'nın hizmetçileri yoktu. (evinin içinde yabancıların bulunmasından nefret ederdi). İki üç günde bir temizlikçi kadın gelir, sabahtan öğleye kadar işleri bitirip giderdi.

Televizyon seyretmeyi de çok seviyordu. Her odada bir televizyon vardı. Haberleri dinlemekten hoşlanmıyordu. Savaştan nefret ediyordu. Savaş filmleri ürkütüyordu onu. David, onun İkinci Dünya Savaşı sırasında düşman işgali altında geçirdiği yıllara bağlıyordu bu korkusunu. Karla konuyu açmak istemiyor, David de üstelemiyordu. 1939 yılında Polonya kuşatıldığı zaman henüz doğmamış olduğunu ona hatırlatmayı kendi de istemiyordu zaten.

David giyinmiş, hazırdı. Saatine baktı. Yediye çeyrek vardı. Salona geçip kendine bir martini doldurdu. Bir saate kadar Dee'nin evine gidip yeni varisi üvey kızıyla tanıştırılacaktı. Dee bir gece öncesine kadar bu daveti ona bildirmemişti. David, Karla'ya durumu açıkladığında gülümseyerek anlayışla karşıladı. 'Hiç üzülme, yarın senin payına düşen eti yemesi için eski bir arkadaşımı çağırırım ben de.'

O gün telefon etmemişti. Çünkü telefon etmesi için bir neden yoktu. Ertesi gün aynı saatte gelmesini söylemişti David'e. David ona telefon etmek istiyordu. Beraberliklerinin en dayanılmaz yanı da buydu. Aşık bir genç kız gibi telefon başında bekleyerek erkek olduğunu nasıl hissedebilirdi? Koltuğa gömülüp içkisinden bir yudum aldı. Rahatsızlığının nedenini anlayamıyordu bir türlü. Bu gece Karla'yı göremeyeceği için mi huzursuzdu? Yoksa Karla'nın hiç bir tepki göstermemiş olması mı düşündürüyordu onu? Birdenbire dayanılmaz bir umutsuzluğa kapıldı. Karla ile karşılaşana kadar tatmadığı bir

duyguydu bu. Ona telefon edip özlediğini söyleyebilseydi. Belki davet erken biter, gece yine beraber olabilirlerdi. Yutkundu. Ona telefon edememek korkunçtu. Karla, telefonun üzerinden numarasını kaldıracak kadar titiz davranmıştı bu konuda. Beraberliklerinin içtenliğini engelliyordu, bir bakıma. Hangi içtenliğini? Sevişiyorlardı, Karla memnundu. Bu beraberliği duygusallığa döken David'di. Karla'nın aldırdığı bile yoktu. Önemli değildi yine de. David onunla beraber olmak için yaşıyordu ve beraberdi. Bu gece Dee'nin yüzünden buluşamamıştı onunla. Dee bunun ne demek olduğunu bilmezdi. Allah kahretsin, nefret ediyordu David ondan!

Dee'nin kapısına geldiğinde içinde hâlâ aynı ağırlığı hissediyordu. Kapıyı Mario açtı. Mario, Dee'nin şoförüydü. New York'ta kaldığı zaman evin mutfak işleriyle de o meşgul olurdu. David'i, Mike karşıladı. Mario da ona bir martini getirdi.

Mike, «Dee saçını taratıyor,» dedi. «Şu daracık pantolonlu kuaförlerden biri her akşam gelir, saçını tarar.»

O sırada oda kapısı açıldı ve Dee göründü. Yanağını Mike'a uzattı, Mike eğilip onu öptü. Sonra David'e doğru yürüdü, ona çok şık ve yakışıklı olduğunu söyledi. David de onu yanağından öperek gönül okşayıcı sözler mırıldandı. Sonra bir kanepeye oturdu, Mike ile biraz sohbet ettiler. Tanışacağı kızın henüz ortaya çıkmamış olmasına sayıp sövüyordu içinden.

Genç kız içeri girdiğinde, David içkisini bitirmek üzereydi. Onunla tanıştırıldıktan sonra yolculuğunun nasıl geçtiğini ve sıradan birkaç soru sorduğunu fark etti. Gözlerini ondan ayıramadığını hissediyordu. Gerçekten çok hoş bir kızdı!

Ona Le Club, Maxwell's Plum, Daly's Dandelion ve görmediği belli başlı yerlere götürmek üzere söz verdiğini fark etti. 'Hair' adlı oyuna da götürmeği vaadetmişti: Bir sigara yakarak farkına varmadan verdiği bu sözleri nasıl yerine getireceğini düşündü. İmkânsızdı bu, sıyrılmak için çareler aradı. Sinirleri bozuktu, saçmalamıştı. Hoş artık sinirleri de pek bozuk değildi. Böylesine bir kızla karşılaşacağını hiç ummuyordu. Arkasına yaslandı, akıllıca düşünmeğe çalıştı. Evet, January gerçekten çok güzel bir kızdı. Ama, Karla değildi o. Öte yandan bir gün Karla yine sessizce ortadan kaybolacaktı. Onunla olan ilişkisi güzel fakat çılgınca bir serüvendi sadece. David gözleri-

ni dikmiş genç kızı süzüyordu. Toparlanarak bir şeyler sövlemeğe çalıştı.

— «Tavla bilir misiniz?»

— «Hayır, fakat öğrenmeyi çok isterdim.»

— «Ben memnuniyetle öğretirim size.» David içkisini bitirdi (şimdi de tavla öğretmek üzere söz vermişti!) En iyisi, çenesini kapatıp martini içmekten vazgeçmekti... Vegas, Londra ve Los Angeles'teki tavla turnuvalarından söz etti. Dee ailenin şampiyonuydu. Çok iyi tavla oynardı. Turnuvaları, girişilen bahisleri anlatmağa koyuldu. Birden sustu, January'nin tavla turnuvalarıyla ilgilendiği yoktu. Onu memnun etmek için dinler görünüyordu. Olamazdı! David, Karla'nın sevgilisiydi. Karşısındaki genç kızın ise ona aldırdığı bile yoktu. İnanılmaz derecede soğukkanlıydı. Dudağını hafifçe kıvırarak gülümseyişi karşısında, David kendini budalaca hissetti.

Kapı çalındı, Marlo iki çiftin geldiğini bildirdi. David bir kadeh martini daha içmekte olduğunu farketti. Oysa içmemesi gerekiyordu ama bu kız onu şaşkına çevirmişti. Yeni gelen çiftlerle tanıştırılırken David onun aynı şekilde soğukkanlı ve kayıtsız el sıkışını izledi. Hep o yarım gülümseyişiyle selâmlıyordu herkesi.

David, kızın gözünü babasından ayırmadığını da farketmişti. Mike'ı sürekli olarak izliyor, arada bakışıp birbirlerine göz kırpıyorlardı.

Dee'nin konukları, January'ye bol bol iltifatlar yağdırıyordu. Genç kız suskun, kabullenlyordu kendisine söylenen gönül okşayıcı sözleri, David, onun bu sözlerden hiç etkilenmediğini farketmişti. Sonra kendisinin de onu pek etkilemediğini düşündü. Bu, David için yepyeni bir tecrübeydi. Tıpkı Alman mankenin bencilce seviştiğini söylediği zamanki gibi hissetti kendini. Karla'ya çok mu bağlanmıştı? Gözgöre göre hayatını köreltmesine izin mi veriyordu? Kişiliğini kaybetmesine sebep mi oluyordu yoksa Karla? Bütün gece Karla'yı aklından çıkarıp January'yi düşünmek için çaba harcadı. Fakat saatler geçtikçe genç kızı hiç bir şekilde etkilememiş olduğunu görüyordu.

Öte yandan January de, David'le tanıştığı an aynı şaşkınlığa uğramıştı. Dee'nin planları yüzünden genç kız daha onu görmeden hoşlanmayacağına karar vermişti. Fakat karşısında çok yakışıklı, genç bir delikanlı buluvermişti. Çok uzun boyluydu. January sarışın erkeklerden hoşlanmazdı. David'in saçları koyu kahverengiydi ve yer yer güneş-

ten açılmıştı. Teni yanık, gözleri kahverengiydi.

January hoşlanmıştı ondan. Gerçekten hoşlanmıştı. Ama David'i çileden çıkartan o yarım gülümseyişinin dışında bir yakınlık görmeteremiyordu. Babasını Dee'nin kocası rolünde seyrederken gülümsemeğe çalışmak çok güç geliyordu ona. Dee'nin dostları, hatta hizmetçileri ve lokantadaki garson bile onu hâlâ Deirdre Milford Granger olarak görüyorlardı. Mike ise sadece onun en son kocasıydı.

Pierre otelinin hemen yanında Raffles denilen lokantaya gittiler. Burası aynı zamanda diskotekti. Yuvarlak masaya herkes Dee'nin yerleştirdiği şekilde oturdu. Mike iki hanımın arasındaydı. Biri Rosa Cantabla adında orta yaşlı bir İspanyol kadınıydı. Bakımını üzerine almış olduğu genç bir Yugoslav aktörüyle gelmişti o gece. Öteki kadın daha az gösterişli ve iriceydi. Kocası ve pırlantaları da öyle. İri yarı adam January'nin sol tarafına oturmuştu. Genç kızla konuşması gerektiği düşüncesiyle Montana'daki çiftlikleriyle ilgili bitip tükenmez, can sıkıcı bir hikâye anlatmağa koyuldu. January, önce ilgilenme gereğini duydu, fakat sonra sadece 'gerçekten mi?' 'çok ilgi çekici' gibi sıradan sözlerle savuşturmağa baktı. Adama bu kadarı yetiyordu zaten. Masada karşılıklı konuşmalar oluyor, yaz tatillerinden ve kış programlarından söz ediliyordu.. Rosa, Kuzey Afrika'ya ava çıkacaktı. İri yarı kadın East Hampton'da öylesine yorulmuştu ki, şimdiden kışı düşünecek hali yoktu. Herkes Dee'ye Palm Beach'teki kışlık sarayın ne zaman açılacağını sordu.

— «Kasımda,» diye Dee cevap verdi. «Tavla turnuvaları için buraya döneceğiz, tatillerde orada olacağız. January de yılbaşında ve tatillerde gelir. New York'ta kalıp eğlenceli bir işte çalışacağını sanıyorum.»

Eğlenceli bir işte mi? January cevap vermeğe fırsat bulamadan iri yarı adam, «Dee, bu güzelim genç kız çalışır mı hiç? Olacak şey mi?»

Dee güldü. «Stanford bunu anlaman güç. Bugün artık gençler bir şeyler yapmak istiyorlar.»

— «Yok canım, January'nin dünyayı değiştirmeğe çalışan şu çılgın gençlerden olduğunu sanmıyorum. Amerika'yı tekrar yerlilerin eline bırakalım, kadınların eşitliğini ve zencilerin haklarını savunalım. Öyle mi?»

İri yarı adamın karısı, «ya yüzlerini maskaralar gibi boyayıp saç-

larını kazıtanlara ne demeli?» diye ekledi. «Geçen gün. Beşinci caddenin ortasında tamtam çalarak şarkı söylüyorlardı.»

Rosa da söze katıldı. «Şu üniversitelilerden beteri olamaz doğrusu. Onlar da yürüyüşler yapıyor. Kızlar erkekler sarmaş dolaş. Zaten sakalı olmadıkça hangisinin kız, hangisinin erkek olduğunu ayırt etmek mümkün değil.»

İri yarı kadın, «Bu bana neyi hatırlattı, biliyor musunuz?» diyerek eğildi. Herkes dedikoduyu dinlemek üzere yaklaştı. «Bana kalırsa Pressy Mathews kaplıcalara gitmedi. Conecticut'ta bir sanatoryumda yatıyor. Sinir krizleri geçirmiş. Bu yaz, kızı Yahudi bir çocukla kaçmış diyorlar. Elden düşme bir kamyon satın almışlar ve kamyonun arkasını yiyecek doldurup geziye çıkmışlar. Bir de sokak köpeği almışlar yanlarına. Gruplar halinde yatıp kalkıyorlarmış. Pressy'nin doktoru kızının davranışını anlayışla karşılamasını söylemiş. Bu isyankârlığı uzun sürmez diyormuş. Fakat güz mevsimine kadar döneceği yok kızın. Yahudi çocuktan gebe kalmış. Bebeğini doğurduktan sonra evleneceklermiş, çünkü kız bebeğin de düğünde bulunmasını istiyormuş. Düşünün! Zavallı Pressy perişan oldu. Tabiî bütün bunları gizli tutmağa çalışıyorlar. Sanatoryuma gittiğini de duyurmak istemediler. Aramızda kalsın çocuklar.»

İri yarı adam, «Gençlerin hepsi aynı değil ya,» dedi. «Bir de anuary'ye bakın.»

Herkes genç kızın güzelliğinden söz etmeğe başladı. Dee o sırada onun İsviçre'de okuduğunu ortaya attı. Rosa, January'ye öğrenimini hangi dalda yaptığını soracak oldu. Dee hemen, «Fransız dili ve edebiyatı,» diye atıldı. «January çok iyi Fransızca konuşur.» Sonra Dee bir ana okulundan ve oradaki küçüklerin yabancı dil öğretiminden söz etmeğe koyuldu. January, babasının altın Dunhill çakmağı elinde, iki yanında oturan hanımların sigaralarını yakışını izliyordu. Yugoslav aktörünün anlattığı bir hikâyeyi başını sallayarak dinliyor ve gülüyordu. İşte görevini yapıyordu Mike. İri yarı kadın konuştukça Mike'ın yakışıklı yüzünü ona çevirip dinlemeğe koyuluşunu January gözünden kaçırmadı. Bir defasında gözgöze geldiler, Mike gözünü kırptı, January ona güldü. Sonra Mike görevinin başına döndü. O sırada Dee'nin sözleri January'nin dikkatini çekti. «January çok sevecek bunu.»

Neyi sevecekti? (Bu konuşmaları bir saniye olsun kaçırmamak gerekiyordu.)

Dee gülümseyerek ana okulu hakkında konuşmağa devam etti: «Okulun amacı çocuklara o yaşta dil öğretmek, dil bilerek onları yetiştirmek. La Petit Ecole bu yüzden tutundu. Sahibi Mary Ann ile aynı okulda okumuştuk. Lise son sınıfta çocuk felci oldu zavallı. Arkasından ailesi varını yoğunu kaybetti. Felçli koluyla parasız pulsuz tek başına kaldı. Bu durumda iyi bir evlilik yapma şansı da ortadan kalkmıştı. Birkaç yıl önce ana-okulu hakkındaki tasarılarından söz edince destekledim. Tabii şimdi benim desteğime ihtiyacı kalmadı, işleri çok iyi.»

İri yarı kadın, «Dee, şekerim, ne kadar alçak gönüllüsün!» dedi. «Yıllardır bu yaptıklarının sözünü bile etmedin. Çok iyi bir okul. Küçük yeğenimi oraya verdik.»

Dee başını eğerek konuşmasına devam etti «Tabii January'nin Fransızca bildiğini söyleyince Ann çok sevindi. Çocuklar January'yi sevecekler.»

— «Ben mi Fransızca öğreteceğim?» January hayretle mırıldanmıştı. Sesi çok zayıf çıkmıştı.

David, dikkatle onu izliyordu: «Ne zaman başlayacak?»

Dee gülümseyerek cevap verdi. «Mary Ann'e söylediğim gibi January'nin birtakım izlerini tamamlamamız iki hafta kadar sürecek sanırım. Ekim başında işe başlayabilir. Mary Ann yarın çaya gelecek, daha etraflıca konuşuruz.»

Ağır parçalar çalmağa başlamıştı January, Mike'a baktı. Gözgöze geldiler. Mike hafifçe başını salladı ve ayağa kalktı. Aynı anda Dee de ayağa fırladı: «Oh, Mike bizim şarkımız çalıyor, hatırlamazsın diye korkmuştum bir an için.»

Mike biraz şaşırmış görünüyordu ama, hemen gülerek durumu düzeltti. Piste giderlerken Dee masadakilere dönüp, «Marbella'daki küçük Lokantada ilk tanışmamızda bu parça çalıyordu,» dedi

Masadakiler onların arkalarından baktılar David, birden ayağa kalktı, January'nin omuzuna dokunarak, «Kavalyen benim,» dedi ve onu piste doğru götürdü. Bu kalabalıkta rahatça dans etmeleri imkânsızdı. Diğer çiftlerin arasına sıkışıp kaldılar. David ona sıkıca sarılarak kulağına, «az sonra buradan çıkar bir kulübe gideriz,» diye fısıldadı.

January, babasına doğru baktı. Dee'nin kulağına fısıldıyordu... January: «Gelebileceğimi sanmıyorum.»

— «Gelmelisin bana kalırsa,» diye David kestirip attı.

Sonra masaya döndüler. Birer kadeh içki aldıktan sonra kahvelerini içtiler, biraz daha sohbet ettiler ve sonunda herkes Dee'ye teşekkür ederek teker teker kalktı.

David; «January'yi bir kulüb götüreceğim,» dedi. Dee ile Mike'a teşekkür ederek January'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan onu bir taksiye bindirdi. Le Club'e doğru gidiyorlardı.

Kulüp kalabalık, müzik de çok gürültülüydü. David burada hemen herkesi tanıyordu. Barda arkadaşlarından birkaç çift vardı. Onların yanına geldiler. «Çok kalacak değiliz, masaya oturmamıza gerek yok.» David, arkadaşlarına böyle söylemişti.

January, David'in arkadaşlarıyle tanıştı, onlarla dansa kalktı. Dee'nin altın zinciri boynunda müthiş bir ağırlık yapıyordu ama kulüpteki kızların çoğunun boynunda benzeri kolyeler göze çarpıyordu. Bazıları sıra sıra zincirler takmıştı, nedense onlarınki ağır görünmüyordu. Genç kızların uzun saçları uçuşuyor, boyunlarındaki zincirler müziğin temposuna uyarak sallanıyordu. January daha çok kıza benzer bir erkekle dans ediyordu. Kalabalığın ortasında çocuk ona sımsıkı sarılmış ertesi gece için randevu koparmağa çalışıyordu. January, kibarca kaçamak cevaplar veriyordu. Tam o sırada David yetişti: «Seni Ned'den kurtarayım. Kendini ispatlamak için bütün güzel kızları rahatsız eder,»

O anda sanki bir mucize oldu ve birdenbire ağır parçalar çalmağa başladı. Birbirlerine iyice sokuldular. David, January'nin rahatladığını hissederek, «ben de bu tür müziği severim» diye kulağına fısıldadı. «Evde bu tür plaklarım çoktur.»

January başını salladı ve David'in ensesini okşadığını hissetti.

David «Seninle yatmak isterdim.»

Dansa devam ediyorlardı. January onun soğukkanlılığına, inanamamıştı, Franco gibi yalvarıp yakarmamıştı. Sadece bir cümle. İlk tanıştığınız gün bir erkek size böyle bir teklifte bulunursa kendinizi aşağılanmış hissetmez misiniz? Miss Haddon'un okulunda değildi o anda. Le Club'de gözde bir genç olan David'le dans ediyordu. Üstelik David bu teklifi soru şeklinde yapmamıştı, iltifatta bulunduğu bile

düşünülebilirdi. January hiç cevap vermemeyi en uygun bulduı

Bara döndüklerinde konuşmağa daldılar. Çok olağandı bu. Birbirleriyle ilgili hiç bir şey konuşmadılar. Kitaplardan söz ettiler, kızlar yaz tatillerini anlatıyorlardı. Kimisi modadan konuşuyor, kürklerin boyunu uzatmanın çok güç ve masraflı olacağından yakınıyordu. Bu kış mini etekler moda olacağa benzemiyordu pek.

January, gülümseyerek ilgilenir gibi davrandı. Fakat birden kendini çok yorgun hissetmişti. David içkisini bitirip gitmek isteyip istemediğini sorunca rahatladı. Taksiye biner binmez January konuşmağa başladı. Le Club'u çok beğenmişti, arkadaşlarını çok sevmişti. Yalnız müzik çok gürültülüydü, çok açıyorlardı sesini. Pierre Oteli görünene kadar hiç susmadı. David, şoföre beklemesini söyledi ve onu kapıya kadar geçirdi.

January; «Çok güzel bir geceydi,» dedi.

— «Birlikte pek çok güzel günler geçireceğiz,» David onu kendine çekti ve uzun uzun öptü. January David'in diliyle dudaklarını aralamağa çalıştığını hissetti. Genç kız eskiden olduğu gibi bir erkeğin onu öperken duyduğu iticiliği hissederek dehşete düştü. Kapıcı anlayışla başını öbür tarafa çevirmişti.

David, «aramızda müthiş bir beraberlik olacak, bunu kuvvetle sezinliyorum,» dedi ve dönüp taksiye doğru yürüdü.

January yukarı çıktığında Dee ile Mike tavla oynuyorlardı. Mike, «Yendim!» diye bağırdı. «İlk olarak Dee'yi yendim!»

Dee, «Mike bütün kuralları hiçe sayarak oynadı,» diye söylendi. «Zarda da şansı çoktu.»

Mike güldü. «Ben hep kuralları hiçe sayarım.»

Dee, January ile ilgilenerek, «David çok hoş çocuk, değil mi?» diye sordu.

Mike kalktı. «Siz gecenin yorumunu yapadurun, ben kendime bir bira açayım Bir şey içmek isteyen var mı? January, koka kola içer misin?»

— «Hayır, teşekkür ederim.» Dee'nin mücevherlerini çıkarttı.

Mike odadan çıkar çıkmaz Dee, «David için söylediklerimde haklı değil miymişim?» diye sordu. «Onu bir daha ne zaman göreceksin?»

January o anda David'le bir daha görüşmek üzere sözleşmedik-

lerini farketti. Küpeleri çıkarıp Dee'ye uzattı, zincirlerini çıkarmağa koyuldu. «Çok teşekkür ederim.»

— «Her zaman kullanabilirsin. Şimdi söyle bakalım, nereye gittiniz?»

— «Le Club'e.»

— «Ah, orası çok güzeldir. Neler konuştunuz?»

January güldü. «Dee, Le Club'te konuşmanın imkânı var mı? Ancak işaretleşerek anlaşabilir insan orada. Dans ettik, David'in arkadaşlarıyla tanıştım.»

— «Çok memnun oldum. David'in arkadaşları çok iyidir.»

— «Dee, seninle ana okulu hakkında konuşmak istiyorum.»

Mike içeri girdi. «Nedir bu ana okulu meselesi»

Dee hemen tavla kutusuna döndü. «Öyle bir tasarım var ki January,» diye mırıldandı. «Mike şu tavlayı aç bakalım. Yatmadan önce seni yenmem gerek. Bu oyunu bilmediğini ispatlayacağım. January sen de yat, yarına çok iş var.»

January, babasına bir öpücük göndererek odasına girdi. Bir süre kapalı kapının önünde durup bekledi.

Mike Wayne tavla başındaydı. David'i düşündü sonra. Belki de sadece bir iltifat olsun diye o sözü söylemişti. Her neyse, hiç değilse üzerine saldırmamış, sinsice söylememişti ya.

Yine de güzel bir teklif değildi.

Yoksa güzel miydi?

Miss Haddon'un okulunda geçirdiği günlerden bu yana çok şey değişmişti. Mike değişmiş, bütün dünya değişmişti. Onunda değişmesi gerekiyordu belki.

David çok hoştu. Yakışıklıydı. Belki de January onu kaybetmişti. 'Seninle yatmak isterdim' derken genç kızın kaskatı kesildiğini farketmiş miydi. Ama sonra onu neden öpmüştü. Ona da tam anlamıyla karşılık vermemişti ya. Belki David bunu farketmemiş olabilirdi.

Yorksa farketmiş miydi?

Tekrar görüşmek için ondan randevu istememişti. Unutmuş olabilirdi! Dee, sorana kadar kendisi de unutmuştu bunu.

Telefon çaldı. January öylesine heyecanla atıldı ki, gece lambasını deviriyordu.

— «Merhaba bebeğim.» Mike'ın boğuk sesiydi.

— «Oh, merhaba babacığım.»

— «Dee banyo yapıyor. Seninle biraz konuşacaklarımız var, diye düşündüm. Yarın sabah dokuzda kahve içmek üzere salonda buluşalım mı?»

— «Tabiî.»

— «Üzülme, küçük çocuklara ders verdirtmeyeceğim sana.» January gülmeğe çalıştı.

— «Her zaman yanındayım, görüyorsun bak. Öyle değil mi?»

— «Öyle tabiî babacığım.»

— «İyi geceler yavrum.»

— «İyi geceler babacığım.»

January sabah salona çıktığında babası kahvesini içiyor, bir yandan da Times dergisine göz atıyordu.

Hiç bir şey söylemeden ona bir fincan kahve doldurdu. «Sadie yatmadan kahveyi hazırlayıp bırakır.» dedi. «Dee genellikle öğlene kadar uyur. Bu yüzden kahvaltı için pek bir şey bulunmaz burada.»

— «Her sabah böyle erken mi kalkıyorsun?»

— «Sen geldiğinden beri.»

January oturdu ve kahvesini içmeğe koyuldu. «Mike, konuşmamız gerek.»

Mike güldü. «Buraya ne yapmağa geldim sanıyorsun?»

January gözlerini kahve fincanına dikti. «Mike... ben...»

— «Anaokulunda dil dersi vermek istemiyorsun, biliyorum.»

January ona baktı. «Biliyor muydun bu meseleyi?»

— «Seninle aynı anda öğrendim. Dün gece Dee ile konuştum, bu mesele kapandı. Evet, başka?»

— «Ben burada yaşayamam.»

Mike gözlerini kısarak, «Neden?» diye sordu.

January kalkıp pencereye doğru yürüdü, «Aaa dilek tepemi görebiliyorum buradan. Kocaman bir Fransız cinsi köpek var orada...»

Mike onun yanına geldi. «Neden yaşayamazsın burada?»

January gülümsemeğe çalıştı. «Belki seni başkalarıyle paylaşmağa dayanamıyorum da ondan.»

— «Saçmalıyorsun. Beni paylaşmıyorsun ki sen. Ortak neyimiz varsa yine bize ait hepsi.»

— «Hayır. Olamaz Mike, dayanamıyacağım. Şey... neyse...»

— «Neye dayanamıyacaksın?»

— Seni tavla oynarken görmeğe!»

Bir süre ikisi de sustular. Mike ona bakarak gülümsemeğe çalıştı. «Kötü bir oyun değil, gerçekten zevkli.» January'nin ellerini tuttu. «Bak beni dinle, Dee yatak odanı senin için baştan dayayıp döşedi... Yeni duvar kâğıtları, gardrobuna etek ve pantolonların için ayrı ayrı askılar vs. Hem kasım başında biz Palm Beach'e gidiyoruz. Altı hafta yalnız başına kalacaksın burada. Bir denemelisin. Ondan sonra yine çıkmak istersen tekrar konuşuruz. Ama bir süre denemelisin. Lütfen.»

— «Peki Mike,» gülümsemeye çalıştı.

Mike dönüp kendisine bir kahve daha doldurdu. «David hakkında ne düşünüyorsun?»

— «Şey... Yakışıklı olduğunu düşünüyorum.» Babasının şaşkınlıkla ona baktığını farketti. «Onu beğenmemi istiyordun, değil mi?»

— «Tabii. Ben de her baba gibi kızının mutluluğunu isterim Bir gün âşık olacaksın -bunu çok istiyorum- ama belki bunu duyunca çok kıskanabilirim.» Güldü. «Sen bana aldırma, sabahları hiç keyfim yerinde olmaz. Bugün ne yapıyorsun bakalım? Öğle yemeğinde benimle buluşmak ister miydin?»

— «Çok iyi olurdu... ama bir başka gün. Önce giyecek bir şeyler almam gerek. David, Üçüncü Meydanda aradığım cinsten bir şeyler bulabileceğimi söyledi. Şimdi oraya gidiyorum. Saat üçte de Linda Riggs ile randevum var.»

— «Kim?»

— «Miss Haddon'un okulundan... hani hepimiz büyük bir yıldız olacağını tahmin ediyorduk. Sen değil tabii: Her neyse, şimdi Gloss dergisinin müdürü olmuş.»

— «Pekâlâ. Gündüz programın yapılmış. Akşam saat yedide Dee birkaç kişiye kokteyl veriyor, sonra da «21»'e gideceğiz. Gelmek ister misin, yoksa David'e sözün var mı?»

January güldü. «Gece Le Club'e gittik. Çok kalabalıktı... müzik de çok gürültülüydü... David orada herkesi tanıyordu. Konuşmak imkânsızdı... Sonra da... işte... unutuverdik... Gülünç değil mi?»

Mike bir sigara yaktı. «Yoo, olabilir,» dedi ve sustu. Sonra devam etti. «Bak yavrucuğum, David'le arkadaşlığını fazla derinlemesine düşünme. Beklemesini bil ve üzülme.»

— «Ama onu beğenmiş olmamı isteyen sen değil miydin? Neden endişe ediyorsun, söyler misin?»

— «Güç bir durumdasın, kolayca kırılıp üzülebilirsin. Buraya yeni geldin, New York tuhaf bir kenttir. Ben yeni evlendim. Kendini bir boşlukta hissedebilirsin. İlk karşına çıkan yakışıklı bir erkeğe kapılabilirsin. David'den hoşlanmana sevindim. Ama pek çok güzel kadın var etrafta. David de gözde bir erkek.»

— «Yani?»

— «Yani senden bir randevu istemeyi unutmuş olamaz. Belki başka randevuları vardır.»

— «Mike, dilinin altında bir şey var senin?»

Mike kalkıp pencereye doğru yürüdü. «Aslında bildiğim bir şey yok. Sadece geçen hafta Karla ile sinemadan çıkarken gördüm onu. Doğrusu David'i takdir ettim çünkü Karla tanımak istediğim, saygı duyduğum bir kadındır. Önce aklıma bir şey gelmedi ama iki gün önce 75. caddede Carnegie Hall' binasının önünde David'i gördüm. Dee, bana Karla'nın orada bir yer tuttuğunu söylemişti. Gerçekten de az sonra Karla geldi ve birlikte uzaklaşıp gittiler. David beni görmedi. Dee'ye de bir şey söylemedim.»

— «David'in Karla ile beraber olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

— «Bir de çok güzel Alman bir manken kız var. Adı Kim Voren. Bu ayın Vogue dergisinin kapağında onu görebilirsin. David'i sana çok iyi tanıttık ama Dee öyle olmasını istiyor. Oysa David, kendi başına buyruk bir erkek. Üzülmesini istemem. Ben dünyayı senin kucağına vermek isterim. Dün gece çok düşündüm. Çünkü böylesine güzel görmemiştim seni. Harikulâde güzel fakat çok çabuk kırılabilecek bir kızsın. Oturup David'in seni aramasını beklemeni istemiyorum.»

— «Hiç de böyle niyetim yok. Ben çalışmak istiyorum.»

Mike masaya gelip bir kahve daha doldurdu kendine. Sonra yeni bir sigara yaktı. «Ne iş yapmak istiyorsun?»

January omuz silkti. «Bugüne kadar senin yaşantından özenerek sahne hayatına atılmak istiyordum. Sanki ömrüm sahnelerde geçmiş gibi hissediyordum. Sanırım iyi oyun çıkarırım. Ama hiç denemedim. Üstelik kolayca iş bulacağımı da sanmıyorum. Broadway'de çalışmam da şart değil. Belki rejisör yardımcılığı filan yapabilirim.

Ya da rolleri ezberler, bir oyuncunun yedeği olurum gerekirse. Kısaca herhangi bir iş yapabilirim. Dee bir tek noktada yanılmadı. Ben bir şeyler yapmak istiyorum gerçekten.»

Mike düşünceli görünüyordu. «Tanıdığım prodüktör ve rejisörlerin çoğu dışarda. Broadway dışındakileri ise hiç tanımıyorum. Yepyeni bir kuşak onlar. Ama Johnson Harris acentesini arayayım bir bakalım. İyi bir acentedir. Sammy Tebet film işleriyle uğraşıyor. Ona çok yardımım dokunmuştur. Seni çevresindeki kimselerle tanıştırmasını söylerim.» Saatine baktı.» «Bir saate kadar görüşürüm bu meseleyi.»

— «Oh, ne kadar iyi olur. Belki yarın görüşmek isterler benimle.» January kalktı. «Şimdi dün söylediğin gibi New York'u satın almağa gidiyorum.»

Mike güldü. «Ama bugün gerçekten istekle yapacaksın galiba bunu.»

5

Üçüncü Cadde bambaşka bir dünyaydı. Önce otele uğrayıp yeni satın aldığı pantolonları, uzun ve kısa çeşit çeşit etekleri, bluzları bıraktı. Dee'nin gardrobuna astığı askıları dolduracak kadar giyim eşyası almıştı. Artık New Yorklu genç kızlar gibi tıklım tıklım dolu bir gardrobu vardı.

Gloss Dergisi'nin binası, şık giyimli gençlerin harıl harıl çalıştığı bir yerdi. Kapıdan onun geldiğini bildirdiler ve uzun bir koridordan yol gösterdiler. Gruplar halinde toplanmış gençler birtakım makinelerin başında çalışıyorlar, genç erkekler ve kızlar ellerinde resim taslaklarıyla koşuşuyorlardı. Penceresiz odalar pırıl pırıl aydınlatılmıştı. Uzun saçlı kızlardan sakallı erkeklere kadar günün havasını yansıtan bir yerdi. January yeni satın aldığı şık takımlardan birini giydiği için kendini rahat hissetti onların arasında.

Koridorun sonuna kadar yürüdü ve üzerinde kabartma tahta harflerle LİNDA RIGSS yazılı cilâlı bir kapının önünde durdu. Girişteki küçük bölmede oturan sekreter onu yerden tavana kadar yüksek camları olan bir odaya geçirdi. Telefonun ahizesini omuzuyla kulağının

arasına sıkıştırmış, bir yandan not alan genç ve güzel bir kadın oturuyordu masada. Oda canlı renklerle dekore edilmiş, çok modern döşenmişti. Beyaz duvarlar... siyah boyalı tahta döşemelerin üzerinde turuncu halılar... renkli mürekkep lekelerini andıran modern tablolar... beyaz deri koltuklar... bir tane siyah kadife divan... plexiglass sehpalar... ve her tarafta Gloss dergisinin çeşitli sayıları. Özenle döşenmiş olmasına rağmen büronun içi karmakarışıktı. January deri sandalyelerden birine oturup kadının telefon görüşmesini bitirmesini bekledi. Okul sıralarında darmadağınık saçları ve çirkin haliyle, Linda'nın, karşısında oturan kadın olması imkânsızdı. Kadın ona gülümsedi ve konuşmayı bitirmek üzere olduğunu işaretle anlatmağa çalıştı. January anlayışla gülümsedi ve pencerenin içindeki resim taslaklarına gözgezdirdi. Ladies' Home Journal, Cosmopolitan ve Vogue gibi rakip dergiler masanın üzerinde duruyordu.

Kadın telefonu kapadı, «Özür dilerim, konuşma uzun sürdü,» diyerek January'ye bakıp tekrar güldü. «Gerçekten çok güzel bir kız olmuşsun. Tabiî insanın Mike Wayne gibi bir babası olursa!»

January kibarca gülümseyerek Linda'yı beklemeğe devam etti. Karşısındaki genç kadın ona garip garip bakıyordu. January yerinden kalkarak, «Saat üçte bayan Riggs ile görüşecektim,» diye söze girdi.

Genç kadın bir kahkaha attı. «January! Ben kimim peki?»

January şaşırıp kalmıştı. Linda sadece gülüyordu. «Kaç yıl geçti görüşmeyeli, unuttum.»

— «On yıl kadar,» diye cevap vererek January kendini toparlamağa çalıştı.

Linda başını salladı. «Doğru. Şekerim, o korkunç halimle kalacak değildim her halde. Ufak tefek değişiklikler ve bir de burun ameliyatı yaptırdım. Mezun olduğum yılın hediyesiydi bu ameliyat. Dişlerimi düzelttirdim. On-on beş kilo kadar da zayıfladım...»

— «İnanılacak gibi değil,» dedi January. «Öyle güzel olmuşsun ki. Kişiliğin öylesine etkiliydi ki, herkes seni yine de güzel görürdü.»

— «Bu darmadağınık saçlar ve çirkin kızlar moda olmadan önce onlara benzer bir tipim vardı. Ben bu kadar uğraştıktan sonra şimdi de çirkinler modası çıktı. Zaman zaman keşke eski burnumu ameliyat ettirmeseydim diye düşündüğüm oluyor. Aklında bulunsun. Ketih'in bu ameliyattan ve dişlerimi düzelttirdiğimden

haberi yok.» Bir düğmeye bastı, masanın üzerindeki küçük aletten sekreterin sesi duyuldu. Linda, «Norma, Keith Winters gelir gelmez odama gönderin.» Sonra tekrar Jonuary'ye döndü. «Daha renkli bir şeyler giyseydin. Pantolon çok güzel, süet ceketin de çok hoşuma gitti. Ama hep kahverengi tonlarını seçmişsin. Keith renkli filmlerini çekecekti.»

— «Linda! Buraya resim çektirmeğe değil, seni görmeğe geldim. Kendinden ve dergiden söz etmeni isterdim. Öyle çok konuşacaklarımız var ki.»

Linda masadan kalkıp divana oturdu. Sehpanın üzerinde cam bir küre içinde duran sigara paketlerine uzandı.

— «Hemen hemen her çeşit sigara var, kendin al»

— «Ben kullanmıyorum»

— «Keşke ben de kullanmasam. Sigara içmeden nasıl bu kadar zayıf kalabiliyorsun? Kanserden de korkuyorum ama kadınların menapoz devresine kadar bazı hastalıklara karşı bağışıklıkları olurmuş diyorlar. Bu konu açılmışken Deirdre Milford Granger'dan bahsedelim biraz, menapoz deyince aklıma geldi. Onu anlatsana.»

— «Artık adı Mrs. Michael Wayne oldu.»

— «Haklısın,» diyerek Linda gülümsedi. «Onunla baban hakkında bir yazı çıkartmak istiyordum. Bizim dergi gençler içindir, ama şu zenginlerin yaşantısı herkesi ilgilendiriyor. Onunla konuşmayı denedik, her defasında geri çevirdi bizi. Bu yüzden seninle ilgili bir yazı çıkartmayı düşündüm. Okurlarımızı çok sevindirecek bu. Halen Gurlev Brown ya da Lenore Hershey nasıl bizden önce davranmadı, anlamıyorum. Daha çok Cosmopolitan dergisini ilgilendiren bir haber. Helen Gurley Brown baskın çıkacak yemin ederim.»

— «Neden?»

— «Çok beceriklidir. Bir genç kızın evliliği üzerine yazdığı bir haberle başladı her şeye. İlgi çekici yanı bu zamanda artık kimsenin evliliğe yanaşmaması, yaşlıların dışında tabii. Herneyse benim hareket noktam da bu olacak zaten. Haberler oturduğu yerde kucağına düşmüyor insanın. Arayıp bulmak ve en önemlisi ilk olarak yayınlayabilmek. Sabahın sekizinden akşamın sekizine kadar burada çalışmamın nedeni bu işte. Kolay iş değil, ama başka çaresi yok. Gloss, Cosmopolitan dergisinden de iyi bir dergi olacak, kafama koydum bunu. Bir gün bütün dergilerin içinde başta gelecek.»

— «Sen evliliğe inanmıyor musun?» diye January sordu

— «Tabiî inanmıyorum. Keith ile beraber yaşıyoruz ve çok mutluyuz. Bugün için yaşıyoruz biz. Hiç bir şey sürekli değil ki. İnsan ömrü bile.»

— «Fotoğrafçıyla mı?»

Linda güldü. «Aslında Keith aktördür ama fotoğrafçılık yapıyor. Bütün işleri ona veriyorum, çok başarılı. Halsman ya da Scavullo kadar olamaz ama kendini bu işe verse onları da geçebilir. Ne var ki, yetmiş yılında bugünün Marlon Brando'su olmak hevesinde. Aktör olarak da çok başarılı. Streetcar'daki oyununu seyrettim. Ama iş bulmak kolay değil. Broodway'de henüz hiç sahneye çıkmadı.»

— «Senin büyük bir yıldız olacağını düşünürdük. Miss Haddon'un okulunda hepimiz inanmıştık buna.»

Linda başını salladı. «Denemedim değil. Burnumu ameliyat ettirmeme rağmen başaramadım. Geceleri garsonluk yaparak geçiniyor, gündüz iş aramağa çıkıyordu herkes. Bir süre ben de denedim bunu, garsonluk da yaptım. Sonra bir gün otuzuna gelmiş bir artistin karın tokluğuna iş aradığını gördüm ve bu işin peşini bırakıp Gloss dergisine girdim. O sıralar derginin durumu çok kötüydü. Durumu kurtarmak için çok iyi fikirler veriyordum ama kimsenin bana kulak astığı yoktu. İki yıl sana sözünü ettiğim işi yaptım. Bir gün reklam bölümünde çalışan arkadaşlardan biri John Hamer'in dergiyi kapatmağa karar verdiğini söyledi. Hamer, Jenrose yayınlarının sahibidir. Gloss'dan başka yayınları da var. Bu haberi duyar duymaz şansımı denemeğe karar verdim. Ona düşüncelerimden sözedecektim. Herkes kendine yeni bir iş bulmağa çalışıyordu. Hamer'e önce Vogue dergisi ile moda konusunda yarışmaktan vazgeçmesi gerektiğini söyledim. Daha genç tabakaya, çalışan kızlara, ev kadınlarına göre bir dergi çıkartmasını teklif ettim. Yeni model sütyen reklamlarına yer vermesi gerekiyordu. Hikâyeler yayınlayabilirdik. Günümüzün evlilik anlayışı üzerine yazılar çıkartabilirdik. Papazların ve yargıçların zoruyla evliliklerin yürümeyeceği hakkında örneklendirerek ilgi çekici haberler verebilirdik. Hamer denemeyi göze aldı, beni bu haberleri hazırlamakla görevlendirdi. Kısa bir süre içinde Gloss kâra geçti. Bir yıl içinde satışta iki misli artış görüldü. O yılın sonunda da müdür oldum. Riviera'da uygulanan üstü çıplak mayo modasıyla ilgili ilk fotoğraflar bizim dergide çıktı. Doğum kontro-

lu ve çocuklarla ilgili yazılar hazırladım. Dergide büyük değişiklikler yaptık ve her geçen gün ilerlemeler kaydediyoruz. Cosmopolitan ve Ladies Home Journal dergilerini geçmek için en yeni haberleri ilk olarak dergimizde çıkartmamız gerek. Deirdre Milford Granger WAYNE ile görüşemediğime göre January Wayne ile görüşmeyi sağlamam gerekiyordu. Ocak ayı sayısında seninle ilgili büyük bir yazı çıkartmak istiyorum. Başlığı 'Her Şeye Sahip Bir Genç Kız' olabilir.»

— «Linda! Ben hakkımda yazı yazılmasını istemiyorum.»

Linda bir an bakakaldı. «O halde neden beni görmeğe geldin?»

— «Çünkü... ben buraya eski bir arkadaşımı görmeğe geldim. Seninle arkadaşlığımızı ilerletir, dost oluruz diye düşünmüştüm. New York'ta tanıdığım bir tek kişi yok.»

— «Sen de yalnız bir küçük prenses misin yoksa? Bu üvey annenin takma adıdır, şekerim. Daha doğrusu babanla evlenene kadar öyleydi. Müthiş bir adam olmalı baban. Biliyor musun kendimi bildim bileli ona hayranımdır.»

January kalktı, fakat Linda onu kolundan tutarak, «yanlış anlama. Az önce yalnızlığından yakınıyordun. Bu dönemde herkes yalnız hissediyor kendini. Bunun en iyi çaresi beğendiğin bir erkekle yatmak ve böylece avunmaktır. Sabah uyandığında kendini sevdiğin erkeğin kolları arasında bulmak ne büyük mutluluktur? Benim için bu erkek Keith. Seninle ilgili yazının çıkmasını onun için istiyorum dersem inanır mısın bana? Bu iş için ona yüklü bir para vereceğim. Fotoğrafçılıkta başarıya ulaştığını görürse dört elle sarılacaktır işine. Böylelikle bir gün bir tiyatro topluluğuyla turneye çıkar ve beni terk eder endişesinden de kurtulmuş olacağım» Linda'nın yüzünün ifadesi tamamen değişmişti. Jonuary karşısında mezuniyet törenindeki oyunda başrole çıkan boğuk sesli Linda'yı görür gibi oldu.

Bir süre ikisi de sustular. Sonra January; «Keith'i kaybetmekten bu denli korkuyorsan evlen onunla,» dedi.

— «Evlilik kavramına inanmadığımızı az önce söylemiştim sana.» Şimdi Gloss dergisi müdürü Linda Riggs olarak görüyordu January onu. «Onunla beraberiz ve mutluyuz...»

Kapı açılıp Keith Winters içeri girdiğinde ikisi de şaşırıp kaldılar. January onu hemen tanımıştı. Uzun saçları darmadağınıktı. Başında bir kep, üzerinde büyük beden bir asker gocuğu, ayağında lastik ayakkabılar vardı.

— «Kusura bakma Keith,» diye Linda toparlandı. «Seni çağırdım ama, küçük hanım görüşmeyi kabul etmiyor.»

Keith omuz silkip fotoğraf makinesini masanın üzerine koydu. Boynunda asılı bir makine daha vardı. January kendini biraz suçlu hissetler gibi oldu.

Keith sehpanın üzerindeki cam kavanoza uzanıp bir paket sigara aldı. Sonra Linda'ya döndü. «Bu akşam yemeğe beni bekleme.»

— «Ama bugün Evie temizlik yapacaktı. Ben akşama senin sevdiğin et yemeğinden pişirmesini söyledim.»

Keith başını salladı. «Milos Doklov ile randevum var. Saat beş buçukta gideceğim.»

— «Kimmiş o?»

— «Broadway'in en iyi rejisörlerinden biri. İki defa Obie adaylığına seçildi.» January'ya döndü.

January hafifçe gülümsedi. «Öyle mi, bilmiyordum.»

— «Üzülmeyin canım, Linda da bilmiyor.»

— «Keith, benim Broadway'e karşı geldiğim yok.» diye Linda atıldı.

— «Nasıl karşı çıkarsın? Bir kere adım attın mı oraya?»

— «Bu defa getirim artık.»

— «Bu bir Broadway oyunu değil. Ama Milos'un rejisörlüğünü yaptığı bir oyun. Tabiî benim için çok iyi bir fırsat.»

Linda yapmacıklı bir heyecanla, «Çok sevindim,» dedi. «Anlatsana, rolün ne olacak, oyun ne zaman sahneye konacak?»

— «Oyun çoktan sahneye konmuş. Üstelik çok da tutunmuş durumda. Baş oyuncu başka bir oyuna geçiyormuş. Onun yerine galiba beni alacaklar.»

— «Harikulâde! Eti buzluğa koyup dönüşünü beklerim. Söğüş et ve şarapla kutlarız bu olayı.»

— «Söğüş et sevmiyorum.» Keith, January'ye döndü. «Kusura bakmayın, bizimkinin dergi için sizinle ilgili bir yazıya ihtiyacı var da. Geceleri derginin durumunu düşünmekten gözüne uyku girmez...»

January, Linda ile Keith'in arasında soğuk bir hava estiğini hissetmişti. Linda gülmek için kendini zorluyordu. Sigarasını yakarken January onun ellerinin titrediğini farketmişti. Kendisiyle ilgili yazıya gerçekten ihtiyacı vardı, sadece dergi için değil, daha çok Keith için.

— «Linda, babama bir telefon edip sorsam.»

Linda gözlerini Keith'den ayırmadan, «Ne soracaksın?» dedi. «Dergiyle ilgili bir şey mi?»

— «Senin yazmak istediğin hikâyeyle ilgili bir şeyler... onun bu konuda düşüncesini öğrenmek istiyorum.»

Birden Linda'nın yüzü aydınlandı. «Tabiî January, tabiî. Hemen şimdi ara onu. Benim telefonumu kullanabilirsin.»

January babasının iş telefonunu bilmediğini hatırladı. Belki Sadie bilir diye düşünerek Pierre otelini aradı. Sadie ona babasının telefon numarasını verdi ve kendisine iki düzine gül gönderilmiş olduğunu söyledi. January, Sadie'nin buketin üzerindeki kartı okumasını bekledi. «Bay Milford'dan geliyor. **'Geçirdiğimiz güzel gece için teşekkür ederim. Birkaç güne kadar ararım. D.'** yazıyor efendim.»

January, Sadie'ye teşekkür ederek babasının numarasını çevirdi. Sekreteri onun Friars Kulüpte olabileceğini söyledi. Linda ile Keith kulübün numarasını ararken January otele gönderilen çiçekleri düşünüyordu. 'Birkaç güne kadar ararım.' Babasının söylediği gibi David'in günleri gerçekten dolu olmalıydı. Ama çiçekler, January'yi düşündüğünü gösteriyordu.

Biraz sonra babası soluk soluğa, «Ne var, January?» diye telefona geldi.

— «Önemli bir işinden mi alıkoydum yoksa seni?»

— «Evet, içkim yarım kaldı!»

— «Özür dilerim.»

— «Bak şekerim, önemli bir şey mi söyleyecektin yoksa hatırımı sormak için mi aradın?»

— «Ben Gloss dergisindeyim. Linda hakkımda bir yazı çıkartmak istiyor.»

— «Evet?»

— «Ne dersin?»

— «İyi olur.» Mike sustu. «Ama seninle ilgili olacak değil mi? Dee ile ilgili bir yazı çıkmasını istemem. Basılmadan önce yazılı bir kopyesini iste ve uygun olmayan herhangi bir şey yazılmasına engel ol.»

— «Peki.»

— «Yarın saat onda Johnson Hardis'in yazıhanesinde Sammy Tebet ile randevum var!»

— «Mike! Çok teşekkür ederim!»

— «Görüşürüz, hoşça kal.»

January telefonu kapadı, Linda ile Keith'e, babasının söylediklerini aynen iletti Linda, «Tamam, önce bir yazı hazırlar size gösteririz. Sara Kurtz'a vereceğim bu işi. Keith, sen de makineni hazırla.» Linda bir düğmeye bastı. «Ruth'u gönderir misin, not tutması gerekecek.» Başka bir düğmeye bastı. «Janie, arayan olursa, meşgul olduğumu söylersin. Wilhelmina tekrar ararsa, onunla görüşeceğim. Şubat ayı kapak resmi için o Alman mankeni istiyorum... Shotzie miydi? Hiç de isim tutamam aklımda. Ne dedin? Hayır. Leon'a da söyle, hazırladığı taslağı bıraksın, akşam çıkmadan göreyim. Şimdilik bu kadar.»

Linda'nın konuşması biter bitmez karga burunlu çirkin ve utangaç bir kız girdi içeri. Elinde bir defterle kalem vardı. Londa onu başıyla selâmladı ve telefonu kapadı.

Linda tam bir iş kadını gibi gülümseyerek sorulara başladı. «Miss Haddon'un okulundan sonra öğrenimine nerede devam ettin, January?»

— «İsviçre'de.»

— «Hangi üniversiteye gittin?»

January, Ruth'un karaladığı şekillere bakıyordu. Duraladı. Dee'nin sözünü ettiği okulun adını hatırlayamamıştı. Dee herkese aynı şeyi söylemesini istemişti. January yalan söylemek istemiyordu ama, Linda'nın da işlerini altüst edebilirdi bu. Keith çevresinde dolanıp duruyor, çeşitli pozlar yakalamağa çalışıyordu. January, iyiden iyiye şaşkına dönmüştü. Linda'ya döndü, «İstersen şu andan itibaren başlayalım bu hikâyeye. Okuldan ve Dee'den söz etmek istemiyorum. Yarın iş aramağa çıkacağım, istersen bu konu üzerinde duralım.»

— «İş aramağa mı çıkacaksın?» Linda güldü. «Sen mi?»

Keith yaklaştı ve bir daha çekti. January heyecanla yerinden zıpladı.

— «Bana aldırma,» dedi Keith. «Siz konuşmağa devam edin, daha iyi pozlar yakalarım o zaman.»

— «Eğer çalışmak istiyorsan gel benimle çalış.»

January sinirlenmeğe başlamıştı. Keith'in makinesinin çıkarttığı ses adamakıllı asabını bozuyordu. «Burada mı?»

— «Tabii.» dedi Linda. «Derginin yapımcıları arasında senin adının geçmesi benim için çok iyi olur. Müdür yardımcısı yaparız seni.

Tabiî benim eskiden yaptığım gibi koşuşmazsın. Haftada yüz yirmi beş dolar veririm, arada sırada yazı hazırlarsın.»

— «Ben yazamam ki!»

— «Ben de yazamazdım ama öğrendim. Şimdi zaten yazıları ben hazırlamıyorum, bu iş için çalışan kimseler var. Senin yapacağın görüşmeleri sağlamak, not almak ya da sadece konuşmaları banta kaydetmek olacak. Bunları derleyip yazması için başka birini görevlendireceğim.»

— «Neden seninle çalışmamı istiyorsun peki?»

— «Bana çok yararın olacak. Bak geçen yıl Sammy Davis Junior buradaydı. Kendisiyle hiç bir şekilde görüşemedim. Ama sen bizimle çalışıyor olsaydın babanın bir telefon etmesi bütün her şeyi halledebilirdi. Mike belki çoktan çekildi sahne hayatından, ama yine de bizim yanına yaklaşamıyacağımız pek çok kişiyle dostluğu var. Şimdi gençler için ilgi çekici konular arıyoruz. Sen aylık bir sütun hazırlarsın. Üvey annen, Karla'nın yakın arkadaşıdır. Onunla ilgili bir yazı çıkartabilirsek bu bizim için mükemmel bir şey olur!»

— «Karla bugüne kadar bir tek görüşmeyi bile kabul etmemiştir.»

—«Biliyorum. Zaten onunla bir görüşme yapabileceğimizi söylemedim. Dee'nin davetlerinden birinde onunla karşılaşıp ağzından birkaç söz yakaladın mı tamam.»

Keith araya girerek, «January altı poz resmini çektim, hepsi de asık suratlı. Biraz değişik pozlar versene yahu.»

January yerinden kalkıp odanın başka bir köşesine gitti. «Bu yaptığınız korkunç bir şey. Ben eski bir arkadaşımı görmeğe geldim, hemen röportaj yapmağa kalkıştınız. Çalışmak istediğimi söyledim, Mata Hari olmamı istediniz. Maalesef Linda!»

— «Ne iş yapmak istiyorsun peki?»

— «Sahneye çıkacağım.»

— «Oh, Tanrım!»

Keith: «Hiç tecrüben var mı bu konuda?» diye sordu

— «Pek sayılmaz, ama ömrüm oyun seyretmek ve okumakla geçti diyebilirim. Özellikle İsviçre'de okulun dışında çok kitap okurdum. Günde en az iki saat ayırıyordum. Shakespeare, Marlowe, Shaw, Ibsen»

Jonuary konuşurken, Keith bir pozunu daha yakaladı «Akşam-

üzeri benimle gel. Milos Doklov ile tanıştırayım seni. Mutlaka elinde, bir iş vardır. Olmazsa seni başka kimselerle tanıştırır. Şarkı söyler, dans edebilir misin?»

— «Hayır ben...»

Linda, «Çok iyi bir fikir bu Keith!» dedi. «January'nin Milos ile konuşurken birkaç resmini de çekersin.» Keith makinesini kaldırırken Januray'ye dönerek, «Seni birkaç güne kadar ararım. Babanın istediği yazıyı da hazırlatırım. Sara ile bir randevu sağlar seni çağırırım.» Keith'e döndü. «Saat sekize kadar eti sıcak tutarım, gelmeğe çalış.»

— «Sen yine de bekleme beni.» January'nin kolundan tutarak, «Hadi bakalım, küçük aktris,» dedi. «Yola düşelim.»

Dışarı çıktılar. Keith, «Şimdi işsiz aktörler gibi dolaşacağız. Bakalım nasıl bulacaksın bu hayatı, zengin kızı?»

— «Ne demek o?»

— «Metro ile gideceğiz. Otuz sentin var mı?»

— «Tabiî. Biliyor musun, hiç metroya binmedim.»

Merdivenlerden inerken Keith güldü. «Konuşmağa devam et bebeğim, seni dinlemek iyi geldi bana.»

January, Keith'in yanına oturdu. Tren hareket edince sarsıntıdan midesi bulanır gibi oldu, ama kendini sıktı. Yoksulluğun hiç de çekici bir yanı olmadığını düşünüyordu. Yanında oturan adam pis kokuyordu. Karşısındaki kadın bacaklarının arasına büyükçe bir çarşı sepeti yerleştirmiş, burnunu karıştırmakla meşguldü. Trenin içi rutubetliydi. Duvarlarda isimler ve çeşitli karalamalar vardı. Jonuary dimdik oturuyor, Keith trenin gürültüsüne rağmen bir şeyler anlatmağa çalışırken genç kız duyduğu tiksintiyi beli etmemeğe çalışıyordu. Soira Keith karşı sıraya geçerek onun resmini çekmek istedi, fakat az daha boynunu kıracaktı. Tren aniden sarsıldı, Keith yere kapaklandı. Makinesi de elinden fırlayıp gitmişti. January hemen ona yardım etmeğe koştu. Kendisinden başka kimsenin yardım etmeğe kalkışmadığını farkederek şaşırmıştı. Diğer yolcular farketmemişti bile onları. Metrodan indiklerinde rahat bir soluk aldı.

Iki blok ötede eski bir yapıya geldiler. Sonra beş kat merdiven tırmandılar. Keith, «Milos'un yazıhanesi çatı katındadır,» dedi. En üst kata çıkana kadar birkaç defa durup dinlendiler. Sonunda demir

kapılı çatı katına vardılar. Keith zili çaldı. İçerden, «kilitli değildir, girin,» diye gür bir ses duyuldu.

Milos Doklov'un gür sesiyle görünüşü hiç uymuyordu. Sıska, üstü başı bakımsız ve pisti. Kabak kafasını yarım yamalak örten, seyrek, uzun saçları vardı. Tırnakları uzun ve kirliydi. Gülünce dişleri görünüyordu.

— Merhaba dostum. Bu piliç de kim böyle?

— «Jonuary Wayne. Jonuary, sana Milos Doklov'u tanıştırayım.»

Milos genç kıza aldırmadan Keith'e döndü. «Dönp dolaşıp bana geldin demek.»

Keith, makinesini çıkarıp şaşkınlıkla bulunduğu yere bakakalan genç kızın resmini çekiverdi. «Hall Prince ile yapacağım işi kastediyorsan, olmadı,» diyerek yeni bir film şeridi çıkararak dişiyle kutuyu açtı.

Milos kedi gibi yerinden fırladı. «Şu Broadway bokuna elindeki imkânları da kaybedeceksin. Önce bu işi bir dene de gör bakalım. Sonra bir sezon için gider orada ekmek parını çıkartırsın. Şunu unutma, sahne burasıdır.»

— «Bırak satışı Milos, işi kabul ediyorum.»

Milos üzgün, gülümsedi. «En başında bu rolü alabilirdin, bütün gazeteler senden söz edecekti o zaman. Baxter'in durumunu biliyor musun? **Ashes and Jazz** oyununa geçti.»

Keith, January'nin bir pozunu daha yakaladı. «Broadway'e çıkmadı ya.»

— «Obie adaylığına gösterildi ama.»

— «Rolü kabul ettiğimi söyledim işte, uzatma.»

— «Moda dergisindeki genç bayandan ayrıldınız mı?»

— «Hayır.»

— «Daha önce bu rolü kabul etmeyişinin nedeni o bayandı sanıyordum.»

Keith ikinci makinesinin filmini çıkarttı. Dakineyi ışığa göre ayarladı. «Hall Prince işinden umutluydum, o yüzden kabul etmedim. Keselim bu konuyu artık. Provalar ne zaman başlıyor?»

— «Sadece iki gün prova yapılacak. Belki gelecek pazartesi ve salı günleri olabilir. Sen her gece oyunu izle, rolün ve oyunun gidişini iyice öğren.»

— «Tamam Milos,» diyerek Keith, January'nin son olarak bir fotoğrafını daha çekti.

Milos, «Ne diye resim çekiyorsun?» diye sordu.

— «Küçük hanımla bir röportaj hazırlıyoruz.»

— «Manken misiniz?»

Keith, «Hayır,» diye araya girdi. Makinesini kılıfının içine koyup kaldırdı. «Kendisi aktristir. Ona benzer birini arayan kimse var mı bildiğin?»

Milos yine January'ye döndü. «İyi bir aktris misiniz?»

— «Sanırım, yani kendime güveniyorum.»

Milos çenesini ovuşturarak, «Baxter ile kızlardan biri de gidiyor. Liza Kilandos'u çağıracaktım. Sadece on satırlık bir roldür. Alacağın para da az. Kadrolu mu çalışıyorsun?»

— «Henüz değil.»

— «İyi. Bu gece Keith ile gidip oyunu seyret. İrma Davidson'un oynadığı rolü alacaksın.» Milos senaryoyu Keith'e verdi. «İyi çalış. January sen de yarın dörtte gel, rolünü okursun bir kez bana.»

Dışarı çıkar çıkmaz January, Keith'in koluna yapıştı. «Gerçekten bana verdi mi bu rolü? Yani hemen işe başlayacak mıyım? İnanılmaz bir şey, değil mi?»

Hava birden bozmuş, gök gürlemeğe başlamıştı. Keith «bir sağanak bastıracak ama uzun sürmez,» dedi. «Gel bir yerde kahve içelim.» Genç kızı bodrum katında bir kahvehaneye götürdü. «Burada birer de sandviç atıştırır, tiyatroya gidene kadar vakit öldürürüz. Şimdi iyi bir yere gidip para harcamamıza gerek yok. Eve dönmeyeceğini bildirmek için telefon etmen gerekiyorsa buradan edebilirsin.»

January otele telefon etti. Babası henüz gelmemişti. Dee ise dinleniyordu. Sadie açmıştı telefonu. January; «Yemeğe onlarla çıkmayacağımı söylersin,» dedi. «Bir randevum var.» Bu doğru değildi ama olanları uzun uzun anlatmaktansa, işi geçiştirmeyi daha doğru buldu.

Masaya döndü. Yağmur suları kaldırımlardan akıyordu. Küçük bir masada karşılıklı oturmuş, ıslak sokağa doğru dalmışlardı. Hamburger ısmarladılar. Keith orada, January'nin birkaç fotoğrafını daha çekti.

— «Linda çok iyi bir fotoğrafçı olduğunu söylüyor.»

— «İşte yanından geçmişiz.»

— «Ama en iyilerden biri olabileceğini söylüyor.»

— «Bak, dünyanın en iyi fotoğrafçısı olmaktansa kötü bir aktör almayı yeğ tutarım.»

January sustu. Sonra Keith: «Kendisi yılda otuz bin kazanıyor. Onun hayırseverliğine ihtiyacım yok. İstemiyorum!» dedi.

— «Ama, Linda senin çok başarılı olduğunu söylüyor.»

— «Evet başarılıyım ama fotoğrafçılıkta değil.»

Jamuary, yüzünün kızardığını hissederek hamburgerine hardal koymak üzere başını önüne eğdi. Keith ona işinden söz etmeğe başlamıştı, yazın yaptığı birkaç dürüst işten Broadway dışında oynadığı ufak tefek rollerden, bir yıl süreyle televizyonda çalıştığından. «Şimdi hepsi bitti artık. Avedon ya da diğerlerinden daha iyi olmak için çaba harcamaya hiç niyetim yok.»

— «Ama öğrenebilirdin,» dedi January.

Keith ona baktı. «Neden?»

— «Neden mi?»

— «Evet, neden?» diyerek Keith başını salladı. «İstemediğim bir şeyi öğrenmek için neden kendimi mahvedeyim? Tabiî tiyatrodan reddedilmek de var işin içinde. Ama hiç değilse bir 'evet' cebabını alırım umuduyla uğraşıyorum. Bu denli çaba harcadıktan sonra yenilginin de bir anlamı olur. Öteki türlü sadece birisi için çalışıyorsun ve biliyorsun ki hiç bir zaman bu iş elinden alınmayacak. Anlıyormusun?»

— «Ama Linda ile beraber oluyorsun bu iş sayesinde.»

Keith fincanına baktı. «Tiyatroda çalışırsam Linda ile beraber olamam diye bir kayıt yok ki.»

— «Tabiî... ama bir tiyatrocu olarak turnelere çıkman gerekebilir ve ondan uzak kalırsın.»

— «Kişinin kendi kendine bir saygısı vardır. Bir kimseyle beraber olabilmek için o kimsenin ya da kimselerin sana saygı duymalarını istersin, öyle değil mi? Ve onların sana bir saygıyı duyabilmeleri için önce senin kendine saygı duyman gerekir. Söhret peşinde koşan pek çok aktörün bu duygularını yitirdiklerini bilirim. Ama bu onlara hiç bir şey kazandırmamıştır, çünkü kişi kendine olan saygısını yitirirse içinde bir şeyler ölür gider.»

January sustu. Keith birden, «Ya sen?» diye sordu. «Ne durumdasın?»

— «Ne demek istedin, anlayamadım?»

— «Sevdiğin biri var mı?»

— «Evet, yani hayır.»

— «Nasıl, hem evet, hem hayır diyorsun?»

— «Yani sevdiğim tek kişi babamdır, bu da senin sorduğun anlamda bir sevgi değildir tabii.»

— «Umarım değildir.»

— «Karşılaştığım biri oldu ama âşık mıyım diye düşündüğüm zaman...» Başını salladı «Yani âşık olunca kişi ne duyar, bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum ama!..»

— «Sen âşık değilsin. İşte ben de böyleyim, ömrümde hiç âşık olmadım.»

— «Olmadın mı?»

Keith başını salladı. «Gerçek orgazma ancak sahneye çıktığım zaman ulaşacağım. Bir kadına karşı istek duyduğum zaman,» Omuzlarını silkti. «...ona sahip olmak iyi bir yemek gibi bir tatmin oluyor benim için. Yemeğin iyisini severim, yaşamayı severim, yeni duygular tatmayı severm. Hepsi beni...» Sustu. «Hiç şaşma öyle, Linda bu düşüncelerimi bilir. Uzun zamandır benimle beraber oldu ama her an çekip gidebileceğimi bilerek beraber oldu. Eğer bir gün gerçekten çekip gidersem başka bir kadın için olmayacaktır, başka bir deneme için belki. Anlıyor musun?»

— «Hayır.»

— «Belli kalıplar içinde yaşayan bir insansın sen. İnsanlar dürüst ve içtenlikle davranamıyor, yapmacıklı oyunlarla sürdürüyorlar hayatlarını. Ben garip bir insanım, belki katı. Linda ise öyle değil. O sadece dergi için yaşıyor. Beni anlıyor, seviyor belki ama tanıdığı ilk erkek değilim. Linda dergi için bir haberi kaçırmaktansa bir erkeği kaybetmeği yeğ tutar. Anlıyor musun?»

— «Yağmur durdu.»

Keith ayağa kalktı. «Adam başına doksan sent düşüyor. On beşer sentten otuz sent bahşiş bırakacağız demektir. Tamam mı?»

— «Tamam.»

Sokaklar ıslaktı. Ağaçlardan tek tük yağmur damlaları süzülüyordu. Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. January, Keith'in Linda'ya daha duygusal bir biçimde bağlanabilmesi için etkileyici bir şeyler söylemek için kafasını yoruyordu. Belki de Keith düşünmeden ko-

nuşuyordu. Kızgın ve sinirli de olabilirdi. İnsan kızgın olunca ne söylediğini bilmez çoğu kez. Keith, yakışıklıydı. Linda da gerçekten âşıktı ona. Belki de Keith'in tiyatroya geçişiyle araları daha iyi olabilirdi. Mike de işleri yolunda gittiği zaman kendini çok daha iyi hissettiğini söylerdi hep.

Birden yağmur bastırdı. Keith onun elini tuttu ve ağaçların altına sığınarak koşa koşa ilerlediler. Keith bir dükkânın önünde durduğunda ikisi de soluk soluğaydılar.

— «İşte geldik.»

— «Tiyatro nerede peki?»

— «Gel.»

Keith onu dükkânın içinden geçirdi Boş masaların üzerinde on dakikalık arada seyircilere ikram edilmek üzere limonata ve bisküviler konmuştu. Kapıda bir genç kız duruyordu, Keith'i görünce el salladı. Keith, January'yi dar ve uzun bir salona geçirdi. Sıra sıra sandalyeler vardı içerde. Ön tarafta perdesiz sahne görülüyordu. Üçüncü sıraya yürüdüler. «Bunlar bizim sıralar.»

— «Tiyatro burası mı?»

— «Eskiden bir dükkândı, sonra bir tiyatro salonu yaptılar. İşte gördüğün gibi. Giyinme odaları yukardadır. Milos işsiz ve parasız aktörler için üçüncü katta bir oda ayırmıştır. Orası yatakhane gibidir. Kira vermeden yatıp kalkarlar.»

Saat sekize doğru salon tıklım tıklım dolmuştu. January sıra aralarına sandalyelerin eklendiğini görerek şaşırdı.

— «Oyun gerçekten tutunmuş, değil mi?»

— «Evet, seyircisi de kaliteli ve şık. Pek çok oyun bu yüzden düşebilir.»

Işıklar karardı ve bütün oyuncular sahnede göründü. Selâm verip tek tek kendilerini tanıttılar, sonra dışarı çıktılar. Sahnede üç kız kalmıştı. Keith: «Sol baştaki kızın rolünü sen oynayacaksın,» diye fısıldadı. «Oyun boyunca sahnede kalırlar. Yunan korosudur bu üçlü.»

Üç kız, gri cüppe gibi bol giysiler içindeydi. Bir şarkıya başladılar. Az sonra şarkıda sözü geçen genç adam göründü. Keith'e çok benziyordu. Uzun bir konuşması vardı. January pek bir şey anlamadı. Yunan korosu, 'Amin', diye sık sık araya giriyordu. Derken bir kız çıktı sahneye. Erkekle aralarında koyu bir tartışma başladı. Sonra yere oturdular ve sahneyi yoğun bir duman tabakası kapladı.

Keith: «Bu bir esrar partisi rüyası,» diye açıkladı. «Dumanlı bir sahne dekoru kullanıyorlar. Bu sahne onları gerçeklerden uzaklaştırıyor.»

Duman tabakası kalktığında iki as oyuncu ve Yunan korosundaki kızlar çırılçıplaktı. Sonra kızla erkek sevişmeğe başladılar. Önce ağır ağır sevişiyorlardı... Dans eder gibiydi hareketleri. Kızlar sahne arkasından gelen müziğe uyarak mırıldanıyorlardı. Müzik sesi yükseldikçe korodakilerin sesi de yükseldi, giderek hareketleri de hızlanıyordu. Kadınla erkeğin dansı çılgın bir sevişmeye dönüştü. Baş erkek oyuncu bir şarkı tutturmuş, yanındaki kadının ve korodaki kızların göğüslerini okşamağa başlamıştı. Baş kadın oyuncu hem erkeği, hem kadınları okşuyordu. Sonra korodaki kızlar birbirlerini okşamağa başladılar ve 'dokunmak... hissetmek... aşk budur, işte' diye bir şarkı söyleyerek birbirleriyle sevişmeğe başladılar.

O sırada ışıklar söndü, ilk bölüm bitti.

January birden ayağa fırladı ve «ben gidiyorum,» dedi.

— «Ama bir bölüm daha var, senin esas rolün ikinci bölümde.» Keith güldü. «Tek başına on satırlık rolün var.»

— «Giyinik mi, çıplak mı?»

— «Çıplaklığa karşı mısın?»

January, sıraların arasından kaçıp giderken Keith onu kolundan yakaladı. «Çıplaklık olağan bir şeydir demek istedim. Vücudumuzu örtmek küçüklüğümüzden beynimize sokulan bir kavramdır. Havva elmayı yedikten sonra başladı bu âdet sanırım. Oysa bir bebeğin de cinsel organı vardır ve çıplak bir bebek herkesin hoşuna gider. Vücudumuz aşkın ifadesidir. Gözlerimiz sevgiyle bakarken gizlemeğe mi çalışıyoruz? Ya da aşk sözleri mırıldanırken çenemizi tutmağa mı kalkışıyoruz? Dilimizi aşk yaptığımız insanın ağzına sokuyoruz, ama dil çirkin bir organımız değildir, öyle değil mi?»

— «Gözlerimizle görür, dilimizle konuşuruz.»

— «Evet, çişimizi yaptığımız organlarla aynı zamanda da sevişiriz.»

January kolunu çekip dışarı fırladı. Seyirciler salonda bir dolara bir bardak limonata içmek için toplanmışlardı. Kapının önünde sıra sıra otomobiller park edilmişti. Keith onun peşinden sokağa fırlayarak kolundan yakaladı.

— «Ben de sahnenin ortasında sevişmeğe hevesli değilim. Oyun

ilk sahneye konduğunda neden bu rolü kabul etmedim sanıyorsun? Linda'nın aklı başından gidecekti, biliyordum bunu. Ama bugün ölçüler böyle. Ben çıplaklığa karşı değilim, dolayısıyle bu tür oyunlara da karşı çıkmamam gerekir. Olağandır sevişmek.»

— «Bu yüzden rollerini bırakıyorlar demek! Kimse para verip insanların sevişmesini seyretmelerini istemez her halde.»

— «Dinle beni January, oyun tutunmuş artık. Benim için büyük bir fırsat bu. Üstelik herkes oynuyor işte gördüğün gibi. İsim yapmış sinema artistleri yarı çıplak sahneye çıkıyorlar. Zamanla çırılçıplak soyunacaklar. Seyircinin baktığı Keith değil ki... Aktör Keith olacağım onların gözünde. Benim için önemli olan bu. Elimde fotoğraf makinesiyle sokaklarda dolaşmaktansa Milos'un yatakhanesinde yatıp kalkmayı tercih ederim.»

Sokağı yarı yola kadar katetmişlerdi. Hafif hafif yağmur çiseliyordu. Yolun kenarındaki ağaçlar yağmurdan biraz koruyordu onları. Keith gülümsemeğe çalışarak, «hadi gel, ikinci perde başlamak üzere. Dönelim.»

January tiyatronun ters yönünde yürümeğe devam etti. Bir an Keith duraladı, sonra arkasından, «git hadi, koş!» diye bağırdı. «Evine git, babanı himaye eden kadının evine. Ben hiç değilse bir çaba gösteriyorum. Baban gibi suya sabuna dokunmadan sıyrılanlar olmasaydı biz de bu durumda olmazdık. Hepiniz denemekten kaçıyorsunuz, hepinizin Allah belâsını versin! Senin de! Linda'nın da.» Dönüp tiyatroya doğru koştu. January bir süre olduğu yerde kalakaldı. Keith'in öfkesi taşkındı ama, genç kız onu anladığını söylemek istiyordu... Ona kızmadığını söylemek istiyordu. Ama Keith gözden kaybolmuştu. Herkes ikinci perdeye yetişmek çiin tiyatroya geri dönüyordu. January bomboş bir sokağın ortasında bir başına kaldığını farketti. Görünürde hiç taksi de yoktu. Tiyatronun önünde bekleyen arabaların yanına gitti. Plakalarında 'X' işareti olanlar taksi olarak kullanılıyordu. Şoförlerden birine yanaşarak, «oyunun bitmesine bir saat kadar var, acaba beni...»

Şoför radyosunu sonuna kadar açarak, «defol pis hippi!» diye bağırdı.

January, suratının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Çantasına elini doldırarak on dolar çıkarttı ve sırada bekleyen başka bir arabaya

yanaştı. «Şoför bey...» Parayı uzattı. «Beni eve kadar bırakır mısın? Oyun bitmeden dönersiniz.»

— «Evin nerede?» şoför onun elindeki kâğıt paraya bakıyordu.

— «Pierre Oteli.»

Başını salladı, parayı alarak kapıyı açtı. «Atla.»

Kentin merkezine doğru yol alırlarken şoför, «Ne oldu?» diye sordu. «Erkek arkadaşınla kavga mı ettin, yoksa oyun mu seni böyle allak bullak etti?»

— «İkisi de»

— «Nasıl da geliyorlar çıplakları seyretmeğe? Yalnızca bunun için akın ediyorlar Oyuncular çıplak oynuyor değil mi?»

— «Daha beter,» dedi January alçak bir sesle.

— «Sahi mi? Biliyor musun, ben evliyim ve üç çocuğum var. Bir zamanlar tiyatrocu olmayı istemiştim. Hâlâ arkadaşların düğünlerinde şarkı söylerim, İrlanda dansları yaparım. Rodgers ve Hammerstein'in bestelerini iyi söylerim ama artık onlar da eskisi gibi iyi besteler yapmıyorlar. Artık Sinatra, Perry Como gibi şarkıcılar kalmadı. Onlar gerçek şarkıcıydılar, bizim kızın pikapta dinlediği şarkılardan değildi onlar.»

Otelin önünde durdular. Şoför onun içeri girmesini bekledi, sonra uzaklaştı. January otelde kimse olmadığını görünce ferahladı. Odasına geçip karanlıkta bir süre oturdu. Karanlıkta gerçekler biraz gizli kalıyordu. Linda'nın Gloss uğruna kaybettiklerine rağmen yine de sadece dergi için yaşadığını düşündü. Sonra Keith'ın o iğrenç oyunu seyretmeğe gidişini düşündü. Bir zamanlar tiyatrocu olmağa heveş eden taksi şoförünü, Dee ve dostlarıyle bir lokantada oturmakta olan babasını...

Hiç kımıldamadan oturuyordu. Özlediği insanlar, umut ettiği o mutluluk neredeydi? Yıllar yılı ne için yürümeğe çalışmıştı? Ne için vermişti bu savaşı? Işıkları yaktı. Oda bomboş geldi ona. Bütün daire bomboştu sanki. Sonra masasının üzerindeki güllere gözü çarptı.

David geldi hatırına; geçirdiği gece ve pis tiyatro salonu uzaklarda kalmıştı. Yine de iyi ve güzel insanların bulunduğu tertemiz bir dünya vardı. Broodway'de güzel dekorları ve yetenekli oyuncularıyla tertemiz tiyatrolar da vardı.

Bu tiyatrolardan birine girecek, Mike onunla gurur duyacaktı David de Karla ile Alman modelden fazla January ile gururlanacaktı.

Çünkü January artık Dee'nin üvey kızı, ya da sadece Mike Wayne'in kızı olarak kalmamağa karar vermişti. Bundan böyle January Wayne... Kendi başına bir kişi olacaktı.

6

Sammy Tebet, onu içten ve coşkunlukla karşıladı. Mike'ı sordu. Sahne hayatından ayrıldığı için onun şanslı bir şeytan olduğunu söyledi. January gibi güzel bir kızın da iyi bir eş bulup evlenmesi gerektiğini, sahneyi unutmasını öğütledi. Fakat üstleyecek olursa elinden geleni yapacaktı.

Sonra genç kızı başka bir odaya götürdü. Henüz bıyıkları terleyen pırıl pırıl bir delikanlıyla tanıştırdı. Bu genç adamın kendi odası vardı ve koskocaman bir masaya oturmuştu. Beş hatlı bir telefon duruyordu masasında. Her telefon çalışında ninesi yaşında yorgun sekreteri usanmış bir sesle, 'Bay Copeland... lütfen ikinci düğmeye basın...' diye yalvarıyordu. Copeland gülümseyerek, 'Sakin ol. Rhoda,' diyor, canı sıkkın bir tavırla January'den özür dilercesine düğmeye basıyordu. Canlı bir sesle konuşmağa çalışarak iş görüşmelerine girişiyordu.

Bu telefon görüşmeleri arasında January'ye bir randevu verdi. Henüz rol dağıtımı yapılmakta olan iki oyun hazırlanıyordu. Genç kız rolü için biraz boyu uzundu ama yine de denemesini öğütledi. Bazı oyuncuların yerine alınacak yedekler arasında bir rol boş olabilirdi. İkinci oyun bir müzikaldi. Şarkı söyleyebilir miydi? Hayır... Olsun, yine de gitmekte fayda vardı. Bazen sesi iyi olmayan çok güzel kızları koroya aldıkları bile oluyordu (tabii onun sesini bastıracak iyi oyuncuları varsa). Hiç bir kaybı olmazdı. Üstelik Merrick ile tanışmış olurdu. Merrick başka bir oyun için kendisini isteyebilirdi. Sadece kendini tanıtmak için birkaç prodüktör adı verdi ona. Kışa doğru bu prodüktörlerin pek çok işleri olacaktı. Ayrıca bir reklam şirketinden onun adına bir randevu aldı. Copeland'ın reklamcılıkla pek ilgisi yoktu ama, bir gece önce bir reklam şirketi müdürüyle tanışmış, adam uzun ve güzel saçlı genç kızlar aradığını söylemişti. January ona teşekkür etti. Copeland bir rahip tavrıyle elini uzatarak, «Hiç üzülme şekerim,» dedi. «Sammy Tebet bu işi haletmemi söyledi. Sam adamımdır. Onu sevin, sevin! Çok hoş insandır. Bir zamanlar babanın David Merrick

kadar ünlü olduğunu söylemişti bana. Seninle gurur duyacağını umarım. Yaşlı kimseler için kendi çocuklarının başarısı çok kez yaşama kaynağı olur. Bu nedenle çocuk doğururlar zaten. Haftada bir gün beni arayacaksın bundan böyle. Rhoda'ya kendi telefon numaranı da bırak.» Sonra telefonun düğmelerinden birine bastı, January telâşlı sekretere numarasını yazdırdı.

January, Copeland'ın söylediklerini harfi harfiye yerine getirdi. Oyunlardan biri için okuma provası yaptı. Çok başarılı olmadığını biliyordu. Teşekkür ederek onu kibarca geri çevirdiler. Madison Meydanındaki reklam şirketine gitti. Orada bir saat kadar saçları bellerinde otuz tane kızın arasında bekledi. Sigara reklamı için bir genç kız arandığını öğrendi. Saçlarının güzel olması, genç ve sağlıklı kimselerin de sigara içtiğini göstermek için gerekliydi. January'nin saçlarını beğenmişlerdi. Derin derin solup alıp vererek, sigara içmesini öğrenip iki gün sonra tekrar gelmesini söylediler. January bir paket sigara alıp otele gitti, odasına kapandı ve provalar yaptı. Birkaç nefes aldıktan sonra oda dönmeğe başlamıştı. Hiç kıpırdamadan yattı. Hastalanacağını hissetmişti. Fakat bir süre sonra tekrar denedi. Bu defa gerçekten çok kötü olmuş, doğru banyoya koşmuştu. Sonra kendini yatağa attı ve insanların sigara içmekten nasıl zevk aldıklarını düşündü.

Dee ile Mike onu akşam yemeğine davet ettiler. January ertesi gün bir rol için okuma provası olduğunu öne sürerek odasından çıkmadı. Bütün gece midesi bulandığı halde sigara içmeğe devam etti.

Saat on birde aynanın karşısına geçerek sigarasından bir nefes çekti ve midesi bulanmadan, başı dönmeden bunu başardı. O sırada sanki onun bu provalarına bir son verdirmek istercesine telefon çaldı!

David'di. «Bir not bırakacaktım, seni evde bulacağımı sanmıyordum,» dedi.

— «Nefes çekme provası yapıyordum.»

— «Nefes çekme mi?»

— «Sigara içme provası yani.»

— «Ne sigarası?»

January pakete baktı. **True.**

— «Neden?»

— «Neden True sigarası mı diye soruyorsun? Bilmem, adı hoşuma gitti.»

— «Hayır neden sigara içmek için prova yaptığını sormak istedim.»

January reklam işiyle ilgili olup bitenleri anlatırken David dikkatle onu dinliyordu. Sonra, «Bak January, dumanı tamamen içine çekme. Görünüşte hiç bir şey farketmez, ciğerlerini harap etmene gerek yok. Bu reklam işi biter bitmez de o sigaraları at!»

January güldü: «Bir reklam işi için oturup sigara içmeyi öğrenmek üzere eve kapanmış olmamı çok budalaca buluyorsun, değil mi?»

— «Hayır, tuttuğunu koparacak bir kızsın. Bu tarafın hoşuma gidiyor»

— «Oh! Öyle mi... şey...» şaşırmış olduğunu belli etmişti, farkındaydı

— «Yarın akşam bir sözün var mı?»

— «Hayır.»

— «Benimle yemeğe çıkmak ister misin? Sigara içmeyi, belki halka halka dumanlar bile çıkartmayı öğretirim sana.»

— «Çok güzel! Kaçta?»

— «Gündüz bir not bırakırım.»

— «Peki... İyi geceler, David.»

Ertesi gün erken kalktı. Rhoda saat on birde gelmesi için telefon etmişti. Okuma provası yapılacaktı. January çok heyecanlıydı. Bay Copeland bu rol için January'nin biçilmiş kaftan olduğunu söylemişti. Belki de hayatının dönüm noktası olacaktı bugün. İyimser düşünmeliydi. Rolü vereceklerdi ona. Nasıl olsa birine vereceklerdi! Üstelik akşam da David'le beraber olacaktı.

Daha sabah giyinirken akşamı düşünmeğe başlamıştı. David ile çıktıklarında çingene takımını giymişti. Bu akşam ne giymeliydi? Çizmeleriyle uzun süet eteğini mi? Yoksa Vogue dergisinde çıkan siyah pantolon ceket takımını mı? Buna karar vermek için bütün bir gün vardı önünde nasıl olsa.

Kalabalık artist adaylarıyle birlikte sıra beklerken kendine güveninden ve iyimserliğinden hiç bir şey eksilmemişti. Fakat Keith haklıydı, çok az rol vardı... Buna karşılık sayısız oyuncu. Üstelik tecrübeleri olan oyuncular. Aralarında otururken konuşmaları kulağına çalınıyordu. Borçlarından, işsizlik sigortalarından söz ediyorlar, kimisi çıplak modellik yaptığı günleri anlatıyordu. Evlerinin kiralarını da ödeyebilseler, hiç bir aşağılayıcı yanı yoktu bu mesleğin. Bir de iş

aramalarına ve okullarına devam etmelerine engel olmasa. January hayranlıkla dinliyordu onları. Defalarca geri çevrilmiş olmalarına rağmen hiç birinin de küskün bir hali yoktu. Sanatçıydılar ve bütün bu düşüşlere rağmen ne yapıp ne edip derslere devam etmeyi başarıyorlardı. Uta, Stella ve Stüdyo gibi bölük pörçük sözcükler duyuyordu konuşmaları arasından. Hepsinin sırtlarında mürekkeple çizilmiş resimler ve okul dereceleri vardı. Bir başka özellikleri de hepsinin ders saatleriyle randevularını not ettikleri birer defterleri oluşuydu.

İki saat kadar bekledi ve sonunda içeri çağrıldı. Yorgun suratlı bir adam ona bakıp derin bir soluk aldı ve, «Kim gönderdi seni buraya?» diye sordu.

— «Bay Copeland.»

Tekrar bir soluk aldı. «Neden böyle yapıyor bu Sheldon? Dün söyledim de ona. Otuzuna yakın, hayattan bezmiş, sarışın birini arıyoruz dedim. İkimize de haksızlık ediyor. Seni bir takım işler peşinde koşturuyormuş gibi oyalıyor, ikimizin de zamanını alıyor. Ne yapalım, tatlım, bundan sonra şansın güler belki.» Sekreterine döndü. «Daha kaç kişi var?»

January odadan çıkarken uzun boylu, kızıl saçlı bir kız içeri girdi. Onu da Sheldon mu göndermişti acaba? Bir prodüktörün yorgun bir günün sonunda gördüğü herhangi bir kızı hatırlayacağını mı umuyordu? Bunu Sheldon denen kişiye söylemesi gerekti belki de. Dışarı çıktı. Rüzgârla uçuşan toz toprak gözlerine kaçtı. Gözlerini ovuşturacak oldu, rimelleri dağıldı bu defa. Hemen bir taksiye işaret etti, fakat şoför aldırmadan geçip gitti. Bütün taksilerde ÇALIŞMAZ diye bir levha asılıydı sanki. Otele doğru yürümeye başladı. Mike haklıydı. Haddon'un okulundayken hafta sonları ona göründüğü gibi değildi hayat içine girince. Broadway'den yukarı yürüdü. Akşam üzeriydi. Takma saçlarıyle fahişeler köşebaşlarını tutmağa başlamışlardı. Kulakları aşağı düşmüş, üzgün köpeğiyle kör bir adam geçti yanından. Ellerinde fotoğraf makineleri, bir grup Japon, caddelerin fotoğraflarını çekiyorlardı. January, «her zaman böyle değildi,» diye bağırmak istedi. Ama belki her zaman böyleydi de. yanında Mike ile siyah otomobilin içinden ona daha başka görünüyordu her şey. İki gün iş aramağa çıktıktan sonra yanında Mike olmadıkça sahne hayatına zerre kadar aldırmadığını anladı.

Otele gittiğinde saat dört buçuktu. Banyoya girip günün üzerine

yapışan kirini atmak istiyordu. Gece David ile yemeğe çıktığında tertemiz ve güzel olmalıydı. Bunu düşünmek bile rahatlatmıştı onu. Sessiz bir lokantaya gidip mum ışığı altında uzun uzun konuşmak, onu daha iyi tanımak istiyordu. Sanki David onun bu karışık durumunu anlayacakmış gibi bir duygu vardı içinde. Mike sadece, «Ben sana söylemiştim,» diyecekti. Haklıydı da.

Aşağıda bir mesaj vardı. İnanamamıştı, David'dendi mesaj. Beş buçukta gelip onu otelden alacağını yazıyordu. Beş buçuk! Neden beş buçukta geliyordu? Belki bir kokteyle götürecekti onu. Evet, mutlaka bir kokteyl olmalıydı. Hemen yukarı çıktı, aceleyle bir duş yaptı, uzun etekliğini giydi. Tam dudaklarını boyarken aşağıda David telefon etti.

— «Yukarı gel. Ben martini hazırlamasını bilmem ama Mario burada. Mike de neredeyse gelir.»

— «Yok, acele etmemiz gerek, sen aşağı in.»

January yün şalını omuzlarına atarak aşağı indi. David onu görünce kaşlarını çatarak, «Ne budalalık ettim,» dedi. «Bir pantolon-kazak giymeni söylemeliydim.» January onun spor bir gömlekle kadife bir pantolon ve ceket giymiş olduğunu farketti.

David onun koluna girdi. «Baronet'te nefis bir casus filmi var. Görmek istediğim filmleri hep kaçırırım. Sinemanın önü tıklık tıklım oluyor. Ancak altı matinesine gidebileceğimizi düşündüm. Sonra bir şeyler atıştırırız.»

Gece baştan sona berbat geçti. January küvetin içinde uzanmış, düşünüyordu. David filmi çok beğenmişti. Sinemadan sonra Maxwell's Plum denilen lokantaya gittiler. Çok kalabalıktı ama David sahibini tanıdığı için hemen duvarın dibinde küçük bir masa buldular onlara. David yandaki masada oturanları da tanıyordu. January ile arkadaşlarını tanıştırdı, ona bir hamburger ısmarladı ve bütün gece arkadaşlarıyle konuştu. Saat onda oradan çıktılar.

— «Benimle eve gelir misin?»

— «Ne dedin?»

— «Benimle eve gel.» diyerek January'nin elini tuttu ve bir taksi çağırdı.

— «Sen neden Pierre'e gelmiyorsun?»

— «Dee ile Mike orada olabilirler. Ayrıca onların aynı evin içinde olduklarını bile bile seninle yatmaktan rahatsız oluyorum.»

January'nin cevap vermesine fırsat kalmadan bir taksi yanaştı ve David onu bindirdi. Sonra arkasına yaslanarak şoföre 70. caddede bir adres verdi.

— «David, seninle yatmayacağım!»

Vargücüyle bağırmıştı. Sonra sesini alçaltarak: «Beni eve bırak lütfen.»

— «Kararımızı değiştirdik,» diye David şoföre seslendi. «Pierre oteli, lütfen.» Sonra January'ye döndü. Gergin bir gülümsemeyle, «Peki. Daha önemli konulardan bahsedelim. Reklâm işi için sigara içmeyi öğrendin mi?»

— «Bu iş yarın biliyorsun. David, bana kızma. Fakat. Çok az tanıdığım bir insanla yatamazdım.»

— «Unutalım bunu. Sadece bir teklifte bulunmuştum.»

— «Senden hoşlanmıyor değilim David.» (Neden özür diliyordu sanki! Ama dansa kalkmayı reddetmek kadar basit değildi bu.)

— «Anlıyorum January.» Sesi soğuktu. «İşte geldik.»

Onu kapıya kadar götürdü ve alnından öptü. January bir tokat yemiş gibi hissetti kendini.

Yatağına girdi ve radyoyu açtı. David'den hoşlanıyordu. Yani ondan hoşlanabilirdi. David'in de ona kendisinden hoşlanması için fırsat tanıması gerekirdi. Ondan hoşlanmak ihtiyacını duyuyordu ve onu istiyordu. Çünkü ansızın çok yalnız hissetmişti kendini.

Telefonun ziliyle uyandığında henüz uykuya dalmış gibi geldi ona.

— «Uyandırdım mı?» diye Linda neşeyle sordu.

— «Saat kaç?»

— «Sabah yedi buçuk... Hava fena değil. Ben masamın başındayım. Bir saat kadar da yoga çalıştım.»

January ışığı açtı.

— «Perdeler kapalı da burası kapkaranlık.»

— «January, seni görmem gerek, çok önemli.» Linda'nın sesi çok neşeliydi ama telâşlı bir hali vardı. «Üzerine bir pantolon geçirip buraya kahvaltıya gelir misin?»

— «İmkânsız. Saat dokuzda Landis reklam şirketinde olmam gerekiyor. Linda, beni kutlamalısın, sigara içmeyi öğrendim.»

— «Alışmadan bırakmanı tavsiye ederim.»

— «Yok canım sadece bir reklam işi için azıcık prova yaptım. Yalnız dün gece iyi oyalandım sigara içerek. Bir lokantada boşluğa gözlerini dikip otururken, kavalyem de yandaki masada arkadaşlarıyle konuşurken sigara bir genç kıza iyi arkadaşlık ediyor doğrusu.»

— «January seni görmem gerek.»

— «Dergide çıkacak yazıyla mı ilgili?»

Linda cevap vermeden önce bir saniye kadar sessizlik oldu. «Tabii! Baksana, akşam yemeğine bir sözün yoksa buluşalım mı?»

— «Tabii. Hiç bir sözüm yok.»

— «Tamam, o zaman beş buçukta buraya gel. Sonra Kurtz ile oturup konuşuruz. Sonra da Louise'in yerine gideriz. İki kadının rahatça gidebileceği sakin bir İtalyan lokantasıdır. Görüşürüz.»

January geldiğinde Linda toplantıdaydı. Ona arka tarafta bir koltuğa oturması için işaret etti. Linda masasındaydı. Yardımcı müdür, yazarlar ve muhabirler bir yarım daire şeklinde karşısına oturmuşlardı.

— «Sanırım şubat ayı sayısı aşağı yukarı hazırlandı.» Sandalyelerini gıcırdatarak, gürültüyle yerlerinden kalktılar. Linda birden, «Carol, sakın John Weitz'i aramayı unutma,» dedi. «Valentine günü için bir parti yapacaktı, bunu öğren. Belki şubat sayısı için birkaç resim çekeriz. Bir de konuklarının listesini sor. Henüz erken amo davet edeceği kimselerden en az on tane isim verebilir.» Linda ayağa kalkarak toplantının bittiğini belirtti. Yorgun bir gülümsemeyle diğerlerine baktı. «Sara Kurtz nerede?»

— «Telefonda Londra ile görüşüyor,» diye erkeklerden biri cevap verdi. «Bow Bell Boys topluluğundaki çocukların İngiliz olmadıklarını kafasına takmış. Son günlerde bunu araştırmakla meşgul.»

— «Gülünç,» dedi Linda. «Rolling Stones topluluğundan sonra Amerika'yı yerinden oynatan en büyük İngiliz topluluğu onlar.»

Genç adam özür dilercesine başını salladı. «Fakat Sara 1965 yılında topluluğun solistinin Cleveland'de diskjockeylik yaptığını iddia ediyor. Sara'yı bilirsin, gördüğü bir kimseyi kesinlikle unutmaz.»

— «Her neyse şimdi söyleyin, buraya gelsin. Onunla bir işim var.»

Teker teker odayı terkettiler. Linda, January'nin yanına doğru yürüdü ve kendini divana attı. İçini çekerek, «Oysa hafif bir gündü bu.» Bu arada January'nin sigara yaktığını gördü. «Reklam işini aldığın anlaşılıyor.»

— «Yok yanılıyorsun. Son üç kişinin arasından seçilemedim. Sigara içerken dumanı içime çekmeyi iyi beceriyorum ama dışarı çıkarmak için biraz daha prova yapmam gerekiyor.»

Linda güldü, masasına giderek sekreteriyle görüşmek üzere bir düğmeye bastı. «Sara Kurtz'a derhal odama gelmesini söyleyin. Bütün gece onun saçma sapan işlerini araştırmasını bekleyemem burada!»

— «Bu solist gerçekten Cleveland'lı mı dersin?»

Linda omuz silkti. «Sara diskjokeylerle uğraşır böyle. Cleveland'deki genç ona bir çamur atmıştır muhakkak. Hırsını alana kadar içi rahat etmez. Tanrı yardımcısı olsun zavallı çocuğun!»

—«Korkunç bir kadın olmalı...»

— «Öyledir. Bunu sonra konuşuruz.»

Birkaç saniye geçti, geçmedi, kapıda iri yarı, Sara göründü. Kocaman adımlarla odanın ortasına doğru yürüdü. Linda onları tanıştırdı. Sara, January'nin elini sıkarken iki büklüm eğilmek zorunda kaldı. Sonra çantasından bumburuşuk bir not defteri çıkararak bir şeyler karalamağa koyuldu. January'nin adı çok ilgi çekici gelmişti ona. Hele tıpkı ocak ayı gibi yazıldığını öğrenince daha da şaşırdı. Ona birkaç soru sorduktan sonra toparlanıp odadan çıktı.

— «Vahşi bir hayvan gibi,» diye Linda arkasından söylendi. «Keith onun ilk olarak New York'a yerleşen Felemenkliler soyundan geldiğini ve ancak iyi golf oyuncusu olabileceğini söyler. Fakat babası müthiş bir gazeteciydi. Nasılsa bu yeteneği kızına da geçmiş. Dergide çalışarak tatmin oluyor. Ona önemli ve gizli işleri yüklerim. Senin yazını hazırlama işini de ona verdim. Bugün o yüzden iyice üzgün görünüyordu.»

— «Bu gizlilikleri açığa vurduktan sonra nasıl o insanların yüzüne bakabiliyor?»

— «Sara gibi bir kız olsaydın, sen de dünyadan ve insanlardan nefret ederdin belki.»

— «Sen değil miydin çirkinliğin moda olduğunu söyleyen?»

— «Evet bendim ama bir moda olan çirkinlik var, bir de moda olmayan çirkinlik var. Sara'nın moda olmayan türden. Ama üzülme, senin yazını çok iyi hazırladı. İşte, al oku.» January'a bir zarf uzattı. «Babana söyle hiç endişe etmesin.»

January zarfı çantasına koydu. Linda onu dikkatle süzerek, «Ba-

na bak, yoksa reklam işi için seçilmediğine üzüldün mü?»

— «Yok canım, neden sordun?»

— «Az önce dünyanın sonu gelmiş gibi baktın da.»

January kendini zorlayarak güldü. «Gülünç!» dedi. «Mutlu olacak her şeye sahibim. New York'tayım... babamrn çok tatlı bir karısı var. Pierre otelinde baştan aşağı dekore ettirerek güzel bir oda hazırlamış bana.»

— «İyi halt yemiş!»

— «Ne?»

— «İyi halt yemiş, dedim. January kimi kandırıyorsun sen? Orada yaşamak ve babanın Deirdre Milford Granger ile beraberliğini yakından izlemek seni kahrediyor.»

January omuzlarını silkerek, «Yanılıyorsun. Onları gördüğüm bile yok, çok ender karşılaşıyoruz. Fakat orada kalmak biraz tuhaf geliyor bana. Dee'nin eviymiş ve ben oraya ait değilmişim gibi hissediyorum.»

— «O halde çık oradan.»

— «Babam istemiyor.»

— «Bak January, herkesi memnun etmeğe kalkışırsan sonunda hiç kimseyi memnun edemeden çıkarsın işin içinden.»

January sigarasını söndürdü. «Aslında ne istediğimi ben de bilmiyorum. Belki de ömrüm boyunca babamla beraber olmaktan başka bir şey istemedim. Bunun için de, şimdi bir erkekle çıktığımda nasıl hareket edeceğimi bilemiyorum.»

Linda bir ıslık öttürdü. «Yoksa kendi kabuğuna mı çekilmek istiyorsun?»

— «Klinikte hep kendi kabuğumda yaşadım, yeter artık.»

— «Ne dedin?»

— «Linda... bu çok uzun bir hikâye. Öte yandan, annesini küçük yaşta kaybeden bir kızın babasına düşkünlüğü olağandır. Üstelik Mike gibi bir babası olursa...»

— «Doğru. Mike çok hoş bir adam. Ama David Milford da en az onun kadar yakışıklı bir erkek. Ronnie Wolf geçenlerde David ile Raffles'da olduğunuzu yazmıştı. Ben sosyete haberleriyle pek ilgilenmem ama eğer o insanların arasında yaşaman gerekiyorsa David ile beraber olman en çıkar yoldur senin için.»

— «Dee bir yemek vermişti o gece. Dün gece de David ile buluş-

tuk. Beni evine davet etti, gitmedim. Otelin kapısında ayrılırken öpmedi beni.»

Linda ayağa kalktı. «Hadi Louise'in yerine gidelim. Birer içki alır, bol bol konuşuruz.»

January, Louise'in yerini beğenmişti. Louise, anaç bir kadındı. Kendi pişirdiği tavuk ciğerinden ikram etti onlara. January'nin New York'a gelişini kutladı ve film yıldızına benzediğini söyledi. Lokantanın içinde samimî bir ev havası vardı. January hastalandığını hissetmeğe başladı. Bir bardak beyaz şarap ısmarladı, Linda da bir duble martini. Bir süre ikisi de sessiz oturdular.

Linda içkisinden bir yudum içti, bardağındaki buzu ağzına aldı. Sonra, «Keith'i nasıl buldun?» diye sordu.

— «Çok hoş bir çocuk.»

— «O günden sonra onu hiç gördün mü?»

— «Ben mi? Neden göreyim onu?»

— «Ben görmedim de.» Linda tekrar içkisinden bir yudum aldı. «Doğru söyle lütfen, senin üzerine geldi mi?»

— «Ne dedin?»

— «Yani seninle flört etmeye falan kalkıştı mı?»

— «Tabiî ki hayır! Oyunu görmeğe gittik, sonra...»

— «Evet, sonra?»

— «Sonra ben oyunun yarısında çıktım.»

İkisi de sustular. Sonra January, «Bak Linda,» dedi. «Belki eski kafalıyım ama çok şaşırdım ve...»

Linda :

—«Çıplaklığa karşı değilim ama...» dedi ve sustu. «Ne saçmalıyorum ben? Keith gibi beyni yıkanmış görünüyorum. Evet, özgür bir kuşağız. İnsan vücudu güzeldir o halde gizlenmemelidir. Dün gece oyunu seyretmeğe gittim. Keith de oradaydı beni görmedi. Bir sürü çirkin ve pis insanın, pis bir tiyatro sahnesinde çıplak vücutlarını birbirlerine sürtmesinin güzel tarafı nedir, söyler misin? Ayakları kirden kapkara olmuştu... Tiksindirici bir görüntüydü. Şık arabaları ve giysileriyle o seyircilerin hiç birinin sanat anlayışıyla tiyatroya geldiklerine inanmıyorum! Kendilerini küçük düşürerek açlıklarını gidermeğe çalışan bir sanatçı yığınını seyretmeğe geliyorlar. Bir sanatçının kendine özgü bir görüşü olması gerekir ama artık kişinin kendine saygısı gibi bir kavram kalmadı. Bu dürüst insanlara özgüdür. Biz yeni

kuşağız, özgürüz. Evlilik kavramı yok oldu, piçler türemeğe başladı artık.»

— «Ama dün evliliğe inanmadığını söylüyordun.»

Linda başını salladı. «Artık neye inanıp inanmadığımı ben de bilmiyorum. Annem dört defa evlenmiş, beşinci evliliğine hazırlanıyor. Babam da üç defa evlenmiş. Yedi tane üvey kardeşim var, onları tanımıyorum bile. Devre devre Miss Haddon'un okulunda okudular. Hepsi de nikâhlı ana babaların çocukları olarak doğmuşlar, her şey yolunda onlar için. Hiç değilse annem böyle düşünüyor, çünkü ona da bu öğretilmiş küçüklüğünde. Şimdi bizim kuşağımız evliliğe karşı, çünkü bize bu öğretildi.»

— «Kim tarafından?»

— «Tanıdığımız ve değer verdiğimiz kimseler tarafından.»

— «Linda, Keith ile evlenmeyi isterdin değil mi?»

— «Belki, ama böyle düşündüğümü bilseydi onu çoktan kaybetmiştim. Tabiî kaybetmediysem eğer.»

— «Ne geçti aranızda peki?»

— «O gece eve gelmedi. Telefon edip bir süre o iğrenç insanların arasında yaşamak istediğini söyledi. Düşünüp taşınacakmış. O oyunda oynamasını istemediğimi biliyor. Dikkat ettiysen hangi oyun olduğunu söylemedi bana o gün. Eğer çıplaklık bir sorunu anlatmak için gerekiyorsa, kabul ama o oyunlar...» Başını iki yana salladı. «Keith'in esas problemini biliyorum; benim yılda otuz beş bin dolar kazancım ve yılbaşı ikramiyeme karşılık kendisinin yılda sadece üç bin beş yüz dolar kazanması. Onun gözünde ben başlı başına bir 'kuruluş' sayılırım. Karmakarışık düşünceler içindeyim. Onun istediği biçimde bir beraberliğimiz olması için elimden geleni yaptım. Arkadaşlarıyle arkadaş oldum, martini içeceğime bira içtim onlarla. İşçi pantolonlarıyla dolaştım. Ama domuzlar gibi pislik içinde yaşamamı gerektiren bir neden de yoktu. Evimin aylık kirası dört yüz dolardır. İyi bir semtte, şık bir apatmanda oturuyorum. Her sabah sekize doğru işime gelirim, bazı günler gece yarısına kadar çalışırım. Güzel bir eve sahip olmağa hak kazanmış sayılırım. Neden rastgele bir gazetede yazdığım makale başına az bir parayla çalışayım bütün bu imkânları bırakıp?»

— «Senden böyle bir şey yapmanı mı istiyor?»

— «Anladığım kadarıyle evet. Dergi ile ilgili bütün hayallerimi

kınar. Öte yandan baş sayfasında erkek cinsel organının resmini basan bir gazeteye açık saçık şiirler satan bir arkadaşını göklere çıkarır. Arkadaşının yazmak istediği bir dünya görüşü varmış, onu kaleme alıyormuş, şöhret peşinde koşmuyormuş. Bütün bu sözlerden bıktım usandım artık, ama onu seviyorum ve istiyorum. Bu hiç bir şekilde onu kendime uydurmağa zorladığım anlamına gelmez. Aramızda bir uzlaşma olabilseydi mükemmel bir beraberlik kurabilirdik. Bunu istiyorum, Tanrım çok istiyorum bunu!»

January: «Yine de ne istediğini bilmen çok güzel.»

— «Sen bilmiyor musun? Gittiğin şık İsviçre üniversitesinde öğretmediler mi bunu sana? Aklıma gelmişken sorayım, neydi okulun adı? Sara senin mezuniyet notlarını istiyordu.»

— «Linda, yemekten sonra anlatırım bütün bunları sana.»

Kahveleri içerlerken Linda sessiz January'nin klinikte geçen günlerini dinledi. Biraz konyak içmişti. January hikâyesini bitirdiği zaman gözleri dolu dolu oldu.

— «Tanrım, ne korkunç günler geçirmişsin!» dedi yavaşça. «Üç yıl, kolay değil... Rüyalarının erkeği olan babana dönmek için geçen üç yıl... ve döndüğünde onu evlenmiş bulmak...»

January gülümsemeğe çalıştı. «Beni terketmiş sayılmaz tabii, sevgilim değil ya.»

— «Değil mi?»

— «Linda!»

—«January, ona olan tutkun apaçık belli. Kaza geçirdiğin İtalyan gencini ve David Milford'u reddettin. Bir psikolog David ile ikinci buluşmanda onunla aranı soğutmak için bilinçaltı bir istek duyduğunu söyleyebilir. Çünkü ondan hoşlanmıştın, beraberliğin bir suçluluk duygusu yaratacaktı, babanı aldattığın duygusuna kapılacaktın.»

— «Doğru değil bu. David ilk buluşmamızda beni sadece sinemaya götürdü. Ne mum ışığı altında bir yemek... ne tatlı birkaç söz. Saat beş buçukta aşağıdan odama telefon ederek beni çağırdı. Yukarı bir içki içmeğe bile çıkmadı. Koşa koşa iki üç sokak ötedeki sinemaya girdik, sonra da Maxwell's Plum'a götürdü beni. İlk çıkışımızda beni böyle bir yere götürmemesi gerekirdi. Çünkü baş başa kalıp konuşabileceğimiz bir yer değildi orası. Sonra birdenbire evine gitmeyi teklif etti.»

Linda düşünceli görünüyordu. «Sana hak veriyorum,» dedi. «Da-

ha önce aranızda bir konuşma, bir yakınlık olması gerekirdi tabii. Bir erkek bir kadını evine götürmek isterse genellikle bir tek nedeni vardır bu teklifin. Ama bir kadın onu evine bir kadeh içki içmek için davet edecek olursa durum farklı olur. Kadın kendini kontrol edebilir. Eğer herhangi bir şey olursa son derece olağan ve tasarlanmadan olur. Ama sen de Pierre otelindeki katına davet edemezdin onu. January, senin ilk yapacağın şey ayrı bir eve çıkmaktır.»

— «Bunu isterdim ama...»

— «Ama ne? Bak, sen farkında değilsin belki ama babanla Dee'yi her gördüğünde için için yiyor. Hem senin için, hem onlar için kötü bir durum bu. Sen babandan ayrılmadıkça hiç bir erkekle ilişki kuramayacaksın, inan bana. Tiyatroya girmek istemene gelince, bu konuda sana öğüt verecek en son kişi benim her halde...»

— «Ben Keith değilim. Tiyatroya girmek çok önemli sayılmaz benim için, ama mutlaka bir şeyler yapmam gerek. Annem gibi olmak istemiyorum.»

— «Neden? Sen küçükken öldü o. Başka ne suçu vardı?»

— «Annem sadece iri kahverengi gözleriyle bir kenardan olayları izliyordu. Öte yandan Mike ise çalışıyordu. Ben de çalışmak istiyorum.»

— «Daha önce de söylediğim gibi 'Gloss'da her zaman için sana iş verebilirim.»

— «Ben sadece adımı kullanarak bir işe girmek istemiyorum.»

— «Adın için değil, seni gerçekten çalıştıracağım.»

— «Ciddi mi söylüyorsun?»

Linda başını salladı. «Bir yazı için arka bulman gerekirse yapar mısın? Aynı şeyi ben de yapıyorum. Teyzem bir golf oyuncusuyla evliydi. Büyük bir golf turnuvasına katılmam için bana izin çıkartmalarını istedim. İşte golf oyuncularının karıları hakkındaki yazımı böyle hazırladım. Başlangıçta fazla para kazanamazsın ama.»

— «On beş bin dolarlık bir hesabım var. Haklısın Linda, ilk işim Pierre'den çıkmak olacak.»

Linda parmaklarını şaklattı. «Bak dinle, bizim binada bekâr bir çocuk var. Adı Edgar Bailey. Herneyse, Columbia Üniversitesi'nde öğretim üyesidir. Bir yıllığına Avrupa'ya gidiyor. Geçenlerde bu süre için bir kiracı bulmamı istedi. Sadece bir odası var. Kirası dondurulmuş, küçük bir yer. İstersen kaça vereceğini öğrenirim senin için.»

January saatine baktı. «Henüz dokuz,» dedi. «Belki evdedir, bir telefon etsene. Hemen gider konuşuruz.»

Edgar Bailey, January'yi görünce büyülenmişti. Genç kızın adını çok ilgi çekici bulmuştu. Ona gömme dolabını, küçük banyoyu, açılıp kapanır antika karyolasını gösterdi, tek pencereli mutfağını gezdirdi. Yüz yetmiş dokuz dolar ödediğini söyledi. Eşyalarla birlikte iki yüz yetmiş beş dolara kiraya vereceğini söyledi

— «Mr Bailey biraz fazla değil mi?» diye Linda araya girdi. «Ben yüz otuz dokuz dolar ödediğinizi duymuştum. Sizin buradan çıkmanıza pek sevinecekler. January size ayda sadece yüz yirmi beş dolar ödese yeter, eşyalarla birlikte daha fazla etmez burası. Açılır kapanır antika karyolanızın en az on yıllık olduğu belli, bu dediğiniz paraya değmez.»

Edgar dudaklarını ısırarak düşündü. Sonra beyaz İspanyol şarabı şişesine uzandı ve üç bardak çıkarttı. «Yeni kiracımın şerefine içelim? Daha yüksek bir kirayla verebilirdim burayı ama böyle cici bir genç hanımın evimde kalması daha önemli.»

Linda bardağını kaldırdı. «On güne kadar yola çıkacağınız için biraz endişeleniyordunuz bana kalırsa.»

January de bardağını kaldırdı ve gülerek «yolculuğunuzun şerefine Mr. Bailey,» dedi. «Ve senin şerefine Linda.»

Linda başını salladı, «Hayır January, senin şerefine.»

7

January, Edgar'ın on yıllık antika karyolasında oturmuş çalışıyordu. Yanı başında Gloss dergisinin eski sayıları yığılıydı. İlk görevi, «hem güzel hem de incecik bayanların sabah kahvaltıları» adlı bir yazı serisini hazırlamaktı. Babe Paley ya da Lee Radziwill ile görüşememişti ama Dee, «Öğlen yemeğinden önce kalkan kim? Ancak küçük çocuklar sabah kahvaltısı yapar,» diyerek bu sözlerinin dergide yayınlanmasına izin vermişti. Ayrıca incecik bir kadın şair, bir tiyatro sanatçısı ve bir yazarın bu konudaki düşüncelerini sormuştu. Bess Meyerson ve Barbara Walters ile ilişki kurmağa çalışıyordu. Acaba Barbara Walters sahneye çıkmadan önce mi sonra mı kah-

valtı ediyordu? Bu kimselerle ilişki kurmağa çalışmak bütün gününü alıyordu insanın.

Çeşitli dergilerde çıkan yazıları incelemiş, dikkatini çeken ve aynı zamanda okuyuculara ilginç gelecek haberler bulmuştu. On defa yazıp bozmuştu derlediği haberleri. Linda onun derlediği haberleri yazdırmak için birini görevlendirmişti ama January ona sürpriz yapmak ve kendi yazısını bastırmak istiyordu. Dergide çalışmağa başladığından bu yana kişiliğini bulmağa başlamıştı. Penceresiz, kapalı, küçük oda onun bürosuydu. Bailey'in küçük katı da kendi evi... Kirasını kendi kazandığı parayla ödüyordu.

Son üç hafta olaylı geçmişti. Kendi kişiliğine bürünmüş, kendi kararlarıyle hareket etmişti bu süre içinde. İlk haftayı atlatana kadar epey güçlük çekti. Özellikle evden ayrılacağını Mike ile Dee'ye söylemek çok zor olmuştu. Dee, öfkeyle gözlerini kısmış, fakat cevap vermesine fırsat kalmadan Mike; «Kendi evin olmasını istiyorsun, anlıyorum,» demişti. «Çoğu genç kızlar kendi başlarına yaşıyorlar. Eğer istediğin buysa hakkındır.»

Dee, January kontratı imzalamadan önce taşınacağı evi görmek için üsteledi. Edgar Bailey onu görünce şaşkına dönmüştü. «Oh, Mrs. Granger... Pardon Mrs. Wayne.» diye kekeledi. «January'nin kızınız olduğunu bilmiyordum.» January onun evini ucuza vermiş olmaktan büyük pişmanlık duyduğunu hissediyordu.

— «Yani bir tek oda mı var burada?» diye Dee sordu.

Edgar Bailey, «Ama çok büyük bir odadır. January gibi cici bir kızın evimde kalacağına çok memnunum.»

Dee perdeleri çekti, «January, bir avlunun, ortasında bu oda!» diye bağırdı.

Edgar: «Bahçede demek istiyorsunuz her halde.»

— «Güneş görmeyen tek bir oda.» Dee içini çekerek devam etti: «Bugünkü gençler böyle işte. Güzelim apartman katını bırakıp böyle bir yerde yaşamayı yeğ tutuyorlar.»

Edgar birden canlandı: «Mrs. Wayne, çok güzel bir binadır burası.»

Dee elini sallayarak, «belki daha şirin bir hale sokabiliriz,» dedi. «Şu korkunç perdeleri çıkarıp, halıları değiştirsek... birkaç yeni yastık alsak...»

Bailey telâşla; «Mrs. Wayne bu evin hiç bir şeyini değiştiremezsiniz. Bu perdeleri bana...»

Dee ona kulak asmadan mutfağa geçmişti. January, Bailey'e evin iğnesine bile dokundurtmayacağını söyleyerek Dee'nin peşisıra mutfağa girdi. Çiçekli perdeler ve kepenkler January'nin çok hoşuna gidiyordu.

Kontratı imzaladı ve ekim ayının birinde evine taşındı. David ona bir kaktüs çiçeği hediye etti. Bailey iyi şanslar dileyen bir notla gül fidanları bırakmıştı. (hiç tomurcuk vermemişti bu fidanlar). Linda, Bergdof'un üzerinde adı ve adresi yazılı mektupluklarından almıştı. Saat beşte de Mike bir şişe şampanyayla onun ziyaretine gelmişti. Mike gülümseyerek evine bir göz attıktan sonra, «biliyor musun, çok iyi yaptın. Okulda, hastanede hep insanlar arasında yaşadın. Özel bir hayatın olması için tam zamanıydı artık.»

Saat yedide Dee geldi. Mike ile bir resim sergisinin açılışına gidiyorlardı. Dee, January'ye çeşitli mezeler getirmişti. «Bu tür çerezlere ihtiyacın olabilir. Birkaç kutu midye tava da getirdim... Öyle suratını buruşturma, David çok sever. Onları küçük sandviç ekmeklerinin üzerine koyup servis yaparsın. Aklıma gelmişken söyleyeyim, David tuzsuz peyniri de çok sever. Küçük küçük doğrayarak her birine birer kürdan batırıp önüne koyarsan mest olur. Sahi, aranız nasıl?»

January, «Şu kaktüsü gönderdi bana,» diye cevap verdi.

Dee memnun bir halde güldü. «Mike ile kısa bir seyahate çıkacağız. Londra'da bir tavla turnuvası var, ben de katılıyorum. Çok kalmayacağız. Seni bu küçücük evde bıraktığımız için gerçekten huzursuzum. İşin de ağır. Dergiye hazırladığın yazıyla ilgili sorularını cevaplandırmaktan başka senin için yapabileceğim bir şey var mı?»

January duraladı. «Acaba... Karla burada mı?»

— «Neden sordun?»

— «Onunla bir görüşme yapmak istiyordum.»

Dee'nin gülüşü soğuktu. «Kimseyle görüşme yapmaz o. Greta Garbo ya da Howard Huges gibi ünlü olduğundan değil, budala olduğundan. Hadi January, bana herkes eşittir, der gibi bakma öyle. Karla'yı iyi tanırım. Budalanın tekidir o. Ömründe bir kitap okumamış, bir defa olsun oyunu kullanmamıştır. Dünyada ne olup bittiğinden haberi yoktur. Sadece kendi rahatını gözetir. Bugünlerde burada, geçen gün bana telefon etti. Doğrusu onunla görüşemeyecek kadar meş-

guldüm. Herkesin yemek yediği bir lokantada buluşalım desen, çıkmaz. Bir akşam yemeğine davet etsen gelecek konukların listesini ister. Gülünç bütün bunlar. Sanki Grace Kelly! Bir zamanlar sinema yıldızıydı, nedense hâlâ inanılmaz bir şekilde insanların ilgisini çekiyor.»

Karla hakkında öğrendikleri bunlardı.

David'e hediyesi için teşekkür etmek için bir kart gönderdi. O da telefon ederek bir süre iş için seyahate çıkacağını, döner dönmez kendini arayacağını söyledi. On gün öncesiydi. January bu arada Linda ve dergide çalışan diğer kızlarla yemeğe çıktı. Akşamları eve dönüp çalışmaktan çok memnundu. Küçük bir daktilo satın almış kendi kendine iki parmakla yazmasını öğrenmişti. Linda ile Keith sık sık görüşüyorlardı ama eskisi gibi beraber değillerdi. Keith, Linda'nın evine gelip kalıyordu. Fakat eşyalarını getirip yerleşmemekte kararlıydı. Linda. «bana kalırsa evimde kalışının tek nedeni dus yapmaktan hoşlanmasıdır,» diyordu. «Beraberiz ama eskisi gibi değil» Oyunu görmeğe gitmemişti. Ama Keith'in yaptığı perhize uyuyordu. Bol sebze yiyor, günde yirmi çeşit vitamin alıyorlardı. Keith'in mesleğinde usta olduğuna inandığı genç bir doktora gidip haftada iki defa iğne oluyorlardı. Görünüşte etkili de olmuyor denemezdi ama Linda zaten hareketliydi. Son zamanlarda neredeyse hiç uyumuyor, gecenin üçünde January'ye telefon ederek, «yine mi uyuyup kaldın?» diyordu. «Channel 9'da Bogart'ın nefis bir filmi var.»

Mike, Dee'nin final maçlarına kaldığını bildiren bir kart atmıştı. January bir türlü kabullenemiyordu babasının bu durumunu. Bir zamanların ünlü kumarbazı şimdi karısının başında onun zar atışını seyrediyordu.

Koryolasında oturmuş yazacağı makale için ilgi çekici bir giriş hazırlamağa çalışıyordu. Okuyucunun hoşuna gidecek, eğlendirici bir yazı hazırlamak için biraz «dişice» düşünmek mi gerekiyordu acaba? Soluk yüzlü bir modelin bu konuda söyledlklerine gözü takıldı. Sinemaya geçmek istemiş, ilk filmini çevirmişti. Ama aynı zamanda son filmi olacaktı görünüşe bakılırsa. Rolünü iyice kesmişlerdi. Ama aldırdığı yoktu buna. 'Bana o kadar iyi davrandılar ki,' diyordu. 'Sabah kahvaltısında dana ciğeri veriyorlardı. Ömrümde bu kadar ince olmamıştım.' Sara Kurtz, böyle bir cevabı nasıl değerlendirirdi acaba?

İçini çekerek daktilosunun başına geçti. Dee'nin sözleri bile çok

soğuk geliyordu şimdi ona. Oysa tembel tembel bunları söylediği zaman pekâlâ iyi bulmuştu.

Daktiloya yeni bir kâğıt geçirdi ve tekrar bir girişe başladı. Model kızın kansız olduğu için sabahları ciğer yemek zorunda kaldığını yazsaydı nasıl olurdu acaba? Ya da 'Deirdre Wayne'nin bu kadar güzel olmasının nedeni...' diye başlasaydı... Hayır, bu kâğıdı da daktilodan çıkarıp yırttı. Bundan iyi bir giriş yapabilirdi.

Daktiloya yeni bir kâğıt geçirmeğe hazırlanırken telefon çaldı. Ses odanın içinde yankılar yapıyordu. January zilin sesini kısmayı unutmuştu. Linda sinemaya gitmek için arıyor olabilirdi.

— «Merhaba küçük bebeğim,» diye onu karşılayan babasının sesini duyunca inanamadı.

— «Baba? Neredesin?»

— «Clarke'ın yerinde!»

— «Nasıl?»

— «Az önce uçaktan indik, canım acılı ve salçalı yemekler çekiyordu. Hemen buraya geldik. Bize katılır mısın? Otomobili gönderirim sana.»

— «Çok isterdim ama soyunmuş durumdayım. Üstelik hafta sonuna kadar yetiştirmem gereken bir yazı var elimde.»

— «Sen mi yazıyorsun gerçekten?»

— «Evet. Hem de çok iyi olacağından eminim.»

— «Çok sevindim buna. Ben de Yunanlı Nick'in yanına döneyim bari. (Dee'nin yeni takma adı bu.) Turnuvada üçüncü geldi ve on beş bin dolar kazandı. Yarın öğlende buluşalım mı? Sadece ikimiz.» Lokantanın gürültüsünden bağırmak zorunda kalıyordu.

— «Oh Mike! Çok iyi olur.»

— «Sen nereye gitmek istediğini düşün, yarın sabah iş yerine telefon ederim. Dur bir dakika, Dee de geliyor. Sanırım sana bir merhaba demek ister.»

— «January.» Dee'nin neşeli sesi geldi kulağına.

— «Kutlarım Dee! Çok sevindim.»

— «Çok iyi vakit geçirdik. Hadi geliyor musun?»

— «Hayır, Mike'a söyledim, hafta sonuna yetiştirmem gereken yazılar var elimde.»

Dee, güldü. «Doğru ya artık bir iş kadını oldun. Oh, Mike...» Ses kesildi, sonra Dee devam etti. «Biz de masaya dönelim artık, ye-

rimizi birileri olabilir. Sen kırmızı biberli salçalı yemeğini ısmarla Mike. Bana da bir salata söyle. January, orada mısın?»

— «Evet, sizi duydukça karnım acıkmağa başladı.»

— Korkunç bir kalabalık var bu gece burada. Birden herkes kapıya döndü, neden acaba? Birileri geliyor olmalı. Onasis ile Jackie filan... İşinden memnun musun?»

— «Çok memnunum, Dee. Sanırım iyi yazılar yazacağım. Fena olmaz herhalde, değil mi?»

— «Çok sevindim...» Dee'nin sesi birden kesil. Aynı anda Janary lokantada bir uğultu koptuğunu duydu.

— «Dee? Orada mısın?»

— «Evet...» Dee'nin sesi gergin ve sinirliydi.

— «Bir şeyin yok ya?»

— «Yok iyiyim. January, David'i en son ne zaman gördün?»

— «Neden soruyorsun? Galiba...»

— «Az önce bir gürültü koptu ya burada... eski arkadaşım Karla ile David girdiler içeri...»

— «Karla, Clarke'in yerinde ha?»

—«Hiç beklemediğin bir yerde onunla karşılaşabilirsin, şaşma buna.» Dee'nin sesi düzelmişti. «Sakın bu olayı aklına takma January şekerim. Karla seninle yarışamaz.»

— «Yok Dee, David'e şaşırdım sadece.»

— «Sen işinin başına dön meleğim. Ben burada işleri yoluna koyarım. Nasıl olsa döndüm artık. Birkaç güne kadar her şeyi hallederim. Pazar günü saat bir sıralarında bize gelsene.»

January telefonu kapadı ve düşünmeğe koyuldu. David'in, Karla ile beraber oluşuna aldırdığı yoktu. Geziden döndüğü halde kendisini aramamasına üzülmüştü. Daktilosunun başına döndü, fakat bir tek satır yazamadı. Kalkıp bir koka kola içmek için mutfağa gitti. Çalışamıyacaktı artık. Mutlaka David'in kaktüs çiçeğini sulamak için aldığı kap gözüne çarptı. Daha bir gün önce sulamıştı onu. Çiçekçi, haftada bir ya da iki defa sulamasını söylemişti. January su kabını alıp doldurdu ve odada duran saksının başına dikilerek suyu boca etti. «Boğulasıca çiçek! Boğul! Boğul!.»

Dee, telefon kulübesinden çıktıktan sonra arka taraflarda bir masaya doğru giden David ve Karla ile burun buruna gelmeyi becerdi.

— «Karla, Clarke'ın yerinde seni gördüğüme inanamıyorum.»

Karla gülümsedi. «Yakında bir sinemada iyi bir film vardı. Defalarca gördüm, her defasında da büyüledi beni. Gece de öyle güzeldi ki, biraz yürümek istedim. Derken karnım acıktı.»

Mike masadan kalkıp Dee'nin yanına gelmişti.

Karla ona dönerek, «Yakışıklı kocanla mı tanışıyorum?» dedi.

Mike, «evet,» dedi. «Sizinle tanışmayı çok isterdim.»

— «İşte kolayca tanıştık.»

Dee, «ne kadar kalacaksın, Karla?» diye sordu.

Karla geniş omuzlarını silkti. «Çalışmamamın en güzel yanıda bu işte. Canım nerede isterse, dilediğim kadar kalıp gidebiliyorum.»

— «On güne kadar Palm Beach'daki evi açıyoruz. Gelmek istersin belki. Batıya bakan odanı veririm yine sana.»

Karla güldü. «Çok teşekkür ederim. Belki gelirim, belki de Gastaad'a kayak yapmağa giderim, henüz karar vermedim. On gün uzun bir süre, şu anda karnım çok aç, başka bir şey düşünemiyorum.» Mike'a döndü. «Tanıştığımıza çok memnun oldum.» Tekrar gülümsedi ve arkasında David, masaya doğru yürüdü.

Dee yerine oturur oturmaz çantasından sigarasını çıkarttı.

— «Mike, fazla meraklı bir insan değilim ama acaba January, David'i istemedi mi diye düşünüyorum.»

Mike güldü. «Karla güçlü bir rakip.»

— «Gülünç olma Mike, David'in annesi olacak yaşta.» Dee içini çekti. «David'in, January'yi görünce çılgınca ona tutulacağını sanmıştım. Birbirlerine çok yakışıyorlar.»

— «Dee, insan kendine yakışan her rolü oynayamaz. Ben bunu çok önceden öğrendim.»

— «Fakat January'nin ona cesaret vermesi gerekir. Çocuk değil artık, birkaç ay sonra yirmi yaşında olacak.»

Mike güldü. «Büyük de sayılmaz. Hem bugün kızlar artık evlilik peşinde koşmuyor. Çoğu evliliğe inanmıyor bile.»

— January bugünün kızlarından değil. İki kuşak arasında bocalıyor. Uzun süre uzak kaldı olaylardan, şimdi ise nasıl ayak uyduracağını bilemiyor. Eğer bir gün gerçekten âşık olup da sonunu getiremezse çok yıkılır.»

— «Yok yıkılmaz. Bana kalırsa iyi ayak uydurdu bu yaşantıya. Bir işi var, ev tuttu. Daha ne bekliyordun? Henüz bir ay oldu geleli.

İnsanları belli bir kalıp içine sokamazsın. David ile January için de bu böyle.» Arkasına doğru baktı. «Karla çok cazip bir kadın.»

— «Cahil ve budala bir köylü.»

Mike başını salladı. «Siz kadınlar beni deli edeceksiniz. Karla senin Marbella'da evinde kaldı, yatında onu konuk olarak uzun süre ağırladın. Az önce de Palm Beach'e çağırdın.»

— «Sevgilim, evimde her zaman konuklarım vardır. Ben hareketli bir hayatım olsun istiyorum. Ayrıca Karla için üzülüyorum, çok yalnız zavallı.»

Mike gülmeğe başladı.

— «Gülünecek ne var bunda?»

— «Siz kadınlar acıma duygunuzu boş yere harcarsınız. January için endişe eder, Karla için üzülürsün. Kızım kendi yolunu bulacaktır. Karla'ya gelince yalnız kalmaktan çok uzak bir yaşantı içinde. David'in ona tutkunluğunun nedenini anlamak güç değil.»

— «Öyle mi? O halde neden sen benimlesin?»

Mike uzanıp onun elini okşadı. «Sevgilim, ben Hollywood'un en güzel kadınlarıyla yaşadım. Sen bambaşkasın. Esas mesele, sen neden benimlesin?»

— «Çünkü...» Dee daldı, sustu.

— «Evet?»

—«Çünkü seni sevdim, Mike.» Ciddi konuşuyordu Dee, «evlenmeden de beraber olabilirdik ama hoş bir şey olmazdı bu. Ben eski kafalı bir insan değilim. Oysa bugün belli ölçüler içinde yaşayan herkesi eski kafalı diye tanımlıyorlar. Paran varsa, ve lüks içinde yaşıyorsan bir suç işliyormuşsun gibi görüyorlar. Malın mülkün varsa ne çıkar bundan? Ona göre hizmetçiler ve uşaklar çalıştırıyorum. Onlara iş veriyorum. Uçağımın pilotunun ailesinin geçiminden kendimi sorumlu tutuyorum. Çocuklarının üniversite masraflarını ödüyorum. Yatımın kaptanı ve mürettebatı yılın elli iki haftası çalışmadan aylık alıyorlardı. Palm Beach'de verdiğim partilerde ahçılara, müzisyenlere, dekoratörlere para ödüyorum... Ben güzel elbiseler giymeyi severim, başkalarını da öyle görmek isterim. Akşamları en âlâ yemekleri yemek, iyi ve güzel insanlarla beraber olmak hoşuma gidiyor. Buradan ve benzeri yerlerden nefret ederim. Karla içeri girdiğinde David'le sokakta karşılaştıklarını aklıma bile getirmedim. Onun gibi bir kadın bile yalnız kalabilir. Yalnız yaşamak güç. David, Karla'ya iyi bir dost olabi-

lir, ona heyecanlı günler geçirtebilir ve kadınlığını hissettirir. Ben David'in bütün bunları January'ye vermesini istiyorum.»

Mike tekrar dönüp Karla'ya baktı. David kulağına bir şey fısıldıyordu. «David'in kendi yaşantısı için kendine göre düşünceleri var.»

Dee gözlerini karşıya dikti. «Onun düşüncelerini değiştirmek January'nin elinde.»

— «Öyle mi dersin?»

—«Mike, sen de bilirsin ki bir kadın kendi düşüncelerini bir erkeğe hissettirebilir.»

— «Yapabilir mi bunu?»

— «Bahse girerim beni elde ettiğine inanıyorsundur.»

—«Buna inanmasaydım Marbella'da uzun süre kalıp o kadar para harcamazdım.»

— «Sana bir sır vereyim mi? Birlikte geçirdiğimiz ikinci geceden sonra seninle evlenmeğe karar vermiştim. Ama seni kendi haline bıraktım, bu duyguları yaşaman gerekirdi.»

Mike gülerek garsona hesabı getirmesini işaret etti. «Nasıl bu kadar şanslı olabildiğime hâlâ inanamıyorum.» Uzanıp onun iki elini birden tuttu. «Peki ama niçin beni seçtin Dee?»

Gözgöze geldiler. «Çünkü seni istedim. Ben her zaman istediğim şeyi elde etmeğe çalışırım.»

David, ertesi gün Cote Basque lokantasına saat tam birde geldi. Dee sabah onda telefon etmişti ona. «David, şekerim, seni görmek istiyorum. Öğlen beraber olsak, ne dersin?» David öğlene kadar mide sancıları çekti.

Pencere kenarında bir masaya oturdular. David turnuvanın nasıl geçtiğini, Londra'da neler yaptıklarını ve son zamanlarda gördüğü oyunları sordu ona. Zorla gülümsemeğe çalışarak dananın kuyruğu ne zaman kopacak diye bekliyordu. Yemek bittikten sonra Dee iş durumlarından ve piyasadan söze başladı. David rahatlamış, bir sigara yakarak dinlemeğe koyulmuştu. Belki de öğlende kimseye sözü yoktu. Yalnız geçirmek istemedi diye düşündü. Suçluluk duygusu içinde sinirleri gerilmişti boş yere. Hesabı istedi. Birkaç dakika sonra bitecekti bu ıstırap. Kapıdan çıkıp gün ışığına kavuşacaktı.

Tam hesap pusulasını imzalarken, «David,» diye Dee söze girdi. «Karla ile bu ilişkin nedir?»

David elinin titrememesine dikkat ederek pusulayı yazdı. (...iki dolar garson için... dört dolar şef garson için...) Boynunda bir damarın şiddetle attığını hissetti. Acaba Dee farketmiş miydi? Kalemini cebine koyarken epeyce oyalandı. Konuşmağa başladığında sesinin çok olağan bir tonda çıkmasına gayret etti.

— «Onunla beraber olmak eğlenceli... birlikte çok gülüyoruz.»

— «Bırak bunları David, benim bildiğim Karla hiç bir zaman eğlenceli bir insan değildir. Aksine çok can sıkıcı olabilir. Alman model kızla ilişkine bir diyeceğim yok. Raffles'da şeffaf bluzlar giyerek dolaşıyor, ama hiç değilse gösterecek bir şeyleri var. Ama genç bir erkek, yaşlı bir kadının peşine düşerse herkes ileri geri konuşur.»

— «Ne derler?»

— «Kadının erkeğe para verdiğini, erkeğin iktidarsız olduğunu, ya da daha kötülerini söylerler.» Dee'nin gülüşü çok acıklıydı. «Biz de başkaları için aynı şeyleri söyledik.»

— «Çok gülünç!»

— «Evet, sen ve ben gülünç olduğunu düşünebiliriz ama onlar konuşmağa devam ederler.»

— «Birlikte çok iyi vakit geçiriyoruz. Karla da benimle beraber olmaktan memnun,» diye David inatla kendini savundu.

Dee, neşeyle güldü, ama bakışları buz gibiydi. «Gülünç olma, Karla bir insana iyi vakit geçirtemez. Sadece büyük mirasa konacak genç bir erkeğe ilgi duyabilir.» Bir sigara çıkarttı, David sigarasını yakana kadar bekledi. «Bu işlerle uğraşmamam gerek artık... Nina Creopopolis'in hastalandığını duydum... bu bana ne düşündürüyor biliyor musun? David, Micker - Neiman - Boyd firması hakkında ne düşünüyorsun?»

— «İyi bir firma. Piyasada pek çok hukuk müşavirliği aldılar. Neden sordun?»

— «Onlarla iş yapmayı düşünüyorum. Yeni bir miras işlemim olacak.»

— «Neden ama? Bugüne kadar bu işlerine babam bakıyordu. Babam olduğu için söylemiyorum ama Becker, Neiman ve Boyd firmasiyle onunki kıyaslanamaz bile.»

— «Sizin firma zarara giriyor şekerim.» David'in elini okşadı.

«Benim kadar ailesine bağlı kimse olmasın, öyle değil mi? Ama biraz da tarafsız olarak başkalarının düşüncelerini almam gerekecek. Çünkü bu defa farklı bir miras işlemim var. Akılıca bir öğüte ihtiyacım olacak. Biliyorsun kocam ve bir üvey kızım var. Onları gerçekten seviyorum, geleceklerini düşünmem gerek.»

— «Tabiî.» (Bu defa sesi titremişti. Dee korktuğunu anlayacaktı. İçtenlikle ona bakt.) «Dee, başka bir firmayla iş yaparsan babam çok üzürür, biliyorsun bunu.»

— «Hesaplarımı da başka bir firmaya devredersem bu da seni üzer, öyle değil mi?»

Cevap vermeğe bile gerek görmedi. Kendi sigarasını yakarken eli titremişti. Kapana kıstırılmıştı, kaçacak delik kalmamıştı artık.

Dee eğilip onu yanağından öptü «Şimdilik böyle düşünüyorum... sadece düşünce tabii»

David onu otomobiline kadar geçirdi. Dee, **Women's Wear** dergisinden bir fotoğrafçı resmini çekerken farketmemiş göründü. David'e yanağını uzattı ve, «yemek için teşekkürler, çok iyi vakit geçirdik,» dedi. «Böyle sık sık görüşmeliyiz. Ailemin mutlu ve bir arada olmasını isterim.»

Araba gözden kaybolana kadar David arkasından baktı. Sonra en yakın telefon kulübesine doğru yürüdü ve January'yi aradı.

8

January, Pierre oteline geldiğinde Mike içki hazırlıyordu. Londra'dan döndükten sonra babasıyle görüşmüştü ama Dee ile ilk kez karşılaşıyordu. Dee, Times gazetesinin bilmecesini çözmekle meşguldü. Gazeteyi elinden bırakarak January'ye yanağını uzattı. «Şu bilmecelerle neden uğraşırım hiç bilmem. Dün gece elime aldım, uykularım kaçtı. Çözmek de bir marifet olsa bari! Canı sıkılan kimseler uğraşır bunlarla, sözlük de kullanırlar tabiî. Bence işin hilesine kaçıyorlar. Hadi otur, bize işini anlat January. Nasıl memnun musun?»

— «Evet, yazımı kabul ettiler. Çok heyecan verici bir olay bu. Tabiî biraz düzeltmeler yapılacak - noktalama işaretlerini pek beceremem - ama Linda ve diğerleri çok beğendiler. Sizler de beğenirsiniz umarım.»

Dee güldü. «Bu işi, sosyal hayatından feda edecek kadar ciddiye almıyorsun ya?»

— «Her sabah yedide kalkıyorum. Akşamları da yediden önce çıkmıyorum.»

— «Bir köle işi kadar ağır!»

Mike, «zaten zayıfsın, yavrum,» dedi «yemek saatlerini de unutuyor musun yoksa?»

— «Yok, öyle çok yiyorum ki! Dün gece nefis bir yemek yedim. David ile beraberdik.»

Dee sadece kibarlık olsun diye merak etmiş görünerek, «Yakışıklı kuzenim nasıl?»

— «İyi. Veronique'i görmek için St. Regis'e gittik.»

— «Veronique mi dedin? Hâlâ üçüncü sınıf Edith Piaf pozlarında sahneye çıkıyor mu?»

January omuzlarını silkerek, «daha önce hiç görmemiştim ama çok beğendim. Üç tane genç Rus dansörle çıkıyor sahneye. Bir tanesi ameliyat olup cinsiyet değiştirmiş. Yani kızmış, sonra ameliyatla erkek olmuş.»

Dee onu azarlarcasına, «January, bu tür söylentilere kulak asmamak gerekir,» dedi. «Belki sizin dergi için iyi bir haber bu, ama...» Anlamlı bir bakışla sustu.

— «Doğru. Nina-Nicholas ile bir röportaj yapabilirsem harikulâde bir şey olur. Dün gece çok uğraştım!»

— «Onunla konuştun mu yoksa?»

— «Tabiî. Veronique'nin giyinme odasına çıktık.»

Dee içki bardağını masanın üstüne koydu. «Nasıl girdiniz onun odasına? David'in arkadaşı mıymış?»

— «Hayır, Karla'nın arkadaşıymış.»

— «Karla'nın mı?» diye Dee kendini tutamayıp bağırdı.

— «Evet. David iki kişilik bir masa ayırtmıştı, fakat bizi bir sütunun arkasına oturttular. Sonra Yunanlı bir genç adam yanımıza gelerek arkadaşıyle birlikte Karla'nın masasında oturduklarını söyledi. Karla onlara katılmamızı istemiş. İçerlek bir yerde oturuyorlardı, oradan sahne çok iyi görünüyordu. Karla çok güzel bir kadın. Onu seyretmekten Nina - Nicholas'ı kaçıracaktım neredeyse. Sonra Karla bizi Veronique'in odasına götürdü. Nina - Nicholas da oradaydı. Açıkça anlatıyor durumunu, hiç sakındığı yok. Eğer onunla bir röportaj ya-

pabilirsem Linda maaşımı arttıracak. Ama Nina - Nicholas bütün dergilerden aynı teklifi aldığını söylüyor. Kendisiyle bir röportaj yapmak için üzerine para verenler bile çıkmış.»

— «Onun gözünü boyayarak bu işi halledebilirsin,» dedi Mike. «Renkli fotoğraflarını çekeceğinizi, ya da bahar için Cardin Moda evinden bir gardrop hazırlayacağınızı söyleyebilirsiniz. İnsanları yumuşatmak için pek çok yol vardır.»

January içini çekti. «Evet ama böyle bir teklif yapmağa bütçemiz uygun değil.»

Dee araya girerek, «January, sonra ne oldu anlatır mısın?» diye sordu.

— «Veronique'in odasında birer kadeh içki içtik, ve...»

Sadie içeri girdi, yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Yemek salonuna geçtiler. Mario hizmet ediyordu. Mike, January'ye sosis alması için üsteledi. «Böyle zayıf kalmanı istemiyorum.»

Dee tatlı bir gülümsemeyle, «Veronique'i anlatıyordun, January», diye konuyu bağladı.

January sosisini yutarak, «evet,» dedi. «Sanki başka bir ülkeye gelmiştik. Herkesin şivesi değişikti. Veronique Fransız, Karla'nın şivesi Orta Avrupalılar gibi, Yunanlı gençlerinki de başka. Nina - Nicholas da Rus. Fransızca konuşmayı daha uygun buldular. Benim için önemli değildi ama zavallı David bir tek kelime anlamadı.»

Dee: «Sonra nereye gittiniz?»

— «Hiç. Karla Yunanlı gençlerle gitti, David de bu sabah ping pong oynayacağı için beni eve bıraktı.»

Dee bir süre hiç konuşmadı. Tabağındaki yumurtalara çatalını batırdı, sonra çatalını bıraktı. «Öyle öfkelendim ki, iştahım kaçtı.»

Mike ekmeğine tereyağı sürmeye devam ederek, «Ne oldu?» diye sordu.

— «David, Karla ile Westport'a gidebilmek için gece yarısından önce January'yi evine bırakmış.»

— «Neden böyle düşünüyorsun?»

— «Dün Karla ile konuştum. Havalar soğumadan Westport'ta bir hafta sonu geçirmek istediğini söyledi. Gece yarısı yola çıkacaktı. Dün geceki olaylar önceden hazırlanmıştı demek. Karla akşam yemeği için bir kulübe gitmez ki zaten. Veronique'i beğenir ama Nureyev'in şerefine verilen bir partiye kalabalıktan hoşlanmadığı için git-

memişti. Oysa Nureyev'e gerçekten hayrandır. David'in hafta sonunda January ile buluşması gerektiği için bütün bu planı birlikte hazırlamışlar anlaşılan, bir taşla iki kuş vuracaklardı böylece. Karla, Veronique'i ziyaret etmiş olacak, David de January'yi cumartesi gecesi yemeğe çıkarmış olacaktı. Sonra January'yi evine bırakıp Westport'a gideceklerdi.»

Mike çene kemiklerinin kasıldığını hissetti, fakat lokmasını çiğnemeğe devam etti. «David hafta sonunu Westport'ta geçirmek isteyebilir, bu bizi ilgilendirmez.»

— «Evet, ama January'yi, Karla ile aldatarak değil!»

Mike yemeği bıraktı, tabağını iterek sakin bir sesle, «Dee, bırak insanlar istedikleri gibi yaşasınlar.»

January oradan kaçmak istiyordu. Dee gerçekten öfkelenmişti. Mike da dişlerini sıkmış, yüzü iyice gerilmişti. January araya girerek «beni dinleyin,» dedi. «Dün gece çok iyi vakit geçirdim... gerçekten. David ile aramız da çok iyiydi.»

Dee, «o halde neden o Polonyalı ile gitmesine göz yumdun?» diye sordu.

January, parmaklarının kanı çekilene kadar olanca ağırlığıyla masanın kenarlarına yapışmıştı. David ile geçirdikleri güzel bir geceyi Dee neden bozuyordu böyle? Karla ile karşılaşmalarının önceden hazırlanmış bir plan olduğunu aklına bile getirmemişti. Hem David onu görünce çok şaşırmıştı. Karla, January'ye içten bir yakınlık göstermiş, işi hakkında konuşmuştu onunla. Üstelik sabah kahvaltılarında yulaf ununun yapılmış hamur işleri yediğini, yazısına bunu da ekleyebileceğini söylemişti.

January aniden kuşkulanmağa başladı. Bütün bunlar önceden tasarlanmış olabilir miydi? David gerçekten Karla'yı seviyor muydu? Mike ile Dee'nin arasındaki gerilimi izlerken gelip geçmişti bu düşünceler aklından. Oradan çıkıp gitmesi gerektiğini hissetti. David'in böyle bir amaçla onu yemeğe davet ettiğini öğrenmiş olması korkunçtu. Ama Mike ile Dee'nin kavga etmeleri... hem de kendisi için. Orada değilmiş gibi hakkında konuşmaları... Mike ona kimbilir ne kadar acımıştı? Kimbilir nasıl gözünden düşmüştü babasının?»

Babasının öfkelenmesi üzerine Dee yatıştı. Dudakları titremeğe başlamıştı. Gülümsemeğe çalıştı. «Mike...» dedi yalvarırcasına. «January'nin iyiliği için uğraşıyorum. Evlendiğimiz zaman tek endişen Ja-

nuary değil miydi? Onun geçirdiği acılı günlerden sonra her şeye sahip olmasını istediğini söylemiştin. Kaybettiklerini ona vermek istemiyor muydun?»

— «Bütün bunlar onun hayatına kendince bir yön vermeğe hakkın olduğu anlamına gelmez. Başka niyetler içinde olan bir erkekle mutlaka beraber olmağa zorlamak gibi.»

— «Ama David, January'nin çok güzel olduğunu, onu çok beğendiğini söyledi.» İçini çekti. «Çok uğraştığım için her şey ters gidiyor zaten. January için güzel bir oda hazırladım, bırakıp gitti. Tatillerimizi bir arada Palm Beach'de geçireceğiz diye hayaller kurmuştum. David ile January için New York'a uçağımı gönderecektim, şükran gününde dördümüz orada olacaktık. Yılbaşında birkaç yıl önceki gibi bir parti verecektim. Peter Duchin'i getirecektim, belediye reisi Lindsay'i, Lenney'yi, Rex'i davet edecektim... hepsi eğlenmesini çok iyi bilen kimselerdir. O zamana kadar January ile David nişanlanmağa karar vermiş olurlar ve yılbaşı gecesi bizlere duyururlar diye düşünüyordum.»

— «Bütün bunlar çok güzel, ama belki January'nin istediği şeyler olmayabilir.»

— «Ne istediğini nasıl bilebilir?» Dee'nin sesi soğuktu bu defa. «Doğru olan şeyleri istemesini öğretmek gerek ona.»

— «Üç yıl sadece yürümesini ve konuşmasını öğrettiler ona.» Mike bağırarak devam etti. «Bundan sonra dilediği gibi yaşaması gerekir artık.»

Dee gözlerini öfkeyle kıstı. «Pekâlâ, dergide çalışmağa devam etsin o halde. Üçüncü sınıf apartmandaki tek odada otursun! Artık hiç bir şekilde onun için uğraşmayacağım. İkiniz de bu kadar inat ettikten sonra ben ne diye kendimi paralayıp durayım? Yeryüzündeki güzelliklerin tadına varmaktan ikiniz de çok uzaksınız. Bu kış New York'un soğuğu iliklerine işlesin bakalım. Palm Beach'e gelmesi için artık yalvarmayacağım.»

Mike: «Belki ben de Palm Beach'e gelmem.»

Dee yumuşak bir ses tonuyla, «Öyle mi?» diye karşılık verdi. «Ne yapacağını söyler misin Mike? Kızın ve kendin için kocaman bir apartıman katı mı tutacaksın? Sonra da Broadway'de müthiş bir oyun sahneye koyacaksın. Hadi, yap bakalım! Ne diye iyi bir evlilik yapması için uğraşmağa kalkıştım sanki? Sen kızına dünyayı sa-

tın alırsın. Hadi bir oyun koy sahneye, bir film yap bakalım! Kızının düşlerini gerçekleştir.»

Babasının benzi atmıştı. January ayağa kalktı. «Mike benim bütün düşlerimi gerçekleştirdin bugüne kadar. Bundan sonra benim için hiç bir şey yapmanı isteyemem artık, gerek yok buna; ben koca bir kız oldum işimi seviyorum. Bundan böyle kendi düşlerimi kendim gerçekleştireceğim: Şükran günü'nde Palm Beach'e gelmeyi çok istiyorum. Sabırsızlıkla bekliyorum o günleri. Dee, benim için yaptıklarını değerlendirebiliyorum... İnan odamı çok beğenmiştim ama kendi başıma yaşamayı öğrenmem gerek. David'e gelince çok iyi ve yakışıklı. Tanıdığım insanlar arasında en çok hoşlandığım erkek o oldu... Benim yüzümden kavga etmeniz için bir sebep yok, lütfen bırakın.» Sustu. Dee ile Mike dimdik, hareketsiz oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. January gerileyerek, «gitmem gerek, Linda'ya yetiştirmesi gereken yazılar için yardım etmeğe söz vermiştim.» Babasını öptü. Mike'ın yanağı taş kesilmişti sanki. Sonra koşarak dışarı çıktı.

Mike onun arkasından dönüp bakmadı. Öfkeden donmuş bakışlarını Dee'den ayırmıyordu. «Kızımın önünde beni küçük düşürdün.» Sesi alçak ve sakindi.

— «Bundan sonra asla olmayacak!»

Dee onun yanına geldi, kollarını boynuna doladı. Sesi yumuşaktı ama gözleri korkuluydu. «Mike seni seviyorum... biliyorsun bunu.»

Mike onu iterek masadan kalktı. Yatak odasına doğru giderken Dee onun peşinden koştu. Mike; «bir saate kadar eşyalarımı toplayıp çıkmış olacağım buradan.»

Dolaptan bir bavul çekti. Dee onun koluna yapıştı, «Mike!»

Mike başını iki yana salladı. Dee yalvarırcasına, «Mike» diye inledi. «Bağışla beni... lütfen ne olur bağışla... Gitme... Mike, gitme yalvarırım.»

Mike durup merakla ona baktı, «Dee bir şey soracağım: Benimle neden evlendin?»

— «Çünkü seni seviyorum.» Kollarını Mike'nin boynuna doladı. «Mike, benim suçum oldu... hiç kavga etmemiştik. Bağışla beni. Lütfen, yalvarırım. Doğru değil bu, birbirimizi January yüzünden kırmayalım...» Mike geri çekildi, ama Dee peşinden koştu. «Mike hiç çocuğum olmadı. January'yi kendi kızım gibi görüyorum ve bu yüzden belki fazlasıyle hak iddia ediyorum onun üzerinde. Yanlış hareket edi-

yorum... Ona yanlış şeyler söylüyorum belki. Aşırı bir düşkünlükle ona sahip çıkmak ve onu korumak istiyorum. David'e yaptığım gibi. Hiç kardeşim olmadı... David'i de oğlum yerine koymuştum. Şimdi de January'ye aynı şekilde yanlış davrandım. Onun mutlu olmasını istiyorum... Birbirimizi kırmayalım, gülünç oluyor bu. Ağır sözler kullanıyoruz, aslında hiç birini söylemek istemiyoruz. David ile Karla'ya öfkelendim... sana değil.» Mike bavulunun içine eşyalarını doldurmağa başlamış, Dee'nin korkusu son derece artmıştı. «Mike... yalvarırım yapma! Seni seviyorum. Nasıl ispat edebilirim bunu sana? January'ye telefon edip özür dileyeyim. Ne istersen yapayım.»

Mike durdu, ona baktı:

— «Ne istersem yapar mısın?»

— «Evet.»

— «Peki. Bugüne dek senden hiç bir şey istemedim, değil mi? Evlenmeden önce, boşanacak olursam bir kuruş almayacağıma dair bir kâğıt imzalamıştım. Tamam mı?

— «Yırtar atarım o kâğıdı.»

— «Hayır yırtma. Ben yine kuruş almayacağım. Bu andan itibaren January'ye olan düşkünlüğünden ve onun geleceği hakkında duyduğun endişeden bir daha söz etmeyeceksin. Çeneni kapatıp kesenin ağzını açacaksın.»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Bir gün sen tavla oynarken düşüp ölürsem, kızımın refah içinde yaşamasını isterim.»

— «Söz veriyorum. Yarın bunu hemen kaydettireceğim. Bir milyon dolar bırakacağım ona.»

Mike ona baktı, bakışları sert ve soğuktu. «Bir bok değil bu!»

— «Ne istiyorsun?»

— «On milyon.»

Dee bir an duraladı, sonra ağır ağır başını salladı. «Peki söz veriyorum. On milyon.»

Mike hafifçe güldü. «Şu andan itibaren David meselesine de son vereceksin. Bu bir emirdir. Karla ile aralarında bir şey varsa, zamanla biter ya da bitmez. Ama senin istemenle hiç bir şey halledilmez. Hiç bir şekilde January ile aralarını yapmağa kalkışmayacaksın, bunu aklından çıkartma!»

— «Söz veriyorum.»

— «İşi hakkında tek söz söylediğini duymayacağım. Hiç değilse bir şeyler yapmağa çalışıyor. Hevesi var, kararlı uğraşıyor. Bu hevesini yitirirse onun için çok kötü olur.»

— «Söz veriyorum Mike.» Ona sarılarak boynundan öptü. «Hadi gül ne olur, kızma bana.»

— «Onun yaşayışına burnunu sokmayacaksın.»

— «David'in yanında January'nin adını bile ağzıma almayacağım.»

— «Söz verdiğin on milyonluk miras konusunda da anlaştık dedeğil mi?»

Dee başını 'evet' anlamında salladı.

Mike gözlerini dikip baktı ona. Sonra kucakladığı gibi yatağa attı. «Tamam. İlk kavgamız bitti, şimdi sevişelim de birbirimizi affedelim.»

David raket kulübüne beş dakika erken gelmişti. Babası onu aradığında telâşlı bir hali vardı; bu bir aksilik olduğu anlamına gelirdi. Her şey yolunda giderken ansızın ne olmuştu acaba? Pazartesi günlerinden nefret ederdi, ama o gün nedense bütün dünyayı avucuna almış gibi bir duygu içinde uyanmıştı. Cumartesi gecesi bir aksilik olmadan geçmişti. January, Karla ile gerçekten bir rastantı sonucu karşılaşmış olduklarına inanmış, üstelik buna çok da sevinmişti. Geceyarısı David'in Karla ile Westport'a yola çıkacaklarını aklına bile getirmemişti. David'in şu anda bile içi rahattı. Karla ile ilk defa sabaha kadar beraber olmuşlardı. Ertesi gün Karla'nın mutfakta ona kahvaltı hazırlayışı gözünün önünden gitmiyordu. Ömrünün en güzel yirmi dört saatini geçirmişti. Karla bir arkadaşının evinin anahtarını almış, baş başa kalmışlardı. Ev altı dönümlük bir arazinin ortasındaydı. Hava da mükemmeldi. Şiirlere konu olacak bir güz havasıydı. David güz mevsimini kışın başlangıcı olarak düşünürdü hep. Akşam erkenden karanlık bastırır, Wall sokağında yağmursuz tek bir gün geçmezdi. Pis bir rüzgâr eser, bir tek taksi bulunmazdı sokaklarda. Oysa Westport'ta güz, ayaklarının altında çatırdayan kızıl yapraklarla örtülü, tertemiz havasıyle apayrı bir dünyaydı.

İlk defa bir pazartesi günü, iyi başlamıştı David için. Westport'un güzel havasını da kente getirmişlerdi. New York'un sis tabakası açıl-

mış, hava pırıl pırıldı. Saat üçte Karla telefon etmiş, Borris Carostoff'lara gitmek üzere olduğunu söylemişti. Borris, David'in katıldığı samimi toplantılardan tanıdığı ve Karla'nın çok sevdiği bir rejisördü.

David, babasının içeri girdiğini görerek ayağa fırladı. Yaşlı adam içkileri gelene kadar bekledi, sonra ansızın konuya girdi.

— «January Wayne nasıl bir kız?»

David şaşırmıştı. «January mi? Neden sordunuz? Çok güzel bir kız.»

— «Gerçekten mi?» Bu defa babası şaşırmıştı. Düşünceli viskisinden bir yudum aldı. «O halde Dee neden onun için bu kadar endişe ediyor?»

— «Ne demek istediğinizi anlayamadım, baba.»

— «Bu sabah mirasında birtakım değişiklikler yapmak üzere büroma geldi. January'yi evlendirmekten başka bir düşüncesi yok. Ben de kızın çok çirkin, yüzüne bakılmaz bir zavallı olduğunu sanmıştım.»

David başını salladı. «Aksine ömrümde gördüğüm en güzel kızlardan biri.»

Babası cebinden deri kaplamalı küçük bir defter çıkarttı. «Dee'nin isteklerini not ettim. İşlerin durdurulmasıyle ilgili...»

— «Beni ilgilendiren bir yanı var mı?»

— «Hem de çok. Artık onun mirasçısı değilsin.»

David beynine kan sıçradığını hissetti. «Bütün ilişkimi kesti demek, mirastan vazgeçti!»

— «Ben de çok kırıldım. Şimdi Becker, Neiman ve Boyd firması yetkilileri işe el attılar. Ama henüz senin için açık bir kapı var, oğlum. Dee'nin ölümünden önce onun rıza gösterdiği biriyle evlendiğin takdirde tekrar işin başına geçebileceksin.»

David: «Vay canına!»

— «Daha bitmedi. Üvey kızına evlendiği zaman bir milyon verilecek, babasının ya da Dee'nin ölümünden sonra da on milyon bırakılacak.»

— «İnanamıyorum!»

— «Ben de. Ancak, bu kararlarını geri alabilir. Dee'yi bilirsin. Ne var ki, Mike bunu düşünemedi. Kendi adına miras bıraktıracak kadar ileri gitmedi hoş. Dee'yi tanıyan bir kimsenin ona bu denli inanması biraz çocukça geliyor bana. Yine de şimdilik kararlı görünüyor, çünkü sanırım bu adama tutkun. Kızına karşı gösterdiği bu cömert-

lik onu elinde tutmak için yeterlidir. İşin tuhaf tarafı, Mike kendi hiç bir şey istemiyor, sadece kızı için inanılmaz bir tutar istiyor. Bu yüzden kızın çekilmez bir zavallı olduğu düşüncesine kapıldım. Ancak bu parayla bir koca satın alabileceklerini sandım.»

David'in kaşları çatıldı. «En başından beri January'le aramızı yapmağa çalışıyordu. Onun evlenip gitmesi işine geliyor. Sanırım Dee hayatında ilk kez birini sevdi. Bir de kendi gücünü ölçmek ve her şeyi kendi istediği şekilde yürütmek ister. Mike'nın yanında güçsüz kalıyor ve kızını kullanarak gücünü ortaya koyuyor.»

— «Kızının seninle evlenmesi Mike'ın hoşuna mı gider diye düşündü?»

— «Hayır. Kocasını paylaşmak istemediği için January'nin evlenmesi işine geliyor.»

— «Ne diyorsun David?»

—«Kesin bir şey bilmiyorum ama ilk gece baba-kızın birbirlerine nasıl baktıkları gözümden kaçmadı. Bir baba-kız ilişkisinin dışında bir yakınlık seziliyordu aralarında. Ben January'nin kavalyesi olarak Mike'ı rakip gibi hissettim. Dee de bu durumu farketmiştir.»

— «Peki ama mirası geri almakta ne gibi bir amacı olabilir?»

David güldü. «Rakibini bana yamamağa çalışıyor. Önüme yem olarak atıyor... amacı apaçık işte.»

—«Peki sence umut var mı? Kızın sana karşı tutumu nasıl?»

—«Bilmiyorum. Onu bir defa gezmeğe çıkardım fakat...»

— «Bir akşam eve yemeğe getirsen?»

— «Hayır ben kendim halletmek isterim bu işi.» İçini çekti. «On milyon için daha fazlasını bile feda edebilir insanlar.»

— «Nedir feda ettiğin?»

— «Karla.»

Babası David'e bakakaldı. «Ben senin yaşındayken tutkundum ona: Hiç bir filmini kaçırmazdım. Yirmi beş yıl önceydi, şimdi Karla annen yaşındadır, oğlum.»

— «Sadece elli iki yaşında.»

—«Annen şubatta ellisine basacak.»

— «Karla ile aramızdaki yaş farkını düşündüğüm bile yok. Onunla evlenmeği tasarladığımı sanma. Biliyorum, bir gün ayrılacağız. Bir gün artık onun mutfağında biftek yemekten, sevmediğim filmleri sey-

retmek zorunda kalmaktan bıkacağım. O zaman January'ye koşacağım, bunu da biliyorum.»

— «Acaba o zamana dek January seni bekleyecek mi?»

David içini çekti. «Onunla ilişkimi sürdürmeğe çalışıyorum fakat şu anda Karla'dan vazgeçemem, henüz yapamam bunu.»

— «Karla ile arandaki ilişkiyi bilen çok kimse var mı?»

— «Hayır, insanların arasına girmez. Pek ender olarak sevdiği kimselerle görüşür. Bu gece gideceğimiz rejisör gibi...»

— «Bu beraberliğin devam edip etmediği bu şekilde anlaşılıyor demek.» Babası masaya dayandı. «Eski bir film yıldızının kavalyesi... January ile ilişkin onu elinde tutmak için yeterli değil bence. Karla ile beraberliğin sırasında January'nin karşısına hoşlanabileceği biri çıkabilir. Dee de bu kimsenin January ile evlenmesini onaylayabilir. Karla sana işlerini devredecek mi o zaman?»

— «Hayır. Çevresinde eli sıkı diye tanınır.»

Babası başını salladı. «Durumu kavrıyorsun sanırım. Küçük January'nin kalbini kazanmağa çalışmazsan Dee'nin hukuk müşavirliğinden sonra bütün işlerini başkalarına devredeceği kesinlikle ortada.»

Babası bardağını kaldırarak, «göster kendini oğlum!» dedi.

9

Le Club'ün pisti çok kalabalıktı. David, January'yi kendini doğru çekerek ağır ağır dansa devam etti. Onu önce Le Mistral'e yemeğe götürmüştü. Birkaç defa elini tutmuş, January'nin tepkisi onu çok şaşırtmıştı. Dee ile Mike bir haftaya kadar Palm Beach'e hareket edeceklerdi. David, Dee'ye January ile ilişkilerinin mükemmel bir safhaya girdiği haberini ulaştırmak kararındaydı. Dee gittikten sonra ilişkilerini izlemesi imkânsızdı nasıl olsa. Hiç değilse gitmeden önce aralarının iyi olduğunu görmesini istiyordu.

Tabiî beraberliklerinin yürümesinde January'nin davranışları çok önemliydi. David onu kendine adamakıllı âşık etmeliydi. January, Kim Voren değildi. Kim için David toplumda belli bir yeri olan, paralı ve ona güven sağlayan bir erkekti. January bütün bunlara zaten sahipti. David onu cinsel yönden etkileyebilirdi ancak. Bundan sonrası kolay-

dı. Son zamanlarda Kim'i on gün aramıyor, aklına esip çağıracak olursa koşa koşa geliyordu.

David'in zamana ihtiyacı vardı. Karla'ya, Dee'nin sık sık January'yi gezdirmesi için kendisini zorladığını söyledi. Karla bunu anlayışla karşıladı. Şükran Günü'nde Palm Beach'e gitmesi ihtimali de olduğunu söylerken epeyce ter dökmüştü. Karla sadece, «Dee beni de davet etti,» demişti.

David bir an için paniğe kapıldı. Üçü bir arada olursa durumu idare edemezdi. Karla'nın yanında her haliyle ona ait olduğunu belli ediyordu. Dee ile January bunu hemen anlayabilirdi. 'Gelecek misin?' diye Karla'ya her zamanki istekli tavrıyla sormuştu.

Karla, 'Hayır, Şükran Günü benim tatilim sayılmaz,' demişti. 'Her ne kadar Amerikan vatandaşı olmayı kabul etmiş gibi görünüyorsam da bazı geleneklerinize alışamadım. 4 Temmuz kadar önemli bir gün sizin için. Bence öyle değil.'

Fakat David sonraları onun tutumunda bir değişiklik sezmeğe başladı. Karla huzursuzdu. Sık sık Avrupa'nın sözünü ediyordu. David kendisi için tek kurtuluşun Karla'nın ortadan kayboluşuyla mümkün olacağını biliyordu, ama yine de onun gideceği endişesiyle kahroluyordu. Ona olan tutkusu hiç bir zaman eksilmeyecekti, biliyordu bunu. Zaman zaman Karla'nın ölmesini istediği oluyordu. Karla ancak geri dönmemek üzere ortadan kaybolursa kendi yaşantısına bir yön verebilecekti.

Kolları arasında gerçekten güzel bir kız olduğu bir anda bile, Karla'yı düşünüyordu. Yanlış bir yoldaydı, hastalık derecesinde bir tutkuydu bu. Önceleri kendini kontrol etmesini çok iyi bilen bir erkekti. Hiç bir kadın ona böylesine sahip çıkamamıştı. En fazla birkaç hafta büyük heyecanlar yaşardı. Yeni bir aşkın verdiği duygulardı bunlar. Zamanla kadın ona daha çok bağlanır, daha çok isterdi. Buna karşılık David bıkmağa başlardı. Karla ile böyle olmamıştı. Hiç bir zaman da bu duruma gelmeyeceklerdi.

Öte yandan January'i etkilemesi ve onun hayatında çok önemli bir yeri olması gerekiyordu. January'nin onu istemesi, ona ihtiyacı olması ve onu beklemesi gerekiyordu. David'in biraz daha zamana ihtiyacı vardı. January'ye baktı ve güldü Kim'den de güzeldi January. Bu gece tasarladığı planı uygulamağa kalkışırsa acaba çok mu acele etmiş olurdu? Acele etmek mi? Kasım ayıydı, hemen hemen iki ay-

dır tanıyordu onu Kim'le ilk gece yatmışlardı. Karla ile de tanıştıklarının ertesi günü. David bu gece kararlıydı. January'nin sevdiği albümleri bile almıştı.

Birden kendi kendine öfkelendi. Uzun zamandır bir kızın peşinde böylesine koşmamıştı. Hep kızlar onun peşine düşerlerdi! Acaba neden January ile bu duruma gelmişlerdi? Belki David kur yapma alışkanlığını kaybetmişti, belki de January tanıdığı kızların hiç birine benzemiyordu. Bir defa olsun masanın altından elini uzatıp, 'eve gidip sevişelim,' dememişti ona.

David birden kendine geldi. January bir şey sormuştu.

— «Bilet yokmuş, eğer sen de bulamıyorsan Keith - Linda'nın arkadaşı - Hair'de oynayan birini tanıyormuş. Bize yer ayırabileceğini sanıyorum.»

Hair! January ile ilk tanıştıkları gece onu oyuna götürmek için söz vermişti. David gülümseyerek, «haftaya gideriz. Bizim büroda bir karaborsacı var, ondan bilet bulurum, merak etme,» dedi.

Bu gece düşüncelerini gerçekleştirmeliydi... Evet, bu gece. Palm Beach'e gittiklerinde her şey halledilmiş olmalıydı. Babası Dee'nin vasiyetnamesinin bütün işlemlerinin tamamlandığını söylemişti. January ile evlenene kadar belki her şey değişebilirdi... belki nişanlanana kadar bile değişebilirdi. David telâşa kapılmıştı. January'yi kolundan tutarak pistten çekti. «Burada iki çift söz etmek imkânsız. Hiç bol bol konuşmak için fırsat geçmedi elimize, hep yanımızda başkaları oluyordu.»

Onun oturmasına yardım etti. January, «Louise'in yerine gidebilirdik,» dedi.

David yerine geçerek güldü. «Oradaki barmenle ben futbol hastasıyız. Hemen pazar günkü maçın tartışmasına girişiriz, sen de sıkılırsın. İstersen benim eve gidelim. Sevdiğin bütün albümler var bende, Frank Sinatra, Ella Fitzgerald... şampanya içip sohbet ederiz.»

David, onun bu teklifi itirazsız kabul edişine şaşmıştı. Hesap pusulasını imzaladı ve çıktılar. Kulüpte tanıdığı birkaç arkadaşına rastlamış, hepsi January'yi işaret ederek onu çok beğendiklerini belirtmişlerdi. Haklıydılar, January çok güzeldi. İncecik, uzun boylu ve gençti. Evet gençti! Karla'yı kafasından atması gerekiyordu artık. Yoksa gece berbat olabilirdi. January'nin İsviçre'deki üniversitede yakışıklı Avrupa sevgilileri olmuştu muhakkak ki. Daha üniversiteye gir-

meden yeteri kadar tecrübe edinmiş olmalıydı ya, neyse... David'in kendini göstermesi gerekecekti. Mike Wayne gibi bir adamın çevresinde yetişen bir kadının ona ayak uydurması gerekirdi. Nasıl da hemen kendine bir ev tutmuş ve dergiye girerek sanatçı çevresine katılivermişti. Bu insanlar David'in hiç hoşuna gitmiyordu, herkes bir biriyle aynı haltı yiyor, yatıp kalkıyordu.

Bu gece January'yi kendine âşık edecekti. Sonra haftada iki üç gece birlikte çıkmalarını sağlayacak, bahara kadar da kendi aralarında nişanlanmağa karar vereceklerdi. Ama mümkün olduğu kadar onunla az beraber olmağa çalışacaktı. Neden böyle düşünüyordu sanki? Karla'nın onun geleceğine aldırdığı bile yoktu. Oysa January, David'in geleceği demekti! Şimdi her şey bir kenara, bu geceyi değerlendirmesi gerekti. Karla ile nasıl olsa daha beraberdiler. Bütün mesele kafasını kullanabilmesiydi.

Park meydanından geçerken takside yan yana oturmuş, düşünüyorlardı. January, David'in kendisiyle sevişmek isteyeceğini tahmin edebiliyordu. Ona izin verecekti. Artık merak ediyordu. David onu kolları arasına alır almaz, çok güzel bir şeyler olacağından emindi. Belki David'e âşık olacaktı. Ondan hoşlanıyordu, Linda da bir defa seviştikten sonra her şeyin değişeceğini söylemişti. Linda onun bakire olduğunu duyunca çok şaşırmıştı. Dergide çalışan diğer kızların da tutumundan anladığı kadarıyla bakirelik hiç de övülecek bir şey değildi. Hiç dans etmemiş bir kız olmak gibi bir şeydi bu. Gloss dergisinde çalışan kızların biri bakire değildi. Yalnız otuz bir yaşında bir erkek tiyatro eleştirmeni vardı. Şivesi Almanlarınkine benziyordu. Koluna on sekiz yaşında bir kız takar, gösteriş yapardı. Ama Linda onun kendi kendine tatmin olduğu hakkında söylentiler dolaştığını anlatmıştı.

Linda son günlerde sanat sayfası yönetmeniyle sevişiyordu. Keith, bir hafta aramamıştı onu. Linda tek başına yaşayamıyacağını ve yanında her zaman bir erkeğe gerek duyduğunu söylüyordu.

Taksi 73. sokakta durdu. Kapının önüne geldiklerinde David anahtarı deliğine sokarken çok heyecanlıydı. Güçlükle kapıyı açarak January'yi içeri aldı. Işıkları yaktı. January paltosunu çıkarttı, çevresine göz gezdirmeğe koyuldu. Şöminesi ve dört bir köşeye yerleştirilmiş hoparlörleriyle salon fena değildi. Yatak odasının kapısı açıktı...

Aman yarabbim! Duvarlar kırmızı boyalıydı, ortada yuvarlık bir karyola vardı. January'nin içinden gülmek geldi.

David pikabı açtı ve Nat King Cole'un sesi odaya yayıldı.

Sonra bara giderek Don Perignon şişesini zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı. «Bunu sevdiğini söylediğin gün hemen bir tane alıp eve koymuştum. O zamandan beri seni bekliyor,» Şişenin mantarını açmağa uğraşırken bir yandan, «bu gece seni beklemiyordum,» diye açıkladı. «Bu yüzden soğuk değil, ama buzla içeriz.» Elinde bardaklarla January'nin yanına geldi. «Evimi nasıl buldun? Hayır, cevap verme. Biliyorum, salon Macy'nin Park meydanındaki şubesini andırıyor. Yatak odası da bekâr bir gencin kendi zevkine göre döşenmiş ayrı bir dünya.»

Karla'nın bu eve hiç gelmediğini düşünerek sustu. Onun bütün dünyası Karla'nın çıplak yatak odasında, meşe ağacından dar yatağındaydı. Bu düşünceleri kafasından atarak gülümsedi. «Çocukluğumda annemin zevkine göre döşenmiş bir odam vardı. Duvarlarda resimler, bayrak asılıydı. Odam iki kişilikti ama tek çocuktum. Ancak kuzenlerimden biri yatıya gelecek olursa öbür yatak kullanılırdı.»

January'le divana doğru yürüdüler ve yanyana oturdular. Nat King Cole, kadife sesiyle insanı kendinden geçirircesine 'Je Vous Aime Beaucoup' adlı şarkısını söylüyordu. January şampanyaya baktı. Don Perignon önemli günlerde içilen bir içkiydi onun için... Bardağından bir yudum aldı. Önemli bir gündü işte. Bakireliği bozulacaktı!

David'in doldurduğu eski tip büyük bardağından bir yudum daha aldı. David'in bardağı daha küçüktü. January bir hayal kırıklığı duydu içinden. Bu kadar açıkça düşüncesini ortaya koyacağını tahmin etmemişti... Onu sarhoş etmeğe çalışıyordu anlaşılan. Böyle düşünmekte haksızdı belki. David'i hayalinde yaşattığı şekilde görmek istiyordu. Hiç bir şeyin bozulmasını istemiyordu. Yine de Mike'ın hiç bir kadına bu kadar açıkça niyetlerini belli edeceğini düşünemiyordu. Oh! Şimdi Mike'ı aklından çıkartması gerekirdi. Sırası değildi bunun, her şeyi mahvedecekti. Gözünün önüne onun yüzü geliyordu. Kaşlarını çatarak, 'January, David'den hoşlanmanı istiyordum ama bunu istemiyordum,' diyordu. January kaçmak istiyordu. Franco, David'den daha yakışıklıydı ama ona dokunduğu anda aynı şekilde kaçmak istemişti Ne arıyordu David'in evinde? Hâlâ kaçabilirdi... Peki ama sonra ne

olacaktı? Hayatı boyunca bakire mi kalacaktı? Ya Linda'ya ne diyecekti? Nat King Cole'i, Don Perignon'u bırakıp kaçtığını, David'le kırmızı duvarlı odasında, yuvarlak yatağında korktuğunu mu anlatacaktı? (David onun bardağını yeniden doldurmak için yerinden fırladı.) Çılgınca bir şeydi bu yaptığı. Sırf Linda'nın sözüne uyarak mı David'le yatacaktı? Yoksa Mike'a Karla ile yarıştığını göstermek için mi? Niçin, niçin yapıyordu bunu o halde? Her halde David'e âşık olduğu için değil! Âşık olmanın ne olduğunu biliyor muydu ki? Nasıl bir karşılaştırma yapabilirdi bu konuda? Linda, bir filmde Ingrid Bergman ile Bogie'nin arasında geçen aşk gibi bir aşk yapmak istediğini söylemişti. Artık kalmamıştı o aşk kavramı. Babası bile hiç âşık olmadığını söylemişti, cinsel ilişkiydi sadece onun için önemli olan. Gerçekti bu. January de onun kızıydı. David'in uzattığı bardağı aldı ve ağır ağır içmeğe koyuldu. David yakışıklıydı. Sevişmeğe başladıktan sonra January de zevk alacaktı emindi. Gülerek bardağını tekrar doldurması için ona uzattı. Sarhoş olmasını istemiyor muydu işte! January'nin bardağını doldururken David'in sevinci yüzünden okunuyordu. Fakat hâlâ biraz sinirli ve heyecanlıydı. Onun da içkisi bitmişti, bu defa daha büyük bir bardak aldı ve ağzına kadar doldurdu.

Nat King Cole'un şarkıları bitene kadar, şampanya şişesi de dibini bulmuştu. Dionne Warwick başlamıştı şimdi. January arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. David boynunu öpmeğe başlamıştı. Dionne, 'Benim İçin Dua Et' adlı bir şarkı söylüyordu. Evet, Dionne, benim için dua et... January için... 1965 yılında babamın yanındaki küçük kızım ben. On beş yaşındaydım o zaman. Babama çok güzel olduğunu söylemiştin. Dionne ilk kez yattığın erkeğe âşık mıydın? Şarkını böyle duygulu söylediğine göre âşık olmalıydın.

David ona iyice yaklaşmış, boynundan sonra kulağını hafif hafif ısırmağa başlamıştı. January onun dilini kulağının içinde hissediyordu. Bundan hoşlanması mı gerekiyordu acaba? Buz gibi soğuk ve ıslaktı. Sonra David dudaklarına uzandı, dilini ağzına sokmağa zorladı. January bundan da hoşlanmadığını farkederek irkildi. David onu sımsıkı kavramış, bir yandan bluzunun düğmelerini açmağa çalışıyordu. January içinden düğmelerini kopartmamasını diliyordu... yeni bluzunu giymişti. Ama bir erkeğe bluzunun düğmelerini kendi açmak istediğini nasıl söyleyebilirdi? Öylesine kendinden geçmiş olması ge-

rekirdi ki, erkeğin ne yaptığının farkına bile varmaması gerekirdi bu durumda.

Ne zaman güzel bir şeyler hissedecekti? Ona karşılık vermeğe çalıştı... Saçlarını okşadı... Çok sertti saçları... Kadınlar gibi spray mi sıkıyordu? Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Gözlerini açıp ona baktı. Yakışıklıydı. Fakat gözlerini yummuş, divanın üzerine yayılmış bir halde öyle gülünç görünüyordu ki! Neden dosdoğru şu kıpkırmızı yatak odasına girip rahatça soyunarak... Sonra ne olacaktı? Ona sarılıp tatlı sözler söyleyeceği yerde dudağını ısırarak yeni bluzunu çekiştirmesi mi gerekirdi? David ayakkabılarıyla divanın örtüsünü yırtmıştı farketmeden. Nedense bu January'yi sevindirdi. Birden toparlanarak kendini sevişmeğe kaptırması gerektiğini düşündü... Gözlerini kapattı... bir şeyler duymak istiyordu... Neyse David düğmelerini kopartmadan bluzunun önünü açmıştı. Şimdi sütyeninin arkasını çözmeğe çalışıyordu. Doğrusu bu işte usta sayılırdı... Ne var ki January'nin sütyeninin açılması biraz zordu. Acaba ona karşı mı gelmesi gerekirdi, yoksa yardım mı etmesi? Geri çekilmeğe karar verdi.

David: «Sakin ol, yavrum,» diye kulağına fısıldayıp göğüslerini öpmeğe başladı. January göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti, sonra karın yöresinde tuhaf bir iç gıdıklayıcı duygu... David onu ayağa kaldırdı, bir eliyle bluzunu çıkarttı, öteki eliyle etekliğinin fermuarını çözdü. Bu işte de oldukça ustaydı... etekliği yere düşüvermişti. Sütyenini de çıkarttı. January kilotlu çorabı ve çizmeleriyle kalmıştı. David onu kucağına alarak yatak odasına götürdü. Oysa January yürümeyi tercih ederdi. Uzun boylu, zayıftı. Modaydı böyle kemikleri sayılırcasına zayıf olmak. Ama ayağında çizmeleriyle yine de kolaylıkla taşınacak kadar hafif sayılmazdı. Uzun ipekli etekliğinin yerlerde süründüğünü düşünmemeğe çalıştı. Sütyeni de yanında, yerdeydi. İpekli yeni bluzu divanın üstünde bumburuşuk olmuştu muhakkak. Her şey bittikten sonra ne yapacaktı? Yatak odasından çırılçıplak çıkacak; yerden eşyalarını toplayarak giyinecek miydi? David onu yatağın üzerine yatırdı, çizmelerini ve külotlu çoraplarını çıkarttı.

Yatağın üzerinde çırılçıplak yatıyor, David ona çok güzel olduğunu söylüyordu. Bir yandan da kendi soyunmağa başlamıştı. January onun pantolonunu çıkartmasını seyretti... Külotla kalmıştı şimdi. Kravatını çıkartırken David neredeyse telâşından kendi kendini bo-

ğazlayacaktı. Gömleğini, çıkarttı, sonra... David de çırılçıplak kalmıştı. Gülümseyerek yatağa doğru yürüdü. January onun erkeklik organına bakıyordu.

David: «Erkek vücudu güzel, değil mi?» diye sordu ona.

January cevap vermemişti. Bir tiksinti duygusuna kapılmıştı. Hele o organ ne biçim bir şeydi?

David gülümseyerek ona yaklaştı. January başını çevirdi. David güldü. «Az sonra sen beni isteyeceksin.»

January sinirlerine hâkim olmağa çalışıyordu. Hayal ettiği güzel duygular neredeydi? Neden irkiliyor ve dehşete kapılıyordu böyle?

David dirseklerine abanarak onun üzerine yattı ve göğüslerini öpmeğe başladı. Sonra ellerini bacaklarının arasına doğru uzattı. January ilk tepkisini bacaklarını sımsıkı kapamakla gösterdi. David şaşkın, «bir şey mi var?» diye sordu. ,

— «Şey... burası çok aydınlık da...»

David güldü. «Aydınlıkta sevişmekten hoşlanmaz mısın?»

— «Hayır.»

— «Siz emredin, ben yapayım,» diyerek kalkıp ışıkları söndürdü.

January karanlıkta onun kendine doğru yaklaştığını seçebiliyordu. Bütün bunlar gerçekten oluyor muydu? Karyolada yatmış, bu yabancı erkeği mi bekliyordu? Sonra, birden doktora gidip doğum kontrolu için bir tedbir almadağını hatırladı. Oysa Linda söylemişti ona.

— «David...» diyecek oldu. Fakat o, January'ye sahip olmak için büyük çaba harcıyordu. Vargücüyle sarılıyordu. January, vücudunun her yanında onun ellerini hissediyordu. Göğüslerinde, bacaklarının arasında vücudunun her yerinde. David onun bacaklarını iki yana açmağa çalışıyordu.

Onu öpmeğe çalışırken January, «David hiç bir tedbirim yok,» diyebildi.

— «Merak etme, ben tedbiri alırım.»

Soluk soluğa kalmış, terden göğsü sırılsıklam olmuştu. Bu arada hâlâ January'nin bacaklarını açmağa çalışıyordu. Genç kız içinde bir kaç kere sert bir dokunun zorlandığını hissetti. David hissetmiyor muydu bunu? Bu olmayacaktı işte! Aksine daha fazla üsteliyordu. Tekrar denedi... January vücudundan bir şeyler koptuğunu hissetti. Öldürecekti David onu! Dudaklarını ısırarak bağırmamak için kendi-

ni güç zaptetti ve tırnaklarını onun sırtına gömdü. «Çok güzel, değil mi? Çok güzel... Hadi sevgilim...» diye David mırıldandı. Ve sonunda January dayanılmaz bir acı duydu. Kemiklerini kırarcasına bir acıydı bu. Birden David geri çekildi ve January karnına sıcak ve yapış yapış bir sıvı yayıldığını farketti. Sonra David kendini sırt üstü yatağa attı... solumağa başladı.

Bir süre sonra David normal soluk alıp vermeğe başladı. January'ye dönerek saçlarını okşamağa başladı. «Memnun musun sevgilim?» dedi ve başucundaki sehpanın üzerinden bir kâğıt mendil alarak onun karnının üzerine yaydı.

January kıpırdamağa korkuyordu. Öyle çok canı acıyordu ki, ürkmüştü. David onu paramparça etmiş olmalıydı. Linda biraz acı duyacağını söylemişti ama bu korkunç bir şeydi. Robot gibi karnını sildi. Kaygan ve yapış yapıştı. Sıcak bir duşun altına girmek istiyordu. Oradan kaçıp gitmeliydi. David onun saçlarını okşadı. «Başını uzatır mısın? Tekrarlayalım.»

— «Başımı mı?»

— «Aşağı...» diyerek onu bacaklarının arasına doğru itti.

January yataktan fırlayarak, «ben eve gidiyorum!» dedi, fakat bacaklarından sızan kanı görünce olduğu yerde kaldı. Çarşafın üzeri de lekelenmişti.

David, yatağın içinde doğrularak, «January neden hasta olduğunu söylemedin,» diyerek ayağa fırladı ve çarşafı çekti. «Şilteye de geçmiş!» diye bağırdı.

January elleri önünde hiç kıpırdamadan duruyordu. Bir adım atacak ya da ellerini çekecek olsa iç organları yerlere dökülecekmiş gibi hissediyordu. David ona baktı. «Halının üzerine damlatmasana! Banyoda pamuk var, kullanabilirsin.»

January koşarak banyoya gitti ve kapıyı kilitledi. Ellerini çekti, hiç de korktuğu gibi bir şey olmadı. Kanama durmuştu. Bir havlu alarak bacaklarını yıkadı. Korkunç bir acı duyuyordu. Ecza dolabının üzerindeki parlak ışık yüzünü aynada sapsarı gösteriyordu. Bir süre kendini seyretti. Makyajı bozulmuş, saçları darmadağınık olmuştu. Bir an önce giyinip gitmesi gerekiyordu. Yüzünü iyiçe yıkadı ve beline bir havlu sararak kapıyı açtı, doğru salona geçti. David ona bakmadı bile. Hâlâ çıplaktı. Çarşafı kaldırmış, şiltenin üzerindeki lekeyi silmeğe çalışıyordu.

January salondan eşyalarını yatak odasından çizmeleriyle çoraplarını alarak tekrar banyoya girdi. Giyinip dışarı çıktığında yatağın üzeri hâlâ çıplaktı, David giyinmişti.

— «Leke kalıp kalmıyacağını ancak kuruduktan sonra anlayabileceğim,» dedi. «Belki temizlettirmeğe veririm. Hadi, seni eve götüreyim.»

Taksiye binene kadar hiç konuşmadı. Sonra birden elini January'nin omuzuna doladı. Kız çekildi. Bu defa David onun elini tuttu. «Seni kırdımsa özür dilerim, ama hasta olduğunu söylemen gerekirdi. Avrupalı erkekler belki bundan hoşlanırlar, ben onlar gibi değilim. Banyoda pamuğu bulabildin mi?»

— «Hasta değilim.»

Bir an için David onun ne demek istediğini anlayamadı. Sonra birden yerinden sıçrayarak, «Tanrım! January yoksa... Ama yirmi yaşında bakire bir kız düşünemiyorum! Üstelik senin gibi bir kız! Oh, Tanrım!»

Bir süre David sessiz, dışarıyı seyrederek oturdu.

January: «Neden kızdın?» diye sordu.

— «Çünkü bakirelerle dolaşmam.»

— «Ne yazık ki birinin de bakirelerle dolaşması gerekiyor. İtalya'da bir erkek daha aynı şeyi söylemişti.»

January'nin evine yaklaşırlarken David şoförü durdurdu. «January,» dedi. «Şu bara gidip bir kadeh içki içelim mi? Seninle konuşmak istiyorum.»

Birer viski ısmarladılar. January hiç sevmiyordu viskinin tadını, ama uyku getirir düşüncesiyle içmeğe çalıştı. Bu gece uyumak istiyordu!

David bardağıyla masa örtüsünün üstüne daireler çiziyordu. «Şaşkınlığım hâlâ geçmedi, fakat ilk beni seçtiğin için gerçekten gururlandım. Sen de memnun olacaksın, bir daha sefere seni mutlu edeceğim. January... senden çok hoşlanıyorum.»

— «Öyle mi?»

— «Evet.»

— «Çok teşekkür ederim.»

David uzanıp onun elini tuttu. «Başka bir söyleyeceğin yok mu?»

— «Bak David...» diye söze girdi. 'Bilmiyorum' diyecekti ama az önce onunla yatmıştı. Çok çirkin olurdu.

— «January seninle evlenmek istiyorum, bunu biliyorsun değil mi?»

— «Hayır.»

— «Niye hayır dedin?»

— «Benimle evlenmek istediğini bilmiyordum, ona hayır dedim. Dee benimle evlenmeni istiyor diye biliyordum, senin istediğini değil. Bütün bunlar çok gülünç David, öyle değil mi? İki yapancı gibiyiz. Belki az önce sevişiyorduk ama yine de yabancıyız birbirimize. Konuşacak bir şeyler arıyoruz, olmuyor. Sevincimizden, heyecanımızdan ne yapmamız gerektiğini bilmez halde olmalıydık şu anda. Âşık olunca çok güzel bir şeyler hissetmeli insan.»

David gözlerini ondan ayırdı: «Nasıl bir şeyler?»

— «Bilmiyorum ama...»

— «Diyelim gece hiç bitmesin isterdik belki.»

— «Evet.»

— «Sahip olduğun insandan ayrılmak istememek... her an beraber olmayı istemek.»

January güldü. «Son günlerde televizyonda aynı filmleri seyrettik galiba.»

— «January, benimle evlenir misin?»

January gözlerini bardağına dikti, bir yudum içti ve başını iki yana sallayarak, «Bilmiyorum David,» dedi. «Sana karşı hiç bir şey hissetmiyorum.»

— «Bak January,» diye onun sözünü kesti. «Az önce söylediklerimiz gerçekte olmayan duygulardır. Belki çok genç yaşta, belki gizli bir aşk yaşarken, belki...»

— «Evet?»

—«Belki de insan aradığı, düşlediği bir kimseyle karşılaştığında. Her kızın düşünde canlandırdığı bir erkek tipi vardır... bazı erkeklerin de aynı şekilde düşlerinde yaşattığı bir kız tipi olduğu gibi. Çoğumuz bu tiplerle ömrümüz boyunca karşılaşamayız.»

— «Karşılaşmamız mı gerekir?»

David içini çekti. «Belki böylesi daha iyi. O zaman insan ondan belki de kopamaz, ayrılamaz. Ama bir hayal, bir düşle de yaşayamayız, değil mi? Evlenemeyiz onunla. Evlilik iki insanın birbirinden hoşlanması ve aynı şeyi istemesiyle doğar.» January'nin cevap vermedi-

ğini görünce, «Seni seviyorum, January,» dedi. «İşte söyledim sonunda.»

— «Söylemek ile söylenilen şeyi duymak çok farklı.»

— «Bana inanmıyor musun?»

— «Beni kandırmağa çalıştığın gibi kendini de kandırmağa çalıştığına inanıyorum.»

— «Beni seviyor musun?»

— «Hayır.»

— «O halde bu gece niçin geldin benimle?»

— «Sana âşık olabilirim diye düşünmüştüm, ama yatmamıza rağmen olmadı.»

— «Bu benim suçum... Bakire olduğunu bilmiyordum, bir dahaki sefere çok farklı olacak, göreceksin.»

— «Bir daha olmayacak, David.»

David bir an cevap veremedi. «Beni tekrar görmek istemediğini mi söylemeğe çalışıyorsun?»

— «Görüşürüz tabiî, ama bir daha seninle yatmam.»

David garsonu çağırdı, hesabı ödedi, «bu gece olanlardan sonra gösterdiğin tepki olağandır.»

January ayağa kalktı, David onun paltosunu giymesine yardım etti. Yolda koluna girerek, «Seni hiç bir şeye zorlamayacağım,» dedi. «Benimle yatmanı istemeyeceğim. Aylarca bekleyebilirim. Belki de haklısın, birbirimizi iyice tanımamız gerek. Fakat bir gün benimle evleneceksin, bundan eminim. Beni seveceksin ve isteyeceksin. Palm Beach'de dört gün dört gece berabr olacağız. Bu bir başlangıç olur. Söz veriyorum, sen istemedikçe yatmayacağız. Bu gece uyumadan önce seni sevdiğimi düşün.»

January evden içeri girer girmez küveti doldurdu, üstünü başını yırtarcasına çıkarttı. Kendini ılık suya bırakarak David'in sözleri üzerinde düşünmeğe koyuldu.

Yatağa yatıp uyumak üzereyken birden David'in onu kapıda öpmeğe bile gerek duymadığını hatırladı.

Ertesi sabah uyandığında kanamanın bütün gece devam ettiğini farketti. İlk aklına gelen Linda'yı aramak oldu fakat ona olayları anlatacak durumda değildi. Onun yüzünün ifadesini görür gibi oluyordu. Telefon rehberinden Linda'nın sözünü ettiği jinekolog doktor Da-

vis'in telefon numarasını buldu. Kanaması olduğunu söyleyince doktor hemen gelmesini söyledi.

Belki tuhaf ama muayene olmak, doktorun karşısına oturup durumunu anlatmaktan daha kolay geldi January'ye. Doktor böylesine fazla bir kanamanın ender rastlanılan olaylardan olmasına rağmen tehlikeli bir durum yaratmadığını söyledi. Doğum kontrolu için ve ağrıları için birer ilâç verdi, bir gün evde kalıp dinlenmesini söyledi.

January eve döndüğünde kapıda, elinde Cartier'den bir paketle zili çalan bir adam gördü. Kâğıdı imzalayarak içeri girdi. Ağır bir altın zincirin ucunda elle oyulmuş bir çiçek bulunan bir kolye vardı paketin içinde. David, kartvizitinin arkasına şu satırları yazmıştı: 'Çiçekler çabuk ölür. Bu, sana olan duygularımın sürekliliğini hatırlatmak için daha uzun yaşayacaktır.'

Kolyeyi çekmecesine kaldırdı. Çok güzeldi, ama David'i düşünecek halde değildi. Eczaneden doktorun yazdığı ilâçları almıştı, doğum kontrol hapı kürüne başlayacak istek yoktu içinde. Çekmecesine, Cartier mağazasının küçük paketinin yanına koydu onları... Ağrı dindirici hapını yuttu, sonra Linda'ya telefon ederek sabah dişçiye gittiğini, öğleden sonra da evde olmayacağını söyledi.

Yatağına girip eline bir kitap aldı... az sonra ilâçların etkisiyle uyuyakaldı. Saat beşte telefonun ziliyle uyandı. Arayan David'di. January ona kolye için teşekkür etti. David, akşamüzeri birer içki içmek üzere buluşalım mı?» diye sordu.

— «Pek sanmıyorum, yapılacak çok işlerim var.»

David durdu. «Hafta içinde de benim işlerim çok olacak. Birkaç yabancı firma yöneticisi gelecek, akşamları onlarla beraber çıkmak zorunda kalacağım.»

— «Ziyanı yok, David.»

—«Ama seni her gün telefonla ararım. Boş olduğum ilk gece buluşuruz. Önümüzdeki hafta için de 'Halr' oyununa bilet alacağım.»

— «Peki, David.»

Telefonu kapadıktan sonra ışığı yakmadan yarı karanlıkta yatağa uzandı. Yarı uyanık, yarı uykuda hissediyordu kendini. Çok güzel bir duyguydu bu. Saat dokuza doğru ilâcın etkisi hafifledi ve yatağında doğrulup, ışıkları yaktı. Önünde koskoca gece vardı. Yemek yemeyi düşündü, ama çok da acıkmamıştı.

İlgi çekici yazılar hazırlamak için notlar almıştı. Bunları Linda'ya

göstermek niyetindeydi. Notlarına tekrar gözattı. Bir konu seçerek yazmayı tasarladı. Özellikle 'Otuzundan sonra hayat var mı?' başlıklı yazı ilgi çekici geliyordu ona.

Linda bir gün tecrübeli fakat orta yaşlı bir kadını geri çevirerek genç ve tecrübesiz bir kızı işe almıştı. Bu olay January'yi çok düşündürmüştü. Linda, 'kırk yaşında bir sekreter istemem doğrusu' demişti. Yirmi yıldır bir fabrikada genel müdür sekreterliği yapmış olması benim için hiç önemli değil. Gloss gençlerin dergisidir, elemanlarının da genç olmasını isterim.'

January iş için görüşmeler yapmağa gittiği yerlerdeki sekreterlerin de on dokuz, yirmi dokuz yaşları arasında olduklarına dikkat etmişti. Tabii yöneticiler için durum farklıydı. Linda da otuzuna yaklaşıyordu ama, diğer yöneticilere kıyasla genç sayılırdı.

Linda'yı seviyordu. Yalnız, dergi için harcadıkları ortak çabanın dışında farklı dünyaların insanlarıydı ikisi. Dergi içinde Linda güçlüydü. Koridorlardan geçtiğinde görenler kendilerine çekidüzen verirlerdi. Haftalık toplantılarda soğukkanlı, güzel ve sözünü geçirmesini bilen bir başkandı. Görünüşü ve tavrıyle herkesin hayranlığını kazanmıştı. Fakat derginin dışında özellikle erkeklerle ilişkisinde bu güçlüğünden iz kalmıyordu. January, onun yanımda bir erkek olmadan yaşayamam anlayışını kavrayamıyordu bir türlü. Herhangi bir erkekle cinsel ilişkide bulunmanın zevki ne olabilirdi? January bir önceki geceyi hatırladı. İçini söken acıyı duymadan önce de zevk alamamış, David'e karşı hiç bir istek duymamıştı. Acaba bir eksik yanı mı vardı?

Bunu yakın hissettiği birisiyle konuşması gerekiyordu, ama Linda ile değil! Hemen ona vitamin ilâçları vererek bir psikologla görüşmesini söyleyecekti çünkü.

Birden Mike ile görüşmek için bir istek duydu. Belki ertesi gün öğle yemeğinde buluşabilirlerdi. Ona olanları açıkça anlatamazdı ama biraz olsun onunla konuşursa rahatlayabilirdi. Saat dokuz buçuktu. Mike evde olmazdı bu saatte, ama January bir not bırakabilirdi.

Telefonda Mike'ı karşısında bulunca çok şaşırdı. (Yoksa Dee ile... Çok mu uygunsuz bir saatte aramıştı acaba?) «Tavla mı oynuyordunuz yoksa? Ben sonra da arayabilirim, meşgul etmeyeyim.»

— «Yok sadece uyandırdın beni.»

— «Oh, özür dilerim. Dee'den de benim adıma özür diler misin?»

— «Dur bir dakika, saat kaç?»

—«Dokuz buçuk.»

—«Uykum tamamen açıldı, üstelik kurtlar gibi acıktım. Bir taksiye atlayıp sana uğrasam biraz bir şeyler atıştırsak nasıl olur?»

— «Dee nerede?»

— «Onu öldürüp cesedini gardroba astım.»

— «MİKE!»

— «On beş dakikaya kadar kapının önüne çıkmış ol, gelip seni alacağım. Bol bol konuşuruz.»

David ile bir gece önce eve dönerken uğradıkları bara gittiler. January David'le birlikte oturdukları masaya bakmadı bile.

Mike: «Artık yaşlanıyorum,» dedi. «Öğleden sonra golf oynadım, saat beşte eve döndüm, sızmış kalmışım. Dee yemeğe çıkıp sonra da sinemaya gitmek istedi, ama yerimden kımıldayacak halim yoktu. Uyuyup kaldığımı görünce bir kadın arkadaşına tavla oynamağa gitmiş, not bırakmış bana. Bütün gece uyuyacağımı sandı her halde.»

— «Ben uyandırdım seni, özür dilerim.»

— «Yoo, çok memnun oldum buna.» Garson ısmarladıkları hamburgerleri getirdi. Mike hemen yemeğe başladı. «Baksana nasıl acıkmışım. Geceyarısı midem kazınarak uyanacaktım. Hem seni de görmemiş olacaktım.» Gözlerini kısarak, «bu gece nasıl oluyor da evde oturuyordun sen?»

— «Dün gece David'le beraberdik, bugün bir toplantısı varmış galiba.»

— «Yani aranız pek iyi değil demek oluyor bu.»

—«Cartier'den bir kolye hediye etti bana.» January birden söyleyivermişti bunu.

— «Noel için henüz erken sayılmaz mı?» Bira bardağını iterek bir sigara yaktı.

—«Benimle evlenmek istiyor.»

Mike güldü. «Uzun bir hikâye bu anlaşılan. Neden sonundan başladın?»

— «Onu sevmiyorum.»

— «Emin misin? Yani onu çok kısa bir süredir tanıyorsun. Her neyse, kararın kesin anlaşılan.»

— «Kesin.»

January uzanıp onun sigarasından bir tane aldı. Mike kaşlarını

kaldırarak, «Ne zamandan beri sigara içiyorsun?» diye sordu.

— «Bir reklam işi için öğrenmek zorunda kaldım. David için üzgünüm.»

Mike güldü. «Bunu kendisine söyle, bana değil. Kaybedilen bir şey yok ki! Demek seni gezmeğe çıkarttı ve evlenme teklif etti. Kolyesini geri ver olsun bitsin.»

Jonuary yarım kalmış hamburgerine baktı. Babası, David'le aralarında herhangi bir yakınlık kurulmuş olduğunu düşünmek bile istememişti. Kolyeyi David'in sadece kur yapmak için hediye ettiğini düşünmüş olmalıydı. Mike kendi kızına karşı hiç de herkesin onu tanıdığı gibi açık görüşlü davranmıyordu.

— «Mike, cinsel çekiciliğim var mı benim?»

— «Ne saçma bir soru bu!»

— «Var mı?»

— «Ben nasıl bilebilirim? Güzelsin, vücudun güzel, ne bileyim, hoş bir kızsın ama, cinsel çekiciliğini ancak sana bu konuda yakın olan biri bilebilir. Hem bana çekici gelen bir kadın başka erkeğe gelmeyebilir.»

— «Ben seni çekici buluyorum.»

Mike ona baktı, sonra başını sallayarak, «Ama David'i çekici bulmuyorsun, öyle mi?»

—«Hayır, bulmuyorum.»

Mike hafif bir ıslık çaldı. «Bütün New Yorklu kızların peşinde koştuğu, ünlü bir sinema yıldızının hayran olduğu genç adama karşı demek hiç bir şey duymuyorsun? Cinsel çekiciliği olmadığını söylüyorsun... ve beni daha çekici buluyorsun.»

— «Belki sana benzeyen birine rastlamam gerek.»

Mike sert bir tavır takındı. «Böyle konuşma. David'den pekâlâ hoşlanıyormuş gibi davrandın bu kadar zaman.»

— «Hoşlanıyordum ondan. Hâlâ da hoşlanıyorum ama âşık değilim.» Gülmeğe çalıştı. «Belki de saçları sarı olduğu için.»

Mike bira bardağını bir kenara iterek, «Her karşına çıkan erkek benim yüzümden önemsiz olacak, öyle mi?»

— «David hakkında fikrimi değiştirdiğim için bu kadar öfkelenmene gerek yok.»

— «Bunu kafandan atmazsan her karşına çıkan erkek hakkında kısa zamanda fikrini değiştirebilirsin. Sonuç da bir felâket olur.»

Sesini alçaltarak devam etti. «Dinle bak, olmadık hayaller kurma benimle ilgili olarak. Hiç bir özelliği olan bir kişi değilim ben. Babanım... kız çocukları babalarına düşkün olur. Fakat şunu kafana sok: Hayalini kurduğun kimseyi yer yüzünde bulamazsın. Kadın aşırı bir duygusallıkla düşlerinde böyle bir erkek yaratır. Baban olarak baktığın adamın, erkek olarak çok farklı olduğunu anlayacak yaştasın artık.»

— «Ben seni erkek olarak görüyorum zaten, babam olarak değil.»

— «Sen beni sadece kendimi sana gösterdiğim yanlarımla görebilirsin. Şunu açıkça söyleyeyim, hiç iyi bir baba olamadım. Koca olarak daha da beter bir adamdım. Hiç bir kadını mutlu edememişimdir. Benim için önemli olan kurduğum cinsel ilişkiydi. Ömrümde sevmedim, hâlâ da kimseyi sevdiğim yok.»

— «Beni sevdin ama... hâlâ da seviyorsun.»

— «Evet ama her akşam seni gezdirip, yanı başından ayrılmadan, her şeyinle gerektiği gibi ilgilenmedim. Ben kendi yaşantımı sürdürdüm. Her zaman böyle yaptım.»

— «Çünkü annem ölmüştü, haklıydın.»

— «Öldü mü? O kendi kendini öldürdü.»

January başını salladı, fakat onun doğru söylediğine inanıyordu bir bakıma. Mike birasından bir yudum aldı, gözlerini bir noktaya dikerek daldı. «Evet, annen hamileydi, ben de keyif çatıyordum. Bir gece adamakıllı sarhoş olup benden hıncını alacağını söyleyen bir not yazmıştı. Onu banyoda kanlar içinde buldum. Çocuğu düşürmek için kendine bıçak saplamıştı. Çocuk da yerde kanlar içindeydi... henüz tam şekillenmemiş... Beş aylık bir erkek çocuktu. Meseleyi örtbas etmeyi başardım. Normal bir çocuk düşürme olayı şeklinde duyuruldu etrafa.» Sustu, ona bakarak, «Artık biliyorsun.»

— «Neden anlattın bunu bana?»

— «Biraz katı olabilmeyi öğrenmeni istiyorum. Kendi kendini nasıl yöneteceğini bilmelisin. Benim kızım olmasını bil, Mike Wayne'in kızı. Beni bu kadar çok seviyorsan, ne olduğumu bilerek sev. Düşlerinde yaşattığın kişi olmadığımı görüp beni olduğum gibi sevebilirsen o zaman seni mutlu edecek bir erkekle karşılaşır, ona âşık olabilirsin. İstediğin şeyin peşinden gitmesini bilmelisin. Hayallerinle yaşama. Annen gibi yenilgiye uğramanı istemem. Bir tek söz söyleme-

miştir bana. Sadece o iri kahverengi gözlerini diker, bakardı. Bir sevgilisi olduğunu öğrendiğim zaman neredeyse ona saygı duydum. Kıskandım ve onu tekrar elde etmek için savaşmağa karar verdim. Ama sevgilisini de elinde tutamadığını öğrendim. Sarhoş olana kadar içer, sonra benden dert yanar ağlarmış ona. Ne zaman yüzüne baksam o iç çekişleri görürdüm.» Kızına döndü. «Sakın ağlama. İkimiz için giriştiğim bu oyundan dolayı çok defalar ağlamak istediğim olmuştur.»

— «İkimiz için mi dedin? Sadece benim içindi hani?»

— «Benim için de tek çıkar yol buydu. Elde edeceğim imkânlar da senin işine yarayacaktı. Koskoca bir daire, bir hizmetçi, bir otomobil... Sen istemedin hiç birini. Ama bütün bunlara sahip olduğunu bilerek bir savaşa atıldın. Dee seni yakışıklı bir gençle tanıştırdı, onu da saçının rengi yüzünden beğenmedin. Seninle evlenmek istediğini söylemiş. Fakat bu teklifi yapan her erkeğin karşısındaki kadına çılgınca âşık olduğu anlamına gelmez. Pazar akşamı iş görüşmeleri numarasını yutmam ben. Çok defalar kendim de aynı yalanı kıvırmışımdır.»

— «Karla ile beraber midir acaba?»

Mike omuz silkti. Eğer şansı varsa... belki de var. Bence Karla ile beraber olmayı başaran bir erkek, ondan sıyrılmasını da bilmelidir. Ben bunu yapardım.» Sustu ve düşünceli düşünceli baktı ona. «David şu anda seni birinci plana almadığı için ona âşık olduğunu kabul edelim. Gerçek şu: Karla ile beraberliğinin en hararetli günlerinde seninle bundan daha fazla ilgilenemezdi.» Güldü. «Hiç düşünmüş müydün bunu? Şimdilik seni uzak tutuyor. Erkek duygusallığını ortaya koymadıkça bir kız ona âşık olamaz ki.» Yaptığı tahlil onu rahatlatmıştı. «Tamamen sana dönmesini bekle. O zaman her şey bambaşka olacak, buna eminim.»

— «Karla'dan sıyrılmasını bilirdin demek?»

— «Ne?»

— «Karla'dan sıyrılmayı başarırdım, demedin mi?»

— «Bütün bu söylediklerimin arasından yalnız bunu mu duydun?»

— «Hepsini duydum, sadece bir soru soruyorum.»

— «Tabiî başarırdım,» diyerek birasını bitirdi

— «Benim için zorlu bir rakip olduğuna inanıyor musun gerçekten?»

Gülerek elini okşadı. «Sen genç bir kızsın, Karla ise tecrübeli bir kadın. Ama korkulacak bir şey yok. David sana evlenmek istediğini söylemiş. Bu, seni seçtiğini gösterir, tabiî ilerisi için.» Gülüyordu. «İlerde, kendinin istediği zaman için.»

— «Kendinin istediği...» January güldü. «David'in beni etkilemek için neler yaptığını düşünemiyor musun?»

Mike masaya yumruğunu indirerek, «Denemeğe mi kalkıştı o köpoğlu?» Yüzü iyice gerilmişti. «Onu öldürürüm! Bana seninle... herhangi bir yakınlık kurduğunu söylemeğe kalkışma.»

January babasının gösterdiği bu tepkiye şaşırmıştı. Bütün kadınları elinden geçiren Mike birdenbire kızının masumiyeti konusunda hassaslaşıvermişti. Çılgınca bir şeydi bu. Yalnız onun bu tepkisi January'yi, gerçeği ona söylememesi gerektiği konusunda uyarmıştı.

— «David her zaman çok incelikle davrandı bana karşı, ama onu istediğim gibi evirip çevirebilirdim.»

— «Her kadın yapabilir bunu, bacaklarını açıp yatarsa tabiî. Ama sen başkasın. David de biliyor bunu.»

— «David! David!» Öfkeyle ona sövercesine tekrarladı. «Dee yakışıklı kuzenini bana tanıştırıyor ve ona âşık olup evlenerek mutlu olmam bekleniyor. Yine de çaba gösterdim, kendimi inandırmağa çalıştım. Senin de istediğin bu muydu? Ona âşık olmamı, beyaz gelinliğimle karşınıza çıkmamı ve büyüdüğünde bir 'David' bulup evlendirmek için bir kız çocuğu doğurmamı mı istiyordun sen de? Hepsi bu mu olacaktı?»

Mike hesabı getirtti, yerinden kalkıp cebinden para çıkarttı ve masanın üzerine bıraktı. Karanlığın içine doğru yürümeğe koyuldular. Uzun saçlı iki genç geçti yanlarından. Pantolonlarının arkasında kırmızı kelebek motifleri vardı. Sokak lambasının altında durup öpüşmeğe başladılar.

Mike: «Bak,» dedi. «Bütün dünyayı bir aşk salgını kasıp kavuruyor.»

— «Kırmızı kelebekler.»

— «Ne?»

— «Kanada'da toplumcu bir partidir bu. Buraya bir grup gel-

di. Linda onlarla ilgili bir yazı hazırlamayı düşünmüştü ama bizim dergiye göre bir konu değil.»

— «Biliyor musun, 'hepsi bu mu?' diye sorduğun zaman insanın yaşantısında daha ne olabilir, diye düşündüm. Bu yeterli midir, değil midir? Yaşamak nedir? Sahne hayatı nedir? Değer ölçüleri çok değişikti. Benim yaptığım filmlerde kötü adamlar ölürdü hep. Filmin kahramanı kazanırdı bütün döğüşleri. On yıl önce yirmi yaşında olsaydın ve David seninle evlenmek isteseydi. 'Ne acelen var?' derdim sana. 'Sana bütün dünyayı vereceğim.' Ama ne ben aynı durumdayım, ne de dünya o zamanki durumunda. Senin için en kestirme yolu seçmeğe çalışıyorum şimdi. Bakıyorum da bugünkü haliyle dünya hiç de yaşanacak gibi değil. İstersem ben her şeye sırtımı çeviririm, elli iki yaşında bir adamım. İyi bir hayatım oldu, artık her şeyden elimi eteğimi çektim. Ama sen sırt çeviremezsin... çünkü bu ortamda yaşamak zorundasın. Ben de eskisini geri getiremem. Plaza'daki odamız şimdi başkasına alt bir yer oldu. Capitol Tiyatrosu, iş hanı haline getirildi. Eski dünya yok oldu artık. Ne yazık ki, bu değişen ortam içinde yaşamak zorundasın. Başka çaresi de olmadığına göre yaşamana bak. Bir sabah gözlerini açtığında bir de bakacaksın ki her şey bitmiş artık senin için. Bir gecede! Yaşamana bak, çünkü geriye döndüğünde hayatın çarçabuk geçiverdiğini göreceksin.» Kolunu onun omuzuna doladı. «Bak, bir yıldız kaydı. Hemen bir şey dile.»

January'nin evinin önüne geldiler. January gözlerini yumdu. Fakat düşünmek istediklerinin hiç birini düşünemiyordu. Gözlerini açtığında Mike gitmişti. Onun arkasından baktı. Her şeye rağmen yenilmiş bir insan gibi yürümüyordu.

Sonra karanlık odada yatağına uzanıp babasının söylediklerini düşünmeğe koyuldu. Bu ortam korkutuyordu onu. January'nin adına, kendi adına korkuyordu. Evet, January'nin dünyasıydı, tıpkı babasının söylediği gibi. İkinci bir yol yoktu onun için, yaşamak zorundaydı. Eğer isterse doyasıya yaşayabilirdi. Yenilmeyecekti! Bunu babasına ispatlayacaktı.

Kendi kendine gülümsedi, «Babacığım,» diye fısıldadı. «Dee eve döndüğünde benim problemlerimden söz ederek ne kendini ne de onu üzme. Çünkü gülüyorum, babacığım bak... ağlamıyorum artık.»

10

Fakat Dee, January'nin problemlerini dinlemek üzere evde kocasını beklemiyordu. Mike'ın akşam üzeri sızıp kaldığını görünce içerki odadan sessizce bir yere telefon etmişti. Sonra bir iki satır karalayarak başucuna, telefonun altına sıkıştırmıştı. Uyandırmağa kıyamadığını ve bir arkadaşına tavla oynamağa gittiğini yazmıştı ona.

Otomobiline bindi, Mario'ya kendisini Waldorf'a bırakmasını söyledi, «Bir arkadaşımın ziyaretine gideceğim. Saat on birde Park Meydanının girişine beni almağa gel.» Waldorf Oteline girdi, bekleme salonundan geçip öbür kapıdan Lexington Meydanına çıktı. Bir taksi çevirdi. Gideceği yer yakındı, yürüyebilirdi. Fakat bir an önce oraya varmak için öylesine sabırsızlanıyordu ki, saat henüz altıydı. Altı buçukta orada olacağını söylemişti. Daha iyi ya, yarım saat fazla beraber olabileceklerdi.

Evin önüne geldiğinde kapıcı kiracılardan birinin eşyalarını kamyona yüklemekle meşguldü. Dee asansöre doğru yürüdü. Asansörcü değişmişti. Yeni asansörcüyle daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Dee kat numarasını söyleyince adam sadece başını eğdi.

Asansörden indi. Koridorun sonundaki kapının zili çaldı. Asansörcü onun hangi kata gittiğine bakmadı bile. Zili tekrar çaldı. Saatine gözattı. Altıyı çeyrek geçiyordu. Bu saatte nereye gitmiş olabilirdi? Çantasından bir anahtar çıkararak kapıyı açtı, ışıkları yaktı. Bir sigara yakıp kendine içki hazırladı.

Sonra aynanın karşısına geçti, saçlarını taradı. Bugün tesadüfen Ernest'e saçını dümdüz taratmıştı. Topuz yaptırdığı zaman yatar yatmaz bozuluyordu. Dümdüz saçlarını açık bırakıp dolaşan kızlara nasıl imreniyordu! Elizabeth Arden'in yeni çıkarttığı tek tek takılan kirpiklerine baktı. Çok güzel duruyordu. Işıklardan birini söndürdü, tekrar aynaya baktı. Evet, böylesi daha iyiydi.

Bir koltuğa oturup içkisini yudumlamağa koyuldu. Kalbi çarpıyordu. Buraya çok defalar gelmiş olmasına rağmen her gelişinde genç bir kız gibi kalbi heyecanla çarpardı.

Saat yediyi beş geçe kapının bir anahtarla açıldığını duydu.

Karla omuzuna asılı duran çantasını sandalyenin üzerine koydu, sonra yağmurluğunu çıkarttı. «Geç mi kaldım?» dedi kayıtsızca.

— «Geç kaldığını pekâlâ biliyorsun. Neredeydin?»

Karla güldü. «Yürüyüşe çıkmıştım. Akşam karanlık bastırırken yürümeyi çok severim. Üstelik bugün dersanede yalnız iki saat çalıştım, vücudum zindeliğini kaybetmesin diye yürüyüşe çıktım.»

— «Gerekli bulduğun için değil, özellikle gecikmek için yürüyüşe çıktın, beni bekletmek için!» Sustu, çünkü sesini biraz fazla yükseltmiş olduğunu farketti. «Karla, niçin böyle yapıyorsun?»

Karla hafifçe gülerek kollarını açtı. Dee bir an duraladı, sonra onun kolları arasına koştu. Karla'nın öpüşleri onu yatıştırmıştı.

Karanlıkta yatağın içinde birbirlerine sımsıkı sarılmış yatarlarken Dee, «Keşke hep böyle beraber olabilsek,» dedi. «Hiç ayrılmasak!»

— «Sadece ölüm süreklidir,» diyerek Karla onun sigarasına uzandı. Altın tabakasını açarken hayranlıkla, «Çok güzel.» diye mırıldandı.

— «Mike hediye etti. Sana verebilirim ama daha önce verdiğim üç tabakayı da kaybettin.»

Karla sigara dumanlarını üfleyerek omuz silkti. «Sigarayı bırakmam için birer uyarı olsa gerek bunlar. Neyse günde on taneye indirdim.»

— «Sağlığına ne kadar düşkünsün! Yürüyüşler, balę dersleri.» Dee sigarasını yakmak üzere cümlesini yarım bıraktı. «Biliyor musun yeni bir vasiyetname hazırlattım.»

Karla güldü. «Dee, boşuna uğraşıyorsun, hiç bir zaman ölmeyeceksin sen! Kötüler uzun yaşar.»

— «Senin hesabına da on bin dolar yatırdım.»

Karla tekrar güldü. «Paraları sen yatırıyorsun, ben çekiyorum. Banka memurlarının gözünden kaçmıyordur bu.»

— «Beni tanımıyorlar,» diye Dee atıldı.

Karla yataktan fırladı. «Ama ben ne yapayım, herkes beni tanıyor!» diye kendiyle alay edercesine güldü.

— «Ah sen yok musun! Gel buraya.»

Karla üzerine bir sabahlık geçirdi, televizyonu açtı. Bağdaş kurarak yatağa oturdu ve elindeki düğmeye bastı. Bir film programı bulana kadar kanal değiştirdi. Greta Garbo, Joan Crawford ve Barrymore'un başrolleri paylaştığı bir film buldu.

— «Dee, kaçta evde olman gerekiyor?» diye sordu.

Dee ona sokuldu. «Belirli bir saatim yok. Mike bütün gün golf

oynadı, sonra eve gelip yattı. Artık sabah uyanır: Yine de Joyce'a tavla oynamağa gidiyorum, diye bir not yazıp bıraktım.»

— «Joyce kim?»

— «Öyle biri yok, uydurdum. Böylece Mike benim nerede olduğumu istese de kontrol edemez.»

Karla : «Mike çok hoş bir adam.»

— «Sadece senin için evlendim onunla.»

Karla başını arkaya atarak bir kahkaha savurdu. «Dee! Gazetecilerle görüşme yapmayı kabul etmediğim için beni aptal bulurlar, ama şu söylediklerine inanacak kadar da aptal değilim!»

— «Ama doğru bu! Evlenmeden önce söylemiştim sana... daha Mike'ı bile tanımadan önce evleneceğimi söylemiştim. Gerekliydi. Geçen yıl baharda David bizi gezdirdiği sıralar herkesi bir merak almıştı. Senin durumunda dikkati çekecek hiç bir şey yoktu ama benim için durum farklıydı. Seni zaten kendi hayatını yaşayan yalnız bir kadın olarak biliyorlar. Oysa beni gazetelerde görmeğe alışkındılar. Operaların açılışlarında, balolarda. Üç büyük derneğe üyeyim... ayrıca kendi işlerim var. İki firmaya ortağım. Akşam yemeklerine, kokteyllere davet ediliyorum. Bu toplantılara bir 'kavalye' ile gitmem gerekiyordu. İspanya'da benim adıma bir hastane açılıyor. Gelecek yıl oraya gittiğimde kocam görecek bu işleri. Bir skandal çıkmasına göz yumamazdım.»

— «Bütün servetini derneklere hediye edip bu keşmekeşten kurtarsana kendini.»

— «Her şeyden elimi eteğimi çekeyim mi yani, öyle mi? Senin yapmağa çalıştığın şeyi ben de deneyeyim?» Dee ona baktı. «Böyle bir şey yaparsam ömrümün sonuna kadar benimle oturmağa söz verir misin?»

— «Ne yazık ki, ömrümün sonuna kadar tek başıma kalmak isterim.»

— «Sen yalnızlığı seviyorsun, beni ise yalnızlık ürkütüyor. Yalnız kalmaktan oldum olası nefret etmişimdir. Fakat sen hayatıma girene kadar dehşet verici bir korku haline gelmemişti bu bende. İlk defa sessizce ortadan kaybolduğun zaman bir şişe içki devirdim. Seni kaybetmek yine üzücü olur ama hiç değilse yalnız kalmam artık.»

Karla filmi izlerken; «Bu korkuyu da hiç anlamıyorum,» dedi.

— «Belki çok yalnız büyüdüğüm için ürküyorum. Annemle baba-

mı çok küçük yaşta kaybettim. Çok param vardı, ama güzel değildim. Hoş varlıklı olduğum için önemli sayılmazdı. Ne korkunç bir duygudur bu bilir misin? Her karşılaştığın erkek seninle paran için ilgilenirse nasıl bir duyguya kapılırsın acaba?»

— «Gülünç bu! Çok güzel bir kadınsın sen.»

Dee güldü. «Paranın getirdiği bir güzellik benimkisi. Giyim kuşam, perhiz, v.s. Jackie Onasis ya da Babe Palen gibi doğuştan bir güzelliğe sahip değilim.»

— «Bence güzelsin.»

Joan Crawford'un yüzünü yakından gösteren sahneyi izliyorlardı. Dee, «güzel kadın,» dedi. «Güzelliğiyle para kazandı. Beraber olduğu erkekler de güzelliğine tutkundular onun. Ben ise paramla güzel oldum. Ama bunu o kadar iyi biliyorum ki, hiç bir erkeğe kapılmamışımdır. Genel olarak erkeklerden nefret ederim zaten. Kadınlar farkıldır. Parası olan kadınları seçmişimdir hep. Onlar ben olduğum için önem veriyorlardı, param olduğu için değil. Hepsi öyleydi. Ama onlardan birine tutulmadım. Seninle karşılaşana kadar sevebileceğime inanmıyordum. Karla... biliyor musun, tek sevdiğim insansın.»

— «Film henüz bitmedi.»

— «Şunu kapasana!»

Karla televizyonun sesini kısarak Dee'ye döndü. «Memnun musun şimdi?»

Dee ona baktı. «Biliyor musun, seninle karşılaştığımdan bu yana tek gün memnun olmadım.»

— «Ama az önce beni sevdiğini söylemiştin, yanılmıyorsam.» Karla sessiz filmi seyretmeğe devam ediyordu.

— «Bu yüzden mutsuzum zaten! Anlamıyor musun? Böyle yan yana olduğumuz anlarda bile...» Elini Karla'nın sabahlığının altında sokarak onun çıplak vücudunu okşamağa başladı. «Sana böyle dokunabildiğim anlarda bile bana ait olduğunu hissedemiyorum, sana hiç bir şekilde yaklaşamıyorum.»

— «Beni baştan çıkartıyorsun ama böyle. Şimdi sabahlığımı üzerimden atıp sevişmek geliyor içimden.»

Dee bir defa daha beraberliklerinin anlatılmaz güzelliğini hissetti. Sonra ona sımsıkı sarılarak, «Karla sana tapıyorum. Yalvarırım beni mutsuz etme,» dedi.

— «Az önce seni çok mutlu ettiğimi sanmıştım.»

Dee başını çevirdi. «Ben sadece cinsel ilişkimizden sözetmiyorum. Sessiz sedasız ortadan kaybolduğun zamanlar beni ne kadar mutsuz ettiğini anlamıyor musun?»

— «Ama her defasında geri dönüyorum, biliyorsun bunu.»

— «Hiç bir zaman kesinlikle bilemiyorum... tekrar ne zaman kaçıp gideceğini bilemediğim gibi. Karla tam dokuz yıldır seni çılgınca sevdiğimi ve bu süre içinde sadece birkaç ay beraber olabildiğimizi hiç düşündün mü?»

Karla televizyonun sesini açtı. Greta Garbo, Barrymore ile bir aşk sahnesinin doruğundaydı. «Uzun süre bareber olursak benden bıkarsın.»

— «Asla.»

Karla gözünü televizyondan ayırmadan, «Sevgili Dee, senin yalnız olmayı istemediğin gibi benim de yalnız olmayı istediğim zamanlar oluyor.»

Dee onun elindeki televizyon düğmesine uzanarak kapattı. «Karla, ilk defa doğum kontrol hapları aldığım zamanı hatırlarsın. Yemin ederim bir daha almayacağım o hapları. Beni her terk edip gidişinde acı çektim... ama her defasında kendi kendimi daha güçlendirdiğime inandırıyordum, nasıl olsa geri dönecektin. Fakat geçen yıl baharda birdenbire ortadan kaybolduğunda bileklerimi kesmiştim. Marbella'daydım o sıralar. Olay örtbas edildi, orada doktor arkadaşlarım vardı. O zaman evlenmeğe karar verdim, yoks aklımı kaçırabilirdim.»

Karla grimsi gözlerini ona çevirdi, arzuyla baktı. «Bu anlattıklarına üzülüyorum. Belki de en iyisi hayatından tamamen çekilmem olacak.»

— «Oh! Karla!» diye Dee ona sarıldı. «Sensiz yaşayamam ben! Böyle sahneler yaratmağa devam edersem beni terk edeceğini biliyorum. Mike ile evlenmemin bir başka nedeni de buydu. Diğerlerine benzemiyor, kendi istediğim gibi idare edemiyorum onu. Karısı rolünü oynamak zorundayım, isteklerine cevap vermem gerekiyor. Bu yalnızca sana bağlanmamı engelliyor, avunuyorum onunla... rolümü iyi oynadığım sürece Mike benden ayrılmayacaktır... çünkü hiç parası yok... üstelik kızına da on milyon miras bırakacağım.»

— «Seni çok değiştirmiş anlaşılan. Sen, dizginleri kimsenin eline vermezdin.»

Dee güldü. «Her an vazgeçebilirim bundan.» Sonra yalvarırcası-

na Karla'ya baktı. «Palm Beach'e gelmelisin. Mike bütün gün golf oynayacak... beraber oluruz... gecelerimizi de birlikte geçirebiliriz. Ev çok büyük, bizi yakalayamaz.«

Karla güldü. «Yeni evli bir çiftin konuğu olmam pek çok söylentilere yol açar.»

— «Tatillerde gelirsen kimsenin aklına bir şey gelmez. Herkesin konukları olur tatillerde... sonra bir süre daha kalırsın... kimsenin dikkatini çekmez bu.»

— «Bakalım,» diyerek Karla onun elinden düğmeyi aldı ve kalkıp televizyonu açtı. Sonra tekrar yatağa oturup kanalları değiştire değiştire başka bir film aradı. Gary Grant'ın bir filmini buldu, keyifle yerine yerleşti. «Çok hoş bir adam... Onunla az daha bir film çevirecektik, anlaşamadık.»

Dee uzanarak Karla'nın kusursuz yüzünü seyre daldı. Onu yandan görüyordu. Kulağının arkasındaki dikiş izleri gözüne çarptı ve Karla'nın neden yüzünü gerdirmek gereğini duyduğunu merak etti. Yedi yıl önce kendisi de yaptırmıştı aynı ameliyatı, ama Karla için yaptırmıştı. Bir yıl önce tekrar yüzünü gerdirdi, yine Karla için. Geçen yıl onun gözlerinin altındaki kırışıklıkları, çenesinin sarktığını fark edince güzel yüzünün bir an önce bozulması için dualar etmeğe başlamıştı. O zaman kimse Karla'yı beğenmez, böylece kendisine ait olur diye düşünmüştü. Oysa son defa ortadan kaybolduğunda Karla ameliyat olmuştu. Neden yaptırmıştı bunu? Tekrar film çevirmek niyetinde değildi. Gelen teklifleri reddediyordu. O halde neden yüzünü gerdirmişti? Birden içinin ezildiğini hissetti. Karla, David'e tutkun muydu yoksa? Dee, onun David'i peşinden sürüklemekle kendi kendini tatmin ettiğine inanmıştı. Ansızın bir korku kapladı benliğini. Karla bir cinsel sapıktı... bunu Dee'ye söylemişti. Küçükken farkettiğini anlatmıştı bir defasında ona. Üzerinde durmamıştı ama Dee'ye kalırsa bale dersleri aldığı sıralarda ortaya çıkmış olmalıydı bu sapıklığı. Karla'nın erkeklerle de pek çok aşk macerası olmuştu. Karşı cinse de ilgi duyduğunu söylerdi. Dee umutsuz gözlerini yumdu. Yirmi yıl önce Karla Hollywood'da Christopher Kelly adında bir aktörle uzun süre beraber olmuştu. David bu adama çok benziyordu. Belki de belli bir tip erkeklere karşı özellikle ilgi duyuyordu. Karla'ya baktı. Karla ona içtenlikle güldü ve tekrar televizyon seyretmeğe koyuldu. Dee avaz avaz bağırmak istiyordu. Yanyana uzanmışlardı. Bu kadar yakın

olmalarına rağmen ona istediği şeyleri soramıyordu. Cinsel ilişki kurmuş olmaları hiç bir şekilde onun özel hayatını ve duygularını öğrenmesi için yeterli değildi. Ne gözyaşları, ne tehdit, ne de parayla Karla'nın gizli dünyasının kapılarını açmak mümkündü. Dee onun cimriliğini yıllar önce farketmişti. Karla milyonlara sahipti ama aralarındaki yakınlık, ancak Dee ona yüklüce miktarlarda para vermeğe başladıktan sonra doğdu. Bu gece ise on bin dolar sadece kibar, fakat soğuk bir tavırla gülümsemesine yaramıştı. Başka bir şeyler düşünüyor gibi bir hali vardı. Belki David'e aşık olmuştu. Aralarındaki bütün duvarları hiçe sayacak kadar içini kemiren bir korku kaplamıştı Dee'yi.

— «Karla, David'i görüyor musun son günlerde?»

Karla televizyon seyretmeğe devam ederek, «evet.» dedi.

— «Galiba January'yi çok beğeniyor.»

— «Sen öyle olmasını istiyorsun galiba.»

— «Aranızdaki ilişki senin için çok önemli bir ilişki olmasa gerek.»

— «Olmaz olur mu? Yoksa neden görüşeyim onunla?»

Dee yataktan fırladı ve «şıllık,» diye ona hakaret etti.

Karla sırt üstü uzanmış, gülüyordu. «Böyle çıplak dolaşırsan düşürsün. Dee biliyor musun biraz bale dersi alman gerek. Kalçalarını eritirsen iyi olacak.»

Dee banyoya geçti, Karla da televizyonun sesini iyice açtı. Dee odaya geldiğinde Karla tamamen filme dalmıştı. Dee sessizce giyindi, sonra onun yanına giderek, «Karla, neden bana eziyet ediyorsun böyle?»

— «Nasıl eziyet ediyormuşum?» Karla'nın sesi soğuktu. «Kocan ve hesapsız paran var. İnsanların hayatlarına dilediğin gibi yön vermekten, onları paranla korkutmaktan zevk alıyorsun. Ama benim hayatıma yön veremezsin ve beni korkutamazsın.»

Dee yatağın ucuna oturdu. «Benim gibi para sahibi olmanın ne kadar acı olduğunu bilemezsin.»

— «Vah zavallı Dee: İnsanlar seninle mi yoksa paranla mı ilgileniyor, diye endişe içindesin, değil mi? Bunun çok acı olduğunu söylüyorsun ama herkesin hayatında böyle acılar vardır.» Karla televizyonu kapadı. «Bir yıldız olmak için geçirdiğim devreleri bilemezsin sen. Bu belki bir şanslılık, belki bir şanssızlık: karar vermek güç. Sonra

yükseldiğin yerden düşmemek için uğraş dur! Parasız geçen günler de caba.»

— «Ama bu zevkli bir savaştı senin için...»

— «Zevkli mi?» diyerek Karla güldü.

— «Eski günlerinden hiç söz etmedin bana. Ama hakkında çıkan yazıların hepsini okudum. Savaş yıllarında Avrupaday'dın. Korkunç günler yaşadığını kabul ediyorum. Ben de yirmi yaşındayken benzeri olayları yaşadım. İngilizler ve Ruslar için neler yaptığımı Tanrı bilir. Ruslarla dosttuk o sıralar. Odamızda televizyon yoktu böyle. Ancak gazetelerden izliyorduk olup bitenleri.» İrkilerek sustu.

Karla gözlerini boşluğa dikerek. «Televizyon olmadığından yakınıyorsun. Oysa Polonya'da televizyona gerek yoktu, düşmanlar evlerimize, odalarımıza kadar girmişlerdi.»

— «Odalarınıza kadar mı?»

Karla güldü. «Almanya ile Rusya'nın dost olduğu sıralar yirmi yaşındaydım. 1939 yılında Hitler, Polonya'ya girdi ve bu iki ülke arasında topraklarımızı paylaştırdı.»

— «Londra'ya o zaman mı kaçtın?»

— «Hayır... Önce İsviçre'ye sonra Londra'ya kaçtım. Neyse, bunlar şimdi konuşulacak konular değil, zaten kendimi çok yorgun hissediyorum.»

Dee gitmesi gerektiğini farketti. Karla onu göndermek istiyordu. Bir an duraladı. Çıkıp gidebilir ve onu bir daha görmeyeceğini söyleyerek tehdit edebilirdi. Ama nasıl olsa dönerdi, ikisi de biliyorlardı bunu.

— «Karla haftaya Palm Beach'e hareket ediyorum. Ne olur sen de gel.»

— «Belki gelirim.»

— «Uçağımı göndereyim mi?»

Karla gerindi. «Sana bildiririm.» (Dee onun uyumak üzere olduğunu anlamıştı.) Eğilerek «yarın telefon ederim,» diye kulağına fısıldadı. «Karla... seni seviyorum.»

Dee, Pierre'e geldiğinde Mike de henüz dönüyordu. Kolunu karısının omuzuna dolayarak, «Hamburger yemeğe çıktım,» dedi. «Kusura bakma, uyuyakalmışım. Ama şimdi uyandım artık... hem de...»

Dee geri çekildi. «Hayır Mike, bu gece olmaz... lütfen!»

Mike bir an hiç kımıldamadan bakakaldı ona. Sonra gülümseme-

ğe çalışarak, «Ne oldu? Tavlada yenildin mi?»

— «Evet biraz öyle oldu. Ama tekrar oynayacağım.» Ona bakıp güldü. «Benim için bir gurur meselesi bu, biliyorsun.»

11

Şükran Günü'nden önceki salı günüydü. Geceyarısı, Linda yatağına oturmuş, (karşısında her zamanki gibi onu dinleyen January vardı) tatilin anlamsızlığı üzerine sayıp sövüyordu. «Neyi kutluyoruz? Bir zamanlar bu topraklara başka ülkelerden gelip birtakım insanlar yerleşmiş ve burada yerlilerle karşılaşmışlar. Sonraları kendilerini dostça karşılayan bu yerlilerin elinden topraklarını alıp bu ülkeye sahip çıkmışlar.»

— «Ama Linda... yerlilerle önceleri iyi geçiniyorlarmış. Döğüşler çok sonra başlamış. Üstelik Şükran Günü o yılın iyi ürün verişini ve yerlilerle dostluklarını kutlamak içindi.»

— «Saçma! Üstelik hangi sersem bunu perşembe gününe rastlatmış? Bütün bir hafta boşa geçiyor. Yaz olsa da Hampton'a gidebilseydik hadi neyse, ama kasım ayında perşembe gününden başlayan koskoca bir hafta sonunu nasıl geçireceğim ben şimdi?»

— «Ailenle geçirsen!»

— «Ailemle mi? Babamın son karısı yirmi beş yaşlarında genç bir kadın. Henüz doğum yaptı. Zaten babam da karısından büyük olduğum için benim varlığımdan rahatsızlık duyuyor. Kaç yaşında olduğunu hatırlatıyorum ona herhalde. Bir kokteylde karısını tuvaletin kapısı önünde en yakın arkadaşıyle yakalamış. Çok şanslısın, Palm Beach'de deniz kıyısında geçireceksin tatilini... kendi özel uçağınla gidip peşinden ayrılmayan iki erkekle dört gün yaşayacaksın. Baban ve David. Yoksa David bir kenara, sadece babanı mı düşünüyorsun yine?»

January pencereye doğru yürüdü. Gece Linda telefon edip onu çağırdığında tam yatmak üzereydi. Çok önemli olduğunu söylemişti ama Şükran Günü tatilinden başka bir konuya değinmemişti henüz.

January, Palm Beach'e gitmek için sabırsızlanıyordu. Mike gideli on gün olmuştu. David, geçirdikleri o korkunç geceden sonra onu iki gece daha çıkartmıştı. Birinci defasında 'Hair' oyununu seyret-

meğe gitmişlerdi. (David hiç hoşlanmamış, January çok hoşlanmıştı oyundan). İkinci defa çıktıklarında da yine akşam üzeri sinemaya, sonra da Maxwell's Plum'a gitmişlerdi. David akşam onu evine bırakırken, 'Sen isteyene kadar bekleyeceğim,' der gibi gülümsüyor, başka herhangi bir teklifte bulunmuyordu.

Linda'nın az önce David ile babası hakkında söylediği üstü kapalı sözler gerçekte onun kendi yalnızlığından duyduğu rahatsızlık yüzündendi. Linda, Keith'in eski bir pijamasının üstünü giymişti. Birden January'nin onun giysisine baktığını farketti. «Her kız eski bir sevgilisinin pijamasını özel günler de giymek üzere saklar böyle. Erkeklerin kalpsizliği...»

— «Ama Keith'le aranıza işi yüzünden bu soğukluk girdi,» diye January onu avutmak istedi.

— «Keith'den bahseden kim? Leon bugün saat tam beşte karısına dönmeğe karar verdiğini söylemez mi? Beni seviyormuş ama psikologun biri benim kendisini çok yorduğumu söylemiş. Üstelik hem beni akşam yemeklerine çıkartacak hem de karısına nafaka ödeyecek parası yokmuş. Haftada üç defa psikologla görüşüyormuş.» Omuzlarını silkerek devam etti. «Zaten pek de hoşlanmıyordum ondan!»

— «Neden yatıyordun peki o zaman onunla?»

— «Şekerim, Leon pekâlâ istediği bir dergide daha yüksek bir ücretle çalışabilir.»

— «Yani burada kalıyor öyle mi?»

— «Tabiî. Yine görüşeceğiz onunla. Arada sırada gecelerimizi de birlikte geçirebiliriz. Onunla böyle bir ilişkiye girişmemin nedeni onu dergide tutmak içindi bir bakıma. Şimdi beni terk edip karısına döndüğü için suçluluk duygusu altında eziliyor. Bu durumdan yararlanmayı becerdim. Ağladım, sızlandım... onu gerçekten sevdiğimi söyledim... Karısı ve bir çocuğu olduğu için onlara dönmekte haklı olduğunu, anlayışla karşıladığımı belirttim ve iyi bir tatil geçirmesini diledim. Kısaca onu öyle bir vicdan azabı içinde bıraktım ki, dergiden asla ayrılmaz artık.»

— «Senin için önemli olan sadece derginin durumu mu?»

Linda bir sigara yaktı. «Okuldayken gösterdiğim yakınlık yüzünden herkes bana hayrandı, öyle değil mi? Erkekler benden yararlandıkları için benimle beraber oluyorlardı. Fakat onları ne zamana ka-

dar elimde tutabileceğimi hiç bir zaman bilemedim, hep bu endişeyi duydum. Benden daha çok şeyler veren bir kadına kapılıp gidebilirlerdi. Okuldan sonra burnumu ameliyat ettirdim biliyorsun. Önce artist olmayı denedim. Kızların kendilerini beğendirmek için nasıl aşağılık durumlara düştüklerini görmeliydin. Ben de onlardan biriydim. Sahneye çıkabilmek için karanlık bir tiyatro salonunda şarkı söyletir ya da bir rol okuturlar, sonra çok teşekkür ederiz, deyip savarlardı. İş verseler bile gelecek sezon tekrar karanlık bir tiyatro salonunda seni denesinler diye dolaşır durur, defalarca aynı denemeden geçer, yalvarır yakarırsın. Gloss dergisine girdiğimde hiç değilse oradan oraya koşuşturup haber toplayacaktım, tabiî bu da belli bir yere yükselene kadar böyle sürecekti. Tiyatroda olduğu gibi sezon sonunda açıkta kalmayacaktım. Üstelik bir Leon giderse, öteki gelecekti. Hattâ Keith bile...»

Linda güldü. «Bu denli üzüldüğüm ilk erkek mi sanıyorsun onu? Keith, sadece Leon'dan farklı bir değer verdiğim bir kimseydi, hepsi o kadar.»

— «Ama onunla evlenmek istediğini söylemiştin. Keith'in çok...»

— «...önemli olduğunu söylemiştim,» diye Linda onun söyleyeceklerini tamamladı. «Bak January, gelecek hafta yirmi dokuz yaşımı dolduruyorum. Berbat bir yaştır bu, çünkü kimse inanmaz. Yirmi yedi, yirmi sekiz de öyledir ama yirmi yedi dersen inanırlar. Yirmi dokuz yaşına kadar kötü bir evlilik dahi geçirmemiş olmak artık şansını kaybettiğin anlamına gelir. Ama Gloss dergisinin yönetmeni ve mesleğinde New York'un en genç kadını olarak tanınıyorsan oturup da Keith'in arkasından ağlamağa değmez.»

— «Geri dönmeyeceğini nereden biliyorsun?»

— «Yaşlı bir kadınla beraber olduğunu duydum, adamakıllı yaşlı bir kadın hem de. Beraber olduğu kadının adı Christina Spencer desem inanır mısın?» January'nın onu tanımadığı yüzünden anlaşılıyordu. Linda açıkladı. «Zengin bir kadın. Tabiî Dee gibi 'Vogue' dergisinin koskoca bir sayfa ayıracağı bir kadın değil. Women's Wear dergisinde dedikodu sayfasında şu ya da bu lokantadan çıkarken diye altında iki satır yazı yazan bir resmini görebilirsin. Birkaç milyonu var işte.» Linda sigarasını söndürdü. «Şu paralı kadınlar da genç erkekleri satın alıyorlar... Geçenlerde Keith'in üzerinde, Cardin'den bir ceketle ona Plaza'da yapılan çocuk esirgeme kurumunun balosunda

kavalyelik ettiği yazılı bir resmini gördüm. Women's Wear dergisinin orta sayfasındaydı. Keith'in yüzünün yarısı çıkmıştı resimde. Kim olduğunu bilmediğimiz genç kavalyesi diye yazmışlardı.»

— «Keith ne umabilir o kadından?»

— «Christina Spencer son on yıldır Broadway'deki pek çok oyunu desteklemektedir. Bu sabah 'Times'da 'Caterpillar' adlı oyunda Keith Winters'a önemli bir rol verildiğini okudum.»

— «Linda çok üzülüyor musun?»

— «Tony'den sonra bunlar önemli sayılmaz.»

— «Tony mi dedin?»

— «Evet, en büyük serüvenimdir. Benden ayrıldığı zaman çılgına dönmüştüm. O sıralar yirmi yaşındaydım, ve aşkımızın ölünceye kadar süreceğine inanmıştım. Buna rağmen hayatımı sürdürdüm bugüne kadar. Tony'nin arkasından kısa süren serüvenlerim oldu. O an için uygun görünen bir erkekle beraber olarak Tony'ye keyfimin yerinde olduğunu göstermek amacıyle yaptım hepsini. Fakat hepsi boş maceralardı. Beraber olduğum erkekler ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar benim için önemli sayılmıyordu. Çünkü hiç biri Tony değildi. Bir kaç ay, ya da bir yıl süren beraberliklerim oldu. Ama her seferinde bir eksiklik duyuyordum. Bir iki gün beni aramasa hemen olumsuz bir tepki gösteriyordum. Kendi paramla temizlettirdiği üç gömleğini birden evimde unutup giden adamın arkasından ne yapabilirsin? Sanırım bütün bunlardan sonra hiç değilse dergi için yararlı olacak erkekleri seçmeğe başladım. Çoğunlukla bu gibilerle cinsel ilişki kurmuyorum bile. Şu sıralar büyük bir reklam şirketi bir sayfalık renkli reklam çıkartıyor bizim dergide. Şirketin sahibi Jerry Moss, evli, çok cici bir karısı ve iki çocuğu var. Bir yıl önce Ted Grant adında bir erkek modelle Jerry Moss ilişki kurdu. Bazen ikisiyle buluşurum, karısı iş görüşmesi yaptığımızı düşünür tabiî. Bir noel gecesi Ted'in sevgilisi olarak Jerry'lerin evine gidip durumlarını idare ettim. Bir de tanıdığım dekoratör var. Evli ama karısının da, kendisinin de sevgilileri var. Ben de çok defalar 'beşinci' olarak kalabalık partilerine katılmışımdır. Bu partilerde işime yarayacak pek çok kişiyle tanıştım. Evet, Gloss'u çok seviyorum. Bana çok iyiliği oldu. Bir erkeği elimden kaçırabilirim ama Gloss'un her şeyi benim olmuş. Belki bir erkeği tahrik edemediğim olmuştur... o zaman da adam [illegible] yüzüme suçlarcasına bakmıştır. Sonra Keith girdi hayatıma ona inan-

dım ama kendimi kandırdığımı biliyordum. Çekip gittiği zaman üzülmedim.»

— «Kusura bakma,» diyerek January gitmeğe yeltendi.

— «Otur şuraya. Seni bugüne kadar gelmiş geçmiş serüvenlerimi ya da Keith'i anlatmak için çağırmadım. Ben gayet iyiyim, üstelik 1971 yılında müthiş bir şeyler olacağına inanıyorum. Leon bugün evine döneceğini söyledikten sonra ben de eve geldim ve buzluktan bir kuzu budu çıkarıp buzları erisin diye açığa bıraktım. O arada Tom Colt'un son romanı üzerine çıkan yazılara göz gezdirdim.»

— «Diğer romanları gibi iyi mi?»

— «Daha da iyi. Ticari amaçla yazılmış. Son birkaç kitabı çok iyiydi zaten. Sadece eleştirmenler batırdı ve tabiî hiç satmadı bu kitaplar. Sonuncusu bomba gibi patlayacak. Leon'un gidişine memnun olduğumu bile söyleyebilirim. Çünkü onunla berabe olsaydım sevişmekten bu yazıları okuyamıyacaktım. Kadere ve şansa inanır oldum.»

— «Peki ne yapmayı düşünüyorsun? Romanı aydan aya seri halinde dergide basmayı mı tasarlıyorsun?»

— «Şaka mı ediyorsun? Ladies' Home Journal iki sayı için yirmi beş bin dolara satın almış bile. Kitabını değil ama Tom Colt'un kendisini elimize geçirebiliriz. Anlıyor musun?»

— «Linda, yorgunum ve henüz bavullarımı toplamadım. Ne demek istediğini anlayamadım, ne söyleyeceksen açık açık söyle.»

Linda gözlerini kısarak baktı ona. «Dinle beni, son günlerde iyice sağlıksız ve sinirli görünüyorsun. Bir an önce söylediğimi yapman gerek, yoksa...»

— «Yanılıyorsun, üstelik...» January sustu.

— «Üstelik ne?» Linda ona baktı. «Peki niye kızarıyorsun? David'le oldu değil mi? Tanrıya şükür! Hap aldın mı? Her şey çok mükemmeldi, değil mi? Palm Beach'e gitmek için neden bu kadar heveslendiğini şimdi anlıyorum. Dört gün dört gece kumlarda...»

— «Linda! Sadece bir defa oldu ve korkunçtu.»

Linda duraladı. «Yani David beceremedi mi?»

— «Yok... O... her halde iyiydi, ama benim için korkunçtu.»

Linda rahatlayarak bir kahkaha attı. «İlk defa hep öyle gelir insana. Tabiî bu kadın için böyledir, erkek için değil. On üç yaşında kapı aralığında en bayağı kadınla bile yapsalar zevk alabiliyor onlar. Hemen sonuca ulaşıverirler... Kadının ne olduğunu bile düşünmezler.

Kadınların erkeklerle eşitliği için savaşanlar bu sorunu hiç bir zaman halledemeyecekler. Bakire bir kız için çok daha güçtür tabiî. Hem canı acır, hem de zevk alabilmesi için akıllı hazırlanması gerekir. Neyse artık bakire değilsin ya. Ama David'le bu duruma düşmeniz kötü olmuş.»

— «Bilmiyorum, ben öyle hissettim. Belki de biraz daha beklemem gerekirdi.»

— «Evet, seni bir başkasıyla tanıştırırdım. Leon bile olabilirdi.»

— «Çıldırmışsın sen!»

— «Hoşuna giden bir erkekle yapmamalıydın bunu. İlk seferi gerçekten korkunç olur ve o insandan soğuyabilirsin. David'le tamamen ilişkini kestin mi?»

— «Pek değil. Beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söylüyor.»

Linda gözlerini dikip ona baktı. «Bu gece bakireliğini kaybedişin için ölü bekler gibi sabahlamıyacağız her halde. Seni sinsi dişi! Kutlarım January! Yalnız şimdi bunları bırakıp Tom Colt meselesine dönelim. Maddî sıkıntı içindeymiş duyduğuma göre.»

— «Ama çok varlıklıdır. Ben çok küçükken evine gitmiştim. Babam bir filmi için onun kitabını satın almıştı. On beş tane romanı, çok da parası var.»

— «Bir zamanlar babanın da çok parası vardı. Belki Tom Colt'un da şansı döndü. Üç defa evlenmiş ayrılmış, şimdi üç karısına da nafaka ödüyor. Dördüncüye de muazzam bir ev vermiş. Son karısı bir erkek çocuk doğurdu. Düşün, o yaşına kadar hiç çocuğu olmamıştı. Son kitaplarından iyi para kazanamadı. Beverly Hills'de bir villada oturup, Rolls Royce araban ve hizmetçilerin, uşakların varsa bütün bunları karşılamak için iyi para kazanman gerekir. 1964'den bu yana hiç bir kitabından film de yapılmadı. Bu işde iyi para vardır. Son romanı eski yazdıkları gibi güçlü bir romanmış. Eleştirmenlere kulak asmadığını, okurları için yazdığını söylüyor. Birkaç ay önce Paris Review'de bir röportajı çıkmıştı. Çok iddialıydı konuşmalarında. Kitabından film yapılacağını söylüyordu.»

— «Evet ne olacak?»

— «İstediği reklamı yapacağız. Kitabı için çok yüksek bir para isteyecektir ama hakkında bir yazı çıkartacak olursak buna da para isteyecek değildir!»

— «Helen Gurley Brown da aynı şeyi düşünüyorsa ya?»

— «Olabilir ama bizim dergide sen varsın!»

— «Ben mi?»

— «Onu tanıyorsun.»

— «Linda, evine gittiğimiz zaman beş yaşındaydım. Ona çocukluk resimlerimi gönderip 'Bilin bakalım ben kimim?' diye soracak değilim her halde. Hem Beverly Hills'de oturduğunu söylüyorsun.»

— «Gerekirse seni oraya gönderirim hem de birinci sınıf bir yolculukla... Bak January, kitap şubat ya da marttan önce çıkmayacak. Bütün yapacağın onunla görüşmeyi sağlamak... bunun için babanın yardımı olabilir.»

January kalktı. «Çok yorgunum, Linda. Daha eşyalarımı toplayacağım.»

— «Peki. Sana iyi eğlenceler. Güneşin altında kavrulurken ya da David'le aşk yaparken Tom Colt'a göndermek üzere bir mektup tasarlamayı unutma. Belki baban da birkaç satır eklemek ister senin mektubuna.»

12

Uçak indiğinde Mike havaalanındaydı. January'nin David'le kol kola merdivenlerden indiğini gördü. January onu görmemişti. Mike habersizce, onu seyretmekten zevk duyduğunu farketti. Her görüşünde yüzüne daha başka bir güzellik geliyordu. Pantolonu ve başına hafif yan taktığı şapkasıyle rahat kıyafeti Mike'ın hoşuna gitmişti. Moda dergilerinden çıkmış mankenlere benziyordu. Bu arada January onu gördü ve koşarak boynuna atıldı. «Oh baba, babacığım! Seni gördüğüm için öyle sevinçliyim ki!» Mike kızının böyle duygusal anlarda kendisine 'Baba' diye hitap ettiğine dikkat etmişti. O da güldü.

— «Mario içki hazırlıyor, şoförünüz benim.»

David arkada bavulların arasına sıkışmıştı. «Bu defa kaç konuğunuz var?» diye sordu.

— «Sekiz on kişi kadar, ama öğlenleri otuz kırk kişilik sofralar kuruluyor. Ben de artık hesabımı kaybettim. Sabah dokuzda golf oynamağa gidiyorum, akşam üzeri dörtte dönüyorum. Konukların bir

kısmı o saate kadar oturuyorlar çoğu zaman. Sonra saat sekizde kokteyl davetlileri geliyor. Fakat Dee, Şükran Günü gecesi kendi aramızda yemek yiyeceğimizi söylüyor sadece on ikişer kişilik iki masa olacakmış. Neyse, havaların güneşli gitmesini dileyelim, sizler de tatilden yararlanın.»

Havalar hafta sonuna kadar çok iyi gitti. Her gün havuzbaşında iki üç tavla maçı düzenliyordu. Sıcak ve soğuk mezelerle donatılmış servis masaları, sayısız uşak ve hizmetçilerle evin içi sürekli bir hareket halindeydi. January ile Mike güneşin altında, kumsalda dolaşıyor ve birlikte yüzüyorlardı. January, David ile tenis oynarken Mike kızının her defasında topu yere değmeden geri çevirişini şaşkınlıkla seyrediyordu. Bu oyunu böylesine iyi oynamayı nerede öğrenmişti? Sonra birden January'nin katıldığı tenis maçlarını hatırladı. Los Angeles, Madrid, ve Londra'da aldığı iki üç satırlık mektuplar gözünün önüne geldi: 'Sınıflar arası kupa için oynuyorum. Maça gelebilirsen sevinirim.' 'Okullar arası maça katılıyorum. Keşke burada olabilseydin,' 'İkinci oldum', 'Kazandım', 'Kupa eline geçti mi? Gerçekten gümüş bir kupa bu!' 'Kazandım!' 'Kazandım!' Mike, hiç birine gidememişti.

Kızına hiç bir şey vermemiş olduğunu düşündü. Kazandığı kupaları ne yapmıştı? January bunu hiç sormamıştı ona. Daktilo, piyano, demir dosya dolapları ve diğer büro eşyalarıyle birlikte gezilere çıkarken kupaları da herhangi bir yerde bırakmış olmalıydı. Emanet fişlerinin nerede olduğunu bilemiyordu.

Onun çocukluğunu hiç değerlendirememişti bir baba olarak! Ve sonra zavallı January, en güzel günlerini hastanelerde geçirmişti. Şimdi ise en iyi yıllarında ona yine yakın olamıyordu. Çünkü evlenmişti. Ve kapıyı vurup çıkamazdı artık.

Kızını tenis sahasında seyrederken birdenbire bilinç altında yatan bir düşüncesi su yüzüne çıkıvermişti. Evliliğinin gidişi ansızın tepetaklak dönüvermişti. Yine de görünüşte değişen bir şey yok gibiydi. Dee her gece kurulan kalabalık sofralarda ona tatlı tatlı gülümsüyor, konuklarını karşılarken, ona sokuluyor, koluna giriyordu. Yatıyorlardı da. Fakat ne var ki, son zamanlarda Dee'nin kendine güçlükle katlanırmış gibi bir davranışı vardı. Artık 'rol' yapmıyordu. En son ona sımsıkı sarılıp güzel sözler mırıldandığı zaman çok gerilerde kalmıştı. Belki de Mike'in suçu vardı onun böyle davranmasında. Belki

ona güçlükle katlanır gibi tavır takınan Mike'di. Dee bunu hissetmiş olmalıydı. Evet, kendi suçuydu. Belki de Dee, onun bütün gününü kulüpte golf oynayarak geçirmesine üzülüyordu. Belki Mike'ın ona zerrece aldırdığı yoktu. Sabahları golf oynuyor, öğleden sonraları kumara dalıyordu, birkaç dişine uygun enayi bulmuştu... Ancak martini saatinde yetişiyordu eve. Geceleri zaten kalabalık davetlerle geçiyordu.

Artık her şey değişecekti. January döndükten sonra Dee'ye eskisi gibi davranacaktı. Öğleden sonra kumara oturmayacaktı. Bu saatleri onunla birlikte geçirmesinde ne vardı? Ama onunla beraber olamazdı ki! Arkadaşlarıyla öğlen yemeklerini yerken dolanıp duracak, tavla oynarlarken onları seyredecekti. En iyisi öğleden sonra da golfe gitmekti. Palm Beach'e geldiklerinden bu yana kumarda beş bin dolar kazanmış, bankada bir hesap açmıştı. Beş bin dolar önemli bir para değildi, ama kendi parasıydı, kendi kazanmıştı. (Şu ya da bu şekilde kazanmış olması da önemli değildi.) Kumarda ya da başka bir şekilde kazanmak için aynı emeği sarfetmemiş miydi? Dee ile de ilgilenmesi gerekiyordu. Belki ona çok kayıtsız davranıyordu. Pazar günü January ve diğer bütün konuklar gittikten sonra eski yaşantılarına döneceklerdi. Mike bunları düşündükçe rahatladığını hissetti. Beraberliklerinde bir aksaklık olduğunu seziyor fakat suçun kendinde olduğunu düşünemiyordu. Marbella'daki evinde de aynı kalabalık içinde oluyorlardı. Gelecek yıl ağustos ayında Yunanistan'da da aynı toplantıları düzenleyecekti, Dee nereye gitse bu kalabalığı peşisıra sürüklüyordu. Londra'da en az yirmi kokteyle gitmişlerdi. Dee'nin yaşantısı buydu. Onunla evlenmeyi tasarladığı zaman biliyordu bütün bunları. Mike sadece onu duygu yönünden tatmin etmekle yükümlüydü. Tanıştıklarından bu yana görevini yerine getirmişti. Pazar gününden itibaren de aynı rolü sürdürmeğe devam edecekti.

Son birkaç günü kızıyla meşgul olarak geçirmişti. Onun güneşten yanmış tenine, kusursuz vücuduna hayrandı. (Dee'nin teni süt beyazıydı.) January'nin uzun saçları omuzlarına dökülüyordu, Dee'nin saçları ise her zaman yapılı ve derli topluydu. Onun kaba branda bezi pantolonuna karşılık Dee şık pantolonlar giyiyordu. January'nin parmaklarında ufacık gümüş yüzükler vardı Dee'nin ise pahalı

mücevherler. Çok farklıydılar birbirlerinden. Dee güzeldi, ama Mike kızının bu halinden çok memnundu.

Tertemiz, pırıl pırıl bir görünüşü vardı. Heyecanları, merakları Mike'ın hoşuna gidiyordu, özellikle Gloss için canla başla çalışması... David'e karşı kayıtsız tavrı, Dee'nin dedikodularını dinlerken gösterdiği yapmacıklı ilgi. Her şeyiyle hoştu. Dee'nin sözünü ettiği kişiler onun hiç tanımadığı kimselerdi ama yine de ilgileniyormuş gibi dinliyordu.

David'in tutumunu kestirmek güçtü. Her zaman yüzünde mutlu bir gülümsemeyle, January'nin yanındaydı. Görünüşte mükemmel bir kavalyeydi. Dee ile tıpatıp benziyorlardı. Bütün sosyete oradaydı. David'in usanmadan Dee'nin konuklarıyla tavla oynaması, her toplantı için uygun kıyafetleri, hatta tenis şortu bile kusursuzdu. Mike, kızı için böyle kusursuz bir erkek istememiş miydi hep? Dee ile karşılaşmadan çok önceleri January'ye sahne hayatının dışında pek çok şey vermek istemişti. Connecticut'taki okulu bu yüzden seçmemiş miydi? Bir dostunun, «İyi bir okulda, iyi ailelerin kızlarıyla arkadaş olacak, onların ağabeyleriyle tanışacak -bu okullar bu işler içindir.» diye verdiği öğüdü tutmuştu.

January'nin o okuldan kazandığı; kupalarıyla Gloss dergisindeki işi olmuştu sadece. Koskoca okuldan sadece Linda gibi her geceyi başka bir erkeğin koynunda geçiren bir arkadaşı kalmıştı. Son günlerde hoş görüyle karşılanan bir olay değil miydi bu? Tenis oynayan kızına baktı. Acaba o da yatmış mıydı bir erkekle? Ömrü boyunca bakire kalmasını bekleyemezdi ya ondan. Fakat January hiç değilse nişanlandığı bir erkekle ilk defa böyle bir ilişki kurar diye düşünüyordu. Ya da nişanlanmak üzere seçtiği erkekle... durumunu sağlamlaştırmak için yapardı bunu. Şimdi sadece 'Gloss' ile ilgileniyordu. Belki de Dee'nin söylediği gibi bir süre çalışarak kendini oyaladıktan sonra David'le evlenecekti.

Mike neden içini bir üzüntü kapladığını anlamıyordu. Kızı için istediği bu değil miydi? Ama onun Dee gibi bir kadın olmasını istiyor muydu? Neden olmasın? Yaşıtlarının sürdürdüğü dengesiz yaşantı içinde bunalımlara girmesinden çok daha iyiydi. Bir erkekle aynı evde yaşamak, sonra başka biriyle ilişki kurmak... Ya da babasının yolunda yürüyüp sahne hayatına atılmak... sonra ne olacaktı? Bir süre şöhretin doruğuna erişecekti belki ama kendisi dahil her yıldızın sonu

yalnızlık ve yenilgi değil miydi? Ancak parası olan, diğerlerine oranla daha uzun bir süre dayanabiliyordu. Kadınlar için parası da olsa dayanmak güçtü ya... Daha kısa bir süre içinde yalnız kalıyorlardı. Karla bile bugün ne korkunç bir yaşantı içindeydi. Hâlâ bale derslerine devam etmeğe çalışıyordu. Başka ne yapabilir, bütün gün kendini nasıl oyalayabilirdi? Çoğu yıldızlar da Karla gibi günde bir saat yürüyüşe çıkıp, bale derslerine devam etmekle yetinen aptal doğmuş şanslı kişiler değildi. Çoğu duygularına yenilen, Beverly Hills'de bir bir villaya kapanarak alkol ya da uyuşturucu maddelere alışan zayıf kişilerdi. Yalnız olduğu geceleri nasıl geçireceklerini bilmeyen, bir an önce sızıp gündüz olunca televizyon karşısında vakit öldüren zavallılardı. January iyi bir hayat sürdürüyordu. Haddon'un okulunda gerekli temel bilgiyi almış, Mike da geleceğini sağlama başlamıştı. Kışın soğuğunda Palm Beach gibi bir yerde tatil yapabilme, yazın kayağa çıkabilme olanağını veriyordu ona!... İstediği önünde, istemediği ardındaydı.

Onun için yaratmıştı bu olanakları zaten. January ile David tenis sahasında uzaklaşırken onları seyretti. Yine January kazanmıştı. Kızı da kendi gibi bir şampiyon'du. Ama David de şampiyon sayılırdı. Yenilgiyi bu denli olgunlukla karşılamak kolay iş değildi. Seyircilerin alkışları arasında nasıl da koşup January'yi elini sıkarak kutluyor, kolunu omuzuna atarak ona sarılıyordu. Mike, David'in davetlerde herkesi büyülemesine büyük bir hayranlık duyuyordu.

January de hayatından memnun görünüyordu. Mike belki de gerçekten onu mutlu kılacak bir hayat vermişti kızına. Belki umduklarının hepsi yavaş yavaş gerçekleşme yolundaydı. Noel'de tekrar Palm Beach'e tatile geldiğinde David ile ilişkisi ciddî bir duruma girmiş olabilirdi. Dee buna çok sevinecekti... fakat henüz evlenmek için çok erken sayılmaz mıydı? Ancak ocakta yirmi bir yaşını dolduracaktı. Bir süre daha kendi hayatını yaşamağa hakkı vardı.

Kendi hayatını nasıl yaşayacaktı? January bakireydi... Mike çift taraflı düşünemiyordu bu konuda. January gibi kızlar bir tek erkeği sever, ona bağlı kalırlardı. Kadınların özgürlüğü için savaşan kimselerden değildi o. Zaten Mike'ın onlara inandığı da yoktu. Televizyonda kendilerince bir savaş vermek için çabalayıp duran kadınları gördükçe, «Bir erkek bul da bakalım nasıl başka telden çalmağa başlarsın güzelim,» diye söylenirdi. Evet, erkeksiz kadınların savaşıydı

bu. January'nin ise böyle bir endişesi asla olamazdı.

Mike pazar sabahı erken kalktı. Herkes uykudayken. Havuz başında January ile baş başa kahvaltı edeceklerdi. O gün akşam üzeri dört sularında dönüyordu. Sonra Mike Dee, ile yalnız kalacaktı. Kendi kendine verdiği sözü tutmağa kararlıydı. Onunla bir haftadır sevişmemişlerdi. Acaba Dee de bu eksikliği duyuyor muydu? Palm Beach'deki evde ayrı odalarda yatıyorlardı. Mike'ın altı metreye sekiz metre büyüklüğünde, denize bakan muazzam bir odası vardı. Bir masaj bölmesi, bir duşu, bir de ayrıca siyah mermer küvetli banyosu vardı. Odaları bitişikti ama Mike'ın dediği gibi yataklı vagonun ucundan diğer ucuna kadar mesafe vardı arada. Önce Dee'nin giyinme odasından geçmesi gerekiyordu. Sonra banyosundan... beyaz mermer duvarlı altın süslemeli banyosunun tam ortasında koskocaman bir ağaç ve bir duvarında tatlı su balıklarının yetiştirildiği bir akvaryum vardı. Bu duvar aynı zamanda yatak odasının duvarıydı. Dee'nin odası Mike'ınkinden biraz daha küçüktü fakat denize bakan balkonu bir balo salonu kadar büyüktü. Genellikle bu balkonda büyükçe bir şemsiyenin altında kahvaltı ederlerdi.

Mike o gün sabahtan kendini sıkıya aldı, yemekte ve kokteylde içki içmedi... O akşam eskiden olduğu gibi heyecanla ve istekle sevişeceklerdi.

Sabah January ile beraberdi. January, Times'in çeşitli yazılarını karıştırırken Mike da spor sayfasını çevirdi. Anlaşmaları için konuşmaları gerektiğine inanmazlar, çoğu kez suskun otururlardı. Mike spor ve tiyatro sayfasına göz gezdirdikten sonra January'nin kendi notlarına dalmış olduğunu gördü.

— «Ne haberler var? İyi mi?»

— «Hem de çok,» diyerek güneş gözlüklerini saçlarına doğru kaldırdı. «Tom Colt... hatırladın mı?»

— «Hatırlamaz mıyım? Kitabından yaptığım filmle üç milyon kazanmıştım.»

— «Beni evine götürdüğün günü hatırladın mı diye sordum.»

— «Götürmüş müydüm? Ha, tabii. Doğu yakasında altmışıncı sokakta bir evdi.»

— «Gloss'a hakkında bir yazı hazırlayabilirim. Nasıl bir adamdır?»

— «O sıralarda işine tutkun bir adamdı. İlk romanıyla Pulitzer

Ödülünü kazandı. Bu onu hiç etkilememişti. Daha büyük emeller peşindeydi. Nobeli kazanmak istiyordu. Bunu bana söylediği zaman altı tane kadar kitap yazmıştı. On yıl daha verimli olarak çalışabilirse bunu da kazanacağını söylüyordu. Fakat sanırım evlenip boşanmalar ve içki hayallerinin gerçekleşmesine engel oldu.» Mike düşünceli bir tavır takındı. «Son kitapları iyi satılmıyormuş duyduğuma göre. Yine de Gloss gibi bir dergiye hakkında yazı yazdırmak ona pek cazip gelmez.»

— «Mike! Hiç Gloss'u okudun mu?»

— «Sen orada çalışacağını söylediğin günden bu yana baştan sona okuyorum. Tom Colt'a göre bir dergi değil: Bak şekerim, bundan altı yıl önce bütün gazetelerin Tom Colt'un bir köpekbalığıyla yaptığı korkunç dövüşten söz ettiği günleri düşün. Balıkçı kayığı devrilmiş, su altından yüzen tek kişi Tom Colt olmuştu. Köpekbalıklarının burunlarına yumruklar indirerek yardım gelene kadar kayıktakileri onların saldırısından korumuştu.»

— «Öyle mi?»

—«İspanya'da boğa güreşi bile yapmıştır. Bir barda kiralık döğüşçülerden birini yere sermişti. Bir defasında uçak kazasında kırılan bacağıyla bir mil kadar yol yürümüştü. İçki masasında herkesi pes ettirir. Bir elini arkadan bağlasan öbür eliyle Muhammed Ali Clay'i yere serer.»

— «Öyle mi?»

Mike güldü. «Hayır... ama Tom bu tür reklamdan hoşlanır. Barlarda önüne geleni yere sererdi ama gerçekten bir döğüşçüyü yere serip sermediğini kimse bilmiyor tabiî... Köpekbalığı hikâyesiyle boğa güreşi yaptığı doğrudur. Yalnız yorgun ve yaşlı bir boğa ile döğüşmüş. Yine de önemli olan meydana çıkma yürekliliğini göstermesi. Demek istediğim Tom'un seveceği haberler bunlardı. Gloss için bir yazı yazdırmağa hevesli olacağını sanmam.»

— «Biz yapacağız bunu.»

— «Daha yapmadınız mı yani?»

January başını eğerek güneşten esmerleşmiş bacaklarına baktı. «Ben kendisine mektup yazacağım.»

— «Ve benim kızım olduğunu bir araya sıkıştırıp belirteceksin.»

— «Evet, öylesine. Sen altına bir not ekleyebilirsin örneğin.»

— «Olmaz. Yani senin için bunu yaparım yapmasına, yanlış an-

lama. Ama bir yararı olacağını sanmam. Bana kalırsa onunla görüşebilmeyi istiyorsan baban olduğumu söyleme. »

— «Neden?»

— «Az önce söylediğim gibi onunla tanıştığımız zaman Nobel ödülü peşindeydi. Kitabından iyi bir film yapabilmek için bazı kişileri ve sahneleri çıkartmak zorunda kaldım. Yoksa çok uzun bir film olurdu. Bu yüzden beni hiç affetmez.»

— «Ama film para yaptıysa...»

— «Benim için ve stüdyo için epeyce kârlı bir filmdi. Tom 200 000 dolar kazandı... Bir kat sahibi olacak kadar. Düşman değiliz birbirimize, fakat iyi dost da değiliz.»

— «Kaç yaşında?»

Mike alnını kırıştırarak, «Benden beş-altı yaş büyüktür... elli yedi, elli sekiz vardır. Fakat duyduğuma göre çapkınlıklarını hâlâ sürdürüyormuş.» İçini çekti. «Biliyor musun yaşı geçmiş bir yarış atının durumu kırk yaşında bir kadının genç kızlığa özenmesine benzer.»

— «Onunla görüşebilmem için bana nasıl bir fikir verebilirsin?»

— «Vazgeç bu işten...»

O sırada uşak yemeğin hazır olduğunu bildirdi, konuklar havuz başına toplanmağa başladılar. Dee bol pantolonu ve geniş kenarlı şapkasıyla göründü ve şatafatlı yemek başladı.

Öğleden sonra Mike, January ile pek konuşma fırsatı bulamadı. Yemekte en az elli kiş ivardı. Birkaç genç, David'in karşısına zorlu birer rakip olarak çıktı. Mike bunu farketmişti. Ama David'in kendinden emin tutumu da gözünden kaçmadı. Haklıydı. Uçakta January ile baş başa kalacaktı sonuç olarak. Mike yavaş yavaş, ondan hoşlanıyordu. Son birkaç günde ondan hiç beklemediği bir yakınlık görmüştü. Belki de January ile sürekli bir beraberlikleri olacağı düşüncesiyle onu sevmeğe bakıyordu. Mike düşüncelerini tahlil edecek durumda değildi. January birkaç saate kadar gidecek, bütün bu kalabalık dağılacaktı, gece Dee ile yalnız kalacaklardı. Ertesi gün yine yemekler, davetler eskisi gibi baştan başlayacaktı. Sonra Noel hazırlıklarından önce son toplantılar düzenlenecekti. Dee ocak ayında bir tavla turnuvası için Palm Spring'e gidip oradan birkaç arkadaşıyla geri dönmek istediğini söylemişti. Sonra New York'a dönebileceklerdi. Mike güneşli havaları ve golfu seviyordu ama her şeyin fazlası da kötüydü. New York'ta kumarda yeniliyordu belki ama yine de

orada olmak çok farklıydı. Kentin soğuk havası insanı canlandırıyordu. Alıştığı bir yerdi. Beşinci Meydanda dolaşırken tanıdıklarına rastlayabiliyordu... Friars Kulüp'te oturup içkisini içiyordu... Broadway'deki oyunlara gidebiliyordu... Dee tavla oynamağa gittiği zaman January ile buluşup Danny'nin gizli lokantasında yemek yiyebiliyordu. Danny'nin yeri bir zamanlar Mike'ın ikinci evi gibiydi. Sevgilisiyle ön masada oturur, çoğunlukla orda bulunan herkesi tanırdı. Fakat son zamanlarda o tanıdık yüzleri hiç bir yerde göremez olmuştu. Herkes nereye gitmişti? Kulüp 21'de ve Danny'nin yerinde ön masalarda başkaları oturuyordu artık, televizyon yıldızları, şarkıcılar... Mike yine de New York'a dönmek istiyordu. Bu gece Dee'nin gönlünü alacak, Palm Beach'den sonra bir iki hafta New York'ta kalmalarını söyleyecekti.

January ile David'i havaalanına götürdü ve onlar uçağa binene kadar bekledi, sonra arabasına binip geri döndü. İkisi de öyle güzel ve öyle gençti ki! Mike ne zaman yaşlanmıştı? Arabayı sürerken dikiz aynasından kendine bir göz attı. Elli üç yaşına basacaktı yakında. Pek de yaşlı sayılmazdı. Olgun bir yaştı bu. Üstelik yakışıklıydı. Bir kilo fazlası yoktu. Kadınlar hâlâ ona ilgi gösteriyorlardı. Tabiî Dee'nin arkadaşları değildi ona ilgi gösteren kadınlar, onların çoğu kırkı geçkindi. Golf kulübünde genç kadınlar ona hâlâ dönüp dönüp bakıyorlardı. İçlerinde beğendikleri olmuyor değildi, ama Mike her zaman kibarca selâmlayıp geçiyordu onları. Dee'nin bankacı arkadaşının kızı Monica'yı çok beğeniyordu. Monica otuz iki yaşında, dul bir kadındı. Birdenbire golf dersleri almağa başlamıştı. Her gün kulübe gelyordu. Mike'ın oyun arkadaşlarından biri Monica'nın ona ilgi duyduğu için golf dersi almağa başladığını söylemişti. Evet, Monica ile bir ilişki kurmayı istardi ama hiç yanaşmıyordu buna. Kendi kendine vermiş olduğu bir söz vardı. Dee ile evlenip January'nin geleceğini sağladıktan sonra karısına dürüst davranacaktı. Üstelik, Dee çok hoş bir kadındı; inceydi, tenî yumuşak, görünüşü güzeldi. Pek çok erkek ona sahip olabilmek için varını yoğunu verirdi... Mike ise son zamanlarda haftada iki gece beraber oluyordu onunla. Dee ona teklif edemezdi bunu. Tina St. Claire gibi, «Hadi sevgilim, sevişelim,» diyecek bir kadın değildi. Dee beklemeyi tercih ederdi. Zaten sevişmeleri de çok yüzeydeydi. Bu durumda daha ilgi çekici olmak Mike'ın elindeydi.

Eve döndüğünde saat altıya geliyordu. Herkes gitmişti. Uşaklardan biri bardaki içkileri yedekliyordu. «Mrs. Wayne nerede?» diye sordu ona. Uşak bir süre boş gözlerle baktı. Dee'yi hâlâ Miss Granger nerede diye sormayacaktı.' Emektar uşak birden gözlerini kırpıştırarak, «Hanımefendi yukarıda dinleniyor olmalılar.»

Mike hemen merdivenlere koştu. Sonra vazgeçip şarap mahzenine inerek asansöre binmeyi düşündü. Aşağıdan bir şampanya alarak hizmetçi kadından iki bardak istedi, buzla bir kap içine havyar koymasını söyledi.

Mike elinde tepsiyle odaya girdiğinde Dee şezlonga uzanmış yatıyordu. Kucağında telefon defteri vardı. Mike onun gelecek haftaki programını yapmakta olduğunu düşündü. Tepsiyi masanın üzerine koydu. Dee, «Ne oluyor?» diye sordu.

— «İkimiz baş başa kaldık, daha ne olsun?» Yanına giderek kucağından telefon defterini aldı, şezlongun ucuna oturdu. «Bu gece kimseye sözümüz yok, öyle değil mi?»

— «Birkaç parti var, istersek gidebiliriz. Vera burada, Arnold Arden'ler onun şerefine parti veriyorlar...»

Mike eğilip onu öptü. «Hepsini bir kenara bıraksak nasıl olur?» Elini sabahlığının içine soktu. Dee, onun elini iterek, «Mike saat altı!» dedi.

Mike güldü. «Sevişmenin özel saatleri mi oluyor? Hadi şu koskocaman kırmızı yatakta denize karşı çılgınca sevişelim. Belki ay çıkar. Akşam karanlığında sevişmek çok güzel olur.»

— «Mike!» diye Dee yerinden fırlayarak odanın bir ucuna kaçtı. «Bir zamanlar seviştiğin figüran kızlardan biriyle mi konuştuğunu sanıyorsun?»

Mike onun arkasından gitti. «Dee... bu konuşmamda ne var?»

— «Çok bayağı.»

Mike güldü. «Sevişirken sana daha bayağı sözler söylediğim olmuştur.»

— «O başka. Bu sözleri söylemene engel olamam ama hiç hoşlanmıyorum. Bazı erkekler nedense çok bayağı konuşurlar. Acaba tahrik edici olduğunu mu sanıyorlar? Yoksa, ancak o zaman mı erkek olduklarını hissediyorlar? Kocalarımdan biri sevişirken açık saçık çirkin bir şekilde konuşmamı isterdi. Yani anlıyorsun ne demek istediğimi değil mi?»

Mike zorla gülümsedi. «Pekâlâ, bundan böyle sözlerime dikkat ederim,» Tekrar ona yaklaştı. Dee başını çevirdi. «Peki şimdi ne yaptım?»

— «Mike rica ederim gülünç olma. Sırası değil.»

Mike şaşkın bir halde ona bakakaldı. Sonra şampanya şişesini alarak kapıya doğru yürüdü.

Dee dönüp, «Mike, lütfen kızma bana,» dedi. «Canım istemiyor.»

— «Anlıyorum.» Şişeyle onu selâmladı. «Ben de bunu kendim içerim. Önemli bir gün sayılır... İlk defa bir kadın tarafından reddedildim. Her şeyin ilki güç gelir insana...» Kapıyı çekti.

Mike odadan çıktıktan sonra Dee bir süre hiç kıpırdamadan durdu. Yanlış davranmıştı, ona izin vermeliydi, ama elinde değildi. Yorgundu. Partiden partiye gitmek, gülümsemeğe çalışmak ve mutlu bir kadın olan Dee Milford Granger Wayne rolünü oynamak yoruyordu onu. Herkesin gözünde şanslı bir kadındı. Yakışıklı bir kocası vardı, varlıklıydı. Oysa zavallı Dee, Polonyalı sevgilisinin görünmeyişine nasıl üzülüyordu. Karla geleceğini söylemişti ama pek de kesinlikle değil. Onun yanında olmasını ne kadar istiyordu! Özellikle January ile David'i bir arada görmek için Palm Beach'e gelmesini istemişti. Birlikte denize girip çıkmalarını, dans etmelerini, tenis oynamalarını... genç ve birbirlerine yakışan bir çift olarak onları izlemesini istemişti. Salı günü Karla ona 'Belki gelirim' demişti. Kararını verirse saat dörtte havaalanında olacağını da söylemişti. Dee bunun üzerine pilotun dört buçuğa kadar beklemesini istedi.

January ile David'in yalnız geldiklerini görünce hayal kırıklığını gizlemeğe çalıştı. Öte yandan onları bir arada gördüğüne de çok sevinmişti. Hafta sonunun en renkli genci ikisiydi. David, January'ye gerçekten tutkun görünüyordu. Karla da orada olup görmeliydi onları. Neden gelmemişti? Sırf inadından! New York'ta kimse de kalmamıştı ki. Dört günlük tatilinde tek başına ne yapabilirdi?

David de Karla'nın dört gün boyunca ne yaptığını düşünüp durmuştu. Uçakla La Canardia arazisindeki özel Butler alanına inerken hep onu düşünüyordu. Yol boyunca January ile çok az konuştuklarını ancak o zaman farketti. January dergi için hazırlayacağı yazılara göz attı, sonra da camdan dışarı bakmağa başladı. David onun ne düşündüğünü merak ediyordu ama pek de aldırdığı yoktu.

January, David'i düşünüyordu. Tom Colt'a Gloss dergisinin yönetmen yardımcısı olarak kendi adına bir mektup göndermeğe karar vermişti. Linda'ya babasının bu konuda yardımcı olamayacağından hiç sözetmiyecekti. Kendi camından aşağıdaki ışıklara dalmış olan David'in güneşten yanmış yüzünü seyrediyordu. Dört gün boyunca ona çok iyi davranmıştı. January ne zaman istese denize girmeğe, tenis oynamağa hazırdı. İlk zamanlar David'e duyduğu ilgi geçirdikleri korkunç geceden sonra tamamen sönüp gitmişti. Belki canlanabilirdi bu duyguları. Birer kadeh içki içip biraz kendilerinden söz ederek konuşsalar belki de tekrar sevişebilirlerdi. Bu defa daha iyi anlaşacaklardı. Ama January'nin, onun kıpkırmızı yatak odasına tahammülü yoktu... asla.

David havaalanına bir araba çağırtmıştı. Bavullarını bagaja koyup January'nin evine doğru yola koyuldular. Evin kapısında David şoföre yardım ederek bavulları kapıcıya verdi. January gülerek, «Birlikte geçirdiğimiz dört gün çok eğlendim,» dedi.

— «Ben de...»

January saatine baktı. «Henüz dokuz buçuk. Bir kadeh bir şey içmeğe gelir misin? Muhteşem evimi hiç görmedin daha.»

David gülerek, «Bana söz ver; bir daha sefere aynı teklifi yapacaksın, tamam mı? Eve gidip işlerimi yoluna koymam için birkaç yere telefon etmem gerek. Belki not bırakanlar da olmuştur. Yarın ilk işim sana telefon etmek olacak.»

January, onun otomobile binip gidişini seyretti. Şimdi Linda'nın neler hissettiğini çok iyi anlıyordu... reddedilmişti.

Öte yandan David neden reddettiğinin farkında bile değildi. January'nin sadece kibarca yapması gereken bir teklifte bulunduğunu sanmıştı. Onunla bir saat daha oturup vakit kaybedecek hali de yoktu. Eve gelir gelmez bırakılan notları karıştırdı. Kim, Monique'in evinde bir partiye giderken, onu çağırmıştı. Prenses Delmanlo bir tavla partisi veriyordu. David'i de davet etmişti. Hizmetçi kadın pazartesi yerine salı günü geleceğini bildiren bir not yazarak bir telefon numarası bırakmıştı. Birkaç not daha vardı ama aradığı, beklediği yoktu içlerinde. Karla'dan hiç bir haber yoktu. Neden olsun diye düşündü? David'i bu gece dönecek diye biliyordu. Yarın iş yerine telefon ederdi artık.

Yerdeki çöp sepetine bir tekme vurarak sayıp sövmeğe başladı. Gülünçtü. Saat henüz dokuz buçuk olmamıştı. Koskoca gece vardı önünde. Sevdiği kadınla beraber olabilirdi, ama ona telefon etmesine

imkân yoktu. Bir kız gibi hep onun aramasını beklemeğe tahammülü kalmamıştı artık. Paltosunu kaptığı gibi dışarı fırladı ve hemen bir taksi çevirdi. Evine gidecek, kapıyı çalıp telefon numarasını vermesini söyleyecekti. Uyuyor olabilirdi ama David'in gözü hiç bir şey görmüyordu. Kendini ispat etmesi gerekirdi. Karla'nın onu bir erkek olarak kabul etmesini istiyorsa harekete geçmeliydi. İlk defa kavga etmek pahasına bu gece evine gidecekti. Onu kolları arasına almak isteği ile gözü kararmıştı... Gözlerinin içine bakmak... Güçlü kollarıyla kendisini sardığını hissetmek... Boğuk sesini duymak.

Taksi Karla'nın evinin önünde durdu. David parayı ödeyerek dışarı fırladı. Güler yüzlü, kibar kapıcı Ernest kapının önündeydi. Onu selâmladı, fakat her zamanki gibi «iyi akşamlar, Bay Milford,» diyeceği yerde, «Nereye gidiyorsunuz bay Milford?» diye sordu.

— «Miss Karla'ya...»

— «Cuma sabahı buradan ayrıldı.»

— «Ayrıldı mı?»

— «Evet, iki bavulla gitti.»

— «Nereye? Yani taşınmadı, değil mi?»

Kapıcı, David'in telâşını yüzünden anlamıştı. «Sakin ol, oğul... Bunda telâşlanacak ne var? Taşınmadı tabi. Miss Karla'yı bilmez misin? Hep böyle ansızın kaybolur. Bizim de gideceğinden haberimiz yoktu. Cuma sabahı saat dokuzda kürküne sarınmış, gözünde siyah gözlükleriyle aşağı indi. Her zamanki yürüyüşüne çıkacağı yerde bir taksi çağırttı. İki bavul almıştı yanına. Mektuplarını ve Wall Street gazetlerini saklamamı söyledi. Tek okuduğu gazetedir bu. Özellikle dikkat etmemi istedi. Sonra şoföre, 'Kennedy Havaalanına,' dedi. Bütün bildiğim bu.»

— «Ben... ben de burada yoktum,» diye David durumu düzeltmeğe çalıştı. Kapıcının kendisine acıyan gözlerle bakmasına tahammül edememişti. «Palm Beach'deyim... Zaten rengimden de belli oluyor ya. Daha eve uğrayıp bakmadım, belki giderken not bırakmıştır. Miss Karla'ya haber vermeden yola çıkmıştım ben de. Gelir gelmez havaalanından telefon ettim, cevap vermedi. Biliyorsun telefonlara da güven olmuyor son günlerde. Gidip bakayım diye düşündüm. Her neyse, belki evde bir not bulurum.»

— «Muhakkak bulursun oğul.»

David dönüp oradan uzaklaştı. Karla gitmişti! Kapıcı artık onu

'İyi akşamlar' diye selâmlamayacaktı. Ne güzel akşamlardı hepsi! Mutlu ve kendinden emin kapıdan girerdi. Kapıcı ve asansörcü onun geleceğini bilirlerdi. Şimdi ise Karla gitmişti. Ne kadar zaman sonra gelecekti? Niçin gitmişti? Sokak lambaları buğulanır gibi oluyordu... David koşmağa başladı. Karla gitmişti! Hem de hiç bir haber bırakmadan. Koşmağa devam ediyordu, yoksa kendine hakim olamayacaktı. Eve kadar koştu. Kendini içeri atar atmaz, «TANRIM!» diye boş duvarlara doğru bağırdı. «KARLA! NİÇİN?»

Sonra kuru hıçkırıklara boğuldu. Andover'de futbol takımından atıldığı günden bu yana ilk defa böyle hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

13

Karla kalabalık uçağın en ön sırasında oturuyordu. Bütün uçak şirketlerine telefon ettikten sonra Londra için TWA 1100 uçağına yer ayırttı. Yanına kimseyi oturtmayacaklarına söz vermişlerdi.

Gözünde koskocaman çerçeveli güneş gözlükleri vardı. Genç hostes kız henüz onu tanımamıştı. Karla beyaz perdeden ayrıldığı sırada çocuk yaşlarda olmalıydı çoğu. Yolcular için içki ve yiyecek hazırlarken onların kend iaralarında gülüşmelerini izledi. Servis yaparken tatlı tatlı gülümsüyorlardı. Öylesine gençtiler ki! Ve öylesine mutluydu ki hepsi. Karla onlar gibi genç olmuş muydu hiç? Onlar gibi gülmüş müydü ömründe? Hayır. İmkânsızdı bu. Wilno yakınlarında bir köyde yetişen bir kız için imkânsızdı.

WİLNO. Babasının, pek çok Polonyalının yaptığı yanlışlığa düşerek oraya göç edişiyle başlamıştı her şey. 1920 yılında Polonya, Rusya'ya başarılı bir saldırı yaparak Litvanya'nın başkenti Wilno'yu ele geçirmişti. Yeni topraklara sahip olmaya hevesli pek çok çiftçi buraya akın etmişti. 1921 yılında Andrzej Karlowski, karısı küçük kızı ve iki oğluyla yollara düştü. Bialystok köyünden şansını aramağa çıkmıştı. Oğulları büyüyünce üniversiteye gönderecekti onları. Bütün bu hayallerinin tersine, Wilno bir felâketler ülkesiydi. Komşuları Ukraynalılar ulusal özelliklerini inatla korumuşlardı. En yakın köyde bir kilise, rahibelerin okuttuğu bir okul vardı. Andrzej ve karısı kıraç topraklarını ekip biçmek için günde onbeş saat çalışmak zorunda kalıyorlardı, başka çareleri yoktu. Eski günlerinin ve eski

dostlarının özlemini duyacak vakit bile bulamıyorlardı. Çiftlik yoruyordu onları, bir de oğullarını üniversitede okutmak emelleri. Natalia Karlowski işte bu uzak topraklarda yalnızlık içinde yetiştirildi.

Durgun bir çocukluk dönemi yaşadı. Ne gülmeyi, ne de hayal kurmayı biliyordu. Toprak sahibi bir gençle evlenmekten başka amacı yoktu, başka bir şey öğretilmemişti ona.

Karlowski ailesi koyu katolikti. Annesinin patates soymadığı tek gün pazardı. Kiliseye giderlerdi her pazar. Başörtüsünü çıkarıp siyah, geniş kenarlı şapkasını takar, önlüğünü üzerinden atar, parlak siyah elbisesini giyer, patatesleri soyduğu bıçağın yerine, nasırlı eline dua kitabını alırdı. Babası her zamanki siyah kostümünü giyerdi. Kiliseye, düğünlere cenazelere gittiğinde giydiği tek siyah kostümünü.

Natalia, en yakın köydeki okula gitti. İlk yılları çiftliktekinden farksız bir tekdüzelik içinde sürüyordu. Rahibe Thérèse okula geldiğinde Natalia dokuz yaşındaydı. Küçük öğrencilerinin sıkıntılı günlerine ilk defa bir heyecan ve güzellik katan kişi o olmuştu.

Rahibe Thérèse Varşova'dan gelmişti. Moskova ve Paris'te de bulunmuş, oraları görmüştü. Bale dersleri alan bir genç kızken birden bire İsa tarafından çağrıldığını öne sürerek manastıra kapanmıştı. Küçük öğrencilere bunu açıkça anlatmıştı. Dilleri tutulmuş gibi bakıyordu küçükler ona, ilk kez güneşten ve rüzgârdan yıpranmamış bir yüzü, nasır tutmamış elleri olan bir kadın görüyorlardı. Çünkü, Polonya'nın sert kışı, genç kızların güzelliklerini alıp götürürdü hep.

Bütün kızlar Rahibe Thérèse'e hayrandı, ama küçük Natalia ona tutulmuştu. Rahibe Thérèse jimnastik salonunda bale dersleri vermeğe başlar başlamaz Natalia çılgınca ve kendini yıpratıncasına çalışmağa koyuldu. Eve gelince küçük odasına kapanır, öğrendiği hareketleri tekrarlar dururdu. Rahibe Thérèse kızların biraz olsun bu zarif hareketleri başarabildiklerini görünce çok seviniyordu. Onun bir tek tatlı sözü küçük Natalia'yı, biraz rahatsız edici olmakla beraber sık sık kapıldığı hayalleriyle mutlu kılıyordu. Bir gün Rahibe Thérèse dersten sonra beklemesini söyledi ona. Natalia'nın elleri ter içinde kalmış, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu heyecandan. Rahibe Térèse gülümseyerek, «Natalia, sen gerçek bir balerin olabilecek yeteneklere sahipsin,» demişti. «Baş Rahibe ile görüştüm. Eğer allen de kabul ederse, Parsinski bale okulunda burslu olarak okutmak

istiyorum seni. Oraya yerleşirsin, okulunu da oraya nakledeceğiz. Günde beş saat bale derslerine gideceksin.»

Annesiyle babası hemen kabul etmişlerdi. Balenin ne olduğu hakkında bir şey bildikleri yoktu ama bunu bir rahibe söylediğine göre sakıncası olamazdı. Natalia bunun kaçırılmaz bir fırsat olduğunu biliyordu fakat Rahibe Thérèse kaydettiği ilerlemeleri kontrol etmek üzere sık sık kendisini görmeğe geleceğini söyleyince rahatladı. Natalia'nın hayal gücü pek zengin sayılmazdı. Bütün yalınlığıyla Natalia Karlowski olarak kaydını yaptırdı.

Bundan sonra yedi yıl bütün yaşamı bale ve Rahibe Thérèse üzerine kuruldu. Her cumartesi günü öğleden sonra okul tiyatrosunda gösteriler düzenleniyordu. Bilet satışlarından kazanılan para okul için harcanıyordu. Natalia ilk yıllar bu gösterilere katılmadı, sahne dekoru, makyaj ve elbiselerin dikimine yardım ediyordu. On iki yaşında sahneye çıktı. Rahibe Thérèse her cumartesi gösterilere geliyor, Natalia onun için dans ediyordu.

İlk defa sahneye çıktığında, annesiyle babası kilise için giydikleri en iyi elbiseleriyle onu seyretmeğe gelmişlerdi. Babası ikinci perdede uyuklamağa başlamış, annesi horlaması duyulmasın diye onu dürtükleyip durmaktan utanç içinde kalmıştı. Bir daha da gelmediler... Yol uzaktı, çiftlikte de yapılacak bir sürü iş vardı.

Natalia ilk defa tek başına sahneye çıktığında arkadaşları takma ad kullanması için üstelemişler, Rahibe Thérèse «Karla» adını öne sürmüştü. Resitalden sonra Rahibe Thérèse'nin kolları arasına atıldığında, «kutlarım, Karla.» demişti. O günden bu yana Karla adını benimsemiş, yeniden vaftiz edilmiş, yeniden doğmuş gibi hissetmişti kendini.

Bir gün resitalden sonra Rahibe Thérèse ona annesini ve babasını görmeğe gitmesini söyledi. «Ondokuz yaşına bastın, artık geleceğin hakkında karar vermen gerekiyor. Gelecek pazar günü kiliseden sonra ben de size geleyim istersen.»

Karla o pazar gününü ömrünce unutamamıştı. Sabah en erken trenle yola çıktı. Eve geldiğinde annesiyle babası henüz kiliseden dönmemişlerdi. Fakat Karla kızarmış tavuk ve elmalı çörek kokusunu almıştı hemen. Oturma odasında onları beklerken çevresine bakındı ve birdenbire çok bayağı buldu herşeyi. Tertemizdi... fakat çok yoksul bir evdi. Haziran ayındaydılar. Koşarak dışarı fırladı ve kırlardan ba-

har çiçekleri topladı. Odanın her köşesine bu çiçekleri yerleştirdi ve eski, yırtık pırtık eşyaların üzerlerini dantel örtülerle süsledi. Rahibe Thérèse evlerine geldiğinde onların yoksulluğunu farketmemiş görünüyordu. Ocağın demir ayaklarına hayran kaldığını, kulplu maden kapları çok beğendiğini söylüyordu. Zarif bir küçük tanrıça gibi evin içinde dolaşıyordu. Yemeklerin tadına doyum olmadığını tekrarlayıp duruyordu. Annesinin yüzü aydınlanmıştı. Karla ilk defa, annesinin gülünce yanaklarında küçük çukurlar belirdiğini farketti. Babasının da gülünce grimsi gözleri çok güzelleşiyordu. Karla, Rahibe Thérèse'nin kendisini Varşova'ya göndermek istediğini anlatırken sessizce dinledi onu.

— «Ailem varlıklıdır,» demişti alçak sesiyle. «Dayım Otto Londra'ya yerleşti. Büyük bir tüccardır. Ailem benim için yapamadıklarını Natalia için seve seve gerçekleştirecektir. Bale sınavlarına girmek üzere Varşova'ya gidince ailemle kalabilir. Londra'da Sadlers Wells'e girmeyi başarırsa dayımla oturur. Yalnız önce sizlerin izninizi almak isterim.»

Annesiyle babası aralarında anlaşmış gibi baş salladılar. Gerçekte hiç bir şey anladıkları yoktu. Varşova... Londra... ve Rahibe Thérèse ne derse kabuldü onlarca. Ancak bütün bu yaptıklarının karşılığını nasıl ödeyeceklerdi?

Bu konuşmalar bittikten sonra Natalia ile Rahibe Thérèse yürüyüşe çıktılar. Kapıdan adımlarını atar atmaz, Natalia, «Varşova'ya gitmiyorum,» dedi. «Sizi bırakıp hiç bir yere gitmem.» Rahibe güldü. «Zamanla alışacaksın oralara ve çok mutlu olacaksın. Kısa bir süre sonra Prasinski'deki dersler sana yetersiz gelmeğe başlayacak.» Birden bahçedeki ağaçlardan birine işaret ederek, «O da ne öyle?» diye sordu.

Karla kıpkırmızı kesilmişti. «Dokuz yaşındayken sizin için yapmıştım onu.»

Rahibe Thérèse oraya doğru yürüdü. Ağacın dibine kalaslardan oturacak bir yer yapılmış, çitlerle çevresi sarılmıştı. Karla utangaç, gülerek, «Bana sadece dans etmeyi öğretmekle kalmadınız, bir hayal dünyası verdiniz,» dedi. «Bir gün sınıfta bir sarayın bahçesinden söz etmiştiniz. Öylesine gözümün önünde canlandırmıştım ki onu, siz orada otururken görebiliyordum neredeyse. Eve gelir gelmez benzeri bir küçük bahçe yapmıştım. Bir gün size göstermeyi hayal ederdim bu-

nu. Ama şimdi o kadar çirkin geliyor ki gözüme.»

Rahibe Thérèse çitten atlayıp küçük bahçenin içine girdi ve oturdu. «Sevgili küçük Karla, çok güzel olmuş! Gel sen de yanıma otur,» dedi. Karla, birdenbire onun boynuna sarılarak, «Size tapıyorum!» diye atıldı. «İlk gördüğüm andan beri tapıyorum size.»

Rahibe dikkatle onun kolları arasından sıyrıldı. «Ben de seni seviyorum, Karla.»

— «Gerçekten mi? O halde izin verin sizi öpeyim, size sarılayım.» Uzanıp onu yanağından öptü, elini tuttu.

Rahibe tekrar aynı soğukkanlılıkla ondan uzaklaştı. «Beni böyle sarılıp öpmen doğru değil.»

— «Sevmek yanlış bir şey mi?»

— «Sevmek hiçbir zaman yanlış değildir. Fakat ikimizin arasında böylesine bir yakınlık yanlıştır. Beni sarılıp öpmen doğru değil.»

— «Ama anlamıyor musunuz? Sevgiyi hiç bilmiyorum, okulda kızlarla bile bunu konuşmadım. Ama geceleri gizlice birbirlerinin yataklarına gidip sarılarak uyuduklarını biliyorum. Bana da yaklaşanlar oldu, ben istemedim. Sadece sizi arzuluyorum.»

— «Evet sonra, Karla?»

— «Hep sizi yanımda göreceğim anları hayal ettim.» Sustu. «Yoksa, yanlış birşey mi bu?»

Rahibe Thérèse boynunda asılı duran Kutsal Kitab'ı tutarak, «Evet Karla, yanlış birşey bu.» dedi. «Varşova'da bale okulundayken benim de kızlarla aynı yatakta yattığım olmuştur... Kızlar ergenlik çağına geldikleri zaman erkeklerle arkadaşlık kurmak fırsatını bulamıyorlar... sadece hemcinsleriyle arkadaşlık ediyorlar. Ben de yaptım bunu, ama yanlış olduğunu biliyorum... beni çok üzdü. İyi bir balerin de değildim. Beni okula varlıklı ve saygı değer bir ailem olduğu için kabul ettiler. Bir resital için başka bir arkadaşımın oynamak istediği rolü bana vermişlerdi. Bir gün kızların kendi aralarında, 'İyi bale yaptığı için değil, sadece güzel olduğu için verdiler bu rolü ona.' diye fısıldaştıklarını duydum. Sonra aynı rolü almak isteyen kız, güzelliğim sayesinde hak etmediğim şeylere sahip olduğumu söyleyerek ağlamağa başladı.» Rahibe Thérèse anılarını anlatırken yüzü ciddileşmişti. «O gece dizlerimin üzerine çökerek saatlerce dua ettim. Sonunda rahatlamıştım. Bir balerin olmak istemiyordum, bunu anlamıştım. Ben sadece O'na hizmet etmek, bir tek O'nu, O yüce varlığı sev-

mek istiyordum... sevgili İsa. Sonraki günlerim O'na dua ederek, O'nu düşünerek geçti. Azizlerin hayat hikâyelerini, nasıl O'nun tarafından çağrıldıklarını okudum. Sonra küçük çiçeğin öyküsünü okudum. Thérèse adlı bir rahibenin küçük şeylerle insanları nasıl mutlu ettiğini anlatan bir öyküdür bu. O zaman ben de bir rahibe olmağa karar verdim. Büyük mucizeler yaratamayacağımı biliyordum. Ama hiç değilse Rahibe Thérèse gibi küçük şeylerle insanları mutlu kılabilirdim. Bale okulundan ayrılır ayrılmaz bir kişiyi mutlu etmiştim bile. Benim rolümü o kıza vermişlerdi. İnan Karla, ilk defa gerçek mutluluğu o zaman tattım. Sonra buraya geldim ve küçük öğrencilerimin asık, mutsuz yüzlerini görünce Wilno'nun çocuklarını mutlu etmek için uğroştım... özellikle seni küçük Karla. İyi bir balerin olmak için çalış... O her zaman seni görür, unutma. Aynı cinslerin birbirine aşk duyması günahtır. Bir gün bir erkek çıkacak karşına, gerçek sevgiyi o zaman öğreneceksin.»

— «O halde niye sizin karşınıza çıkmadı bu erkek?»

— «Çıktı. Adı İsa işte.»

Küçük bahçeden çıktılar ve bir daha aynı konuya dönmediler. Yaza doğru Rahibe Thérèse, Karla'yı Varşova'ya göndermekten vazgeçti. «Seni İngiltere'ye gönderelim...»

— «Ne zaman?»

—«Hemen. Otto dayıya yazdım ve bu gün ondan bir cevap aldım. Tante Bosha ile seni bekliyorlar. Sadlers Wells sınavları sırasında onlarla kalabileceksin.»

— «Belki gelecek yıl giderim,» diye Karla bu tasarıdan bir süre için onu vazgeçirmeğe çalıştı.

Rahibe Thérèse üstelemişti. «On gün içinde yola çıkmak üzere hazırlıklarını tamamla. Londra'ya uçak biletin bile hazır.»

Karla, rahibenin uzattığı bilete baktı, başını iki yana sallayarak, «Hayır...» dedi. «Hayır... gitmek istemiyorum.»

— «Karla dinle beni. Savaş yıllarındayız. Burnumuzun dibinde insanlar döğüşüyorlar. Almanya, Rusya ile bir saldırmazlık paktı imzaladı. Von Ribentrop geçen hafta Moskova'ya gitti. Neden seni Varşova'ya göndermekten vazgeçtim sanıyorsun? Londra'da emniyette olacaksın.»

— «Ya siz? Çok tehlikeli bir durum... neden kalıyorsunuz burada?»

— «Ben kilisede korunuyorum. Savaş sıralarında bile kiliselere el sürülmez. Tanrı beni koruyacaktır. İsa hepimizi gözetir.»

— «Beni de gözetsin o halde.»

— «Hayır. Sen onun tarafından çağrılmadın.»

Ertesi gün hiç ders yapılmadı. Öğrenciler ve öğretmenler radyoların başına üşüşmüşlerdi. Hitler, İngiltere ve Fransa'nın dikkatini çekerek, Almanya'nın Danzing kentiyle Polonya'yı istediğini bildirmişti. Spiker bunları söylüyordu. Konuşmalar yapılıyor, gruplar halinde toplanıp tartışılıyordu... Savaşın bale üzerinde nasıl bir etkisi olacaktı? Ertesi gün öğrenciler derslerinin başına döndüler, provalar yapıldı. Gerçek savaş, Prasinski bale okulunu 31 ağustosta etkiledi. Hitler, Polonya ile on altı maddelik anlaşma yapmak istemiş, Polonya reddetmişti. Birdenbire Prasinski'de bir kaynaşma başladı. Bavullar toparlanıyor, herkes evine dönmek için trenlerde yer ayırtıyordu. O gece küçük gruplar halinde toplanarak, fısıldaşarak konuşuyor, birbirlerinden ayrılmaları gereken öğrenciler sarmaş dolaş açıkça sevgi gösterilerinde bulunuyorlardı. Karla tek başına oturmuş rahibe Thérèse'yi düşünüyordu. Acaba ne yapıyordu? Diğer rahibelerle dua mı ediyordu? O da Karla'yı düşünüyor muydu acaba?

Ertesi gün şafakla, Almanya hiç bir resmi bildiride bulunmadan Polonya topraklarına girdi. Öğrenciler tren saatlerini beklemeden yürüyerek yollara düştüler, istasyonlarda hangi trene rastlarlarsa binmek üzere bekleşmeğe başladılar. Şans Karla'nın yüzüne gülmüştü. Evinin yakınında çiftliği olan bir sütçünün arabasına bindi.

Evine geldiğinde annesiyle babası radyonun başında kulak kesilmiş, bekliyorlardı. Oğulları üniversiteyi bırakıp orduya katılmıştı... Bunca zamandır uğraşıp didinmeleri boşa gitmişti. Karla gazeteleri hiç okuyamamıştı. Bir gazete almağa gitti. Anlamadığı birtakım şeyleri okumağa çalıştı. Baleden başka hiçbir konuda bilgisi olmadığını o zaman farketmişti. Bütün bildiği Nijinsky-karısı ve öğretmenleriydi. Yaşadığı dünyadan haberi yoktu. Hitler'in korkusunun farkındaydı... fakat savaşın gerçek şiddeti Prasinski bale okulundan içeri girmemişti.

Varşova radyosunu izliyorlardı. Chopin'in A Majör Polonez danslarından birkaç nota ile verilen haberler onlar için çok önemliydi. Karla Alman ordularının başkente yaklaşıp ateş açtıklarını öğrenir öğrenmez gitme zamanının geldiğini anlamıştı. Londra'ya, Otto dayı-

ya gitmek tek çıkar yoldu. Bavulunu toparladı, annesiyle babasıyle vedalaştı, iki mil uzaktaki manastıra kadar yürüdü.

Manastıra geldiğinde Rahibe Thérèse elinde kutsal kitabıyla gözlerini havaya dikmiş, radyonun başında oturuyordu. Bütün gece Varşova'dan ailesiyle görüşmeğe çalışmış başaramamıştı. Karla bavuluyla gelip Londra'ya gitmeği tasarladığını söyleyince rahibe başını iki yana sallayarak, «Ne yazık ki çok geç artık,» dedi. «Ne uçak, ne tren var... ne de bale. Bütün hayaller sona erdi.»

Karla Rahibe Thérèse'den ve Wilno'dan ayrılmayacağı için sevinmişti. Bundan sonraki hafta evde annesiyle babasıyle radyo dinleyerek ve manastıra gidip gelerek günlerini geçirdi. Bütün yaşamları radyo olmuştu. Ailesi, Bialystok'daki akrabalarıyla bir türlü haberleşemiyordu. Onlar da kaçmış olmalıydılar. Halk, genellikle Romanya yoluyla kaçıyordu. Köyden kitleler halinde insanlar yollara düşüyordu. Yüklerini, birkaç parça değerli eşyalarını, kimisi satmak üzere beslediği hayvanları da yanlarına alıyordu. Polonya ordusu yiğitçe döğüşüyordu fakat 18 Eylülde doğudan Ruslar akına başladı. Andrzej karısıyla kızının kiliseye sığınmasını istedi, fakat Maria rüzgârdan yıpranmş yüzü yorgun, mavi gözleri korkulu, kocasını ve topraklarını bırakıp gitmeyeceğini söyledi. Karla'nın gitmesi için üsteledi. Kızına, onu ilk defa görüyormuş gibi uzun uzun baktı, ve «Uzun boylusun... güçlü ve güzel bir kadın olacaksın. Manastıra git. Ruslar bile kiliseye saldıramazlar.»

Karla çocukluğundan beri gördüğü, yaşadığı herşeyin sonu geldiğine inanıyordu artık. Bu iki yabancı, annesi babasıydı ama onları tanımıyordu bile. Onlara sarıldı, sadece soğuk bir karşılık gösterdiler. Taş kesilmiş insan heykelleri gibi dimdik duruyorlardı. Sevgilerini göstermeyi bilmiyorlardı, ne de kendilerine gösterilen sevgiyi kabul etmesini. Çocuklarını dünyaya getirdikleri için yetiştirmişlerdi. Çıplak toprağı da karınlarını doyurmak için ekip biçmişlerdi. Oğulları üniversite öğrenimlerini yarım bırakıp savaşa katılmıştı. Anne babanın gelecek için umutları da böylece yok olup gitmişti. Topraklarından başka hiçbir şeyleri kalmamıştı.

Rahibe Thérèse, Karla'yı iyi karşıladı. Kaçan halk; kedilerini köpeklerini ve yavru kuzularını sokaklarda bırakıp gitmişti. Karla her gün çıkıp evsiz barksız kalan bu hayvanları topluyor, manastıra getiriyordu. Giderek yiyecekleri azalıyor, Ruslar her geçen gün yaklaşı-

yorlardı. Başrahibe hayvanları salmalarını söyledi. Tanrı yarattığı canlılara nasıl olsa bakardı. Karla çok yalvarmıştı başrahibeye... Bu hayvanları seviyordu. Hiç değilse en küçük yavrunun manastırda kalmasını istedi. Fakat başrahibe sert bir dille konuyu kestirip attı. Başka bir rahibe hayvanları toplayıp sokağa attı. Thérèse o gün Karla'yı odasında ağlar bulmuş, onu yatıştırmağa çalışmıştı. Karla, «Bundan sonra kimseyi sevmiyeceğim... hayvanları bile,» diye bağırıyordu. «Kaybettikten sonra çok üzülüyorum.»

Rahibe Thérèse onun saçlarını okşadı. «Tanrı'yı sev. Seni hiç bir zaman terketmez. Kimse de onu elinden alamaz. Her zaman seninle beraber kalacaktır.»

— «Beni hiçbir zaman bırakmayacak mı?»

— «Hiçbir zaman. Bu dünyadaki yaşamımız, en iyi şekilde geçirmemiz gereken bir dönemdir sadece gerçek yaşamımız için bir hazırlık dönemi. Ölümden sonra Tanrı'ya kavuşacağımız gerçek yaşamımız için bir hazırlık dönemi.»

— «Belki ben de bir rahibe olabilirim.»

Rahibe Thérèse ciddileşerek, «Bu kadar kısa zamanda karar verilemez böyle bir şey için,» dedi, «Senin çağrıldığını sanmıyorum. Korkudan istiyorsun bunu. O'na dua et... sana yol göstersin.»

Karla, rahibeler arasında yaşamağa başlamıştı. Onlarla yiyor, Polonya orduları cephede döğüşürken sabah akşam onlarla kiliseye gidiyordu. Alman bombardımanına inanılmaz bir yiğitlikle on dokuz gün dayanan Polonyalılar sonunda Varşova'da teslim oldu. Son ana kadar Varşova radyosu Chopin'in Polonez danslarını çalıyordu. Birkaç gün sonra Rus askerleri manastıra gelerek artık bu toprakların Rus boyunduruğu altında olduğunu bildirdiler. Okullar kapatıldı, oradaki halkın en kısa zamanda Rus yönetimi altına alınacağı bildirildi. Rus subaylarının sık sık gece baskınları yaparak Polonyalıları tutukladıkları haberleri duyuluyordu. Yeni hükümeti devirmek için başkaldıran halk hareketleri başlamıştı. 30 Eylülde başkan Moxcicki Romanya sınırını geçerek, Paris'te geçici bir hükümet kurmayı başardı.

Sürgünde olan General Sikorski de ülkelerinde kalan yüksek rütbeli Polonyalı subayları aracılığıyla Polonya gizli örgütünü kurdu. Düşmanın barbarca karşı koymasına rağmen güçlü bir örgüt olarak ortaya çıktı. Polonya ordusu adıyla tanınan bir ordu kurdu.

Rahibelere kimsenin aldırdığı yoktu. Başrahibe sarhoş düşman

askerlerinin kadınlara saldırdıkları konusundaki söylentilere karşı Karla'ya da rahibe elbisesi giydirdi. Karla'yı her hafta sonu manastırın arabasıyla ailesinin çiftliğine gönderiyordu. Karla onlara olup biten her şeyin haberini getiriyordu. Annesi her defa rahibeler için taze yumurta gönderiyordu. Ruslar ilk ve orta okulları açmışlardı. Artık rahibelere öğretmenlik görevi verilmiyordu. **Lwow ve Wilno'daki** üniversitelere Sovyet yetkilileri atanıyordu. Manastıra ve kiliselere dokunmamışlardı ama dine pek saygı göstermiyorlardı.

Noel'den önceki hafta sonuydu. Karla her zamanki gibi çiftliğe gelmişti. Annesiyle babasının iki Rus subayı tarafından bir askerî arabaya bindirildiklerini gördü. Üzerinde rahibe giysileri vardı. Onlara doğru koşacak oldu, fakat annesi sadece, «Merhaba sayın rahibe,» dedi. «Manastıra götürmek üzere yumurtaları alabilirsiniz, mutfakta hepsi.» Karla onlara doğru ilerlemeğe devam etti, fakat babasının bakışlarındaki korku onu hiç bir şey belli etmemesi için uyarmağa yetmişti. Rus subayları ona aldırmadılar, sadece birkaç asker simsiyah elbisesiyle alay etti. Sonra annesiyle babasını alarak uzaklaştılar. Karla'nın yapabileceği hiç bir şey yoktu, çaresizdi. Arabanın arkasından koşup, götürdüklerinin annesiyle babası olduklarını söyleseydi ne geçecekti eline? Onu da alıp bir çalışma kampına götüreceklerdi.

Manastıra döndü. Arabadan inerken yakışıklı bir Rus subayının dönüp kendisine baktığını farketti. Hemen koşup içeri girdi ve kapıyı sürgüledi. O gece banyodaki küçük aynada yüzüne bakarak saçlarını örten şapkasıyla çıkık elmacık kemiklerinin ve gözlerinin daha da belirlendiğini farketti. Yandan, önden, tekrar yandan aynada kendini seyretti. Evet... güzeldi, Rahibe Thérèse gibi ufak tefek bir burnu, ince, zarif bir vücudu yoktu ama güzeldi. Rus subayı nasıl bakmıştı ona... bir erkeğin kendisini arzulayabileceğinin farkındaydı. Fakat bir rahibe olmağa karar vermek üzereydi artık. Her gün dualarında Tanrı'nın kendisine doğru yolu göstermesi ve Rahibe Thérèse'yi daha az sevmesi, buna karşılık Tanrı'ya yaklaşması için yalvarıyordu. Tutuklanma olayları arttıkça, Karla'nın Rahibe Thérèse'yi düşünüp onunla ilgili düşler kuracak zamanı kalmıyordu zaten. Manastırın yarısı sokaklarda kalan kimsesiz çocuklara açılan yataklarla dolmuştu. Gece yarıları annelerini babalarını alıp götürmüşlerdi çoğunun. Başrahibenin çalışma odası olarak kullandığı kütüpaneye beş tane bebek karyolası konmuştu. Anneler babalar Rus subaylarının kapılarına dayanacaklarını sezin-

leyecek olurlarsa çocukları dolaplara gizliyor, bağırmamaları için sıkı sıkı uyarıyorlardı. Çoğu da çocuklarını sarıp sarmalayıp bahçeye saklıyor, tutuklanmayan komşularının iyi niyetlerine güvenerek yavrularını terkediyorlardı. Komşuları bu kimsesiz kalan yavruları genellikle manastıra getiriyorlardı. Gün geçtikçe manastıra getirilen çocukların sayısı artıyordu. Önceleri politik suçları olanlar tutuklanıyordu. Zamanla Ruslar önlerine geleni sadece Polonyalı oldukları için tutuklayıp çalışma kamplarına götürmeğe başladılar.

Düşman askerlerinin kadınlara saldırma olayları arttıkça Polonyalı kadınlar onlara çirkin görünmek için gözlük takmağa başladılar. Bazıları mendillerinin arasında çakı taşıyordu. Bir askerin yaklaştığını görür görmez kendi parmaklarına çakıyı batırarak mendillerini kana buladıktan sonra ağızlarına götürüp öksürmeğe başlıyor ve taze kanı askerlere gösterip 'Verem' diyorlardı. Bu oldukça etkili bir hileydi. Askerler hemen uzaklaşıyorlardı.

Rahibe Thérèse ile Karla, çocukların getirdikleri kalın gözlüklerden takıyorlardı. Çocuklar ailelerinden birer hatıra alıp geliyorlardı, annelerinin saçından bir tutam... babalarının gözlükleri... ya da kutsal kitaplar.

1939 yılı kış erken bastırdı. Kasım ayında kar diz boyu olmuştu. Geceleri Rus halk şarkılarının ezgileri yankılar yapıyordu. Sarhoş oldukları zaman kısılmış sesleriyle her zamanki gibi şarkılar söyleyerek daha çok manastırın çevresinde dolaşıyorlardı. Rahibelerin çoğu korkuyor, Rahibe Thérèse, «Onlar da Tanrı'nın çocukları,» diye hatırlatıyordu arkadaşlarına. «Bu savaş insanlar arasında değil ki, sadece ülkeler arasında. Unutmayın, yabancı bir ülkede, sevdiklerinden uzakta yaşıyor onlar. Zafer kazananlar yalnız kalırlar böyle.»

Birkaç hafta sonra Karla çocukların yatakhanesinde onların dualarını dinledikten sonra ışıkları kapamak üzereydi. Birdenbire ön kapıda gürültüler duydu. Çocuklar Rus askerlerinin bağrışmalarını ve çizmelerinin çıkarttığı sesleri duyunca çığlık çığlığa yerlerinden fırladılar. Karla hemen gözlüklerini takarak çocukları susturdu. Yatakhaneden çıktı, sessizce merdivenlerden indi. Aşağıdaki sahneyi görür görmez dehşet içinde kalmıştı. Tiksintiyle irkildi ve bağırmamak için eliyle ağzını kapattı. Kaçmak istiyordu, fakat karanlıkta duvara yaslanmış kıpırdayamıyordu. Gözlerini yummak istiyor, korkudan sabitleşen bakışlarını aşağıdaki sahneden ayıramıyordu.

Başrahibe çırılçıplaktı. Rahibe giysileri içinde çok güçlü kuvvetli, yapılı bir görünüşü vardı. Boynunda asılı duran gümüş haçıyla kiliseye girişi öylesine kurumluydu ki... fakat giysileri üzerinden çıkarılınca cılız ve yaşlı görünüyordu. Pörsümüş göğüsleri aşağı doğru sarkmış, incecik mavi damarlı bacakları tir tir titriyordu. Gülünç bir haldeydi. Ona baktıkça gülmekten kendilerini alamayan askerler yerde yatan diğer rahibelere saldırıyorlardı. Başrahibe bir köşeye büzülmüş dualar ediyordu. Yerde yatan çırılçıplak rahibeler vahşice üzerlerine saldıran zorbalara güçsüzce karşı koymağa çalışıyorlardı.

Karla bir ara Rahibe Thérèse'i gördü. Askerin biri üzerindeydi. Adam kalkınca, Karla, Thérèse'in bacakları arasından kanlar süzüldüğünü farketti. Derken başka bir asker boynundan tutup çektiği gibi onu zorla öptü. Sonra dilini bütün vücudunda gezdirmeğe başladı. Göğüslerinden birini ısırırcasına ağzına aldı, kirli ellerini bacaklarının arasına doğru uzattı. Ağzından salyalar akarak zevkten kendinden geçmişti. O sırada başka bir erkek Thérèse'e arkadan saldırıya yelteniyordu, kalçalarından tutarak bacaklarını iki yana doğru açtı. Aynı anda öteki asker de pantolonunu çıkardı ve Thérèse'e yaklaştı... Karla gördüklerine inanamıyordu. Aynı anda iki erkek Thérèse'e saldırıyordu. Ve Rahibe Thérèse kendinden geçti...

Karla, karanlıkta çömelip, yarım saat kadar öylece kaldı. Yalnız Rahibe Thérèse'e on kişi saldırmıştı. Birden arkasında ayak sesleri duydu. Eva'ydı, on üç yaşındaki bu küçük kız Karla'ya bebeklerin bakımında yardım ederdi. Karla ona yaklaşmamasını işaret edene kadar küçük Eva aşağıdaki sahneyi görmüş ve bağırmağa başlamıştı. Askerler karanlık koridora doğru başlarını kaldırdılar. Karla «Kaç Eva!» diye bağırdı «Doğru yatağına git!» Fakat çocuk olduğu yerde donakalmış, bu arada askerlerden biri yukarı fırlamıştı.

Karla ile Eva'yı kollarından tuttuğu gibi aşağı sürükledi. Bir diğer asker Karla'ya baktı, gözlüklerini görünce yüzünü buruşturdu. Fakat beyaz önlüğünü çektiği gibi giysilerini parçaladı. Dümdüz göğüslerine ve tekrar gözlüklerine baktı. Karla'yı bir kenara iterek dehşet içinde bağıran Eva'ya saldırdı. Karla çocuğu kurtarmak için atıldı. Asker onu savurduğu gibi bir köşede büzülmüş başrahibenin yanına fırlattı. Karla elbisesinin yırtılan kısmını örtmeğe çalışarak, yaşlı rahibenin önünde durdu. Eva'nın acı çığlıkları odayı çınlatırken diş-

lerini birbirine geçirip olanca gücüyle sıktı, sıktı. Rahibe Thérèse hâlü sükûn içinde kendinden geçmiş, yerde yatıyordu.

Yarım saat kadar daha geçti. Saldırı gittikçe azalıyordu. Askerler tatmin olmuşlardı. Pantolonlarını giyerek kemerlerini bağladılar, yerde yatan çıplak ve yarı baygın rahibelere tek tek baktılar. Bir ziyafette tıkabasa karınlarını doyurmuş, fakat ortan yemekleri görerek isteksizce sofradan kalkan açgözlü insanların bakışları vardı gözlerinde. Yüksek rütbeli bir subay Rahibe Thérèse'i, Eva'yı ve üç rahibeyi daha göstererek bir emir verdi. Askerler üzerlerine battaniyeler örterek onları çuval yüklenir gibi sırtlayıp götürdüler. Karla, başrahibenin engel olmasına aldırmadan, «Onları nereye götürüyorsunuz?» diye atıldı.

Polonyalıların diliyle bir asker cevap verdi ona. «Kampa götürüyoruz. Üzülme, çirkin surat, seni götürecek değiliz. Güzelleri seçiyoruz. Sizleri de çocuklara göz kulak olmanız için burada bırakıyoruz.

Askerî arabalar gecenin soğuğunda yola koyulana kadar Karla eli kolu bağlı kapıda bekledi. Askerlerin kahkahaları kesildikten sonra başrahibe uykuda gezer gibi dolaşmağa başladı. Elbiselerini toparladı. Diğer rahibeler de yerlere atılan kutsal kitaplarını ve eşyalarını topluyorlardı. Karla, Rahibe Thérèse'in yattığı yerde onun küçük kutsal kitabını gördü. Çömelip yerdeki kan lekesine elini sürdü, dua kitabını alarak dudaklarına götürdü, yanağına yasladı. Sonra kalkıp diğerlerine yardım etti. Onları banyoya götürerek, şişmiş dudaklarına buzlu pansuman yaptı, onlarla dua etti. Sabaha doğru manastır görünüşte eski halini almış, az çok bir düzene sokulmuştu. Başrahibe giysileri içinde eski azametli görünüşünün gölgesi gibiydi.

Bir hafta sonra aynı askerler tekrar geldi. Bu defa daha da zorbaca saldırdılar ve Karla kaçamadı. Gözlüklerini ve giysilerini çıkarttılar. Onu yere attılar, başını bir sandalyeye çarptı. Bayılmamak için dua ediyordu, fakat bir askerin üzerine abanmasıyla bacaklarının arasında duyduğu acı onu kendisine getirmişti. Arka arkaya beş, altı, yedi, sekiz kere bu işlem Karla'ya uygulandı... Bacaklarının arasından kan süzülüyordu... ağızlarından salyalar akarak askerler onun dudaklarını, göğüslerini ısırıyorlardı.

Sonra iri yapılı bir askerin kendine yaklaştığını gördü. Dev bir adamdı. Üzerine abandı, Karla'nın soluğu kesilmişti. Adam dudak-

larını öperken ölmek için dua etti... derken kapının açıldığını duydu... tekrar gürültüler oldu... bir grup asker daha gelmişti. Fakat nasılsa irikıyım askeri çekip, onu kurtarmışlardı... gürültüler devam ediyordu... Rus askerleri teker teker ayağa fırlıyorlardı. Az sonra bir subay gelip onun kalkmasına yardım etti. Manastırın önünde gördüğü yakışıklı Rus subayıydı. Sarışın, kahverengi gözlü... paralanmış giysileriyle Karla'nın vücudunu örtmeğe çalışırken bakışlarında bir keder okunuyordu sanki. Sonra askerlerine emirler verdi... bir başka subay, askerleri toparlayıp manastırdan çıkarttı. Karla'ya Polonya diliyle, «Adamlarımın yaptığı bu iğrençlikler adına özür dilerim. Hepsi cezalandırılacaktır,» dedi. «Biz askeriz, hayvan değil. Yarın gelip sizlere gerekli yardımı yapacağım.»

Manastır boşaldıktan sonra rahibeler ayağa kalkarak sessiz ve ağır ağır eşyalarını topladılar. Umutsuz ve çaresizdiler. Kimisi dua odasına giderek yalnız kalmayı tercih ediyordu. Karla da odasına gitti ve hareketsiz yattı. Kendini öldürmeyi geçiriyordu aklından. Ama günah işlemiş olacaktı, gerçek dünyada cehenneme gönderilecekti böyle bir günah işlerse. Rahibe Thérèse'i düşündü. Korku ve yalnızlık içinde ilk defa annesine sığınmak istedi. Dışarıdan dua eden, İsa'ya sığınan rahibelerin sesleri geliyordu. Onun sığınacak kimsesi yoktu.

Ertesi gün sarışın Rus subayı geldi ve tekrar özür dileyerek manastırın güven altına alınacağına söz verdi. Adı Gregory Skoyen'dı. Babası generaldi ve orduda önemli bir yeri olan yetkili kişilerden birinin güzel kızıyla yeni evlenmişti. Genç karısının özlemi içinde haftada birkaç gece Karla'yı ziyarete gelir oldu. Aşağıdaki salonda otururlar, Karla iş işlerken genç subay ona çocukluğunu, karısıyla mutlu evliliğini anlatırdı.

Karla, sessizce dinlerdi onu. Yakışıklıydı. Karla'nın tanıdığı ilk erkekti. Saygısızca bir tek davranışı olmamıştı. Her gelişinde rahibelere yiyecek ve çeşitli ihtiyaç maddeleriyle çocuklara şeker getirirdi.

Kasım sonuna doğru Karla karnında bir şişkinlik hissetmeğe başladı. Hiç bir zaman düzenli âdet görmemişti ama bu defa fazla bir gecikme vardı. Dehşete kapılmasına rağmen hiç kimseye birşey belli etmeden işine devam etti. Çocukları bahçeye çıkarttığı zaman Rus askerlerinin ilgiyle onlara baktığını farkediyordu. Hemen saçlarını kestirip göğüslerini sıkı sıkı bağlayarak onları erkek çocuklar gi-

bi giyindirmeğe başladı. Her gece odasında gizlice en güç bale hareketlerini yapıyor, karnındaki bebeği düşürmeğe çalışıyordu. Bir süre sonra umudunu tamamen yitirdi. Beli kalınlaşıyor, karnı şişiyordu.

Bir sabah genç Rus subayı her zamanki hediyeleriyle çıkageldi. Battaniyeler ve çeşitli yiyecekler getirmişti. Karla paketleri elinden alarak ona yardım etmek istedi. O sırada birden midesi bulandı. Güçlükle banyoya koştu ve musluğa eğildi.

— «Hastasın, yatmalısın,» dedi genç subay.

Karla gülümsemeğe çalışarak, «şimdi iyiyim, geçti,» diye cevap verdi.

— «Hastalığının sebebi nedir?»

— «Rus askerleri,» dedi Karla buz gibi bir sesle.

Genç subayın gözleri hemen karnına takıldı. Bol giysileri altında hiç bir şey belli olmuyordu.

Genç subay, «Bebek mi bekliyorsun?» diye sordu ve sustu. «Doğurmak istiyor musun?»

— «Nasıl isterim? Hayvanlar gibi saldırıya uğradım, o vahşi insanlardan olduğunu bile bile nasıl isterim?»

— «Ama senin de çocuğun sayılır. Sen kendi karnında büyüteceksin onu... senin karnında... belki de tıpkı sana benzeyen bir kız çocuğun olur.»

Ellerini oğuşturarak, «Ona ne verebilirim? Nasıl büyütürüm onu? Hem Dudolp, Leopold, Nicholas, İgor, Sversky gibi bir erkek olmayacağını nereden bilebilirim?»

— «Hepsinin adlarını biliyorsun demek?»

— «Yerde yatarken birbirlerine seslendiklerini duyuyordum. Unutmuyor insan. Tıpkı pis soluklarını, burunlarındaki kılları, çürük dişlerini unutmadığım gibi. Tanrım! Gerçekten bir Tanrı varsa bu karnımda taşıdığım çocuktan beni kurtarsın!»

Rus subayının rengi atmıştı. «Ben bunun bir çaresini biliyorum. Geçen hafta bir gece böyle bir olaya tanık oldum. Askerler bazı evlerde arama yapıyorlardı... kamplardan kaçan tutukluları arıyorlardı... birden canhıraş bir çığlık duydum... yukarı koştum... askerlerden biri evdeki yalnız kadına saldırmıştı.» İçini çekerek devam etti: «Anlayabilmenizi isterdim. Bu adamlar köylüdür... yalnızdır... çiftlik hayatından başka bir hayatları olmamıştır... burada çok içki içiyorla... ömürlerinde içki yüzü görmemiş insanlardır onlar... birdenbire

Polonya votkasını tattılar... çevrelerinde çok güzel kadın var.» Omuzlarını silkti. «Saldırıyorlar, kendini kontrol edemiyorlar. Herneyse, evi aramağa çıkan asker de senin durumunda bir genç kadına saldırmış o gece. Yalnız, o kadın çocuğunu doğurmak istiyordu... kocasından... askere yalvarmış, yakarmış, üç aylık gebe olduğunu söylemiş... Çocuğu düşürmekten korkuyormuş.» Genç subay irkilerek devam etti. «Onun bu yakarışlarının sonuna yetiştim... fakat odaya girdiğimde çok geç kalmıştım... çocuğunu düşürmüştü... Askeri hemen orada vurdum.» Ayağa kalktı. «İstersen düşün biraz. Akşam on birde geleceğim. Kararını o zaman bildirirsin.»

Genç Rus subayı geldiğinde manastır kapkaranlıktı, fakat Karla kapıda bekliyordu. Sessizce onu odasına aldı. Acele ile, hiçbir utanç duygusuna kapılmadan elbisesini çıkarttı. Erkekde çarçabuk soyundu. Loş ışıkta Karla onun genç vücudunu seyretti. Rus subayı, «Karla, emin misin çocuğunu istemediğinden?» diye sordu. «Belki de senin gibi griye çalan gözleriyle güzel bir erkek çocuğu olacaktır.»

— «Bitirelim artık bu işi.»

Genç subay onun yanına uzandı ve vücudunu okşamağa başladı. Karla kaskatıydı. Genç subay göğüslerini hafif hafif öperken onu iterek, «Lütfen sadece gerekeni yap... ve çabuk ol.»

— «Hayır... önce seni sevmek istiyorum.» Karla'nın karşı koymasına rağmen onu kucakladı... dudaklarını öptü... boynunu... göğüslerini... Az sonra Karla rahatladığını hissetti. Onun üzerine gelmesiyle tuhaf bir duyguyla vücudu sarsıldı. Ona sarılarak kendine doğru çekti. Erkeğin boşalmasıyla heyecanlı bir sevinç çığlığı attı. Çocuğunu düşürmüştü. Genç subay doğrularak, yanına uzandı. Karla yerinden fırlayıp odanın bir ucuna kaçtı. Gözlerini örterek, «Sakın bana ne gördüğünü söyleme, sen orayı temizledikten sonra gözlerimi açacağım,» diye yalvardı.

— «Hiçbir şey yok ki... gel bak.»

— «Hayır... eğer biraz olsun şekillenmişse bir cinayet işlediğim duygusuna kapılırım.»

— «Gel Karla, Tanrı bu çocuğu doğurmanı istiyor anlaşılan... bebeğin hâlâ karnında.»

— «Fakat içimden birşeyler koptuğunu hissettim.»

Genç subay güldü. «O duyduğun sevişmenin heyecanıydı, sevgili Karla.»

Sonra yanyana uzandılar. Genç Rus subayı, «Geleceğini düşünmen gerek... çocuğun ve kendin için,» dedi.

— «Benim durumumda olan çok kimse vardır. Ne yapıyor hepsi?»

— «Anneler Rus çalışma kamplarına gönderiliyor. Doktorlar da çocukları yetimhanelere veriyor. Bu çocukları devlet yetiştirecek. Sibirya'ya yerleşecek insanlar yetiştirmemiz gerek, büyüyünce hepsi oraya gönderilecekler.»

— «Manastırdaki çocuklar ne olacak peki?»

— «Ben burada kaldığım sürece onlara kimse dokunamaz ama her an emrim gelebilir. Almanya ile barış ne kadar sürer belli değil. Şimdiden bazı olaylar patlak vermeğe başladı bile.»

— «O halde Polonya gizli örgütüne sığınmalıyım.»

Eliyle onun dudaklarını kapadı. «Karla, hiçbir şey bilmek istemiyorum. Sana bir miktar para veririm, ne yapacağını bilmemem gerek.»

— «Önce çocukları bu topraklardan kaçırmalıyım.»

— «Karla, lütfen bana hiç bir şey söyleme.»

Her gün bir miktar para getirmeğe başladı. Karla ona bu parayı nereden bulduğunu hiçbir zaman sormadı. Skoyen de manastırdaki çocukların eksildiğini farkediyor, Karla'ya hiçbir şey sormuyordu. Bir gece geldiğinde Karla yalnızdı. Masada şamdanlar yanıyordu. Karla yemekleri kendi pişirmişti. Rahibe giysilerini çıkarmış, bir elbise giymişti. Ona şarap şişesini uzatırken genç subay inanmaz gözlerle bakakalmıştı.

— «Rahibe giysilerini çıkartma izni veriyorlar mı size?»

— «Ben rahibe değilim. Otur, Gregory. Sana çok anlatacaklarım var.»

Karla yemekte ona manastıra sığınana kadar başından geçenleri anlattı. Kupkuru, olaysız bir yaşantıydı... çok az olay yaşamıştı... şimdi de yakışıklı bir Rus subayıyla manastırda oturmuş, karnında da bir bebek taşıyordu.

— «Bebeğin ne olacak?»

— «Polonya gizli örgütü bakımını üzerine alıyor. İsviçre'ye geçmeğe çalışacağım... çocuğu orada doğurup bir ailenin yanına veririm.»

— «Sonra?»

— «Sonra Londra'ya gideceğim. Rahibe Thérèse'in dayısı oraya yerleşmiş, adresi var.»

— «Ya bebek?»

Karla omuz silkerek, «Bir ailenin yanına vereceğim. Ona ilerde para da gönderirim.»

— «Tanımadığın bir serseri yüzünden bu kadar sıkıntıya katlanmana ne gerek var? Burada doğurursun, çocuğu yetimhaneye verirler.»

Karla'nın gözleri ışıldadı. «Ama yine de yarı yarıya benim çocuğum olacak. Dünyanın hiç acıması yok, ona bir şans tanımalıyım. Hiç bir zaman annesinin ben olduğumu bilmeyecek. Sadece gerekli parayı göndereceğim ona.»

— «Sonra bir günde onu yanına çağıracaksın.»

Karla başını salladı. «Ben bir balerin olacağım. Güç bir iştir bu. Çocuğa sadece para vereceğim... sevgi değil. Tanımadığı, görmediği bir kimseyi aramaz da, özlemez de. Bu onun için daha iyi.» Dalgın dalgın karnını okşadı. «Kendisini istemeyen bir anneyle yaşamayı o da istemezdi. Annesini ve babasını ölmüş bilsin.»

Gregory ona sarıldığında Karla sanki onun yüzünü iyice belleğine sokmak istercesine baktı.

— «Seni hiç unutmayacağım.»

Ona sarıldı, bir erkeği sevemiyeceğini biliyordu ama Gregory'ye yaptıkları için minnettardı... Vücudu çok genç ve güçlüydü.

Uçak Londra Heathrow havaalanına inerken gözlerini yumdu. Jeremy'ye telgraf çekmişti ama onu karşılamağa gelecek miydi acaba? Artık çok yaşlanmıştı Jeremy. Her görüşünde biraz daha çökmüş buluyordu onu. Jeremy'yi kaybettiği zaman ne yapacaktı?

Uçak piste indi... Havaalanı fotoğrafçılarla doluydu. Karla yüzünü örttü ve memurlardan birinin peşine takılarak siyah arabaya doğru ilerledi. Jeremy Haskins, arabanın içinde onu bekliyordu. Karla onun yanına oturdu, elini avuçları arasına alarak sevgiyle sıktı. «Beni karşılamağa geldiğine çok sevindim.»

Yaşlı adam gülümsemeğe çalıştı. «Gelecek ay seksen yaşına basacağım, Karla. Nefes aldığım sürece ister uçak, ister tren, ister vapurla gel... seni karşılamak benim için bir şereftir.»

Karla arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. «Birlikte uzun bir yol katettik, Jeremy,» dedi.

Yaşlı adam başını salladı: «Seninle karşılaştığım an bunu hissetmiştim.»

Bir sığınakta karşılaşmışlardı. Karla dehşet içindeydi. Londra'ya o gün gelmişti. Otto dayı onu güler yüzle karşılamış, evini açmıştı. Güzel bir oda ayırmışlardı Karla için. Tante Bosha içten ve neşeli bir insandı. Sabahtan öğlene kadar oturup konuşmuşlardı. Karla Polonya'dan ve oradan kaçarken atlattığı tehlikelerden söz etti. Otto dayı ile Tante Bosha ayrıntılı bilgi istediler, Karla üzerinde durmadı. Kanlı olayları, Rus askerlerinin saldırılarını, gebe kaldığını tamamen atladı. Polonya gizli örgütünden coşkunlukla söz etti. Otto dayı ailesinden ve Thérese'den uzun süredir haber alamamıştı. Karla üstü kapalı bir şekilde, Rahibe Thérese ile manastırdaki diğer rahibelerin ve çocukların emniyette olduklarını söyledi.

Akşama doğru, Karla yürüyüşe çıkmıştı. Otto dayı çok uzaklara gitmemesi için uyarmıştı onu. Her an Londra, Almanların hava saldırılarına uğrayabilirdi. Londra halkı pek çok gecelerini sığınaklarda geçirmeğe alışmıştı. Naziler, Luftwaffe'ye giren İngiliz ordularının saldırısından sonra gündüz savaşmaktan vazgeçmişlerdi. Londra'yı geceleri bombalayarak sinsice döğüşüyorlardı. Belki halk ürküyor, kent talan oluyordu ama hiçbir askerî değeri yoktu bu sinsice döğüşün.

Karla on blok kadar yürümüştü. Birden alârm zilleri duyuldu. İnsanlar en yakın sığınağa doğru kaçışırken Karla olduğu yerde kalakalmıştı. Bir an için geriye dönmeyi düşündü, fakat yetişmesi imkânsızdı. Hem Otto dayı ile Tante Bosha da bir sığınağa girmiş olacaklardı. Koşuşan insanların arasına katıldı. Sığınağın bir köşesine büzülmüş, kopan gürültüleri duymamak için elleriyle kulaklarını tıkıyordu.

— «İlk defa havadan saldırıya uğruyormuş gibi bir halin var, yavrum.»

Başını kaldırdığında gülümseyerek kendisine bakan bir adam gördü. Karla da ona güldüğünü farketti.

— «Öyle sayılır,» dedi.

— «Nerelisin?»

— «Wilno'dan... Polonyalıyım. İngilizcem o kadar kötü mü?»

— «Korkunç! Ama ben senin dilinden tek kelime bilmediğim için yine de benden iyi durumdasın. Adın ne? Benim Jeremy Haskins.»

Adam yukarıda kent bombalanırken boyuna konuşup durdu. Karla, Otto dayı ile Tante Bosha'dan sözetti... Sadlers Wells Bale'sine girmek istediğini söyledi. Tabiî uzun süredir bale çalışmalarına ara verdiği için sınavlara daha sonra girmeyi düşünüyordu. Önce bir fabrikada filân çalışması gerekiyordu... bir yandan da bale için hazırlanacaktı.

— «Karanlıkta pek yüzünü seçemiyorum. Güzel bir kız mısın?»

— «İyi bir balerinim.»

Tehlikenin geçtiği haber verildi ve tekrar dışarı çıktılar. Jeremy onu evine kadar götürdü, yolda kendinden bahsetti. J. Arthur Rank film şirketinin reklam işlerinin yöneticisiydi. Karısı yatalaktı, kızını bir bombardıman sırasında kaybetmişti. Otto dayının evinin bulunduğu sokağa geldiklerinde Karla yanlış sokağa saptıklarını zannetti. Bir saat önce sıra sıra evlerle dolu olan sokak yerle bir olmuştu. Yangın arabaları kömür yığını haline gelmiş yıkıntılara ve bu yıkıntıların altında kalan iskeletlere hortumlarla su sıkıyorlardı. Ambulanslarla kaldırılan yaralıların iniltileri duyuluyordu... bebeklerin ağlamaları... evleri yıkılan kadınların kesik kesik hıçkırıkları.

Karla birden Otto dayı ile Tante Bosha'yı gördü. Eleleydiler. Hemen arkalarından koştu. Otto dayının gözlerinden yaşlar boşanıyordu. «Bütün paramız... varımız yoğumuz yandı... Bosha'nın incileri... herşeyimiz gitti.» Jeremy'ye buğulu gözlerle baktı. «Memleketimizden getirdiğimiz eşyalar da... Polonya'daki yakınlarıma saklıyordum onları... satarak durumlarını düzeltmeleri için... El örgüsü, duvar kilimleri, danteller, tablolar... hepsi gitti. Bir de Goya... ne kadar para versem tekrar sahip olamam o tabloya artık.» Gökyüzüne baktı. «Niçin? Niçin? Bu yaptığınız şerefli bir askere yakışmaz... Cermen Vandalcılar! Sebepsiz bir kıyım bu!» Birden Karla'yı hatırladı. «Elbiselerin... hepsi gitti. Yarın bankadan biraz para çekerim... bu geceyi komşulardan birinde geçireceğiz... sonin için odaları yok ama geceyi geçirmen için bir yer bulacağım.»

Jeremy Haskins, «bize gelebilir... kızımın odasını veririz ona,» diye atıldı.

Otto dayının kaşları çatılmıştı. Jeremy Haskins'e onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. Sonra evinin yıkıntılarına göz gezdirdi ve içini çekti. Polonyalı genç kızın sorumluluğunu yüklenemeyecek kadar yaşlı, yorgun ve umutsuz bir iççekişti bu. Belli belirsiz bir ra-

hatlık içinde başını salladı. Ve Karla çaresiz Jeremy Haskins'in peşine takıldı. Kalabalık bir metroya bindiler, sessizce yola koyuldular. Bir süre sonra Karla, Jeremy'nin kendisine baktığını farketti. Yüzü kızardı ve başını önüne eğerek kaba ellerine baktı.

Jeremy uzanıp ellerini okşadı. «Biraz bakım ister, hepsi o kadar,» dedi. «Biliyor musun, gerçekten çok güzelsin.»

Karla başı önünde, ellerine bakıyordu. Sığınakta onun korkusunu yenmesine yardım eden, Otto dayıya güven vererek onu evine götüren bu adam gerçekten güvenilir bir kişi miydi? Nereye gidiyorlardı? Belki de öldüğünü söylediği kızı yoktu, ne de hasta bir karısı... Belki de Karla'yı küçücük bir odaya kapatacak ve... çamurlu ayakkabılarına baktı. Ne farkederdi? Gidecek yeri yoktu. Ruslardan sonra, onlardan daha kötü ne yapabilirdi bu İngiliz ona? Bacaklarını açmağa mı zorlayacaktı? Ne farkederdi?

— «Bak küçük kızım,» diye adam söze girdi. «Bir arkadaşımın yaptığı filmde bir rol var. Önemli bir rol değil ama sana uygun, bir Nazi casusu. İngilizcenin bozuk oluşu işe yarayacak. Rol yapabilir misin?»

— «Bilmiyorum. Üstelik ingilizcem çok kötü.»

— «İyi ya, bu rol için çok uygun işte. Yarın seni arkadaşımla tanıştıracağım. Belki Sadlers Wells'e sokamam seni ama fabrikada çalışmaktan iyidir bu iş.»

Jeremy'nin küçücük, şipşirin bir evi vardı. Karla onun yatalak karısıyle tanıştı. Beyaz duru tenli, Helen adında güzel bir kadındı. Kocası çay hazırlarken minnet ve sevgi dolu gözlerini ondan ayırmıyordu. Karla'nın gelişine çok sevinmişti. Ona kızının odasını açarken gururlu, fakat üzgündü. Karla böyle güzel bir oda görmemişti. Uykuya dalarken kendini güvenlik içinde hissetti... ve onu düşünen birini daha bulmuştu.

Rolü ona verdiler... ve birdenbire yaşantısı hızlı çevrilmiş bir film gibi hareketlendi. Makyaj denemeleri, elbise provaları, uzun geceler evde İngilizce dersleri ve son karar... adı üzerinde yapılan tartışma. Karla, adının öyle kalması için üsteliyordu... Sadece Karla, Prodüktör Arnold Malcolm kabul etti. İnatçı Polonyalının beyaz perdede kendini göstereceğine inanıyordu. Önceden görmüştü her şeyi... ve hepsi gerçekleşti. Bütün gazeteler Malcolm'un keşfettiği yabancı yıldızdan söz ediyorlardı. Film piyasaya çıktığında büyük bir

olay yaratamadı ama Karla'nın o sıralar esas üzüldüğü Helen'in ölümü olmuştu. Film bitmeden bir hafta önce Helen'i kaybetmişlerdi. Karla, ikinci, üçüncü bir defa başkalarına bağlanmanın acısını duydu. Bu ince ruhlu kadını seviyordu. Karla'ya ingilizce öğretmiş, onu desteklemişti. Sessiz ve gözyaşı dökmeden gömdüler onu. Karla aynı gün metroya binip stüdyoya işinin başına gitti. Karla, sabırla işini bitirdi, fakat stüdyodan çıkar çıkmaz, «Film yapmaktan nefret ediyorum, ingilizceden de nefret ediyorum. Hiçbir zaman öğrenemiyeceğim bu dili. Her şeyden ve en çok da şu metrodan nefret ediyorum,» diye isyan etti.

Jeremy gülümsemeğe çalışarak, «Bir gün ingilizceyi mükemmel konuşup anlayacaksın ve metroya değil, kendi arabana bineceksin,» dedi.

Jeremy evini satıp Kensington'de Karla ile kendisine bir kat aldı. J. Arthur Rank şirketinden ayrıldı, Karla'nın işleriyle ilgilenmeğe başladı. Gazetelerde Karla'nın onun sevgilisi olduğu hakkında yazılar çıkıyordu, ama sadece bir defa yatmışlardı. Karla minnet duygusu içinde yapmıştı bunu. Jeremy de farketmişti. «Saçmaydı senden birşeyler ummam,» dedi. «Senin için çok yaşlıyım.»

— «Hayır, senin suçun değil,» diye Karla gözlerini onun gözlerine dikerek, «Ben kadınlardan hoşlanıyorum,» dedi.

Ses tonu öylesine olağandı ki, Jeremy de onunla ilgili birşeyi daha öğrenmiş gibi olağan karşıladı bunu. Sonra karanlıkta iki dost gibi elele uzandılar, Karla ona bütün yaşamını baştan sona anlattı. Rus askerlerinin saldırısını... Gregory'yi... gebe kalışını... bebeğinin İsveçli bir ailenin yanında olduğunu... her ay onlara para gönderdiğini. Jeremy ona bebeğin annesi olduğunu bilmesini neden istemediğini sordu. Karla, «Sahip olmadığı şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu bilmez insan,» dedi. «Onu terkettiğimde çok küçüktü, beni tanımasına imkân yok, benim de onu tabii. Bu durumda ikimiz de birbirimiz için üzülmeyeceğiz. Çocuk neden babasının kim olduğunu merak etsin, ya da niçin annesinin onu terkettiğine üzülsün?»

Jeremy, ona Gregory hakkında sorular sordu. Genç subaya ilgi duyduğunu ispatlamağa çalışıyordu. Karla sadece omuzlarını silkerek «Belki ama bunu hiçbir zaman bilmeyeceğim. Rusların Rahibe Thérèse'e ve hepimize yaptıklarından öylesine bir nefret doğdu ki içimde onlara karşı, duygularıma kapılıp kendimi koyvermedim.» Sonra Po-

lonya gizli örgütünde bir kadınla olan beraberliklerini anlattı. Kısa süreli fakat duygusal bir beraberlikti bu. Kadın güzel ve iyi yürekliydi. Onun kaçmasına yardım etmişti. Kadın şefkatini ve yumuşaklığını arıyordu Karla. Bir erkeği hiç bir zaman gerçekten sevemezdi.

Jeremy ile böylece dost kaldılar. Birlikte Karla'nın ingilizcesini geliştirdiler, aldığı rolleri birlikte prova ederek çalıştılar. Dördüncü filminde Karla birdenbire parladı. Hergün karanlık stüdyoda Jeremy ile oturup kendi filmini seyrediyordu. Bu denli heyecan verici bir kadın olduğuna kendi de şaşıyordu.

Karla'nın gazetecilerle görüşmemesini söyleyen Jeremy olmuştu. «İzin vermeyeceğiz buna. İngilizceyi pek iyi konuşamıyorsun, soruların bazılarını anlamayabilirsin yanlış birşeyler alırlar ağzından. Hem...»

— «Aptal ve boş kafalıyım.»

— «Yok, daha çok gençsin. Beyaz perdenin esrarengiz kadını olarak kalmalısın. Oysa seni tanımak kolaydır.»

— «Hayır Jeremy, ben kafasızın tekiyim. Biliyorum bunu. Bana rol yapmana gerek yok. Başka aktrislerin konuşmalarını duyuyorum. Shakespeare'den konuşuyor, onun şiirlerinden ve oyunlarından ezbere parçalar okuyorlar. Maugham, Colette, Hemingway gibi Amerikan yazarlarından kitaplar okuyorlar. Bazen bana Polonyalı yazarları soruyorlar, hiç birini tanımıyorum - onlar tanıyorlar. Sanattan sözediyorlar... bu konuda da hiçbir şey bilmiyorum.»

— «Öğrenimin eksik olabilir ama aptal değilsin. Bilmediğin şeyler olduğunu farketmen zeki olduğunu gösteriyor. Eğer istersen, sana bunları seve seve öğretirim.»

— «Daha çok para kazanmama yardım eder misin?»

— «Hayır, fakat...»

— «Boşver.»

Karla, California'ya gitmekten ürküyordu, fakat Jeremy, Century film şirketiyle bir anlaşma imzalamıştı bile. Hollywood'a hareket edeceği gün İsviçre'deki aileden bir telgraf aldı. Artık çocuğuna bakmak istemiyorlardı. Jeremy, Karla'nın karşı koymasına rağmen onu Hollywood'a gönderdi. Kendisi, çocuğu Londra'ya getirmek için gerekli işlemlerle meşgul olmak üzere Londra'da kaldı. Jeremy, California'ya geldiğinde önceden yaptığı tahminlerin yersiz olmadığını

gördü. Karla film şirketinin tuttuğu muazzam bir katta oturuyor ve Heidi Lanz ile büyük bir aşk yaşıyordu.

— «Karla, bu konuda çıkacak olan söylentiler herşeyi mahvedebilir. Bu tehlikeyi nasıl göze alabiliyorsun? Heidi üç çocuklu evli bir kadın. Üstelik çok ünlü bir aktris. Kimse onun böyle bir saplantısı olabileceğine inanmaz.»

— «Bana çocuğumu anlat önce.»

— «Herşey yolunda. Mükemmel bir çift buldum, John ile Mary. Çocuğu benim uzak bir akrabam sanıyorlar. Senin çocukla ilgin, bizim ilişkilerimizden ileri geliyor diye düşünüyorlar. Çocuk biraz ağır. Doktorlar doğum sırasında yeterli oksijeni alamamış olduğunu söylüyorlar, fakat bana kalırsa İsviçreli çiftin bir parmağı var bu işte. Hiç konuşmağa yanaşmadılar. Her neyse John ile Mary harikulâde bir çift. Herşey düzelecek. Tabii ikimizi beraber yaşıyor zannediyorlar.»

— «Heidi gelene kadar gitme.»

— «Karla, onunla sık sık beraber olmaman gerek.»

— «Bu filmimden sonra Amerika'da şöhrete ulaşacağım. Daha şimdiden Greta Garbo ve Marlene Dietrich ile kıyaslıyorlar beni... eski yıldızların çekiciliği varmış bende. Şu dergilerde çıkan resimlerime bak. Photoplay, Modern Screen, Movie Mirror. Esrarengiz Karla hakkında birbirinden güzel hikâyeler! Hiç endişe etme, mükemmel bir etki bıraktım. Mektubunda yazdıklarını aynen yerine getirdim. Gazetecilerle görüşmedim, yemeklerimi evimde yalnız yedim. Heidi'den başka kimseyle görüşmüyorum.»

Jeremy içini çekerek, «Karla, daha şimdiden Londra'da ikinizin pantolonlarla gazetecilerden kaçarken çekilmiş resimleriniz basıldı.»

Karla omuz silkti. «Burada herkes pantolon giyiyor... çok kişi de gazetecilerden kaçıyor.»

— «Çocuk için para ayırıyor musun? Unutma. En iyi okullarda okutacaktın onu... sahip olmadığın herşeyi verecektin.»

— «Para biriktirmek mi?» Başını geriye doğru atarak kısık sesiyle güldü. «Sekiz haftadır buradayım, sadece bir çek ödediler bana. Bütün masrafları Heidi yapıyor.»

Karla ile Alman yıldızın arasındaki beraberlik pek uzun sürmedi. Fakat Jeremy film piyasasında belli başlı sevicilerinin nasıl peşpeşe ortaya çıktıklarına şaşıp kalmıştı. Birbirlerini nasıl da buluyorlardı?

Sanki alınlarında sadece kendi cinslerinin görebileceği bir ışık yanıp sönüyor, radarla haberleşiyorlardı. Karla onlarla ilişki kurmağa yanaşmadı.

Üçüncü filminde Byron Masters ile başrolleri paylaştılar. Byron gösterişli, yakışıklı ve iyi bir oyuncuydu. Üç defa evlenmiş, hem erkek, hem dişi rolünü ustalıkla sürdürüyordu. Karla onun Gregory'ye bu denli benzeyişine çok şaşırmıştı. Ona karşı birdenbire cilveli bir kadın rolüne büründü. Öte yandan bir erkekle ilişkisi olduğunu öğrenince Byron daha da ilgi çekici gelmeğe başladı ona. Genç bir erkeğin güçlü kollarının özlemini çekmeğe başlamıştı.

Filmin çekilmesine başlandı ve bir hafta sonra Byron oda arkadaşını çıkarttı... Karla'ya çılgınca âşık olmuştu... bütün filmin ağırlığını Karla'ya bırakacak kadar tutulmuştu ona. Karla parladı, Byron ile aşkları bütün sinema dergilerinin başlıca konusu oldu.

Birkaç ay Byron ile zevkli bir hayat sürdürdü. Sade döşenmiş evine onu yemeğe davet ediyor, birlikte pirzola kızartıp mutfakta yemeklerini yiyorlardı. Jeremy ayrı bir möbleli kata taşınmış, varlıklı bir dul bayanla ilgilenmeğe başlamıştı.

Fakat Byron, Hollywood'un çılgınca yaşantısını seviyordu, büyük partiler, galalar. Karla ise bunların hiçbirine katılmak istemiyordu. Evinde pirzolaları eliyle yerken Byron ona gülüyor, başbaşa çok eğleniyorlardı. Pikniğe çıkmış iki genç gibiydiler. Karla sofra âdetlerini pek bilmediğinin farkındaydı (Jeremy çorba ve çay içerken ağzını şapırdatmaması gerektiğini hatırlatmaktan vazgeçmişti artık.) Kalabalık onu ürkütüyordu. Konuşmasına, şivesine herkes gülecekmiş gibi geliyordu ona. Ve zamanla Byron ile ilişkisi koptu. Karla meşhurlardan bir kadına tutuldu.

Sakin ve akıllıca hareket ediyordu. Karla'nın evine gelmek için can atan saf kızlar çoktu. Kendisi hiç bir zaman harekete geçmezdi... ancak karşısındaki 'aşkından' söz edecek olursa ilgisini belli ederdi. Böylece herhangi bir şekilde ilişkilerinin yüzeye çıkmasını önlemiş oluyordu. Zaman zaman yine Gregory'ye benzeyen bir erkeği evine çağırır, birlikte yemek pişirip mutfakta yerler, sevişirlerdi. Basın, Karla'nın bu ilişkilerini abartarak yazardı, fakat genellikle basına aksedene kadar Karla'nın ilişkisi bitmiş, bir yenisi başlamış olurdu.

1952 yılında Karla, Christopher Kelly ile bir film çevirdi. Christopher melezdi. Alman ve Fransız kanı vardı. Sarı saçlı kahverengi göz-

lüydü. Bu renkler Karla'yı çekiyordu. Christopher da şöhretin doruğuna varmıştı. Karla ile birlikte çalıştıkları ilk hafta her gece onun evine mutfakta et yemeğe gitmeye başlamıştı. Üç ay süren film çekimi süresince büyük bir aşk yaşadılar.

Son hafta Karla gebe kaldı. Soğukkanlılıkla karşılamıştı bu olayı. En kolay yol hem bebekten, hem Christopher'dan ayrılmaktı. Fakat Karla ilk kez bu ilişkisini kestirip atamayacak duruma gelmişti. Şaşmıştı kendi kendine. Hiç bir erkeğe ondan ayrılamayacak kadar bağlandığı olmamıştı. Diğer ilişkilerini daha kolaylıkla yürütebiliyordu. Bütün herşey onun elinde oluyordu. Onlar tarafından kalbinin kırılması önemli değildi. Kadınlarla beraberliği başlarken onları toplum hayatından uzaklaştırmak için kısa bir süre uğraşıyor, sonra onları kırmamağa çalışarak ilişkisini kesiyordu. Çoğu erkekleri de böyle kolaylıkla idare ettiği olmuştu. Onu memnun etmek için kadınsı bir yumuşaklık gösteren, her isteğine boyun eğen erkeklerdi bunlar.

Fakat Christopher farklıydı. Onu yüzme havuzlu muhteşem villasına götürmüş ve Karla'ya yüzme öğretmişti. Tenis de öğretmek istemişti ona, ama Karla sadece topu filenin öbür tarafına atmayı becerebilmişti.

Film bitmek üzereydi. Altı haftaya kadar yeni bir filme başlayacaktı. İsterse, Christopher hayatında önemli bir yer tutabilirdi. Century başka bir oyuncuyla anlaşmıştı. Oysa Karla tek başına da bir film yürütebilirdi, karşısına bir oyuncu daha koyup iki misli para ödemek gerekirdi. Yine de Karla isterse Christopher ile oynayabilirdi.

Christopher'in aldırdığı yoktu. Tek bir stüdyo ile çalışmıyordu. Film başına 200.000 dolar alıyordu, Twentieth, Metro, Century ya da başka bir şirketle çalışabilirdi, onun için farketmezdi bu. Parayı hangisi verirse onunla çalışırdı.

Karla filmin çekimi bitene kadar bekledi. Bir gece arabayla gezintiye çıktıklarında ona gebe olduğunu söyledi. «Yedi hafta gecikti,» dedi. Christopher neredeyse arabayla yoldan fırlayacaktı. «Karla!... Harikulâde bir haber bu! Doğru Tia Juana'ya gidiyoruz ve evleniyoruz! Yalnız sır olarak kalsın bu. Bir hafta kadar sonra herkese filmin çekimine başlamadan evlendiğimizi söyleriz. Jeremy bütün işleri halleder.»

Karla kabul etti ve Christopher'in yol değiştirip dağlara doğru

sapışını sakin bir şekilde izledi. «Çok iyi olacak! İkimiz de evlerimizi bırakıp camekânlı bir villâya yerleşiriz... belki de böyle bir ev yaptırırız. Crescent'te muazzam bir arazim var. İki karıma nafaka ödemek zorundayım ama boşver, film başına 200.000 dolar alıyorum. Senin de kazancını katarsak krallar gibi yaşarız. Villamızın adını Karl-Kel koyarız... yeni bir saray olacak, biz de yeni kral ile kraliçe! Doyasıya yaşayacağız! Doysıya yaşayacağız!»

— «Geri dön!» diye Karla sert bir dille emretti.

— «Ne oldu?»

— «Geri dön, Meksika'ya gitmekten vazgeçtim. Zorlayacak olursan beni kaçırdığını söyleyerek rezil ederim seni.»

Hiç konuşmadan geri döndüler. Doyasıya yaşamak! Bir çocuk sahibi daha olmak! Nasıl bir an için kapılmıştı bütün bunlara? Bakılması gereken bir çocuğu vardı, büyük bir sorumluluktu bu. Christopher'in yaşantısına ayak uyduramazdı. Evlerine gelip gidenler, onun parasıyla yiyip içip eğleneceklerdi. Ne türlü güçlüklerle kazanmıştı Karla bu parayı, göz göre göre kimseye yediremezdi.

Ertesi gün Jeremy çocuğu aldırma işlemlerini tamamladı ve Karla evinin telefon numarasını değiştirdi. Bir hafta sonra Christopher Kelly intihara kalkıştı... kurtulmasına kurtulmuştu ama Karla bunca olaya rağmen onun telgraflarını cevaplandırmadı.

Rahibe Thérèse'in izini bulabilmek için çok uğraştı. Ama ne ondan, ne ailesinden bir haber alamamıştı. Karla sonunda vazgeçti ve kendini işine verdi.

Elli yaşında 'yaşayan bir efsane' olarak hâlâ dillere destandı. Century ile anlaşması haftada beş yüz dolarla başlamış, iniş çıkışlarla son iki yıldır bunu üç bine çıkarmayı başarmıştı. Az bir ücretti ama Jeremy 1960 yılında büyük paralar kazanacaklarını söylüyordu.

Jeremy varlıklıydı. Ticarete atılarak elindeki parayı kat kat arttırmıştı. Karla'ya da parasını bir işe yatırması için çok yalvarmıştı. Fakat Karla parasını bankaya yatırmakta inat ediyor, on bin dolar bile eksilmesini istemiyordu.

1957 ve 1958 yıllarında film işleri kötü gitti. Fakat Karla büyük bir efsaneydi. Bu efsane giderek büyüdü. Karla'nın film stüdyolarıyla ilişkisi olmadığı için gişelerde dönen paradan da haberi olmuyordu. Jeremy, halkın Karla'nın son yıllardaki düşüşünden haberi olmadığını farketmişti. 1960 yılında ünlü yıldızın beyaz perdeden ayrıldığı

haberi yayıldığında bütün gazete ve dergiler başyazılarını bu habere ayırdılar. Olay film piyasasında ve bütün dünyada yankılar yarattı. Karla ile Jeremy bunun sürekli bir ayrılık olacağını düşünmüyorlardı. Jeremy, Century film şirketiyle durumu görüşmeğe gittiğinde olaylar başladı.

Karla: «Elizabeth Taylor'un Kleopatra filmi için bir milyon dolar aldığını duydum,» demişti. «Ben bir milyon yüz bin dolar istiyorum. Üç film için üç milyon üç yüzbin dolara bir anlaşma yapacağımı söyle.»

Jeremy'nin bu durumu film şirketiyle görüşmesi haftalar sürdü. Bu arada Karla, evinin bir odasını bale çalışmalarına ayırdı ve günde dört saat kendi kendine bale çalışmağa başladı. Sonra uzun yürüyüşlere çıkıyordu.

Bir gece Jeremy akşam yemeğine geldi. Onun adına bir anlaşma yaptığını, fakat bunu yemekten sonra derinlemesine konuşacaklarını söyledi. Karla her zamanki soğukkanlı tavrıyla onun teklifini başını sallayarak kabul etti. Mutfakta oturdular. Jeremy onun, bifteğini, salçalarını çenesinden akıtarak yiyişini seyretti. Bütün dünyanın hayran olduğu güzel yüzüne uzun uzun baktı, «Karla, 'İmparator' adlı kitabı biliyor musun?» diye sordu. Nereden bilecekti? Jeremy farkındaydı bunun. Karla da kendisini biliyordu. «Satış rekorları kırıyor,» diye Jeremy devam etti. «Marlon Brando'yu ya da Anthony Quinn'i imparator rolünde oynatmak istiyorlar.»

— «Yani...» diyerek pirozlanın kemiklerini yaladı.

— «Sana da imparatoriçe rolünü vermek istiyorlar.»

— «Ya para?»

— «Çok az.»

Karla yemeğini bırakarak, «Bir milyon olacağını sanıyordum.» dedi.

Jeremy ona durumu açıkladı. Son filmleri hiç iyi iş yapmamıştı fakat 'muhteşem Karla efsanesi' halkı öylesine etkilemişti ki, bu durumu şirket sahiplerinden başka kimse farketmemişti. İmparatoriçe rolü için 100 000 veriyorlar, kârdan da yüzde 2,5... bu da ancak film on milyon kadar kâr ederse yüklü bir tutar olabilirdi.

Karla susmuştu. Jeremy, «Başka çaremiz yok,» dedi.

Karla tabağını iterek, «Bu kadar az paraya film yaptığım duyu-

lursa, herkes düşüşümü farkedecektir,» dedi. «Ama beyaz perdeden çekilirsem, kimse birşey anlamayacaktır.»

Jeremy bakakalmıştı ona. «Henüz kırk iyi yaşındasın... mesleğinin doruğundasın.»

— «Bir yıl için çekileceğim canım. Sonra peşime düşecekler zaten, göreceksin bak. Her teklifte fiat da artacak.»

Jeremy hâlâ şaşkın bakıyordu ona. Çok iyi bir oyun düşünmüştü Karla. Ama maddî bakımdan bir yıl bu sıkıntıya nasıl dayanacaktı? «Sadece 250 000 dolar paran var.»

— «Bankaya yatırır, faiz alırım?»

— «Peki neyle geçineceksin?»

Karla pencerenin önüne gitti ve evin çevresine yaptırdığı yüksek loş duvarlara bakarak, «Hava soğuk galiba bu akşam,» dedi. «Yine de ben bir yürüyüşe çıkayım.» Sırtına pardesüsünü geçirdi ve dışarı çıktı.

Karla geri döndüğünde Jeremy televizyonda haberleri dinliyordu. Düğmeyi kapattı, «Kararını verdin mi?»

Karla başını, «evet» anlamında salladı. «Blinky Giles adını hiç duydun mu?»

— «Evet Teksaslı mı nedir, milyoner bir kadın...»

— «Aynı zamanda budalanın teki. Bir yıldır onunla bir tek gece beraber olursam ayaklarımın dibine 100 000 dolar sereceğini etraftan bana duyurmağa çalışıyor. Sonya Kinella'ya söyleyeceğim... Sonya'nın pazar günleri evinde verdiği öğlen yemeklerine bütün bu sersemler dolar. Blinky'ye hafta sonu ziyaretime gelmesini onun aracılığıyla ileteceğim.»

Blinky Giles... Şişko, burnundan soluyan budala. Kapıdan içeri girer girmez vergisiz 100 000 doları Karla'nın ayakları dibine atmıştı. İnanılır şey değildi. Karla, Jeremy ile yanyana otururlarken bunları hatırlamıştı. Blinky'den sonra Kontes'le de benzeri bir ilişkisi oldu...

Karla beyaz perdeden çekildikten sonra efsanesi daha büyüdü. Teklifler de giderek büyüyordu. Bir gün, beyaz perdeden çekildiğinin üçüncü yılı, Jeremy bir film teklifiyle geldi... bir milyon ve kârdan % 10.

Jeremy'nin şaşkınlığına karşılık Karla teklifi reddetti. Açıkça tekrar beyaz perdeye dönmekten korktuğunu söyledi ona. Dünyanın altıncı zengin kadını. Dee Milford Granger ile yeni tanışmıştı. Dee,

Karla'ya hakkında duyduğu efsanelerden hayran kalmıştı. Film başarısızlığa uğrarsa ne olacaktı? Efsane de yıkılacaktı. Neden bu tehlikeyi göze alsındı? Oysa efsanesi sürdükçe, onunla beraber olmak için pek çok şeyini verecek Dee gibi kadınlar çoktu. Son üç yılda çalışmadan yarım milyon para biriktirmişti. Dee'nin özel uçağı, yatı ve ne yaptığına aldırmayan bir kocası vardı. Diğerleri kadar cömert değildi. Önce sevgisini ispat etmesini istiyordu. Zengin insanların çoğunda bu güvensizlik vardı. Ama hiç değilse Dee güzeldi. Ona güvenilirdi. Karla bunları düşünerek bir milyonluk film teklifini, bunu izleyen bütün teklifleri reddetti. Dee'yi idare edebileceğinden emindi... Onunla istediği koşullar altında, istediği sürece beraber olabilirdi. Her şey tasarladığı gibi olmuştu... Yalnız Dee'nin kocası bir otomobil yarışında öldükten sonra David ortaya çıkmıştı.

David... Karla onun için çok yaşlı olduğunu düşünmüştü. Sarı saçları, kahverengi gözleriyle David, Gregory kadar gençti... Karla ise ona göre çok yaşlıydı. Fakat bir kadın asla yaşlanmaz, sadece yıllar geçer gider. Karla on sekizinde hissediyordu kendini... genç ve çok mutluydu onunla.

Araba Park Lane'e yaklaşıyordu. Jeremy, Karla'ya yapılan son son film teklifinden söz ediyordu, (hâlâ tekliflerde bulunuyorlardı, bir milyon değil ama hâlâ başrol için). Son teklif iki haftalık bir iş için yarım milyon ve her gün için ayrıca yüz bin dolarlık bir teklifti. Karla başını iki yana sallarken gülüyordu. Ne için uğraşacaktı? Neyi ispatlayacaktı? Hiç bir zaman iyi bir aktris olduğuna inanmamıştı... ne de iyi bir balerin olduğuna. Bunu sadece Rahibe Thérèse'in isteğini kırmamak için denemişti. Belki de hâlâ bale derslerine bu yüzden devam ediyordu. Rahibe Thérèse'nin kendisi için yaptıklarına karşılık görevini yerine getirdiğine inanıyordu böylece... Karla dinî inançları olan bir kimse değildi. Kiliseye gitmezdi fakat her gece dizlerinin üzerine çöker, ilk konuşmayı öğrendiği zamanlar ezberlediği bir duayı okurdu. Karanlıkta genellikle Tanrı'yı çok yakınında hissettiği olurdu... başını yastığının altına gizleyerek sessizce O'na elinden geleni yaptığını söylerdi.

Dorchester oteline girerken Dee'nin aldığı samur kürkünün yakasını kaldırarak yüzünü gizledi. Geleceği Dee'ye bağlıydı, biliyordu bunu... David ile ilişkisi de çok önemli bir yer tutmağa başlamıştı, bu-

nu da biliyordu. Ayrılma zamanı gelmişti... kendini bir işe vermenin zamanı.

Jeremy'nin yakınlığı için Tanrı'ya şükrediyordu.

Fakat o gece Jeremy evine döndükten sonra Karla saatlerce pencerenin önünde oturup Hyde Park'ı seyretti. Jeremy'nin, onun yüzündeki değişikliği farkettiğini anlamıştı. Yüzünü gerdirmek için David'i bırakıp Güney Amerika'ya gittiğinde, onun dönüşünü beklemesi için dua etmişti hep. Çünkü ilk defa David'le sevici olmadığını hissetmişti. Onun kolları arasında güven içinde ve mutluydu. David'in ince fakat güçlü erkek vücudundan sonra Dee'nin kadınsı yumuşaklığı tiksinti veriyordu. Karla dizleri üzerine çökerek her geceki duasını ederken, dönüşünde David'in kendisini beklemesini de dualarına kattığını farketti.

14

January, Linda'nın odasında plastik bir fincandan ılık kahvesini yudumluyordu. Linda'nın canı sıkkındı. Pazartesi günleri hep böyle asık suratlı olurdu. Fakat şubat ayında yağmurlu bir pazartesi günü, ona göre hepsinden beterdi. January, havanın çok kötü olmasına rağmen neşeliydi. Şubat ayı topu topu yirmi sekiz gündü. Martın otuz biri de artık bahar sayılırdı. Şubatı atlattıktan sonra kış bitiyordu.

Kış mevsiminden oldum olası nefret ederdi. Kış, okul demekti. Yaz ve diğer tatiller ise Mike ile beraber olması demekti. Şimdi tatiller, Palm Beach'e gitmekti. Noel'den bir gün önce oraya gitmiş, yeni yıl gecesini de orada geçirmişti.

PALM BEACH'E GİTMEDEN ÖNCEKİ HAFTA!

Herkes derginin nisan ayı sayısının hazırlıklarıyla meşguldu ama büro noel ağaçlarıyla donanmıştı.

Herkesin tavrında büyük bir değişiklik seziliyordu. Kapıcı, kapıyı açmak için yerinden fırlıyor, asansörcü, asansörü dikkatle katların hizasında durduruyordu.

Yağmurun altında çamurlar sıçratarak koşuşan insanlar, köşebaşlarında ellerinde hediye paketleriyle boş yere taksilere el edenler...

Noel baba kılığında küçücük çanlarını çıngırdatarak ellerini açıp dilenen yoksullar... 'Neşeli noeller, şu zavallıya yardım edin!'

Saks mağazası gümüş rengi pırıl pırıl bir dekor içinde itişip kakışan müşterileriyle tımarhaneden farksız bir yer olmuştu. January, David'e, kaşmir bir kaşkol, oradan asansörle üçüncü kata çıkarak Linda'ya da bir Pucci çanta almıştı (Linda ona, sana kaç defa söyledim Pucci değil, Gucci çantalar moda oldu artık, diyerek hediyesini geri gönderip değiştirtmişti.)

Hiç değilse Mike'in hediyesi kolaydı. Üzerine adını kazıttığı iki düzine golf topuyla halletmişti bu işi. Fakat Dee'ye bir hediye bulmak çok güçtü. Onun gibi bir kadına ne alınabilirdi? (Üstelik henüz Dee'nin süslediği noel ağacından sarkan buz parçalarının kristal olduğunu bilmiyordu.) Ona bir parfüm almak uygun olmazdı. Bir dolap dolusu parfümü vardı. Palm Beach'te ve Pierre'de ayrı ayrı parfum dolapları vardı. Marbella'da da ayrı bir tane olmalıydı. Bonwit mağazasındaki satıcı kız ona kırmızı tüylü fotinler göstererek 'esprili' bir hediye almasını söyledi. January sonunda Madison Meydanında bir dükkânda satılan ithal malı ipek mendillerden almağa karar verdi. Dee hiç değilse bunları başkalarına hediye edebilirdi.

PALM BEACH'TE NOEL!

On iki metre boyunda bir noel ağacı! Gümüş küreler ve kristal buz parçalarıyla süslü, göz alıcı bir noel ağacıydı bu. Havuza bakan büyük camlı salonda uygunsuz bir yere konmuş, kızgın bir nöbetçi gibi duruyor, soğuk gümüş küreleri ve buz parçalarıyla bu sıcak ülkenin iklimine isyan ediyor gibiydi.

Mike, güneşten yanmış teniyle çok yakışıklıydı. Dee de bembeyaz pürüzsüz cildiyle çok güzel. Partiler... Tavla... dedikodu... Şükran Günü tatilinin daha uzunuydu bu seferki. January ile yarışlara gidiyor, onun on dolara bahse girişini üzülerek seyrediyordu. Bir zamanlar telefonla bir yarışa beş bin dolara bahse girdiği günleri hatırlıyordu. Evet, Mike da o günleri unutmamıştı muhakkak ki. Dee'nin birbirinin aynı partileri sürüp gidiyordu. Sadece January'nin yirmi birinci doğum yıldönümü için bir sürpriz yaptı. Beş bin dolarlık bir dekor hazırlatmıştı. Havuzun üzeri dans pisti olarak kapatılmış, her taraf çiçeklerle süslenmişti. İki orkestra vardı, biri içerde, biri bahçe-

de, havuz başında; David onun doğum yıldönümünü kutlamış, sonra birlikte dans etmişlerdi. Konuklar, January'nin bir haftadır gördüğü aynı kimselerdi. Sadece daha kalabalıktılar. Hepsi de noel harcamalarından ellerinde kalan parayla birer hediye getirmişlerdi (January ipek eşarplar içinde boğulacaktı neredeyse). Kimisi sarı saçlı iri çeneli, kızlarıyla, kimisi de bir kenara çekilip oturan oğullarıyla gelmişlerdi. Ve her zamanki gibi aynı insanların resimlerini çeken ve her partide yine aynı insanların resimlerini çekecek olan fotoğrafçılar...

NOEL'DEN SONRA NEW YORK'TA!

January seyahat dönüşünde lavaboda ilk hamamböceğini buldu. Olmüştü ölmesine ama ya diğerleri ne olacaktı? Tek başına yaşayan hiç evlenmemiş, ya da evde kalmış bir böcek değildi ya!

January çılgına dönmüş, hemen Linda'ya telefon ederek ne yapacağını sormuştu. «Sakin ol January, New York'ta her evde vardır bu böceklerden. Kapıcıyı çağır. Pahalı bir noel hediyesi aldın ona, hemen ilâç sıktır.»

Kapıcı yirmi dolara teşekkür ederek böceklere ilâç sıkan memurun tatil için Porto Rico'ya gittiğini, on gün sonra döneceğini söyledi.

David birkaç defa onu Le Club'e ve Raffles'a götürdü. Her defasında başka bir çiftle beraber oturuyorlar, gürültüden doğru dürüst, konuşamadan sadece birbirlerine gülümsemekle yetiniyorlardı. Bol bol dans ediyorlar, diğer arkadaşlarına karşıdan karşıya el sallıyorlardı. Bir akşam David onu eve bırakırken kendi de kapının önünde indi ve taksiyi gönderdi. Bir an ikisi de apartmanın önünde duraladılar. Rahatsız edici bir sessizlik oldu, sonra David, «Kaktüsünü görmek için olsun beni yukarı davet etmeyecek misin?» dedi.

— «Sahi kaktüs büyüyor. Bahara onu budamak gerekiyormuş.»

Hava soğuktu. Konuşurlarken ağızlarından buharlar çıkıyordu. Tekrar bir sessizlik oldu. Bu defa January, «Bak David,» dedi. «Senden hoşlanmıyor değilim ama o gece bir yanlışlık yaptık. Filmlerde olduğu gibi seninle 'arkadaş' kalalım.»

David güldü. «Sana saldıracak değilim. Ben de senden hoşlanıyorum, hoşlanmaktan da öte... seni... Şu anda donmak üzereyim. Bütün gece bir tek kelime konuşamadık.»

January o gecenin diğerlerinden ne farkı olabilir diye düşündü. «Peki, gel. Ama sadece büyükçe bir adam var.» Asansörde aynı rahatsız edici sessizlik devam etti. January birbirlerine söyleyecek hiç bir şeyleri olmadığını farketti. Hiç bir şey! Bunları düşünürken bir an dengesini kaybeder gibi oldu. Sonra evin kapısını açarken sinirli sinirli, «İçersi pek derli toplu değil,» diye açıkladı. «Linda ile ikimize temizliğe aynı kadın geliyor. Müthiş bir aşk hayatı var. Zaman zaman ağlayarak bir gözü şişmiş bir halde gelir. Bu, işler yolunda demektir. Derken bir süre ortadan kaybolur. Linda'nın söylediğine göre kocası onu terkedip gidince eve kapanır, gece gündüz içer, onu beklermiş.» David'in temizlikçi kadının hikâyesiyle ilgilendiği bile yoktu. «İşte böyle... Bak kaktüsün üç santim büyüdü, üç tane de kol verdi.»

David odanın ortasında ayakta duruyordu. «Niçin vazgeçmiyorsunuz ondan?» diye sordu.

— «Neden?»

— «Temizlikçi kadından.» Paltosunun düğmeleriin çözdü, January'nin hediye ettiği kaşkolu çıkarttı.

— «Linda aşkta kaybeden kimselere acır. Ben de zavallının dayak yemesine üzülüyorum.» Divana oturdu. David de onun yanındaki koltuğa oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, gözlerini yere dikmişti.

— «January... seninle konuşmak istiyorum...» Başını kaldırdı. «Şu ışığın yanması şart mı?»

— «Edgar Bailey'in lambasını beğenmedin demek?»

— «Bu ışıklarla kendimi gece maçında zannediyorum.»

January kalkıp ışıklardan birini söndürdü. «Şarap ya da koka kola içer misin? İkram edecek başka birşeyim yok.»

— «January otur lütfen. Hiç bir şey istemiyorum. İkimizin durumu hakkında konuşmak istiyorum seninle.»

— «Peki David,» diyerek, oturdu ve beklemeğe koyuldu.

— «Belki benim durumum, daha doğrusu ikimizin bu durumu üzerinde düşündüğün olmuştur. Bazı özel problemlerim vardı son zamanlarda.»

January güldü. «David, az önce de söyledim ya: Seninle arkadaşız. Bana herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilsin.»

David ayağa kalkarak cebinden sigara paketini çıkarttı. Birden January'nin önüne dikilerek, «arkadaş filan değiliz!» dedi. «Seni se-

viyorum. O gece söylediklerimde samimiydim. Bir gün evleneceğiz. Belki hemen gerçekleştiremeyiz bunu. İşlerimi bir düzene koymam gerek. Bunu Dee'ye söylememeni rica edeceğim. İşlerimin yolunda olmadığını duyarsa üzülür.» Gülmeğe çalıştı, sonra ciddileşerek, «bana annelik etmeğe kalkışıyor. Onun bu ilgisi beni sevindiriyor ama babanla mutlu olmalarını istiyorum. Mike mükemmel bir insan. Ben kendi işlerimi kendi başıma halledebilirim. January bana güven, sabırlı ol. Seni birkaç gün arayamadığım zamanlar olabilir ama şunu aklından çıkartma: Evleneceğiz bir gün.»

January ona baktı ve ağır ağır başını salladı, «David, aklımı başımdan alacaksın sen! Kaç defa seninle evlenmek istemediğimi söyledim. Ama eğer seni memnun edecekse, Dee ile Mike'a sık sık görüştüğümüzü belirtirim.»

David, kızgın bir çıkış yaptı ona. «Onların düşüncelerinin beni bu kadar ilgilendirdiğini de nereden çıkartıyorsun?»

— «Çünkü bu seni gerçekten ilgilendiriyor. Bak David, benim de işime gelir bu. Zaman zaman görüşüyoruz nasıl olsa. Onlara daha sık görüştüğümüzü söylemekte ne sakınca var?»

David kendini koltuğa bırakarak gözlerini boşluğa dikti. Kocaman lastik bir bebek gibi January onun birdenbire sönüverdiğini farketti. David içini çekerek, «birlikte çok iyi vakit geçirdik,» dedi. Başını kaldırdı, gülmeğe çalıştı. «Biliyor musun, iyi bir kızsın sen. Pekâlâ, eğer senin işine geliyorsa onlara sık sık buluştuğumuzu söyleriz. Sonra sen büyüyünce çok anlaşacağız. Çok.»

Ertesi gün David ona telefon ederek hafta sonu California'ya bir iş toplantısına gideceğini bildirdi. January gerçekten böyle bir toplantı olduğuna pek inanmamıştı... Karla'nın Avrupa'dan Los Angeles'a döndüğünü biliyordu. Gazetelerde her zamanki gibi yüzünü örtmeğe çalışırken çekilmiş resimleri basılmıştı. Gazetecilerden biri onun zengin İtalyan Sonya Kinella'ya gittiğini yazmıştı. Sonya amatör bir şairdi ve Karla'nın film çevirdiği zamanlardan beri dostlukları vardı.

January'nin Karla ile David'i düşünecek hali yoktu. Şubatın beşinde Thomas Colt yayımcılarının verdiği bir parti için şehre geliyordu. Bir haftadan az zaman kalmıştı.

Şubat ayının sıkıntılı bir pazartesi günü January, Linda'nın odasında oturmuş ılık kahvesini içiyordu. Linda da Rita Lewis'i defalar-

ca aradığı halde telefona çıkmadığ için onu terbiyesizlikle suçlayarak öfke içinde söyleniyordu.

— «Son üç gündür beş defa aradım,» diyerek telefonu kapadı. «Mr. Lawrence'in sekreteriyle bile konuştum.»

— «O kim?»

— «Kitabı yayınlayan o işte. 'Gloss'a davetiye gönderilmediğini söyledim. Acaba unutulmuş muydu? Genel müdür sekreterini bağladı. Miss Riggs, bir basın toplantısı değil bu. Tabiî basından kimse olmayacak demiyorum, ama daha çok Bay Colt için düzenlenen bir parti olacak. Belediye reisi ve önemli kişiler bulunacak.' Bu konuşmadan sonra Gloss'un hiç hesaba katılmadığını anladım. Sekreter, Rita'ya bıraktığım notu ileteceğini söyleyerek telefonu kapadı.»

January iyimserdi. «Daha dört günümüz var, belki de arar.»

Dört gün geçti, arayan olmadı. January, Linda'nın odasında onu neşelendirmeğe çalışıyordu. «Linda, daha uzun bir süre kalacak nasıl olsa. Onunla görüşmek için başka bir yol buluruz.»

Linda içini çekerek pencereye doğru baktı. «Hâlâ yağmur mu yağıyor?»

— «Hayır kar yağıyor.»

— «Çok iyi!» diye Linda birden sevinçle atıldı. «Tipiye çevirse daha da iyi olur. Davetlilerin yarısı gidemez partiye. Gidenler de sırılsıklam, berbat bir durumda olurlar. January, babanı tanıyan kiminle konuştuysam onu çok seviyorlar, onunla çalışmanın büyük bir zevk olduğunu söylüyorlar. Tom Colt'un dışında herkes ona hayranmış anlaşılan.»

— «İkisi de çok güçlüydü. Ya da Tom Colt öyle davranıyordu. Ben şansımı denedim. Kasım ayında ona bir mektup yazdım. Mike'dan hiç söz etmedim çünkü büsbütün şansımızı kaybedecektik. Sadece J. Wayne diye imza attım. İki hafta sonra bir mektup daha gönderdim ona. Hiç bir cevap alamadım ve bunun üzerine Los Angeles'deki basın müdürü Jay Allen'e telefon ettim. Jay babamla çalışmıştı. Bana çok iyi davrandı ve Tom Colt'un yazlık evinin adresini verdi. Oraya da bir mektup gönderdim, yine cevap alamadım. Sonra bir yılbaşı kartı atarak, 'New York'a geldiğinizde görüşmek umuduyla.' diye bir not yazdım. Üç hafta sonra da kitabını öven güzel bir mektup daha gönderdim.» January masaya abanarak devam etti. «Linda biraz gerçekçi ol. Tom Colt babamın kendi kitabından kazandığı

Oscar'ın verildiği törene gitmemişti. Senaryoyu kendi yazmadığı için küçümsüyordu. Nasıl kendini beğenmiş bir adam olduğunu biraz olsun anlayabildin mi şimdi? Mike, herkesin ona törene gelmesi için nasıl yalvardığını anlatmıştı. Hepsini reddetmiş. Nedenini biliyor musun? Çünkü ciddî bir yazarmış, palyaço değil! Kitabından yapılan bu adî filmle hiç bir ilişkisi olmadığını söylemiş. Biz de ne diye onun hakkında bir yazı çıkartmağa uğraşıyoruz hâlâ?»

Linda ağır ağır başını salladı. «Söylediklerin çok doğru ama bu durumda verilen partiye de gitmeyi kabul etmemesi gerekirdi. Esas orada palyaço durumuna düşecek. Belki de nasıl bir parti olduğunu bilmeden gidiyor. Kimbilir 'Life' da, 'Times' da, ya da 'Newsweek' de bir yazısı çıkmasını düşünüyordur ama Gloss'u duymamıştır bile. Belki yeni bir diş macununun adı diye düşünmüştür. Ama bu işin ucunu bırakmayacağım. Yugoslavya'dan gelen Dr. Blowacek'i herkesten önce yakalamıştım. Gloss'un yöneticiliğine bu yazımdan sonra atandım zaten. January bu dergi benim herşeyim! Tom Colt hakkında mutlaka bir yazı çıkartmam gerek.» Linda çok cıddiydi. Yüzünün kanı çekilmişti sanki. Içini çekerek devam etti. «Dr. Blowacek'in yazısıyla dergi sahibinin gözünde yükseldim. O zamandan beri Gloss'un satışını arttıracak haberler peşinde koştum. Şimdi artık derginin piyasadaki yerini sağlamlaştırmak için uğraşmanın zamanı geldi. Eğer Tom Colt ile bir görüşme yapabilirsem Gloss için mükemmel birşey olacak. Bu yüzden vazgeçmiyorum. Evet, New York'ta uzun bir süre kalacak ama onun hakkında ilk yazı Gloss'ta çıkmalı. Partiye gidebilseydik çok iyi olacaktı. Güzel kızların peşini bırakmazmış. Rita bu yüzden beni çağırmadı zaten. Gloss'te Tom Colt ile ilgili bir yazı çıkmasını istemiyor. 'New York Review' gibi edebiyat dergilerinde bir paragraf yazı çıkmasını, Gloss'ta başyazı olarak çıkmasından daha çok tercih eder. Partiye gitmeyi çok istiyordum. Onu kandırabilirdik.»

— «Öyleyse gidelim hadi.»

— «Davetsiz olarak mı?»

— «Neden olmasın?»

Linda başını salladı. «Çok önemli bir parti. Kapıdan isim sorarlar zannediyorum.»

— «Bir deneyelim, ne çıkar?» diye January üsteledi. «Çok şık giyiniriz, bir de otomobil kiralarız.»

— «Otomobil kiralamak mı? January, harikulâde bir fikir bu!»

— «Başka türlü gidemeyiz. Bu havada bir tek taksi bulamayız. Herkes senin dediğin gibi yağmurdan sırılsıklam olacak. Davetsiz gidiyoruz belki ama en iyi şekilde gideceğiz oraya.»

Linda biraz sinirli, güldü. «Kiralık arabamız bu işi görecek mi dersin?»

— «Ernest Hemingway, herşeyi en iyi şekliyle yapmak biraz da zorlamayla olur demiş. Tabiî ki bir arabayla gitmek olumlu bir etki bırakabilmek için ilk adım olacaktır.»

Parti küçük bir balo salonunda veriliyordu. Gürültülerden, havanın partiyi pek etkilemediği anlaşılıyordu. Davetliler küçük gruplar halinde toplanmışlardı. Davetlilerin listesi bir masanın üzerinde bırakılmış duruyordu. Linda geç giderlerse daha kolay içeri girebileceklerini düşünmekte haklıydı. Önemli davetliler kontrol edildikten sonra kapıdaki memurlar bedava içki içebilmek için içeri dalmışlardı.

Linda ile January salona girdiler. January birkaç yazar, gazeteci, Broadway'den ve Hollywood'dan tanıdık çehreler gördü. Bir de hiç bir partiyi kaçırmayan meşhur kişiler...

Dip tarafta bir bar vardı. Tom Colt'u hemen görmüşlerdi. Çok yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları, sert yüz çizgileri vardı. Bu görünüşüyle hareketli ve zorlu bir yaşantısı olduğu etkisini bırakıyordu.

January: «Bu adam ürküttü beni,» diye fısıldadı. «Sen cesaret edebilirsen yanına git konuş... ben buradan seni seyrederim.»

— «Müthiş bir adam!»

— «Evet ama bir cam kafesin içinde duran çıngıraklı yılan da müthiş bir yaratıktır. Linda, bu adama Gloss dergisinden nasıl söz edeceksin?»

— «Pekâlâ edeceğim. Sen de benimle geleceksin, hadi yürü.» Onu kolundan çekerek kalabalığın arasından bara doğru ilerledi.

Tom Colt'un çevresini büyük bir kalabalık sarmıştı. Önünde içki şişesi, bardağını kendi doldurarak içkisini yudumluyor ve aralarında dimdik duruyordu. Beş yıl önce yazdığı kitabıyla satış rekorları kıran şişman, ufak tefek bir adam vardı karşısında. O zamandan beri başka kitabı çıkmamış, düşük çenesiyle partiden partiye gezerek yaşıyordu. Aynı zamanda çok da içki içmeğe başlamıştı. Tombul elini Tom Colt'un koluna koyarak, «bütün kitaplarınızı okudum,» dedi. Gözlerini döndürerek dudaklarını şapırdattı. «Enfes! Size hayranım

dostum. Sakın televizyonun ağına düşmeyin.» Kıkırdayarak güldü. «Bakın beni ne hale getirdi.»

Tom Colt kolunu çekerek çevresini saran kalabalığa göz gezdirdi. Az ötede duran Linda ile January'ye bakışları takıldı. Şişko, ufak tefek yazara, «Kusura bakmayın Iowa'dan kuzenlerim geldi. Otobüsle yolculuk edeceklerdi, çok yorulmuş olmalılar,» dedi ve yanlarına gelerek ikisinin birden koluna girdi, salonun öbür ucuna doğru yürüdü. «İkinizi de tanımıyorum ama sizi karşıma çıkarttığı için tanrıya ükürler olsun. Yirmi dakikadır şu can sıkıcı kalabalıktan beni kurtaran biri çıkmadı. Eğlendiğimi sanıyorlardı herhalde.»

Linda hayran hayran bakıyordu ona. January onu çok güçlü kuvvetli bulmuştu. Kolunu çekmeğe çalışarak, «Size yardım edebildiysek buna çok memnun olduk, ve...»

Linda birden kendine geldi, ve «Şimdi de siz bize yardım edin.» diye söze girdi.

Yazarın gözleri kısıldı. «Galiba barda kalsaydım daha iyi olacaktı.»

— «Ben Linda Riggs Gloss dergisinin yöneticisiyim. Derginin yardımcı yönetmeni January Wayne size birkaç defa yazmıştı.»

Tom Colt, January'ye döndü. «Tanrım! J. Wayne siz misiniz? Hani şu mektupları ve yılbaşı kartını yazan.»

January, başını sallarken kızardığını hissetti. Tom Colt, gülerek, «Demek J. Wayne sizsiniz!» Tekrar güldü. «Şu uzun saçlı, sıska erkek gazetecilerden biri olduğunuzu sanmıştım. Tanıştığımıza memnun oldum ama cevabım korkarım hayır olacak. Şimdilik fazlasıyla görüşmem gereken kişiler var.» Tekrar dönüp ona baktı. «Peki ama neden sadece J. Wayne diye imza attınız- Kadın bir gazeteciye herşeye rağmen bir cevap yazabilirdim.»

— «Yine de adım size kadın ya da erkek olduğum hakkında yardımcı olamazdı.»

— «Evet, tuhaf bir adınız var...» Sustu. Sonra işaret parmağını kaldırarak, «Yoksa Mike denen herifin kızı mısın sen?»

January dönüp gidecekken Tom onu kolundan tuttu. «Baban en iyi kitaplarımdan birini rezil etti.»

— «Babam hakkında konuşurken dikkatli olun. O filmle ödül kazandı.»

Linda, «January...» diye yalvarırcasına araya girdi.

— «Bırakın devam etsin,» diyerek Tom güldü. «Altı aylık bir oğlum var. Bir gün de benim kitaplarımdan böyle terbiyesizce söz eden biri çıkarsa o da beni korur.» Gülerek ona elini uzattı. «Hadi barışalım.»

January ona baktı ve elini uzattı. Tom her ikisinin de koluna girerek, «Tamam şimdi üçümüz de dost olduk. Buradan kaçıp sakin bir yerde birer kadeh içki içsek nasıl olur? Nereye gidebiliriz bu saatte?»

Linda, «Elaine'in yerine gidebiliriz,» dedi. «Pek çok yazarın uğrak yeridir.»

— «Evet oradan bahsedildiğini çok duydum ama bu gece olmaz. Bardaki adam her gece orada olduğunu söyledi. Toots'a gidelim.»

— «Nereye?» diye Linda sordu.

— «Toots Shor's. Doğru dürüst bir kadeh içki içmek için en iyi yer orasıdır.»

January ile Linda'nın kollarına girmiş, kapıya doğru yönelmişti. Tam o sırada uzun saçları dağılmış, yorgun yüzlü bir kadın arkasından koşarak, «nereye gidiyorsunuz Mr. Colt?» diye atıldı.

— «Dışarı çıkıyorum.»

— «Ama henüz Ronnie Wolf gelmedi. Hem...»

Kadının başını okşayarak, «Sakin ol,» dedi. «Bu gece iyi bir işbaşardın. İçki âlemi devam ediyor. İki saattir buradayım, görüşmemi istediğin kişilerle tek tek görüştüm. Anlaşmamız bu kadardı. Partiye geldim. Kimse kaçta çıkacağıma karışamaz. Iowa'dan gelen kuzenlerimle tanışmadın, değil mi?»

Linda sevincini gizleyemedi. «Rita Lewis'i tanırım. Hiç karşılaşmamıştık ama sanırım bu hafta kendisine bıraktığım notları almıştır.»

— «Sekreterime derginiz adına bir davetiye göndermesini söyledim. Anladığım kadarıyla davetiye elinize geçmiş.»

January neşeyle, «hayır, davetsiz geldik,» dedi.

— «Önemi yok, şimdi Tom Coit ile görüşüp dergimizde bir yazı çıkartmak istiyoruz. Size de bir örneğini veririz.»

— «Olamaz. Mr. Colt bütün hafta dolu. Hergün için randevusu var. Bütün büyük dergilerin yöneticileriyle görüşecek.»

— «Ama bizimkisi bambaşka bir yazı olacak.»

— «Evet,» diye January araya girdi.

— «Hayır, Gloss'ta hiç bir şekilde Mr. Colt hakkında bir yazı

çıkmasını istemiyorum.» Linda'ya döndü. «Çok rica ederim, telefonlarınızla kendisini rahatsız etmeyin.»

Tom Colt üçünün arasındaki konuşmaları şaşkınlıkla seyrederken birden araya girdi. «Durun bir dakika! Rita, nazi generali misin sen? Kimin bana telefon edip edemiyeceğine sen mi karar veriyorsun?»

— «Yanlış anlamayın, Bay Colt. Öyle bir şey demek istemedim. Linda'nın ne kadar inatçı olduğunu bilirim. January'yi de çok iyi yetiştirmiş olmalı. Artık programımızı yaptık. Gloss ise programımız dışında. Özel işlerinize karışacak değilim tabiî. Ama Gloss dergisi için bir görüşme yapamazsınız! Yoksa diğer bütün işleriniz, tehlikeye girebilir.»

Tom Colt öfkeyle ona. «Bana bak, güzelim. Seninle baştan bir anlaşma yapmamız gerekecek. Benim için randevu almak senin görevin. Benim görevim de bu randevulara gitmek. Ama yapacağım hiç bir şeyi kısıtlamak görevi verilmedi sana.» January'yi korurcasına elini omuzuna attı. «Bu küçük hanımın çocukluğunu bilirim. Babası en yakın dostumdur. Kitaplarımdan birinden müthiş bir film yaptı. Sen de kalkmışsın bana onun dergisinde hakkımda hiçbir şekilde bir yazı basılmasını istemediğini söylüyorsun.»

Rita özür dilercesine Linda'ya baktı. «Linda, ne olur kısa bir yazı hazırla. Yoksa McCall's ve Esquire ile anlaşmalarım bozulur. Öyle ayrıntılı bir yazı hazırlayıp, kent kent peşini izlemeyin.»

Colt, «İstedikleri yere kadar peşimden gelebilirler,» diye kükredi. «Şimdi de izin verirsen biraz içmeğe gideceğiz.» Kızların tekrar koluna girerek dışarı çıktı.

January yavaş yavaş gözlerini açtı. Koltukta uyuyakalmıştı. Neden yatağına yatmamıştı? Neden üzerinde elbiseleriyle uyumuştu? Ayağa kalktı, fakat oda dönüyordu. Tekrar koltuğa yığıldı. Sabahın yedisiydi. Sadece iki saat uyumuştu.

Tekrar doğrulup elbiselerini çıkartmağa uğraştı. Birkaç kez düşmemek için koltuğa tutunmak zorunda kaldı. Güçlükle soyunup kendini yatağa attı. Bir gece önceki olaylar yavaş yavaş gözünün önünde canlanıyordu. Tom Colt'un babası hakkındaki düşünceleri ansızın değişmişti. Rita şaşkınlıkla arkalarından bakarken üçü St. Regis'den güle eğlene ayrılmışlardı. Colt kızların kendi arabaları oluşuna çok

şaşırmıştı. Hoşuna da gitmişti bu. İlk defa böyle davetsiz konukların böylesine şık bir arabaları olduğunu görerek şaşırdığını söyledi. Sonra Toots Shor's Kulüb'e girişi. Toots onun sırtını sıvazlayarak ön masalardan birini onlara verdi, kendi de oturdu. Kimse yiyecekten söz etmedi. Sadece Jack Daniels konusu açıldı. Colt, Jack Daniels içmeyen kimselerle dostluk kuramayacağını söyleyince Linda ile January bir an duraladılar, sonra Jack Daniels'i çok sevdiklerini söylediler.

January ilk yudumu alır almaz çok sert bir içki olduğunu farketmişti. Fakat nasılsa ikinci yudum çok iyi gelmişti. Üçüncü yudumda bir hafiflik hissetti ve keyfi yerine geldi. Tom Colt onlara 'çikolata ve vanilya kızarım' diyerek yanaklarından öptüğü zaman January çok neşeli bir üçlü olarak çılgınca eğlendiklerini düşünmüştü. Henüz güneş yanığı teni açılmamıştı. Linda da bu kış saçlarına meç yaptırmıştı. Masalarına gelip gidenler oluyor, Tom'un sırtını sıvazlayıp oturuyorlardı. Babasını tanıyan birkaç gazeteci de onlara katıldı. Tom herkesin boşalan bardaklarını yenilemekle meşguldü. Gece yarısı oradan çıktıktan sonra Kulüp 21'de son birer kadeh daha içmeleri için üsteledi. Kulüp 21 kapanana kadar orada kaldılar, sonra Clarke'ın yerine gittiler. Saat sabaha karşı dörtte Clarke'dan sendeleye sendeleye çıktıklarını hatırlıyordu. Linda ile kıkır kıkır gülüştüklerini de hatırlıyordu ama orada konuşulanlardan hiç bir şey kalmamıştı aklında.

Güçlükle banyoya giderek bir aspirin aldı, tekrar yatağa girdi. Gözlerini kapar kapamaz oda fırıl fırıl dönmeğe başlamıştı. Gözlerini hemen açtı ve belli bir noktaya bakmağa çalıştı. Edgar Bailey'in lambasına gözü takıldı! Az sonra sızıp kalmıştı. Derken düş görmeğe başladı. Yarı uyanıktı ve rüya gördüğünün farkındaydı fakat rüyasını görmeğe devam ediyordu yine de. Bir adam ona doğru eğiliyordu. Onunla sevişmeğe yelteniyordu. January ona karşı koymağa kalkışmadı, adamın yüzünü göremediği halde onu istiyordu. Dikkatle baktı adama. Mike'dı! Ama dudakları, dudaklarına değdiği anda adamın Tom Colt olduğunu farketti. Yalnız gözleri Tom'un gözleri gibi siyah değildi, maviydi. Mike'ın gözleri gibi bir mavi değildi ama! Yeşilimsi bir maviydi. Ona doğru uzanmak istedi, o sırada uyandı. Sırtüstü uzanarak rüyasındaki adamın yüzünü çıkartmağa çalıştı. Tom muydu, yoksa Mike mı? Bütün hatırladığı yeşilimsi mavi bir çift gözdü.

Tekrar uyumağa zorladı kendini. Bu gözlerin sahibini bulmak is-

tiyordu. Hiç bir düş görmeden bir süre daldı, az sonra telefonun sesiyle uyandı. Linda, «uyandın mı?» diye soruyordu.

January beyninin zonkladığını hissediyordu. Midesi düzelmişti. «Saat kaç?» diye yavaşça sordu. Anî bir hareket yapmaya korkuyordu.

— «Saat on bir. Korkunç bir gece geçirdim.»

— «Demek ben de bu yüzden kötü hissediyorum kendimi. Ölüyorum zannettim bir ara.»

— «Biraz süt iç.»

—«Oh...» January birden midesinin bulandığını hissetti.

— «Bir parça ekmekle süt iç. Midende kalan alkolü alır. Sonra bana telefon et. Bugün için programımızı hazırlayalım.»

— «Ne programı?»

— «Dün gece ona hayran olduğunu söylemiştin.»

— «Jack Daniels'i içtikten sonra herhalde!»

— «Bu gece içmeyeceğiz.»

— «Ne dedin?»

— «Evine gittiğimizde içmeyeceğiz dedim. Biraz viski alırız, o kadar. O istediği kadar içsin. Yazımızı hazırlayabilmek için aklımızı başımıza toplamamız gerek. Tabiî ona söylemeyiz. Sadece dün geceki gibi yarışmayız onunla.»

— «Öyle mi yaptık dün gece?»

— «Hemen hemen.»

— «Linda ben hastalanıyorum galiba»

— «Bir parça ekmek ye. Ben hemen giyinip sana gelirim, ne yapacağımıza karar veririz.»

January, yarım şişe sütü zorla içti. Linda'nın kahve yapışını seyretti. Sonunda Linda koltuğa yerleşerek ona güldü. «Hadi bakalım, toparla kendini,» dedi. «Tom Colt'a telefon etmen gerek.»

— «Neden benim etmem gerek?»

— «Bu gece onunla yatmağa niyetliyim ama sabah sabah adımı hatırlayacağını sanmam. Senin adını kesinlikle hatırlayacaktır. Babana karşı birdenbire tutumu değiştiğine göre seni unutmamıştır.»

— «Bana kalırsa sadece Rita'nın ona emir verircesine konuşmasına kızdığı için öyle konuştu.»

Linda bir sigara yakarak kahvesini içmeğe koyuldu. «January bu kahve berbat. İyi cins bir kahve alıp, pişirmesini öğrenmelisin.»

January omuz silkerek «Bana iyi geliyor,» dedi.

— «Evet ama evine gelen adamın hoşuna gideceğini sanmam.»

— «Hangi adamın?»

— «Kim olursa. Sabah uyandıklarında iyi bir kahve içmek isterler genellikle.»

— «Bir de kahve mi yapacağım yani?»

— «Bazen yumurta bile pişirirsin. Hele Keith gibi birine rastlarsan hangi kahvaltılıkta ne vitamini olduğunu da düşünmen gerekir. Oh, aman iyi ki bitti onunla ilişkim.»

— «Onu hiç düşündüğün, ya da özlediğin oluyor mu?»

— «Caterpillar adlı oyunun başladığı gece ona neredeyse bir telgraf çekecektim, sonra vazgeçtim. Oyunun iyi gitmesine onun adına seviniyorum. Çünkü Christina ile her gece yatmak kolay iş değil. Ustelik Tom gibi bir erkeği tanıdıktan sonra Keith çocuk gibi geliyor artık bana.»

— «Ama Tom evli, Linda. Altı aylık da bir oğlu var.»

— «Ama karısıyla oğlu burada değiller. Burada ben varım. Zaten karısıyla çocuğunun elinden almağa niyetim yok onu.»

— «Öyleyse neden uğraşıyorsun?»

— «Çünkü hoşuma gidiyor. Onunla yatmak istiyorum. Sen de aynı şeyi istiyorsun. Dün geceki davranışlardan anladım bunu.»

— «Öyle mi davrandım?»

— «January sen koç burcunda değil ikizler burcunda olmalıymışsın. İki ayrı kişiliğin var, içince bambaşka bir insan oluyorsun. Dün gece Tom sırayla ikimizi de öpüyordu. Sana çikolata diyordu, bana da vanilya.»

— «İkimizi de öpüyor muydu?»

— «Evet.»

— «Nasıl öpüyordu?»

— «Ben dilini gırtlağıma kadar soktuğunu hissettim ama seni bilmem.»

— «Ya eve dönerken?»

January doğrularak, «Eve dönerken mi dedin?»

— «Bluzundan elini sokarak, 'Küçük göğüsleri var ama çok güzel' dedi.»

January yüzünü yastığa gömerek, «Linda inanamıyorum, olamaz!» diye bağırdı.

— «Aynen böyle oldu. Sonra da benim göğüslerimi öperek 'Müthiş' diye mırıldandı.»

— «Peki şoför ne yapıyordu?»

— «Dikiz aynasından gözünü ayıramıyordu herhalde. Ama onlar alışkındır. Otomobillerde sevişenler bile oluyormuş.»

— «Linda. Yavaş yavaş hatırlıyorum galiba. Elini bluzumdan içeri soktuğu an bana öylesine olağan birşey yapıyormuş gibi geldi ki! Oh, Tanrım! Nasıl böyle düşünebildiğime şaşıyorum!»

— «Bunda şaşılacak hiç bir şey yok, January. Yavaş yavaş normal bir kadın olmağa başladığını gösteriyor bütün bunlar.»

— «Normal bir kadın henüz tanıdığı bir adamla başkasının önünde böyle mi davranır?»

— «Ben de üç kişi bir arada sevişmedim hiç. Bir erkekle aramızda geçenler ikimizin arasında kalır diye düşünürdüm. Fakat dün gece olanlar çok güzeldi. Bunda hiç bir şey yok ki.»

January, yataktan kalktı ve bir sigara bulmak için odada dolandı. Ağır ağır, derin bir soluk çekti ve Linda'ya döndü. «Uzun süre herşeyden uzak yaşadım ve bu arada büyük değişiklikler oldu. Bütün bunları kabul ediyorum. Diyelim, bir kimseyle yatmak için evli olmak şart değil artık. Herkes böyle düşünüyor. Bakire olduğum için kendimi garip hissetmeğe başlamıştım. David'le bu işe kalkışmam korkunç bir yanlışlıktı.» Yeni yaktığı sigarayı söndürdü. «Linda ben âşık olmak istiyorum. Evliliğin gerekli olmadığını kabul edebilirim eğer âşık olursam. Bütün istediğim bir erkeğin bana dokunduğu an karşılıklı güzel bir şeyler hissedebilmek.»

— «January ister Jack Daniels, ister sadece şarap insanın gerçek davranışlarını ortaya çıkartabilir. İçki, kendi kendimize koyduğumuz yasakları ortadan kaldırıverir. Dün gece Tom'un sana dokunmasına izin verdiğine göre onu gerçekten istiyordun.»

January bir sigara daha yaktı. «Doğru değil bu. Onun kitaplarını beğeniyorum. Güçlü bir erkek oluşu hoşuma gidebilir. Hepsi bu kadar. Hem bizim hakkımızda kimbilir ne düşünmüştür? Davetsiz olarak bir partiye katılan iki kız, ilk tanıştıkları gece kendi arabalarında onunla...» Sigarasını silkerken sustu. «Kimbilir neler düşünmüştür?»

— «January, lütfen hakkımızda ne düşündü diye kendini yiyip durma böyle. Kendi acaba ne kadar içki içtiğinin, neler yaptığının

farkında mıydı? Belki senin göğüslerini unutmuştur bile. Hadi neredeyse öğlen oldu, ona telefon et.»

— «Hayır.»

— «Lütfen, benim hatırım için. İkimizi bu akşam bir yere çıkarsın. Sonra sen biraz rahatsız olduğunu söyleyerek ayrılırsın. Ne olursun ara. Çok beğeniyorum onu. Bazen çok kötü bakıyor; ama gözlerini gözlerinin içine diktiği zaman insanı kendinden geçiriyor.»

— «İlişkinizin devam etmeyeceğini bile bile onunla yatmak mı istiyorsun yani? Evli olduğunu bile bile...»

— «Nedir senin niyetin kuzum? Beni suçluluk duygusu altına mı sokmağa çalışıyorsun? O beni, ben de onu istedikten sonra birlikte birkaç gece geçirmemizin ne gibi bir sakıncası olabilir? İkimizi de üzecek bir durum yok ortada. Karısının hiç bir şeyden haberi olmadığı için kimsenin onunla alay edeceği de yok. Zaten kocasını elinden alacak değilim. Hadi, aç şu telefonu.»

— «Evli olmasaydı da aramazdım zaten.»

— «Neden?»

January pencereye doğru yürüdü ve pancurları açtı. «Yine kar yağacak galiba.»

— «Evli olmasaydı neden aramazdın?» diye Linda tekrar sordu.

— «Çünkü kadının erkeği araması doğru değil. Erkek kadını aramalıdır.»

— «Aman January, hangi devirden kalmasın sen? Bugün artık kadınlar eve kapanıp erkeklerin aramasını beklemiyor. Üstelik Tom Colt rastgele biri değil. Biliyorsun onunla iş ilişkilerimiz olacak.» Linda telefonun başına oturdu ve Plaza otelinin numarasını çevirdi. «Sara Kurtz ile onu görüştürmemiz gerekecek. Oh, alo? Tom Colt'la görüşmek istiyorum.»

— «Neden Sara ile onu görüştürmek gerekiyor?»

— «Çünkü bu Gloss dergisinde bugüne kadar çıkan yazıların en önemlisi olacak. Sara en iyi yazarımızdır. Alo? January Wayne arıyor, deyin. Evet January...»

— «Linda ne yapıyorsun?»

— «Alo... Bay Colt? Hayır ben Linda Riggs. January yanımda. Teşekkür ederiz, iyiyiz. Biraz, evet. Tabiî sizinle görüşmek istiyoruz... Kim? Hugh Robertson mu? Gerçekten mi? Çok güzel... Yedide mi? Onuncu kat öyle mi? Peki, olur.» Linda gülerek telefonu kapadı. «Hugh

Robertson akşam üzeri ona gelecekmiş. Akşam hep beraber yemeğe çıkacağız. Tom kendi arabasını gönderecek.»

— «Niye Bay Colt diye konuştun onunla?»

— «Birden korktum, ne bileyim. Önce sesi çok soğuk geldi. Neyse. Bu akşam iki kadeh içtikten sonra Tommy demeğe başlarım. Hugh Robertson'un da bizimle beraber olacağını düşünebiliyor musun? Acaba bir astronotla sevişmek nasıl olur?»

— «Neyse ki o karısından boşanmış durumda.»

— «Hugh senin olsun... Ben Tom'u istiyorum.»

— «Onu neden bana bırakıyorsun? Hugh da çok meşhur bir kişi. Times ve Newsweek'de kapak resimleri çıktı.»

— «Bak January ben meşhur kişilerin peşinde koşmuyorum. Hiç de meşhur biriyle yatmış değilim. Keith biz ayrıldıktan sonra sahneye çıktı, hâlâ da meşhur sayılmaz. Tom'la iş ilişkilerim olmasaydı da yatardım. Bakışları çok yumuşak. Hatta melankolik... Farketmedin mi?»

— «Jack Daniels'i içtikten sonra gözüm hiç bir şeyi görmez oldu. Bu gece bakarım.»

— «Bu gece Hugh'un gözünün içine bak sen. Ben Tom'la ilgilenirim. Düşün, yarın bu saatlerde onunla Plaza otelinde kahvaltı ediyor olacağım!»

15

Saat yediyi beş geçe, iki lise öğrencisi gibi heyecanlı, Plaza oteline geldiler. January, otelden içeri girer girmez olduğu yerde donakaldı. Birdenbire eski anıları üşüştü kafasına. Linda onu asansöre doğru iteleyerek, «Hadi, geç kalıyoruz,» dedi.

— «Linda buraya ne kadar zamandır gelmiyorum, biliyor musun?»

— «Şimdi babanı düşünmenin sırası değil. Tom Colt ile Hugh Robertson bizi bekliyorlar.» Onu asansörden içeri itti.

Kapıyı Hugh Robertson açtı. January onu resimlerinden hemen tanımıştı. Hugh kendini tanıttı ve onları içeri aldı. «Tom, Münih'teki acentayla telefonda konuşuyor. İçkileri ben hazırlayayım. Ne içersiniz diye soramıyacağım, çünkü sadece Jack Daniels var burada.»

Linda bir yudum içti, January içiyormuş gibi yaptı. Pencereye doğru yürüdü. İnanılır gibi değildi. Tom Colt, Mike'ın her yıl kiraladığı odada kalıyordu. Pencerelerin önündeki şehpalara kadar herşey tıpkı eskisi gibiydi. January o günleri yaşıyormuş gibi sehpalardan birine dokundu. Kimbilir kaç defa bu odada oturup Mike'ı seyretmişti. Bazen bütün telefonlar aynı anda çalardı. January birden irkildi. Bütün telefonlar çalıyordu, tıpkı eskiden olduğu gibi. O sırada Tom Colt odasından çıktı ve «istedikleri kadar çalsın, hepsi!» dedi. «Bugün cumartesi, iş günü değil.» January'ye doğru yürüdü; onun ellerinden tutarak, «Merhaba prensesim,» dedi. «Dün akşamdan sonra kendinizi nasıl hissediyorsunuz? İyi misiniz?»

January, «Evet,» diye mırıldanırken neredeyse düşüverecekti.

Tom, Linda'ya doğru yürüdü...

O akşam Kulüp 21'e gittiler. Tom son derece ciddi ve ağırbaşlıydı. January'nin Jack Daniels içmediğini farkederek ona şarap getirtti. «Beyaz tercih edersin sanırım.»

Linda, «Ama dün gece dediniz ki...» diye söze girecek oldu.

Tom, «Ben her gece başka birşey söylerim,» dedi.

Rahat ve sakin bir gece geçiriyorlardı. Ama January nedense Tom ile konuşamıyordu. Ağzını açmadan söyleyeceklerini tartıyor, kendi kendine içinden bir defa tekrarlıyor, sonra da zaman geçiyor ve hiç bir şey söylemiyordu. Budalaca hissediyordu kendini. Linda rahatça konuşuyor, onlara Gloss dergisinde nasıl çalışmağa başladığını ve o günden bu yana başından geçenleri anlatıyordu. January konuşacak birşeyler bulmağa çalışıyordu. Neden böyle birdenbire konuşamaz olmuştu? Tom ne zaman ona baksa başını çeviriyordu. Ona kitabını çok beğendiğinden söz edebilirdi. Nasıl başlamalıydı? 'Mr. Colt, kitabınız..' Yok hayır... 'Tom, kitabını çok beğendim'. Yok, bu da çok budalaca olurdu. January kim oluyordu ki?

Linda, «Tom, bir kitabını imzalayıp vermeni isterdim. Çok duygulu bir hikâyesi var,» dedi.

Böylece January'nin ona kitabından söz etmesine fırsat kalmamıştı.

Tom her ikisine de kitabından birer tane vereceğini söyledi. «Geceleri açık olan kitapçılardan sizlere birer tane alırım. Beğendiğine memnun oldum. Lawrence firması bu hafta **New York Times'** da listede altıncı olacağını söyledi. Bu kitabım diğerlerinden daha iyi de-

ğildi ama iyi satış yapacak. Bugün artık önemli olan da bu zaten.» Konuyu kapatarak arkadaşına döndü ve Westhampton'da neler yaptığını sordu. «Bir hanım olmalı bu işin içinde.»

— «Evet, yaşlıca bir hanım,» dedi Hugh «Toprak Ana.»

— «Doğa ile başbaşa...» diye Linda söze girdi.

— «Yok, tabiat olayları beni endişelendiriyor. Dünyamızın geleceği düşündürüyor beni. California'nın gelecek yıl sular altında kalacağına dair tahminler yürütülüyor. Los Angeles'in çoktan bir deprem sonucu yerle bir olması gerekiyordu. Suyun altında Atlantis ülkesi gibi yeni bir ülke kurulacağına inanmıyorum ben. Dünyamızın bir süre daha dayanabilmesi için yeni teorileri ispatlamağa çalışıyorum.»

— «Atom bombasını kullanmadıkça ve havayı kirletmedikçe dünyamıza ne olabilir?» diye Linda sordu.

Hugh güldü. «Linda, geçen akşam uyku tulumumla kum tepecikleri arasında yatarken...»

— «Şubat ayında uyku tulumuyla açıkta mı yatıyorsun?»

— «Kumsalda tek yatak odalı küçük bir evim var. Günün sadece birkaç saatini geçiririm orada. Sıkıca giyinip uyku tulumumla dışarda yatarım. Rüzgârdan korunmak için kum tepeciklerinde bir sığınak yaptım kendime. Yazın daha iyi oluyor tabiî. Yine de gökyüzünün her mevsiminde ayrı bir güzelliği var. Özellikle koskoca evrende dünyamızın sadece bir kül yığını olduğunu düşündükçe insan şaşıp kalıyor. Evrende belki de bizler gibi canlıların yaşayabildiği başka gezegenler de vardır. Belki de bizlerden elli milyon yıl ilerdeler.»

January, «Miss Haddon'un okulunda ikinci yılımdı,» diye söze girdi. «Yıldızların çok çok büyük olduğunu ve bir kısmında canlıların yaşayabileceğini öğrendiğimde çok şaşırdım. Yıldızları uzaktan göründükleri gibi küçücük sanırdım... Tanrı'nın ışıkları diye düşünürdüm onları.» Sustu. «İlk defa kimden duyduğumu hatırlamıyorum fakat gerçeği öğrenince büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Üstelik yıldızların dünyamıza düşeceği endişesi içinde günlerce korkulu rüyalar gördüm. Babama bunu söylediğim zaman bana her yıldızın belli bir yeri olduğunu ve ölülerin bu yıldızlarda yaşamağa devam ettiklerini anlattı.»

Hugh, «güzel bir görüş,» diyerek güldü. «Baban çok tatlı bir insan olmalı. Küçük bir kıza bundan daha güzel bir hikâye anlatılamazdı. Yaşamın sürekliliğini belirterek, bilinmeyen şeylere karşı duydu-

ğun korkuyu yenmeğe çalışmış.» Sonra Hugh güneş sisteminden bahsetmeğe koyuldu. Bir gün gezegenler arası haberleşmenin mümkün olacağına inandığını söyledi.

Tom, arkadaşının anlattıklarını büyülenmiş gibi dinliyor, konuyu uzattığı için Linda ona kötü kötü baktı.

January fazlasıyla ilgilenmişti onun anlattıklarıyla. Hem Hugh ile konuşmak daha kolaydı. Hugh ile konuşurken Tom da dinliyor, January'nin ikisini birden güldürdüğü oluyordu. Fakat bir ara Tom ona birşey söyleyecek oldu. January neredeyse dilinin tutulduğunu zannetti.

Hugh gel-git olayından ve aydan sözederken January gizlice Tom'a baktı. Taş kesilmiş, dikkatle dinliyordu. Gerçekte hiç de taştan yapılmış bir insan gibi değildi. Mike'da olmayan bir duyarlılık, bir yumuşaklık vardı onda. Mike'ın hiç kimse tarafından kırılıp incitilebileceğini düşünemezdi insan. Hiç yenilmemişti o. Oysa Tom'un incinmiş bir hali vardı. Mike kadar güçlü değildi. Ama belki de bazı yönlerde ondan daha güçlüydü. Son dört kitabının hiç tutunmadığını söylüyordu. Yine de oturup beşinci kitabını yazmıştı. Mike ise şansının döndüğüne inanarak herşeyin ucunu bırakmıştı. Tom şansa inanmıyordu anlaşılan.

Birdenbire, «Kumar oynar mısın?» diye sordu ona.

Hugh ile Tom konuşmayı kesip baktılar. January utancından masanın altına girmek istedi. Ağzından çıkıvermişti bu soru. Tom bir saniye kadar gözlerini dikip ona baktı. Sonra, «Şansım açıksa oynarım,» dedi. «Neden sordun?»

— «Hiç... Bana birini hatırlatıyorsun...»

— «Eski bir aşkını mı?»

— «Evet! Babasını!» diye Linda araya girdi.

Tom güldü. «Ellisini geçkin bir adam, iki tane genç ve güzel hanımı eğlendirebileceğini zannederek onları gezdirmeğe kalkışırsa gerçekleri böyle yüzüne vurmak gerekir.»

— «Elli yaşını geçmiş olamazsın,» dedi Linda.

— «Şimdi kendini affettirmeğe çalışma! Elli yedi yaşındayım: Mike'dan birkaç yaş daha büyüğüm. Öyle değil mi January?» Arkadaşına döndü. «Hugh, yıldızlardan söz açarak küçük hanımların epeyce canını sıktık. Sen daha gençsin, daha iyi bilirsin. Onları ilgilendiği yıldızlar Paul Newman, Steve Mc Queen gibi yıldızlardır.»

Linda, «Hiç sıkılmadım,» dedi. «Çok ilgi çekici bir konuydu.»

Saat onbirde Kulüpten çıktılar. Hava açıktı. Hafif bir rüzgâr vardı dışarda. Tom, «Kızların evine kadar yürüyelim,» dedi. «Beraber oturuyorlar.»

Linda, «Aynı apartmanda oturuyoruz ama ayrı ayrı dairelerde,» diye düzeltti.

Tom arabayı gönderdi. Önce Doubleday kitapçısına gittiler. Satıcılar onu hemen tanımışlardı. Tom, January ve Linda'ya birer kitap alıp imzaladı. Birkaç tane de isteksizce kitapçıya imzalamak zorunda kaldı. Oradan hemen çıkıp yürümeğe devam ettiler. Linda, Tom'un koluna girmiş, January ile Hugh ile konuşuyordu. Önce dördü birden yürümek zorunda kaldılar. Sonra dar bir sokağa girdiler. Orada ikişer ikişer ayrıldılar. Linda ile Tom önden gidiyorlardı. January, Tom'un Linda'nın elini tuttuğunu gördü. O arada Hugh ona bir soru sormuştu. Toparlanarak, «kusura bakma, ne dediğini duymadım,» dedi. «Şu taksi çok gürültü yapıyor da...»

— «Arkadaşın seni boş yere harcamasın, dikkat et. Tom evlidir. Sen de bir gecelik kadınlara benzemiyorsun.»

— «Nereden çıkartıyorsun bunu, arkadaşımın beni harcadığı filân yok.»

— «Onları seyrediyordun. Yoldan araba filân geçmedi ki. Tom da, bende aşktan yana kimseye verecek birşeyi olmayan kişileriz. Ben gökyüzü ve yıldızlarla uğraşırım, onun da karısı ve bir çocuğu var. Daha önce hiç çocuğu olmamıştı... Bilmem bunun önemini kavrayabiliyor musun? Dört defa evlendi ve ancak elli yedi yaşında çocuk sahibi olabildi. Eğer arkadaşının ciddi bir niyeti varsa...»

— «Linda işini bilir.»

— «Bu konuşma sana hiç yakışmıyor.»

— «Bana neyin yakışıp yakışmayacağını nereden biliyorsun?»

— «Çünkü kim olduğunu, ne olduğunu biliyorum. Linda'yı bildiğim gibi. Tom onun gibi kızlara hep kapılır. Linda gibi kızlarla evlendiği bile oldu. Neden biliyor musun? Çünkü Tom hiç kadının peşinden koşmaz. Tembeldir, ayağına gelenlerle yetinir. Öylesi daha kolay. Ustelik kitaplarındaki karakterlerden başka kimseye de âşık olacak bir adam değildir. Kim seçerse, onunla beraber olur işte. Ama şimdi bir oğlu oldu. Son karısından pek ayrılamaz.»

— «Nasıl bir kadın?»

— «Güzel... kızıl saçlı... birkaç yıl film piyasasında çalışmış, doğru dürüst bir role çıkamamış ama çok güzeldir. Tom'la tanışınca işini gücünü bırakıp onun peşine düştü ve ona bir çocuk doğurdu.»

— «Adı neydi? Yani filmlerde ne ad kullanıyordu?»

Hugh durup ona baktı. «January,» dedi. «Sana bir öğüt vereyim mi? Tom'u, Linda gibi kızlara bırak, yoksa çok üzülürsün.»

January'nin cevap vermesine fırsat kalmadan Tom geri dönerek, «Hugh,» diye seslendi. «Yarın kumsaldaki evine davet ediyor musun beni hâlâ?»

— «Tabiî. Buzdolabında etler bizi bekliyor.»

— «Kızları da çağırıp bize etleri pişirmelerini rica etsek, ne dersin?»

— «Çok güzel olur,» diye Linda atıldı. «Şubat ayında deniz kıyısında hiç piknik yapmamıştım.»

Apartmanın önüne geldiklerinde Linda Tom'a bakarak, «Birer kadeh içki ikram etmek üzere sizleri yukarı davet edebilir miyim?» dedi. «Jack Deniels yok ama...»

Tom, «yok, yarın erken kalkmamız gerek,» dedi. «Hava buz gibi soğuk bile olsa gumsala sabah erkenden gitmek istiyorum. Malibu'da da soğuk ve sisli havaları severim, çok iyi çalışırım böyle havalarda.»

Pazar günü hava çok soğuk ve kapalıydı. Yine de sabah on buçukta kumsala gitmek üzere yola koyuldular. Kalın kazaklar ve ceketler giymişti hepsi. Tom ilk defa çok rahat görünüyordu.

Yağmur başladı. Fakat Hugh'un evi sıcacıktı. Şömine bütün gün yandı. Yeryüzünde sadece dördü kalmıştı, sanki. Ev doğrusu Hugh'un sözünü ettiği gibi küçük değildi. Kocaman bir oturma odası, kocaman bir mutfak ve yukarda güneşlenmek için özel bir balkonu olan kocaman bir yatak odası vardı. «Bekâr bir erkek için mükemmel bir ev,» dedi Hugh.

Linda, Tom'a bakarak, «Aşık bir çift için mükemmel bir ev,» dedi. «Tommy, New York'taki kumsalları Malibu'dakiler kadar seviyor musun?»

Tom gülerek onun saçlarını çekiştirdi. «Linda, bana ne ad takarsan tak, ama lütfen Tommy deme!»

Akşam saat onda Tom'un arabası onları almak üzere geri geldi.

Hugh evinde kalıyordu. Tam evden çıkarlarken Tom bir şişe içki alarak, «Yolda lâzım olur,» dedi.

Linda evden arabaya doğru yürürlerken Tom'un koluna girdi. Hugh da January'yi arabaya kadar geçirdi. Yağmur hafif hafif çiseliyordu. Hugh, «çiftler belli oldu anlaşılan,» dedi. «Bu durumda sana yolculuğunuz sırasında sadece bakmak düşecek.»

— «Yolculuk mu?»

«Linda çıkaracağınız yazıyı hazırlamak için Tom'la gideceğinizi söyledi. Tom yol boyunca içecektir. Aslında çok utangaçtır. Onu altı yıldır tanıyorum. Bu çekiciliği nereden geliyor anlamıyorum. Kadınlar ona hayran, erkekler de aynı şekilde onu çekici buluyorlar. Her an kendini birşeyleri ispatlamak zorunda hissediyormuş gibi bir hali var. Belki bu yüzden çok içiyor. Her kitaptan sonra bütün söylemek istediklerini söylediğini sanıyor, sonra tekrar yazması gerektiğine inanıyor. Onu incitmemeğe çalışın. Bu yüzden ona göz kulak olmanı isterim. Birinin yardımına ihtiyacı var.»

January gülümsedi. Linda ile Tom arabaya binmişlerdi. January, «Sizden çok hoşlandım, Mr. Hugh Robertson,» dedi.

— «Ben de sizden, January Wayne. Kişilikli bir kızsınız.»

— «Teşekkür ederim.»

Hugh onun elini tuttu. «Bütün bu sözlerimi yanlış anlama. Sadece bir dostum.»

— «Sadece dostuz,» diyerek January başını salladı.

Ikisi de gülümsediler. January arabaya bindi. Tom hemen şişeyi açarak bir yudum içti. Sonra Linda'ya verdi. O da şişeyi dikti ve Tom şişeyi January'ye verdi. January duraladı... göz göze geldiler ve yarı karanlıkta bir süre birbirlerine baktılar... bir an için sanki herşey durmuştu... January yavaş yavaş şişeye doğru uzandı... hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. Tam o sırada birdenbire uzanıp şişeyi aldı. «Karar değiştirdim. Yolda içmeyeceğiz. Yarın iş günü,» dedi.

Sonra hafta içindeki randevularından söz etti, televizyon programında neler yapacağını ve ne konuşacağını anlattı. Büyük tura çıkmadan önce Boston, Philadelphia ve Washington'a kısa sürelerle yapacağı yolculuklardan bahsetti.

— «Biz bütün bunlardan uzak duralım en iyisi,» dedi Linda. «Rita bize kötü bir oyun oynayabilir. Ama sence bir sakıncası yoksa televizyon programını, basın toplantılarını ve diğer kentlerdeki ko-

nuşmalarını kapsayan bir yazı hazırlayalım.»

— «Tabiî. Ama bunlardan ne dereceye kadar ilgi çekici bir yazı ortaya çıkabilir, anlamıyorum.»

— «Daha önce hiç tura çıktın mı?»

— «Tabiî ki hayır.»

Linda güldü. «Çok ilgi çekici olacak, söz veriyorum.»

Araba Linda ile January'nin evlerinin önünde durdu. Tom inip onları kapıya kadar geçirdi. İkisinin de yanaklarından öperek döndü. Linda şaşırmış kalmıştı. Hemen toparlanıp January'ye, «Sen içeri gir, hadi çabuk,» diye fısıldadı. Onu kapıya doğru iteledi, kendi de Tom'un arabasına koştu. «Tom yarın Life muhabirleriyle görüşeceksin biliyorum ama acaba kaçta...»

January konuşmaların devamını duymadı. Hemen asansöre binip odasına çıktı. Karmakarışık duygular içindeydi...

Soyunup yatağa girdi. Acaba Linda, Tom'la Plaza oteline gitmiş miydi? Bir zamanlar Mike'ın odası olan odada... Bu düşünceleri kafasından atmağa çalıştı.

Linda, Tom ile bir aşk macerası yaşamak istiyordu. Olmayacak birşey değildi bu. Başını yastığa gömerek uyumağa çalıştı. Ortalık çok sessizdi. Saatin sesini duyuyordu... yandaki daireden televizyonun sesi bile geliyordu. Karşı tarafta bir çift kavga ediyorlardı... Birden telefon çaldı.

O saatte telefonun çalacağını hiç düşünmediği için yerinden fırladı. İkinci çalışında ahizeyi kaldırdı.

— «Seni uyandırmadım, değil mi?»

Şaşırdı, ahizeye bakakaldı. Arayan Tom'du.

— «January, orada mısın?»

— «Hayır... yani buradayım da uyandırmadın demek istedim.»

— «Buna memnun oldum. Santrala sabah beni uyandırmalarını söylemek üzereydim. Birden yarın akşam hiç bir işim olmadığını hatırladım. 'Gingerbread Lady' adlı oyunu gördün mü?»

— «Hayır.»

— «Maureen Stapleton'un hayranıyımdır. Yarın akşama üç bilet alacağım, Linda'ya söylersin.»

— «Belki görmüştür o.»

— «Ne farkeder? Biz görmedik, üçe karşı iki! Üçümüzün ilişkileri bundan böyle ancak bu şekilde yürüyecek, çoğunluğa göre ha-

reket edeceğiz. Yarın saat yedide ikinizi almağa gelirim, iyi geceler.»

January elinde ahize, bir süre bekledi. Karşı taraftan telefon kapandıktan sonra ahizeyi yerine koydu. Linda ile beraber değillerdi demek! Karanlıkta uzanıp düşündü... demek beraber değillerdi! Neden bu kadar sevinmişti? Çünkü Tom'u istiyordu. Bu itirafın üzerine bir süre hareketsiz, öylece yattı. Babasından daha yaşlı bir erkeğe âşık oluyordu. Evli ve altı aylık bir çocuğu olan bir adama! O da January'ye birşeyler duyuyor olmalıydı.

Yoksa Linda'ya da telefon edip söyleyebilirdi yarın akşam onları tiyatroya götürmek istediğini. Gerçekten ona karşı birşeyler hissediyor olabilir miydi? Ama Hugh onun tembelliğinden sözetmişti... Hiç bir kızın peşinden koşmayacağını söylemişti. Linda pekâlâ açıkça belirtmişti duygularını ona. Ama Tom, January'ye telefon etmişti. Rahatça yatağına yerleşti ve hayaller kurmağa başladı. Tom'un karısı birdenbire boşanmağa karar verseydi... ya da ölüverseydi... Yok, bu hoş birşey değildi. Tom, January'ye öylesine âşık olsaydı ki, karısından boşansaydı... Ama oğlunu feda edemezdi... Tom için çok önemliydi bu... Güzel karısı çocuğun Tom'dan olmadığını söyleseydi... ve boşanmak isteseydi... O zaman Tom da hiç vicdan azabı çekmez, sadece adını taşıdığı için çocuğun masraflarını karşılardı... Ve January ile evlenirdi... Kumsaldaki evde otururlar, January Tom'un yazılarını daktiloya çekerdi... çok güzel olurdu bu hayalleri gerçekleşebilseydi!

ÇILGINCA BİR ŞEYDİ BU!

Evet, çılgınca bir şey! Yine de January yastığına sarılıp arabada göz göze geldikleri anı düşünerek uykuya daldı.

16

Gece iyi uyayamadı. Saatin sesiyle, günün başladığına sevinerek yataktan fırladı. Duşun altında şarkı söylediğini farketti. 'Aşığım ben, âşığım!' Sonra Rodgers ve Hammerstein'in bir başka şarkısı geldi aklına: 'Ne diye ağlıyorum böyle sanki, o bana ait değil ki!' Ağladığı yoktu, sadece duşun altında aptal aptal şarkılar söylüyordu... böylesine mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

Ama Tom evliydi. Giyinirken bunu düşündü. Babası kadınlarla düşüp kalkarken annesi neler çekmişti? Bu kadar vicdansız olamazdı. Tom ile yatmayacaktı. Sadece Mike'dan başka bir erkeğe böylesine

âşık olmak çok güzeldi. Başka bir erkeği istemek, başka bir erkeğin ilgisini beklemek... Bu yaptığı çok yanlış bir şey miydi? Sadece onunla beraber olmak istiyordu. Kimsenin, duygularını bilmesini de istemiyordu.

Linda'nın karşısında hiç bir şey yokmuş gibi davranmak korkunçtu! «Uçümüz oyuna gideceğiz de ne demek oluyor?» diye bağırmıştı haberi duyunca, «Bari 'No, no Nanette'e gitseydik. Hem neden sana telefon ediyor?»

— «Ne bileyim, Linda! Belki ikimizden birine daha fazla ilgi gösteriyormuş gibi davranmak istemedi.»

— «Bu üçlü grup bu geceden itibaren ikiye ayrılacak!»

— Yazıyı ikimiz hazırlayacaktık hani?»

— «Sen bu işte yoksun!»

— «Ama neden?»

— «Bak January, nasıl olsa yazıyı Sara hazırlayacak. Tom'la tura çıkarken de yalnız ben gideceğim. Zamanı gelince senin önemli bir iş için kalman gerektiğini söylerim ona. Sara ile tanışıp yazıları onun hazırlayacağını anlatırım. Zaten Sara'yı görünce onun gelmesini istemeyecektir.»

January duraladı, «Linda, yazıyı ben hazırlayayım. Bunu başaracağım, göreceksin bak. Ben de geleyim. Söz veriyorum aranıza girmem.»

— «Şimdiden aramıza girmiş durumdasın. Bu gece için artık yapabileceğim hiç bir şey yok. Sen de bu fırsattan yararlanmağa bak. Çünkü artık bu üçlü grup bana fazla kalabalık gelmeğe başladı.»

Gece üçü tiyatroya gittiler. Tom, Maureen Stapleton'un en çok beğendiği kadın oyuncu olduğunu söyledi. January onun birkaç oyununu görmüştü, Tom ile aynı görüşteydi. Ama o gece ilk defa oyundan hiç birşey anlamadan seyretti. Bütün dikkatini yanında oturan Tom'a vermişti. Tom ilgiyle oyunu izliyordu ama January karanlık salonda aralarında müthiş bir yakınlık olduğunu kuvvetle hissediyordu. Birkaç defa Tom yanlışlıkla onun koluna çarptı. January uzanıp ona dokunmamak için kendini güçlükle tuttu. Dayanılmaz bir istek vardı içinde ona karşı. Elleri çok güçlü... çok temizdi... parmaklarının biçimi çok hoşuna gidiyordu. January'ye yabancı gelmeyen bir koku sürünmüştü. Kokuyu hatırlamağa çalışarak burnunu çekiştirerek kokladı. Tom ona döndü, «Chanel 5» dedi. «Traştan sonra bu

kolonyayı kullanırım. Bazı kimseler yanlış şeyler düşünebilir ama önemi yok.»

— «Hayır, benim hoşuma gitti.»

— «Öyle mi? Sana da alırım,» diyerek Tom tekrar oyunu seyretmeğe koyuldu.

Oyundan sonra Maureen'in odasına gittiler. Maureen de onlarla Sardi'nin yerine geldi. Tom, eğer bir gün oyun yazacak olursa Maureen için uygun bir rol yazacağını söyledi. Sonra gelmiş geçmiş iyi oyunlardan söz ettiler, yeni ve eski oyunlar arasında kıyaslamalar yaptılar. January'nin bu konuşmalara katılmasına Tom şaşırmıştı. «O zamanlar daha doğmamıştın bile.»

— «Evet ama sekiz yaşımdan beri Broadway'deki bütün oyunları gördüğüm gibi burada oturup 1940 yıllarından bu yana oynanan oyunlar hakkında konuşulanları dinlerdim.»

January, Linda'nın konuşmalara katılamadığını farketmişti. «Linda ile aynı okulda okuduk,» diye konuyu onun üzerine çevirdi. «Okulun yıldızıydı. **'Annie Silâhına Davran'** adlı oyunda görmeliydiniz onu.»

Linda biraz canlandı ve Maureen Stapheton ile Gloss dergisine bir yazı hazırlamak üzere konuşmağa daldı.

Tom onları eve bırakırken Linda onu eve davet etmedi. «Bütün hevesimi birlikte çıkacağımız yolculuğa saklıyorum,» diyordu. «Sanırım o da aynı şeyi düşünüyor. Her şey kendiliğinden olacak o zaman.»

Ertesi sabah January saatin ziliyle birlikte kapının çaldığını duydu. Üzerine bir sabahlık geçirerek kapının gözetleme deliğinden baktı. Elinde paket, küçük bir çocuk duruyordu dışarda. Kapının zincirini çözmeden araladı. Çocuğun uzattığı kâğıdı imzaladı ve paketi yere bırakmasını söyledi. Çocuk asansöre binene kadar zinciri çözmedi. (New York'ta tek başına yaşayan bir kızın bu konuda dikkatli olması gerekiyordu. Mike sıkı sıkı tembih etmişti ona.) Asansörün kapısı kapanır kapanmaz January çıkıp yerdeki paketi aldı Dikkatle açtı. En büyük şişe Chanel 5 parfümü vardı kutunun içinde. Hiç bir not yoktu. Şişeyi yanağına dayadı. Tom onu nasıl da düşünmüştü! Sabahın bu saatinde nereden almıştı bu en büyük boy parfüm şişesini acaba? Belki de iki tane almıştı. Şu anda Linda'ya da bir paket gidiyordu belki...

Linda, odasına geldiğinde içersini Chanel 5 kokusu sarmıştı. Bur-

nunu çekiştirerek, «Ne sürdün böyle?» dedi.

— «Chanel 5».

January onun cevabını bekledi. Fakat Linda sadece omuz silkerek, «Masana bir küçük hikâye bıraktım,» dedi. «Oku bakalım. Ben beğendim ama senin fikrini almak istiyorum. Sen daha tarafsız karar verebilirsin. 'Burun ameliyatı geçiren bir kızın hikâyesi. Sevgilisini elinde tutmak için burun ameliyatı yaptırıyor. Sonuç çok iyi. Fakat ne var ki, sevgilisini tıpkı eski haline benzeyen bir kız elinden alıyor. Hoş bir hikâye. Damdan düşer gibi geldi.»

— «Damdan düşer gibi mi?»

— «İstemedik ki böyle bir hikâye! Tanımadığım bir yazar... Bir zarf içinde, taahhütlü olarak göndermiş. Eski püskü bir görünüşü var, sanırım birkaç yere daha göndermiş ama red cevabı almış olmalı. **Ladies' Home Journal, Cosmo** ve **Redbook**'dan önce bize göndermemiştir tabiî. Oku bakalım, nasıl bulacaksın.»

January odasına gitti, bir sigara yakarak hikâyeyi eline aldı.

Tom, Linda'ya Chanel 5 göndermemişti...

İlk paragrafı baştan okudu. Bir türlü kendini verip dikkatle okuyamıyordu. Tekrar baştan aldı.

Belki Tom da üç kişinin bir arada fazla kalabalık olduğunu düşünerek January'yi başından savmak için ona bir hediye almıştı.

Hikâyeyi tekrar baştan okumağa koyuldu. Saatine bir göz attı. Bir gün önce Tom bu saatlerde ona telefon etmişti. Belki bugün de eder diye geçirdi aklından. Telefonunu cevap verme servisine kaydettirmesi gerekiyordu. Buna gerek duymamıştı o güne kadar. Mike onu nerede bulacağını bilirdi. Genellikle golften sonra işyerinden ararlı. David bile onu nerede bulacağını bilirdi. Tom da herhalde Gloss dergisinin telefonunu bulmayı akıl ederdi. Evinin numarasını nasıl bulmuştu acaba? Henüz rehbere geçmemişti. Dergiye telefon ederse santrala soracaktı onu. Belki şu anda Linda ile konuşuyordu. Linda da onun elinde yeni bir hikâye olduğunu ve meşgul olduğunu söylüyor olmalıydı.

Elindeki hikâyeye gözattı. «Burun Ameliyatı. Yazan Debbie Mallon.» Belki de kendi başından geçenleri yazmıştı zavallı Debbie. Ve zavallı Debbie'nin istenmeyen hikâyesi January'ye verilmişti. İçinde bir huzursuzluk duydu. Debbie'nin hikâyesini okuması gerekiyordu yoksa Tanrı ona yardım etmezdi. Tom'un araması için tabiî. Ama evli bir

adamın araması için Tanrı ona yardım edecek değildi herhalde. Gülünçtü bu! «Ama sadece onunla beraber olmak için!» diye başını kaldırıp kendi kendine fısıldadı. «Belki elini tutmak... hepsi bu.» Acaba yanlış mıydı bu? Hikâyeyi okumağa çalıştı. «Bir kargaya benziyordum ama Charlie seviyordu beni. Kendisi Warren Beatty kadar yakışıklıydı. Bu da bir kızı huzursuz etmek için yeterli bir sebep sayılır...»

January hikâyenin devamını okumak için kendini zorladı. Debbie ameliyatı çok ayrıntılı anlatmıştı. January irkildiğini hissetti. Çenesine de bir şeyler yaptırmıştı. Bütün bunlara rağmen onuncu sayfada Charlie'yi elinden kaçırıyordu. January ameliyat sahnesinin yarısında hikâyeyi bıraktı. Saat onu çeyrek geçiyordu. Tom belki Linda'ya telefon etmiştir diye düşündü. Hikâyeyi okuyup bitirmeden Linda'nın odasına gidemezdi.

Onbuçukta Debbie'nin hikâyesini bitirdi. Kararsızdı. Ona bir şans tanısa ne olurdu sanki? Hikâyeyi zarfın içine yerleştirdi ve Linda'nın odasına gitti.

Zarfı ona verirken, «Beğendim,» dedi.

Linda başını salladı. «Ben de beğendim. Sara da okusun. New York'un en büyük burunlu kızı kendisi olduğu için fikrini almamız gerek. Eğer o da beğenirse Ağustos sayısına koyarız. Tom Colt'un yazısını da aynı sayıya koyacağız. Tanınmamış bir yazardan küçük bir hikâyeyi de bu sayı için kullanabiliriz. Tom'un yolculuk sırasında resimlerini çektirmek istiyorum... Keith şu oyunda olmasaydı keşke.»

— «Tom ile çıkacağınız yolculuğa onun da gelmesini ister miydin?»

— «Evet ama sadece bana ucuza mal olacağı için isterdim onu. Başka bir fotoğrafçı çok pahalıya mal olur. Sahi Jerry Coulson'u çağırabilirim, bak bu hiç aklıma gelmemişti! İyi bir fotoğrafçıdır ama değerinin farkında değil. Onunla fiat konusunda anlaşabiliriz.»

— «Tom resimler için ne diyor?»

— «Sormadım ki. Sormağa da niyetim yok. O arada zaten aşkımızın en hararetli devresinde olacağız. Dün gece tiyatroda bacağını bacağıma değdiriyordu. Sardi'de de siz konuşurken aynı şekilde masanın altından bacağıma dokunmağa çalışıyordu.»

— «Ben odama gideyim.»

— «Otursana, şimdi kahve getirecekler.»

— «Yok gideyim, işim var. Meşhurların Kedileri adlı yazıyı hazırlamam gerek. Biliyor musun meşhurların çoğunun köpeği var, kedisi olan çok az.»

— «Çok gülünçsün! Pam Mason'un bir tane kendisi var.»

— «Ama o California'da! Acaba Maureen'in kedisi var mı?» (January çok süratli konuştuğunun farkındaydı).

— «Bilmiyorum...» Linda'nın masasındaki telefon çaldı. «Belki Tom'dur. Maureen'in telefon numarasını alayım senin için.» Düğmeye bastı. «Alo? Efendim?. Tabii, Sherry... Şaka ediyorsun!... Tabii hemen bana gel, bütün ayrıntılarıyla dinlemek istiyorum onları.» Telefonu kapadı. «January gitme. Rita bir balon uçurmuş! Sabah Tom'u iki defa aradım, odası cevap vermedi.»

Derginin Dış Münasebetler Yönetmeni, Sherry Margolis içeri girdi. Çekici bir güzelliği vardı. Linda ona oturmasını işaret etti. Heyecanla gülümseyerek, «Anlat bakalım Rita ne yapmış?» dedi.

— «Bana senin Tom Colt'tan haberin olup olmadığını sordu. Zavallı! Sabah yedide bugünkü televizyon programı için Tom'u almağa otele gitmiş. Randevuları sekizdeymiş. Tom, 'Bu salı için olduğunu bilmiyordum,' demiş. Saat sekize on kala Tom ağır ağır aşağı inene kadar bekleme salonunda neredeyse baygınlık geçirecekmiş. Rita'nın arabası kapıda bekliyormuş, neyse ki yetişmişler. İşleri bittikten sonra Tom, Barbara Walters'la konuşmağa dalmış, Rita da o arada tuvalete gitmiş. Bir de çıkmış ki Tom yok! Birisi Tom'u Haberler Merkezi'nde gördüğünü söylemiş. Rita onu kalabalık odada telefon ederken bulmuş, seninle konuşuyor sanmış. Sonra Tom dışarı çıkmış, Rita da peşinden tabii! Seslenmiş... koşmuş arkasından. Tom asansörün kapısını kapadığı gibi basıp gitmiş.Rita otele döneceğini tahmin etmiş, fakat saat onda Playboy'dan bir muhabirle randevusu varmış. Rita adamı oyalamağa çalışıyormuş. Sabah sabah üç kadeh içkiyi devirmiş adam. Dördüncü kadehi içene kadar gelmezse adamın Tom'la görüşme yapacak hali kalmayacakmış! Otelden aramış, odası cevap vermiyormuş. Rita kapıya kadar çıkıp yumruklamış ama içerden kimse ses vermemiş. Hizmetçi kadın odayı henüz düzelttiğini, içerde kimsenin olmadığını söylemiş. Rita hafta sonunu birlikte geçirdiğinizi üstü kapalı bir şekilde belirterek Tom'un nerede olabileceğini sana sormak istedi.»

Linda tekrar gülümsedi. «Doğru ama Rita'ya söyle dün gece

Tom'u sağ salim Plaza oteline gönderdim.»

Sherry hayranlığını gizleyememişti. «Bu haberi seve seve ileteceğim ona. Rita'nın haftada dört gece katıldığı grup seks partilerini de geçti bu!»

Sherry dışarı çıkar çıkmaz Linda, January'ye dönüp göz kırptı. «Rita çıldıracak bu habere. En başından Tom'a göz koymuştu. Rita'yı bu gece grubundaki arkadaşları avutur. Ona reddedilmediğini, onların kendisini sevdiklerini söylerler. Onların sevgisiyle mutlu olabilmeyi öğrenmesini öğütlerler...»

— «Nereden biliyorsun?»

— «Bu olayları ben de yaşadım.»

—«Linda, neden Sherry'ye Tom'la yatmadığın halde öyle söyledin? Hiç anlamıyorum seni. Övünülecek bir şey mi bu?.»

Linda esneyerek, «Belki Leon gibi biriyle yatınca gizlemek yerinde olur ama Tom Coit gibi bir adamla yatınca doğrusu bunu duyurmak gerekir.»

Sherry birden telâşla içeri girdi. «Linda televizyonu aç! California'da deprem oluyor!»

— «Rita'ya telefon edip sana söylediklerimi ona ilettin mi?»

— «Evet, beklediğim cevabı da aldım. Rita'nın soluğu kesildi, hıçkırıkları boğazına düğümlendi.»

Sherry televizyonu açmıştı. Başka odalardan da dışarı fırlamışlardı. Birkaç saniye içinde televizyonun çevresinde bir kalabalık toplandı. İlk sarsıntının Los Angeles'in kırk mil kadar yakınında New York saatiyle sekiz elli dokuzda, pasifik saatiyle beş elli dokuzda olduğunu duyan seyirciler donakalmışlardı. Sarsıntı Fresno ile Meksika ve Las Vegas arasında üç yüz mil kadar bir alanda hissedilmişti. Bu sarsıntı ortalama bir milyon ton kadar patlayıcı maddenin yapacağı etkiye eşit bir şiddetteydi.

Bütün istasyonları dinlediler. Programlara ara vererek deprem haberini, yeni sarsıntıları ve çıkan yangınları bildiriyorlardı. New York Kennedy havaalanı korkunç bir keşmekeş içindeydi. Bir gazeteci elinde mikrofon halkın arasında dolaşıp sorular soruyordu. Bir adam evinin yıkıldığını, karısıyla çocuğunun kurtulduğunu söyledi.

O sırada Sherry, «Tom Coit'a bakın!» diye bağırdı.

Gazeteci de onu görmüştü. Kalabalığı yararak yanına geldi ve mikrofonu ona uzattı. «Neden Los Angeles'a dönüyorsunuz, Mr. Colt?»

— «Karımın ve oğlumun yanında olmak için.»

— «Onlardan hiç haber alabildiniz mi?»

— «Evet, televizyon programımı hazırladıktan hemen sonra telefon ettim. Henüz ilk sarsıntı olmuştu. Biz telefonda konuşurken ikinci bir sarsıntı daha oldu.»

— «Buraya kitabınız için basın toplantısına gelmiştiniz, değil mi?»

— «Kitap mı? Bakın, şu anda bir deprem oluyor ve karım ile oğlumdan başka hiç bir şey düşündüğüm yok!» diyerek Tom, gazeteciyi itip uçağa binmek üzere kalabalığın arasından ilerledi.

Linda kalkıp televizyonu kapadı. «Hadi, İşlerimizin başına dönelim. Los Angeles'da herkes mal ve can derdine düşmüş olabilir, bizi ilgilendirmez. Suların atına gömülüp kaybolacak değil ya.»

Herkes çarçabuk dağıldı. Kendi aralarında mırıldanıyorlardı. «Benim odaya gelin, radyom var, haberleri dinleriz.» «Öğlende dışarı çıkar, televizyondan seyrederiz.»

Odada yalnız ikisi kalmıştı. Linda pencereden dışarı doğru bakarak, «İnanılacak gibi değil!» diye mırıldandı. Sandalyesini geri döndürerek devam etti «İnanılacak gibi değil! Aşktan yana lânetlenmiş olmalıyım. Doğa bile bana karşı cephe alıyor, şu hale bak. Bir erkeği normal şartlar altında elde tutmak için uğraşmak yetmiyormuş gibi bir de depremlerle uğraş işin yoksa!» İçini çekti. «Bu gece hiç bir işim olmadığına göre Louise'in yerine yemeğe gidelim mi?»

— «Yok, çalışmam gerek!» diyerek January odasına döndü.

Tom gitmişti! Cuma, cumartesi, pazar, pazartesi. Onunla dört gece geçirmişti. Aralarında hiç bir şey olmamıştı ama yine de onunla beraber olmak çok güzeldi. Düşünecek birinin olması da güzeldi. Hiç bir zaman geri dönemeyecek biri bile olsa.

January ertesi gün telefonunu cevap verme servisine kaydettirdi. Fakat aradan bir hafta geçtiği halde Tom'dan bir haber çıkmayışı Linda'nın da umutlarını suya düşürmüştü. «Times'da kitap, listelerde dördüncü oldu. Herhalde görüşmelerini orada yapacak John Carson oraya gidiyor. Merv Griffin zaten orada. Steve Allen de orada. Bir aydan önce oradaki işlerini bitiremez. Ama hiç değilse bir telefon edip bildirmesi gerekirdi.»

January, Tom Colt'u tamamen unutmağa karar verdi. Bu olay belki de onu uyarmak için bu şekle dönmüştü. Yanlışlık yapmadan bitmişti herşey. Tanrı onu bu şekilde uyarmıştı. January pek dindar

sayılmazdı ama zaman zaman beyaz sakallı tatlı yüzlü ihtiyarla konuştuğu, dertleştiği olurdu. Onu cennetin kapısında elinde bir defterle insanların yaptıkları iyilikleri bir sayfaya, kötülükleri başka bir sayfaya kaydederken düşünürdü hep.

Her gün merak içinde telefonla bırakılan haberleri kontrol ediyordu. Arayan sadece Linda'ydı. January her seferinde onunla yemeğe çıkmamak için bahaneler uyduruyordu. Bir defa David'le Le Club'te her zamanki gibi can sıkıcı bir gece geçirdiler. Herkes Gstaad'daki tavla turnuvasından söz ediyordu. Üç gün süren turnuvaya Dee de katılacaktı. David işlerinden vakit ayırıp Gstaad'a gidemediği için üzülüyordu. Mike'a gıpta ediyordu. Gstaad'ın en güzel zamanıydı... Herkes Palace otelinde kalıyor, her gece Eagle kulüpte eğleniyordu.

O gece on bir buçukta David, January'yi eve bıraktı, yukarı çıkmayı teklif bile etmedi. January çok sevinçliydi. Dee ile Mike Gstaad'a giderken New Yok'tan geçeceklerdi. Mike'la görüşmek ihtiyacındaydı. Öğlen yemeğine çıkıp uzun uzun konuşabileceklerdi. January ona Tom Colt'a beslediği karmakarışık duygulardan söz edecek, Mike da bu konuda ona anlayışla davranacaktı.

Ertesi sabah Palm Beach'e telefon etti. Uşak bay ve bayan Granger'in üç gün önce Gstaad'a hareket ettiklerini söyleyince; January telefonu kapatıp masanın başında öylece kalakaldı. Mike New York'a gelmiş ve onu aramamıştı! Bir nedeni olmalıydı böyle hareket edişlerin. Onunla birkaç gün önce telefonda konuşmuştu... Birden içini korku kapladı. Bir şey mi olmuştu acaba? Gülünçtü bu. Ne olabilirdi ki? Gazeteler yazardı bir şey olsa. Belki bir kalp krizi geçirmiş, hastaneye kaldırılmıştı? Dee de turnuvalara katılmak üzere Gstaad'a gitmişti. Palace otele telefon etti ve hatlar bağlanana kadar giyindi. On dakika sonra Mike karşısındaydı.

— «Nasılsın?» diye bağırdı.

— «Çok iyi. Ya sen?»

— «İyiyim.» Rahat bir soluk aldı. «Oh, Mike bir ara öyle korktum ki!»

— «Neden?»

— «Dün gece David, Gestaad'a gideceğini söyledi. New York'tan geçeceğinizi düşünerek Palm Beach'e telefon ettim. Üç gün önce oradan ayrıldığınızı öğrendim. Ve zannettim ki...»

— «Dur bir dakika!» diyerek Mike güldü. «Sana durumu açıklayayım. Sabah beşte havaalanına indik, uçak benzin alana kadar bekledik. O saatte telefon edip seni uyandırmak istemedim. Dönüşte nasıl olsa New York'ta birkaç gün kalırız diye düşündüm. January bak ne diyeceğim, sonunda şeytanın bacağını kırdım şu oyunu öğrendim. Geçen hafta Palm Beach'te iyi para kazandım. Burada henüz oynayamıyorum ama yakında göreceksin.»

— «Çok iyi Mike...»

— «Bana bak, bu telefon görüşmesinin parasını sen ödüyorsun. Santrala söyle benim hesabıma yazılsın.»

— «Hayır Mike, ben ödemek istiyorum.»

— «Peki. Şimdi gitmem gerekiyor. Bir çaylakla iskambil oynuyordum. Havaalanında beklerken Freddie'yi bir saat içinde üç el yendim, adam her gün peşimde.»

— «Freddie kim?»

— «Zengin bir kadınla evlenmiş ipsiz sapsızın teki. Palm Beach'de tanışmıştınız zannediyorum... Tanışmıştınız tabii.»

— «Pekâlâ Mike, sana iyi şanslar.»

— «Hoşçakal bebeğim. Yakında görüşürüz.»

O gece January, Linda'nın bir arkadaşı ve onun getireceği başka bir 'arkadaşla' yemeğe çıkmayı kabul etti. Elli altıncı caddede küçük bir lokantaya gittiler. Linda ucuz bir şey yemesi için January'yi uyardı. «Benimki iki karısına birden nafaka ödüyor, seninki de karısıyla oğluna.»

January kendisi için getirilen 'arkadaşın' sıska bir domuza benzediğini düşünüyordu. İnce ve uzun boyluydu ama erkeğe benzer bir yanı yoktu. Yüzü pembe, burnu da tıpkı bir domuzunki gibi ileri doğru çıkıktı. Kabak başını yarım yamalak örten tutam tutam saçları pembemsi bir renkti. Kısacık favorileri vardı. Kapalı kortta tenis maçlarına katıldığından, her gün yürüyüşe çıktığından ve işlerinden söz etti. İki arkadaş aynı reklam firmasında çalışıyorlardı. Gecenin geri kalan kısmı, aralarında iş konuşmaları ve iş dedikoduları yaptılar. Her gün öğlenleri yemeğe birlikte çıktıkları konuşmalarından anlaşılıyordu. Bütün bu konuları öğlen yemeklerinde konuşabilirlerdi. Ama January onların gergin bir hava içinde olduklarını sezmişti. Mike'ın deyimiyle doğuştan kaybetmiş tiplerdi. Yanlarındaki kızları etkilemeğe çalışıyorlardı. Büyük işadamı pozuna bürünerek bunu ba-

şaracaklarını umuyorlardı. Boşuna uğraşıyorlardı ama kendileri farkında değildi. Acaba hiç mi aynaya bakmıyorlardı? Domuza benzeyenin adı Wally idi. Reklâm firmasının sahibiydi. January'yi hiç ilgilendirmemişti. Geceyi hiç tanımadığı bu insanlarla geçirmeyi kabul ettiği için pişmandı. Evde televizyon seyrederek kendi başına yemek yemeyi, sonra da kitabını okuyarak vakit geçirmeyi tercih ederdi. Saat on buçukta yemek sona erdi. Hava çok soğuktu fakat domuz günlük yürüyüşünü yapmadığı için eve kadar yürüttü onları. Linda hepsini birden eve çağırdı, January yorgun olduğunu öne sürdü.

Domuz onu daire kapısına kadar geçirmek istedi. January kapıyı açıp ona iyi geceler diledi. Tam içeri girecekken domuz, «Şaka mı ediyorsun?» dedi.

— «Yoo, ne şakası? İyi geceler ve teşekkürler. Hoşçakal.»

— «Peki biz ne olacağız?»

— «Ne ne olacağız?»

—«Bana buz gibi kadınlardan biri olduğunu söylemeğe kalkma sakın.»

— «Yoo, sadece yorgunum.»

— «Dinlendirelim o halde seni,» diyerek domuz bir anda onun dudaklarına yapıştı ve dilini neredeyse gırtlağına kadar dayadı. Elleriyle January'nin vücudunu okşamağa çalışıyor, bluzunu sıvamağa uğraşıyordu. January müthiş bir öfkeyle onu tekmeledi. Tam isabet ettirmişti. Domuz inleyerek geriledi. Bir an için gözleri acıyla sulandı. Derken ağzı çarpıldı. January korkmağa başlamıştı. Hemen kapıyı açıp içeri girmeğe çalıştı. Fakat domuz onu yakalayıp suratına bir tokat indirdi. «Senin gibi budala bakireler öldürecekler beni! İğrenç karı! Ben sana gösteririm.» January'yi yakaladı. Fakat korkusu şiddetli bir öfkeye dönüşen January olağanüstü bir güçle onu iterek kapıyı açtı ve içeri süzülüp kapıyı suratına kapadı. Öfkesinden bir süre tir tir titredi, 9.95 dolara yedirdiği tabldota karşılık onunla yatmak istemişti domuz!

Ağır ağır soyundu, küvete su doldurdu. Bol köpüklü ve parfümlü bir suyun içinde gecenin kirini üzerinden atmak istiyordu. Tam küvete gireceği sırada telefon çaldı. Linda alçak bir sesle, «January, Wally orada mı?» diye sordu.

— «Ne münasebet!»

— «Bak dinle. Steve şu anda banyoda. Bugün Tom Colt beni aramış!»

— «Aramış ha!»

— «Evet buradaymış. On buçukta telefon etmiş. Sen şimdi hemen onu ara, Plaza otelde kalıyor.»

— «Ben mi? Ama o seni aramış.»

— «January arayamam şimdi onu. Steve banyodan çıkar çıkmaz onunla yatağa gireceğim. Tom'a benim bir toplantıda olduğumu, bu nedenle arayamadığımı söylersin Yarın beni görmek isteyip istemediğini öğren iyice.»

— «Linda arayamam!»

—«Ara lütfen. Hadi January. Hem istersen sen de bizimle gelebilirsin.»

— «Hayır.»

—, «Oh, Steve! Evde yokken beni arayan olmuş mu diye bakıyordum.» Bir sessizlik oldu. Sonra Linda sakin bir sesle devam etti. «Teşekkür ederim, Miss Green. Lütfen söylediğim numarayı arayın.»

January yatağın üzerine oturup düşündü. Banyodaki su soğumuş, yirmi dakikadır henüz telefon edip etmemeğe karar verememişti. Nasıl ararsın onu? Ama Linda istemişti. Kendi duygularına kapılıp yanlış hareket ediyordu. Sonunda ahizeyi eline aldı.

Plaza oteli santralından Tom Colt'un rahatsız edilmek istemediğini söylediler. January, Linda Riggs'in aradığını bildirerek telefonu kapadı. Onunla konuşamadığı için hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa aramış olduğunu öğrenemediğine sevinmiş miydi, karar veremiyordu bir türlü.

Sabah çalar saatten önce telefonun ziliyle uyandı. Linda arıyordu. «January çabuk uyan... sadece bir saniye vaktim var. Steve tuvalete girdi, sabah bir kere daha sevişmek ister şimdi. Tom'la konuştun mu?»

— «Oh, saat kaç?»

— «Yedi. Onunla konuştun mu?»

— «Hayır, rahatsız edilmek istemediğini söylemiş, sadece adını bıraktım.»

— «Aferin sana! Hadi sonra konuşuruz.»

On bir buçukta Linda January'yi odasına çağırdı. «Tom'la he-

nüz konuştum. Verdiğim sözü tuttum, bu gece hep birlikte 'No No Nanette' adlı oyuna gidiyoruz.»

— «Oh...»

—«Bana teşekkür etmeyecek misin?»

—«Linda benim gelmeme gerek yok. Daha doğrusu gelmesem iyi olacak. »

— «Yok canım ne olacak, gel. Tom geçen sefer onun seçtiği bir oyuna gittiğimizi söyleyerek bu defa bizim istediğimiz bir oyun olmasını istedi. Benim de hemen 'No No Nanette' aklıma geldi. Tom, Patsy Kelly'yi çok beğenir. Sonra, 'January'ye de gelmesini söyleyecek misin?' diye sordu. 'Evet,' dedim. 'Çünkü sen evlisin, üçümüz bir arada fazla dikkati çekmiyoruz. Hem benim dergiye yazı hazırladığımı herkes biliyor.' Bu gece artık halletmek istiyorum. Oyundan sonra Sardi'ye değil de Tom'un adamakıllı içebileceği bir yere gidelim. Sonra uygun bir zamanda sen bizden ayrılırsın. Ya da gece bir kahve içmek üzere onu eve davet edersem, gelmezsin.»

— «Ya Patsy'yi Sardi'ye davet ederse?»

— «Bu bir rezalet olur işte! Geçen seferki gibi oturup tiyatro üzerine konuşmalar yapılır herhalde.»

— «Tom besbelli tiyatroyu çok seviyor.»

— «Saat altıda otelde olacağız. Akşam yemeğini idare edecek kadar mezesi ve içkisi olduğunu söyledi. Onu aç karnına sarhoş edebilirsem bu iş oldu demektir.»

Saat altıda Plaza oteline geldiler. Rita, Life dergisinden bir muhabirle oradaydı. Tom onları elinde içki bardağıyla karşıladı ve muhabirle tanıştırdı. Rita, Linda ile January'yi görünce çok şaşırmıştı. Tom onlara birer içki ikram etti. Linda ile January sessizce bir köşede oturup görüşmeyi izlediler. January, Tom'un sık sık şöminenin üzerindeki saate baktığını farketmişti. Altı buçukta muhabir henüz sorularına devam ediyordu. Yediye çeyrek kala Tom, «Daha ne kadar sürecek bu?» diye sordu. «Tiyatroya biletimiz var.»

Rita heyecanla, «Mr Colt!» dedi. «Life dergisi için yapılıyor bu görüşme! Mr. Harvey sizinle uzun bir görüşme yapacak, saat sekiz buçukta da bir fotoğrafçı gelecek.»

— «Bu programı ertelemek zorunda kalacağız.» Muhabire dönerek, «kusura bakmayın ama...»

Rita yerinden fırladı. «Mr. Colt bunu yapamazsınız! Zaten bü-

tün program iki hafta ertelendi. Bütün randevuları değiştirmek zorunda kaldım.»

— «Bir daha sefere beşte randevum olduğunu söyleyip böyle sürprizler çıkartmazsın sen de.»

— «Dün gece bir zarfın içine koyarak bugünkü programı elinize verdim. Beşte Life muhabirinin geleceğini yazmıştım. Hiç bir görüşme birkaç saatten önce bitmez, bunu siz de bilirsiniz. Fotoğrafçının daha önce gelmesi imkânsızdı. Rocco Garazzo'yu istedik, en iyi fotoğrafçılardan biridir.»

— «Kusura bakmayın, bir başka sefere tamamlarız. Barda bol bol içki var, keyfinize bakın.»

— «Mr. Colt...» diye Rita ağlamaklı bir sesle ona engel olmağa çalıştı. Gözleri dolu dolu olmuştu. «İşimizi kaybettireceksiniz bana. Herkes de beceriksizliğim yüzünden sizi idare edemediğimi zannederek başka iş vermeyecek. Üstelik Life ve diğer dergi ve gazetelerle ilişkilerimin bozulmasına sebep olacaksınız. Muhabire hakaret ediyorsunuz. Life dergisinin en iyi yazarıdır...»

— «Kes!» diye Tom alçak bir sesle onu susturdu. «Anlaşıldı.» Linda'ya döndü. «Biletler benim adıma, siz gidip kapıdan biletleri alın ve oyunu seyredin. Sonra buraya dönersiniz. Benim arabamı kullanabilirsiniz.» Ceketini çıkararak kendine bir içki daha doldurdu. Muhabire dönerek, «Mr. Harvey durumu yanlış anladığım için özür dilerim. Önce birer kadeh içelim, sonra istediğiniz kadar görüşürüz.»

Tiyatroya giderlerken Linda heyecanla olup bitenlerden sözediyordu. «Şimdi içiyor. Sardi'ye gitme durumu da tamamen ortadan kalktı. Dönüşte otele ben yalnız gideceğim! Tam zamanıdır!»

Fakat oyundan sonra Linda telâşlanmağa başlamıştı. «Belki Rita ve muhabirler henüz gitmemiştir. January, sen de gel. Eğer onlar yoksa, bir kadeh içer dönersin. Ben sana 'Meşhurların kedileri adlı yazın çok iyi olacak,' derim. Sen de, 'Bu bana pek çok işim olduğunu hatırlatıyor. Artık kalkayım,' dersin. Tamam mı?»

— «Tamam ama sen...» January sustu.

— «Evet ne olmuş?»

— «Tıpkı bir erkeğin kızların peşinden koştuğu gibi sen de Tom'un peşinden koşuyorsun.»

Linda bir kahkaha attı. «January sen de neredeyse bir erkekle yatsan ertesi gün çiçek göndermesini bekleyeceksin.»

— «Tabiî. David göndermişti.»

— «On günde bir görüştüğünüz için göndermiştir. Oysa Alman modele çiçek filan göndermediği gibi kız sabah kahvaltısını David'in yatağına götürüyormuş. Üstelik Kim, vücudu bozulmasın diye çok az yemek yer. Oburca sabah kahvaltısı eden bir erkeğe hizmet etmek kimbilir ne kadar zor geliyordur ona.»

— «Ne demek istiyorsun bunları anlatmakla?»

— «Artık kadın - erkek diye bir kavram kalmadı demek istiyorum. Kadın da istediği gibi atılgan olabilir. Erkeğe, onu istediğini söyleyebilir. Yetmiş yılındayız, ellilerde değil.»

— «Merak ettiğim bir şey var, Tom'u bu kadar çok istiyorsun madem, dün gece Steve ile nasıl yattın?»

— «Dün gece Tom'un geleceğini bilmiyordum ki. Onun aramış olduğunu öğrendikten sonra da artık Steve'i sokağa atamazdım herhalde. Üstelik iyi sevişiyor. Ben de uzun süredir kimseyle yatmamıştım.»

— «Ama bir erkekle yatabilmek için bir şeyler hissetmek gerekmez mi?»

— «Evet, biraz kudurmuş olmak gerekir.»

— «Linda!»

Linda karanlıkta ona doğru baktı. «Biliyor musun January, Tom elli yedi yaşında ama hâlâ bu işi beceriyor. Seninle arasında bir kuşak farkı var.»

Linda ile January geldiğinde Rita ile gazeteciler henüz çıkıyorlardı. Tom onları coşkunlukla karşıladı, oyunu sordu ve Rita dahil herkesi içki içmek üzere odasına davet etti. Rita'nın gitmesi gerekiyordu. Gazetecilerden biri sadece bir kadeh içki içmek üzere kaldı, sonra «Karıma saat onda döneceğimi söylemiştim, yemeğe bekler, gitmem gerek,» dedi.

Tom üzgün, başını salladı. «Neden söylemediniz? İçki içmekten yemeği nasıl da unuttum. Açlıktan mahvolmuşsunuzdur. Nerede oturuyorsunuz?»

— «Gramercy Park yakınlarında.»

— «Arabam dışarda. Sizi götürüp geldikten sonra da kızları evine bırakır.»

Linda, «January?» dedi. «Meşhurların kedileri adlı yazın çok iyi olacak.»

January kapıya doğru ilerledi. «Evet, üzerinde biraz daha çalışmam gerek. Bu gece zaten çalışmayı düşünüyordum. Mr. Harvey ile çıkayım.»

Tom, «Zavallı açlıktan ölmek üzere,» diye atıldı. «Zaten ters yöne gidiyor. Önce seni bırakacak, sonra tekrar geri dönecek. Meşhurların kedileri yarına kadar bekleyemez mi canım?»

— «Yok, gerçekten gitmem gerek.»

Linda, «January geceleri çok iyi çalışır,» dedi.

— «Hepimiz öyle çalışıyoruz ama bu gece de çalışmayıversin. Siz gidin, Mr. Harvey.»

— «Bence bir sakıncası yok,» diye gazeteci duraladı.

Tom üstüste iki bardağı devirdi. Sonra masanın üzerindeki zarfa yiyin,» dedi. Linda'ya dönerek bardağını gösterdi. «Tazeleyelim mi, ne dersin? Kedi kızımıza da alkolsüz bir içki hazırlayalım.»

Tom üstüste iki bardağı devirdi. Sonra masanın üzerindeki zarfa gözü takıldı. «Yarınki program,» diye mırıldandı.

January, «Okumalısınız!» dedi. «Belki yarın sabah erken saatte bir randevunuz vardır.»

— «Yok programı biliyorum. Philadelphia'da, sonra Washington'da birer görüşme yapacağım.»

— «Gidiyor musun?» diye Linda sordu.

— «Sadece iki günlüğüne. Sonra dönüp bir hafta burada kalacağım, arkasından Chicago, Cleveland, Detroit... Tekrar buraya gelip birkaç gün kaldıktan sonra Los Angeles'a gideceğim.»

— «Yarın kaçta gidiyorsun?»

Tom zarfı göstererek, «Aç bak bakalım,» dedi.

Linda zarfı yırttı. «Öğlene kadar buradasın. Yalnız saat dokuzda Donald Zec ile randevun var.»

— «Evet, Londra'dan geldi. Daily Mirror'da çıkacak bir yazı hazırlıyor.» Ayağa kalktı. «Yatsam iyi olacak. Donald'a yetişmem gerek, aynı zamanda yakın dostumdur,» diyerek yatakodasına doğru yürüdü.

— «January kedilerle ilgili yazın...»

—«Benim gitmem gerek, kapıdan bir taksiye binerim.»

Tom onlara döndü. «İkiniz de arabamla gidersiniz. Ben soyunup seslenirim, yola çıkmadan önce bana iyi geceler dilersiniz.»

Tom yatak odasına girdi. January, Linda'ya bakarak omuzları-

nı sildi. Linda öfkesinden çılgına dönmüştü. «Chicago, Cleveland, Detroit turuna ne zaman çıkacağını öğrenmem gerek. Çünkü ben de onunla gideceğim. Philadelphia ve Washington'a gidemem, çok geç kaldım. Zaten Life muhabirleriyle gider sanıyorum.» January'ye baktı. «Sen çık git hadi.»

— «Yani habersizce gideyim mi?»

— «Evet. Ben odaya girdiğimde senin dönmek istediğini söylerim.»

— «Ama Linda çok kabalık etmiş olurum.»

— «O zaten seni istemiyor, sadece kibar davranmağa çalışıyor. Senin de gitmeğe gönlün yok ya, hiç üstelemedin bile. Bob Harvey pekâlâ götürecekti işte.»

— «Linda, Tom'un kendisinden nefret ettiğimi zannetmesini istemem. Tiyatroya gitmeyi kabul edip sonra birdenbire ona bu kabalığı yapamam.»

— «Hakkında ne düşündüğü seni neden böyle ilgilendiriyor? Zaten benimle yatarken hiç bir şey düşünecek değil! Hadi January, paltonu giy ve çık.»

O sırada içerden Tom'un sesi duyuldu. «Hey, kızlar hadi üç bardakla şişeyi alıp gelin bakalım!»

— «Hadi git!» diye Linda dişlerini sıkarak konuşuyordu.

— «Ona gerçekten çalışmam gerektiğini söyleyeceksin ama.»

— «Tamam, hadi git.»

Tom odadan çıkarak yanlarına geldi. Üzerinde geceliğe benzer bir giysi vardı. İçine hiç bir şey giymediği belliydi. «Ne diye duruyorsunuz orada öyle? Hadi içkileri alıp gelin.»

Linda, January'ye ters ters bakarak içki şişesini aldı. Birlikte Tom'un yatakodasına girdiler. Tom Colt, yatağın üzerine oturdu. «Şimdi birer kadeh içeriz, sonra siz sessizce çıkıp gidersiniz. Işıkları söndürmeyi de unutmayın.» Linda'nın elinde sadece iki bardak olduğunu görerek, «Banyoda bir bardak olacak,» dedi. «January, bana iyi yolculuklar demek için bir kadeh içmeni istiyorum. »

January gidip banyodan bardağı aldı. Tom ikisinin de bardağını doldurduktan sonra şişenin yarısını da kendi bardağına boşalttı.

— «Şimdi, biriniz sağıma, biriniz soluma oturun,» dedi. Kızlar oturdular. Tom şakalaşarak Linda'nın saçlarını dağıttı. «Şimdi kendini satışa çıkaran büyük yazarın şerefine içelim. Bu tarafa baylar...

gelin yazarı görün... gülün... ıslık çalın... ne isterseniz yapın... nasıl olsa satın aldınız onu artık.» Bardağın yarısını bir dikişte içti. Linda da bir dikişte bardağını bitirdi ve Tom'un bir şeyler söylemesini beklercesine baktı ona.

Tom göz kırparak Linda'nın bardağını doldurdu. Kendininkini da tazeleyerek January'ye baktı. Sadece bir yudum almıştı... birden bardağını dikti. Tom gülerek ona da içki koydu. Boğazı yanıyordu. Bir an için zehir içmiş gibi hissetti kendini. Ikinci yudumu içti, arkasından bir yudum daha. Giderek daha kolay içiyordu. Art arda azar azar içkisini yudumladı. Bir defada boğazını yakacak kadar içmektense böyle azar azar içmek daha iyiydi. Acaba Tom onların da henüz yemek yemediklerinin farkında mıydı? Başının döndüğünü hissetti. Yatağın ucuna doğru kaydı. Linda elini Tom'un göğsüne koymuştu. Tom ne yaptığının farkına varmadan onun saçlarını okşuyordu. Çenesinden tutup Linda'yı kendine doğru çekti. Göz göze bakışıyorlardı. January, oradan nasıl kaçacağını düşündü. Tom, Linda'yı alnından öperek, «Çok güzel bir kızsın,» dedi.

January gitmesi gerektiğini biliyordu ama kıpırdayamıyordu. Linda, Tom'un gözlerinin içine bakıyordu. Neredeyse karşısında eriyip gidecekti.

Tom yavaşça, «Linda,» dedi. «Bana yardım et.»

Linda başını salladı.

Tom onun saçlarını okşuyordu. «Linda... January için çıldırıyorum. Ne yapacağım?»

Bir an için oda derin bir sessizliğe gömüldü. Zaman durmuş gibiydi... üçü de heykel gibi hareketsiz kalmıştı. Linda eğilmiş, Tom'un gözlerinin içine bakıyordu. January yatağın ucunda, elinde içki bardağıyla eğreti oturmuştu. Saniyeler geçti. Birden yataktan fırlayarak, «banyoya gideceğim,» dedi.

İçeri girer girmez yere yığılıp kaldı. Kollarıyla küvete tutunmuş, başını yaslamıştı. Az önce olanlar inanılır gibi değildi. Linda, hâlâ gözlerini Tom'a dikmiş bakıyor muydu acaba? Nasıl söylemişti Tom. Şaka mı yapmıştı? Yoksa Linda ile aralarında bir oyun mu yapmışlardı? Mutlaka öyle olmalıydı? Şu anda belki de birbirlerinin kolları arasında onun haline gülüyorlardı. Gülünecek bir hale düşmemişti hoş. Gerçekten banyoya gitmesi gerekiyormuş gibi davranacaktı. Sifonu çekti, gürültüyle elini yıkadı. Sonra kapıyı açıp kendinden emin,

odaya girdi. Tom yatağın içinde oturmuş ona bakıyordu. Linda görünürde yoktu. Bir an birbirlerine baktılar. Sonra Tom üzgün denecek bir gülümsemeyle ona yanına gelmesini işaret etti. Ağır ağır ilerleyerek January yatağın ucuna oturdu.

— «Linda nerede?»

— «Onu eve gönderdim.»

January de kalkmağa davrandı, fakat Tom hafifçe kolundan tutarak onu oturttu. «Korkma, sana saldıracak değilim. Senin kadar genç kızlara pek âşık olmamışımdır. İstediğim kızı elde ettim bugüne kadar. İstediklerimle evlendim de... Sık sık evlenip ayrılırım. Bugünün gençleri evliliğe inanmamakta haklı. İki insan birbirlerini istediği sürece beraber olmalı, kanun zoruyla değil. Karıma çılgınca âşık değilim, en başında da ona âşık olmamıştım ama bana bir erkek çocuk doğurdu. Bu çok istediğim bir şeydi. Ondan boşanırsam çocuğu alır, buna göz yumamam. Sana duyduğum istek çılgınca bir şey... Linda ile çok daha kolay olurdu. Sorgusuz sualsiz yatardık. Onu istemeğe zorladım kendimi, fakat sen çok farklıydın. Hiç aklımdan çıkmıyordun. Geri dönüp turu tamamlamam gereksizdi. Kitabım iyi satış yapıyor, bugüne kadar elli bin satıldı, yirmi beş bin daha basılıyor. Senin için geldim buraya.» Onu kendine çekerek hafifçe dudaklarından öptü. «Sen de aynı şeyleri hissetmedikçe ve istemedikçe hiç bir şey olmayacak January.»

— «Oh, Tom... ben... ben de senden hoşlanıyordum... Bunu ilk defa farkettiğimde dehşete kapıldım. Evliydin, çocuğun vardı...»

— «Birbirimize ilgi duymamızın çocuğumla hiç bir ilgisi yok ki. Karıma olan duygularımdan da az önce bahsettim sana.»

— «Tom bir hafta için, ya da sadece bir gece için beraber olamam seninle, anlamıyor musun?»

— «January aşk sürekli değildir. Önemli olan fırsatları değerlendirebilmektir.»

Gözlerini ona dikti. «Beni seviyor musun Tom?»

Tom düşünceli, «Bu çok önemli bir sözcüktür. Çok defalar karşımdaki insana söylemişimdir bunu ama gerçek anlamıyla değil. Senin için kullanırsam gerçek anlamında kullanırım sanıyorum.»

— «Ancak bu şekilde kabul edebilirim.» Uygun sözcükler bulmağa çalışıyordu. «Yoksa kendimi suçlu hissederdim. Yani evli olduğunu bile bile şurada seninle beraber olmaktan da aynı şekilde suç-

lu hissediyorum kendimi, ama beni sevdiğini hissedersem, hiç değilse ikimizden başka kimse üzülmez. Üzülmeyi göze almaktan başka çaremiz de çok. İkimiz de birbirimizi sevdiğimize göre Tanrı yanlış bulmaz belki bu yaptığımızı.» January kızardığını hissederek önüne baktı. «Çok budalaca geliyor sana bu konuşmalarım, değil mi?»

Tom onun yüzünü kaldırdı. Bakışları yumuşaktı. «January, sandığımdan da mükemmel bir kızsın,» dedi ve ona sarılarak küçük bir çocuğu avuturcasına saçlarını okşadı. Birkaç saniye sonra doğrulup yataktan kalktı ve onu salona çağırdı. Paltosunu aldı. January birden onun kolları arasına atıldı. Tom onu kucaklayıp öperken palto elinden kaydı, yere düştü. January ilk defa içtenlikle öpüşmenin ne olduğunu anladı. Vücutları birbirine çok yakındı. January ona sokularak onun bir parçası olmak için dayanılmaz bir istek duydu. O sırada telefon çaldı. Şoför döndüğünü bildiriyordu.

Tom paltoyu yerden kaldırırken, «Gitme zamanın geldi,» dedi.

— «Tom keşke yolculuğa çıkmasaydın.»

— «Sadece bir iki günlüğüne gideceğim. Belki de böylesi daha iyi... İkimizin de düşünecek vakti olur.» Onu tekrar hafifçe dudaklarından öptü ve asansöre binene kadar arkasından baktı.

January bir gurur ve aynı zamanda sevinç ve korku duyuyordu. Kaderdi bu! Tom'un Mike'ın odasını tutmuş olması onun kaderiydi. İlk gerçek aşkını o odada yaşayacaktı. Mike'ın yatağında...

Arabanın arka koltuğunda oturmuş düşünüyordu. Bütün geceyi Tom'un bütün söylediklerini baştan yaşadı. Bir an endişelenir gibi oldu, eve geldiğinde içini bir korku sarmıştı. Tom iki gün içinde yeniden düşünmelerini söylerken neyi kastetmişti? Yoksa fikrini değiştirebileceğini mi söylemek istemişti? January suçluluk duygusuna kapıldığını söyleyerek onu korkutmuş muydu yoksa? Döndüğünde, 'January düşündüm taşındım... en iyisi aramızda hiç bir şey olmadan bu meseleyi bitirelim,' mi diyecekti acaba? Hayır, yapamazdı bunu. January'ye gerçekten ilgi duyuyordu. Sonra birden vücutları birbirine değdiği anda onun hiç bir şekilde heyecanlanmadığını hatırladı. January hiç bir kımıldama, sertleşme hissetmemişti onda. Hiç bir şey! Belki de onu korkutup elinden kaçırmıştı!

17

Bütün gece gözünü kırpmadı. Mike'ın evlendiğini öğrendiği ge-

ceden daha korkunçtu bir bakıma. O gece sadece Mike'ı kaybettiği duygusu içinde öylece pencerenin önünde sabahı etmişti. Oysa uykusuz geçirdiği bu gece çok farklıydı. Bir paket sigarayı bitirmiş, Tom'un sözlerini düşünüp durmuştu. 'Belki de böylesi daha iyi. İkimizin de düşünecek vakti olur,' Neyi düşüneceklerdi? Başlamadan bitmesi gerektiğini mi? Nasıl bu kadar aptallık ettiğine şaşıyordu. Nasıl ondan kendisini sevmesini isteyebilmişti? Ne cevap vermişti buna Tom? Çok defalar yalan söylemişti ama ona gerçek anlamıyla sevdiğini söyleyebiliyordu. Evet, January onu korkutmuştu. Bir erkeğe bu soru sorulmazdı! Ama onunla oynamak istemiyordu. Aralarındaki ilişki onun evli olması yüzünden zaten doğru bir ilişki olmayacaktı. Bir de birbirlerini kandırmaları hiç hoş olmazdı. January, ona karşı dürüst olmayı istiyordu. Ona neler duyduğunu, onu ne kadar sevdiğini söyleyebilmeliydi.

Sabah dokuzda bitkin bir halde işe gitti. Linda ile karşılaşmamak için hasta olduğunu öne sürmeyi tasarlıyordu. Ama onunla karşılaşmaması imkânsızdı. Nasıl olsa er ya da geç karşılaşacaklardı. Bir an önce bu sıkıntıyı üzerinden atmak için doğru onun odasına gitti.

Linda onu gülümseyerek karşıladı. January çok şaşırmıştı.

— «Otur, birer kahve içelim. Dün gece olanları ayrıntılarıyla dinlemek istiyorum.»

— «Linda dün gece için gerçekten...»

— «January, hiç üzülmedim inan,» dedi Linda neşeyle. «Hiç değilse şu an rahatım. Dün gece intihar etmek için yollar düşündüm ama sabah yedi buçukta doğru benim psikologa gittim. Henüz gelmemişti tabiî. Menapoz devresinde bir kadın hastası vardı. Yirmi dakikasını bana ayırmasını istedim ve ona her şeyi anlattım. Hikâyem bittiğinde dışardaki kadından daha korkunç bir şekilde ağlıyordum. Psikolog, 'Linda,' dedi. 'Genellikle problemlerini kendi kendine halletmeni beklemişimdir, ama Tom Colt'un ne sana, ne de January'ye âşık olmasına imkân yok, hiç değilse bunu söyleyeyim. O yaşta bir erkeğin her zaman kadınlara karşı kendini bir şeyler ispatlamak zorunda hissetmesi olağandır. January'yi seçmesini de tamamen babasına bağlamak gerekir.'»

— «Aman psikologlara ihtiyaç duyacağım bir gün olmasın.»

— «Klinikte bir psikolog vardı değil mi?»

— «Evet ama hiç böyle özel problemlerimi konuşmazdım onun-

la. Beni bir gün yürüyeceğime inandırmağa çalışır, bana güven verirdi. Nasıl yabancı bir adama oturup duygularını anlatabiliyorsun böyle?»

— «Dr. Galens yabancı değil ki. Freud'un psikoanaliz metodu taraftarıdır. Bir erkeğin yatağından senin yüzünden geri çevrilmemi ele alarak bunun geçmişimle ne şekilde bir bağlantısı olduğunu ortaya koydu. Burun ameliyatıma rağmen içimde hâlâ o çirkin kızın rahatsızlıklarını duyuyorum ve cinsel ilişkiler kurarak çekiciliğimi ispat etmeğe çalışıyorum. Senin durumuna gelince başından geçen bütün olayları babanla olan ilişkine bağlamak gerekiyor. Motosiklet kazasını da... Melba ilişkisinden dolayı cezalandırmak istediğin için Franco'nun teklifini kabul ettin.»

— «Yani doktora benden de mi bahsettin?»

— «Evet. Sende elektra kompleksi olduğunu söyledi. David'den bu yüzden hoşlanmıyorsun. Çok genç ve yakışıklı.»

— «Linda bunu da mı söyledin!»

— «Tabiî. Benim doktorum o. İlişkim olan insanları tanıması gerek. Gördüğün gibi mükemmel bir adam. Ben çok derin bir insan değilim. Öyle şaşırma canım, kendimi biliyorum ben. Bir yıldız olamama kompleksi içindeyim. Barbara Streisand gibi şarkı söyleyemem. Glenda Jackson gibi bir aktris de olamam. Ann Margaret gibi bir seks bombası hiç değilim. O halde bu kompleksimi nasıl tatmin edeceğim? Gloss dergisiyle. Çalışarak, gördüğün gibi. Dr. Galens dergi için kendimi bu kadar yıpratışımın nedenini itiraf ettirdi bana. Kendimi Gloss olarak görüyorum. Gloss başarırsa, ben de başarmış oluyorum. Ne demokrat ne de cumhuriyetçi partiden değilim. Ama yetmiş iki yılında kim ne derse desin Gloss politikaya da el atacak. Çünkü ben politika olaylarında görünmek istiyorum. Artık Muskie, Lindsay, Humphrey, ya da Ted Kennedy mi seçilir, orası beni ilgilendirmez. Gloss politikaya el atacak.»

Güldü. «Neyse canım. Dr. Galens'e kafamı dinçleştirmesi için para veriyorum, o da görevini tam anlamıyle yerine getiriyor. Hadi şimdi dün geceyi anlat. Harikulâdeydi, değil mi?»

— «Bir şey olmadı... yani sadece konuştuk.»

— «Ne?»

— «Çünkü... Linda, en iyisi bu konuyu kapatalım.»

Linda anlayışla başını salladı. «Üzülme. Herhalde Tom çok sar-

hoştu.» Sonra ses tonu birdenbire değişti ve işlerden söz açtı. «Ses alıcısının nasıl çalıştırıldığını bilir misin?»

— «Bilirim.»

—«İyi, şunu al,» diyerek ona bir küçük makina verdi. «Tom ile kimin seyahate çıkacağı anlaşıldı artık. Gece gündüz olayları banda alacaksın. Gördüğün, yaptığın her şeyi anlatacaksın. Sonra Sara yazıyı hazırlayacak. Günlük tutar gibi bütün her şeyi eksiksiz kaydedeceksin.»

— «Linda yapamam bunu.»

— «Canım Tom'la nasıl cinsel ilişkide bulunduğunu anlatacak değilsin. Onu sadece bana gelince anlatırsın. Geçmişe bir göz atacak olursak bu maceranın da bir felâket olacağı bir gerçek.»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «David'le neler oldu baksana.»

— «Ama ondan hoşlanmıyordum. Tom'u...»

— «Bak şekerim, bir erkekten hoşlanıp hoşlanmamanın iyi ya da kötü sevişmekle hiç bir ilgisi yoktur. Ünlü fahişelerin çoğu sevicidir ve erkeklerin aklını başından alırlar. Biraz kurnazlık gerektirir bu iş. Üstelik beraber olacağın adam rastgele kimse değil, bir efsane.»

— «Ben bir efsane kahramanının yaşantısı içinde büyüdüm. Onlar da herhangi bir insandan farksız.»

— «Öyle mi? Demek sen de Tom'a bu yüzden âşık oldun! Babanın açık taraflarını gördükçe daha kusursuz birinin peşine düştün.»

— «Linda biraz fazla analizlere kaptırdın sen kendini.»

— «Pekâlâ öyle olsun. Sen şu makinayı al şimdi. Bantları dinlerken sadece Tom Colt'u değil gerçek yüzüyle January Wayne'i de tanımış olacağız sanırım.»

January mikrofonu eline alarak Tom hakkında kokteylden bu yana izlenimlerini anlatmağa çalıştı. Güçlülüğünü... inceliğini... Sonra anlattıklarını dinledi. Bir lise öğrencisinin günlüğünden farksızdı.

O günü de korkunç kâbuslarla geçirdi. Ya Tom bir daha aramazsa diye düşünüyordu. Becerememişti, her şeyi mahvetmişti. Saat dörtte işten çıktı. Tom'la tanışmasını önce daktiloya yazsa, sonra banta okusa belki daha iyi bir sonuç alabilirdi. Eve kadar yürümeğe karar verdi. Bu biraz zihnini açar diye düşünmüştü. Her şeyin iyi

gideceğini inandırmağa çalışıyordu kendini. Fakat Tom'un sözlerini bir türlü unutamıyordu. «Belki böylesi daha iyi. İkimizin de düşünecek vakti olur...»

Ne demek istemişti? Vazgeçmek istiyordu anlaşılan. Keşke Mike olsaydı. Boş koka kola şişeleri, kirli sigara tablaları... Bir gece önceki sıkıntısının ağırlığı çıkmamıştı odadan. Ortalığı temizlemeğe başladı. Sonra birdenbire işleri bırakıp bu odadan çıkması gerektiği duygusuna kapıldı. Birisiyle konuşması gerekiyordu.

Hemen David'e telefon etti. İkinci zilden sonra telefon açıldı. «January, bu ne hoş bir sürpriz! İlk defa arıyorsun beni!»

— «Ben... şey... bütün gün çok çalıştım da. Galiba kafam durdu. Hazırladığım yazının bir erkek gözüyle nasıl olduğunu merak ediyorum. David bu akşam beni yemeğe çıkarabilir misin? Birisiyle konuşmam gerek.»

— «Benim zavallı meleğim. Bu akşam yedi buçukta bir müşteri ile yemeğe çıkacağım. Ama o saate kadar boşum. Bir içki içmeğe gelir misin buraya? Daha saat beş buçuk.»

— «Yok, dışarda bir yerde buluşalım. Buradan dışarı atmam gerek kendimi.»

— «January, bir şeyin yok ya?»

— «Hayır, sadece bütün gün evin içinde kapandım. Çalışıyordum.»

David güldü. «Çok çalışıyorsun. Bak, saat yedi buçukta doğu yakasında bir semte gideceğim. Unicorn'da buluşalım mı? Hem vakit kazanmış oluruz.»

— «Tamam, on dakika sonra orada olurum.»

— «On beş dakika sonra olsun. Eve henüz geldim, çabucak bir traş olayım.»

Unicorn'da küçük bir masaya oturdular. January, Jack Daniels ısmarladığında David şaşkınlıkla bakakaldı ona. January bu içkiden nefret ediyordu ama onu Tom'a yaklaştırdığı için içiyordu.

David, «Şimdi Amerika'nın en yeni ve en güzel yazarı ne yazıyormuş, anlat bakalım,» dedi gülerek.

— «Küçük bir hikâye yazıyorum. Fakat sadece bir kadının açısından ele alıyorum olayları. Bunu birdenbire farkettim ve bir erkeğin görüşü ne olurdu acaba diye düşündüm.»

David ciddiyetle, «İyi düşünmüşsün,» dedi. Saatine göz attıktan

sonra devam etti. «Hikâyeyi anlat bakalım.»

— «Genç kız kendinden çok yaşlı ve evli bir adama âşık...»

— «Adamın torunları filân mı var?»

— «Yok, kendi çocuğu var... karısı da var tabiî.»

— «Kaç yaşında bu adam?»

— «Ellisini geçkin.»

—«Yanlış girmişsin hikâyeye. Ellisini geçkin bir adamın kendi çocuğu değil, çocuklarının çocukları olur. Böylesi daha acıklı hem.»

— «Önemli değil bu. Hikâyenin önemli kısmı kızla adamın ilişkileri.»

— «Kız kaç yaşında?»

January içkisinden bir yudum aldı. «Buna henüz tam karar vermedim.»

— «Otuz yaşlarında filân olsun. Ellisinden sonra pek ender olarak bir erkek genç bir kızla evlenir. Yoksa yürümez bu evlilik. Hele adamın başka kadından çocuğu da varsa... o da otuz yaşlarında olmalı...»

— «Kız daha genç olamaz mı? Yirmisinde filân.»

— «Uslanmaz bir adamsa, on dört yaşında bir kızla bile ilişki kurabilir. Ama evli ve çocuk sahibi bir adam ancak başka bir 'kadına' âşık olabilir, 'kıza' değil.»

— «Neyse, kadın da otuzunda diyelim. Birbirlerine âşık oluyorlar fakat kadın suçluluk duygusu içinde. Adamla bir defalık bir beraberliğe yanaşmıyor. Adam kıza tutkun ama evliliğinden ve çocuğundan vazgeçemiyor. Ancak kızla ilişkisini gerçek bir sevgi olarak tanımlıyor.»

— «Peki içinden çıkamadığın taraf ne bu hikâyede?»

— «Adama böyle söyleyerek onu reddetmekte kız haklı mı, haksız mı?»

David bardağına baktı. «Neden haksız olsun? Bir gecelik maceralarda bile kadınlar böyle söylerler.»

— «Yok onu demek istemedim. Kızla adam birkaç gün beraber oluyorlar. Aralarında hiç bir şey geçmiyor. Sonra bir süre için ayrılıyorlar ve adam tekrar geliyor. Bu defa kıza karşı bir istek duyduğunu söylüyor. Kız da diyor ki, 'Ancak beni seviyorsan'...»

— «Bu olmadı işte,» diye David onun sözünü kesti. «Ne kadar

duygusal bir hikâye bu! Bir kız erkeğe bunu sormaktan daha başka yollar biliyordur bana kalırsa.»

— «Öyle mi?»

— «Tabii. Böyle sorular sorarsa adamı elinden kaçırıverir.»

— «Üstelik hikâyedeki kız budalanın teki. Bunu adam tam yola çıkarken soruyor. Hem adamın onu sevmesini beklediğini, hem de onu çok özleyeceğini söylüyor. Adam da, 'Sadece bir iki günlüğüne gidiyorum,' diyor. 'Belki böylesi daha iyi... ikimizin de düşünecek vakti olur.'»

David bir an için sustu, sonra gülerek, «Çok güzel!» dedi.

— «Nedir güzel olan?»

— «January bu konuyu çok güzel işleyebilirsin. Sonuç çok nefis. Son satırlarını böyle yazmalısın ve nokta nokta... Sonucu okuyucuya bırakmış oluyorsun. Adam geri geliyor mu?»

January içkisinden bir yudum daha alarak, «Okuyucu olarak sen ne düşünürdün?» diye sordu.

— David bir kahkaha atarak hesabı istedi. «Kız her şeyi mahvetti, adam geri dönmeyecektir bence.»

— «Bütün okuyucular böyle mi düşünür dersin?»

David hesap pusulasını imzaladı. «Hayır, kadınlar adamın döneceğini zannedebilir ama erkekler sanırım anlar. 'İkimizin de düşünecek vakti olur' dediyse geri dönmeyecektir artık.»

— «Demek böyle bitiriyorsun hikâyeyi.»

David onun paltosunu tutarken, «Şekerim, hikâyeyi yazan sensin.» dedi.

18

January ertesi gece Ned Crane ile buluşmayı kabul etti. Ned, yakışıklı fakat can sıkıcı ve boştu. David aracılığıyle tanımıştı onu. Defalarca aramış, January her defasında reddetmişti. Fakat sonunda uykusuz ve upuzun bir geceyi yalnız başına geçirmektense onunla çıkmayı tercih etti. Le Club'e gittiler, orada Ned'in arkadaşlarıyla birlikte oturdular. January klübün hareketli ve gürültülü müziğiyle bir süre oyalandı. Beyaz şarabını yudumluyor, piste çıkıp dansediyor ve konuşmalara katılıyordu. Saat on birde uyku bastırdı. Esnediğini kimse görmesin diye kendini tutuyor, nasıl kalkacağını düşünüyor-

du. On bir buçukta Ned'in arkadaşlarından biri Vera'nın evine gidip tavla oynamayı teklif etti. January kurtulmuştu, ne Vera'yı tanıyordu, ne de tavla oynamasını biliyordu. Ned'i kandırarak bir taksiye binip kolaylıkla eve dönebileceğini söyledi

Gece yarısı yatağa girer girmez uyudu. Çok yorgundu. Sekiz buçukta telefonun ziliyle uyandı.

— «Bayan Wayne, henüz işbaşı yaptım ve gece size bırakılan notları almamış olduğunuzu farkettim.»

— «Çok yorgundum... saati bile kurmadan yatmışım. Uyandırdığınız için teşekkürler, kalkmam gerekiyordu.»

— «Notunuzu vereyim mi?»

— «Tabiî:»

— «Sara Kurtz aramış, akşam üzeri bantları istiyormuş. Ne demek istediğini siz biliyormuşsunuz.»

— «Evet, teşekkür ederim.»

— «Bir de Washington'dan Tom Colt adında biri aramış. Kendisini Shoreham otelinden aramanızı söylemiş.»

— «Çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!»

— «Sizi uyandırdığım için özür dilerim.»

— «Yok hayır, çok iyi oldu. Zaten kalkmam gerekiyordu. Çok teşekkür ederim!»

Tom'u otelden çıkarken yakaladı. «Oh, Tom dün gece on ikide eve geldim, servise beni arayan olup olmadığını sormadan yatmışım, kusura bakma.»

— «Dur bir dakika...» diyerek Tom güldü. «Önce nasılsın bakalım?»

— «İyiyim... yok değilim, seni çok özlüyorum. Sen nasılsın? Beni özlüyor musun?»

— «Hem de nasıl!»

— «Ne zaman döneceksin?»

— «Cuma gecesi. Benimle yemeğe çıkar mısın?»

— «Oh, Tom tabiî.»

— «Döner dönmez ararım seni.»

— «Peki, Tom. Dur bir dakika, istersen ben seni Plaza'dan arayayım. İşte ya da evde olup olmadığımı bilemezsin.»

— «Ben seni bulurum, January, merak etme,» diyerek telefonu kapadı.

O gün sabah Tom ile karşılaştığı günden bu yana izlenimlerini tarafsız olarak banta kaydetmeğe çalıştı. Tom'un hali tavrı, kokteyldeki diğer kişiler ve şeref misafiri olarak kabul edilen bir yazarın o andaki duygu ve düşünceleri...

Linda bantı dinledikten sonra başını sallayarak, «Fena değil,» dedi. «Bunu Sara'ya vereyim.» Dönüp January'ye baktı. «Neyin var senin? Korkunç bir haldesin!»

January önce hiç cevap vermedi. Sonra, «Linda ne yapacağımı bilmiyorum... çok korkuyorum.»

— «Neden korkuyorsun?»

— «Tom yarın geliyor.»

—«Hâlâ bakire rolünü sürdürdüğünü söyleme bana!»

— «Hayır, onunla yatmayı istiyorum ama ya bir şey olmazsa?»

January kucağında kavuşturduğu ellerine bakarak, «O gece Plaza'da bana sarıldığı zaman... içinde hiç bir şey yoktu, ve...»

— «Evet?»

— «...O kadar yakın olmamıza rağmen... erkekliği zayıf galiba...»

— «Tabii ya Tom'un ellisini geçmiş olduğunu unuttum bir an için. Üstelik çok da içki içiyor. Bu ikisi bir arada oldu mu, seks hayatı olamaz bir erkeğin. Önce sevişmelisin.»

— «Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Zaten bilmiyorum ki.»

— «Ben çok iyi yaparım bu işi, bütün erkekler aynı şeyi söylüyor. Biraz da alışık olmak gerekir. Yine de denemelisin. Zaten içinden gelir bunu yapmak. Tom gibi bir erkek seni kolaylıkla idare edebilir.»

— «Peki bu kadarla mı kalacağız?»

— «January, gerçekten istediğin bir erkekle sevişirken her şey normaldir. Düşünsene, onun bir parçası oluyorsun. Her organınla katılmalısın buna.»

— «Yapamam! Bazı şeylerden çok tiksinirim.»

Linda güldü. «Beni dinle taş devrinden kalma kızım, bak seni aydınlatayım. Söz gelimi ben erkeğimi her türlü yolla tatmin etmek isterim.»

— «Ne dedin?»

— «Keith ile beraberken neler yaptığımı bir bilsen! Çocuğu rahat bırakmazdım,»

«Linda iğrenç bir şey bu! Midemi bulandırıyorsun.»

— «Yavrucuğum aşk yapmanın pisi, iğrenci olur mu?»

— «Linda daha fazla dinleyemeyeceğim!» diyerek January ayağa fırladı.

— «Otur yerine! Üç yıldır dünyadan habersiz yaşadın. Haddon' un okulunda da insan zaten yaşadığını hissetmezdi. Madem kimse sana bunları öğretmemiş, ben öğretiyorum işte. Bütün bunları uygulayan insanların sapık olduğunu da sanma. Hiç değilse dinlemesini öğren!»

— «Pekâlâ, bütün organlarımla erkeğe yaklaşamam... sözgelimi ağzımla...»

— «Peki. Normal olarak erkekle birleşince put gibi yatmazsın herhalde. Çünkü bu karşılıklı yapılan bir iştir.»

— «Ne yapmam gerekir?»

— «Karşılık vermen!»

— «Nasıl?»

Linda odanın içinde dolaşmağa başladı. Sonra January'nin karşısına geçip gözlerini ona dikti ve, «Seni öperken, sen de onu öptün, değil mi?»

— «Evet.»

— «Yani ne yaptın? Karşılık vermiş oldun, öyle değil mi?»

— «Evet.»

— «Aferin sana! Şimdi, yatakta o seni öpmeğe başladığı zaman sen de onu okşamağa başlarsın.»

— «Neresini?»

— «Off January! Sırtını okşarsın, ne bileyim, boynunu, kulaklarını öpersin... Yani ona hayatta olduğunu belirtecek birşeyler yaparsın. Kazık gibi durmazsın! Onun yaptıklarının hoşuna gittiğini belirtmek için inler, birşeyler mırıldanır, onu ısırırsın.»

— «Isıracak mıyım?»

— «Adamı kan revan içinde bırakacak kadar değil tabii... küçük oyunlar yaparak sırtını tırmalayabilirsin... sonra dilinle...»

— «Oh Allahım!» diyerek January koltuğun arkasına yaslandı. «Linda bunların hiç birini yapabileceğimi sanmıyorum. Ya tam onunla yatarken kaskatı kesilir kalırsam.»

Linda bir an durakladı, sonra parmaklarını şaklatarak, «Buldum!» dedi. «Kaçta buluşuyorsunuz?»

— Washington'dan döner dönmez beni arayacak, akşam yemeğine çıkacağız.»

— «Saat dörtte bir vitamin iğnesi al.»

— «Vitamin iğnesi mi?»

Linda kartvizitlerini karıştırarak bir tanesini aldı ve birşeyler yazdı. «Dr. Simon Alpert'e gidersin. Simon ile kardeşi Preston harikulâde insanlardır. Beni Keith götürmüştü onlara. Sanırım kendisi hâlâ vitamin kürüne devam ediyordur. Christina'ya başka türlü katlanamaz yoksa!»

— «Peki ama bu vitamin iğneleri bende ne gibi bir değişiklik yapacak? Tom'a karşı nasıl davranacağım?»

— «Bak şekerim, Keith bana bu iğnelerden yaptırdığı zaman herşeyi bambaşka görmeğe başladım, müthiş bir enerjiyle dolu hissettim kendimi. Günde yirmi saat çalışıyordum. Neredeyse bir saat süren orgazmlarla kendimden geçiyordum. Keith bana herşeyi idare etmeğe kalktığım için sinirlenirdi. Oysa iğnelerden sonra son derece yumuşak başlı oluyordum. Dik başlılık, erkeklerin rahatsız oldukları bir şeydir. Oysa ona biraz daha sağa, ya da sola doğru, ya da ne bileyim daha hızlı ya da yavaş ol dersen ne çıkar? Bazı erkekler bu işi yaptıkları için onlara minnettar kalmamız gerektiğini zannederler. Öyle bakarlar ki gözünün içine, sanki dünyanın pırlantalarını sana armağan etmişler! Herneyse, vitamin iğneleri olduğum zaman herşey çok güzel gelyordu. Bu, B vitamini ile Dr. Alpert'in kendi yaptığı bir karışımdır. Simon'un iğne yaparken eli daha hafiftir, ona git. Bir iğne yirmi beş dolardır. Keith üç defa yaptırdı bana bu iğnelerden. Yirmi beş doları gözden çıkarttığına göre iğnelerin ne kadar işe yaradığını düşün artık! Galiba iştah da kesiyor, ağzıma bir lokma bir şey atmamıştım o aralar. Kilolarını atmak isteyen kadınlar bu iğnelerden oluyorlardı. Doktor veriyor zaten. Ünlü aktristlerin hep bu iğneden olduklarını biliyorum.»

— «Sen neden devam etmedin peki?»

— «Her defasında yirmibeş dolar verebilecek durumda değilim de ondan. Etkisi üç gün sürüyor. Orada bir kadınla tanışmıştım, haftada dört defa iğne yaptırdığını söylemişti. Hem Keith'den ayrıldıktan sonra bu kadar enerjiye ihtiyacımda olmuyor. Kimin için olacağım bu iğneleri şimdi?»

— «Peki tehlikesi yok muymuş?»

— «Bak January yirmi bir yaşındasın ve bugüne kadar bir tek maceran oldu. Herkesin hayran olduğu David gibi bir erkeği beğen-

medin ve istemedin. Kötü bir deneme oldu senin için. Şimdi beğendiğin, istediğin bir erkekle beraber olmaktan korktuğunu söylüyorsun. Ben senin yerinde olsaydım şu anda Madison meydanında dükkân dükkân kendime yeni bir elbise arar dururdum. Oturup ya onunla sevişmeyi beceremezsem diye düşünmezdim herhalde. Aksine endişelenmeyeceğim tek şey bu olurdu.»

January güldü: «Bana cinsel ilişkilerim yönünden çok geri kalmış olduğumu mu söylemek istiyorsun?»

— «Bak, seni iyileştirecek tek şey; senin tatmin eden bir cinsel ilişki kurmandır. Hadi doktora telefon et ve bugün akşam üzeri bir randevu al. Sonra hiç yataktan çıkmazsın. Leon'a da uğra sana bir ilâç versin.»

— «Nedir o?»

— «Gece sevişmenizin en kızgın anında birer soluk çekersiniz. Müthiş bir şey oluyor!»

— «Linda, birşey sormak istiyorum. Acaba hiç bu ilâçlara gerek kalmadan istekle sevişemez mi insan?»

— «Tabiî sevişir şekerim ama David'le olanları gördük!»

January beşte işten çıkıp eve gitti. Güzelce yıkanıp bütün vücuduna parfüm sürdü. İki kat giyecek çıkarttı kendine. Bir pantolon, bluz, bir de ipek bluzla uzun bir etek. Tom'un, gitmek isteyeceği yere göre bu ikisinden birini giyecekti. Yeni Pucci sütyenini taktı. Linda, Pucci marka sütyenleri seçtiğini görseydi onu. Hoş Linda'ya göre sütyen modası tamamen kalkmıştı.

Saat yedi olmuştu. January hâlâ sütyeniyle telefonun başında oturmuş bekliyordu. Bir paket sigara içmiş, bir iki yudum Jack Daniels almıştı. Tom'un gelebileceği ihtimalini düşünerek, iyi cins kahve ve yumurta da getirmişti. Ne olabileceğini ve ne istediğini bilmiyordu ama hazırlıklı olmak istiyordu.

Saat sekize kadar Plaza otelini üç defa aradı. Her defasında, «evet, odası ayrıldı ama, henüz gelmedi,» diyorlardı.

Tom dokuzda aradı. «January, kusura bakma. Hava kötü olduğu için uçaklar kalkmadı, trenle geldim. Altıda burada olacaktım, bu yüzden yola çıkmadan seni aramağa gerek görmedim. Fakat Baltimore'da bir saat kadar beklemek zorunda kaldık. Sonra da belki inanmayacaksın ama yolculardan birinin doğum sancıları tuttu, yarım saat de Trenton'da bekledik.»

— «Oh, Tom sahi mi?» January onun aramasına öyle sevinmişti ki, içtenlikle gülüyordu.

— «Bak January, yorgunluktan ölüyorum...» (Birden yüreğinin ezildiğini hissetti)... Benim odama yemek getirtip yesek nasıl olur?»

— «Tom eğer çok yorgunsan...» (Ne saçmalıyordu gene?)

— «Hayır hayır. Açlıktan midem kazınıyor, yemek de yemeyecek değilim ya! Ama senin için geç olmadıysa tabii.»

— «Hemen geliyorum.»

— «Arabamı kapının önünde bulacaksın.»

— «Yani geleceğimi biliyordun, öyle mi?»

— «Sen değil miydin dürüst davranmayı isteyen?»

January'yi kapıda karşıladı. Kollarına atılan kızı hafifçe öptü ve «bu ne güzellik!» dedi. «Gel, etler de neredeyse hazır olur. İnsan âşık olunca ne yediğine aldırmaz diye düşündüm.»

Tom seyahatinden söz etti. Her saniyesine nefret ede ede katlanmıştı. Televizyonda kendini terbiye edilmiş bir maymun gibi hissettiğini söyledi. Bütün seyirciler ona hayran olduklarını söylüyorlardı ama Tom onların kayıtsızlığına şaşırmıştı. Sahneye çıktığında kendini tarih öncesinden kalma hayvanlara benzetmişti. Neyse ki atlatmıştı bütün bunları. «Sattığın her kitabın karşılığını ödüyorsun!» dedi ve New York Times listelerinde kitabın üçüncü sıraya yükseldiğini söyledi.

Yemekten sonra içkilerini alarak günün son haberlerini dinlediler. Tom, January'nin bir içki daha istemesine şaşırmıştı. January yatağa girmeden önce kendini rahatlatmağa çalışıyordu. Tom birdenbire, «Kumsala gitmek ister miydin?» diye sordu.

— «Westhampton'a mı?»

— «Evet, Hugh beni davet etti, gece orada kalabiliriz. O zaten dışarda uyuyor. Beni davet ederken içerde yatacak olursa divanda uyuyabileceğini söyledi.»

— «Ne zaman?»

— «Yarın. Saat üçte yola çıkarız. Sabah iki tane randevum var.»

— «Çok iyi olur.»

Tom ayağa kalkarak onu kolları arasına aldı ve hafifçe öptü. Elini bluzunun ve sütyeninin altına doğru uzattı. January, Linda'nın

sözlerini hatırladı. 'Birşeyler yap, ona birşeyler hissettiğini belli et' January onun sırtını okşamağa başladı. Tom geri çekilerek, «Çok yorgunum, nasıl olsa hafta sonunu birlikte geçireceğiz,» dedi.

Paltosunu tutarak onu kapıya kadar geçirdi. «January bu gece hiç sözünü etmedin?»

— «Neyin sözünü?»

— «Sevginin...» Güldü. «Beni hâlâ seviyor musun?»

— «Oh, Tom. Sevdiğimi biliyorsun.»

Gülerek onu tekrar öptü. January onun neden böyle bir soru sorduğunu düşündü. Başını kaldırıp baktı ve, «Tom, ya sen beni seviyor musun?» diye sordu.

Ağır ağır başını salladı. «Sanırım evet... Gerçekten seviyorum seni galiba.»

Ertesi gün saat dokuzda Dr. Alpert'in muayenehanesine gitti. Kendisine verilen kartı doldurdu. Biraz endişeliydi ama bu iğneyi yaptırmalıydı. Dün gece Tom onu kolları arasına alıp hemen bırakmıştı. Çünkü herhangi bir kımıldanma hissetmemişti kendinde. January'nin bunu anlamasını istemediği için de geri çekilmişti. January Fracas parfümüne ve Pucci sütyenine rağmen onu uyaramamıştı.

Geceyarısı Linda'ya telefon etmişti. Linda heyecanla, «Ne oldu?» diye sorduğunda, «Hiç» diye cevap verdi. Hafta sonunu berbat etmemek için Linda ona Dr. Alpert'e gitmesini öğütledi.

— «Ama bir erkeğin sevdiği kadına karşı uyanmaması olacak şey değil.»

— «Aman January, kaç tane erkek hevesle üzerime atılıp başarısızlığa uğramışlardır. Sönmüş balon gibi pörsüyüverirler.»

— «Linda!»

— «Linda, Linda diye bağırıp durmasana! Bu adamın elinden hayatı boyunca türlü kadınlar geçmiştir. Artık elli yedi yaşında ve yorgun. Onu uyarmak senin elinde. Su perileri gibi güzelim vücuduna bakıp hemen kendinden geçecek hali yok herhalde? Sen onu tahrik etmelisin!»

Dr. Alpert'in bekleme salonunda kendine verilen kartı alıp bütün soruları cevaplandırdı. Hastabakıcı onu küçük bir bölmeye gö-

türdü. İçerde sadece bir muayene masası vardı. En az yedi tane vardı bu bölmelerden. Bekleme salonu gittikçe kalabalıklaşıyordu. Hastabakıcı, «Soyunup şu önlüğü giyin ve koridorun ucundaki odaya girin,» dedi. Orada kardiyografi makinasının başında bir hemşire bekliyordu. January'ye uzanmasını işaret etti, muayeneye başladı.

Kalp atışlarının ölçülmesinden sonra hemşire onu yandaki odaya geçirdi. «Şimdi kanınızı alacağız Miss Wayne,» dedi.

— «Ama ben sadece bir vitamin iğnesi olmağa geldim. Bu sabah doktora telefonda söylemiştim.»

— «Doktor ilk defa gelen hastalarının baştan aşağı kontroldan geçmesini ister.»

January kolunu uzattı. Hemşire iğneyi batırdığında adamakıllı ürkmüştü ama Alpert'in iyi bir doktor olduğunu düşündü. Bir güven gelmişti içine. Tam bir doktordu. İğnelerinin olumlu sonuçlar vermesinin nedeni de açıktı.

Tekrar ilk girdiği bölmeye aldılar onu. Muayene masasının kenarına oturup beklemeğe koyuldu. İçersi kalabalıktı. Ama özellikle erken gelmiş ve öğlen uçağına bileti olduğunu söylemişti. Erken çıkabilmesi için bu yalanı Linda uydurmuştu.

Onbeş dakika kadar sonra boynunda dinleme aletiyle orta yaşlı bir adam odadan içeri girdi. Tatlı bir gülümsemeyle, «Ben doktor Simon Alpert,» dedi. «Evet, gelelim size. Halsizliğiniz var mı? Sizi biraz kansız buldum, ama önemli değil.»

January yakasının buruşuk, ellerinin de kirli olduğunu farketti. Görünüşte böyle bir adamın bu muazzam muayenehaneye sahip olmasına imkân yoktu. Belik de hiç saçını taramayan ve lastik ayakkabılarla dolaşan Einstein gibi bir adamdı. Sürekli olarak güldüğü için January'nin gözleri onun sararmış dişlerine takılmıştı. Diş etleri pek sağlıklı görünmüyordu. Kendinin de vitamine ihtiyacı vardı anlaşılan.

— «Şimdi buraya gelişinizin esas nedenini söyleyin bana. Sanırım eski bir hastam olan Bayan Riggs göndermiş sizi.»

January başını önüne eğerek tertemiz tırnaklarına baktı. «Şey... ben... daha doğrusu benim beraber olduğum bir erkek...»

— «Burada çocuk almayız... haplarımız da yok...»

— «Hayır, öyle birşey demek istemedim. Beraber olduğum erkek bütün kadınların hayran olduğu bir kimsedir. Ben de onu...»

— «Anlıyorum,» diye doktor gülümsedi. «Elinizden kaçabilir di-

ye üzülüyorsunuz. Bir dakika bekleyin.»

Odadan çıktı ve az sonra elinde bir şırıngayla döndü. «Bu sizi bambaşka bir kadın yapacak. Onu tekrar elde edeceksiniz.» Doktor iğneyi hazırlarken January ellerini yıkamıştır diye düşündü. «Şu gençler hemen âşık olur, kendilerinden de öyle çok şeyler verirler ki. Adam sıkılmağa başlar, üstelemeğe devam edersiniz... Telefonlar vs... değil mi?» Cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti: «Hep aynı hikâye... telefonlar... yalvarıp yakarmalar... Oysa bütün bunlar onu daha çok kaçırtır. Hep aynı hikâye.»

January'nin üzerindeki beyaz önlüğün bağlarını çözdü. Önlük beline kadar sıyrıldı. Doktor onun çıplak olduğunun farkına bile varmamış gibiydi. Boynundaki aleti iki göğsünün arasına koyarak dinledi, sonuçtan memnun gülümsedi. «Şimdi beni dinle. Simon amcana onu aramayacağına söz ver.» Damarına iğneyi soktu. January iğnenin battığını hissederek başını öbür tarafa çevirdi. Fakat doktorun eli gerçekten çok hafifti... fazla acı duymamıştı. Dönüp şırınganın içine dolan kana baktı. Sonra şırınganın içindeki ilâçla birlikte koluna zerkedilişini seyretti. «Şimdi kolunu böyle yukarı doğru tut.» İğne yerinin üzerine bir parça pamuk koydu. «Bir iki saniye böyle dursun. Damarların çok kolay bulunuyor.»

January inanamamıştı ama iğne hemen etkisini göstermişti. Uçuyormuş gibi hissediyordu kendini. Çok güzel bir duyguydu. Sonra içinde bir ılıklık... Roma'da hastanede verdikleri ilâcın bütün vücuduna yayıldığını hissettiği an geldi aklına. Yalnız o ilâç uyku getiriyordu. Şimdi ise kendini hayat dolu hissediyordu. Bacaklarının arasını tutmak için bir istek duydu içinde. Elinde olmadan titriyordu.

Doktor Alpert, «Nasıl, kendini daha iyi hissediyor musun?» diyerek göğsünün ucunu çimdikleyiverdi. January güldü, çünkü çirkin gelmemişti ona. Simon amcanın bir şakasıydı sadece.

— «Daha iyi olacaksın. İstersen haftada bir iğne olursun, ya da iki... Bunu dışardan bayan Sutton ile görüşün. Bazıları her gün azar azar dozlarla iğne olmayı tercih ediyor. Kanlı canlı bir hastam var, bestecidir. Her gün iğne oluyor. Sizin gibi hem çalışıp hem her gece sevişen sıskacık kızların daha çok ihtiyacı var.» Tekrar göğsünü çimdikleyerek odadan çıktı.

January muayene masasından kalkar kalmaz önlüğü düştü. Göğüslerinin üzerinde ellerini gezdirdi. Uçları sertleşivermişti. Bacak-

ların arasında aynı titreme devam ediyordu. Dokundu. Harikulâde bir duyguydu! Dr. Alpert, kirli elleriyle ve vitaminleriyle müthiş bir adamdı! January şu ana kadar yaşamadığının farkına vardı. Kansızdı. Bu, kazadan sonra olmuştu. Daha önceleri Mike ile beraberken pekâlâ yaşadığını hissediyordu. Şimdi tekrar canlanmıştı... Önünde koskoca bir ömür, doyasıya yaşaması için onu bekliyordu!

Hemen giyindi ve muayene ile iğne için yüz yirmi beş dolar ödedi. Hastabakıcı bundan sonra yirmi tanelik bir kür olmadıkça her iğne için sadece yirmibeş dolar ödeyeceğini açıkladı. Yoksa peşin dört yüz dolar ödemesi gerekiyordu. January güldü. İhtiyacı oldukça teker teker iğne yaptıracağını söyledi.

Eve dönerken Saks'a uğradı ve Tom'a bir kravat aldı. Sonra Gucci'den Linda'ya bir kemer göndertti. 'Dr. Alpert için teşekkürler,' diye de bir not yazdı. Eve gelip hazırlandı. Saat tam üçte zil çaldı, şoför gelmişti. January hafta sonunun heyecanı içinde asansöre adeta uçarak gitti.

Tom'u görmek için sabırsızlanıyordu. Hugh'u görmek için de... O da çok harikulâde bir erkekti! Bütün dünya harikulâdeydi!

19

Tom kravatı çok beğendi. «Televizyon programlarımda hep bunu takacağım,» dedi. Arabada bir şişe içki vardı. January'ye verdi. January başını salladı ve ona içmesi için üsteledi. Wasthampton'a geldiklerinde Hugh'un boynuna atıldı. Hugh onun bu taşkınlığına şaşırmıştı ama belli etmedi. January orada geçirdikleri günü o kadar çok düşünmüştü ki, tekrar oraya dönmek evine dönmek gibi gelmişti ona. Büyük divan ve şömine tıpkı hatırında kaldığı gibiydi. Oturma odasının penceresinden deniz görünüyordu ama dalgaların sesi çok uzaktan geliyordu. Şöminenin karşısında oturdular. Tom içkisini içiyor, Hugh etleri pişiriyordu. January, Tom'la sarmaş dolaş divanın üzerinde oturuyor, ara sıra Hugh'a yardım etmek için yerinden fırlıyordu.

Saat onda Hugh, «Kumsala gitme zamanım geldi,» diyerek kalktı.

— «Donacaksın dışarda,» dedi January.

— «Bu gece dışarda çok kalmayacağım. Mutfağın arkasında bir

çalışma odam var, oradaki divanda yatacağım. Sık sık orada yattığım olur. Üst kata çıkmağa üşeniyorum. Siz keyfinize bakın.»

Hugh gittikten sonra January ile Tom şöminedeki odunların çıtırdayarak yanışını seyrederek kıyıya vuran dalgaların sesini dinlediler. January dalgaları seyretmekten bıkacak gibi değildi. İnatla yükseliyor, kıyıya vurup dağılıyor, sonra tekrar bir araya gelerek yükseliyorlardı. Sahilde koşuşan yaramaz çocuklara benzetiyordu onları.

Tom'a biraz daha sokularak parmağını yüzünde gezdirdi. Tom eğilip onu öptü. Sonra içki şişesini alarak January'nin elinden tuttu ve yukarı çıktılar.

Yatak odası güzelce düzenlenmiş bir tavanarasıydı. Duvarlar beyaz, eşyalar parlak mavi ve kırmızıydı. Tam ortada kocaman bir kuştüyü yatak odayı kaplıyordu. January ayakkabılarını fırlatarak yatağa çıktı ve zıplamağa başladı. «Gelsene Tom! Yatak yaylı olmadığı için insan uçuyormuş gibi oluyor!» Sonra yataktan inerek onun yanına gitti. Bluzunun düğmelerini çözerken, «Seni seviyorum,» dedi. Göz göze geldiler. January pantolonunu çıkarttı. Gözlerini birbirlerinden ayıramıyorlardı. Ağır ağır sütyenini çözdü ve yere düşen pantolonunun üzerinden adımını atarak ona yaklaştı. «İşte buradayım.»

Tom bir süre ona baktı. January kollarını boynuna dolayarak, «hadi bakalım tembel,» diye fısıldadı. Bir yandan da gömleğinin düğmelerini çözüyordu. «Yatağa girelim.»

Tom dönüp kendine bir bardak içki doldurdu. Bir dikişte içti ve ışığı söndürdü. January yatağa uzanmış onun soyunuşunu seyrediyordu. Sırtı ve omuzları güneşten yanmış, kalçaları beyaz kalmıştı. Bacakları kaslı ve güçlüydü. Yatağa öyle bir atladı ki, karyola neredeyse kırılacaktı. Gülerek birbirlerine sarıldılar. Tom vücudunun ağırlığını kollarına vermişti. Karanlıkta saçlarını okşayarak, «Oh, canım! Seni mutlu etmek istiyorum,» diye mırıldandı.

— «Ben mutluyum, Tom.» Kollarını boynuna dolayarak onu kendine doğru çekti. Tom onu öperken yan tarafına doğru yatarak onu da yanına çekti. January sırtını okşuyordu. Vücutları sanki birbirine uzun süredir alışkınmış gibi rahat hissediyordu kendini. Ona dokunmak, ona ait olmak için sabırsızlanıyordu.

Tom yavaşça kendini çekti, January dudaklarını vücudunda gezdirdiğini hissetti... göğüslerinde, karnında... Onun başını elleri arasına aldı... çok mutluydu ama onu mutlu etmekti istediği. İstediği herşeyi

yapabilirdi. Eliyle vücudunu okşuyor, January herşeyiyle onu duyuyor ve karşılık veriyordu. Vücudunun her yerinde onu hissediyordu. Birden içini gıcıklayan o titreyişi hissetti... dayanılmaz bir heyecandı bu. Olanlara inanamıyordu... hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı daha önce. İnledi. Vücudu sanki ona ait değildi, kendinden geçmişti. Onun başını elleri arasında sımsıkı tutarak bütün vücudu titredi... sonunda yorgun, kendini bıraktı. Tom, kendini yukarı doğru çekerek onun yanına geldi. «Mutlu edebildim mi seni?» diye sordu.

— «Oh Tom... hiç böylesine mutlu olmamıştım... ama sen?...»

— «Ben seni mutlu etmek istedim.»

— «Şimdi de...» Yorgunluğunu bir anda üzerinden atmış, eski gücü yerine gelmişti Şimdi onu vücudunun ta derinlerinde hissedecekti.

— «Şimdi sadece birbirimize sarılıp uzanacağız,» dedi Tom.

January hareketsiz yatıyordu. Bir eksiklik hissediyordu. Onu uyandıramamıştı. Boynunu öpmeğe başladı... vücudunu okşuyor, tam anlamıyla ne yapacağını da pek bilemiyordu... ama az önce onun yaptıklarını aynen uygulayabilirdi. January, Tom'un göğsünü öpmeğe başladı. Sonra aşağı doğru kaydı... David'dekine benzer birşey göremiyordu. Sadece baş parmak büyüklüğünde hareketsiz bir şey gözüne çarptı, İnanamamıştı. Birdenbire onu korumak istercesine şefkatle doldu içi! Kadınların hayran olduğu bir erkek: Tom Colt! Erkeklerin bile dönüp dönüp gıptayla baktıkları, aşk hikâyeleri ve seks dolu romanlar yazan Tom Colt! İnanılır gibi değildi! Ömrünce ne acı duymuştu kimbilir! January okul sıralarında göğüslerinin küçük oluşuna ne kadar üzülürdü! Ama bir erkek için bu korkunç bir eksiklikti... Bütün çabası, golf ve tenis şampiyonası için uğraşması, denizin dibine dalması, önüne gelenle döğüşmesi hep bu yüzdendi demek. Giderek daha şefkatle öpüyor, seviyordu onu. Zavallı Tom... Yaşayamadıklarını yazıyordu demek kitaplarında.

Tom aniden onu yukarı doğru çekti. «January... beni mutlu edemediğine üzülme... Benim için önemli olan senin mutlu olmandır.»

Hareketsiz uzandı onun yanına. Kimbilir kaç kadına söylemişti bu sözleri! January kararını verdi. Vücudunu okşamağa devam etti.

Tom birdenbire kalktı, telâşla ve hızla kendinden geçti. January onun inleyerek sakinleştiğini gördü. Tom birkaç saniye onun üzerinde öylece yığılıp kaldı. Sonra gözlerinin içine bakarak, «Teşekkür ederim, January,» dedi.

— «Ben teşekkür ederim, Tom.»

Yanına uzanıp ona sarıldı. «January seni seviyorum.»

— «Ben de seni.»

Saçlarını okşayarak, «Benim için ne büyük bir şeydi bilsen,» dedi. «On yıldır ilk defa oluyor bu.»

— «Çok memnun oldum buna Tom.» Yanağını öperken, gözyaşlarını farketti. «Tom... neyin var?»

Başını January'nin omuzuna gömerek sustu. Genç kız ona sımsıkı sarıldı ve bir çocuğu avutur gibi onu sakinleştirmeğe çalıştı. Birkaç dakika geçti. Sonra Tom kalkıp şişeyi başına dikti. Arkası dönük, «January, özür dilerim... ben...»

January yataktan fırlayarak onun yanına gitti. «Tom... Seni seviyorum.»

Dönüp kza baktı. «Kendimi böyle koyverdiğim için kusura bakma. Yirmi yıldır gözümden bir damla yaş gelmemişti.»

— «Ben mi sebep oldum?»

Başını okşayarak, «Hayır yavrum...» dedi. Tekrar yanyana yatağa uzandılar. Tom ona sımsıkı sarıldı. «Beni mutlu ettin, January. Galiba gözyaşlarım ikimiz içindi. Senin gibi bir kızı çok geç tanıdığım için ve senin Tom Colt'un son zamanlarına yetiştiğin için. Eskiden de farklı bir yapım yoktu ama hiç değilse erkekliğim yerindeydi. On yıldır her türlü kadınla denedim... Bu gece seninle olana kadar başaramadım.»

— «Ama Tom... çocuğun var...»

— «Gerçeği bilmeni istiyorum. Kadınlar beni olduğum gibi kabul ediyorlardı. Onlar için önemli olan benimle görünmekti. Zaten onları yeterince tatmin edebiliyordum. Bundan birkaç yıl önce düşünmeğe

başladım. Yıllardır kitaplar yazdım... çalıştım... kime bırakacaktım bunca emekle kazandıklarımı. Kimsem yoktu... İkinci Dünya Savaşında iki erkek kardeşimi birden kaybettim. Bir ablam var, onun da hiç çocuğu yok. Bir çocuğum olmasını istiyordum. Ancak evlât edinebilirdim, bunun için de evlenmem gerekiyordu. Önce tanıdığım kadınların içinde en iyi anne olabilecek bir tanesini seçmeğe çalıştım. Hiç biri uygun değildi. Kimisinin daha önceki kocalarından çocukları vardı. Kimisi açıkça çocuk sevmediklerini söylüyordu. Bir buçuk yıl önce Nina Lou Brown ile karşılaştım. Malibuda bir partide tanıdım onu. Yıldız olma hevesindeydi. Yirmi yedi yaşındaydı. Yıldız olmak için biraz geç kalmıştı. Zaten kendi de artık vazgeçmek üzereydi. Televizyon işine atılmak kararındaydı. Uzun uzun konuştuk, dertleştik onunla. Gorgialı olduğunu söyledi. On iki kardeşmişler, Nina genç kız olana kadar ayağına ayakkabı giyemediğini anlattı. Çocukları çok seviyordu. Çocuk sahibi olmak isteyen bir kameramanla evlenmeyi düşünüyordu. İnanılmayacak kadar, aradığım kadın tipine uyuyordu. Benim çocuk sahibi olmak istediğimi bilmediği için beni kandırmak için böyle bir hikâye uydurması imkânsızdı. Malibuda evine davetli olduğumuz çiftin iki oğlu vardı. Akşam üzeri beş yaşındaki küçük oğlanın ayağına bir kıymık battı. Annesine el sürdürtmüyordu. Nina Lou çocukla oyunlar oynayarak onu oyaladı. Ayağındaki kıymığı çıkartacağına dair iddiaya girdi onunla. Bir bardak viski istedi. Çocuğa bir iğne vererek bardağın içine sokmasını söyledi. Sterlize edilen iğneyi çocuktan aldı ve ona ayağını sarhoş edeceğini söyleyerek kıymığı çıkarttı. Üstelik çok derine batmıştı. Sonra küçük oğlan onu öptü. O anda Nina Lou'nun çocuğuma iyi bir anne olacağını anladım.»

— «Bir ay kadar gezip tozduk. Hiç yatmadım onunla. Evlenme teklif ettim ve durumumu anlattım. Nina hiç aklıma gelmeyen bir fikir verdi bana. Sunî tohumlama yoluyla çocuk sahibi olmak. Evlendik... bir doktorla görüştük, birkaç ay süren bir işlemden sonra bir çocuk sahibi oldu.»

January hiç kımıldamadan yatıyordu. Tom bir sigara yakıp ona verdi. «Şimdi bütün hayat hikâyemi biliyorsun artık.»

— «Onu çok seviyor olmalısın,» dedi alçak bir sesle.

— «Ona teşekkür borçluyum demek daha doğru olur. Onu bana verdikleriyle sevdim, hiç bir zaman âşık olmadım. Buna karşılık ben

de ona dikkatli ve akıllıca ilişkiler kurabildiği sürece serbestçe cinsel hayatını sürdürebilmesi için hak tanıdım. Genç bir aktörle beraber şimdi... Fakat küçük Tom ile çok ilgili. Mrs. Tom Colt adı hoşuna gidiyor. Yaşadığı hayatı seviyor. Eğer buna bir evlilik denebilirse, evliliğimiz yürüyor. Ama yirmi yedi yaşında bir kadının hiç bir şekilde cinsel ilişkide bulunmasına engel olamam, hakkım yok buna. Çocuğunu seviyor ve...»

— «Tom, bu gece olduğuna göre belki onunla da olabilir. Hiç denedin mi? Benimle de denemeyecektin sana kalsaydı.»

Başını salladı. «Denedim tabiî. Mucizeler yaratacak bir kadındır Nina. Ama gecelerce kendimi aşağılayan bu ilişkiyi daha fazla sürdüremedim. Kararımızı verdik. İşte böylece devam ettiriyoruz evliliğimizi. Bu gece de herhangi birşey olabileceğini sanmıyordum... fakat seni o kadar çok seviyorum ki, gizlemeğe gerek görmedim.» Ona sarıldı. «Benim için bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Eğer tekrar olursa... sana ömrümce minnettar kalacağım.»

— «Olacak.»

— «January boşanmam imkânsız. Nina Lou bunu asla kabul etmez... ben de oğlumdan vazgeçemem. Buraya iş bahanesiyle gelişimin nedeni buydu. Ömrümün sonuna kadar bol bol yetecek param var, ama oğluma ve karıma da bırakmak istiyorum.» Yataktan kalkıp şişeyi aldı ve tekrar yattı. «Son bir kadeh içelim mi?»

January başını salladı. «Ben böyle çok iyiyim,» diye fısıldadı.

Tom bir yudum aldı. «Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum... seni seviyorum... hiçbir kadını sevmedim. Nina Lou ile senden başka hiçbir kadınla anlaşamamıştım. Onunla ilişkimi sürdürmek zorunluğum vardı ama seninle isteyerek yapıyorum bunu. Çoğu kadına yalan söylediğim olmuştur. Beni uyaramadıklarını, istek duyduğum bir kadınla herşeyin bambaşka olacağını söylemişimdir onlara. Bak January, benden ne zaman bıkarsın bilmiyorum ama istediğin sürece beraber oluruz. Birbirimize oyun yapmak yok. Seni hep seveceğim. Beni olduğum gibi kabul edebiliyorsan sana ait olduğumu bil.»

— «Oh Tom... seni seviyorum... Seni istiyorum. Ne zaman istersen seninle beraber olacağım... ömrümce... Yemin ediyorum.»

Bir süre öylece uzandılar. Az sonra January onun soluk alıp verişinden uyuduğunu anladı. Hiç kuşkusu yoktu. Bir sigara istiyordu canı. Olanları baştan düşünmek istiyordu... Bir erkeğin, organıyla

sevgi arasında bir bağ kurulabilir miydi? Onu seviyordu? Tom'u buna inandırması gerekiyordu. Yavaşça, onu rahatsız etmeden yataktan çıktı. Üzerine sabahlığını giyerek aşağı indi. Oturma odası bomboştu, şömine de sönmek üzereydi. January bir gazete ile ateşi kaştan canlandırarak içine odun attı. Az sonra çıtırdayarak yanmağa başlayan şömine odayı ısıttı. Bağdaş kurarak divana oturdu, alevleri seyrederek Tom'u düşünmeğe koyuldu. Erkeklerin az çok aynı yapıya sahip olduklarını düşünürdü hep. Hepsi aynı cinsel güca sahip değillerdi. Ama herkes de Tom gibi değildi. Birden babası aklına geldi. David gibi miydi acaba o da? Mutlaka öyle olmalıydı. Zavallı Tom... January karmakarışık duygular içindeydi. Onu şefkatle ,fakat yine de istekle düşünüyordu. Kolları arasında olmak, göğüslerini onun göğsüne bastırmak, yakınlığını hissetmek, dudaklarını dudaklarına değdirmek... aşk buydu zaten.

Kapının açıldığını duydu. Gelen Hugh olmalıydı. Hugh onun yanına gelerek şaşkınlıkla baktı, sonra başını merdivenlere doğru çevirdi.

— «Uyudu,» dedi January, «Jack Daniels şişesini bitirdi.»

Hugh üzeri içki şişeleriyle dolu tahta masaya doğru giderek kendine bir viski doldurdu. «İster misin?»

— «Yok, ben bir koka kola içeyim.»

— «Söğüş et yer misin? Açlıktan miden kazınıyordur, akşam hiç bir şey yemedin.»

January gerinerek, «Kendimi çok iyi hissediyorum,» dedi. «Yiyecek hiç bir şey istemiyorum.»

Hugh, endişeli, «January...» dedi. «Tom'un evliliğinin nasıl yürüdüğünü bilemem ama çocuğuna çok düşkün...»

— «Benimle evlenemeyeceğini biliyorum, hiç endişelenme Hugh.»

— «Ona âşık mısın?»

— «Evet.»

Hugh onun yanına oturdu. «Ona âşık olan pek çok kız tanıdım. Hepsi de Tom'u idare edebileceklerini söylüyordu, ama Tom çekip gittiğinde çoğu intihara kalkıştı.»

— «Hugh... Tom'u ne kadar tanıyorsun?»

— «Tom'u kimse tam anlamıyla tanıyamaz. Altı yıldır dostuz onunla. Bir romanında gökyüzüyle ilgili bir bölüm vardı. Onu yazar-

ken tanışmıştık. Araştırma yapmak üzere Houston'a gelmişti. Çok iyi anlaştık. Ben Los Angeles'a geldiğimde Tom boşanmak üzereydi. Birlikte oturmağa başladık. Ben de boşanmak üzereydim ama çocuklara durumu anlatmak çok güçtü. Hiç bir zaman anlayamayacaklar bunu — kendi çocukları olduğu halde. Kızımın üç yaşında bir çocuğu var. Bana 'Bunca yıldan sonra neden ayrılıyorsunuz?' diyor.» Birden sustu. «Ben de neler saçmalıyorum? Bir soru sordun, hayat hikâyemi anlatmağa başladım. Aslında konumuz Tom'du, değil mi? Onu ne kadar tanıdığımı sormuştun. Tanımıyorum. Tom'u tanımak kolay değildir. Çok iyi dostuz onunla. Ne zaman başım sıkışsa kendisini arayabilirim. Sanırım onun da benim hakkımda tek bildiği budur. Bazı yanlarımız çok benzer. O roman yazarken herşeyi unutur, yarattığı kişilerin kılığına bürünür, ya da tersi... Bense işime kendimi adamış bir kimseyim. Çocuklarımı bile doğru dürüst tanıdığımı söyleyemem.»

Sonra çocuklarından, ilk uzaya uçuşundan sözetmeğe başladı. January ilgiyle dinliyordu onu. Evliliğinin yürümemesi, çocuklarından uzak kalışı ve o güne kadar yaptığı yanlışlıkları anlatarak içini döküyor, duyduğu suçluluğu sanki üzerinden atmağa çalışıyordu. January ona kendini suçlu hissetmemesini söyledi. Alınyazısına boyun eğmek zorundaydı. Hugh Robertson gibi bir adama öğüt vermek tuhafına gitmişti ama o anda her türlü problemi çözecek kadar zihni açıktı. Güneş sistemi, evrenin sonsuzluğu üzerine konuştular. Hugh, dünyamızın dışında da hayat olduğu fikrinin artık bir gerçek olduğunu söyledi. Bir gün bütün gezegenler arasında haberleşmenin mümkün olacağını, gezegenler arasında uyduların dolaşacağını söyledi. Yakın bir tarihte hepsi gerçekleşecekti.

— «Peki küçük yeşil adamlarla nasıl haberleşeceğiz?»

— «Yeşil olduklarını da nereden çıkartıyorsun? Bizimki gibi bir güneş sistemi düşün. Dünyamızın güneşe olan yakınlığı gibi, başka bir güneşe aynı yakınlıktaki bir gezegende aynı hayat şartları vardır.»

— «Yani daha üstün insanlarıyla başka bir dünyanın olabileceğini mi söylemek istiyorsun?»

— «Hem de milyonlarcası... Tabiî milyarlarca yıl ilerde ve bizden milyarlarca yıl geride, dünyalar olacak.»

Bu konuşmadan sonra bir sessizlik oldu. Sonra January acı bir

gülümsemeyle, «Bu söylediklerinden sonra yaptığımız, düşündüğümüz her şey çok önemsiz kalıyor. Başka dünyalarda da insanların bizler gibi tanrıya dua edip yardım istediklerini düşünüyorum da... Bir zamanlar yürümek için ne kadar çok dua etmiştim.»

— «Yürümek mi?» diye bir ses duyarak ikisi de dönüp baktılar.

Tom elinde boş içki şişesiyle merdivenlerden iniyordu. «Bir de uyandım ki, hem içkim, hem sevgilim yok olmuş,» diyerek January'nin yanına oturdu. «Yürümekten bahsediyordunuz galiba, oysa saat gecenin ikisi.»

Hugh, «Hayır yürüyüşe çıkacak değildik. January yürüyebilmek için ne kadar dua ettiğini anlatıyordu.»

— «Uykum kaçtı,» diye January Tom'a sokuldu. «Hugh ile yıldızlardan, güneş sisteminden bahsettik.»

Hugh, «Yürümek için ettiğin dualardan bahsediyordun?» dedi.

— «Bu çok uzun bir hikâye.»

— «Eh, bu gece ben de sana pek çok uzun hikâyeler anlattım, şimdi sıra sende.»

January anlatmağa başladı. Önce duralaya duralaya konuşuyordu. Sonra umutsuzluk içinde geçen üç yılın hikâyesini anlatırken dili çözülüvermişti. Ateş sönmüştü ama kimse farkında değildi. Tom siyah gözlerinde bir şefkat ve hayranlıkla onu dinliyordu. January daha önce kimseye acılı günlerini böylesine derinlemesine anlatmamış olduğunu farketti. Linda'ya sadece olayları sıralamıştı. Mike bile onun neler çektiğini bilmiyordu. Ona hep cesur ve kararlı görünmeğe çalışmıştı. Karanlıkta Tom'un kolları arasında birdenbire eski acıları ve yalnızlığı tekrar canlanmıştı. Hikâyesini bitirdiğinde ne Hugh, ne Tom hiç bir şey söylemedi. Sonunda, Tom, «Şimdi hepimizin birer kadeh içkiye ihtiyacı var sanırım,» dedi.

Hugh viski şişesini alarak, «Bundan içer misin?» diye sordu. «Başka bir şey kalmadı.»

Tom, «Ben hazırlıklı geldim, şoföre mutfağa birkaç şişe bırakmasını söylemiştim,» dedi. «Hemen gelirim.»

Hugh onun arkasından baktı, sonra kadehini January'ye doğru kaldırarak, «Şimdi seni daha iyi tanıyorum,» dedi. «Biliyor musun, Tom bu defa küçücük bir kızda aradığı herşeyi buldu. İlişkilerimizin çok iyi bir şekilde devam edeceğine inanıyorum.»

Ön kapı ssesizce açıldı. İkisi de odaya iki yabancı adamın girdi-

ğini farketmemişlerdi. January tam döneceği sırada arkasından bir el uzanarak ağzını kapatıverdi. Boğazına dayanmış bir bıçağın karanlıkta pırıl pırıl parladığını görüyordu. Aynı anda öteki adam da Hugh'un yüzüne doğru bir fener tutarak, «Kızın ölmesini istemiyorsan, ne kadar paran ve mücevherin varsa çıkart bakalım,» dedi. «Bağıracak olursan kızın kafası kopar haberin olsun.»

Hugh boğuk bir sesle, «Ne para, ne de mücevher var,» dedi.

Adam ona yanaşarak, «Hadi uzun etme,» dedi. Çok uzun boylu, iriyarı bir adamdı. «Geçen hafta da sizin gibi hafta sonunu geçirmeğe gelen bir çift vardı. Herifin cinsel organını kesmekle tehdit ettik onları. Karı hemen yüzüklerini filân çıkartıp verdi. Hafta sonunu buralarda geçiren sizin gibi adamlarda para vardır.»

January'nin boğazına bıçağı dayayan diğeri, «Yüzük müzük yok bunda,» dedi.

Hugh ceplerini boşalttı. Biraz bozuk para, iki beş dolarlık ve bir tomar anahtar çıktı.

Dev adam, «Bu ne böyle?» dedi. Merdivenlere bakarak, «Sen kıza göz kulak ol,» diye arkadaşına bağırdı. «Ben yukarı çıkayım, belki mücevherlerin yerini söyletirim herife.»

January adamla yalnız kalmıştı. Tom da neredeydi! Mutfak çalışma odasının öbür tarafındaydı. January'nin kendini duyurması için vargücüyle bağırması gerekiyordu. Hayvan gibi soluyarak ona sırıtan adama baktı. Ufak tefekti, January'nin omuzuna geliyordu.' Ama elinde bıçağı vardı ve January'nin boğazına dayamıştı.

Adam boş olan eliyle uzanıp January'nin sabahlığının kuşağını çözdü. Çıplak vücuduna gözlerini dikti. Yüzünde iğrenç bir sırıtış vardı. «Oh... moruk sevgilinle tam sevişmeğe hazırlanıyordunuz galiba.»

Kaba elleriyle göğüslerine saldırdığı anda January gözlerini yumarak bağırmamak için kendini tuttu. Adam pantolonunun fermuarını çözdü. «Ne o hoşuna gitti mi?» diye sırıttı. «Şimdi arkadaşım yukarda meşgul. Ama ben işle eğlenceyi bir arada yaparım. Şimdi seninle bir güzel sevişelim!» Sabahlığı yırtarcasına üzerinden çekti. «Hadi gel!»

— «Yalvarırım...»

— «Belki daha romantik olsun istersin, şu divanda sevişmeyi düşünürsün ama bıçağı elimden almağa kalkışırsın sonra. Ne yapalım buna razı olacaksın. Sana saldıracak fırsat verir miyim hiç? Hadi gel çök!»

— «Yalvarırım... bıçağınızı almağa kalkmam, ne olur...

— «Madem dudaklarını uzatıyorsun, hadi bir işe yarasın bakalım.» Bacaklarının arasına doğru çekerek onu dizlerinin üzerine çömelmeğe zorladı. January tiksintiden korkusunu unuttu ve ayağa fırlayıp odanın bir ucuna kaçtı. Adam hemen onu kolundan yakalayarak suratına bir tokat indirdi. Yere savurarak, «Çömel diyorum sana şıllık» dedi. «Bu kadar oyun yeter. Sen şimdi görürsün.»

Adamın eğildiğini hissederek bir çığlık attı. Tetikte bekleyen adam bir an heyecanla geri sıçradı. «Komşuları mı uyandıracaksın? Merak etme kimseler yok. Az önce evlerini ziyaret ettik. Transistörlü radyodan başka bir şey de bulamadık. Tekrar bağırayım deme sakın, yoksa doğrarım seni!»

Adam onu tekrar dizlerinin üzerine çömelmeye zorladı. January, karşı koymağa devam ediyordu. O sırada kapıda Tom'un gölgesini gördü. Demek sesini duymuştu. Son bir gayretle adamın elinden kaçmağa yeltendi, fakat adam onu yakalamıştı. Soluk soluğa ona sokuldu. January adamın vücuduna dokunduğunu hisseder hissetmez tekrar kaçtı. Adam onu çekmeğe çalışırken göğsüne bir tırmık attı. Tom, şimdi adamın tam arkasındaydı. January, Tom'un şişeyle, adamın kafasına vurduğunu duydu. Adam tıkanır gibi oldu, onu bırakarak yere yığıldı. January, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. «Oh, Tom... Ya yetişmeseydin?»

Tom onun sabahlığını getirdi ve giyinmesine yardım etti. January yukarı doğru işaret etti. Dişleri birbirine vurarak, «Orada bir tane daha var. Hugh ile...»

Tom yerde baygın yatan adama baktı. Şişeyi January'ye vererek, «Kımıldayacak olursa hemen kafasına indir bunu,» dedi. «Sakın çekinme ona vurmaktan. Az önce sana ne yapmak istediğini unutma.»

Sonra merdivenlere yöneldi. Birtakım gürültüler duyuluyordu. Dev adam, Hugh ile boğuşuyor olmalıydı. Tom merdivenleri teker teker çıktı. Tahtalar gıcırdadı. January soluğunu tutuyordu. Yerdeki adam hafifçe kımıldadı. January şişeyi vurmaya hazırlandı, fakat adam inleyerek tekrar kendinden geçti. Rahatlamıştı, çünkü ona vuramayacağını biliyordu. Belki üzerine saldırırken daha kolay olurdu ama böyle yerde yatarken yapamazdı. Ona baktı. Yüzünde iki günlük sakalıyla çok çirkin bir adamdı. Çürümüş gibi bir hali vardı.

Fakat ağzı aralık gözlerini yummuş haliyle acıklı ve masum bir görünüşü vardı.

Başını çevirip Tom'a baktı. Yukardan aynı sesler tekrar duyuldu. Eşyalar çekiliyor, tavandan yıkılacakmış gibi gürültüler geliyordu. Tom basamakları ikişer ikişer çıkmağa başladı. Tam yukarı geldiğinde dev adam oda kapısını açarak dışarı fırladı. Adam bir an beklenmedik bir durumla karşılaştığı için duraladı. Evde başka kimsenin olduğunu bilmiyordu. Sonra yerde yatan arkadaşına gözü kaydı. Küfrederek Tom'un üzerine atıldı ve ikisi birden merdivenlerden aşağı yuvarlandılar. İlk ayağa kalkan Tom olmuştu ama adam peşini bırakmadı. «Arkadaşını yarı ölü halde bıraktım ama seni geberteceğim!» Tom'un karnına bir yumruk indirdi. Tom iki büklüm eğildi fakat ayakta durabilmeyi başardı. Bu defa adam çenesine bir yumruk savurdu. Tom eğildi. Soluk alabilmek için vakit kazanmağa çalışıyordu. Fakat iri yarı adam ona fırsat vermedi. Tekrar karnına bir yumruk indirdi ve Tom yere düştü. January adamın kendine yaklaştığını görerek aynı yerde kalakaldı. O anda yerde duran bıçağı gördü. Kaptığı gibi odanın öteki ucuna kaçtı. Adam gülerek, «Ne o? Oyun istiyor canın galiba?» dedi. «Koca Henry bıçağı küçük kızın elinden nasıl alacak görürsün?»

Adam ona doğru yürüdü. January divanın arkasına sıçradı. Adam da peşinden... January öbür tarafa kaçarak, «TOM... HUGH... İMDAT!» diye bağırdı.

Adam sadece güldü. «Bizden başka uyanık kimse yok.» Sonra tekrar gülerek ona yaklaştı. January duraladı. Bıçakla ona saldırıp isabet ettiremezse hepsinin sonu gelecekti. Zaman kazanması gerekiyordu. Divanın öbür tarafına geçti. Adam gülüyordu. «Gel hadi. Çok şirin bir parçasın, keşke vaktim olsaydı.» Adam iyice yaklaştı. January geriledi. Neredeyse yerde yatan adamın üstüne basacaktı. O sırada Tom'un kıpırdandığını farketti. Adam da görmüştü bunu. Ciddileşerek, «Artık oyunun sırası değil,» dedi ve divanın üzerinden atlayıp onu yakaladı. January bıçağı adama saplamaya yeltendi, fakat adam kolunu büktü. Acıyla bağırırken bıçak elinden düştü. Adam bıçağı aldı, onu bir kenara savurarak ayağa kalkan Tom'un üstüne yürüdü.

— «Uyandığına pişman olacaksın!» Bıçağı boğazına saplamak üzere atıldı, Tom kurtuldu ve adamın çenesine bir yumruk indirdi.

Dev adam yumruğu farketmemişti sanki. Gülerek Tom'a doğru ilerledi. Tom geriliyordu. Sonra kedi gibi çömelerek beklemeğe koyuldu. Adam elinde bıçakla ilerliyordu. Tom hiç kımıldamadı. Adam yaklaşıyordu. Tom birden panter gibi fırlayarak adamın boğazına elinin yan tarafıyla bir darbe indirerek hemen arkasından çenesine ikinci yumruğu vurdu. Öyle anî olmuştu ki, January adamın yere yıkılışına inanamamıştı. Tom hemen merdivenlere koştu. Yukarı, Hugh'a bakmağa gidiyordu. January peşinden gitti. Hugh yerde, kendine gelmek üzereydi. Çenesi şişmiş, tek gözü kapalı ve mosmordu. Gülümsemeğe çalışarak, «Ölmeyeceğim ama sizlere pek faydam olmadı sanırım,» diye mırıldandı. «Bu günlerde döğüşecek durumda değilim.»

Aşağı indiler. Ufak tefek adam kendine gelmek üzereydi. Hugh telefona doğru yürüdü. Tom onu durdurdu. «Ne yapıyorsun?»

— «Polise telefon edeceğim. Şunun koluna baksana, iğne izleri dolu.»

— «Koy ahizeyi yerine,» diye Tom kesin bir dille emretti. «Şunları güzelce bağlayalım, sonra birkaç kilometre öteye götürür atarız. Polise haber verirsek January'nin başı derde girer. Gazeteler olayı nasıl büyütürler, bilmiyor musun?»

Hugh adamları bağlamak için ip getirmeğe gitti. Tom da iri yarı adamın yüzüne birkaç tokat vurarak onu ayıltmağa çalıştı. Hugh geri geldiğinde Tom hâlâ adamın başında onu ayıltmağa uğraşıyordu. Adam yığılmış yatıyordu. «Sokağın ortasına atamayız bunları, soğuktan donarlar.»

— «Birşey olmaz onlara,» dedi Hugh ve adamları bağlamağa koyuldu.

— «Hugh, galiba bu adam öldü,» Tom ayağa kalkarak yerde yatan adama gözlerini dikti.

Hugh eğilip adamın nabzını tuttu. «Hafifçe atıyor.»

— «O halde hastaneye götürmemiz gerek onu. Hugh, sen January'yi şehre götür. January hemen giyin.» January emre uyarak merdivenlere koştu.

Hugh, «Peki sen ne yapacaksın?» diye sordu.

— «Siz gider gitmez polise telefon edip bir ambulans getirmelerini söyleyeceğim. Romanımı yazmak için senden anahtarları alıp buraya geldiğimi de sözlerime eklerim. Sonra ben mutfaktayken

adamların içeri girdiklerini ve onları şaşırtarak döğüştüğümü söyleyeceğim.»

— «January'yi neden sen götürmüyorsun? Aynı şeyi ben burada kalıp yapabilirim. Hem January böylesini tercih eder.»

— «Ben de tercih ederdim bunu ama şu iri kıyım herife yumruk atabilmek için adamın iki büklüm eğilmesi gerekir.» Yumruğunu sıkarak, çıkık kemiklerini gösterdi. «Ama ben bu işi kolaylıkla yapabilirim,» dedi.

January çantasıyla aşağı indi. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Hugh arabayı hazırlamağa çıktığında Tom'a sokularak, «Konuştuklarınızı duydum,» dedi. «Ya adamlar her şeyi olduğu gibi anlatırlarsa?»

— «Benim sözüme daha çok güvenirler. Merak etme.» Arabanın klaksonunu duydular. Tom onu kapıya kadar götürdü. «Oh Tom!» diye January onun kolları arasına atıldı. «Bütün hafta sonunu beraber geçireceğimizi sanmıştım.»

Tom ona dönüp gülümsemeğe çalıştı. «Biliyorum, ama şunu kabul et, müthiş bir geceydi.»

20

January ile Hugh kendi düşüncelerine dalmış, hiç konuşmadan yol alıyorlardı. New York'a vardıklarında şafak söküyordu. Gök, maviye çalan kurşunî bir renge bürünmüştü. Arabanın kaloriferi yanıyordu ama January içinin ürperdiğini hissetti. New York grimsi bir renkteydi, herşey sıkıntı vericiydi. Westhampton'da geçirdiği gece ve sonraki şiddet olayları gerçek değilmiş gibi geldi ona. Hugh, onu evinin önünde bıraktı. Sokaklar bomboştu. Soğuk bir rüzgâr, yerdeki kâğıt parçalarını uçuşturarak esiyordu. Kurum bağlamış, terkedilmiş evlerin damları gibi içi de kapkaranlık ve huzursuzdu. «Kapıcıları olmayan evler ölüler gibi,» dedi.

Hugh gülerek onun elini okşadı. «Biraz dinlenmelisin, January.» Ona arabadan inerken yardım etti ve evin önünde durdular. Sabahın ayazında dişleri birbirine vuruyordu. «Araba kullanmaktan yorulmuşsundur,» dedi. «Hiç iyi kahve pişiremem ama istersen...»

— «Hayır, Westhampton'un polisleri çok kibardır ama işlerine

çok bağlıdırlar. Tom her işi becerir, yine de bu durumda yanında olmamı isterdi.» Eğilip January'yi yanağından öptü. «Sana daha önce söylediklerimi geri almak istiyorum. Tom'un sana olan duygularında daha önce hiçbir kadına duymadığı birtakım şeyler sezdim. Bunu âşık olduğun için seni avutmak amacıyla söylediğimi sanma. Tom'u gördükten sonra kararımı verdim. Sana bakışı ve sana karşı tutumu bambaşka. Hadi, biraz dinlen. Herşey yoluna girdikten sonra seni ararız.»

January eve girdiğinde herşeyi bıraktığı gibi buldu. Sanki zaman durmuştu. Paketleri ortada, pantolonu sandalyenin arkalığında, bluzu yatağın üzerindeydi. Geçmiş bir anın hareketsiz duran eşyaları... Oysa yirmidört saat içinde; bir ömür boyu yaşamadıklarını yaşamıştı.

Buzdolabından bir koka kola çıkarttı. Birden hiç bir şey yememiş olduğunu düşündü. Hugh, pişirdiği yemekleri beğenmediğini söyleyerek şakalaşmıştı onunla. Kendine yumurta pişirmeyi geçirdi aklından fakat nedense canı yemek istemiyordu. Duru bir zihin... fıldır fıldır gözleri enerji saçıyordu. Boş sokaklarda çıkıp dolaşmak istiyordu. Pencereden baktı, koyu bir sis tabakası kaplamıştı göğü. Sokağa çıkarsa bu sis tabakasını dağıtabileceğini düşündü, güneş ışıklarıyla ortalığı aydınlatabilirdi elini sallasa. Çok güçlü hissediyordu kendini. Çünkü Hugh'un söylediği gibi âşıktı. Fakat evden ayrılmayacağını hatırladı. Tom'un telefonunu beklemesi gerekiyordu.

Art arda birkaç sigara ile koka kola içti. Linda'ya telefon etmek için çok erkendi. Zaten telefonu meşgul etmek istemiyordu. Televizyonu açtı. Bir vaaz veriliyordu. Başka bir kanalı çevirdi, çocuklar için karton film... Sonra Van Johnson'un eski bir filmini buldu ama ses çok kötüydü, dinleyemedi. Hiç bir şey dinleyecek halde değildi zaten. Birden telefon cevap verme servisini aramayı düşündü. Hoş önemli biri aramış olamazdı.

Telefondaki memur kadın sinirli bir sesle, «Miss Wayne, uzun bir süre için evden ayrılacağınız zaman bize haber vermeniz gerekir,» dedi. «Babanız çok kızdı. Sizi bulamadığımız için sanki kabahat bizimmiş gibi konuştu. Bizim görevimiz sadece verilen notları iletmektir...»

— «Ne zaman aradı?»

— «Cuma gecesi saat onda. Plaza'dan onu aramanız için not bı-

raktı. (Pazar gecesi saat onda January Plaza otelindeydi... Akşam eve geldiğinde servisi aramayı unutmuştu.) «Sizinle öğlen yemeğinde buluşmak istiyordu. Ertesi gün öğlen saatinde tekrar aradı.» (January o arada Dr. Alpert'in muayenehanesindeydi. Sonra da saks'a alışverişe gitmişti.) «Tekrar beşte, yedide ve gece onda aradı. Sonra Palm Beach'e hareket etti, kendisini aramanızı söyledi.»

January saate baktı. Sekizi on geçiyordu. Dokuza kadar bekledi, sonra Palm Beach'e telefon etti.

Mike, «neredeydin?» diye sordu.

January gülmeğe çalışarak, «Mike, inanmayacaksın ama servisi aramayı unutmuşum. Sabah alışverişe çıkmıştım. Akşam üzeri tekrar çıktım, o arada sen yine aramışsın. Gece de yemeğe çıktım. Çok üzüldüm. Gstaad nasıldı?»

— «Harika! Dee ikinci geldi. Turnuvadan sonra doğru Palm Beach'e gitti, ben de seni görmek için New York'a geldim. Pierre'e gideceğime Plaza'ya indim. Çok hoşuna gidecek bu sürprizim diye düşünmüştüm. Eski odam doluymuş... Hem de kim tutmuş orayı biliyor musun? Tom Colt! Tam altındaki odayı tuttum, aynısıydı. Orada bir başıma oturup sevgilimi bekleyip durdum!»

— «Oh, Mike!..»

Güldü, «Önemi yok. Bak ne diyeceğim, Dee'ye görüşemediğimizi söylemedim. Ne duruma düştüğümü bilmesini istemedim.»

— «Tabii Mike.»

— «Şimdi beni dinle bak, biz Paskalya tatiline kadar buradayız. David ile seni bekliyoruz. Sonra da sana müthiş bir sürprizim var.»

— «Ne?»

— «Cannes film festivali.»

— «Ne dedin?»

—«İsviçre'de hep konuşurduk, hatırlıyor musun? Nasıl hayal ederdin bu festivale gitmeyi... İşte bu yıl tam festival sırasında Monte Karlo'da bir turnuva var. Dee'yi bu turnuvaya katılması için ikna ettim. Cannes'da Carlton otelinde kalacağız seninle. Hem artık yirmi bir yaşında oldun. Seni gazinoya götürebilirim. Bakaraya kadar bütün oyunları öğreteceğim sana... Bütün festivale katılan filmleri seyredeceğiz... Bütün eski arkadaşlarım orada olacak. Daha başka sürprizlerim de olabilir belki.»

— «Mike ne zaman gerçekleşecek bütün bunlar?»

— «Festival mayısta başlıyor, ama biz on beşinde oraya gidersek en hareketli zamanına rastlarız. Bu arada Dee de New York'a dönüp Pierre'deki daireyi açtırır. Ben de oyunlara yetişirim. David bırakırsa sen de gelirsin benimle. Sana tavla öğreteceğim, January. Ben çok kızıştım, yakında büyük oyunlara gireceğim. Şimdilik bir partiyi beş dolara oynuyorum. Zamanla artıracağım.»

— «Mike mutlusun, değil mi?»

— «Kumar oynuyorum ve hareketli bir hayat sürüyorum. Zaten başka ne var ki yapılacak? Benim için hayat bu.»

— «Çok memnun oldum.»

— «David'le aranız nasıl?»

— «Çok hoş bir erkek... gerçekten.»

— «Ben de buna memnun oldum.»

— «Korkarım...»

— «Başka biri mi var yoksa?»

— «Evet. Mike.» January ona herşeyi anlatacaktı, anlayış göstereceğinden emindi. «Mike. Yeni tanıdığım biri var... Sanırım... daha doğrusu eminim ki...»

— «Kim?»

— «Mike, evli o.»

— «Devam et.» Sesi birden sertleşmişti.

— «Buna şaşırdığını söyleme sakın.»

— «Korkunç bir şey bu! Bir zamanlar kendim evliyken gezip tozduğum kadınlar hakkında hiç hoş şeyler düşünmezdim. Evli ve bir çocuk sahibi olduğumu bile bile kabul ederlerdi beni. Şimdi senin daha yirmi bir yaşında, böyle bir şey yapman hiç hoşuma gitmedi. Herşeye sahipsin, üstelik David gibi seni seven bir genç varken...»

— «Mike, sevgi karşılıklı olur.»

— «Bütün tanıdığın erkekler arasından evli bir adama tutuldun demek. Çocukları da vardır tabii.»

— «Bir tane.»

— «Boşanabilecek durumda mı?»

— «Bilmiyorum... O...»

— «Anladım anladım... Otuzunda bir reklam şirketi sahibi... karısından bıkmış...»

— «Mike hiç de tahmin ettiğin gibi bir durum değil.»

— «January, bir tek şey soracağım. Bu adamla samimiyetin nedir?»

January şaşırıp kalmıştı. Mike nasıl kaçamak bir şekilde sormuştu bu soruyu? Bir rahip gibi ...Ona söyleyemeyecekti. Anlayış göstermeyecekti January'ye. Mike'dan bu durumu saklamak zorunda kalışı çok kötüydü. «Yok canım, o kadar uzun bir mesele değil,» diye cevap verdiğini farketti. «Sadece yeni tanıdığım biri olduğunu söyledim.»

— «January, bugüne kadar seni yanlış bir yola sürüklediğim oldu mu? Lütfen sözümü dinle ve bu adamı bir daha görme. Evli olduğunu bile bile kendisiyle çıktığın için sana saygı duymasına imkân yok.»

— «Mike sanki aramızda korkunç bir görüş ayrılığı varmış gibi konuşuyorsun...»

— «Kızımla konuşuyorum, ve bu durumda birtakım görüşlerde değerlerin değişmiş olması beni hiç ilgilendirmiyor. Belki daha fazla bir cinsel özgürlük tanınıyor gençlere. Diyelim David'le yattığını söyleseydin böyle bir tepki göstermezdim... yani evlenmeden birkaç ay önce böyle bir şey olsaydı. Ya da çoktan onunla yatmış olabilirsin ve bundan hoşlanmamış olabilirsin. Bugünün özgürlüğü bu! Büyük bir değişiklik! Sana birşey söyleyeyim mi? Erkeklerin güçlerinde ve duygularında bu değişiklik olmadı ne yazık ki. Bir erkek evli olduğunu bilerek kendisiyle yatağa giren bir kadına saygı duyamaz. Her ne kadar ayrı odalarda yattıklarını, ya da karısına önem vermediğini söylerse de evinde geçirdiği geceler yine onunla beraberdir. Ne sebeple olursa olsun, acıma duygusu, ihtiyaç vs... Bütün bunları yaşadım ben. Üstelik erkekler kendilerini suçlu hissettikleri zaman karılarına saygı duyarlar ve Meryem gibi görürler. Sevgilileri ne kadar iyi ve güzel olursa, karılarına duydukları rahatsızlık o kadar artar. Sonra giderek kendilerini iyice suçlu hisseder, bu duygu altında ezilmeğe başlarlar. Öte yandan sevgilileri daha çok şey istemeğe başlar. Diyelim, haftada bir gece beraber olmak yetersiz gelir onlara. Ya da kaçamak bir seyahate çıkmak isterler. O zaman erkek sevgilisini bıraktığı gibi yenisini bulana kadar bir süre karısına döner. Evli bir adam 1950 yılında da, yetmiş yılında da aynı kurallar içindedir. Birtakım özgürlüklerden

bahsetmeğe kalkma bana. Ahlâk ölçüleri değişebilir ama duygular hep aynıdır.»

— «Peki Mike, peki. Sakin ol, ortada birşey yok ki!»

— «David ya da onun gibi biriyle beraber ol. Beni üzme. Hadi şimdi vedalaşalım, golfe gideceğim. Hafta içinde tekrar konuşuruz. Ben kumarı büyük oynarım, çünkü insanın şansı açık olduğu zaman yararlanmasını bilmeli.» Telefonu kapadı.

January de ahizeyi yerine koyarak odanın içinde kararsızca dolaşmağa başladı. Pencerenin önüne gitti, boş arsaya baktı. Mike'ın anlayış göstereceğini nasıl düşünebilmişti? Böyle bir tepki göstermeseydi bile Tom'la ilişkisini açıkça anlatamazdı ona. Tom'un durumundan bahsedemiyeceğine göre ilişkilerinin çok farklı olduğunu da anlatamayacaktı. Tom'un onu sevdiğini, kendi maceralarından farklı bir macera olduğunu anlayamazdı. Tom'u düşündü... Heyecanla göğsünün sıkıştığını hissetti. January onu mutlu etmeyi başarabilmiş olmanın sevinci içindeydi.

Telefon çaldı. January neredeyse bileğini burkacaktı telefona koşarken, «Alo!» diyerek sustu. «Alo Tom.» demeğe hazırlanmıştı ama arayan Mike'dı.

— «Bak January, az önce aramızda geçenlerden sonra golfe filân gidemedim. Eğer bu adamı gerçekten seviyorsan ve boşanıp...»

— «Mike, hiç bu kadar önemli bir mesele değil.»

— «Gösterdiğim tepki için özür dilerim.»

— «Önemi yok.»

— «Seni seviyorum, biliyorsun bunu. Benden hiç bir şeyini gizlememelisin, bunu da biliyorsun.»

— «Tabii Mike.»

— «Beni seviyor musun?»

— «Tabiî.»

—«Hadi hoşçakal, birkaç gün sonra ararım seni.»

Bütün gün telefonun başında oturdu. Tom saat beşte aradı.

— «Arabamı gönderdim, Plaza'ya gelir misin?»

— «Tabiî, Tom. Sen iyi misin?»

— «Seni görünce iyi olacağım.»

Trafik çok sıkışıktı. January yol boyunca gergin ve heyecanlıydı. Otele gelir gelmez onun odasına koşarak çıktı.

Tom yorgun görünüyordu ama onu kolları arasına alırken içten-

likle güldü. İçkisini içerek olanları anlattı. İri yarı adam komadaydı ama çok sabıkalıydı. Polis arkadaşının dosyalarını araştırıyordu.

January, «Nasıl yaptın bu işi hayret ediyorum,» dedi. «Çok içmiştin.»

Tom buruk bir gülümsemeyle, «Döğüştüğüm zaman kıyasıya döğüşürüm,» dedi.

— «Hiç kaybettiğin oldu mu?»

— «Arada birkaç tane dişimi kaybettiğim oldu. Ama öldürme içgüdüsüyle döğüştüğüm için genellikle kazanırım. Zaman zaman endişeleniyorum çünkü karşımdaki adamı öldürebilirim o anda. Dün gece iri yarı adama karate numarası yaptım. Nefes borusuna isabet etmesin diye dikkat ettim, yoksa ölürdü. Bir defa hayatım tehlikeye girmedikçe bu karate numarasını yapmamağa yemin etmiştim.»

— «Ama dün gece hayatın tehlikedeydi.»

— «Hayır, yumrukla da onu yere serebilirdim. Karate...» Eliyle nasıl vurduğunu gösterdi. «...numarasında bir vuruşta rakibini öldürebilirsin.»

Geceyi birlikte geçirdiler ve January onu tekrar uyarmayı başardı. Tom'un ona duyduğu minnet sonsuzdu. Genç kızı kolları arasına alarak onu sevdiğini söylediğinde January içtenliğine inanıyordu.

Ertesi gün, gazetecilerin, akınına uğradı. Westhampton olayını bütün gazeteler yazmıştı. Tom Colt'a uygun bir hikâyeydi bu. Öğlende polis ufak tefek adamın Chicago'da üç kadına tecevüz ederek öldürdüğü için arandığını açıkladı. Olay bütün ülkeye yayılmıştı. Chicago polisi Tom'a teşekkür etmeğe geldi. Telefonlar durmaksızın çalıyordu. Plaza'daki oda polisler ve gazetecilerle tıklım tıklımdı.

Rita olayı etrafa duyurmaktan sonsuz bir heyecan içindeydi. January sekiz buçukta uyanmıştı. Tom'un ilk randevusundan önce ve henüz olay yayılmadan. Akşamüzeri Tom ona telefon etti. «Burası tımarhaneye döndü. FBI olaya el attı. Yarın tanıklık etmek üzere Washington'a gitmem gerekecek galiba. Birde bütün bunların üstüne iri yarı adamın karısı bana dava açmasın mı? Adamın adı Henry Morse. İki de çocuğu varmış. Karısı ona saldırdığım için bir milyonluk bir dava açıyor.»

— «Sana bir şey yapamaz, değil mi Tom?»

— «Biraz vaktimi alır işte. Sonunda birkaç yüz dolara çenesini kapatır.»

— «Ne diye para vereceksin ona? Adam bizi öldürecekti az daha.»

— «Mahkemeyle uğraşmaktan daha kolay. Avukatı da bunun farkında. Ne yazık ki bu işler böyle yavrum. İşi gücü olmayan ve vakti çok olan insanlar durduk yerde böyle rahatsız ederler adamı. Böylece para sızdırırlar... çaresiz ödersin.»

— «Oh, Tom... ne kadar korkunç!»

— «Senin de bu arada birkaç gün yanımda görünmemen gerekecek. Ufak tefek adam —Buck Brown— kahverengi uzun saçlı bir kız gördüğünü söylüyor. Kimsenin inandığı yok ama yine de birlikte görünmesek daha iyi olur.»

— «Ne kadar zaman için?»

— «Sadece birkaç gün için. Yayımcı sevincinden uçuyor. Kitap için reklam olsun diye bir oyuna kalkıştığımı sanıyor. Yirmidört saat içinde kitapçılardan sekiz binden fazla istek gelmiş. Tekrar basılacak, listelerde birinci olacağımı söylüyorlar.»

— «Oh, Tom harikulâde birşey bu!»

— «Zaten bir numaraya yükselecekti,» diye ters bir sesle cevap verdi. «Bu hafta üçüncü olmuştu. Böyle bir olayla bir numaraya fırlamak hiç hoşuma gitmez doğrusu.»

— «Kitap satmayacak olsa hiç bir olayla bir numaraya kadar yükselemez zaten.»

— «January, bunca yıl nasıl sensiz yaşamışım ben!»

— «Ben saadece bugünü nasıl sensiz geçireceğimi düşünüyorum.»

— «Telefon ederim. İlk fırsatta hemen buluşabilmemiz için birşeyler yapmağa çalışacağım.»

Tom o gece Washington'a hareket etti ve geceyarısı onu telefonla aradı. «Birkaç gün burada kalacağım. Kitabımla ilgili görüşmelerimi de bitireyim, işler iyi. Buck Brown —hani bıçağı senin boğazına dayayan ufak tefek adam— tecavüz ve öldürme suçundan sabıkalı. Seni öldürebilirdi. Öteki iri kıyım suç ortağıyla birkaç hafta önce bir uyuşturucu madde işinde tanışmışlar. Hem ticaretini yapıyorlar, hem de kullanıyorlarmış. Fakat ufak tefek olanı aynı zamanda sapık. Altı kadını öldürdüğü ortaya çıktı. Tecavüz ettikten sonra mutlaka öldürürmüş o kadını. Kendi itiraf ediyor.» Sesini alçalttı. «Biliyor musun içkiyi azaltmağa karar verdim. Ya sızıp kalsaydım o gece? Bak yav-

rucuğum, hafta sonuna döneceğim. İyice dinlen, cumartesi, pazar birlikte oluruz.»

— «Westhampton'da değil ama.»

—«Hayır Plaza'da şehrin göbeğinde ve güvenlik içinde. January sakın Linda'ya olay sırasında benimle beraber olduğunu ağzından kaçırma. Ne de olsa yeminliyim, biliyorsun.»

January için pek kolay olmamıştı bu. Olay duyulur duyulmaz Linda dedektif kesilmişti.

— «Bütün bunlar olurken sen neredeydin peki? Hafta sonunu Westhampton'da beraber geçirmeyecek miydiniz?»

— «Hayır ben gündüz gittim. Gece çalışmak istiyordu, beni geri gönderdi.»

— «Hiç bir şey olmadı mı?»

— «Ben oradan ayrıldıktan sonra pek çok şey olmuş baksana.»

— «Ben başka şeyden bahsediyorum.»

— «Linda, herşey çok güzeldi.»

— «January ne dediğimi anladın mı?»

— «Evet.»

— «Peki ama ne zaman oldu?»

— «Linda Allahaşkına yeter! Saat ona kadar oradaydım.»

— «Müthiş bir geceydi, değil mi?»

— «Evet...»

— «Pek etkilenmiş görünmüyorsun.»

— «Yorgunum, doğru dürüst uyuyamadım.»

— «January gittikçe zayıflıyorsun sen.»

— «Farkındayım. Bu akşam bir güzel yemek yiyip erkenden yatacağım.»

Fakat o gece de hiç bir şey yemedi ve Tom'la konuştuktan sonra da bir türlü uyuyamadı. Bütün bir haftayı onsuz nasıl geçirecekti? Birdenbire bütün gücü ve enerjisi yok oluvermişti. Ertesi sabah her tarafı tutulmuş bir halde uyandı. Saat üçte, adamakıllı rahatsızlanmağa başladı. Linda ona eve gitmesini söyledi. «January, dikkat et, açmadan şolan pek çok genç kız vardır böyle senin gibi.»

Eve gider gitmez yattı. Üşüyor, içi titriyordu. Tanıdığı bir doktor yoktu. Linda'yı rahatsız etmek de istemedi. Dr. Alpert geldi aklına. İyi bir doktordu. Vitamin iğnelerini yapmadan baştan aşağı bir kontrol-

dan geçiriyordu hastalarını. Hemen ona telefon etti, hastabakıcı muayenehaneye gelmesini söyledi.

Bekleme salonu oldukça kalabalıktı ama hastabakıcı onu hemen küçük bölmelerden birine aldı, «Şimdi doktoru gönderirim,» dedi.

Beş dakika kadar sonra Dr. Alpert ayaklarını sürüyerek içeri geldi. Ona baktı, başını salladı ve tekrar ayaklarını sürüye sürüye dışarı çıktı. Az sonra elinde şırıngasıyla geri döndü.

January, «Ateşime bakmayacak mısınız?» diye sordu. «Vitamin iğnesinin kimseye zarar verdiğini görmedim ama nedense kendimi hasta hissediyorum. Bitkin vaziyetteyim.»

— «Uykusuz ve aç kalarak yormuşsun kendini. En son ne zaman yemek yedin?»

— «Şey...» Düşünmeğe çalıştı. Etine el sürmediği için Tom onu azarlamıştı. Sabah da bir dilim ekmeği güçlükle yemişti. «Galiba cuma gününden beri... Birşeyler atıştırdım ama hiç acıktığımı hissetmedim.»

— «Bu iğneyi olduktan sonra birşeyin kalmayacak, söz veriyorum.»

January pantolonu ve bluzuyla oturuyordu. Kolunu sıvayarak doktora uzattı. Fakat doktor başını sallayarak, «Pantolonunu çıkart, bu iğneyi damardan yapmayacağım,» dedi.

January pantolonunu indirip yanlamasına uzandı. İğnenin kaba etine girişini hissetmedi bile. Ama ilk seferki gibi bir canlılık da hissetmemişti. Doğrulup pantolonunu çekti. «Hiç bir şey olmadı,» dedi.

— «Ne olsun diye geldın ki buraya? Hastasın, iyileşeceksin işte,» diye doktor ona ters bir cevap verdi.

— «Fakat geçen defa birdenbire canlanıvermiştim.»

— «Hasta olmadığın zaman öyle tesir eder tabiî. Ama hastayken sadece biraz daha iyileştirmeğe yarar.»

Muayene masasının ucuna oturmuş doktora bakıyordu. Boynunun ağrısı geçmişti ama önceki gibi etkilememişti bu iğne onu. Dışarı çıktı, yirmi beş doları ödedi ve sokağa çıktı. Titremesi geçmişti. Kendini daha güçlü hissediyordu. Ağrılarından da iz kalmamıştı. Ama geçen seferki gibi 'dünyayı fethedecek' gücü bulamadı kendinde.

Tom cuma günü akşamüzeri döndü. January onunla görüşmek için sabırsızlanarak, hemen Plaza'ya gitti. Tom sanki güçlenmişti.

Hiç yorgun görünmüyordu. Jack Daniels şişesini açarak January'ye de içmesi için üsteledi. «Söz vermiştim sana. Bir süre ağzıma koymadım, inan. Ama bu gece kitabımın listelerde bir numaraya yükselmesinin şerefine içmemiz gerek. Galiba bir film şirketine de satacağım bu kitabı. Columbia, Metro, Century, Twentieth ve birkaç bağımsız prodüktör tekliflerde bulunuyor. Ve en büyük haberim de iri yarı hırsızın komadan çıkmış olması. Yoksa ömrümce bir adam öldürmüş olmanın azabı içinde yaşayacaktım.» Cebinden bir hediye paketi çıkarttı. «Hediye sayılmaz bu ama vitrinde gözüme çarptı, almadan, edemedim.»

January paketi açtı. Üzerinde burcu yazılı ipek bir eşarptı. «Oh, Tom... çok güzel... fakat en güzeli bunu düşünebilmen...»

O geceyi birlikte geçirdiler ama January onu tahrik edememişti. Tom onu kucaklayarak, «Çok yorgunum,» dedi. «Hem içkiyi de tamamen kesmem gerek. Bu gece güzelce uyuyalım, yarın herşey çok daha farklı olacaktır.»

Ertesi sabah January dişçiye randevusu olduğunu söyledi. Tom telefon edip randevusunu ertelemesini istedi ama January öğleden sonra döneceğini söyleyerek gitti.

Doğru Dr. Alpert'in muayenehanesinde aldı soluğu. Telefon etmeden gitmişti ama neyse ki fazla kalabalık değildi. Dr. Alpert ilk günkü gibi gülümsüyordu. Onu iyi gördüğünü söyledi. January de düzenli yemek yiyip bol bol uyuduğunu söyledi. 'Bakın, ne kadar iyiyim, vitamin iğnesinden vurabilirsiniz,' der gibiydi. Doktor şırıngasını getirmeğe gittiğinde umutla bekledi onu. İçeri girdiğini görür görmez kalbi hızla atmağa başladı. Muayene önlüğünü giymemişti. Bluzunu çıkarıp kolunu uzattı. Doktor, «Acıkmasan da düzenli bir şekilde yemek yiyeceksin, söz ver bana!» dedi. January heyecanla başını salladı. Doktor kolunu lastik bir bantla sıktı ve iğneyi vurdu. January seyrediyordu. Önce şırınganın içinin kan olduğunu, sonra bütün şırınganın damarına zerkedilişini tıpkı ilk seferindeki gibi seyretti. Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi bütün vücuduna ilâcın yayılışını hissetti. Yeniden doğmuş gibiydi. Bütün duyguları uyarılmıştı sanki. Ve hepsinden çok dünyayı fethedecek kadar güçlü hissediyordu kendini. Ve bacaklarının arasında aynı dayanılmaz titreme başlamıştı. Bir an önce Tom'a kavuşmak istiyordu. Bluzunu giydi, doktoru kucaklayarak odadan çıktı ve yirmibeş dolarlık bir çek imzaladı. Dışarısı so-

ğuktu ama bahar mevsimi yakındı. Bütün güzel şeylerin yaklaştığını hissediyordu. Plaza oteli birkaç sokak ötedeydi, fakat January bir an önce Tom'a kavuşmak için bir taksiye bindi.

Tom şehirlerarası telefonda bir gazeteciyle görüşüyordu. Her zamanki soruları cevaplandırırken, January sabırla onu bekledi. Tom ara sıra ona bakıp gülüyordu. Biraz sonra sıkıntıyla içini çekmeğe başladı. Gazeteci çağdaş yazarlar ve edebiyat üzerine sorulara geçmişti. Tom kibarca, «Bakın, bu konuya girmek istemiyorum,» dedi. «Başka yazarları eleştirmek âdetim değildir. Kötü bir roman yazmak da güç iştir.» Gazeteci üsteliyordu. January onun yanına giderek boynuna sarıldı. Tom'un üzerinde sabahlığı vardı. Boynunu öpmeğe başladı, sonra kucağına oturarak elini sabahlığının içine soktu. Tom gülerek onun elini yakaladı ve konuşmasına devam etti. «Sanırım konuşacaklarımız bu kadardır. Başka bir randevum var, üstelik önemli bir randevu... Burada keselim artık.» Telefonu kapatıp January'ye sarıldı. Gülerek, «Bir görüşmemi berbat ettin,» dedi.

— «Sen bitirmeğe çalışıyordun zaten.»

— «Ben bitirmeğe çalıştım ama sen bitirdin.»

Çıplak beline sarıldı, sonra kendi bluzunun önünü açarak sütyenini çözdü... Göğüslerini onun göğsüne yasladı. «Seni seviyorum, Tom... gerçekten seviyorum.» Ayağa kalkıp onu yatak odasına doğru sürükledi.

Sonradan uzanmış yatarken Tom, «Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,» dedi.

January ona sokularak, «Ne için?» dedi.

— «Dün geceyi bana unutturduğun için. Bu sabah harikulâdeydin.!»

January onu çılgınca öptü. «Oh, Tanrım, çok güzeldi!»

— «Senin için de öyle miydi gerçekten? Sanırım hiç bir şey olmadın.»

— «Oldum, Tom.»

— «January,» Ona doğru eğildi. Ciddi ve sertti bakışları. «Seninle nasıl anlaşmıştık? Birbirimize dürüst davranacaktık, bana hiç yalan söyleme.»

January ona sarıldı. «Tom, kadınların durumu daha farklı. Seni kollarımın arasında hissetmek ve seni mutlu ettiğimi bilmek beni daha çok mutlu ediyor.»

Tom'un koyu siyah gözleri karanlıkta ışıldadı. «January bundan sonra asla sensiz olamam artık. Asla!»

— «Her zaman seninleyim, Tom. Hep bekleyeceğim. Ne zaman istersen seninle olacağım.»

Tom onu öperek, «Hadi birlikte duş yapalım?» dedi. «Bisiklete biner misin?»

— «Ne?»

— «Bisiklet canım... kullanmasını bilir misin?»

— «Hayır, hiç binmedim.»

— «Öyleyse bugün öğreneceksin.»

Öğleden sonra birer bisiklet kiralayıp Central Park'ta gezindiler. January hemen öğrenmişti. Dengesi çok iyiydi ve az sonra Tom'u geçmeğe başladı. Sonra Üçüncü Caddede bir sinemaya gittiler... pizza yediler ve Plaza oteline döndüler. Tekrar sevişti̇ler, herşey mükemmeldi. Tom onu kendinden geçirene kadar uğraştı.

Ertesi gün tekrar bisiklet kiralayarak gezmeğe çıktılar. Tom ona Mark Twain'in evini, Oscar Wilde'ın Amerika'dayken kaldığı yeri gösterdi. Küçük bir Fransız lokantasında öğlen yemeğini yediler. Tom ona Sinclair Lewis'in gençliğini anlattı. 'Kırmızı Lewis' diye tanınırdı sinema çevresinde. Hemingway ve Tom Wolf ile nasıl tanıştıklarından söz etti. St. Louis'de doğmuş, New York'a geldiğinde ilk olarak Sun gazetesinde çıkmıştı. Sonra kısa bir süre için Hollywood'da kalmış, yazarların o sıralar küçümsediği bu çevre içinde bütün meşhurlarla tanışmıştı. «Bunu bildiğim için romanlarımın filme alınmasını pek istemem. 1940 yıllarında film senaryoları yazardım ama iyi bir yazar olabilirsem asla bu işi yapmayacağıma söz vermiştim kendi kendime.»

Bundan sonra iki hafta January için gündüzler anlamsız ve boş geçti. Kendini işine vermek için zorlanıyordu. Ancak Tom'la beraber olduğu zamanlar anlam taşıyordu onun için. Sabah onun kolları arasında uyanıp, aceleyle kahvaltı ederk Rita Lewis gelmeden otelden çıkıyordu. Eve koşup giyiniyor, üç günde bir defa Dr. Alpert'e gidip iğne vurduruyor ve bütün günün işini iki saatte bitirip büroda oturuyordu. Bir vitamin iğnesinden sonra bir günde beş bant doldurdu ve Sara bile hazırladığı konuşmayı çok iyi buldu. Tom Colt gibi bir yazarın yalnızlığını, çağdaş roman türünde kaydedilen gelişmeler hakkında düşündüklerini anlatıyordu. Tarafsız olarak portresini çıkart-

mayı başarmıştı. Onu vahşi ormanlardan uygar bir ükeye getirilen bir aslana benzeterek 'Bir Aslanın Kükreyişi adı altında güzel bir dizi hazırlamıştı. İki haftanın sonunda Sara iyi bir yazı çıkarabilmek için gerekli bilgiyi aldığını söyledi.

Fakat akşam olunca January yeniden doğmuş gibi oluyordu. Eve koşup bir banyo yaparak giyiniyor ve hiç vakit kaybetmeden Plaza oteline gidiyordu. Bazı geceler tiyatroya gidip sonra Sardi'ye uğruyorlardı. Bir defa Tom onu Danny'nin yerine götürdü, ön masaya oturdular. Mike'ın eskiden oturduğu masaydı bu. Yorgun olduğu zamanlar yemeklerini odaya getirtip konuşuyorlar, Tom yaptığı görüşmeleri anlatıyordu. Televizyon programlarından, yayınevlerinden söz ediyordu... Bazı geceler sevişmedikleri de oluyordu. Tom, «Elli yedi yaşındayım yavrum,» diyordu. «Yorgunum artık. Ama senin yanımda olmanı istiyorum.» Bu geceler beraberliklerinin en güzel gecelerindendi. January aylık rahatsızlığı nedeniyle ona kendi evinde kalmasını istediğini söylemişti. Tom şaşkınlıkla ona bakarak, «Ben sadece sevişmek için beraber olmamızı istemiyorum ki,» demişti. «Seni sevdiğim için yanımda olmanı istiyorum. Sevgi bu değil midir?»

Bazen Tom'un sadece January'yi memnun etmek istediği geceler oluyordu... onu bitkin bırakana dek...

Öte yandan Linda sürekli olarak January'yi sorguya çekiyordu. Gözünü ondan ayırmıyor, arkadaşının bazı özel meselelerinden bahsetmek istememesine zaman zaman güceniyordu.

Mart sonunda Tom'un Detroit, Chicago, Cleveland turuna çıkması gerekiyordu. «Gelmesen daha iyi olur,» dedi January'ye. «Ne diye hakkımızda söz edilsin? Ben kendimi düşünmüyorum, senin için endişe ediyorum. Sadece beş günlük bir seyahat olacak zaten.»

Onun gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görerek, «January,» diye genç kıza sarıldı. «Tabiî ki gelebilirsin, ne olur ağlama.»

— «Onun için ağlamıyorum, Tom. Haklısın, beş günlük bir seyahat bu. Ama bir gün gelecek daha uzun süreler için ayrılmamız gerekecek... Belki de geri dönmeyeceğin bir zaman gelecek.»

— «Bunu ben de düşündüm. Hem de sandığından çok. Bu beş günlük seyahat boyunca düşünüp taşınıp birşeyler yapmağa çalışacağım. Sensiz olamıyacağımı söylemiştim, January. Bir de biraz sonra yazacağım kitap üzerinde düşünüyorum. Giderek yazacaklarım

belirleniyor ama eskiden böyle hissettiğim zaman her şeyi bırakıp dünyadan elimi eteğimi ceker, yazmağa otururdum. Şimdi yapamıyorum. Kitap üzerinde düşünecek oluyorum, araya sen giriyorsun.»

— «Tom, bu doğru değil. Yazman gerek.»

— «Biliyorum. Bunu döndüğümde konuşuruz.»

Tom gitti. January'nin yaşamak için herşeyini elinden almışlardı sanki. Dr. Alpert'in iğnelerinden birini atladı. İki gün sonra sinirli ve huzursuz hissetmeğe başladı kendini. Fakat o gece Linda ile yemeğe çıkmak çin kendini zorladı. Linda, Donald Oakland adında bir televizyon spikerine âşıktı. Louise'in yerine gittiler, Linda yeni sevgilisiyle olan cinsel yaşantısını bütün ayrıntılarıyla anlatmağa koyuldu. January sessizce dinliyordu onu. «Yahudiler, normal sevişme pozisyonundan başka türlü sevişmekten çok hoşlanmazlar ama onu alıştırıyorum. Sara'yı, Donald hakkında bir yazı hazırlamakla görevlendirdim. Yazı çıktıktan sonra daha da meşhur olacak. Bunun tadını tattıktan sonra onun için neler yapabileceğimi görecek ve karısından boşanacak. Böyle haftada üç gece, bir de akşam üzeri buluşmak hiç hoşuma gitmiyor.»

— «Onunla evlenmek istiyor musun?»

Linda omuz silkerek, «Otuzuma yaklaşıyorum, neden olmasın? Hiç değilse onunla yaşarım. Hem ondan çok şey öğreniyorum. Donald'ın test sonuçları bir dehanınkine yakın. Politikadan hiç bir şey anlamadığımı yeni öğreniyorum. Ona henüz seçimlerde hiç oy kullanmamış olduğumu söylemeğe cesaret edemiyorum. Bana okumam için bir sürü kitap verdi. Kendisi koyu demokrat. Şimdi politika dergilerini Cosmo, ya da Vogue okur gibi elimden düşürmüyorum. Bugüne kadar hep Gloss için uğraştım, ama dergi ilerlemeler kaydettikçe ben hiç bir şey kazanamamışım. Gloss'un dışında hiç bir şeyle ilgilenmiyordum bugüne kadar. Donald, kadınların özgürlükleri için savaşmalarını çok beğeniyor. Belki ben de bu hareketlere katılırım...» Güldü. «Ama geceleri bende kaldığı zaman kadınların özgürlük için savaşmalarını filân unutup iç çamaşırlarını yıkamamı bekliyor.»

— «Yıkıyor musun?»

— «Tabii. Ona bir diş fırçası bile aldım. Sabahları kahvaltısını hazırlıyorum, karısının hazırladığından daha iyisini hem de. Karısı şair olmak istiyormuş. Geceyarılarına kadar oturup yazarmış. Bazı geceler evde yemek pişiriyorum, çünkü her buluşmamızda beni dışarı

götürecek kadar rahat para harcayamıyor; Riverdale'deki evinin parasını ödüyor. Karısı da yeni bir havuz yaptırıyormuş.. Kardeşini üniversitede okutuyor ve...»

— «Linda, daha uygun bir erkek bulamayacak mısın kendine kuzum?»

— «Hayır, sen bulabiliyor musun?»

21

Tom her gece telefon ediyordu. İşlerinden, hakkındaki eleştirilerden ve bitmez tükenmez görüşmelerden sözediyordu. Hâlâ listelerde birinci sıradaydı, fakat baharda çıkacak yeni kitaplardan sonra durumunun ne olacağı belli değildi. Tom gelecekteki tasarılarıyla ilgili hic bir şey söylemiyordu.

Hafta ortalarında January sinirlerinde bir gevşeme ve bir halsizlik hissetmeğe başladı. Tom cuma gecesi dönecekti. Onsuz olamıyacağını söylüyordu ama işte onsuzdu. Her zaman işinin her şeyden önce geldiğini söylüyordu. Bu kısa ayrılık acaba onun düşüncelerinde bir değişiklik mi yapmıştı?

Ertesi gün Tom gelmeden, Dr. Alpert'e gitti. Hastabakıcı onu her zamanki gibi randevusuz muayene odasına aldı ve az sonra Dr. Alpert ayaklarını sürüyerek geldi. January iğnenin damarına girdiği anda Tom ile aralarındaki durumun ne olacağı endişesini tamamen bir kenara atmıştı. Kendinden emin ve mutlu, muayenehaneden çıktı.

Tom cuma gecesi ona telefon etmeden doğru evine geldi. January sevinçle onun kollarına atıldı. Birbirlerine sımsıkı sarılarak aynı anda konuşmağa başladılar ve birbirlerini çok özlediklerini söylediler. January onun kolları arasında bütün endişelerinin yersiz olduğunu anladı. Tom onu hiç bir zaman bırakmayacaktı.

Tom eve göz gezdirdi. Öylesine iri ve güçlü kuvvetliydi ki, January'nin odası iyice küçücük görünüyordu.

— «Ne kadar zaman için tuttun burayı?»

— «Birisi devretti. Ağustosa kadar oturacağım. Ama Mr. Bailey eğer ben oturmayı istersem Avrupa'da bir yıl daha kalacağını yazdı.»

— «Bırak burayı. İkimize bir apartman katı satın alacağım. Sen seçeceksin. Nehre bakan bir yerde, şömineli bir ev istiyorum. Salon

ve yatak odasından başka bir de çalışma odam olsun, yeter. Yeni kitabımı orada yazacağım.»

— «Peki ya California?»

— «Ne olmuş California'ya?»

— «Dönmek zorunda değil misin?»

— «Evet haftaya gidiyoruz.»

— «Gidiyoruz mu dedin?»

— «Bak January, seni bilmem ama benim için bu beş gün, beş yıl gibi geçti. Çok düşündüm. Birkaç yıl sonra altmış yaşına basacağım. Sen hâlâ küçücük bir kız olarak kalacaksın. Sadece şu yaşadığımız zaman var bizim için. Ne kadar sürer bilmiyorum ama bu günleri boşa geçirmiyeyim. Seni seviyorum, yanımda olmanı istiyorum. İki haftalık işim kaldı. Senden daha fazla ayrı kalmağa dayanamıyacağım. Nina Lou'ya ilişkimizden söz ettim. Adını söylemedim ama beni istediğin sürece seninle kalacağımı söyledim ona. Beverly Hills'de kalacağımı da bildirdim. İki haftalık masrafımı yayıncılar ödüyor. Sana otelde bir oda tutacağım ama tabiî hiç kullanmayacaksın orayı. Yazını hazırlamak için benimle tura katılmış bir gazeteci olarak tanıtacağım seni. Sık sık oğlumu görmeğe gidebileceğim bu arada. Nina Lou aktör sevgilisiyle hayatından memnun görünüyor. Etrafa karşı bir şey belli etmediğim sürece benim hayatım onu ilgilendirmiyor.»

Olaylar çok çabuk gelişiyordu. January, Tom'u kaybetmemiş olmanın mutluluğu içindeydi.

— «Daha bir hafta New York'tayız,» diye Tom devam etti. «Sen ev arayacaksın. Herşeyi hazır olsun, turdan döner dönmez oraya gideriz. Fazla zaman yok ama iyi bir komisyoncu bu işi halleder. Birkaç tanesiyle görüş. Aralarında tercih yapamadığın birkaç ev bulursan, birlikte karar veririz.»

— «Ama Tom New York'ta benimle kaldığın sürece oğlunu nasıl göreceksin?»

— «İki haftada bir cumartesi pazar eve gideceğim. Merak etme, herşey yoluna girer. Tek düşündüğüm, sensin.»

January günde sekiz saat ev arıyordu. Linda, Tom ile birlikte ev tutacaklarını öğrenince çok sevindi. Seyahat masrafının dergi tarafından ödeneceğini söyledi. «Bir bono veririm, ne kadar paraya ihtiyacın olacağını sen söyle. Hiç bir şey düşünme, sadece onu mutlu

etmeğe çalış. New York'un en büyük apartmanını bulmamız gerek, January. Düşünsene, Tom Colt'un sevgilisi olarak ne müthiş partiler yaparsın orada! Kimbilir kimler gelir! Dergide hepsiyle ilgili yazılar çıkartırım. New York'un yeni grubu biz olacağız bundan böyle! Donald, Tom Colt'u tanıdığımı öğrenince pek etkilendi. Hele sizin eve gelip tanıdığım diğer meşhur kişileri görünce kimbilir nasıl şaşıracak! New York böyle bir eğlence arıyor zaten, tam sırasıdır. Yemek salonuna açılan kocaman bir salonu olsun, ve...»

January onun hayallerine engel olmak istemedi. Tom'la tutacakları evde ne partiler verilecekti, ne de konuklar gelecekti oraya. Sadece Tom'a ait olacaktı orası, bir kale gibi. Fakat January arasıra evleri görmeğe giderken Linda'yı da beraberinde götürüyordu. Çünkü bazen evleri gezdiren kadınlardan korkuyordu. Dört gün sonra New York'un belli başlı evlerini gezmişti. İki tanesi üzerinde kararsızdı. Biri U.N. meydanında, diğeri Sutton Place'de nehre bakan büyük taraçalı bir evdi. Linda U.N. meydanındakini beğendi. Tom da Sutton Place'deki eve hayran olmuştu. Fiat Tom'u hiç düşündürmüyordu bile. Kadın şartlarını söylerken Tom sadece başını sallayarak dinledi. «Tamam,» dedi. «Herşeyi hazırlayın, avukatıma gönderin. Ödemeyi kendisi yapacaktır.» Sonra ev sahibi kadına, gerekli adres ve telefon numaralarını verdi. Ve January'yi en yakın bara götürerek yeni evlerinin şerefine üzgün bir gülümsemeyle kadeh kaldırdı. «Çılgınca bir şey yaptığımın farkındayım ama ne kadar sürerse sürsün, deneyeceğiz.»

— «Tom ömrümüzce sürecek.»

Bardağını kaldırdı. «Şerefe! Beş yıla kadar ben varım.»

January yolculuğu için alışverişe çıktı, bürodaki işlerini tamamladı. Her gün akşam Plaza oteline gidiyordu. Sonsuz bir enerji içindeydi.

Bir Çarşamba akşamı California'ya hareket edeceklerdi. Dr. Alpert, January'yi karşısında görünce şaşırıp kaldı. «İki gün önce buradaydın daha. Yarın bekliyordum seni.»

— «Yarın Los Angeles'a hareket ediyorum,» diyerek doktorun hazırladığı iğneye gözlerini dikti. «Bir haftadan önce dönmeyeceğim, daha uzun süre etkili olabilecek bir iğne yapabilir misiniz bana?»

— «Los Angeles'da nerede kalacaksın?»

— «Beverly Hills otelinde.»

Doktor güldü. «Şansın varmış. Kardeşim Preston bir hafta önce oraya gitti. Büyük gece kulüplerinden birinde programı olan bir şarkıcının her gün sahneye çıkmadan önce iğnelerini vuruyor. Yıldızın programı bitene kadar orada kalacak. Otelde onu bulursun.»

— «Dr. Alpert...» January'nin içini bir korku sarmıştı. «Bu iğneler alışkanlık yapar mı?»

— «Neden yapsın?»

— «O sözünü ettiğiniz şarkıcı her gün iğne oluyormuş da...»

— «Çok içki içer... ağzına yiyecek birşey koymaz ve her gece ayrı bir kadınla yatar. Bu durumda vitamin iğnesi almayıp ne yapsın? Senin de ihtiyacın var. January, daha önce herhangi bir yara bırakan bir hastalık filân geçirdin mi sen?»

January güldü. «Üç yıl süren bir hastalık hem de... Eylülde de bir şok. Eylülden bu yana hiç bir şeyim yok artık.»

— «Bak küçük kızım benim, bazı hastalıklar yirmi yıl sonra su yüzüne çıkar. Bundan bir kaç ay önceki bir şok da aynı etkiyi gösterebilir. Madem bu vitamin iğneleri sana iyi geliyor, neden olmayasın? Birkaç ayda bir dişlerini temizletip günde üç defa fırçalamıyor musun? Her gece göz boyanı silmek için bir krem kullanmıyor musun? Bu iğne de sana yararlı olsun diye yapılıyor. Hele sizin yediğiniz... (daha doğrusu yemediğiniz demek gerek) yemeğin ne vitamin sağlayacağını umuyorsunuz?»

Dr. Alpert haklıydı. Muayenehanesi hastalarla doluyken vaktini ayırıp nasıl da uzun uzun ona açıklamalar yapıyordu, çok tatlı bir adamdı doğrusu. Gülerek uğurladı onu. «İyi eğlenceler, kardeşimi aramayı unutma. Geri döndüğünde önceden randevu al.»

January eve kadar yürüdü. Çarçabuk eşyalarını toparlayabilirdi bu enerjiyle. Ender rastlanan günlerdendi. Nisan ayıydı. Pırıl pırıl, serin bir hava vardı. Ne bir tek bulut, ne de sis. Yeni yılın, kış ortasında, herşeyin ölü olduğu bir mevsime rastlayışı çok saçma geldi ona. Yeni yıla nisan ayında girmeliydi, böyle herşeyin tekrardan canlandığı bir nisan gününde... Ne tarafa başını çevirse farkediyordu bu yeniden doğuşu. İşte bir kadın boynuna tasmasını geçirdiği köpeğini gezdirmeğe çıkarmıştı. Ağaçların çıplak dallarında tomurcuklar açıyordu. Sonra sıska bacaklarından sarkan çoraplarıyla köpeğini gezdiren başka bir kadın gördü. İkisi de ağır ağır yürüyorlardı. January'nin gözleri doldu. Genç olmayan herkes adına üzülüyordu. Cali-

fornia'ya gitmek üzere olmayan ve Tom Colt gibi bir erkeğe sahip olmayan herkes adına üzülüyordu.

Gün ilerledikçe January de giderek canlanıyordu. Çevresinde gördüklerine bu denli dikkatli baktığı hiç olmamıştı, 747 numaralı uçakta Tom'un yanında oturuyordu. Uçak hiç sarsıntısız yol alıyordu, servis mükemmeldi. Her şey mükemmeldi! Fakat hostes kız önlerine birer tane renkli paskalya yumurtası getirdiği an, birdenbire herşey mahvolmuştu!

Paskalya yumurtaları!

Günlerden çarşambaydı.

Pazar günü paskalya tatiliydi!

Perşembe günü Dee'nin uçağı onu Palm Beach'e götürmek üzere New York'a gelecekti.

Otele iner inmez babasına bir telgraf çekti.

'LOS ANGELES'TE, BEVERLY HİLLS OTELİNDEYİM. TOM COLT HAKKINDA YAZI HAZIRLIYORUM. PASKALYADA SİZLERLE BERABER OLAMIYACAĞIM. — SEVGİLER; ÇALIŞAN KIZINIZ.'

Böylece paskalya tatili için önceden tasarlanan programı unutmuş olduğunu örtbas etmeğe çalışmıştı. Son anda çıkan bir iş nedeniyle onlara katılmadığına inanmalarını dileyerek bu telgrafı çekti. Adını otelde ayrılan odasına yazdırdı, fakat bavulları Tom'un kalacağı yere gönderildi. «Her gün odama girip çıkıp yatağımı bozarım,» dedi. Tom gülerek, «Herkesin hiç bir şeyden sakınmadan yaşadığı şu dünyada, evlilik dışı çocuklar doğup büyürken senin nerede yattığından kime ne?» dedi.

— «Benim için önemli.»

İlk iki gün sıkı bir program uygulandı. Kahvaltı ve öğlen yemeklerinde görüşmeler yapılıyor, gösterilere gidiliyordu. Bir de sabah yedide gösteri vardı. January, elinde not defteri ve muhabir kartıyla Tom'la her yere girip çıkıyordu.

Pazar günü Tom oğlunu görmeye gitti. January otelin havuzuna indi. Yakışıklı bir genç olan Sven ona rahat bir şezlong verdi ve güneş yağını ona bırakarak oyalanması için birtakım dergiler getirdi. Sven, otelin yöneticilerindendi. January bir saat sonra huzursuz olmağa başladı. Güneşten faydalanmak için havuzbaşında oturmağa zorladı kendini. Tom ilk karşılaştıkları zaman onun tenine hayran olmuştu. Şezlongun kolluklarına şımsıkı tutundu. Bir yere tutunması

gerekiyordu, sanki bütün vücudu dağılacakmış gibi bir duyguya kapıldı. Tom yanında olmadığı için sinirlerinin bozulduğuna inandırmağa çalıştı kendini. Fakat bir süre sonra boynu tutulmuş gibi sancımağa ve başı ağrımağa başladı. Dr. Alpert'in kardeşini aramanın zamanı gelmişti.

Odasına çıktı. Güzel bir odaydı ama banyoya geceliğiyle sabahlığını asmış olmasına rağmen kullanılmadığı belliydi. Oda hizmetçisinin ne düşündüğünü merak etti. Bir sigara yakarak Dr. Preston Alpert'in odasını bağlattırmak üzere santrala telefon etti. Dr. Alpert'in Malibua'da olduğunu, saat altıda döneceğini öğrendi. Herkes de Malibu'ya gitmişti!

Saat henüz üçtü. Bütün öğleden sonra bomboştu, nasıl vakit geçirecekti? Başının ağrısı biraz olsun hafifler düşüncesiyle sırtüstü yattı. Bir saat sonra lavaboda boynuna soğuk suyla masaj yapıyordu. Daha iki saat vardı. Odasından çıkarak Tom'un kaldığı eve gitti. Bir pantolon bluz giydi ve bir bardak Jack Daniels koydu kendine. Bardağı tutarken elleri titriyordu. Biraz içki içerse başının ağrısı hafifler diye düşünmüştü. Bir yudum aldı, boğazı yandı, fakat ağrıları aynı şiddetle devam ediyordu. Şişeyi cebine koyarak odasına döndü. Yatağına yattı, içmeğe devam etti. Dinlendirici bir odaydı. Kullanamadığı için üzülmüştü. «Kusura bakma,» diye odayla konuşmağa başladı. «Sana karşı bir kastim yok... Ne yapayım, sevgilim küçücük bir sahil evinde kalıyor...»

İçkisini yudumlamağa devam etti. Ağrıları hafiflemişti ama böyle devam ederse sarhoş olacaktı. Tom'un geri dönüp onu bu halde bulmasını istemiyordu. Ilık bir banyo yapmayı düşündü. Hem vakit geçirmiş olurdu. Parmakları suyun içinde durmaktan şişene kadar küvetin içinde kaldı. Sonra makyaj yaptı. Saat beşi çeyrek geçiyordu. Dr. Alpert'i tekrar aradı, aynı mesajı ilettiler. Dr. Alpert saat altıda gelecekti.

Başının ağrısı daha da şiddetlenmişti. Boyun kasları şişmiş gibi geliyordu ona. Gerçekten hasta ve kansız olduğunu düşündü. Sabah Tom'la bir kahve içmiş, başka hiç bir şey yememişti. Oysa doktor sıkı sıkı uyarmıştı onu. Birkaç kilo daha verdiğini farkediyordu. Pantolonları bollaşmıştı.

Geri kalan yarım saat geçmek bilmedi. Sıcak basıyor, havalandırma sistemini açıyordu. Az sonra titremeğe başlıyor, bu defa ka-

patıyordu. Altıya çeyrek kala doktoru tekrar aradı, bir not bırakarak acele olduğunu söyledi. Altıyı çeyrek geçe doktordan hiç ses çıkmamıştı. January ya hiç dönmezse diye endişelenmeğe başladı. Ya bu hafta sonunu Malibu'da geçirmeğe karar verirse ne olacaktı? Sigarası da bitmiş, izmaritleri içmeğe başlamıştı. Tom o akşam yedide dönecekti. Onun karşısına her zamankinden daha iyi çıkmak istiyordu. Karısı güzel olmalıydı, bir zamanlar film çevirdiğine göre muhakkak güzel bir kadındı. Bir bardak daha doldurdu. Film çeviriyordu da ne rol alıyordu sanki? Yaşı geçmiş bir figürandı sadece! Onun için endişelenmesine gerek yoktu. Ama pekâlâ çekici bir kadın olabilirdi. Çoğu televizyonda nasıl parlıyordu? Saçmalıyordu. Tom sadece oğlunu görmeğe gitmişti. Ama sekiz aylık bir çocukla bütün gün meşgul olacak değildi ya.

Saat altı buçuk olmuş, January son izmariti de içmişti. Aşağıdan inip sigara alabilirdi ama doktor telefon eder düşüncesiyle odadan çıkamıyordu. Kat memurlarından birine sigara aldırdı ve bolca bahşiş verdi. Yediye çeyrek kala tekrar doktora telefon etti. Hat meşguldü! Masaya tırnaklarını vurarak telefonun başında bekledi. Neden meşguldü hatlar? Gelir gelmez kendisini araması için not bırakmıştı, üstelik acele olduğunu söylemişti. Beş dakika sonra tekrar telefon etti. Karşı taraftan uyuşuk bir ses, «Evet?» diye cevap verdi.

— «Dr. Preston Alpert'le mi görüşüyorum?»

— «Kim arıyor?»

— «January Wayne.»

— «Beni kimin vasıtasıyla buldunuz?»

— «Oh, Dr. Alpert siz misiniz?»

— «Beni nasıl bulduğunuzu sordum.»

— «Dr. Simon'un hastasıyım. Burada olacağınızı söylemişti. Bir şarkıcının...»

— «Tamam anladım.» Az önceki uyuşukluğundan iz kalmamıştı. «Nedir isteğiniz?»

— «Vitamin iğnesi.»

— «En son ne zaman iğne olmuştunuz?»

— «Çarşamba sabahı.»

— «Bu kadar kısa zaman sonra bir tane daha mı iğne olmak istiyorsunuz?»

— «Evet. Dr. Alpert gerçekten...»

— «Bu akşam ağabeyimle telefonda konuşacağım. Yarın öğlen beni ararsanız...»

— «Oh, hayır! Lütfen yarına kadar uzatmayalım, şu anda ihtiyacım var. Bakın ben Gloss dergisi muhabiriyim. Tom Colt hakkında bir yazı hazırlıyorum ve...»

— «Tom Colt mu?» doktor ilgilenmişti.

— «Her an her şeyi dikkatle izlemem gerekiyor... not tutamıyorum, dinlediklerim aklımdan uçup gidiyor...»

— «Peki, ağabeyimle görüşüp size hangi vitamın iğnelerinden vurduğunu öğreneyim. Tom Colt beş numaralı sahil evinde kalıyor değil mi?»

— «Evet ama ben oteldeyim. Oda numaram yirmi üç.»

— «Onunla kalan genç kız siz değilsiniz o halde?»

— «Onunla kalan kız filân yok!»

— «Madem onun hakkında bir yazı hazırlıyorsunuz, o halde güzel bir kızla kaldığını da bilmeniz gerekir... Kızı yaşında genç ve güzel biri... Otelde herkes biliyor bunu.»

January bir an için sustu. Sonra, «Teşekkür ederim ama birazdan buraya gelmezseniz o güzel ve genç kızı bulamıyacaksınız. Lütfen... saat yediye beş var.»

— «Hemen geliyorum.»

On dakika sonra kapı vuruldu. January ilk bakışta ondan nefret etmişti. Uzun boylu, sarı saçlı, karga burunlu bir adamdı. Cildi bozuk; uzun sıska parmakları temiz, fakat kanı çekilmiş gibiydi. Dr. Simon'u tercih ederdi. Hiç değilse gülümseyerek, dostça karşılıyordu onu. Dr. Preston iğneyi hazırlarken January kolunu sıvadı. Tertemiz, yıkanmış paklanmış bir balığa benziyordu. İğneyi hazırlarken, January'ye bakmadan, «Pantolonunuzu indirip yan yatın,» dedi.

— «Damardan oluyordum bu iğneleri.»

Doktor şaşırmıştı, fakat hiç bir şey söylemeden lastik bir bantla kolunu sıkarak ilâç karışımını şırıngaya doldurdu. İğneyi soktuğu anda January acıyla yüzünü buruşturdu, yatağa düştü. Böyle bir iğne olmamıştı hiç. Başı dönüyor, hızla göğe doğru uçuyormuş gibi hissediyordu kendini. Kalbi çarpıyordu... boğazı kurumuştu... yükseliyor, yükseliyordu... sonra dipsiz bir çukura doğru düşüyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Bir an için çok korkmuştu, fakat az sonra sakin-

leşerek eski güzel duygular yeniden uyanmıştı içinde. «Borcum ne kadar?»

— «Hediyem olsun size.»

— «Ne dediniz?»

— «Tom Colt gibi bir adamı böylesine kendisine bağlayan bir genç kıza ufak bir hediye vermek istedim.»

— «Teşekkür ederim... çok teşekkür ederim...»

— «Burada ne kadar kalacaksınız?»

— «Bir hafta, Tom çok çalışıyor, gelecek hafta birkaç görüşme daha yapması gerek. Sonra San Francisco'da iki gün kalacak, oradan New York'a geçecek ve...»

— «Ve sonra karısına dönecek...»

January az daha bu tanımadığı adama Tom'la New York'ta bir kat tutacaklarını anlatacaktı. İğnelerin bir sakıncası da buydu, insan kendini öyle iyi hissediyordu ki, herkesle her şeyi konuşabileceğini sanıyordu... herkese güveniyordu.

— «Eve döneyim artık,» dedi January.

Doktor başını sallayarak, «Tom Colt gibi bir adamın bu kadar işin altından kalkabilmek için vitamin iğnelerinden vurdurması gerekir,» dedi.

January gülümsedi: «İhtiyacı yok, onun Jack Daniels şişeleri var.»

— «Hastam olan şarkıcının durumunu biliyor musunuz?»

January aynanın önüne giderek saçını taramağa koyuldu. Adamın tavrı onu rahatsız ediyordu ama bir gün ona ihtiyacı olabilir düşüncesiyle bir türlü başından savamıyordu.

— «Çok ünlü bir besteci de benim hastalarımdandır. Her gün bu iğnelerden olur. Televizyondan da çok kişi var iğnelere başlayan. Tom Colt'un çok yapılı ve erkekçe bir görünüşü var ama o yaşta bir adamın iğnelere başlaması gerek. Onun kadar çalışan bir adam çok yoruluyordur tabii... Kitap yazıyor, genç bir kızla sevişiyor.» Grimsi gözlerinde cinsel bir istek pırıltıları seziliyordu.

January onu kovabilirdi ama yapmacık bir gülümsemeyle, «Ona bahsederim,» dedi. «Şimdi giyinmem gerekiyor.»

Doktor çantasını toparlayıp çıktı. January onun uzaklaşmasını bekledi ve hemen arkasından Tom'un evine koştu. Tom dönmemişti. Kendini çok iyi hissediyordu. Dr. Preston'un yaptığı iğne kardeşinin-

kinden daha mükemmeldi. Bir bardak Jack Daniels hazırladı. Tom onu böyle içkisini yudumlarken bulursa çok memnun olacaktı. Fakat şişe neredeyse boşalmıştı. Oysa az önce yarısından çoğu doluydu.

Bara gidip bir şişe daha açtı. Tom geldi aklına ve onu düşünerek şişeyi dikip birkaç yudum içti. Öğürecek gibi oldu, fakat yuttu. Tekrar şişeyi dikti. Çok sarhoş olmuştu, bu gülünç geldi ona. Gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü... kontrol edemiyordu. Çok hafif hissediyordu kendini, uçacak gibi... Telefon çaldığında hâlâ gülüyordu.

Saate baktı. Sekizdi. Arayan herhalde Tom'du. Geciktiği için özür dileyerek açıklamalarda bulunacaktı. Ahizeye uzandı, sonra vazgeçti. Bütün gün beklemişti onu. Biraz merak etmesini istiyordu. Çok etkili olacaktı, biliyordu. Polo salonunda, otelde onu aratacaktı... Bir süre sonra kendi oraya çıkacaktı. Ahizeyi kaldırdı, santralı çevirerek, «Alo, ben January Wayne. Acaba arayan oldu mu?» dedi ve gülmeğe başladı. Her şey çok gülünç geliyordu ona.

Bir sessizlik oldu, santral memuru bir hat bağladı. Birden Mike'ın sesini duydu. «January...»

— «Mike!» diyerek tekrar ve daha çok gülmeğe başladı. Demek Mike'di arayan. Tom değil... Gülmeğe devam etti. Oysa gülünç hiç bir şey yoktu. Sadece kendini tutamıyordu. Susmak istiyordu artık...

— «January ne oluyor? Nedir seni böyle güldüren, söylesene.»

— «Hiç...» Gülmeğe devam ediyordu. «Hiç. Sadece iğne oldum, biraz da Jack Daniels içtim... Kendimi çok iyi hissediyorum çok!» Tekrar katıla katıla gülmeğe başladı.

— «Ne iğnesi?»

— «Vitamin. Çok müthiş bir iğne!» Artık susmuş, kendini bulutlar arasında uçuyormuş gibi hissediyordu.

— «January, iyi misin?«

— «Oh benim sevgili babacığım. Hiç bu kadar iyi olduğumu hatırlamıyorum. Hiç...»

— «Ne yapıyordun şu anda?»

— «Tom'u bekliyordum.»

— «Nasıl oldu da seni muhabir olarak dergiden böyle gönderdiler?»

Tekrar gülmeğe başladı. Mike çok ciddi ve sertti. January kadar mutlu olabilseydi o da! Herkes mutlu olsaydı! Babasının mutlu olmasını istiyordu. İnsanın böyle kendini hafif hissetmesi nasıl olu-

yor, o da bilmeliydi. O da hissetmeliydi bunu.

— «Mike, mutlu musun?» diye sordu.

— «Neden bahsediyorsun, January?»

— «Mutluluktan. Daha önemli hiç bir şey yok! Dee ile mutlu musun?»

— «Sen beni bırak şimdi. Ne yapıyorsun, onu söyle. Sözünü ettiğin iğneler nedir?»

— «Vitamin iğnesi işte! Müthiş bir şey! Mike, burada Florida'dakilerden daha güzel hurma ağaçları var. Beş numaralı sahil evi kendi evim gibi, görsen. Buraya geldiğin zamanlar hiç beş numaralı evde kaldın mı? Mutlaka kalmışsındır... Birbirinize çok benziyorsunuz. Plaza'da da bizim odayı tutmuştu.»

Mike sert bir dille, «Derhal Los Angeles'ten ayrılacaksın!» dedi.

— «Katiyen olmaz. Buradan New York'taki muhteşem taraçalı apartmanıma gideceğim...» Birden ne söylediğini unutuvermişti. «Ne dedim ben?»

— «Çok şey söyledin, January. Hoşçakal.»

— «Güle güle benim muhteşem babacığım... yakışıklı ve sevgili...» Fakat Mike telefonu kapamıştı.

Tom geldiğinde January çırılçıplak uzanmış yatıyordu. Saat dokuz olmuştu. Tom, bir an ona bakakaldı, sonra gülümseyerek, «İşte karşılama dediğin böyle olur!» dedi. January kollarını uzattı, Tom başını sallayarak, «Bitkinim,» diye karşılık verdi. «Çok yorucu bir yolculuk oldu.»

— «Yani bebekle oynamaktan mı yoruldun?»

Tom güldü. «Onu topu topu yirmi dakika görebildim. Dadısı bana kötü bir bakış fırlatarak çocuğu elimden aldı. Bir defa daha görmeğe gideceğim.»

— «Peki bütün gün ne yaptın?»

Ayağa kalkıp ceketini çıkarttı. «Kıskanç bir kadın gibi sorular soruyorsun, buna hakkın yok. Anlaşmamıza göre evliliğimin devam edeceğini açıkça ortaya koymuştum. Bugün de Nina Lou'nun evde verdiği yemekte ve kokteylde görevlerimi yerine getirdim. Yirmi dört saat süren bir partiydi kısacası... büyük yazara hoşgeldin demeğe gelen bir sürü insan.»

— «Senin bir başka yaşantın daha var, oysa benim bütün her şeyim sensin.»

Tom, yatağın ucuna oturdu. «Bak yavrum, benim için önemli olan sadece yazmaktır. Fakat sen bunun da üstüne çıktın. Dilediğin kadar benimle olabilirsin. Seni seviyorum, ancak hiç bir kadın benim bütün yaşantımı kapsayamaz. Şu sıralar yaptığım görüşmelerle geçen boş zamanım hariç. Şu sıralar sen en önemli yeri tutuyorsun. Ama yazmağa başladığım zaman ikinci planda kalmayı kabul edeceksin.»

— «Ama başka kadın olmayacak»

— «Başka kadın olmayacak, yemin ederim.»

January memnun, gülümsedi ve yataktan fırlayarak, «Bu şartları olduğu gibi kabul ediyorum, sen de bu gecelik benim şartlarımı kabul et.» Onu ayağa kaldırarak gömleğinin düğmelerini çözmeğe başladı. «Kocalık görevlerini yaptın, şimdi de geyşana karşı görevlerini yerine getirmeni bekliyorum.» Göğsünü okşayarak, elini sırtında gezdirmeğe başladı. Tom onun ellerini tuttu.

— «Yavrucuğum, yorgunum... ama istersen seni...»

— «Hayır. Bütün gece oturup konuşalım, birbirimize sarılıp öylece sabahı edelim.»

— «Peki ama önce sana yemek getirteyim.»

— «İstemem, sen varsın.»

— «Acaba neyle karnını doyuruyorsun, çok merak ediyorum,» diyerek Tom güldü. «Bilseydim ben de senin gibi yapardım.»

— «Vitaminle ayakta duruyorum, sen de denemelisin bunu.»

Güldü. «Genç olmak ne güzel şey! Hemen kendini toparlayabiliyor insan. Ben de senin yaşında olsaydım bunu yapabilirdim.» İçini çekti. «Yaşlanıyorum. Hiç kabul etmezdim bir gün bu duruma düşeceğimi. Hep çok güçlü ve genç kalacağımı sanırdım. Bol içki ve az uykuyla dayanabileceğimi düşünürdüm. Sağlığım sanki hep yerinde olacakmış gibi gelirdi. Ama yaşlılık gelip çattı bile.» Tekrar içini çekti. «Altmışa yaklaştığını düşünmek insana öyle korkunç geliyor ki.»

— «Yaşlı değilsin. Ben gerçekten vitaminlerle böyle dayanıklı olabiliyorum. İğne oluyorum, bak koluma...» Doktorun taktığı bantı çıkartarak iğne yerini gösterdi. Tom bunu görerek dehşetle, «January sen ne yapıyorsun?» diye atıldı.

— «Vitamin iğnesi.»

— «Kalçadan vurulur bu iğneler.»

— «Bir defasında ben de kalçamdan vurdurttum ama pek etkili olmadı. Bu damardan...»

— «Şimdi bana söyle bakayım, nerede yaptırdın bu iğneyi.»

— «Dr. Preston Alpert yaptı. Şimdi o da burada. New York'ta da ağabeyi var.»

— «Ne işe yarıyor bu iğneler?»

— «Dünyayı avucuna almış gibi hissediyor insan.»

— «Onu çağırsana,» diye Tom emretti.

Dr. Alpert'i polo salonunda buldular. On beş dakika sonra eve geldi. Tom'la karşılaşınca o kadar heyecanlanmıştı ki, iğneyi hazırlarken elleri titriyordu. January Tom'un bir sabahlığını giymiş, yatakta oturuyordu. Tom'un gömleği yoktu... beyaz spor pantolonuyla oturuyordu. Teni yanmıştı. Dr. Alpert iğne vururken yeşil bir çekirge gibi duruyordu yanında. Tom dikkatle doktoru süzdü. İğneyi batırırken January başını çevirdi. Tom acı duyduysa bile yüzünün ifadesi hiç değişmemişti. Doktorun işini bitirmesini sessizlikle bekledi. Koluna yapıştırdığı küçük banta bakarak elini cebine attı. «Borcum ne kadar?»

— «Yüz dolar.»

— «Yüz dolar mı?» diye January atıldı. «Ağabeyiniz sadece yirmibeş dolar alıyor.»

Dr. Alpert ona ters bir bakış fırlatarak, «Muayenehaneye gidiyorsunuz ya ondan,» dedi. «Beni eve çağırdığınız, üstelik saat çok geç.»

Tom parayı ona verdi. «Paranı al ve buralarda görünme. Bir daha karşıma çıkacak olursan şu çantada ne kadar ilâç şişesi varsa kırarım.»

Dr. Alpert şaşırmıştı. «İğneden memnun kalmadınız mı? Hiç bir şey hissetmiyor musunuz yoksa?»

— «Çok şey hissediyorum. Bir vitamin iğnesinin hissettireceğinden çok daha fazlasını hissediyorum üstelik bu ilâcın içinde uyarıcı bir şeyler var.»

Dr. Alpert kapıya doğru yürüdü. Tom arkasından giderek ceketinden yakaladı onu. «Unutma, bir daha January'ye yaklaştığını görmeyeyim, seni mahvederim.»

Dr. Alpert ceketini düzeltmeğe çalışarak, «Bay Colt...» dedi. «Bir

kan tahlili yapılsa herkesin kanında, A,E,C ve B vitaminlerinden fazla miktarda bulunurdu.»

— «Muhakkak ki iğnenin içinde vitamin de var ama bu gücü ancak uyarıcı verebilir.»

Dr. Alpert bir an önce dışarı çıkmak için kapıya doğru ilerledi. Tom, January'ye dönerek, «Ne kadar zamandır bu iğneleri yaptırıyorsun?» diye sordu.

— «Yok canım... şey... sadece bir iki defa vurdurttum... Linda söylemişti.» Sonra Keith'den söz etti ve pek çok ünlü kişinin bu iğnelerden vurdurttuğunu anlattı.

— «Bak yavrucuğum,» diyerek Tom onu kolları arasına aldı. «Şu anda sabaha kadar seninle sevişecek kadar güçlü hissediyorum kendimi. Kitabımı yazmağa otursam hiç masadan kalkmadan bitirirmişim gibi geliyor. Acapulco'da dağın en yüksek tepesine bir solukta çıkabilirim, Meksikalı eski dalgıçlar gibi suyun dibine dalabilirim. Müthiş bir güç veriyor insana. İkinci Dünya Savaşında muhabirdim. Benzeri haplar alırdım, biraz daha güçlü hissederdim kendimi. Sabah erken saatte havadan saldırıya geçen pilotlar avuç dolusu yutarlardı bunlardan. Belki de geri dönmeyeceklerini düşünerek geceyi uykusuz geçiriyorlardı. Uçuşa çıktıkları zaman neredeyse uçağa ihtiyaç duymadıklarını hissettiklerini söylerlerdi. Ben de şu anda aynı onlar gibi hissediyorum... Hiç vakit kaybetmeyelim, hadi!» Onu yatağa devirdiği gibi sevişmeğe başladılar.

Ertesi sabah Tom, iğnenin etkisi geçmiş gibi yorgun görünüyordu. January hâlâ enerji doluydu. Tom onu karşısına alıp bu iğnenin zararlarını anlatmağa çalıştı. «Bak, benim bünyem daha çabuk sarfetti bu enerjiyi. İçinde uyarıcı bir madde var, geçici olarak güç veriyor insana. Belki alışkanlık yapacak bir ilâç değil. Ama etkisi geçtikten sonra içkinin verdiği bitkinlikten daha kötü yapıyor insanı.»

— «Ama bana bir zararı olabilir mi?»

— «Sürekli olarak alırsan öldürebilir de. Nabız atışlarını hızlandırıyor, kalp atışları üç katına çıkıyor... Eğer rahatlamak ya da keyiflenmek istiyorsan içki iç. Zararı dokunacak kadar içmezsin nasıl olsa. Ben belki kendime zarar verecek kadar içiyorum ama artık yaşayacağımı yaşamışım, önemi yok. Şimdi bir daha bu iğnelerden yaptırmayacağına söz ver.»

— «Söz veriyorum.»

O gece odalarına yemek getirttiler. Yemek daha bitmeden Tom onu doğru yatağa attı. January gülerek:

— «Ama Tom, garson gelip bunları alacak daha...» diyecek oldu...

— «Gelsin. Yatak odasının kapısını kapatırız. Dünkü iğneden arta kalanlar da içkiyle tekrar etkilemeğe başladı. Herneyse, bu enerjimin boşa gitmesini istemiyorum.»

Kapının çaldığını duymadılar. Ne de yatak odasının kapısının açıldığını... Sonra herşey o kadar ani oldu ki, January olanları birbirine bağlayamadı. Işıkların yandığını, birinin Tom'u üzerinden çekmeğe uğraştığını hatırlıyordu. Sonra Tom'un çenesine korkunç bir yumruk indiğini gördü. Tom sendeledi ve ağzından kan boşandı. Sonra January'nin birden soluğu kesildi: Mike gelmişti!.. odanın ortasında durmuş, sıkılı yumruğuyla, ikisine bakıyordu...

— «Mike!» diyecek oldu. Boğazına birşeyler düğümlenmişti.

Tom toparlanıp onun üzerine yürüdü, fakat Mike yüzüne bir yumruk daha indirdi. Tom da ona bir yumruk savurdu. Mike çömelerek sıyırmıştı onun atağını. Tom, ona elini değdirmemişti. Mike çılgınca bir öfkeyle onun üzerine yürüdü. Art arda yüzüne yumruklar vurdu. January bağırmak istiyor, sesi çıkmıyordu. Mike tekrar yumruğunu savururken Tom doğruldu, o da vurmak istedi, fakat zamanı iyi ayarlayamamıştı. Yüzü kan içindeydi. Mike onun çenesine... karnına... tekrar çenesine... yüzüne yumruklar indirerek kıyasıya vuruyordu. January'nin düşünebileceğinden çok daha korkunç bir vahşetti bu. Gerçek değilmiş gibi donakalmış, onları seyrediyordu. İzleyemeyeceği kadar hızlı oluyordu herşey. Tom Mike'ın çılgınca saldırıları karşısında dayanamayıp, yıkılıyordu. Mike onu tekrar ayağa kaldırıp, tekrar vuruyordu. Sonunda January onun duvara yaslanıp ağzından kanlar süzülerek dişlerinin döküldüğünü gördü ve, «Bırak onu... Bırak!» diye babasının üzerine atıldı. «DUR!»

Mike onu bıraktı ve Tom duvarın dibine yığıldı. January onun yanına giderek babasına baktı. «Birşeyler yap... yardım et ona... Oh Allahım, bütün ön dişlerini kırmışsın!»

Mike onu ayağa kaldırdı. «Takmadır dişleri,» dedi. «Daha önce de çıkmıştır, merak etme.» Sonra birden onun çırılçıplak olduğunu

farkederek utançtan yüzü kıpkırmızı kesildi. Başını çevirerek, «Derhal giyin, dışardaki odada bekleyeceğim.»

— «O kadar basit mi sanıyorsun! Buraya gelip sevdiğim adamı yarı ölü bırakıp sonra da bana emirler veriyorsun! Kıskandın mı yoksa?» Yolunu keserek, «Öyle mi? Kıskandın mı? Ama ben yatak odana dalıp Dee'yi böyle pataklamadım. Palm Beach'e gelip nasıl gerekirse öyle davrandım, herşeye katlandım!»

— «Ayyaşın tekidir o!»

January'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. «Onu seviyorum. Anlamıyor musun? Seviyorum onu... O da beni seviyor.»

Mike onu iterek yürüdü. Saatine bakıp, «Hemen giyin, uçak bekliyor.»

— «Neden geldin buraya?» diye January hıçkırarak sordu.

— «Çünkü dün telefondaki konuşmandan kuşkulandım. Bir esrar partisinde filân gibiydin. Daha çabuk gelemedim, şimdi de geldiğime pişman oldum. Ama artık buradayım, kapatalım bu konuyu. Olanları unuturuz. Benimle Palm Beach'e gel.»

— «Asla!»

Mike tekrar saatine baktı. «Polo salonunda yarım saat bekleyeceğim seni. Gelmezsen gideceğim. Ama aklın varsa eşyalarını toplayıp ona da karısına dönmesini söylersin. Gelip alsın. Tam yarım saat beklerim, daha fazla değil.» Kapıyı vurup çıktı.

Bir an için January onun arkasından baktı. Tom banyoya kadar güçlükle gitmişti. Hemen Tom'a yardım etmek için davrandı, ıslak bir havluyla yaralarını temizledi. Üzerine bir sabahlık giyerek odaya kadar onun yürümesine yardım etti.

— «Tom... dişlerin...»

Gülmeğe çalıştı, fakat yüzünü acıyla buruşturdu. «Takmaydı, onun dediği gibi... Dişlerimi düzelttiririm ama galiba çenem kırıldı.»

— «Oh, Tom!»

— «Üzülme, daha önce de kırılmıştı... Babanın da sıkı yumrukları varmış.»

— «Tom çok özür dilerim.»

— «Ondan nefret ediyorum. Ama sanırım ben de kızımı bu durumda bulsaydım döverdim.»

— «Tom aklını mı kaçırdın?»

— «Hayır January. İçimde hep beni onun yerine koyduğuna dair

bir duygu vardı. Şimdi bunun doğru olduğuna inanıyorum. Giyin ve onun yanına dön.»

— «Tom seni seviyorum, ona da söyledim bunu.»

— «Karısı hakkında söylediklerin her şeyi açığa vuruyordu.»

— «Hangi söylediklerim?»

— «Önemli değil.»

January bir pantolonla bluz giydi. Tom ona bakarak, «Hoşçakal!» dedi.

— «Döneceğim.»

— «Dönecek misin?»

— «Evet ona burada kalacağımı söylemeğe gidiyorum.»

— «Yarım saate kadar görünmezsen bunu zaten anlayacak.»

— «Olsun, söylemem gerek.»

Tom onun elinden tuttu. «Beni dinle. Şu anda kararını vermelisin: Ya ben, ya da baban... ikimiz birden olmaz. Eğer oraya gidersen seçimini yapmış sayılırsın bence.»

— «Ama onunla sadece konuşacağım... böyle gitmesine göz yumamam. Hem onu bekletmeme gerek yok.»

— «Eğer şu kapıdan çıkarsan, bir daha geri dönemezsin.»

— «Ama Tom, onunla konuşmam gerek, anlamıyor musun?»

— «Beni sevdiğini söylüyorsun, tamam mı?» January içtenlikle başını salladı. Tom, «Öyleyse...» diye devam etti. «Bu adam damdan düşer gibi gelip beni sevdiğin için leşimi serdi. Şimdi sen kalkıp onunla aranı düzeltmeğe gidersen, on dakika bile olsa, beni çiğnemiş sayılırsın.»

— «Ama rastgele bir adam değil ki o... babam.»

— «Şu an için sadece beni döven bir adamdır... sen de bana ait bir insansın, sevgilimsin yani. Mike bu kuralları iyi bilir. Her ne sebepten olursa olsun, ona gidersen beni hiçe saymış olursun.» Saate baktı. «Yirmi dakikan daha var.»

January duraladı. Mike'ı barda oturmuş kendisini beklerken gözünün önüne getirdi. Sonra yatağa oturmuş olan Tom'un yaralarına baktı. Ağır ağır ona doğru yürüdü. Tom onu kolları arasına aldı ve hiç konuşmadan saatin sesini dinleyerek dakikaların geçip gitmesini beklediler...

Mike oradan çıkar çıkmaz erkekler tuvaletine giderek ellerini buz gibi suyla yıkadı. Parmaklarının oynak yerleri yer yer kanıyor-

du. Elleri şişmeğe başlamıştı. Canı acıyordu. Tom'un çenesinin ne halde olduğunu düşünemiyordu.

Polo salonuna giderek bara oturdu, bir viski ısmarladı. Saatine göz attı. On dakika geçmişti. January gelecekti. Tom'un yaralarıyla uğraşıyor olmalıydı. Onu böylesine dövmeyi aklına bile getirmemişti. Tom'un daha önce nasıl dövüştüğünü görmüştü. Kimse duramazdı karşısında. Bu yüzden sürekli olarak vurdu ona. Her an Tom'un bir tek yumruğuyla yere serileceğini bekliyordu. Bu bekleyiş onun daha da vahşice dövüşmesine sebep olmuştu. Belki bir an olsun düşünseydi, onunla dövüşmekten kaçınırdı. Ne var ki kızının üzerinde görür görmez aklı başından gitmiş, sonra da vurmağa devam etmişti.

Sadece elini biraz incitmekle sıyrılışına şaşıyordu. Ama Tom da dövüşecek durumda değildi. Onun January ile beraber oluşunu düşündükçe içi kalkıyordu. O kadar zarif ve güzel bir vücudu vardı ki... Tom gibi bir adam için fazlaca güzel ve tertemizdi.

Saatine baktı, on beş dakika olmuştu. January eşyalarını topluyor olmalıydı. Bir içki daha ısmarladı. Barmen ona acır gibi mi bakıyordu yoksa? Yok hayır, Mike'a öyle geliyordu. Onun kızı olduğunu bilmiyorlardı bile. Tek başına barda oturmaktan huzursuzdu. Ama az sonra January içeri girecek, Mike ona hiç bir şey söylemeden gülerek karşılayacaktı. Kendisi de zamanında pek çok yanlışlıklar yapmıştı. Ona öğüt verecek hali yoktu.

Yirmi dakika geçmişti. Neden gecikmişti? Ama önemli olan dönmesiydi. Bundan sonra her şey bambaşka olacaktı. Mayıs'ta onu Cannes Film Festivali'ne götürecekti. Palm Beach'e giderken yolda bunu etraflıca konuşup karara bağlayacaklardı. Mike ona şansının tekrar yüzüne gülmeğe başladığından bahsedecekti.

Yirmi beş dakika! Gelmeyecek miydi yoksa! Hayır... gelecekti. Kızıydı, ona aitti. Dee için neler söylemişti? Onu kıskanıyor muydu? Mike'ın Dee'yi sevmediğini biliyordu, kıskanması yersizdi. Mike, Tom'u kıskanmamıştı ki... Sadece kızının öyle bir adamla beraber oluşuna kızmıştı. Tom çok yaşlıydı... evliydi... ayyaşın tekiydi ve her çeşit kadınla düşüp kalkmıştı. Kızına elini sürmeğe bile hakkı yoktu.

Yarım saat dolmuştu. Mike inanmaz gözlerle saatine baktı. Sonra kapıya döndü. Beş dakika daha bekleyecekti. Üçüncü bir içki daha ısmarladı. Yarım saatte üç kadeh devirdiği hiç olmamıştı. Eli zonklamağa başlamıştı ama içine çöken acı daha korkunçtu. Janu-

ary'nin gelmeyeceğini anlamıştı. Ama içkisini bitirecekti. Hem birkaç dakika oyalanması için sebep olurdu.

On beş dakika geçti. Bir içki daha ısmarladı. Ona bir saat tanıyacaktı. Saçmaydı! Aslında kendine zaman veriyordu. Yerinden kıpırdamayacak haldeydi. Şaşkındı. Sevgili küçük January, Tom Colt'u tercih etmişti. Oysa kendisi için bütün dünyayı çiğneyeceğini zannederdi hep. Mike da aynı şeyi onun için yapardı. Hep böyle olmuştu zaten... evet hep böyle olmuştu. Ama Tom Colt Plaza'da aynı odayı, Beverly Hills'de beş numaralı evi tutmuştu, kitabı listelerde birinciydi. Evet, Tom Colt başarmış, kazanmıştı. Mike ise sadece Dee Milford Granger'ın kocasıydı.

January gelmemişti. Şimdilik Tom'a aitti. Bu ilişki sürdükçe Mike, January'ye eskisi gibi yakın olamıyacaktı. January onu affedecek miydi? Onu ayyaş Tom'u saydığı gibi sayabilecek miydi? Dişleri sökülene kadar dayak yiyen bir adamla kalabilmesi için onu sevmesi gerekirdi, ya da acıyor olması... Hayır, January acıdığı bir insanla beraber olamazdı. Mike'ın kızıydı. Mike kimseyle, acıdığı için beraber olmamıştı. January, Tom gibi bir adama saygı duyduğu için beraberdi onunla. Neden olmasın? Tom günün adamıydı. Erkek olarak da çok güçlüydü belki. Kızıyla beraberliklerini düşündüğü an yüzünü buruşturdu. Ama gerçekleri olduğu gibi kabul etmek için kendini zorladı. Tom her zaman kadınların büyülendiği bir erkekti. Hiç kuşkusuz, bu konuda başta gelirdi. January'ye gelince... kızıydı o... ama belki de sekse düşkündü... Bardağı öyle bir hırsla sıktı ki, kırdı. Elinin içi de kesilmişti. Garson koşarak yanına geldi. Mike, elini silerek önemsemez göründü... sadece bir kazaydı. Mendiliyle kesilen yeri sardı, bara yirmi dolar bırakarak otelden çıktı. Bir saat on beş dakika beklemişti.

Havaalaaına giderken düşünüyordu. Hiç bir kadın onu böylesine terketmemişti. January'nin bakışını hiç unutamayacaktı. Ona bir yabancıymış gibi gözlerini dikmişti...

Bir sigara yakıp daha iyimser bir şekilde düşünmeğe çalıştı. Her şeyden önce tekrardan onun saygısını kazanması gerekiyordu. Bunu başarabilirdi. Şansı dönmüştü artık. Golf, iskambil ve tavlada toplam olarak yüz otuz beş bin dolar kazanmıştı. Böyle devam ederse... Sigarasını söndürdü. Şansı devam etse de bu durumda hiç bir şey kazanamazdı. Yararlanmağa bakmalıydı. Eskiden de şansına güvenip

milyonlar kazanmıştı. Bu paraları January'nin adına biriktirmekle hiç bir faydasını göremiyecekti. January ondan nefret ediyordu, onun saygısını kazanması gerekiyordu. Bu paranın ne faydası vardı?

Havaalanına geldi, uçağına doğru yürüdü. Pilot, «Palm Beach'e mi dönüyoruz?» diye sordu.

— «Hayır, Las Vegas'a gideceğiz. Birkaç gün kalacağız orada.»

Güç bir uçuş oldu. Mike bir zamanlar her hafta sonu Las Vegas'a gittiği günleri düşündü. Dee ile evliliği yararlı olacaktı ona. Dünyayı vuracaktı. Cannes için yapacaktı bu vurgunu. Yine büyük oynuyordu... belki de hayatının en büyük oyununu oynuyordu bu defa. Ruleti kızı için döndürecekti.

22

January, yağmurun sesiyle uyandı. Yine mi yağmur yağıyordu? California'nın yağmuru da berbat olurdu. Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Gözlerini kapatıp tekrar uyumağa çalıştı. Üç gündür, durmaksızın yağıyordu. Dama vuran yağmur damlalarının tekdüze gürültüsünü; artık günlük yaşantısının bir parçası kabul etmişti. Tom'un daktilo gürültüsünü kabul ettiği gibi... Bir aydır California'daydı ama bir ömür boyu orada kalmış gibi geliyordu ona. Belki her gün aynı tekdüzelilik içinde geçtiği için böyle sıkıcı oluyordu. Güneş çıksa, hiç batmayacakmış gibiydi. Yağmur yağdığı zaman da hiç durmayacakmış gibi.

Ama yağmur yağdığı zaman küçücük evin içine hapsoluyordu. Tom henüz uyuyordu. Sabahın tam aydınlanmamış ışığında ona baktı. Sol gözünün altında hâlâ hafif bir morluk vardı. Onun eski gücünü ve sağlığını kazanması January'yi şaşırtıyordu. İki haftaya kalmadan yüzü iyileşmiş, dişleri üç günde yerine takılmıştı. Dişçinin yedek bir damak sakladığını söylemişti. Kırılan kaburga kemikleri acı veriyordu... ama Tom akıl yoluyla bunu yenmeğe çalışıyordu. Birkaç kaburga kemiğinin kırılmasından yakınacak değildi ya... çünkü pek çok meyhane kavgaları çıkarmıştı bugüne dek. «Burnu kırılır, çenesi düşerse, insan bundan yakınabilir,» diyordu. «Ama kazandığım dövüşlerdi bunlar.» Hem dinlenmesi için bir fırsat çıktığına memnundu. Kitabı bir film şirketine satılana kadar California'da kalmaları da iyi

olmuştu. Bu iş hallolur olmaz New York'a dönüp kutlayacaklardı.

Tom film şirketiyle anlaşmasını yapmış, ve bunu çoktan kutlamışlardı. Hâlâ California'da kalmalarında suçlu olan January idi.

Anlaşmayı imzaladığı gün, Tom'un sevinçten içi içine sığmıyordu. January'yi kucakladığı gibi odanın içinde döndürerek, «Beş yüz bin dolar ve kârdan yüzde yirmi beş! Bu ne demektir düşünebiliyor musun? En az bir milyon kazanabilirim bu işten!» demişti.

— «Kitabı değiştirmezlerse tabiî. Pek çok iyi kitabın filmini görmüşümdür, değiştirip berbat ediyorlar.»

— «İyi bir yazar ve ateşli bir yöneticinin eline düşsün diye dua ederiz. Bu gece Matteo'nun yerine gidip anlaşmayı kutlayalım önce. Yarın oğlumu görmeğe gideceğim. Öbür gün de New York'a hareket ederiz, apartmanın kontratını imzalarım, hemen yerleşiriz.»

— «Tom neden filmin senaryosunu sen yazmıyorsun?»

— «Ben senarist değilim, bunu daha önce söylemiştim sanırım.»

— «Neden?»

Tom omuz silkti, «İyi bir meslek değil.»

— «Bu fikir sende yıllar yılı yer etmiş. Oysa pek çok yazar, romanlarının senaryolarını kendileri yazıyor. Neil Simon hep kendi yazıyor bak. Üstelik kârdan yüzde yirmi beş alacak olduktan sonra herhalde filmin iyi para getirmesi için elinden geleni yapman gerekir.»

Tom bir an ona baktı. «Biliyor musun? Bunu hiç düşünmemiştim. Kârdan yüzde aldığım olmamıştı daha önce.»

Hemen telefonun başına geçti ve bu görüşmeler birkaç gün sürdü. O haftanın sonunda da Max Chase ile barda yeni anlaşmayı kutladılar. Tom önce elli bin dolar alacak, hazırladığı taslak beğenilirse esas senaryoyu yazmak için yüz elli bın dolar alacaktı.

— «Bu da apartmanın parasını çıkarır,» demişti. «Max, anlaşmayı yaptığın için senin şerefine ve beni bu işe zorladığı için January'nin şerefine içiyorum.»

— «Hangi apartman?» diye Max sordu.

— «Yeni bir tane satın alıyorum. Avukatım satın alma işlemleriyle uğraşıyor, ama karar verildi ve anlaşmaya varıldı. Haziran'da taşınırız sanıyorum. January dilediği gibi evi döşer, ben de orada yazmağa başlarım. Sonra esas senaryoyu yazmak için gelip buradakilerle görüşürüm.»

Max güldü. «Bence daha iyi bir imkân var elimizde. Anlaşmaya

birkaç madde daha koydurttum. Century film şirketi senaryoyu yazıp bitirene kadar bu evin kirasını ödeyecek ve altına bir araba verecek. Bir süre için New York'a gitmekten vazgeçin. Hem burada çalışman daha iyi olur, her an görüşebilirsin onlarla. Kimi yönetici seçeceklerini, hangi oyuncuları oynatacaklarını izlersin. Burada olursan her şeyi etraflıca tartışabilirsin, çünkü her şey olup bittikten sonra gazetelerden okuman kötü olur.»

Tom gülerek January'ye döndü. «Birkaç ay daha burada kalabilirsin, değil mi?»

January başını salladı. «Tabiî. Linda'ya telefon eder, işten ayrılacağımı söylerim.»

— «Saçmalama. Burada sana yapılacak pek çok iş verebilir, meşgul olursun.»

Gerçekten de Linda pek heyecanlanmıştı. «Doris Day, George C. Scott, Dean Martin ile görüşüp birer yazı hazırla. Barbara Stonwych ile de görüş. Ona televizyon programı hakkında ne düşündüğünü, eski ve yeni Hollywood'tan hangisini tercih ettiğini sor. Melina Mercouri de oradaymış duyduğuma göre. Onunla da görüşmeğe çalış. Malibu'ya yeni yerleşen kişilerin yaşantıları ve dedikodularından da bir şeyler yaz.»

Bütün bu işlerin altından kalkmak o kadar kolay değil. Bu artistlerin basın temsilcileriyle görüşmeğe çalıştı ve çoğunun tatile çıkmış olduklarını öğrendi. Bir süre uğraştıktan sonra vazgeçti. Tuhaf bir miskinlik çökmüştü üzerine. Son vurdurduğu iğnenin etkisi geçtikten sonra iki gün korkunç baş ağrıları ve mide bulantıları geçirmişti. Tom başında beklemiş, bu iki günü atlatması için ona destek olmuştu. Fakat bir türlü durumu düzelememişti. Sanki bir kolu ya da bacağı kesilmiş gibiydi. January, düşünüyordu. Dergiye karşı kayıtsızlığı da onunla ilgiliydi. Bütün çabası bir zamanlar Mike'in ilgisini üzerine çekmek içindi... onun tarafından beğenilmek, yaptığı işi onaylamasını beklemek... Artık imkânsızdı onunla her şeyin eski haline dönmesi. January kapıdan çıkarken onun kendine nasıl baktığını hiç unutmamıştı. Artık Tom için yaşıyordu... Mike onu terketmişti. Tom'du onu düşünen, seven.

İlk günler havuz başında güneşleniyor, roman okuyordu. Tom'un kitabı hâlâ listelerde birinciydi. January akşam üzeri güneş batana kadar, eve dönmemeğe çalışıyordu. Geceleri aralarında hiç bir

şey olmayışı içini kemiriyordu ama bunu da kafasından atmağa zorluyordu. İki hafta kadar Tom halsiz yattı. Kaburga kemiklerinin sızlaması uzun süre geçmemişti. Fakat esas nedeni Tom'un kendini yazmağa vermiş olmasıydı. January biliyordu bunu. Akşam eve döndüğünde çoğu kez içerki odaya geçmesini işaret eder, kendini işine vermişken kafası dağılmasın diye bir merhaba demekten bile kaçınırdı. Bazan televizyonun sesini çok açtığını söylerdi. Gece, yemeklerini odaya getirtiyorlar, Tom bütün gün boyunca yazdıklarını ona okuyordu.

Yağmur damlalarının dama vuruşunu dinlerken neden böyle umutsuzluğa kapıldığını düşünüyordu. Böyle olması gerekmez miydi? Tom'un yanında olmak; okuduklarını dinlemek, onunla çalışmak ona yardım etmek demekti. Ama eksik olan bir şey vardı. Uzanıp onun omuzuna dokundu. Tom uykusunda mırıldanarak öbür tarafa döndü. January gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Uykusunda bile onu reddediyordu. Nereden çıkarıyordu ona yardımcı olduğunu? Yardım ettiği yoktu. Tom'un yaşantısında yeri bile yoktu. İhtiyacı yoktu Tom'un ona. Yataktan kalktı, sessizce giyindi.

Kahvehaneye gidip bir çörek yiyerek kahve içti. İçerisi tıklım tıklımdı. Sabah sekizde Los Angeles halkı çoktan uyanmış ve yeni güne başlamış oluyordu anlaşılan. Kimisi resmî gazeteleri okuyordu. Kulağına çalınan konuşmaları dinledi; piyasanın durumundan, fiatlardan, yağmurdan dolayı tenis oynayamayacaklarından konuşuyorlardı. January, parasını ödedi ve yukarı bekleme salonuna çıkıp Tom'un arabasını istetti. Yağmur devam ediyor, arabalar gelip geçiyordu. California'nın güneşi yer yer görünüp kayboluyordu. Herkesin ağzında: 'Meşhur yağmurlar başladı.' Londra'dan plak doldurmağa gelen bir şarkıcıyla Dr. Alpert'in bir arabaya bindiklerini gördü. O da mı iğne vurdurtuyordu? Az sonra January'nin arabası da geldi. Sunset ve Santa Monica'ya doğru gitti. Sonra durup bomboş kumsalda şiddetle yağan yağmuru seyre daldı.

Tom, onun içinden geçenleri hissetmiş gibiydi. Eve döndüğünde işini bırakıp karşılıklı birer kadeh içki içmeyi teklif etti. Yazmağa başladığından beri içkiyi bırakmıştı ama büyük bir bardak doldurdu kendine. January'ye de içmesi için üsteledi. O akşam Bistro'ya yemeğe gittiler.

Tom içeri girer girmez rastladığı herkesle konuşmağa başladı.

Oradakilerin hepsini tanıyordu. Yemek bitmeden birkaç aktör ve yönetici masalarına gelmiş, konuşmağa dalmışlardı. Konu, Tom'un senaryosu ve filmde oynayacak oyunculardı. January kendini her zamankinden berbat hissetmeğe başladı.

Eve döndüklerinde Tom çok neşeliydi. Yattılar. Tom bir çaba gösterecek oldu, fakat hiç bir şey olmadı. January'yi memnun etmek için uğraştı, sonra onun uyuduğunu zannederek kalkıp oturma odasına geçti. January birkaç dakika ses çıkartmadan bekledi, sonra gizlice onu gözetledi. Tom gündüz yazdıklarını baştan okuyordu. January tekrar yattı. Sadece dört saat çalışıp günün geri kalan kısmını birlikte geçireceklerini söylememiş miydi? İlk zamanlar bir saatliğine olsun havuza geliyordu. Sonra yine daktilosunun başına dönüyordu. Acaba January'nin ne gibi bir yanlış davranışı olmuştu? Beraberliklerinin heyecanı neden sönmüştü?

Pazartesi yine yağmur yağdı. January televizyondaki operaları seyretmeyi denedi. Salı hâlâ yağmur yağıyordu. O günü de kitap okuyarak geçirmeğe çalıştı. Çarşamba günü California'nın meşhur yağmurları üzerine bir yazı hazırlamağa uğraştı, o da olmadı. Perşembe günü sabah güneşi görür görmez Tom daktilosunun başına otururken boynuna atılarak, «Benimle havuza gelsene... ya da bir yürüyüşe çıkalım... bir şeyler yapalım.»

Tom daktilo takılı duran kâğıttan gözlerini ayırmadan, «Neden tenis dersleri almıyorsun?» dedi.

— «Tom ben çok iyi tenis oynarım. Ders almağa ihtiyacım yok.»

— «O halde Max'a söyleyeyim sana birkaç oyun arkadaşı bulsun.»

— «Tom, ben California'da seninle beraber olabilmek için kaldım... tenis oynamak için değil.»

— «Benimle berabersin işte.»

— «Evet, ama sen benimle beraber değilsin.»

— «Ben bir yazarım.» Gözlerini kâğıttan ayırmadan konuşuyordu.

— «Sadece bir senaryo yazıyorsun, Savaş ve Barış (1) değil ya!»

— «Benim işim yazmaktır, biraz anlamağa çalış.»

---

(1) Tolstoy'un ünlü romanı Savaş ve Barış'dan sözediyor.

— «Babamın işi de sahneye oyun koymaktı ama pekâlâ sevdiği insana zamanını ayırabiliyordu.»

— «January, lütfen dışarı çıkıp kendini oyalamağa çalış. Otelin dükkânlarını dolaş, giyecek bir şeyler al. Masraflara geçiririz.»

— «Giyecek filân istemiyorum ben. Tom, saat daha sabahın on biri... yalnızım... boşlukta gibiyim... ne yapayım sen söyle.»

— «Başımdan çekil de ne yaparsan yap.»

— «New York'a dönüyorum,» dedi yavaşça.

Tom ona döndü. Yüzünde sert bir ifade vardı. «Neden? Onun ayaklarına kapanmak için mi?»

— «Hayır... aramızdaki güzel şeyleri kurtarmak için. İşime dönerim. Hiç değilse New York sokaklarında gezinirim... sokakta insanlar görürüm... köpeğiyle geçen kör bir adamla konuşurum... parka giderim, başından çekilip gitmiş olurum!»

Tom onu kolları arasına aldı. «Böyle birşey demek istemedim. Yalvarırım, sana ihtiyacım var. Bir yazarla yaşamadığın için bunu anlayamıyorsun, beraberliğimiz çok güzel. Bundan daha mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Daha iyi yazdığım bir kitap olmadı. Eğer gidersen seni mutlu edemediğimi düşüneceğim. Bunu yapma bana... üstelik sonuna geldiğim şu sıralar yapma bunu. Yakında her şey bitecek. Bu beraberliğimizden bir şey öğrendik; kitabımı yazmağa başladığım zaman beraber yaşayamıyacağız. Zaten beraber yaşamanın amacı da bu değil mi? Neyi yapabileceğimizi, neyi yapamıyacağımızı anlamış olduk. Ama biz yine de birbirimizi seviyoruz, bunu biliyoruz hiç değilse, öyle değil mi?»

— «Bilmiyorum, Tom. Gerçekten bilmiyorum. Kendimi boşlukta hissediyorum.»

Tom başını çevirdi. «Anlıyorum, bunun nedeni Mike değil mi?»

— «Tom, onu düşünmediğimi söylersem yalan olur. Bilinçaltı demek istiyorum yani... onu seviyordum. Kendimi bildim bileli sevdim onu. O gece hiç olmasaydı keşke. Artık kararımı verdim. Seninle kaldım... onu kaybettim.»

— «Neden onu kaybettiğini düşünüyorsun?»

— «Tom, yarın New York'a dönersem... seni kaybeder miyim?»

— «Evet,» dedi alçak bir sesle. «Çünkü neden gideceğini biliyorum.»

— «Mike'ın neden kaldığımı bildiğini hiç düşünmüyor musun?»

Tom düşünceli, başını salladı. «Çok bencilce davrandım. Bak, şu elimdeki iş ibitireyim, teslim edeyim. Sonra on günlüğüne San Francisco'ya gideriz. Çok tanıdığım var orada. Hepsini seveceksin. Bugünden itibaren de günde sadece dört saat çalışacağım, söz veriyorum.»

— «O halde ikiye kadar bekleyeyim seni, havuza birlikte gideriz. Saat henüz on bir.»

— «Canım yüzmek istemiyor. Sen git, belki sonra gelirim.»

Tom havuza gelmedi. Ertesi gün de akşam sekize kadar başını kaldırmadan çalıştı.

Pazar günü hava yine yağmurluydu.

Tom sabah oğlunu görmek üzere Malibu'ya gitti. Beşte döneceğini söylemişti. Akşam yemeğe dışarı çıkacaklardı. Belki sinemaya da gideceklerdi. Saat dokuzda telefon etti. January telefonun öbür ucundan; gülüşen, konuşan insanların seslerini ve müziği duyuyordu. Tom'un sesinden içmiş olduğunu anladı. «Bak yavrucuğum, geceyi burada geçirsem daha uygun olacak. Odana yemeğini getirt. Yarın görüşürüz,» diyerek telefonu kapadı.

January birkaç saniye telefonun başında öylece kaldı. Tom karısının evinde eğlenceli bir gece geçiriyordu. Ona dönmek için hiç bir heyecan duymuyordu. Öyle ya, yakınıp sızlanmaktan başka ne yapıyordu? O canlılığı kalmamıştı artık. Bir zamanlar ona erkekliğini hissettiren bir kadındı. Şimdi artık Tom'un denediği bile yoktu. January'nin ihtiyaç duyduğunu hissettiği zamanlar onu memnun etmeğe çalışıyordu hepsi o kadar. Acıdığı için, Linda olsaydı böyle yorumlardı muhakkak. Şimdi de geceyi Malibu'da geçirecek, ertesi gün gelecekti. Ama böyle devam ederse bir gün de hiç gelmeyecekti. Birden her şey çok çaresiz, umutsuz göründü ona. Tom'u kaybetmeğe razı olamazdı... İmkânsızdı bu! Başka nesi vardı? Eskisi gibi bir beraberlikleri olmalıydı.

Birkaç dakika sakin, oturdu. Sonra telefona uzandı ve Dr. Alpert'i aradı.

23

David, Kulüp 21'in barında, ayakta babasını bekliyordu. On dakika geç kalmıştı... babasının hiç yapmadığı bir şeydi bu. Duvar ke-

narında ayırttığı masaya bir gözattı. Salon doluyordu. Peter, önceden masa ayırtmadan gelen önemli müşterilerine yer bulmak için elindeki listeyi inceliyordu. Salonu ikiye ayıran bölmeye Walter bir masa koymuştu. Mario, üç güzel hanıma birer beyaz karanfil veriyordu. David içkisini bitirip babasını masada beklemeğe karar verdi. Pek çok kişinin dikkatini çekiyordu boş duran masa.

Babası geldiğinde, ikinci martiniyi bitirmek üzereydi. Yaşlı adam defalarca özür dileyerek bir içki ısmarladı. «Oh yarabbim, şu kadınlar ne olumsuz yaratıklar!»

David güldü. «Yine bir aşk mı yaşıyorsun yoksa?»

Babasının yüzü değişiverdi. «David, annene her zaman büyük bir saygı beslemişimdir. Fakat annen... hiç de normal bir insan değil! Yine de senin dediğin gibi bir aşk yaşamış sayılmam. Tabii zaman zaman geçici serüvenlerim oldu ama asla önemli bir ilişkim olmadı.»

— «Peki kimmiş bu olumsuz, geçici serüven?»

— «Yok öyle bir şey. Olumsuz olan annen. Onun yüzünden geciktim. Üç haftaya kadar Avrupa'ya gideceğiz. Altı yıldan sonra ilk defa yurtdışına çıkacağımız için pasaportlarımızın yenilenmesi gerekiyor. Bugün sabah on birden beri pasaport dairesinde olduğumuzu söylersem, inanır mısın? Ve annen hâlâ orada!»

— «O kadar kalabalık mıydı?»

Babası omuzunu silkerek, «Yok canım, turistler için ölü bir mevsim bu. Annen üçüncü defadır resim çektiriyor. Pasaportuna konacak resmin çirkin çıkmasını istemiyormuş. Gümrük memurlarıyla otel memurlarından başka kim görecek sanki o resmi?»

David güldü. «Güzellik o kadar önemliyse, yüzünü gerdirsin.»

— «Ne diye yüzünü gerdirecekmiş?»

— «Kendini tatmin etmek için... Bugün artık bütün kadınlar yaptırıyor bunu.»

— «Annen yaptırmaz. Dişçiye gitmekten korkar o. Ayrıca...» sustu. Salonda bir kaynaşma olmuştu. Herkes kapıya bakıyordu.

— «Heidi Lanz!» diye George Milford atıldı. «İşte en az on defa yüzünü gerdiren bir kadın! Neredeyse altmış yaşına geldi, hâlâ otuzunda gösteriyor.»

David, Avusturyalı aktrisi restoran sahipleriyle el sıkışırken seyretti. Yanında iki genç erkek vardı. Masasına doğru ilerlerken herke-

si selâmlıyordu. Olağanüstü güzel bir kadındı... Karla gibi değildi. Heidi sahnelerden çekilmemişti. Sinema piyasasında şansı ters dönünce Broadway'de bir müzikal oyuna girmişti. Televizyonda yıllık anlaşmalar yapıyordu.

George Milford, «Nasıl bu kadar bakımlı olabiliyor, anlamıyorum,» diye devam etti. «Geçen ay vücuduna yapışan elbisesiyle televizyonda gördün mü onu? Yirmi yaşında bir genç kızın vücudu var kadında!»

David başını salladı. «Karla ile seyrettik o programı. Karla onun bütün vücudunu saran bir korse giydiğinden emin.»

— «Karla, bilir herhalde.»

— «Neden?» diye David öfkeyle çıkıştı. «Karla'nın vücudu da çok güzeldir ama o çalışıyor... her gün...»

— «Sakin ol, oğlum. Karla'nın Heidi'yi yakından tanıdığı için onun korse kullanıp kullanmadığını bilir demek istedim. Bir zamanlar büyük aşk yaşamışlardı, biliyorsun.»

David'in rengi attı. İçkisinden bir yudum alarak, «Bunlar söylentiydi.»

— «Belki de. Ama dedikodu sütunlarında onlarla ilgili pek çok yazı okuduğumu hatırlıyorum. 1940'larda pantolonla gazetecilerden kaçarken resimleri çıkmıştı... o zamanlar kadınların pantolon giymeleri büyük cesaret isterdi doğrusu. Karla, şimdi de olduğu gibi gazetecilerden kaçardı zaten. O zamanlar yeni yeni adı duyuluyordu. Heidi de ünlü bir yıldızdı...

— «Karla büyük bir aşk yaşadığı bir erkekle az daha kaçıyordu,» diye David hatırlattı.

George Milford gözlerini Heidi'den ayıramıyordu. «Doğru Heidi'nin de evli ve şimdi torunları olduğunu unutmamak gerek. Ama hâlâ gencecik kızlarla beraber olduğu hakkında söylentiler dolaşıyor.»

— «Karla sadece erkeklerle ilişki kurar.»

— «Hâlâ devam ediyor musunuz?»

David başını salladı. «Hemen hemen her gece beraberiz.»

— «January hâlâ California'da mı?»

— «Merak etme, onu boş bırakmıyorum. Mektuplaşıyoruz.»

— «Artık bir karara varma zamanı geldi sanırım.»

— «Korkarım öyle,» diyerek David gözlerini bardağına dikti ve başını salladı. «Dee de geri döndüğüne göre tam zamanıdır. January

döner dönmez nişanımızı ilân edeceğiz. Hiç endişe etme, ona kendimi sevdirmek için büyük bir gayret sarfedeceğim. Daha fazla uzatamayacağım artık. California seyahati benim için büyük bir şanstı. Karla ile beraberliğimizin sonu geliyor, bu yüzden ona doyamıyorum.»

— «Evlilik her şeyin sonu değildir.»

— «Karla ile benim ilişkimin sonu olacak. January'yi evlenmeğe razı etmek için onunla uğraşmam gerekiyor. Karla, on beş günde bir görüşebileceğim bir kadın değil.» Derin bir iç çekti.

— «Evlilik her zaman şu veya bu şekilde bir fedakârlık gerektirir. Hadi birer kadeh içelim. İçki her zaman insanın ufkunu aydınlatır.»

David babasından ayrıldıktan sonra Bonwit mağazasına giderek kaç zamandır hayran hayran seyrettiği gömleği aldı. Altmış dolardı ama gri pantolonuna çok uyuyordu. O gece giyecekti yeni gömleğini. Karla televizyon programında 'Haftanın Filmi' yazısının altını çizmişti. Evde et hazırlıyordu. David'in evinde kalmasını istediği ender gecelerden biriydi. «Uzun bir film, yatakta seyrederiz, sonra da sevişiriz. Çok geç olacak, bende kalmana bu gecelik izin verebilirim.»

Pek gerek yoktu ama yine de traş oldu. Tenini yakmak için on dakika kadar lambanın altında oturdu. Palm Beach'de bu yanık teninin rengini olduğu gibi korumuştu. Yeni gömleğini gri pantolonuyla, sonra bir de lacivert pantolonuyla denedi. İlk kıyafeti üzerinde karar kılarak boynuna bir fular taktı. Kendine bir martini hazırladı. Karla sadece şarap içiyordu. David hâlâ onunla buluşmadan önce bir kadeh martini içmek gereğini duyuyordu.

Allah kahretsin! Karla'nın âşığıydı. Şu anda evde onun için salata yapıyordu... kendi eliyle, David için! Onu kolları arasına aldığı zaman yine onun için inleyecek, ona sımsıkı sarılacaktı!

David ne zaman alışacaktı? Ne zaman bu heyecanı yatışacaktı? Bir yıl sonra hâlâ böyle hissettiğine göre nasıl ondan ayrılıp January ile beraber olacaktı?

İmkânsızdı! Bunu düşünmek istemiyordu. Zaten January mektubunda yakında geleceğini belirten hiç bir şey yazmamıştı. Oraya gitmişken başka yazılar da hazırlamak isteğinden bahsediyordu. David saatine baktı. Daha yarım saat vakti vardı. Bir kadeh daha içe-

bilirdi. Bu defa bardağını sek votka doldurdu. Karla'dan ayrılacağını düşünmek bile onu kahrediyordu.

İçkisini ağır ağır yudumladı. Votka içini ısıtmıştı. Biraz sarhoş oluyordu. Ama önemi yoktu. Karla ile buluşacağı zaman içkili olunca rahat hissediyordu kendini. Bardağı bitirdiğinde kendini daha da iyi hissetmeğe başladı. Belki babası haklıydı. January ile evlenmekle her şeyin bitmesi gerekmezdi. Karla'ya durumu anlatır, on milyon liralık mirastan bile söz edebilirdi. Hayır, onu aşağılık bir insan olarak görmesini istemiyordu. Ona durumu nasıl anlatıp beklemesini söyleyecekti? Hiç bir şekilde söyleyemezdi bunu. İçine ağırlık çöktü. Ama gülünçtü bu haliyle. January üç bin mil uzaktaydı. Belki bir ay, belki daha uzun bir süre orada kalabilirdi. Bu uzun süre içinde David hep Karla ile beraber olacaktı. Bir dahaki ayı... hatta bir dahaki haftayı bile düşünmek istemiyordu. Günü gününe tadını çıkaracaktı onunla beraberliğinin. Bu gece de Karla'yı görecek, onunla birlikte kalacaktı.

Telefonun zilliyle irkildi. Yerinden sıçrayarak ikinci çalışında ahizeyi kaldırdı.

— «David, seni evde bulduğuma çok sevindim,» diyen Karla'nın boğuk sesi duyuldu.

David neşeyle, «Şimdi çıkıyordum,» dedi.

— «Bu gece gelemeyeceğini söyleyecektim.»

— «Neden?»

— «Bir... bir arkadaşım geldi, hiç beklemiyordum.»

— «Anlamıyorum.» David ilk defa Karla'nın randevularından vazgeçişini kabul edememişti. «Nasıl olur? Sözleşmiştik, Karla.»

— «David...» Karla'nın sesi yalvarırcasına yumuşaktı. «Bu gece görüşemeyeceğimiz için ben de çok üzgünüm fakat çok eski bir arkadaşım... Avrupa'dan geldi... hiç beklemiyordum... İş için görüşecekmiş, mutlaka onunla beraber olmam gerek.»

— «Jeremy Haskins mi? Hani bana bahsetmiştin?»

— «Evet, eski bir dostum.»

— «Görüşmeniz çok uzun sürmez değil mi? Belki geç saatte gelebilirim.»

— «Olmaz David, kendimi yorgun hissederim.»

— «Belki hissetmezsin. Seni arayayım Karla, telefon numaranı ver.»

— «David telefonu kapamam gerek.»

— «Karla! Telefon numaranı ver diyordum!»

Karşı taraftan telefon kapandı. Bir an için David paniğe kapıldı. Çok ileri gitmiş, onu kızdırmıştı. Yarın belki de aramazdı. Belki de bir daha hiç aramazdı! Kendini toparlamağa çalıştı. Böyle düşünmesi için bir sebep yoktu. Ertesi gün onu arayacak, birlikte, bu gece olanlara güleceklerdi. Büyük bir bardağa votka doldurup içine birkaç damla vermut koydu. Bir kadeh daha içerse sarhoş olacaktı. Kendini tutması için bir sebep yoktu! Yüzü, lambanın altında tutulmaktan yanmağa başlamıştı. Aynaya baktı. Gömleği çok güzeldi, yüzü biraz daha yanıktı. Böylesine yakışıklı bir günü olmamıştı. Ve yaşlı bir adam yüzünden gece berbat olmuştu.

İçkisini bitirip bir tane daha doldurdu. Kime telefon edebilirdi, saat daha altı buçuktu. Ama Karla ile beraber olmak istiyordu, başka kimseyle değil. Sarhoştu, biliyordu. Bir bardak daha doldurdu: bu defa sek votka... Karanlıkta oturdu, ağır ağır içkisini bitirdi. Yeni gömleğini giymişti, üstelik yüzünün rengi de tunç gibiydi. Fakat gidecek yeri yoktu. Karla'nın evinin dışında gitmeyi istediği bir yer yoktu daha doğrusu.

Yarını vardı bu işin. Gömleğini çıkarıp yarın geceye saklamalıydı. Ama bir daha bu gömleği giymeyecekti, uğursuz gelmişti.

Bir sigara yakıp düşünmeğe başladı. Korkunç bir şey yoktu ortada. Telefon numarasını istemiş, üstelemişti. Karla da telefonu kapamıştı. Kavga etmemişlerdi ya! Ertesi gün her şey düzelecekti. Jeremy yaşlı bir adamdı. Karla onunla nasıl tanıştığını, işlerini hep onun idare ettiğini anlatmıştı. Sığınakta tanışmışlardı. Üstelik Karla hayatından pek söz etmezdi. Sadece birkaç olaydan bahsetmişti ona. Jeremy o zamanlar orta yaşlı bir adammış. Karla'nın en eski dostuydu. «Jeremy çok iyi, çok içten bir insandır,» dediğini hatırlıyordu. «Bir gün tanışmanızı isterim.»

David bardağını masaya koydu. Karla'nın «bir gün tanışmanızı isterim,» diyen sesi kulaklarındaydı. O halde neden bu gece söylememişti bunu? Üçü mutfakta yemek yiyemez miydi sanki? David'in gelmemesi için ne sebep vardı. Jeremy ile ertesi gün de iş durumu hakkında görüşürlerdi...

Tabiî bu gece beraber olduğu kimse Jeremy ise... Bu düşünceyle midesine bir sancı girdi sanki. Ama Karla'nın hayatında başka

bir erkek yoktu! Onu hemen hemen her gece görüyordu. Görüşmediği geceler Karla yorgun oluyordu zaten. Genellikle ona telefon edip hangi kanalı seyrettiğini söylerdi. Hayır, başka bir erkek olamazdı hayatında.

Birden Heidi Lanz'ın Kulüp 21'den içeri girişi gözünün önünde canlandı. Güzel Heidi! Aşağılık Heidi! O da New York'a henüz gelmişti.

Olamazdı! David bir içki daha doldurdu. Sonra kendi kendine kadehini kaldırdı. David Milford: Yüzünü gerdirmiş elli iki yaşında bir kadına âşık budala! Ona telefon numarasını bile vermeyen bir kadına.

Ne var ki rastgele bir kadın değildi o, Karla'ydı! Şu anda Jeremy Haskins ile beraberdi. David de sarhoş olmuş, çılgınca şeyler getiriyordu aklına...

Allah kahretsin! Keşke Heidi'yi görmeseydi! Babası da kafasına neden sokmuştu bunları? Karla hakkında pek çok söylenti kulağına gelmişti, ama İngiliz erkeklerinin böyle ilişkileri olduğu gibi, Avrupalı kadınların da geçmişlerinde benzeri ilişkiler olduğu bir gerçekti. Karla bir kadını sevemezdi. David'e sarıldığı gibi bir kadına sarılamazdı. Hayır! Karla, Jeremy ile beraberdi.

David artık evde oturamıyacağını hissediyordu. Kendini dışarı attı ve Park Meydanı boyunca yürümeğe başladı. Temiz hava iyi gelmişti. Lexington'a doğru yürüdü. Karla'nın evine doğru gidiyordu, farkındaydı. Neden gidemiyecekti? Neden? Kapıdan girecek, kapıcıyı Karla'nın onu beklediğini düşünerek onu selâmlayacaktı. Asansörcü de. Zili çalacak, Karla'nın evinde gerçekten Jeremy varsa ondan özür dileyecekti. Doğum günü olduğunu söyleyecekti. Evet, bu iyi bir bahaneydi. Bir an için bile olsa onu görmeğe geldiğini söyleyecekti. Karla kalmasını söylese bile dönüp gidecekti. Evet, Karla onu çok iyi karşılasa bile kalmayacaktı. Sadece doğum günü olduğu için bir kadeh içmeğe geldiğini söyleyecekti. Yoksa gözüne uyku girmeyecekti.

Karla'nın evine yaklaştığında bütün cesareti kırılmıştı. Birinci Meydana saptı, bir bara girdi. Bir duble votka ısmarladı. Biraz cesaretlenmişti. Heyecanlanacak bir şey yoktu. Kendi kendine büyütüyordu. Karla onu görünce gülerek karşılayacak, çok yakışıklı bulacak, bu davranışından çok hoşlanacaktı. Yola çıktı. Kapıcı onu se-

lâmladığında yüreğine su serpildi. Asansörcü on beşinci kata çıkarken günün olaylarından söz ederek onunla konuştu.

Koridordan yürüdü. Asansör kapısı kapanana kadar bekledi. Daire kapısı önüne gelince bir an duraladı. İçerden bir ses gelmiyordu. Televizyon sesi de duyulmuyordu. Duraladı. Henüz geç sayılmazdı, dönüp gidebilir, Karla da onun gelmiş olduğunu hiç bir zaman öğrenemezdi. Asansöre doğru yürüdü. Fakat asansör memuru ne düşünecekti? Ya kapıcı? Karla'nın evde olduğunu biliyorlardı.

Tekrar kapının önüne geldi, zile bastı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Zili çaldı, az sonra onun ayak seslerini duydu. Dikkatle kapıyı araladı, kapının zinciri takılı duruyordu. David'i görünce griye çalan gözleri öfkeyle koyuldu.

— «Ne istiyorsun?» diye soğuk bir sesle karşıladı onu.

David olanlara inanamıyordu. Onu her zaman kapıyı ardına kadar açarak karşılayan Karla zinciri açmadan kapının aralığından ona bir yabancı gibi bakıyordu.

— «Doğum günüm.» Sesi önceden tasarladığı gibi rahat ve neşeli çıkmamıştı.

— «Git buradan.»

Ayağını kapının aralığına koyarak, «Doğum günüm bugün.» dedi. «Jeremy ve senle sadece bir kadeh içki içmeğe geldim.»

— «Git buradan dedim sana.»

— «Gitmeyeceğim.» Gülümsemeğe çalıştı, fakat korkuyordu. Karla gerçekten kızmıştı. Bu durumda hiç bir çıkar yol kalmamıştı artık. David içeri girip onu ne kadar sevdiğini söylemeliydi... Ona telefon bile edemeden yapamıyacağını anlatmalıydı.

— «Gitmezsen, yardım istemek zorunda kalacağım.»

Her şeyi mahvetmişti! «Karla bağışla beni... özür dilerim,» diyerek geriledi. Karla hemen kapıyı kapattı.

David inanmaz gözlerle bakakalmıştı. Karla bunu nasıl yapabilmişti? Aşağılık fahişe! Tabii içerde Jeremy yoktu. Heidi Lanz ile beraberdi belki de. Tekrar zili çaldı, kapıyı tekmelemeğe başladı. «Aç kapıyı!» diye bağırdı. «Aç ve içerde Jeremy olduğunu ispat et! Doğruyu söylediğini görürsem hemen gideceğim.»

Birkaç saniye bekledi. Başka bir dairenin kapısı açılmış, biri kafasını uzatmıştı. David yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. Az sonra kapı kapandı. Tekrar zili çaldı. «Aç diyorum! Aç!» Kapıyı

tekmeledi. Sonra cebinden bir kibrit çöpü çıkartıp zile taktı. «Burada bekleyeceğim, gerekirse bütün gece adımımı atmayacağım. Ve içerden kimin çıktığını göreceğim!» Kapıya bir tekme daha attı. Artık davranışlarının çığırından çıktığının farkındaydı, fakat kendini kontrol edemiyordu. Birkaç kapının açılıp kapandığını duydu.

Sonra asansörün kapısı açıldı. Ve David iki çift elin omuzlarına yapıştığını hissetti. Debelenip kurtardı kendini. Kapıcı ile asansörcü onu Karla'nın kapısının önünden uzaklaştırmağa çalışıyorlardı. Ona az önce gülümseyen eski dostları —bahşişleri sessizce alan kapıcı ve onunla sohbet eden asansör memuru— koridordan sürükleye sürükleye onu götürmeğe çalışıyorlardı.

— «Çekin ellerinizi üzerimden,» diye bağırdı. «Bayan Karla zili duymadı, beni bekliyordu bu akşam.»

Kapıcı, «Sakin olun,» dedi. «Aşağı telefon edip rahatsız edildiğini söyledi.»

David inanamamıştı. Karla onu attırıyordu! Onu sımsıkı kavramış olan kapıcıyla asansörcüye baktı, sonra kapıya dönerek bir tekme daha savurdu. «Seni aşağılık fahişe! Çift taraflı çalışan aşağılık fahişe! İçerde kim olduğunu bilmiyorum znnediyorsun, değil mi? Heidi var! Heidi Lanz! Jeremy değil... Heidi Lanz!»

Kapılar açıldı. Diğer kattakiler şaşkınlıkla bakmağa başladılar. Bir zamanlar onu Karla gibi bir kadınla beraber olduğu için gıptyla bakan apartman sakinleri şimdi David'in sürüklene sürüklene götürülüşünü seyrediyorlardı. Tekmeler atıyor, bağırıyordu. Yeni gömleğinin yırtıldığını farketti. Karla onu kovduruyordu! Kovduruyordu onu! Olamazdı, bu bir kâbustu!

Sonra onu asansöre attılar. Kapıcı, «Dinle oğul,» dedi. «Bu gece içkiyi biraz fazla kaçırmışsın. Seni bir taksiye bindirelim, evine dön. Yarın ona bir buket çiçek gönderirsin her şey düzelir.»

David kendini adamın kollarından kurtardı ve asansörden indi. Düzgün yürümeğe çalışıyordu. «Yarını olmayacak artık» dedi. «O sevici karıya çiçek filân göndermeyeceğim. Beni taksiye bindirmenize gerek yok. Yardım etmenizi istemiyorum. Bir daha bu binanın kapısından içeri adım atmayacağım!» Sonra on beşinci katın penceresine doğru, «Senden nefret ediyorum, pis fahişe...» diye söylendi ve sendeleyerek yoluna devam etti.

Karla, David gözden kaybolana kadar pencereden onu izledi.

Sonra banyoya giderek kapıyı vurdu. Yüzü gerilmiş, bembeyaz kesilmişti. «Tamam Dee, dışarı çıkabilirsin. David'in artık bizi rahatsız edebileceğini sanmam.»

24

Dee köpüklü banyonun içinde keyifle gerindi. Pikapta Frank Sinatra'nın eski şarkıları çalıyordu. Çok güzeldi bu şarkılar. Her şey çok güzeldi. New York'ta mayıs ayı çok güzel olurdu. Nisan da çok güzel geçmişti. Karla ile beraber oldukları zaman her şey çok güzeldi. Palm Beach'te geçirdiği bu kış, en uzun ayrılık devreleri olmuştu. Beş upuzun ay! Korkunçtu! Zaman zaman telefona sarılıp ona yalvarmamak için kendisini güçlükle tutmuştu. Belki de bir defa olsun deneseydi Karla Palm Beach'e gelecekti. Çünkü New York'a döndüğünde onu heyecanla karşılamıştı.

David'in kapıyı tekmelediği korkunç bir gece geçirmişlerdi. Dee, onun böylesine kendini kaybedeceğini hiç düşünemiyordu ama o gece çok içkiliydi. Korkudan banyoya kaçmış, konuşmaları pek duyamamıştı. Fakat Karla ile David'in ilişkisinin o gece sona erdiği bir gerçekti. David artık Karla'yı bale gösterilerine ya da sanat filmlerine götüren yumuşak başlı küçük sevgilisi değildi.

Tuhaf olan David'in bu olay üzerine pek üzgün görünmeyişiydi. Gazetelerde Alman modelle gezdiği hakkında yazılar çıkıyor, kendisi de sık sık January'den sözediyordu.

Paskalyada January Palm Beach'e gelemediği için üzülmüştü. Tabiî Tom Colt ile ilgili bir yazı hazırlamak oldukça önemli bir görevdi. January uzun bir süredir California'daydı. Dee, Tom ile onun arasında birşeyler olup olmadığını düşündü. Gülünçtü! Tom evliydi ve January için modası geçmiş bir erkekti. Mike kızının aldığı bu önemli görevi duyunca hiç de gereken tepkiyi göstermemişti. California'ya gidip onu görmek istemiş, bir hafta kadar orada kalmıştı. Döndüğünde memnun görünüyordu. Dee artık vasiyetnamesini değiştirmenin zamanı geldiğini düşünüyordu. David'in Karla ile arası bozulduğuna göre January ile evlenip evlenmemesi onun için önemli değildi.

Banyodan çıkar çıkmaz George Milford a telefon etti. «Dee, tam yola çıkıyorduk... Aradığına çok memnun oldum.»

— «George vasiyetnamemi değiştirmek istiyorum.»

— «Peki, Dee. Acele mi?»

— «Hayır ama yarın akşamüzeri buluşalım istersen.»

— «Acele olup olmadığını bu yüzden sordum. Margaret ile yarın Paris'e hareket ediyoruz. Kızkardeşinin kızı evleniyor, biz de uzun süredir bir tatil yapamamıştık. Bu bahaneyle bir Avrupa seyahatine çıkmayı düşündük. Gemiyle gidiyoruz... bir ay sürecek. Yarın hareket ediyoruz.»

— «Oh...» diye mırıldanarak Dee düşünceli, dudağını ısırdı.

— «Eğer çok aceleyse şimdi burada seni beklerim. Saat beş buçuk. Bu gece birkaç saat oturup çalışırım, önemi yok... Tabiî sen de bu gece serbestsen. Durumu görüşürüz, ben not alırım, sabaha daktilo ederim sen de onda gelir tanıklarınla noterde imzalarsın.»

Karla altı buçukta bekliyordu onu. George ile buluşursa işleri uzun sürecekti. «Yok George, o kadar acele değil. Sen dönene kadar bekleyebilirim. Size iyi yolculuklar, Margaret'i öperim.»

Telefonu kapatıp giyinmeğe başladı. Mike, Friars Kulüpteydi. Dee ona eski okul arkadaşlarıyla buluşacağını söylemişti. Friars Kulüpte yemeğini yiyip oyun oynaması için ona ısrar etmişti. «Gitmem gerek. Her yıl yaparız bu toplantıyı. Yirmi kişi kadar toplanır, Miss Briarly'deki günlerimizi anarız. Benden önce dönersen, yat uyu. Beni bekleme.»

Evlilik onu sıkıyordu. Karla ile beraber olduktan sonra Mike'la beraberliği ona işkence gibi geliyordu. Palm Beach'den döndüğünden bu yana Dee ne zaman Karla'yı arayıp vakti olduğunu söylediyse, Karla sevinçle karşılamıştı. Son zamanlarda eskiden olduğu gibi bahaneler öne sürmüyordu hiç. («Oh, Dee yemeğe birini davet ettim...») Karla'nın bahaneleri hep çok sağlam olurdu. Ayrıntılı açıklamalar yapardı... ama bu yalanlar Dee'yi endişelendirecek kadar sıklaşmıştı bir sıralar, Palm Beach'den döndüğünden beri henüz bir tek bahane öne sürmemişti. Her defasında, «Çok sevindim!...», «Seni heyecanla bekleyeceğim!» ya da «Boris'lere yemeğe davetliyim ama onlara bir işim çıktığını söylerim,» diye onu sevinçle karşılıyordu.

Dee istese gündüzleri Karla ile beraber olabilirdi. Ama bütün gün ona ayak uydurması gerekirdi. Ne var ki, onunla dersaneye

gidip bale çalışmalarını izlemek ve peşine takılıp dolaşmak Dee'nin hiç hoşuna gitmiyordu. İlk yıllarda Karla'nın onunla görüşmeyi kabul etmesi çok önemli olduğundan Dee bütün gün onun peşindeydi. Bunca yıldır hâlâ her karşılaştıklarında tuhaf bir heyecan duyuyordu. Yine de beraberlikleri sağlam bir şekilde yürümeğe başladıktan sonra Dee onun peşine takılmakla kendini küçük düşürdüğüne inanarak vazgeçmişti. Yağmurda, karda onunla yürüyüşe de çıkmıyordu. Zaten soğukta gözleri sulanır, burnu akmağa başlardı. Karla ise banyodan çıkıp saçını havluyla kurular ve yine de çok güzel görünürdü. Dee her gün saçlarını berbere taratmazsa korkunç bir hal alırdı.

En iyisi Karla ile boy ölçüşebilmek için onu akşam saatlerinde evinde ziyaret etmekti. Kırkını geçmiş hiç bir kadın gündüz gözüyle kusursuz olamazdı. Dee her şeyi denemişti... nasıl makyaj yaparsa yapsın aşırı pembemsi, aşırı turuncu, ya da aşırı soluk olurdu yüzü. Ama geceleri fevkalâde güzel görünürdü. Özellikle bir şöminenin ateşi yüzüne vurur, ya da Karla ile mum ışığında yemek yerse... Onunla mutfakta yemek yememek için kesin bir şekilde anlaşmıştı. Hiç bir romantik yanı olmadığı gibi o ışık altında Dee korkunç görünüyordu. Karla'nın yüzü her zaman renkliydi. Makyaj yapmasına gerek yoktu. Karla, Karla'ydı işte! Bir eşi daha yoktu. Sekiz yıl süren beraberliklerinden sonra Karla'nın hâlâ ona ait olması inanılır gibi değildi. Karla ondan başka kimseye ait olmayacaktı. Birlikte çalıştıklarını ve çok yakın bir dostu olduğunu söyiediği Jeremy Haskins'e bile... Karla onunla sevişmeyi denemiş olduklarını açıkça anlatmaktan sakınmamıştı. Dee, 1966 yılında Amerika'ya geldiği zaman Jeremy ile tanışmıştı. Çökmüş omuzlarını, bembeyaz saçlarını görünce öylesine içi rahat etmişti ki onun şerefine bir de parti vermişti. Her yıl ona noelde bir hediye gönderirdi.

Çek defterini çıkararak on bin dolarlık bir çek imzaladı. Karla'ya hediyeler alarak ona sürpriz yapmaktan vazgeçmişti. Hiç mücevher takmazdı. Hediye ettiği samur kürkü yağmurluk gibi üzerine geçiriveriyor, her yere giyiyordu. Yürüyüşe onunla çıkar, karda onu giyer, dershaneye onunla giderdi. Bu hediyelerin yerine para vermeğe başladıktan sonra Karla'nın yüzü gülmüştü. Dee onu anlamıyordu. Karla'nın çok parası vardı. Yıllarca yaptığı filmlerden dünyanın parasını kazanmıştı. Son zamanlarda fazla masrafı da yoktu. Sadece evinin

vergisi ve günlük masrafları... Görünüşü muazzam bir apartmanda oturuyordu. Bir dekoratörün elinde çok iyi döşenebilecek bir kattı. Tabiî çok temizdi. Tablolar da vardı: bir Monet, iki Raoul Dufy, bir Vlaminck, birkaç tane de Daumier'in kara kalem resimleri vardı. Hepsi hediyeydi. Dee'ye, «Sadece üç odasını kullandıktan sonra on odalı, çift katlı bir evde oturmanın ne anlamı var?» derdi. Tablolara bakıp omuzunu silkerek, «Hediye...» derdi. «Şu tablo şimdi iki misli fiatına satılır.» Dee onun bazı garip yanlarını derinlemesine düşünmekten de vazgeçmişti artık. Dee'ye verdiği noel hediyeleri hep garip şeylerdi. Üzerinde 'New York Hatırası' yazılı kulplu bir bira bardağı, bir gecelik, noel ağacı için Polonya işi bir süs eşyası. Dee savaş yıllarının etkisi altında bünyesinin biraz garip bir şekilde geliştiği sonucuna varmıştı. Savaş yıllarında göç eden çoğu kimseler böyleydi.

Altıyı çeyrek gece Dee evden çıktı. Şoförü gönderip bir taksi çağırdı. Şehrin trafiğinde güç belâ yol alırken çok mutluydu. Hiç bir şey onun keyfini kaçıracak gibi değildi. Bahardı, çok güzel bir geceydi ve az sonra Karla'yı görecekti. Zamanı durdurabilseydi keşke. Geceyi sonsuz kılabilseydi. Trafik lambalarının ışıklarıyla kendi kendine bir oyun yaptı. Kırmızı ışığa gelip durduklarında saymağa başlıyordu. Bir, sonra harfleri B-İ-R diye sıralıyor, iki... İ-K-İ... üç Ü-Ç... İşte Karla ile daha saydığı kadar ay beraber olacaklardı. İkinci meydana geldiklerinde on altıya gelmişti... Sonra otuz beşe kadar çıktı. Kaşları çatıldı. Bu sadece üç yıl ediyordu. Oyun hoşuna gitmemişti. Hiç ayrılmayacaklardı onlar. Karla'nın onu terketmeyeceğine bir inanabilseydi, Mike ile hiç evlenmezdi. Birbirlerine en yakın oldukları anlarda bile Dee onun kimseye ait bir insan olamayacağını hissediyordu. Eğer Dee kendini ona adasaydı hemen Mike'den ayrılırdı. Hayır, Mike onun emniyet süpabıydı... ona destek oluyordu. Ama Mike da ayrı bir problemdi. Ona uydurduğu dolambaçlı yalanlarla güç bela sokağa çıkıyordu. Temmuzda Karla'ya Marbella'ya gelmesi için üsteleyecekti. Daha mayısın başındaydılar. New York'a altı haftalık güç bir devre girecekti daha. Mike ile Cannes Film Festivali için aynı derece sevindiğini göstermekle çok akıllıca davranmıştı. Aslında Monte Carlo'da tavla turnuvası yoktu. Zaten Dee'nin oraya gitmeğe hiç niyeti yoktu. Ancak her şeyin çok iyi planlanması gerekiyordu. Şimdilik bu planı adım adım uyguluyordu. Carlton'daki oda 14 Mayıs için ayrılmıştı. Dee bir gün öncesine kadar bekleyecek

ve turnuvanın yapılmayacağı haberini aldığını söyleyecekti. Fakat Mike'a Cannes'a gitmesi için üsteleyecekti. Oda, ayırtılmıştı. Hem eski dostlarıyla iki hafta beraber olmağa ve dinlenmeğe ihtiyaç duyduğunu söyleyecekti. Kendisi de New York'ta dinleneceğini ve yazlık gardrobunu hazırlamakla oyalanacağını söyleyecekti. Tekrar tekrar prova etmişti bu konuşmasını. Mike Cannes'a gitmeliydi! Dee de iki hafta Karla ile beraber olacaktı... hem de her gece!

Dee geldiğinde Karla onu bekliyordu. Yüzüne masaj yapmış saçlarını tepeye toplamıştı. Onun boynuna sarılarak pencerenin kenarındaki masaya doğru yürüdü. Sofradaki mumlara işaret ederek, «Bak, bunları bugün aldım,» dedi. «Yapıştırmak için eritmeğe gerek yok, kendi kendine içten eriyor. Ufacık bir dükkândan aldım, ufak tefek satıcı adam beni hiç tanımadı. Sadece bir alıcı olarak benimle ilgilendi ve beni pek sevdi. Bana bütün kokuları koklatmak için ne sıkıntılara katlandı bir bilsen. Bu gece fulya kokusu aldım, sever misin? Ben çok severim, umarım sen de...»

— «Tabii severim.»

East River'a çöken akşam karanlığında, mum ışığı altında Karla çok güzeldi. Yüzüne, çıkık elmacık kemiklerine gölgeler vuruyordu. Dee birden onun kendisine baktığını farketti. Çantasını açarak, «Karla, sana ufak bir hediyem var,» dedi.

Karla çeke bakmadı bile. Gülümseyerek çalışma masasına koydu ve «Teşekkür ederim, Dee,» dedi. «Gel otur. Bak karides ve istakozla şarap içeceğiz. Tam bir ziyafet!»

O gece Karla coşkunca sevişti. Her zamankinden neşeliydi. Küçükken öğrendiği Polonya şarkıları söyledi. Sonra kimsenin bilmediği bir yanını ortaya koymuş olmaktan utanarak yataktan fırlayıp televizyonu açtı. «Geç saatte bir film olacak. Sen haberleri dinlemek istersin, değil mi? Ben bir duş yapayım. Önemli bir haber varsa bana da söyle.»

Dee haberleri dinlerken Karla'nın banyoda şarkılar söylediğini duyuyordu. İkisi de mutluydu. Yalnız Dee'nin mutluluğunu gölgeleyen bir şey vardı. Az sonra kalkıp eve, Mike'a gitmesi gerekiyordu. Gece lambasının durduğu masaya uzanarak Karla'nın sert İngiliz sigaralarından bir tane aldı. Paketi eline aldığında yere bir zarf düştü. Karla'nın telefon faturasıydı. Dee merak etti. Herhalde az bir miktardır diye düşünmüştü. Karla pek kimseye telefon etmez, ederse de

çok kısa konuşurdu. Dee zarfın içinden faturayı çıkarttı. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Dört yüz otuz bir dolar! Tekrar baktı. Karla'ya nasıl böyle bir fatura gelebilirdi? Dikkatle inceledi. Şehir içi konuşmaları çok değildi ama şehirlerarası konuşmalar vardı. İngiltere - Bostwick 3322. Bu numaraya on altı defa telefon etmişti! Her defasında da üç dakikadan uzun konuşmuştu. Başka numaralar da vardı ama Bostwick 3322'ye tam on altı defa telefon etmişti. Numaraları bir kâğıt parçasına geçirerek çantasına attı, faturayı da sigara paketinin altına koydu. Fakat Karla banyodan çıktıktan sonra tekrar sevişmelerinde her şeyi unutuvermişti. Eve gidip çantasında kâğıdı görene kadar da aklına gelmedi. Kâğıt parçasını mücevher kutusuna kaldırdı. Karla'nın Londra'da bir işi olmalıydı. Belki Jeremy ile sürekli olarak haberleşiyordu. Belki telefon faturaları her ay böyle geliyordu. Cimri insanların bir noktada gereksiz ve fazla masraf yaptıkları olurdu. Belki Karla'nın hastalığı da şehirlerarası telefonda konuşmaktı.

Ertesi gün Karla ile görüşemediği ender günlerden biri oldu. Sabah onun yürüyüşe çıkacağını düşünerek aramadı. Öğleyin, Karla'nın evde olacağı saatlerde uyuşturucu maddeye alışkanlıkları olan gebe kadınların tedavisiyle ilgili bir kurumun öğlen yemeğine gitmesi gerekiyordu. Kurumun esas amacıyla ilgilendiği bile yoktu. Gazetelerde gösteriş yapıyordu. Üstelik belli başlı kimseler vardı bu kurumda.

Beşte Karla'yı aradı, evde bulamadı. Bir süre sonra tekrar arayacaktı fakat Ernest saçını yapmağa geldi. Gece de Mike'la Prenses Marina'nın Park meydanındaki apartmanına, bir senatörün şerefine verilen bir yemeğe davetliydiler. Bütün gece Washington ile ilgili espriler yapılacak, masa başında oturup bunları dinleyecekti. Prenses Marina, Marbella'da muazzam partiler verirdi. Politik nedenlerle böyle bir parti verdiğine göre, gitmek gerekiyordu.

Ertesi gün kucağında kahvaltı tepsisi, yatağında saatin yarım olmasını bekledi. Karla o saatlerde yürüyüşten dönerdi. Bir yandan da gece Mike'a ne yalan uyduracağını düşünüyordu. Haftanın geri kalan geceleri hep doluydu ama o gece hiç bir yere davetli değillerdi. Mike bir gecede iki filme birden gideceğinden bahsetmişti. O pis sinema salonlarında saatlerce nasıl da oturuyordu! Üstelik patlamış mısır yiyordu. Kışlık evde bir sinema salonu yaptırması için onu kan-

dırmağa çalışıyordu. Dee film seyretmekten sıkılıyordu. Karla'nın eski filmleri hoşuna gidiyordu ama son günlerin filmeri hiç lilgilendirmiyordu onu. Uzun saçlı, motosikletli gençlerin maceralarını seyretmekten zevk almıyordu. Bir zamanlar modayı izlemek için son çevrilen filmlere giderdi. Şimdi çirkin ve pis gençlerin filmlerine gitmenin bir anlamı yoktu. Kendi yaşantısı çok daha ilgi çekici ve güzeldi.

Gazetelere bir gözattı. Bir gün önceki öğlen yemeğinde çekilmiş bir resmi Women's Wear'de basılmıştı. Güzel çıkmıştı, Karla'ya gösterecekti bunu. Fakat önce Mike'a ne yalan uyduracağını düşünmesi gerekiyordu. Tavla oynamağa gideceğini söylerse olmazdı. Mike seviyordu bu oyunu. Ne diye öğretmişti ona sanki? Akşam kulübe gitmesini söylese... Peki ama kendisinin nereye gideceğini de söylemesi gerekirdi. Böyle bahaneler bulmak zorunda kalışına çok öfkeleniyordu. Dee Milford Granger'di o! Bu adamı, maddî bakımdan desteklemek üzere evlenmişti. «Bu gece dışarı çıkmak istiyorum», diyebilmeliydi ona. Önceki kocalarına pekâlâ söylüyordu bunu. Ama Mike'a söyleyemeyeceğini kendi de biliyordu. Belki de «iyi eğlenceler» dileyip aldırmayacaktı. Çünkü son günlerde January'nin bakımından içi rahat görünüyordu. Pek onun sözünü ettiği yoktu. Belki de on milyonluk mirası bıraktırdığı için böyle rahattı. Oysa bu vasiyetnamenin değiştirilemez kaydıyla yapılmadığını bilmiyordu. Evet, tamamen değiştirip yine tek varis olarak David'i gösterecekti. On milyonu yine January'ye ayırabilirdi ama Mike, kendisiyle evli kaldığı sürece bu paranın kızına kalacağını belirtecekti. Kendi kendine güldü. İşte o zaman dilediği gibi çıkabilirdi evden. Ancak bu gece için bir yalan bulması gerekiyordu. Yine tavla oynamağa bir kadın arkadaşına gideceğini söyleyemezdi. Mike, onun bütün arkadaşlarını tanıyordu. Ömrü boyunca dilediği gibi yaşamıştı. Şimdi ise bu kadar önem verdiği biriyle buluşabilmek için gizli planlar yapmak zorunda kalıyordu.

Belki Karla bir fikir verebilirdi.. Hoş, hiç böyle bir yeteneği de yoktu ya. Dee onu çılgınca seviyordu ama Karla ahmağın tekiydi. On ikiyi on geçiyordu. Telefon etti. Bazen erken döndüğü olurdu. Numarayı çevirdi, fakat cevap alamadı. Evet, günlerden perşembeydi. Temizlikçi kadın yoktu. Haftada sadece üç gün kadın getirterek nasıl idare ediyordu bu koskoca evi?

Daily News gazetesini aldı, karıştırmağa başladı. Prensesle ilgili yarım sütunluk bir yazı vardı. Dee ile Mike'ın da adı geçiyordu ama daha çok senatörden bahsediyordu yazıda. Gazeteyi yere attı. Orta sayfası açılmıştı. Bir an gözü takıldı, hemen yataktan fırlayarak gazeteyi kesti. Karla... Heatrow havaalanında gazetecilerden yüzünü saklıyordu!..

Gazeteyi elinde top gibi yuvarlayıp odanın bir ucuna fırlattı. Sabahtan beri onun için kocasına ne yalan söyleyeceğini düşünüyordu. Oysa Karla Londra'ya gitmişti.

Londra!

Yataktan kalkıp mücevher kutusundan Karla'nın telefon numaralarını yazdığı kâğıt parçasını aldı. Londra'da saat beşti. Anthony Pierson'a telefon etti. Pierson ve Maitland firması Londra'daki işlerini takip eden bir firmaydı. Beş dakikada telefonu bağladılar. Pierson, Dee'nin aramasına çok sevinmişti. Londra'da havaların çok iyi gittiğinden bahsettiler... biraz da Dee'nin işlerinden. Sonra Dee çok olağan bir sesle, «Tony, seni ilgilendiren bir şey değil ama Londra'da üç tane telefon numarası var elimde. Biraz bilgi edinmek istiyorum. Üvey kızımla ilgili bir mesele. Evet, bizimle oturuyor. Telefon faturasında bu üç numara dikkatimi çekti. Londra ile devamlı konuşuyor. Daha yirmi bir yaşında, endişe ediyorum tabiî. Londra'dan bazı artistler geliyor buraya. O yaşlarda kızlar da bu kılıksız artistlere tutuluyorlar.» Güldü. «Onun yanlış birşey yapmasını istemiyorum. Şu numaralar hakkında biraz bilgi edinebilirsen memnun olurum. Çok teşekkür ederim, Tony.» Ona numaraları verdi. «Ne kadar sürer? Sadece bir saat mi? Oh, Tony harikasın!»

Bir banyo yaptı. Tuvalet masasındaki telefonun ışığından gözünü ayırmıyordu. Saat tam birde ışık yandı.

Anthony Pierson, «Gerçekten bilgiyi edindim ama biraz da şaşırdım doğrusu. Bostwick numarası, Ascot yakınlarında bir evin telefonu. Lowick numarası Jeremy Haskins adında birinin. Karla Londra'ya geldikçe onunla görünüyor. Bu yüzden biraz tanınan yaşlıca bir adam. Karla'yı tanırdın sen, değil mi? Şimdi burada, Dorchester'da kalıyor. Belgravia numarası da tanınmış bir psikoloğun muayenehanesi. Biraz tuhaf değil mi? Yirmi bir yaşında bir genç kızın telefon edeceği yerler değil bunlar.»

— «Ascot'taki evde kim oturuyormuş?»

— «Harrington adında bir karı koca. Bir de kızları var. Postaneden telefon ediyormuş gibi konuştum. Çok akıllıca bir buluş değil mi?»

— «Kızları kaç yaşındaymış?»

— «Sormadım ama Harrington'lar elli altmış yaşlarında olmalı.»

— «Tony biraz daha etraflı bilgi edinmelisin, özellikle psikolog hakkında.»

— «Bu benim için biraz güç ama Donald Whyte adında bir arkadaşım var. Özel detektiftir. Güvenilir bir kişidir...»

— «Tamam. Jeremy Haskins'in dışında ne mümkünse öğrensin. Kocam film yapımcısıydı, kızının da Jeremy'yi tanıması olağandır. Harrington'ların kızı hakkında bilgi edinmeğe bakın.»

Telefonu kapadı ve heyecanını yatıştırmağa çalıştı. Harrington'lar Karla'nın eski dostları olabilirdi. Belki onları Jeremy vasıtasıyla tanımıştı... Belki de ilk Londra'ya geldiği zamandan beri.

Ama bir ayda on altı defa aramak için başka bir neden olmalıydı! Karla hiç bir arkadaşına, dostuna bu kadar değer vermezdi. Ancak âşık olması gerekirdi. Belki kız da varlıklıydı ve aynı şekilde ayda on altı defa da o Karla'yı arıyordu... Belki her gece konuşuyorlardı. Hatta günde iki defa sabah akşam... Karla demek başka biriyle beraberdi. Ascot çok güzel bir yerdi. Kız varlıklı olmalıydı. Belki Karla bu yüzden sık sık ortadan kayboluyordu.

Belki araları bozulmuştu... Evet, Karla on altı defa telefon açıp ona yalvarıp yakarmıştı belki... Anlaşılan Dee'ye son zamanlarda iyi davranışının nedeni de buydu. Ama Karla'nın kimseye yalvarıp yakaracağını düşünemiyordu. Peki ama bir ayda on altı defa telefon etmesinin anlamı neydi?

O gece Mike eve geldiğinde Dee çoktan planını yapmıştı. Karla'nın ne işler döndürdüğünü öğrenecek, peşine düşecekti! Mike ile çok dikkatli konuşması gerekiyordu.

Onunla iki film birden seyretti... Sonra Sardi'nin yerinde planını uygulamağa başladı. Gözlerini boşluğa dikerek derin bir iç çekti.

Biftek ısmarlamışlar, Mike neredeyse tabağını bitirmişti. Dee ise elini sürmemişti.

Mike, «Acıkmadın mı?» diye sordu.

— «Hayır. Oh Mike ne budalayım ben!»

— «Ne oldu?» diyerek onun bifteğinden bir parça aldı.

— «Çok büyük bir yanlışlık yaptım.»

— «Ne yanlışlığı? Dünyanın sonu gelmedi ya şekerim, ne yapalım?»

— «Mike tavla turnuvası Londra'daymış.»

— «Ne zaman?»

—«Galiba on beş, on altı, on yedi mayıs.»

— «Önemi yok canım, Cannes'e birkaç gün geç gideriz. Bifteğini hiç yemiyecek misin?»

Dee tabağını onun önüne itti. «Mike ben ne düşündüm biliyor musun? Cannes Film Festivali benim için çok önemli değil. Senin çevren var orada, herkesi tanıyorsun... tabiî oraya gitmişken eski dostlarınla beraber olmak isteyeceksin. Sonra malûm, gazino var orada. Ben kumar sevmiyorum... senin oynadığın kumarı sevmiyorum demek istiyorum.»

— «Gideceğiz dedim ya.»

— Mike gözlerini ona dikti. «Ne söylemek istiyorsun, açıkça söylesene.»

— «Londra'ya gitmek istiyorum Mike.»

— «Gideceğiz dedim ya.»

— «Ama senin festivale geç kalmana gönlüm razı olmuyor. Londra'da arkadaşlarım var, bir hafta orada kalırım sonra Paris'e geçer, giyecek birşeyler alırım. Oradan da Cannes'a gelirim.»

— «Olur.»

— «Ne dedin?»

— «Olur dedim. On dördünde hareket ederiz, seni Londra'ya bıraktıktan sonra ben Nis'e giderim. Sonra uçağı geri gönderirim, istediğin zaman gelirsin.»

— «Oh Mike, sen bir meleksin!»

— «Bak şekerim, film festivaline seni zorla götürecek değilim, sevmeyebilirsin. Londra'da çok iyi vakit geçirirsin umarım.»

— «Çok iyi vakit geçireceğimi sanmam ama ilginç olacak herhalde.»

25

Dee, Anthony Pierson'un yazıhanesinde fotoğraflara bakıyordu. Saat farklarından henüz kendine gelememişti. Bir gece önce saat on-

da Londra'ya gelmişti, New York saatiyle üçte. Tony Pierson'un evine telefon etmiş, Tony'nin etraflı bilgi topladığını öğrenmişti. Ancak Tony bunların üvey kızıyla ilgili olabileceğini sanmıyordu. Ertesi gün on birde yazıhanesine gelmesini söyledi. Dee üç tane uyku hapı alarak yatmıştı. Londra'da tek başına bir gece geçirmeğe tahammülü yoktu. Amerika'da olduğu gibi gece televizyonda sürekli program da yoktu. Bir kitap okuyacak hali hiç yoktu. Grosvenor House oteline inmişti, çünkü Karla Dorchester'de kalıyordu. Onunla henüz karşılaşmak istemiyordu.

Tony'nin yazıhanesinde otururken migren ağrılarının hafif hafif başladığını hissetmişti ama sakin görünmeğe çalışıyordu.

Tony'nin verdiği fotoğraflara bakıyordu. Yüzünde donuk bir ifadeyle, «mükemmel!» dedi.

Tony onayladı. «Donald Whyte günlerce evin içini teleskopla gözlemiş. Zavallı bir ağacın tepesine tünemiş. Psikolog tatile çıkmış, onun hakkında fazla bilgi toplayamadık... İki gün önce Londra'dan ayrılmış. Ama kızla Karla'nın fotoğrafları müthiş, değil mi? Filmler bende, önceden öyle anlaşmıştım. Donald güvenilir bir arkadaştır ama Karla o kadar sözü edilen bir kadın ki... İyi ki önceden tedbir almışım.»

Dee huysuz, «İyi ki!» dedi. «Yatakta bulmamış ya!»

— «Evet ama şu resim... kız Karla'nın boynuna sarılmış... bir de şu... öpüşürken... Bak, sarmaş, dolaş yürüyorlar. Dediğin gibi yatakta yakalanmamışlar ama bu resimler basılacak olursa iyi skandal olurdu.»

Dee resimleri elinden bırakamıyordu. Başının ağrısı daha da şiddetlenmişti. Böylesine genç ve güzel bir kızla nasıl yarışabilirdi?

— «Çok güzel,» diye mırıldandı.

— «Nefis, değil mi? Donald Harrington'ların öz kızı olmadığını öğrenmiş. Adı Zinaida Jones. Ev kendilerinin değil, kiralık. Çok güzel bir ev, ama çok büyük değil. Epeyce uzak ve tenha bir yerde. Karla her gün oradaymış. Üç gece de orada kalmış.»

Dee sigarasını tutarken elleri titriyordu. Kıza baktı. Fotoğraf büyütüldüğü için biraz bulanıktı. Sigarasından derin bir soluk aldı. «Tony, aspirinin var mı? Uçaktan olacak, biraz rahatsızım.»

— «Tabiî,» diyerek Tony banyodaki dolaptan ilâç getirmeğe gitti. Döndüğünde Dee hâlâ resimlere bakıyordu.

Tony, «Tuhaf, değil mi? Karla yeni bir aşk bulmuşa benziyor. Bu söylentiler hep vardır...»

— «Ben de duydum ama Karla'yı tanırım. Evime çok geldi, hatta kaldı. Hiç bir davranışı dikkatimi çekmedi.»

— «Ya bu resimler? Ne diye bu sapıklıklarını yatak odaları içinde bırakmazlar sanki? Kızla evin dışında ne diye sarmaş dolaş geziniyor?»

— «Donald'ın ağacın tepesinde olduğunu bilmiyordu herhalde. Ev uzak bir yerde mi dedin?»

— «Bir dönümlük arazi var, çevreyle pek ilgisi yok. Senin üvey kızınla ne ilgisi olabilir bütün bunların?»

— «Kimbilir, belki Zinaida'yı tanıyordur.»

— «Oh...» diyerek Tony'nin beti benzi attı. «Yani... telefonlar... Zinaida ile ilgisi olduğunu ortaya koyuyor...»

— «Neden olmasın? İsviçre'de kız okulunda okudu.» Dee ayağa kalktı. «Evin adresi var mı?»

— «Evet, işte burada. Şehirden bir saat uzakta.»

— «Teşekkür ederim. Mr. Whyte'ın ödemeleriyle ilgilenirsin artık. Faturayı yarın Grosvenor oteline bana gönder. New York'a göndermeni istemiyorum, anlıyorsun değil mi?»

Şehirden dışarıya çıkarken bir plan düşünüyordu. Şoför yolu biliyordu. Ascot'a yaklaştıkça yemyeşil, ağaçlıklı topraklar göründü... Ne yapacaktı eve gelince? Kapıyı çalıp Zinaida'ya, «Bana bak, Karla benimdir!» diyemezdi ya! Evin çevresinde dolaşıp onları beraberken yakalasa... Çok tatsız bir durumdu... Yıllardır Karla'ya olan bağlılığını ve ona verdiği hediyeleri düşündü. Son olarak verdiği çeki alır almaz Londra'daki sevgilisine koşmuştu anlaşılan. Bir erkeğin boynuzlandığı zaman neler duyduğunu anlıyordu, şimdi Boynuzlanmak! Bu sözcük de nereden aklına gelmişti? Tam anlamıyla boynuzlanmış hissediyordu kendini. Aldatılmış gibi gelmiyordu ona. Karla da ona Mike'la ilişkisi hakkında hiç soru sormamıştı. Bir defa Dee ona anlatmağa çalışmıştı. Mike'la sevişiktikten sonra birkaç gün ona yanaşmayacağını düşünerek o geceyi atlattığı için nasıl rahatladığını anlatmağa çalışmıştı. Şimdi düşünüyordu da son iki üç haftadır Mike'la aralarında hiç bir şey geçmemişti. Dee farkında bile değildi. Birden rahatsız oldu. Mike'la sevişmeyi istediğinden değildi bu rahatsızlığı. O kadar cazibesi olmayan

bir kadın mıydı? Vücudunun bazı dolgunca yerleri vardı. Kalçaları, karnı.. Karla'nın yanından farkediyordu bunu. Onun vücudunda hiç et yok gibiydi. Dee, Karla'nın yanında daha kadınsı hissediyordu kendini. Fakat Mike neden uzaklaşmıştı böyle? Çok mu golf oynuyordu? Son zamanlarda kumara da dalmıştı. Acaba ne kadar para kazanmıştı?

Bu onu ilgilendirmezdi. Şu anda onu ilgilendiren sadece Karla ve yeni sevgilisiydi. Belki de yeni değildi. Belki uzun süredir beraberlerdi. Karla belki de son zamanlarda gençlere merak sarmıştı. Önce David, sonra da bu kız...

Şoför çevresi yüksek çitlerle örülü bir evin önünde durdu.

— «Ev burası efendim. Kapısı yolun biraz aşağısında, ama bana daha önce durmamı söylemiştiniz.»

— «Evet eski arkadaşlarıma bir sürpriz yapmak istiyorum. Kapının önüne kadar gidersek sürpriz yapamam, öyle değil mi?»

— «Evet efendim.»

Dee, şoförün kendine inanıp inanmadığını merak etti. İngilizlerin yüz ifadelerinden hiç de bir şey anlamak mümkün değildi. Belki de sevgilisine sürpriz yapmak istediğini düşünmüştü. Biraz da öyle sayılırdı zaten!

Küçük demir kapının kilidi yoktu. Dee kapıyı açıp bahçeye girdi. Yağmur başlamıştı. Uzerinde yağmurluğu vardı. Başına bir eşarp örttü. Araba yolu çok gösterişsiz ve düzdü ama bahçe bakımlıydı. Evin önünde küçük bir Ingiliz arabası duruyordu.

Dee ağır ağır yaklaştı. Zinaida'nın bir köpeği var mıydı acaba? Koca bir İngiliz köpeğinin boğazını dişlemesi korkunç olurdu. DEE MİLFORD BİR EVİN BAHÇESİNE GİZLİCE GİRERKEN BİR KÖPEĞİN HÜCUMUNA UĞRADI diye yazan gazete başlıkları geliyordu gözünün önüne. Bunu nasıl açıklayabilirdi? Evde ışık yanıyordu. Zinaida içerde olmalıydı. Belki de Karla ile yürüyüşe cıkmışlardı. Resimdeki gibi onun beline sarılmış, geziniyorlardı, belki de. Karla, hava nasıl olursa olsun yürüyüşe çıkmayı severdi. Zinaida'da bu yürüyüşlerden hoşlanıyormuş gibi görünüyor olmalıydı ona karşı.

Ayakuçlarına basarak pencereye yaklaştı. Çok rahat döşenmiş, sıcacık bir oturma odasıydı. Hiç gösterişe kaçmamışlardı. İçerde kimse yoktu. Evin arka tarafına geçmeyi düşündü. Karla mutfakta oturmayı pek severdi.

— «Neden içeri girmiyorsun? Bak yağmur yağıyor.»

Arkasında bir ses duyduğunda Dee soluğunu tuttu. Korkuyla döndü... Karla, ayakta durmuş ona bakıyordu. Üzerinde yağmurluğu, başında renkli ipek bir eşarp vardı. Yağmur yüzüne doğru yağıyordu.

— «Karla... ben...»

— «İçeri girelim. Hava soğuk.»

Kapıyı açtı. Dee anahtarı olduğunu farketmişti. Hemen kaçmak istedi oradan. Herşeyin sonu gelmişti artık... Buraya hiç gelmemesi gerekirdi. Karla, çok öfkelenmiş olmalıydı. Ona aralarında her şeyin bittiğini söyleyecekti az sonra. Neden yapmıştı bunu? Bir filmde görmüştü; adamın metresi, karısı onları yakalasın diye elinden geleni yapmağa çalışıyordu. Çünkü kadın gözleriyle gördükten sonra, kocası çaresiz itiraf edecekti durumu. Karla da itiraf edecek olursa Dee'nin çıkıp gitmesi gerekirdi. İçinden ne kadar üzülürse üzülsün, gururunu kurtarmak için çıkıp gitmesi gerekirdi. Gururunu kaybettikten sonra aralarındaki ilişki devam edemezdi. Oysa onun ayaklarına kapanıp kendisini gelmemiş farzetmesi için yalvarmak istiyordu... bu olayı tamamen unutması için neler verirdi...

Karla, yağmurluğunu kapının arkasına astı. Üzerinde gabardin bir pantolon ve bir erkek gömleği vardı. Saçları dümdüz, omuzlarına dökülüyordu. Yorgun fakat her zamanki gibi çok güzeldi.

Dee hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. Karla askıyı göstererek, «Yağmurluğunu çıkartsana, çok ıslanmış,» dedi.

Dee yağmurluğunu çıkarttı. Saçları eşarbın altında yamyassı olmuştu. Daha kötü bir halde olamazdı. Ve evde Karla'yı bekleyen genç ve güzel bir kız vardı.

Karla, «Otur,» dedi. «Biraz konyak getireyim.» Ve yandaki odaya geçti.

Dee çevresine bakındı. Büyük bir çerçeve içinde Karla'nın bir resmi asılıydı. Zinaida'nın da yanında bir çoban köpeğiyle resmi vardı. Köpek çoktan ölmüş olmalıydı, çünkü kız çok küçüktü bu resimde. Acaba şu anda neredeydi? Belki yukarda, Karla'yı bekliyordu.

Karla bir şişe konyakla geldi ve bardakları doldurdu. Dee şaşkın, onun bir dikişte bardağı bitirişini seyretti. Sonra Karla oturdu. «Beni nasıl bulduğunu sormayacağım, Dee. Hiç değilse bundan kurtarayım seni.»

Dee'nin gözlerinden yaşlar boşandı. Kalkıp şömineye doğru yürüdü. «Bütün bunların olmaması için on yılımı verirdim ama artık oldu.»

— «Senin için bu kadar önemli miyim?» Karla'nın sesi çok yumuşaktı:

Dee gözyaşlarını tutmağa çalışarak ona döndü. «Benim için bu kadar önemli misin? Oh, Tanrım...» Sigara almak için çantasını açtı, sonra Karla'ya döndü. «Hayır... O kadar önemli değilsin. Sadece her ortadan kayboluşunda beni kahredecek kadar... kocama türlü yalanlar uydurmak zorunda kalacak kadar. Onu Cannes'e gönderip buraya... bir arkadaşıma geldim. Senin hakkında bilgi toplayıp Zinalda'yı öğrendim. Kendi kendime eziyet etmekten hoşlanıyorum galiba. Seni tamamen hayatımdan uzaklaştıracağım yerde kalkıp buralara geldim. Kendi gözlerimle görmek için. Oh, Tanrım! Benden çok genç ve çok güzel olduğunu biliyorum. Keşke hiç gelmeseydim... çünkü o zaman tekrar beraber olabilirdik.»

— «Onu nerede gördün?»

Dee çantasını açıp resimleri Karla'ya verdi. Karla resimlere baktı ve şaşkınlıkla ona dönerek, «Bu bir şantajcının işi,» dedi.

— «Hayır... Donald Whyte adında bir İngiliz çekti bu resimleri. Merak etme negatifleri bende... Bak Karla, arabam dışarda... Gitmeliyim.» Kapıya doğru yürüdü. Pardesüsüne uzandı ve Karla'ya dönerek, «Bir tek şey soracağım. Ne kadar zamandır sürüyor bu hikâye?»

Karla resimlere baktı, sonra Dee'ye. Acılı bir gülümsemeyle, «Anlıyorum...» dedi. «Ne biliyorsun anlatsana.»

— «Bazı geceler burada kaldığını.»

— «Özel detektifin iyi çalışmış ama meselenin tamamını öğrenememiş. Öyle değil mi?»

— «Bu oyun seni eğlendiriyor galiba,» diyerek Dee pardesüsünü askıdan çekip aldı.

— «Hayır. Nasıl üzüldüğüme inanmazsın. Ama madem bu kadar yoldan geldin... ve madem bu kadar üzüldün... gitmeden Zinaida'yı tanımanı isterim.»

Dee yağmurluğunu giymeğe çalışarak, «Hayır,» dedi. Karla birden yerinden fırlayarak onu oturttu.

— «Gizlice buraya geldin, şimdi sıvışıp gitmek istiyorsun. So-

nuna kadar gelmedin daha. Belki bir ders alırsın, otur da bekle.»

Merdivenlere doğru yürüdü, «Mrs. Harrington,» diye yukarı seslendi. Merdivenlerin kenarlığına yaslanarak yaşlı bir kadın aşağı doğru uzandı. «Zinaida'ya televizyon seyretmeyi bırakıp aşağı gelmesini söyler misin? Bir arkadaşım geldi, onu tanıştırmak istiyorum.»

Karla bir bardak konyak daha doldurdu ve Dee'nin el sürmediği bardağına bakarak, «Sen de iç, ihtiyacın olacak,» dedi.

Dee gözlerini merdivene dikmiş, bekliyordu. Az sonra Zinaida'yı gördü. Resimlerinden daha da güzeldi. Çok uzun boyluydu, Karla kadar vardı. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Resimlerinde göründüğünden daha gençti. Dee onun January'nin yaşıtı olduğunu tahmin etmişti.

Karla içten bir gülümsemeyle, «Gel, Zinaida,» dedi. «Bak bir misafirimiz var Mrs. Wayne.»

Kız Dee'ye güldü sonra Karla'ya dönerek, «Biraz çiklolatalı pastadan alabilir miyim? Mrs. Harrington akşamüzeri yapmıştı ama yemekten önce vermiyor.»

— «Mrs. Harrington'un söylediklerini yapmanız gerek. Belki de akşama sürpriz yapacaktı.»

— «Ama artık biliyoruz pasta yaptığını: Bunun sürpriz yapacak nesi kaldı? Yiyebilirim değil mi? Sadece bir parçacık. Ne olur? Her sabah yaptığı hamur işlerinden bıktım artık.»

— «Hadi sen televizyon seyretmeğe çık.»

Zinaida üzülerek içini çekti. Sonra Dee'yi göstererek, «Yemeğe kalacak mı?» diye sordu.

— «Kendisine soralım mı?»

Zinaida güldü. «Tabii. Ama bana akşam yatarken Kırmızı Ayakkabılar adlı masalı anlatacaksın,» dedi ve koşarak yukarı çıktı.

Dee bir an için onun arkasından bakakaldı. Sonra Karla'ya dönerek, «Şaka mı yapıyordunuz aranızda?» dedi. «On iki yaşında bir çocuk gibi davrandı.»

— «Aslında on yaşında.»

— «Ne söylüyorsun Karla?»

— «On yaşında bir çocuk kadar gelişmiş bir zekâsı var.»

— «Ve senin büyük aşkın, öyle mi?»

— «Zinaida kızımdır.»

Dee bir an için cevap veremedi. Karla, «Konyağını iç,» dedi. Dee

bu defa bir dikişte bardağı bitirdi. Karla ikisine de birer bardak daha koydu. «Pardesünü çıkart, akşama bizimle yemek yersin. Çikolatalı pasta seversen tabiî.»

— «Karla ne zaman oldu bu çocuk?»

— «Otuz bir yıl önce.»

— «Ama çok genç görünüyor.»

Karla omuzlarını silkerek, «hep genç görünürler,» dedi. «Belki büyükler gibi dertleri olmuyor da ondan.»

— «Karla... bana anlatacak mısın?»

— «Yemekten sonra. Sen önce arabayı gönder, ben gece seni şehre bırakırım.»

Yemek sakin geçti. Dee olayların bu şekle dönüşmesine o kadar sevinmişti ki sofrada yemeğe saldıran ve sürekli olarak söylenen küçük Zinaida'ya yakın bir ilgi gösterdi. Harrington'lar ona bakıyordu anlaşılan. Karla'dan Zinaida'nın vaftiz annesi diye sözediyorlardı. Yemekten sonra Zinaida yerinden fırlayarak, «Şimdi vaftiz annem bana Kırmızı Ayakkabıları anlatacak,» dedi.

Dee, Karla'nın dansederek ve odanın içinde oyunlar yaparak ona masal anlatışını şaşkınlıkla seyretti. Karla'nın kendinden hiç bu kadar çok şey verdiğini görmemişti. Ama Zinaida'ya kolaylıkla ve içtenlikle sevgi gösterilerinde bulunuyordu. Saat dokuzda Mrs. Harrington, «Hadi Zinaida banyo yapıp yatma zamanı geldi,» dedi. «Bak vaftiz annenin misafiri var.»

— «Sonra yukarı gelip duamı dinleyecek misin ama?»

— «Tabiî,» diyerek Karla onu öptü.

Sonra şömineye birkaç tane odun atarak, yerine oturdu ve bir süre alevleri seyre daldı. «Çok tatlı, değil mi?»

— «Çok güzel bir kız. Elmacık kemiklerinin çıkık oluşu sana benziyor... Ama gözleri koyu. Babası çok yakışıklı bir adam olmalıydı.»

— «Kim olduğunu bilmiyorum.»

Dee hiç cevap vermedi. Kıpırdamadan bekliyordu. Karla ağır ağır, «Bir gece on iki Rus subayının birden saldırısına uğradım. Zinaida'nın babası onlardan biri,» dedi. Yere oturarak şöminenin alevlerini seyre daldı. Ağır ağır konuşuyor, gözlerini alevlerden ayırmıyordu. Wilno'da geçen çocukluğu... Rahibe Thérèse... bale... savaş... Rusların Polonyayı ele geçirmesi.. vahşet olayları... Donuk ve alçak

bir sesle anlattı bunları. Doğumdan önce Wilno'dan ayrılamadığını ve Gregory'nin nasıl başında beklediğini anlattı. Manastırda uyuyan diğer çocukları uyandırmamak için bütün gece çektiği doğum sancılarına rağmen hiç bağırmamıştı. Gregory son ana kadar başında beklemişti. Doğum güç olmuştu. Bir şey vardı ama anlayamamışlardı. Çocuk ters gelmişti. Son anda kendine hâkim olarak doğumu yapan yani çocuğu çeken Gregory olmuştu. Karla hâlâ loş ışıkta onun kanlar içindeki çocuğun ilk ciyaklaması duyulana kadar poposuna vurduğunu görür gibi oluyordu.

Dee'ye döndü. «Filmlerde, hattâ hastanelerde annenin kucağına mis gibi kokan, tertemiz örtülere sarınmış bir bebek verirler. Oysa o gece yatakodam kan revan içinde kalmıştı. Bebek tepeden tırnağa benim kanıma bulanmıştı. Göbeğinde upuzun bir kordon sarkıyordu. Ben tekrar sancılandığım sırada Gregory bütün herşeyi yaptı.»

Hafifçe irkilerek devametti. «O geceyi hiç unutmayacağım. Bebek temizlendi, kanlı çarşaflar kaldırıldı. Kundağıyla onu kucağıma alıp emzirdim. Sapsarı saçlı bir kızım olacağını hiç düşünmemiştim. Nedense Rus askerlerine benzeyeceğini, koca burun deliklerinde kıllar olacağını zannediyordum. Onu kucağıma aldıktan sonra bir daha bırakamayacağımı anladım.»

Sonra Polonya gizli örgütünün yardımıyla İsviçre'ye nasıl kaçtığını anlattı. Gündüzleri çiftliklerde, ambarda yada ahırlarda gizleniyor, geceleri damlardan atlayarak, yeraltı tünellerinden geçerek ilerliyorlardı. Bebeği karnına sarmıştı. Rus askerlerinin yakınından geçerken sesi çıkmasın diye bir iki damla votkayla onu uyuttuğunu anlattı.

— «Zinaida üç aylıktı... güzel bir bebekti, herşeyi normaldi. Nazilerin çevrelediği geçiş yerindeydik. Ne votka ne de altın gibi sakladığımız çikolatalı şekerler fayda etmedi. Zinaida kulakları tırmalarcasına ağlıyordu. Meme vermeyi denedim, fakat çok az sütüm vardı. Onu susturamıyordum. Derken biri onu elimden kaptığı gibi yüzüne bir yastık kapadı, başka bir adam da bağırmayayım diye benim ağzımı eliyle örttü. Almanlar uzaklaşana kadar bekledik. Zinaida ölmüştü. Onun cansız yatan küçücük vücuduna bakarken... Oh, Tanrım o anı hiç unutamıyorum! Sessiz hıçkırıklarla ağlıyordum. Zinaida'nın yüzünü yastıkla örten adamın da gözlerinden yaşlar süzülü-

yordu. Birden onu kaptığı gibi ağzına nefes vermeğe başladı. Hepimiz hareketsiz onu izliyorduk. Soğuktan geceleri birbirimize sokularak yatan, pislikten birbirimizin üzerinden bit toplıyarak bir arada yaşıyan bir kalabalık halinde onun başına üşüşmüştük. Üç haftadır sadece iki düşüncemiz vardı: Kaçmak ve yaşayabilmek. Herkes ağlıyordu. Suratları yara bere içinde, beş altı yaşlarında küçücük çocuklar bile ağlıyordu. Ne olup bittiğini anlayabiliyorlardı. Zinaida'nın çığlığını duyar duymaz hepimiz dizlerimizin üzerine çökerek Tanrıya dua etmeğe başladık. Zinaida hayata dönmüştü. Birkaç dakika için ölmüştü, belki beş, belki on dakika için, tam olarak bilmiyorum. Beynini zedeleyen oksijen kaybına sebep olacak kadar bir zaman için. O anda bunu bilmiyordum tabiî. İsviçre'ye geldiğimizde çok normaldi, bütün bebekler gibiydi, yalnız çok güzeldi. Zinaida'yı Oleson adında bir karı kocaya bıraktım. Manastıra bırakılan çocuklardan biri zannediyorlardı onu. Evlat edindiğimi söylemiştim. Londra'ya gidecektim. Ona para göndereceğimi söyleyerek ayrıldım. Savaş biter bitmez İsviçre'ye döndüm. Otto dayılarda kalacaktım, kucağımda bir çocukla gidemezdim oraya. Hem baleye girecektim. Zinaida'nın bakımı için para göndermem gerekiyordu.»

— «Gerisini biliyorsun... Jeremy ile sığınakta karşılaştık ve film çevirmeğe başladım. Bundan sonra herşeyin yola girmiş olduğunu düşüneceksin ama benim için yepyeni bir dünyaydı İngiltere. Yeni bir dil öğrenmek zorundaydım. Çok çekingendim, herkes konuşmamla alay edecekmiş gibi geliyordu. İyi bir oyuncu olabildiğimi de sanmıyordum, hiç kendime güvenim yoktu. Bildiğim tek şey danstı. Fakat çevirdiğim filmlerden iyi para kazanıyordum. Oleson'lara her hafta para gönderiyordum. Onlar da bana küçük Zina'nın fotoğraflarını yolluyorlardı. Zinaida üç yaşına geldiğinde durum ortaya çıktı. Oleson'lardan aldığım mektuplar eskisi gibi heyecanla yazılmıyordu. Zinaida doğru dürüst yürüyemiyordu... konuşamıyor, anlaşılmaz birtakım sözler geveliyordu. Yaşıtları ondan farklı gelişmeler gösteriyordu. Önceleri bazı çocukların geç yürüdüğünü, geç konuştuğunu düşünerek kendimi avutuyordum. Einstein bile beş yaşına kadar konuşamamış. Tabiî aklıma gelen kötü şeyleri uzaklaştırıyordum. Nasıl olsa yetişecekti yaşıtlarına. Sonunda Mrs. Oleson çocuğu bir yetimhaneye vermek üzere izin isteyen bir mektup yazdı. «Nasıl olsa kendi çocuğunuz değil. Ne diye boşuna para harcayacaksınız?» diyordu.»

Karla odanın içinde aşağı-yukarı dolaşmağa başladı. «Ne duygular içinde olduğumu tahmin edebiliyor musun? Çocuğu Londra'ya getirtmek için üsteledim. Onu kendi çocuğum gibi yetiştirecektim. Jeremy başka türlü düşünüyordu. O sıralar Londra'da epeyce isim yapmıştım. Jeremy babası belli olmayan bir çocuğum olduğu ortaya çıkarsa işlerimi engelleyeceğini söyledi. Üstelik geri zekâlı bir çocuk... 1971 yılı değildi tabiî. Şimdi babasız çocuklar kabul ediliyor toplumda. 1946 yılıydı ve bu durumda işimden atılırdım. Jeremy gidip Zinaida'yı aldı. İngiltere'de doğduğuna dair bir belge çıkartmayı başardı ve nüfus kâğıdına soyadını Jones olarak yazdırttı. Zinaida'yı psikologlara götürdük, sinir uzmanları gerekli testleri yaptılar. Bütün raporlardan ortaya çıkan sonuç aynıydı; beyin zedelenmesi. Ona birtakım şeylerin öğretilebileceğini söylüyorlardı ama zekâsının kaç yaşına kadar gelişebileceğini kimse söylemiyordu.» Karla bir içki daha koydu. «Bir bakıma şanslı sayılırız. Zekâsı on yaşında bir çocuğun zekâsı, duyguları ise sadece altı yaşında bir çocuğunki gibi.»

— «Ama on yaşındaki çocuk pek çok şeyi bilir ve yapar.»

— «Maalesef öyle. Zinaida hamile.» Karla merdivenlere doğru yürüdü. «Şimdi gidip duasını dinlemeliyim.»

Döndüğünde Dee merdivenlerin başında onu bekliyordu.

— «Karla... ne yapacağız biz?»

— «Biz mi?»

Dee'nin gözlerinde yaşlar birikmişti. «Evet, biz. Oh, Karla... şimdi çok şeyi anlıyorum... neden ortadan kaybolduğunu... neden...

— «...Paraya bu kadar düşkün olduğumu.»

— «Yok... ama...»

— «Evet Dee,» diye Karla acı acı güldü. «Herkesin sandığı kadar param yok aslında. 250000 dolarla beyaz perdeden çekildim. Bu paranın faiziyle ve aldığım 'hediyelerle' geçiniyordum.» Hafifçe güldü. «Jeremy yaşlanıyor. Şimdi olduğu gibi bana yardımcı olamıyacak artık. Buraya gelip Zinaida'ya bakacak birini buldum. Mrs. Harrington aslında hemşiredir. Beyaz üniformasını giymiyor, çünkü Zinaida ile oturacak ve ona bakacak. Benimle sık sık temasta bulunuyor. Karı koca çok mükemmel insanlar. Zinaida'ya da çok iyi bakıyorlar. Ama sürekli olarak meşgul olamıyorlar onunla. Miss Roberts geldiğinde Zina ile meşgul olacak. Ata binecekler, satranç oynayacaklar.

Miss Roberts ona kitap okuyacak... Haftada üç yüz dolar vereceğim ama içim rahat olacak. Burada kalıp ona bakamam... Beni çok seviyor... Uzun süre kalırsam bağlanıyor bana. Bir gece sevişmeğe yeltendi.» Karla ayağa kalkarak ellerini iki yana açtı. «Tanrım! Neden olmasın? Bir kadın yapısına sahip ve cinsel istek duyuyor. Nerede ve nasıl olursa olsun bu isteğini tatmin etmeğe çalışıyor. Sinir yatıştırıcı haplar veriyoruz. Ben uzun süre kalmazsam daha iyi oluyor. Şimdi psikiatris kanunî yoldan çocuğu aldırmak için uğraşıyor.»

— «Kimden hamile kalmış?»

— «Bir satıcı, ya da postacı olsa gerek. Bilmiyoruz ki. Harrington'lar onun rahatsızlığını ve karnının büyüdüğünü farkederek sorguya çekmişler. Çok safça anlatmış durumu. Bir adam kendi cinsel organını onunkine değdirirse çok güzel şeyler hissedeceğini söylemiş. Ama Zina'nın hoşuna gitmemiş, canı acımış. Bir daha asla böyle birşey yapmamasını söyledik, söz verdi. Ama Miss Roberts gelirse çok daha rahat olacağım. Haftaya burada olacak.»

— «Karla yardım etmek isterim sana.»

Karla gülerek onun elini tuttu. «Çok yardım ettin, Dee. Çeklerin çok yararlı oldu bana.»

— «Hayır... ben daha fazlasını yapmak istiyorum. Benim kadar varlıklı kimseler paralarını çoğu kez bazı kuruluşlara veriyor. Ben de yaptım bunları. Ama biraz da iyilik etmek istiyorum. New York'a döner dönmez vasiyetnamemi değiştireceğim. Zinaida ve senin için on milyon bırakacağım ve bu madde hiç bir şekilde değiştirilmeyecek. Hatta şimdiden bu parayı almanız için bir yol bulmağa çalışacağım. Amerika'da Zinaida adına bir kuruluş, bir okul yaptıracağım. Onun gibi çocuklara yararlı olacak bir okul. Birlikte çalışırız Karla. Belki ilerde Zinaida'yı da Amerika'ya getirtiriz. Miss Roberts ile kışlık evimin misafirhanesinde yerleşirler. Bir sinema salonu yaptırırım. Mike da istiyordu bunu zaten. Belki bütün bunların bir faydası olur, belki ona konuşmayı öğretebiliriz. Zekâsı gelişmemiş bir çocuğun ne kadar güzel olabileceğini görsünler bakalım. Evlât edinmiş olduğunu söylersin herkese. Karla, boşa geçen zamanımızı değerlendirmiş oluruz. Ben derneklerin öğle yemeklerinden vazgeçerim, sen de bale çalışmaktan. Günlerimizin nasıl geçtiğini anlamayacak kadar meşgul olacağız.» Onu kolları arasına aldı çünkü Karla ağlıyordu.

O gece yatakta Karla, «Seni seviyorum, Dee. Seni hiç terkedip gitmeyeceğim. Artık içim rahat. Zinaida'nın benden başka kimsesi yok. Hep üzülürdüm ya bana birşey olursa diye. Belki de bu yüzden kendime çok iyi bakıyordum. Elimdeki parayla geçinebiliyorum ama bir hastalığa tutulursam hepsi gidebilirdi. O zaman Zinaida ne olacaktı? Ben ondan önce öleceğim ve bırakacağım miras ona ömrünün sonuna kadar yetmeyecekti. Bir hastaneye yatırılmasına tahammülüm yok. Fakat ilk defa senin sayende geleceğin korkusunu üzerimden atabiliyorum.»

Dee, Grosvenor oteli ile Ascot arasında mekik dokudu ve Zinaida'nın çocuğunun alınmasını bekledi. Sonra Cannes'a gitti. Karla bir hafta daha orada kalacak, sonra New York'ta buluşacaklardı.

Dee uçağında, yeryüzünde kendisi kadar mutlu bir insan daha olabilir mi diye düşünüyordu. Cannes'i çok sevmiş gibi görünebilirdi. Mike'a karşı. Ona güzel bir hafta geçirtecekti. Cömert davranacaktı. Çünkü New York'a döndükten sonra esas hayatı başlayacaktı...

26

Las Vegas'taki gibi hareketli bir geceydi. Monte Carlo kumarhanesinde büyük bir kalabalık Mike'ın başında toplanmış, onu seyrediyordu. Parayı koydu ve zarı attı. Sekiz numaraya oynamıştı. Dört, beş, dokuz ve on numaraları da kapatmıştı. Tekrar ruleti döndürdü. Dört geldi. «Numaralar!» diye bağırarak düğmeye bastı. Dokuz çıktı. Tekrar döndürdü: onbir! Oyun kızışmıştı. Bu defa altıya oynadı. «Numaralar!» diye bağırarak düğmeye bastı. Makinayı döndürüyor, bir yandan «numaralar!» diye bağırıyordu. Düğmeye sonuna kadar bastı. Frankları bozdurduğunda yirmi beş bin dolar kazanmıştı. On bin frankla oyuna girdi, gazinoda dolaşmağa başladı.

Iyi bir geceydi. Ama henüz oyunu bırakma zamanı gelmemişti. Bakara masasına giderek «Banko» dedi. Kaybetti. İkinci eli bekledi ve tekrar banko dedi. Kazandı. Bir saat sonra yüz bin franktan fazla bir miktar parayla kalktı. Dee'nin rulet oynadığı masaya gitti. Dee otuz altı numaraya oynamıştı. Mike oyuna girdi. Otuz beş numara kazandı. Krupiye paraları Mike'ın önüne doğru iterken Dee şaşkın, bakakaldı. Mike kasaya gitti. Bütün gece elli bin dolara yakın para ka-

zanmıştı. Oyunu bırakmanın zamanı gelmişti.

Gazinoda bir hafta her gece kazanmıştı. Aradığı filmi de bulmuştu. Otuzuna yaklaşan bir kadının zorlu yaşantısıydı. Hayatını güzellik yarışmalarına katılarak kazanan bir kadın. Hiç birinci gelememişti ama son üçe kalıyordu hep. Her defasında para kazanıyordu. Tekrar bir otobüse binip tekrar yarışmalara katılıyordu. Mike kararını vermeden önce filmi üç kez seyretti.

Teksas'ta iki genç prodüktörün yaptığı bir filmdi. Paraları yetmemiş, filmi bitirmek için bankadan üç yüz bin dolar borç almışlardı. Sonra filmin dağıtımı için Cannes'a gelmişlerdi. Mike genç yapımcıların bankaya olan borçlarını ödeyerek filmin yüzde altmışına ortak olmuştu. Century şirketinden Cyril Bean ile görüştü ve filme bir gözatmasını söyledi. Filmi seyrederken tokalaştılar. Sonunu beklemeğe gerek yoktu. Century filmin dağıtımı için yüzde otuzbeş alacaktı. Mike tekrar harekete geçmişti.

Film için büyük bir reklâm yapacaktı. Başrolde oynayan aktris tanınmış değildi ama Cannes'daki eleştirmenlerin görüşleri çok olumluydu. Mike'ın kazanmamasına imkân yoktu. Kapalı gişe oynayacak bir film değildi belki ama çok para getirecekti. Verdiğinden fazlasını geri alabilecekti. Fakat en önemlisi Mike'ın tekrar işe dönmesini sağlayacaktı. Başroldeki kızın Akademi ödülüne aday gösterileceği garantiydi. Herşey hazırdı. Oteldeki odasında kontrat imzalamış, bankaya üç yüzbin doları ödemişti. Hâlâ yarım milyondan fazla parası vardı elinde... birkaç gece daha gazinoya uğradıktan sonra New York'a dönecekti.

Ve sonra January'yi arayacaktı. Gecelerce onunla konuşacaklarını tasarlamıştı. Bu işi nasıl halledeceğini biliyordu. Tom'un adını ağzına almayacaktı. Tekrar işe başladığını, onunla çalışmak isteyip istemediğini soracaktı sadece. Bir yazıhane açacaktı. January onunla Amerika'nın bir ucundan öteki ucuna, filmin açılışlarında yardım edecekti... Eğer bu teklifini reddederse soğukkanlılıkla kabul edecekti. Birkaç gün sonra onu tekrar arayarak bir ricada bulunacaktı. Dergide filmle ilgili bir yazı çıkartabilir miydi? Reklama ihtiyacı olduğunu söyleyecekti. Yazıhanesinde birkaç resmini çektirmek isteyecekti. (Gloss'da çıkacak herhangi bir yazı onun için hiç de önemli değildi. Büyük bir dergiyle anlaşmıştı ama bunu January'ye söylemeyecekti). Birbirlerini görür görmez her şeyin düzeleceğinden

emindi. Eskisi gibi olacaktı her şey. Artık Mike heyecanlı ve hareketli bir hayata başlıyordu. Cannes'da akıllıca birkaç iş daha halletmişti. Yeni bir İtalyan yapımcısının filminin Amerika'da dağıtım haklarını satın almış, bir Çek filminin dağıtım haklarının yüzde ellisine ortak olmuştu. Bu film pek para getirecek cinsten değildi ama her festivalde ödül kazanacaktı ve Mike'ın adı geçecekti. 1972 yılında Mike Wayne tekrar sahneye çıkacaktı!

Dee'den de ayrılacaktı. Boşanacaktı ondan. Kendisine yardım ettiği için teşekkür edecek ama bu beraberliğin yürümediğini söyleyecekti. Tabiî bu Dee'nin vasiyetnamesini değiştirmesi demek olacaktı. January'nin on milyon dolarından vazgeçecekti. Dee'le geçirdiği bir yıl pek çok şeyi ortaya çıkartmıştı. January için evlenmişti onunla ama January neredeydi? Beverly Hills'de yaşlı bir adamla sevişiyordu. Tom ona ne sağlayabilirdi? Tom için önce işi, sonra karısı ve oğlu gelirdi. January'nin bunu bilmesi gerekirdi. Bile bile razı olmuştu buna. January savaşmayı tercih etmişti, her şeyin önceden hazırlanıp ona sunulmasını istememişti. Mike de savaşmayı tercih eden bir adamdı. Palm Beach'de bir kış daha Marbella'da bir yaz daha... davetlerde anlamsız konuşmalar... Dee'nin kendini beğenmişliği... Bütün bunlara katlanamıyacaktı artık. Yüzünde bir tek kırışık bile yoktu. Tabiî, Dee öylesine duygusuzdu ki! O anlamsız toplantılarda, anlamsız konuşmalarla gün dolduruyordu. Tavla, alışveriş... bütün hayatı buydu. Önemsiz, boş bir hayat. Mike ile ayrılmaları bile onu sarsmayacaktı. Marbella için tasarladığı yemek davetlerinde masanın düzeni bozulacaktı belki ama, büyük bir kaybı olmayacaktı. January de mirastan faydalanamamakla pek bir şey kaybetmeyecekti. Mike hemen bir hayat sigortası yaptıracak ve ne olursa olsun buna el sürmeyecekti. Plaza'daki eski dairesini tutacaktı... iki yatak odası olan daireyi, January'yi yanına çağıracaktı. Yok, odasının hazır olduğunu söyleyecekti.

Birkaç defa onu Beverly Hills'den arayacak oldu ama her defasında, son anda vazgeçti. Variety dergisinde hakkında iyi bir yazı çıkmıştı. Onu kesip hiç bir şey yazmadan January'ye postaladı.

Cuma günü Dee ile New York'a dönmeğe karar verdiler. Yola çıkmadan iki gün önce İsviçre'ye giderek yarım milyonluk bir hesap açtı. Sonra 28 Mayıs gününden itibaren, Plaza'daki eski dairesini ayırmaları için otele telefon etti. Pierre oteline inene kadar Dee'ye

hiç bir şey söylemeyecek, sonra durumu ona anlatarak Plaza'daki dairesine geçecekti.

Perşembe günü öğleden sonra Dee, Antibes caddesine alışverişe çıktı. Mike, hiç hoşlanmadığı bir prodüktörle karşılaştı. Adam onu bir el iskambil oynamak üzere odasına davet etti. Mike karar veremedi, bu hoşlanmadığı adam oyunda çok şanslıydı. Ama Mike kendi şansını son bir sınavdan geçirmek istedi ve kararını verdi.

Akşamüzeri, yapımcının odasından otuz bin dolar daha kazanarak çıktı. Hemen Cartier'e giderek Dee'ye platin bir sigaralık aldı ve üzerine bir yazı yazdırttı. Ertesi gün havaalanına giderken hediyesini karısının kucağına koydu. Üzerinde 'ŞANSIMI GERİ GETIREN DEE'YE TEŞEKKÜRLERİMLE, MİKE' yazıyordu. Dee eğilip onu yanağından öptü. Mike bir an için ona düşündüklerini söylemeyi geçirdi aklından. Sonra vazgeçti. Altı saatlik bir uçak yolculuğunu boş bir evliliğin tartışmasıyla geçirmeleri gereksizdi. Hem Dee'nin ne suçu vardı? Kanunen kendisine bir kavalye satın almıştı. Yeni bir kavalye bulmanın zamanı gelmişti artık. Çünkü son kavalyesi 'insanlığa' dönüyordu.

Cannes'ten ayrıldılar ve Nis'ten uçağa bindiler. Karşılıklı oturmuşlardı. Mike havyar ve şampanya aldırtmış, parasını kendi ödemişti. Bir an duraladı. January'ye özgüydü havyar ve şampanya. Ama yine January için ısmarlamış sayılırdı. Ona ve özgürlüğüne kavuşuyordu artık.

Havalandıktan sonra servis yapıldı. Cannes'de genç bir Fransız garsonla anlaşmışlardı. Onun da Amerika'yı görme hayalleri böylece gerçekleşecekti. Mike onu uçağa almış, Dee de kışlık evde bahçıvan ya da arabalarından birinde şoför olarak çalışabileceğini söylemişti. Adı Jean Paul Vallon'du. Ondokuz yaşındaydı. Cannes'te doğup büyümüş, Paris'i bile görmemişti. Jean'ın annesi, teyzesi, üç kuzeni ve ablasıyla eniştesi onu geçirmeğe gelmişlerdi. Hiç biri uçağa binmemişlerdi. Dee'nin özel uçağı onları fazlasıyle etkilemişti.

Dee şampanya kadehini kaldırarak, «Cannes... ve arkadaşlarının şerefine,» dedi.

Mike da kadehini kaldırdı. «Marbella... senin yaşantın ve arkadaşlarının şerefine.»

Dee gülümseyerek bir yudum şampanya aldı. Mike bardağı dudaklarına götürdü, fakat içemedi. January'den başka kimseyle Don

Perignon içmeğe gönlü razı olmamıştı. Bardağı elinde, camdan dışarı baktı. Dee'ye düşündüklerini söylemek kolay olmayacaktı. Onun suçu sadece çok zengin olmaktı.

Dee sigaralağını açtı ve bir sigara yakarak camdan bakınmağa başladı. Mike'ın yazdırdığı yazı çok güzeldi. Çok iyi, çok tatlıydı Mike. Dee'yi seviyordu. Ama her gece Karla ile buluşabilmek için yalanlar uydurarak bu beraberliği sürdürmesine imkân yoktu. Vasiyetnamesini değiştirttikten sonra Mike ile konuşacaktı. Kendi hayatını yaşamak istediğini söyleyecekti ona. Mike da dilediği gibi yaşayabilirdi. Dee'nin bu şartlarını kabul ederse January'nin on milyonunu yeni vasiyetnamesine aynen geçirecekti.

Dönüp onun keskin çizgili profiline baktı. Erkekliğinden edecekti onu. Ama başka çıkar yol yoktu. Sigaralığa baktı. Bir erkekten ilk kez bu kadar pahalı bir hediye almıştı. Yavaşça dokundu. Mike çok para vermiş olmalıydı bu hediye için. Belki de kumarda kazandığı paranın hepsini. Gözleri doldu. Niçin her zaman birinin incinmesi gerekiyordu? Sigarasından derin bir soluk aldı. Sonra küçük sigara tablasında söndürdü. Ona güzel bir yıl geçirtmişti... kızı için elinden geleni yapmıştı. January bir gün çok zengin bir kadın olacaktı. Nedense yine de içi rahat değildi. Tekrar sigaralığa baktı. Bu yazıyı yazdırtması için bir erkeğin âşık olması gerekirdi. Ama Dee'nin kendini suçlu hissetmesinde de bir sebep yoktu. Bir erkek onun kadar cömert davranır mıydı acaba? Asla! Üstelik kendini hiç de suçlu hissetmezdi. Karla üç gün önce New York'a gitmiş olmalıydı... Bir saate yakın uzun bir telefon konuşması geçmişti aralarında. Miss Roberts gelmiş, Karla bir an önce New York'a dönüp Dee'yi görmek için sabırsızlanıyordu.

Karla alçak bir sesle, «Dee, ne olur çabuk dön,» demişti.

Bunu düşünmek bile onu mutlu ediyordu. Gözlerini kapayarak koltuğun arkalığına başını yasladı ve Karla'nın yüzünü gözünün önüne getirdi. Artık sadece ona aitti Karla! Sadece ona ait!

Uçak birdenbire sarsıldı. Dee gözleri kapalı, koltuğa yaslanmış oturuyordu. Mike'ın sarsıntıdan içkisi döküldü. Jean Paul koşarak onun üzerini silmeğe geldi. Mike hemen iç cebindeki kâğıtları çıkarıp baktı. Kontrat ile yüz elli bin dolar para vardı iç cebinde. Bir yazıhane açıp reklam işlerine başlamak için ayırmıştı bu parayı.

Mike içki istemediğini söyledi ama Jean Paul onun kadehini

doldurdu. Çocuğun elinden şişeyi aldı. Dee'nin bardağını doldurduktan sonra ona vererek, «Bu da senin Jean Paul,» dedi. «Amerika'ya gidiyorsun, önemli bir olay bu senin için. Kendine bir şampanya al ve önemli günlerde bir kadeh içmeyi âdet edin. Şans getirir.»

Mike bardağını doldururken Jean Paul onu izledi. Uçak tekrar sarsıldı ve yeni siyah kostümüne şampanya döküldü. Mike güldü. «İşte bu şansının döndüğünü gösteriyor.»

Uçak tekrar sarsıldı ve yüz metreye yakın bir düşüş oldu. Sonra sallanmağa başladı. Jean Paul korkuyla ona baktı. «Otur ve kemerini bağla,» dedi Mike. «Sık sık böyle hava boşluklarına düşeceğe benzeriz.»

Mike koltuğun arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. Uçak tekrar sarsıldı, sonra aynı yükseklikte uçuşa devam etti. Motordan gelen acayip gürültüyü duyduğunda January'yi düşünüyordu. Doğrulup sese kulak kabarttı. Dee soran gözlerle bakıyordu ona. Mike kemerini çözüp pilot dairesine gitti. Pilotlar endişeyle kontrol saatlerine bakıyorlardı. Motorlardan birinden dumanlar çıkıyordu. Uçak sağa sola yalpa vurmağa başladı.

Mike boğuk bir sesle «Motoru bırakın düşsün,» dedi.

— «Bırakamam,» diye pilotların biri bağırdı. «Sıkıştırmış durumda, kıpırdatamam yerinden. Mr. Wayne yerinize oturun, mecburî iniş yapacağız.»

Mike yerine döndü. Dee merakla bakıyordu. Jean Paul dua kitabını eline almıştı. Yüzü kül gibi olmuştu. Mike'dan medet umarcasına bakıyordu ona.

Mike gülümsemeğe çalıştı. «Bir şey yok... Motorda bir arıza olmuş, iniş yapacağız. Sakin olun.»

Arkasından pilotlardan biri, «Bay ve bayan Wayne, meoburî iniş yapacağız, kemerlerinizi çözün, ayakkabılarınızı çıkararak dizlerinizin üzerine çömelin. Gözlüğünüz varsa çıkarın, kollarınızla başınızı korumağa bakın.»

Jean Paul, «Amerika'yı göremiyeceğim. Hepimiz öleceğiz.» diye hıçkırarak ağlamağa başladı.

Dee hiç konuşmuyordu, yüzü kâğıt gibi olmuştu. Gazetelerde okuduğu uçak kazalarından biri şimdi de onun başına mı gelecekti? Olamazdı! Tam yaşamak için bir amacı olmuşken böyle bir kaza gelemezdi başına!.

Mike dizlerinin üzerine çöktü. Kontratla paralarını koyduğu iç cebini sıkı sıkı tutuyordu. Uzanıp yerdeki şampanya şişesini aldı. Ağzına dayadı, içebildiği kadar içti. Önemli bir olay yaşıyordu. Uçak havada infilâk etmeden önce January'yi düşündü. Ondan özür dileyecek fırsat olmayacaktı artık. Onu ne kadar sevdiğini söyleyemiyecekti. Patlama sırasında son olarak İsviçre'deki banka hesabı aklına geldi. Şansının ters yüz olduğu uğursuz İsviçre!...

27

Uçak Kennedy havalanına inerken January gözlerini yumdu. Mike'ın aşağıda onu beklemediğini düşündükçe New York'tan nefret ediyordu. Mike bir daha onu havaalanında hiç beklemiyecekti.

Uçağın Atlantik Okyanusuna düşüşünden yarım saat kadar sonra New York televizyonu bütün programları keserek haberi verdi. Neyse ki George Milford daha önceden January'ye telefon edip bildirmişti.

January gerçek olduğuna inanamıyordu. Telefonu kapattığında güneş hâlâ pencereden odanın içine süzülüyordu. Tom hâlâ içerki odada daktilo yazıyordu. Mike ölmüştü... ve hayat devam ediyordu.

George Milford, olayı ayrıntılarıyla anlatırken sessizce dinledi. David'in başsağlığı dileyişini de sessizce kabul etti. Onu gelip almalarını ister miydi? Bir arzusu var mıydı? Emirlerini yerine getireceklerdi. January telefonu kapadı. Önce sessizce oturdu. Kuşlar neden hâlâ ötüyor diye düşünüyordu? Nasıl hâlâ nefes alabiliyordu?

Ne zaman bağırmağa başladığını hatırlamıyordu. Bağırıyor, susmak bilmiyordu. Tom onu kolları arasına almış, neden bağırdığını soruyordu. Birden telefonlar aralıksız çalmağa başladı. Tom sonunda hiç bir telefonun bağlanmaması için santrala kesin emir verdi. January onun yüzünden durumu anladığını tahmin etmişti... Güneş hâlâ pırıl pırıldı. Kuşlar cıvıldıyor, havuzda mikrofonla birtakım kişiler çağrılıyordu.

Dr. Cutler adında bir doktorun iğne yaptığını hatırlıyordu. Dr. Alpert'in iğnelerinden farklıydı. Sakinleştirmişti onu. Bağırmaktan vazgeçmişti. Ortalık sessizleşmiş, güneş çekilmişti. Kuşların cıvıltıları uzaklardan geliyordu.

January, uyandığında bütün bunların bir rüya, korkunç bir kâ-

bu olduğuna inanmak istedi. Fakat Tom daktilosunun başında değildi. Yatağın ucuna oturmuş, uyurken başında beklemişti. January ona bütün bunların bir rüya olup olmadığını sorduğunda Tom cevap verememiş başını çevirmişti.

Bütün gece ona sımsıkı sarılıp avutmağa çalıştı. January ağlamadı. Başlarsa susamayacağından korkuyordu.

Tom santrala telefonların bağlanmasını bildirdi. Linda California'ya gelip onu almaya teklif etti. David ile babası da aynı teklifte bulunmuşlardı. January kimsenin gelmesini istemiyordu. Tom uçak biletini aldı, David ve George Milford'a January'yı karşılamalarını telgrafla bildirdi. Onu havaalanına kadar götürdü ve diğer yolculardan önce uçağa binmesi için izin aldı. Kendi de January ile birlikte uçağa kadar geldi. January bomboş uçağın en ön sırasında oturdu. Birden içini bir korku sarmıştı.

— «Tom, benimle gel. Tek başıma yapamıyacağım.»

— «Tek başına değilsin. Ben her zaman seninleyim, bunu aklından çıkartma. George ve David Milford seni karşılayacaklar.»

— «Oh Tom, böyle olmasını istemiyorum.»

— «Ben de istemiyorum ama mecburuz yavrucuğum. Ben evli bir adamım. Senin sadece benimle ilgili bir yazı hazırlamak için buraya geldiğini biliyorlar. Benim için önemli değil, senin durumunu düşünerek böyle konuşuyorum. Hem havaalanında gazeteciler doludur şimdi.»

— «Gazeteciler mi?»

— «Baban çok ünlü bir adamdı. Dee Milford Granger ise dünyanın en zengin kadınlarından biri. Büyük bir haber bu. Ne yazık ki insanlar böyle, yavrum.»

— «Tom.» January onun elini tutarak, «ne olur gel benimle.» dedi.

— «Ben de istiyorum ama gelsem de sana yardımcı olamam. Otelde kapanmam gerekecek. Babanın ölümü üzerine evli ve yaşlı sevgilini koluna takıp New York'a dönmen gazeteciler için müthiş bir haber. Üstelik çok işim var. Century'nin adamları yakama yapıştı. İyi bir sevgili olacağım diye uğraşmaktan yazarlığımı unuttum galiba.»

January ona sarıldı. Tom onu bekleyeceğini söyledi. «İşlerini

bitirir bitirmez beni ara... bekleyeceğim. Bana ihtiyacın olduğu an yanındayım.»

Uçak Kennedy havaalanının üzerinde pistin boşalması için dolaşıyordu. January çantasını açıp 'Variety' dergisindeki yazıyı tekrar okudu ve tekrar kendi kendine, 'Neden hiç bir şey yazmadan sadece bunu gönderdi acaba?' diye sordu. Hâlâ kızgın olduğunu mu anlatmak istiyordu? Ama o zaman hiç göndermezdi. Herşeyin düzeldiğini belirtmek için yapmıştı bunu. Evet Mike'ın tarzıydı bu. Her şeyin düzeldiğini anlatmak istemişti ona! Oh. Tanrım... Mike, bunu demek istemişti!

Uçak piste indi. Rahat bir inişti. Yolcular kemerlerini çözüp ayağa kalkmağa başladılar. Hostes uçak durmadan kimsenin yerinden kalkmamasını söylüyordu. Yolcular el çantalarına uzanıyor, arka sıralarda bir çocuk ağlıyordu. Uçağın merdiveni getirildi. Hostes kapının önünde bekliyordu, gülümsüyor, TWA şirketi adına yolculara teşekkür ediyordu. January diğer yolcular gibi kapıya doğru yürüdü. Her şeyin sonu gelmişti onun için. Buna rağmen değişen hiç bir şey yokmuş gibi, hayatın normal akışının devam etmesi dayanılmaz geliyordu. Dört buçuk saatlik bir uçak yolculuğu... hatta yiyecek birşeyler atıştırmak... ve herkes gibi uçağın merdivenlerinden inmek. Fotoğrafçılar gözüne çarptı ama yüzünde flaşlar parlayana kadar kendisi için oraya gelmiş olduklarını düşünmemişti. Hemen çevresini sarmışlardı. David'le babası kalabalığı yararak onu havaalanında özel bir odaya götürdüler, şoför bagaj kartını alıp gitti.

Sonra havaalanından New York'a doğru yola koyuldular, her gelişinde Mike'la dönerdi bu yoldan. Aynı yol, fuardan kalan aynı boş binalar... hepsi yerli yerindeydi... ama Mike yoktu.

— «...en iyisi bu diye düşündük,» diyordu George Milford.

January onlara baktı. «Neyin en iyisi?»

David anlayışla, «Pierre'de kalman en iyisi diye düşündük,» dedi. «Evin vasiyetname işlemlerinin tamamlanması biraz uzun sürecek. Kışlık ev ve Marbella'daki yazlık ev satılacak, Pierre'deki daire boşaltılacak. Bunların parası yeni kuruluşa ayrılacak. Bu arada istediğin yerde kalabilirsin ama en iyisi Pierre'de kalman olur herhalde.»

— «Hayır, ben kendi evimde kalırım.»

— «Ama Pierre'de yalnız kalabilirsin.»

— «Yalnız mı?»

George Milford, «Gazeteciler birkaç gün olaydan bahsedecektir sanırım,» dedi. «Ben de yanlışlıkla Dee'nin sana on milyon bıraktığını ağzımdan kaçırdım.»

— «On milyon mu?» January her ikisine de şaşkın şaşkın baktı. «Peki ama neden? Beni doğru dürüst tanımıyordu bile.»

George Milford gülümsedi. «Babanı çok seviyordu. Onu memnun etmek için yapmış olacak bunu. Bana, babanın sana ne kadar düşkün olduğunu söylemişti. Pierre'de kalman bu yüzden daha iyi olacak, baban da böyle isterdi muhakkak.»

— «Ne isteyeceğini nereden biliyorsunuz? Onu tanımıyordunuz ki.»

— «January, babanı ben iyi tanıyordum...» diye David söze girdi. «Son zamanlarda epeyce yakınlığımız olmuştu. Paskalya'da sen Palm Beach'e gelmedin. Bir gün evlenmemizi istediğini söyledi bana. Ben de ona sana olan duygularımdan bahsettim. Herşeyi oluruna bırakmamı söyledi. Seni zorlamamı istemiyordu. Aynen böyle söyledi. Seni hiç bir şeye zorlamak istemiyordu. O evde oturmana hiç içi elvermiyordu ama senin bunları bilmeni de istemiyordu. Pierre'den ayrıldığın zaman ne kadar üzüldüğünü anlattı bana.»

January gözyaşlarının süzüldüğünü hissetti. Başını sallayarak, «Peki David... Tabiî Pierre'de kalacağım,» dedi.

Dört gün uyku ve sinir haplarıyla January makina gibi gerekli işlerin yapılmasıyla uğraştı. Uçak kazasından bir gün önce Dr. Alpert ona iğne vurmuştu. New York'ta iğnenin tesiri geçmişti ama January'nin zihni öylesine meşguldü ki, bedenen hiç bir rahatsızlığını hissedecek durumda değildi. Baş ağrılarına, boğazının kurumasına, kemiklerinin sızlamasına aldırdığı yoktu, geçiciydi hepsi. Ama Mike olmadan yaşamak dayanılmaz bir eksiklikti.

Sadie başından ayrılmıyordu. Dee'nin yokluğu onu şaşkına çevirmişti. Her an onun sert buyruklarından birini yerine getirmeğe hazır bekliyormuş gibiydi. Otuz yıldır onun yanında çalışmıştı. Birine hizmet etmek ihtiyacındaydı ve January'yi Dee'nin yerine koymuştu. Ona yemek getiriyor, January hiç bir şeye elini sürmüyordu. Telefonlara cevap veriyor, Milford'lardan başka kimseyi eve kabul etmiyordu. January'nin yanında sessiz ve üzgün, bir gardiyan gibi bekliyordu.

Dee ve Mike'ın cenaze töreninde David, January'nin yanında otu-

ruyordu. January'nin yüzü ifadesizdi. Sanki gözleri açık uyuyakalmış gibiydi. David'in babası da öbür yanında oturuyordu. Annesi, kocasının yanında elinde bir mendil, gereğince üzgün görünüyordu. Kilise tıklım tıklım olmuştu. Çeşitli dernek ve kuruluşlardan önemli kişiler gelmiş, içersi çeşitli ülkelerden özlü bir soylu sınıfın insanlarıyla dolmuştu. Dee'nin bazı arkadaşları özel uçak kiralayarak gelmişlerdi. Bütün sinema ve tiyatronun belli başlı simaları, cenazenin televizyonda gösterileceğini düşünerek, Mike'a karşı son görevlerini yerine getirmek üzere oradaydı. Fakat en şaşırtıcı olay, Karla'nın cenazeye gelişiydi. Polis kordonu altında tutulan halk, merakla ve şaşkınlıkla gerileyerek ona yol açmıştı.

David onu görmemişti ama onun adını bağrışan halkın gösterilerini duymuştu. Arkalarda bir yerde duracağını ve David'in kendisini görmemesi için gizleneceğini düşünüyordu. O korkunç geceden sonra David onu tamamen unutmağa çalışmıştı. Kendi kendini avutmak için uğraşmıştı hep. Karla aklına gelir gelmez 'nefret' duygusuyla irkiliyordu. Sonra nefret duygusuyla birlikte başka şeyler düşünüyordu. Hitler, çocukların ırzına geçme, yoksulluk, gibi. Ve böylece bu düşündüklerinden birine aklı takılıyor. Karla'yı zihninden uzaklaştırıyordu. Yeni işler almış, aşırı bir çalışma temposuna girmişti. Hiç bir gece yalnız kalmamağa bakıyordu. Kim ve Batı Avrupalı çok güzel bir kız olan Valeria ile geziyordu. Uçak kazasından sonra her şeyi bir kenara bırakarak January ile ilgilenmeğe, onu avutmağa verdi kendini.

Artık sadece January olacaktı hayatında. İncecik, zarif, solgun yüzlü, mirasa konan güzel January. Kilisede gazetecilerle karşılaştığında David'e sığınmıştı. Çok güzel ve yalnızdı. On milyonun sahibi yalnız bir kız... David uzanıp onun eldivenli elini tuttu. January ona baktı. David hafifçe gülümsedi. Ona güven vererek sevgisini belirtmeğe çalıştı.

Tören devam ediyordu. Kilise çok kalabalıktı. Valinin de orada olduğunu söylüyorlardı. Acaba Karla neredeydi? David uzun süredir ilk defa onu düşünmek için kendine 'izin' verdiğini farketti. Ve hemen onu düşüncelerinden atmağa çalıştı. Bu defa başaramamıştı. Kalabalığın içinde onun varlığını hissediyordu. Gülünçtü ama gerçekten hissediyordu. Ve onu düşünmekten kendini alamıyordu. Çaresiz duygularına yenilip kendini bıraktı. Yalnız mı gelmişti acaba? Yoksa

Boris ya da sevdiği bir dostuyla mı? Yoksa yeni biriyle mi? David, kendi kendine January'i düşünmeğe zorladı. Dee'yi, ailesini düşünmeye çalıştı. Törende en yakın akraba olarak bulunuyordu, ama mirastan pay almamıştı. Ne diye olmuştu bu uçak kazası sanki? Dee vasiyetnamesini değiştirdikten sonra olsaydı keşke. Neden babasının Avrupa'ya gideceği güne kadar beklemişti sanki? Güney Fransa'dan vasiyetnamesinde büyük değişiklikler yapacağını yazan bir telgraf göndermişti. Neden karar vermişti buna?

Acaba David'i varis yapacak mıydı? January'ye on milyon miras bırakmaktan vazgeçecek miydi? Fakat ne değiştirirdi bunları düşünmek? Vasiyetname yürürlüğe girmiş ve January New York'un en zengin kızı olmuştu.

Birden orgun sesiyle kendine geldi. Dua okunuyordu. David başı önünde, herkesle birlikte ayağa kalktı. Sonra annesiyle babası oturdukları sıradan çıkarken January'nin kolundan tuttu. Gün ışığında bekleyen gazeteci ve televizyon kameralarının karşısına birlikte çıktılar.

Arkadan üçüncü sırada Karla'yı görmüştü. Başına siyah şifon bir eşarp örtmüş, kiliseden dışarı çıkmağa çabalıyordu. Fakat siyah gözlüklerini takmadan az önce David'le gözgöze geldiler. Karla hemen yan kapıdan çıkmak üzere yürümeğe devam etti. David, January'nin kolundan tutarak ağır ağır siyah arabaya doğru ilerledi. 18.00 haberleri için hazırlanan televizyon çekimi sırasında mümkün olduğu kadar ciddi görünmeğe çalıştı.

January'yi Pierre'e götürdü. Üç saat, kalabalık konukları ağırlamakla geçti. Tokuşturulan içki kadehleriyle az sonra bir gala gecesi kokteyline dönmüştü bu toplantı. David, January'nin yanından ayrılmıyordu. Onun açıkça yorgunluğunu belirten davranışlarını farkederek odasına götürdü. Fakat parti devam ediyordu. Yeni konuklar geliyor, David'in annesi ev sahibi rolünü oynuyordu. Babası da iyi vakit geçiriyordu. Korkunç bir vahşet sahnesi seyrediyormuş gibiydi. Piyanonun üzerinde duran gümüş çerçevelere gözü takıldı. Pierre'in büyük salonunda ünlü kişilerin fotoğrafları yer almıştı. David, Karla'nın fotoğrafına baktı, sonra ona doğru yaklaştı. Gözleri uzaklara dalmış gibiydi; tıpkı bugünkü gibi yalnızlığını yansıtan bakışlar...

Sadie'nin, January'nin odasından çıktığını gördü. Sadie, ayak uç-

larına basarak ona yaklaştı ve January'nin hap alarak uyuduğunu söyledi. David, kimse farketmeden salondan çıktı.

Nereye gideceğini biliyordu. Bir daha asla adım atmayacağını sanmıştı onun evine. Kapıcıyla, asansör memuruyla karşılaşmağa yüzü olmayacağını düşünmüştü. Fakat o anda bunlar hiç önemli gelmiyordu ona. Karla ile gözgöze geldikleri andan itibaren herşeye göğüs gerebileceğini hissetmişti. Onu görmesi gerekiyordu!.

Yine de kapıcının değişmiş olduğunu görerek rahatladı. Öğle saatlerinde hiç gelmemişti tabiî. Kapıcı, «Adınızı rica edeceğim,» dedi. David, Karla onu kabul etmezse çok mahçup olacağını düşündü. Ama önemi yoktu. Adını verdi ve kapıcının yukarı telefon etmesini bekledi. Süslü üniformasıyla bir kapıcı onunla konuşabiliyordu da, belki David konuşamıyacaktı! Bir sigara yaktı. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Belki Karla henüz eve dönmemişti. Kapıcı evde olmadığını söylerse doğru olmayabilirdi ama David bunu hiç öğrenmiyecekti.

Kapıcı ağır ağır, bir sancısı varmış gibi yürüyerek geri döndü. David sigarasını söndürüp bekledi.

— «On beş A, sol taraftaki asansör.»

David bir an için yerinden kımıldayamadı. Sonra hızla asansöre doğru yürüdü. Asansörün katta olmasına memnun olmuştu. Yukarı çıktığında Karla onu daire kapısında bekliyordu.

Alçak bir sesle, «Gel içeri,» dedi.

David onun arkasından içeri girdi. East nehrinin bulanık suları güneşin altında sarımtırak bir gri renge bürünmüştü. Küçük bir gemi, ardından hafif dalgalar bırakarak yol alıyordu. «Böyle güzel bir manzara olduğunu bilmiyordum,» dedi.

— «Sadece geceleri gördüğün için herhalde.»

— «Belki de hiç bakmadığım için.»

Bir an için ikisi de sustular. Sonra David, «Karla...» dedi. «Sensiz yaşayamam.»

Karla oturup İngiliz sigaralarından bir tane yaktı. Sonradan aklına gelmiş gibi David'e paketi uzattı. David başını sallayarak onun yanına oturdu. «Bana inanmıyorsun, değil mi?»

— «İnanıyorum artık.»

— «Karla o gece için bağışla beni,» diye başladı ve arkası geldi. «Oh, Tanrım! Çılgın gibiydim. Sarhoş olmam mazeret sayılmaz, çünkü özellikle sarhoş olmak için içtim. Buraya gelecek cesareti bula-

bilmek için başka çarem yoktu.» Ellerine baktı. «Herşey birden aklıma gelmişti. Daha ne kadar beraber olabilecektik? Bir daha ne zaman sessizce ortadan kaybolacaktın? Bugün karşılıştığımızda seni sevdiğimi anladım artık Karla. Seninle beraber olmak istiyorum... herkes bilsin! Seninle evlenmek istiyorum, sen istersen tabiî. Ya da her yerde yanında olmamı istersen, yanından ayrılmam. Dee'nin mirası için yıllarımı verdim. Şimdi ise January'nin parası için onun peşinden koşacağım. Bugün seni görene kadar kararlıydım bunu yapmakta. Çünkü yapılacak daha iyi hiç bir şey yoktu benim için. Ama seni görünce...»

Karla eliyle onun dudaklarına dokundu. «David seni tekrar gördüğüme sevindim. O gece için de üzgünüm.»

David onun elini tutarak öpmeğe başladı. «Hayır, benim özür dilemem gerek. Söylediklerimin gerçek olduğuna ben de inanmıyordum Heidi Lanz hakkında söylediklerime kendim de inanmıyordum. Burada olduğunu zannetmiyordum.»

— «Hiç biri önemli değil bunların.» Güldü. «Amerika'ya ilk geldiğim zamanlardan beri tanırım onu ama yıllardır görmedim. Ara sıra televizyonda eski filmlerine rastlıyorum.»

— «O gün klüp 21'de Heidi ile karşılaşmıştım. O anda birden aklıma geldi ve...»

Tekrar elini onun dudaklarına götürdü. «Lütfen David, önemli değil Heidi ya da...»

— «Haklısın. Önemli olan sadece ikimiziz.»

Karla ayağa kalkarak odanın içinde dolaşmağa başladı. David'e bakıp güldü ama gözlerinde kederli bir ifade vardı. «Hayır David, ikimiz de o kadar önemli değiliz. Çok bencilce yaşadım. Hep bir şeyler yapmayı istedim ama nasıl olsa çok vakit var diye düşündüm. Dee'nin ölümü bana kimsenin ne kadar vakti olduğunu bilemeyeceğini öğretti. Jeremy seksenine geliyor, çok eski dostumdur. Londra'dan ne zaman bir haber alsam yüreğim ağzıma geliyor. Dee'nin ondan önce öleceği kimin aklına gelirdi.»

David onun yanına geldi ve ona sarılmak istedi. Karla geri çekildi. David onu omuzlarından tutarak, «Ben de bunun için geldim işte.» dedi. «Aramızdaki yaş farkının hiç önemli olmadığını şimdi artık anlıyorsun değil mi? Önemli olan beraberliğimiz.»

— «Hayır David, önemli olan sadece yaş değil.» Döndü. «Otur

sana anlatacaklarım var. Seninle çok güzel günlerimiz oldu, ama hepsi geçti artık. Şimdi benim için neyin önemli olduğunu anlatacağım sana. Zinaida adında bir kızdan sözetmek istiyorum...»

David boş sigara paketini avucunun içinde buruşturarak şöminenin önünde duran Karla'ya baktı. Çocuğu için yaptığı mücadeleleri anlatırken David, Karla'nın gözlerinin dolduğunu farketmişti. Manastırdaki olayları anlatırken sakindi. Bu tutumu olayın dehşetini daha da artırıyordu. «Bütün bunları öğrendikten sonra ikimizin o kadar önemli olmadığını sanırım anlamışsındır. Bugüne kadar Zinaida'ya hep başkalarının bakmasını istedim ama artık farklı düşünüyorum.»

— «Dee biliyor muydu?»

Karla duraladı. Gülümsemeğe çalışarak, «Tabiî ki hayır. Nereden bilecekti? O kadar yakınlığımız yoktu onunla. Piyanosunun üzerindeki çerçevelerden birindeki resimdim ben onun için.»

— «Bilseydi, mirasından bir şeyler bırakırdı.»

Karla omuz silkti. «Yeteri kadar param var. Ancak yaşayışımı değiştirmem gerekiyor. Evi satacağım. Bu bana iyi bir gelir sağlar. Patmos adasını bilir misin? Küçücük bir Yunan adası. Pek az turist gider oraya. İşte orada bir ev satın alıp Harrington'larla ve Zinalda ile birlikte oturacağım.»

— «Onu buraya getir, hep birlikte oluruz.»

— «David, anlamıyorsun beni. Zinaida çok güzel fakat küçücük bir çocuktan farksız. Sokaklarda zıplayarak, Schwartz'da istediği armağanları almadığım için hüngür hüngür ağlayacak kadar zekâsı gelişmemiş bir çocuk. Otuz bir yaşında bir çocuk! Ben yalnızlığı seven bir insanım, bunun için neler yaptığımı bilirsin sen. Zinaida'nın peşinden fotoğrafçıları koşturacak kadar yüreksiz olamam ona karşı. Herkesin alay konusu edemem onu. Patmos adasında birlikte yüzer, yürüyüşe çıkar, konuşuruz. Orada kimse beni tanımaz. Yalnız olurum. Jeremy bir ev bulmak üzere adaya bir adam gönderdi. Yarın ben de hareket ediyorum. Tutacağım eve bakacağım.»

— «Karla... benimle evlen. Lütfen. Zinaida'ya bakacak paran var. Ben de geçimimizi sağlayacak kadar para kazanabilirim ve...»

Karla sevgiyle onun yüzünü okşadı. «Muhakkak kazanırsın, eminim,» dedi. «Seninle güzel bir yıl geçirdik.»

— «Yıllar.»

— «Hayır en fazla bir yıl. Sonra sevgili küçük January'nin evlendiğini görerek on milyon için üzüleceksin. Onunla evlenmediğin için pişmanlık duymağa başlayacaksın. Beraberliğimiz ne yaparsak yapalım sürekli olamaz David. Benim yerim Zinaida'nın yanıdır. Ona çok şeyler öğretmem gerek. Ona annesi olduğumu söyleyeceğim. Kendini çok yalnız hissediyor. Senin yerin de January'nin yanı. Bugün ona baktım, o da çok yalnız. Sana ihtiyacı var.»

Karla kollarını açtı. David ona sarıldı. Yüzünü öpücüklere boğdu. Karla geri çekilerek, «Hayır David.»

— «Karla...» diye David yalvardı. «Eğer gitmemi istiyorsan son defa beraber olalım hiç değilse...»

Karla başını salladı. «Ayrılmamız çok daha güç olur Güle güle David.»

— «Beni yine gönderiyor musun?»

Karla başını salladı, «Yalnız bu defa sevgiyle.»

David kapıya doğru yürüdü. Karla arkasından koşarak ona sarıldı. «Oh David, mutlu olmanı istiyorum. Benim hatırım için, ne olur.» Karla'nın gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Geri dönüp ona bakmadı, çünkü David'in de gözleri dolmuştu...

28

January o kadar çok ilâç almıştı ki cenaze törenini bile tam olarak hatırlayamıyordu. David yanındaydı. Olaylar sessiz bir film gibi gözünün önünden geçiyordu. Mrs. Milford'un doktoru Clifford sinirlerini yatıştırıcı bir ilâç vermişti. January, onun söylediğinin üç misli hap yuttu. Kilise çok kalabalıktı. Bu kalabalığın Mike'ın hoşuna gideceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Sonra kilisenin kapısında bekleyen fotoğrafçılardan ve merakla toplanan halkın arasından uzaklaştırıldığını hatırladı.

Pierre'de toplanan konuklara çok şaşırmıştı. Sanki bir davet veriliyordu. Sonunda dayanamamış, odasına çekilmiş, birkaç hap daha almıştı.

Günler, rüyadaymış gibi geçiyordu. George Milford'un yazıhanesinde yapılan toplantılar, imzalanan kâğıtlar ...David hep yanındaydı. On milyon dolar! Öylesine yüklü bir miktardı ki, January ne his-

settiğini bilemiyordu. Mike'ı geri getirebilir miydi bu para? O gece Beverly Hilss'deki odayı unutturabilir miydi?

David her gece onu annesiyle babasının evine yemeğe götürüyordu. January, Margaret Milford'la konuşuyor, sohbet ediyordu. David'e çok minnettar hissediyordu kendini. Zaman zaman yabancı insanlarla beraber olmak ve her yerde fotoğrafçılarla karşılaşmak onu çok sıkıyordu. Böyle zamanlarda David'e sığınıyordu... hiç değilse tanıdık bir yüzdü onunki. Sadie her gece dönüşünü bekliyordu. January büyük yatak odasında, Sadie'nin söylediğine göre büyük karyolada Mike'ın yattığı tarafta yatıyordu. Sadie her sabah Dee'nin kahvesini odaya getirdiği için hangisinin ne tarafta yattığını biliyordu.

Sadie her gece Dr. Clifford'un January'ye verdiği ilâçları dikkatle içiriyor, ılık süt hazırlıyordu ona. January o haftanın sonuna doğru Jack Daniels ile süt içtiği zaman rahatça uyuduğunu keşfetti. Bu arada Tom'u sürekli olarak arıyordu. Ne zamanlar aradığının farkında değildi... kaç kez telefon görüşmesi yapmış olduklarını da bilmiyordu. Uyanır uyanmaz, geceyarısı bile olsa arıyordu onu. Kendini ne zaman yalnız hissetse telefona sarılıyordu. Tom onu her zaman iyi karşılıyor avutmağa çalışıyordu. Bazen uykulu ve yorgun oluyordu ama yine de onunla uzun uzun konuşuyordu. Birkaç kez January sarhoş olduğu için kızdı.

January en çok uyumayı seviyordu, çünkü rüya görüyordu. Her gece maviye çalan yeşil gözleri olan yakışıklı adamı rüyasında görüyordu. Aynı adam Tom'la ilk tanıştıkları sıralar bir gece rüyasına girmişti. Biraz rahatsız edici bir rüyaydı bu. Çünkü adam Mike'a benziyordu. Sonra Tom'la ilişkisi başlamış, bu rüyayı görmez olmuştu. Dr. Alpert'in iğnelerinden olurken de rüya görecek kadar derin bir uyku yüzü görmemişti. Dr. Clifford'un verdiği haplarla süt ve Jack Daniels içtiği ilk gece bu adamı tekrar rüyasında görmüştü. Tuhaf bir rüyaydı. Mike onun kolları arasında, hayatta olduğunu söylüyordu... bir yanlışlık olmuştu... başka bir uçak kazası olmuştu, Mike iyiydi, sıhhatteydi, hayattaydı. Sonra birden January'nin kolları arasından kayarak okyanusun derinliklerine doğru inip kayboluyordu. January tam onun arkasından gidecekken birisi onu tutuyordu. Tom'du bu... Onu kolları arasına alıp kendini asla terketmeyeceğini söylüyordu. January de vargücüyle ona sarılıyor, ona çok ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Fakat arada birden bire, adamın Tom ol-

madığını farkediyordu... Hem Tom'a benziyordu, hem Mike'a. Yalnız gözleri ikisinden de değişikti. Bu kadar güzel bir çift göz görmemişti ömründe; uyandıktan sonra bile gözünün önünden gitmiyordu.

January, doktordan bir miktar daha uyku hapı istedi. Dr. Clifford ise artık uyku hapı kullanmadan uyumağa çalışmasını salık verdi. «Yaşlı bir dul olsaydın belki bir süre daha uyku hapı almanı uygun görürdüm ama genç ve güzel bir kızsın. Üstelik seni seven bir nişanlın var. Artık normal hayatına dönmen gerek.»

Uykusuz bir geceden sonra baş ağrılarına dayanamayarak Dee'nin ecza dolabından aspirin almak üzere kalktı. Dolapta kutular dolusu uyku hapı buldu. Hiç birinin üzerinde Dr. Clifford'un adı yoktu. Dee'nin ayrıca bir doktoru daha olmalıydı. Zayıflama hapları vardı. (Linda kullandığı için bu hapları tanımıştı. İki kutu sarı uyku hapı, üç şişe seconal, bir şişe Tuinal ve birkaç paket fitil. January hepsini dolaptan alıp gizledi.

Artık her gece aynı rüyayı görüyordu. Bazen yalnızca bir çift göz görmesine rağmen, umutlanıyordu. O gözler January'ye güzel bir hayatın kendini beklediğini söylüyordu. Ama uyandığı zaman yine aynı yalnızlık duygusu içindeydi. Karanlık bir oda, boş bir yatak... O zaman Tom'u arıyordu, uykusu gelene kadar konuşuyordu onunla.

Üçüncü haftanın ortasında haplar artık etkisini göstermez oldu. Önce bir uyku bastırıyor, birkaç saat sonra uyanıyordu. Bir gece uyandığında rüyasını görmemiş olduğunu farketti. Kalkıp ilâçları sakladığı dolaptan bir Seconal ile bir de sarı haplardan aldı. Sarhoş gibi olmuştu ama uykusu gelmiyordu. Tom'u aradı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı. Tom uykulu bir sesle.

— «January, saat gecenin ikisi...» dedi.

— «Çalışırken rahatsız etmedim yo.»

— «Evet ama uyandırdın. Şekerim senaryoyu yetiştiremiyorum, adamlar sıkıştırıp duruyor. En kısa zamanda bitirmem gerek.»

— «Tom! Birkaç güne kadar buradaki işlerim bitiyor. O zaman geleceğim.»

Kısa bir sessizlik oldu. «Beklesen daha iyi olmaz mı?»

—«Neyi bekleyeceğim?»

— «Şu elimdeki iş bitsin. Zaten buraya gelirsen birlikte oturamayız.»

— «Neden?»

— «January, gazeteleri okumuyor musun kuzum?»

— «Hayır.»

— «Her gün resimlerin çıkıyor. On milyonluk miras seni meşhur etti.»

— «Linda gibi konuşuyorsun. O da bana hep...» Sustu. Dili tutuluyordu, ne dediğini unutuvermişti.

— «January, birşey içtin mi?»

— «Uyku hapı.»

— «Kaç tane?»

— «Sadece iki.»

— «Hadi öyleyse güzel güzel uyu. Yakında senaryoyu bitireceğim. O zaman tekrar konuşuruz bunları.»

Ahize elinde uyuyakaldı. Ertesi gün öğlende Sadie onu uyandırdığında Tom'la ne konuştuklarını hatırlamıyordu. Ama pek iyi bir konuşma geçmemişti aralarında.

Birkaç gün sonra Linda'yı yemeğe davet etti. Mükemmel bir sofra kurulmuştu. Sadie, Dee'nin şaraplarından birini çıkarttı onlara. Ne var ki Linda ile ilişkilerinde eskisine oranla bir eksiklik seziliyordu. Linda saçlarını omuzlarına kadar uzatmış, adamakıllı zayıflamıştı. «Iyice sıska olacağım, kemiklerim sayılacak kadar,» diyordu. «Gözlüklerimi nasıl buldun?»

— «Çok güzel. Gözlük kullandığını bilmiyordum.»

— «İnce gözlük camları kullanıyordum. Ama bunları takmak daha hoşuma gidiyor. Benjamin James ile çıkıyorum, biliyor musun?» January'nin hiç bir tepki göstermediğini görerek devam etti. «Bak şekerim. Tom kadar değil ama o da tanınmış bir yazar. Ufak tefek ödülleri var. Eserlerini fazla edebi buluyorlar. Son şiir kitabı sadece dokuzyüz sattı. Ama onu tutan bir edebiyatçı grubu var. Şu sıralarda benim için mükemmel doğrusu.»

— «Linda sürekli bir beraberlik kurabileceğin bir erkek olsun istemiyor musun hiç?»

— «Artık istemiyorum. Gazetede senin resimlerini gördükten sonra...» Sustu ve odaya gözgezdirdi. «Bütün bunlara sahip olmanın iki yolu olduğunu düşündüm: Para ya da şöhret. O zaman istediğin erkeği elde edebilirsin. Ben de ünlü bir kadın olduğum zaman sürekli olarak aynı adamla oturmak istemem.»

— «Neden?»

— «Çünkü o zaman peşime takılan bir erkekten rahatsız olurum... Sadece ben olmalıyım. Bütün bunlara sahip olana kadar Benjamin gibi erkeklerden faydalanmağa bakarım ama sonra hiç birine yüz vermem. Bir erkeğe sığınmak, onun bir parçası olmak istemiyorum. Linda Riggs olacağım ben! Benjamin'in çoraplarını yıkayıp ona yemek pişiriyorum ama bana sağlayacağı çıkarları düşünerek yapıyorum bunları. Çok tanıdıkları var, hepsi de kendi gibi akıllı insanlar. Zaten eylülde adaylığımı koycağım.»

— «Kim için?»

— «Muskie. Benjamin onun kaybetmeyeceğinden emin.» Sonra birden hatırlamış gibi ekledi. «Tom'la aranız nasıl sahi?»

— «Senaryosunu bitirmek üzere.»

— «Sonra oraya mı gideceksin?»

— «Hayır.»

— «Yoksa ayrıldınız mı? Hoş ona artık ihtiyacın kalmadı zaten.»

— «Ayrılmadık. Ustelik ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Fakat birdenbire gazetelerde adım geçmeğe başlayınca Tom... şey... birlikte oturamayacağımızı söyledi.»

— «Ah şekerim, gidip orada kocaman bir ev tutarsın. Artık senin yapamıyacağın şey mi var? Bütün önemli partilere davet edilir, birkaç parti de sen verirsin. Hem on milyonun var artık, belki Tom boşanmak konusunda düşüncelerini değiştirebilir.»

— «Boşanmak mı?»

— «Bak January sen küçücük bir kedi yavrusu gibi bir başkasının desteğine ihtiyacı olan bir kızsın. Bu bir gerçek. Bir erkeğe ihtiyacın var. Bunun da çok mükemmel ve kurallara uygun bir beraberlik olmasını istiyorsun. Tom'la beraber yaşamayı denedin ama sana göre değil bu. Senaryoyu, film şirketinden alacağı yüzdeyi garanti etmek için kendisi yazıyor demiştin. Yani iyi para kazanmak için. Şimdi artık maddi bir endişesi kalmadı demektir. Oturacağınız evi sen alabilirsin. Biraz da cömert davranıp karısına yüklüce para ödersen çocuğu da Tom'u da sana bırakır. Tom mutlaka 'baba' olmak hevesindeyse sen de bir çocuk doğurursun. İstediğin gibi bir hayat olurdu bu, öyle değil mi?»

— «Evli olmayı isterdim tabiî. Evet, tabiî. isterdim. Ona bir ço-

cuk da doğurabilirim... Tabiî ya! Linda çok haklısın, bu gece Tom'la konuşacağım bütün bunları.»

Linda çantasını alırken piyanonun üzerindeki resimlere gözü takıldı. «Dee bütün bu meşhur kişileri tanıyor muydu gerçekten?»

— «Evet.»

— «Bak görüyorsun işte. Para ve şöhretle dünyaya sahip olabilirsin.»

— «Benim dünyaya sahip olmak istediğim yok,» diyerek January gülümsedi. «Ertesi gün uyanmak için bir sebebim olsun yeter.»

Linda gittikten sonra bütün bunları baştan düşündü. Bir gece önce pek iyi uyuyamamıştı. Rüyasını göreceğini ummuş, görememişti. Ertesi sabah sanki ihmal edilmiş gibi üzgün uyanmıştı. Son zamanlarda rüyaları, sürdürdüğü hayattan daha gerçekti. Güzel gözlü yabancı erkek, çok şefkatli ve iyi yürekliydi. Konuşup konuşmadıklarını da bilmiyordu. Sadece gözünü kapadığı zaman onu görüyordu. Bütün bildiği buydu. Birkaç gündür January akşam üzerleri de uzanıp uyuyakaldığını görerek kendini toparlamağa çalışması gerektiğini düşündü. Dr. Clifford haklıydı. Gerçeklerle yüz yüze gelmesini öğrenmeliydi artık. Tom, bir apartıman katı satın alabilmek için senaryosunu yazmağa çalışıyordu. O da evi döşemeğe başlayabilirdi. Hem böylece oyalanırdı. Her sabah uyandığında bir sebebi olurdu!

Telefona doğru gitti. Tam numarayı çevireceği sırada saat farkını düşünerek durdu. Saat on birdi. Los Angeles'te ise henüz sekizdi. Tom bu saatte çalışmağa otururdu. Her gece sekizden on bire kadar çalışıyordu. Daha üç saat beklemesi gerekiyordu.

Televizyon seyretmeyi denedi. Birkaç kanal çevirdi ama hoşuna giden bir program bulamadı. Soyunup banyoya girdi. Bu, biraz zaman «öldürmesine» yarayacaktı. Sonra yatağa uzandı ve uyuyakaldı. Rüya görmeğe başlamıştı ama her zamanki rüyası değil, bir kâbustu bu. Uçsuz bucaksız bir deniz ve pırıl pırıl bir ay... Derken Mike'ın uçağının döne döne suyun içine doğru yuvarlandığını gördü. Sonra uçak denize vuran ay ışığını yararak suların içine gömüldü. January kendisi de düşüyormuş gibi korktu. Bir kuvvet onu çekip kurtarmıştı. Dönüp baktığında aynı maviye çalan yeşil gözleri gördü. Uzaktaydı. January onun yüzünü görmeğe çalışıyordu. Gölgeler vuruyordu yüzüne, göremiyordu, ama çok güzel olduğundan emindi.

— «Gerçekten bana yaklaşmak istiyor musun?» diye sordu adam ona.

January'nin cevap vermesine fırsat kalmadan gözden kayboldu ve January uyandı.

Öylesine inanmıştı ki bu rüyanın gerçek olduğuna, uyanır uyanmaz odada onu arar gibi çevresine bakındı. Kimdi bu adam, bilmiyordu ama dünyanın en yakışıklı adamıydı. Oysa yüzünü görmemişti bile. Sadece hissediyordu onun yakışıklı bir erkek olduğunu. Gülünçtü. Yoktu böyle biri. Rüyalarında yarattığı bir adamdı. Belki de aklını kaçırıyordu. Böyle hayaller görerek, sesler duyarak çıldırıyordu insanlar. Korkmuştu. Tekrar onun sesini duymadan karanlıkta bir zil sesiyle kendine geldi.

Bu zilin telefon zili olduğunu bir an için anlayamamıştı. Karanlıkta fosforlu saate gözattı. İkiye beş vardı. Bu saatte kim ararda onu?... Tom!

Telefonun ahizesine sarıldı. Onun sesini duyduğunda hiç şaşırmadı, sadece çok sevindi. O anda her zamankinden çok ihtiyacı vardı Tom'a. Gerçekte var olan bir erkeğe ihtiyacı vardı, hayallerinde yarattığı bir erkeğe değil.

— «Oh. Tom, aradığına öyle sevindim ki! Ben de seni arayacaktım. Çalışma saatlerinde rahatsız etmemek için vakit geçsin diye bekliyordum...»

Tom güldü. «Bu aşırı ilgi de nereden çıktı böyle?»

January karanlıkta sigara paketine uzandı. «Anlamadım, ne demek istiyorsun?»

— «January son üç haftadır günde yirmi defa arıyordun beni. Sabah dokuzda başlıyordun, ertesi sabah beşe kadar. Sonra birden telefonlarının ardı arkası kesildi.»

— «Oh, Tom, kasten yapmış değilim... ne zaman kendimi yalnız hissetsem seni arıyordum ama artık dayanamayacağım, yarın geleceğim oraya.»

— «Zahmet etme, January. Karşı kaldırıma geç, yeter.»

— «Anlamadım?»

— «Plaza'dayım. Henüz geldim.»

— «Tom!» Yatağın içinde oturup ışıkları yaktı. «Hemen bir pantolon giyip geliyorum!»

— «Sakin ol, yavrum. Bu gece çok yorgunum. Yarın sabah da

saat dokuzda yayınevinde olmam gerekiyor.»

— «Peki seni ne zaman göreceğim? Çok sabırsızlanıyorum!»

— «Yarın öğlen yemeğinde.»

— «Öğlen yemeğini kim düşünür Tom? Seninle buluşacağım! Yalnız olalım ne olur...»

— «Avukatımla yayınevinde buluşacağız. Bundan sonraki kitabımın kontratı üzerinde görüşeceğiz. Sonra da bir kadeh içip biraz yorgunluğumu gideririm. Toots Shor'un yerinde buluşalım mı? Saat yarımda?»

— «Tom...» Alçak bir sesle devam etti. «Seni şimdi görmek istiyorum. Aynı sokağın içinde, karşı kaldırımdaki otelde olduğunu düşündükçe dayanamıyorum. Ne olur, geleyim hemen.»

Tom içini çekerek, «Yavrucuğum, elli sekiz yaşında bir adamla konuştuğunun farkında mısın?» dedi.

— «Elli yedi.»

— «Hayır elli sekiz. Sen gittikten sonra doğum günüm...»

— «Oh Tom, bana neden söylemedin?»

— «Pek söylenecek bir şey değil bana kalırsa,» diyerek Tom güldü. «Yarın görüşürüz yavrum. Saat yarımda. January, sakın doğum günü pastası getireyim deme.»

January, Toots Shor'dan içeri girdiğinde Tom barda ayakta duruyordu. January'yi görür görmez kollarını açtı ve kalabalığın arasında ona bir yer açtı. January küçücük bir yere sıkıştı. Onu arkadaşlarıya tanıştırdı, sonra January'nin ona baktığını görerek güldü. «Çocuklar ben şimdilik aranızdan ayrılıyorum,» dedi. January'yi yanağından öperek, «Beyaz şarap mı içersin?» diye sordu.

— «Hayır, sen ne içiyorsan ondan isterim.»

— «Küçük hanıma bir Jack Daniels, bol sodalı olsun.»

— «Tom çok yakışıklı olmuşsun... Yanmışsın.»

— «Senaryoyu bitirdim sonunda. Sonra bir kaç gün filmin yapımcısının evinde kaldım, bol boi havuza girdim. Filmin sonunu değiştirmemi istediler.»

— «Tom, hikâyenin sonunu değiştiremezsin ama!»

— «Ben değiştirmezsem başka birine yaptıracaklardı.»

— «Yani söz hakkın yok mu?»

— «Hayır. Kitabı satıp parasını aldım, artık onların malı oldu.

Senaryo için de ayrıca para aldığıma göre, onların beğeneceği şekilde yazmam gerekiyor.»

— «Kabul etmezsen ne olurdu?»

— «Herşeyden önce paramı vermezlerdi. Tabiî sonra da kendi istediklerini yaptıracak birini bulurlardı.» İçkisini bitirerek devam etti. «Üzülme canım, bu işe bilerek giriştim ben. Sadece bu kadar üzüleceğini bilememiştim.» Garsona işaret ederek masasının hazırlanmasını söyledi.

January, masaya oturup Tom kendine içki ısmarlayana kadar bekledi ve «Bırak ne yaparlarsa yapsınlar,» dedi. «Uğraşmağa değmez.»

Tom başını salladı. «Artık bırakamam. Hem bu durumda biraz sözümü geçirip, istediğimi yaptırabilirim. Madem bir anlaşma yaptım, sonuna kadar yürütmem gerek.»

— «Ama bu senaryo işini New York'taki apartman katını alabilmek için yaptın.»

— «Kârdan yüzde alacağım için yaptım bunu. Hatırlıyor musun? Kitabımın bozulmaması için uğraştım.»

— «Ama katı bu parayla alacağını da söylemiştin. Artık bunun için uğraşmana gerek kalmadı. Yani...»

Tom eğilip onun elini tuttu. «January o katı almaktan vazgeçtim.»

— «Ne?»

— «Birbirimizden uzak kaldığımız bu süre içinde düşünüp taşındım. Sen yokken çok iş çıkarttım. Seninle beraber otursam hiç yazamıyacağıma karar verdim.»

— «Tom... olamaz!»

Garson iki tane yemek listesi uzattı. Tom birini alıp gözgezdirdi. January bağırmak istiyordu! Nasıl yemek listesinde yemek arayabiliyordu? Bu durumda nasıl başka bir şey düşünebiliyordu?

— «Deniz tarağı yer misin? Küçüklerden, senin sevdiğin glbl.»

— «Hiç bir şey istemiyorum!»

Tom garsona dönerek, «İki hamburger,» dedi. «Biraz da sıcak sos getirin. Benimki az pişmiş olsun. January sen nasıl istersin?»

— «Farketmez!»

— «Hanımınki de az pişmiş olsun.»

Garson uzaklaşır uzaklaşmaz January, «Tom, ne demek istiyorsun?» diye atıldı. «Beraber yaşarsak pekâlâ yazabilirsin. Ama Beverly Hills'deki kulübede yazamazdın tabiî. New York'ta ben senin başına dikilip rahatsız etmem. Hiç karışmam, söz veriyorum.»

— «Maalesef sözünde duramayacaksın yavrum,» diyerek içini çekti. «Büyük aşklar yaşadığım zamanlar oldu. Ömrümce sadece içki içerek ve aşk yaparak yaşayabilirdim. Ama her geçen yıl işlerim daha ağırlaşıyor ve içkiyle aşk daha az bir yer tutuyor hayatımda. Elli sekiz yaşındayım. Kendi kendime yazmaya söz verdiğim kitapların yarısını yazamadım daha. Artık aşka ayıracak zamanım yok sanırım.»

January aglamamak için kendini güçlükle tutuyordu. Fakat sesi yine de boğuk çıktı. «Tom, beni sevmiyor musun?»

— «January... sana minnettarım. Bana çok güzel günler yaşattın, hiç bir zaman unutmayacağım birlikte geçen günlerimizi. Her şey çok güzeldi ama bir gün nasıl olsa bitecekti. Belki birkaç ay sonra... şimdiden bir karara varsak belki daha iyi olur.»

— «Tom, bensiz yaşayamayacağını söylemiştin. Sadece sözde mi kaldı onlar?»

— «Pekâlâ biliyorsun ki o zaman bunu inanarak söylemiştim.»

— «O zaman mı?»

Garson su bardaklarını doldurmağa geldi. İkisi de susarak onun uzaklaşmasını beklediler. Sonra Tom uzanıp onun iki elini birden tuttu. «Şimdi beni dinle. Söylediklerimi inanarak söyledim. O zaman öyleydi ve inanmıştım buna. Ama zamanla her şey değişiyor.»

January, «Değişen bir şey yok,» diye gergin bir sesle cevap verdi.

— «Peki o zaman, sadece ben değiştim diyelim. Ya da bir yıl sonra aramızda birtakım şeyler değişti. Çok gençsin, önünde upuzun bir ömür var. Aşk için, hayaller kurmak için, kaçamaklar yapmak için daha çok vaktin var... Ben de bunlardan biriydim.»

— «Hayır!»

— «Bir gün geçmişe dönüp baktığında belki önemli olduğumu düşüneceksin. Ama düşünsene yavrucuğum, tam otuz yedi yıl sonra benim yaşımda olacaksın yani 2008 yılında.» Sustu ve ona güldü. «Akıl alacak gibi değil, öyle değil mi? Bak sana akıl almayacak bir şey daha söyleyeyim: Eğer 2008 yılında ben hâlâ yaşarsam doksanbeş yaşında olacağım.»

Garson hamburgerleri getirdi, servis yaparken January gülümsemeğe çalıştı. Tom hemen yemeğe koyuldu. January onun koluna dokunarak alçak, fakat telâşlı bir sesle. «Tom ne kadar sürerse bir yıl... iki yıl... bu zamanı değerlendirelim demiştin.»

— «Evet aynen söylemiştim bunu.»

— «O halde deneyelim. Bu devreyi doldurmadan ayrılma benden.»

— «January, doldu artık bu devre. Artık devam edemeyiz, anlamıyor musun? Beverly Hills'e dönmem gerekiyor. Senaryoyu bitirdikten sonra yeni bir kitap, arkasından da başka kitaplar yazacağım.»

January, sesini mümkün olduğu kadar alçaltarak devam etti. Yandaki masadan konuşmalarına kulak kabarttıklarını farketmişti. «Tom ne istersen yapacağım, ne olur şu anda bitmesin. Sensiz yaşayamam. Bir tek sen varsın benim için.»

Tom ona bakarak güldü. «Yirmi bir yaşında, varlıklı, güzel ve sağlıklı bir genç kızın sahip olduğu tek şey benim, öyle mi?

— «Tek istediğim sensin.» Gözlerinden yaşlar süzülmeğe başlamıştı.

Tom bir an sustu. Sonra, «Peki,» dedi. «Deneyelim bakalım. Pek kolay olmayacak ama deneyeceğiz. Beraberliğimizin devam etmesini istediğin sürece senden ayrılmayacağıma söz vermiştim. Bu sözümü tutacağım.»

— «Oh, Tom...»

— «Şimdi hamburgelerini ye, çünkü bir an önce gidip eşyalarını toparlaman gerek. Yarın Beverly Hills'de olacağız.»

January hamburgerlerinden birkaç lokma aldı, kalanı tabağının kenarına itti. Lokanta dolmağa başlamıştı. Tom'un tanıdıkları masalarına gelip onu kutluyor, kitabını çok beğendiklerini söylüyorlardı. Kitap hâlâ listelerde bir numaradaydı. Bazıları filmi soruyor, oyunculardan söz ediyordu. January gülümseyerek onları selâmlıyordu. Bazıları Tom'a takılıyor, January'ye bu çirkin ve yaşlı adamın nesini beğendiğini soruyorlardı. January arkadaşlarının onu çok sevdikleri için böyle takıldıklarını farkedlyordu.

Kahvelerini içerken masada yalnızdılar. Tom, «Eğer katlanabileceğini gözün kestiyorsa Beverly Hills'deki kulübeye gidiyoruz,» dedi.

January onun koluna girdi. «Hâlâ yağmurlar devam ediyor mu oralarda?»

— «Hayır. Ben gelirken yağmur yağmıyordu,» diyerek sıkıntıyla içini çekti.

— «Benim gelmemi istemiyorsun, Tom.»

— «Yok, yanlış anlama. Şu senaryo çok canımı sıkıyor.»

— «Bırak onu artık.»

— «Daha önce durumu anlattığımda dinlemiyordun galiba.»

— «Dinliyordum. Elli sekiz yaşında hâlâ yazmak istediğin kitapları henüz yazamadığın için yakınıyordun. Hâlâ bu senaryo ile uğraşmana ne gerek var? Vakit kaybediyorsun. Esas yazmak istediğin kitaplara başla artık.»

— «Bu işin içinde yetmiş beş bin dolar kadar bir para var ama.»

— «Tom ayrı kaldığımız bu süre içinde çok düşündüm. On milyon dolarım var. Karına bir milyon verirsem boşanır senden. Çocuğuna da ayrıca bir milyon bırakırım. Böylece bütün sorumluluklarından sıyrılıp gönül rahatlığı içinde benimle beraber olursun. Evleniriz, istediğin kadar çocuğumuz olur, kendi çocuklarımız... Ve sen kitaplarını yazmağa devam edersin.»

Tom şaşkın şaşkın baktı ona. «İlk defa bir milyoner gibi konuştuğunu duyuyorum.»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Herkesin ve her şeyin satın alınabileceğini zannediyorsun, değil mi? Herkesin bir fiatı var. Bir milyon... iki milyon. Satın alacağın zavallının kaç para değeri olduğu önemli değil senin için. Parayı ödediğin için sana ait oluyor nasıl olsa.»

— «Tom neler söylüyorsun! Kocam olmanı istiyorum. Hep beraber olalım istiyorum. Film yapımcısının, ya da rejisörün söylediklerini yapmak için daktilonun başında zamanını harcamana gerek yok. Yapmak istediğin şeyleri yapmanı istiyorum. Ve her şeyden çok seninle beraber olmak istiyorum. Birbirimizi seviyoruz, mutlu olalım.»

Tom üzgün, başını salladı. «January anlamıyor musun, yürümeyecek artık. Seninle tanıştığımda güç bir durumdaydım, sana ihtiyacım vardı. Oh, Tanrım! Hem nasıl ihtiyacım vardı sana! Yaşlı bir adamın yaşayamayacağı güzel günler yaşattın bana. Sana her zaman için minnettarım. O zaman ortak bir şeylerimiz vardı. Bana sevgini verdin, gurur duydum bundan. Ben de karşılığında babanın yerini tuttum. Eşit şartlardaydık. Şimdi ben yazılarıma döneceğim, sen de babanın bıraktığı parayla güzel bir hayata. Genç bir kızın yaşaya-

cağı şekilde yaşamağa bak. Her şey seni bekliyor.»

— «Hayır! Tom, bunları inanarak söylemiyorsun herhalde. Son günlerde çok sıkıldın, ne dediğini bilmeden konuşuyorsun. Ben seninle beraber olmak istiyorum, başka bir hayat istemiyorum.»

— «Ama benim hayatım yazı yazmak! Anlamıyor musun? Benim için her şeyden önce yazı yazmak gelir, her zaman da böyle olacak bu!»

— «Peki, sen yazılarını yaz. İstediğini yazabilirsin, ben de bunu istiyorum zaten. Güney Fransa'da herkesten uzakta bir ev satın alacağım. Senaryo yazmakla zaman kaybetmeyeceksin. İstediğin, sevmediğin hiç bir işle uğraşmayacaksın. New York'ta yazmak istiyorsan kentin en büyük evini satın alırım.»

— «Kes January! Karşında Tom Colt var, Mike Wayne değil!»

January bir an için sustu. Sonra gözlerini masaya dikerek, «Ne demek istedin?» diye sordu.

— «Ne demek istediğim açık. Ben baban değilim. Zengin bir kadın beni satın alamaz.»

January masayı iterek kalktı. Kahvenin döküldüğünün farkındaydı ama lokantadan dışarı çıkarken hiç arkasına dönüp bakmadı.

29

January üç gün yataktan çıkmadı. Sadie ısrarla elinde tepsi, ona yemek getiriyor ve bir şeyler yemesi için diller döküyordu. January, bazen cevap bile vermeden eliyle dışarı çıkmasını işaret ediyor, bazen kendini iyi hissetmediğini söyleyerek saçma sapan mırıldanıyordu. Sadie, Dr. Clifford'u çağıracağını söyleyerek ona gözdağı verince January doğruldu ve ilk defa bir şeyler yemeğe zorladı kendini. Sadie'ye aylık rahatsızlığından dolayı sancılandığını söyledi. Sadie bunu duyunca rahatladı ve David'e, «Miss January aylık döneminden dolayı rahatsızmış,» diye durumu açıkladı.

Artık uyku hapları tesir etmez olmuştu ona. Dördüncü gün yarı uykuda yarı uyanık yatağın içinde dönüp durdu. Halsizlikten ne kitap okuyabiliyor, ne de herhangi bir şeyle meşgul olabiliyordu. Aşırı dozda aldığı sinir hapları da uyumasına engel oluvordu. Ertesi ge-

ce David'le, Milford'ların evine yemeğe gidecekti. Hiç bir kadın böyle bir durumda beş günden fazla sancılanmazdı.

Ne zaman ilâç kutularına uzanacak olsa sadece son olayların sarsıntısını üzerinden atmak için bu haplara ihtiyacı olduğunu söylüyordu kendi kendine. Sadece o an için. Bir daha almayacaktı. Ölmeyi istemiyordu aslında. Ardarda geçirdiği sarsıntıları atlatana kadar birkaç tane hap almıştı, hepsi buydu. Tom ve Mike, ikisi de yoktu artık... Rüyası da terketmişti onu.

Son birkaç hafta Tom'un varlığı onun için büyük bir destek olmuştu. Ne yanlışlık yapmıştı? Tom'un, «Sensiz yapamam artık,» derken sesindeki içtenliği, bakışlarındaki yumuşaklığı unutamıyordu. Şubat ayında bunları söyleyip haziranda aralarında her şeyin bittiğini nasıl söylerdi? Her şeye rağmen January kendini toparlaması gerektiğini biliyordu. Yürümek için ne büyük gayretler sarfettiği günler olmuştu. Şimdi ise uyku haplarıyla her gün biraz daha ölüme yaklaşıyordu. Tanrı cezalandıracaktı onu. Başını yastığa gömerek yirmi bir yılda yeteri kadar cezalandırılmış olduğunu düşündü.

Şimdi sağlıklıydı... parası vardı. Fakat bütün bunlar çok önemsiz geliyordu ona. Telefonun zilini duydu. Bir süre Sadie'nin cevap vermesini bekledi. Telefon çalıyordu. Sonunda ahizeyi kaldırdı. Aynı anda Sadie'nin, «Miss January kimseyle görüşmek istemiyor,» dediğini duydu. January, sesi tanımıştı. «Sadie, bu defa görüşeceğim,» dedi. «Hugh! Neredesin?»

— «Sahildeki kum tepeciğinin üzerinde yatıyorum. Özel telefonumu yıldızlardan birine bağlattırdım.»

January gülmeğe çalıştı. Hugh hayat doluydu... çok iyi bir insandı. «Neredesin?»

— «Aşağıdayım. Buradan geçiyordum, belki bir şeyler atıştırmak için benimle çıkarsın diye düşündüm.»

— «Yok... yatıyorum. Ama istersen sen yukarı gel.»

Hugh yatağın karşısına, bir koltuğa oturdu. January onun neşeli halini görünce odayı büsbütün kasvetli buldu. «Bir şey ister misin? Sadie sana bir içki hazırlayabilir. İstersen et de pişirir. Buzdolabını her zaman tıka basa dolduruyor.»

— «Hayır istemem. Sen neden üzerine bir pantolon geçirip çıkmıyorsun? Bir yerde bir hamburger yerdik.»

January başını sallayarak sigarasına uzandı. «Pek iyi hissetmi-

yorum kendimi. Önemli bir şey değil, aylık rahatsızlığım...»

— «Saçma.»

— «Gerçekten öyle Hugh.»

— «Tom'la beraber geçirdiğin aylarda hiç de böyle yataklara düşmemiştin. Benim bildiğim, o zamanlar yatağa bir tek şey için giriyordun!» Hugh onun utandığını farketmişti, fakat devam etti. «Gitmeden Tom'la birer kadeh içki içtik. Bana Toots Shor'da olanları anlattı.» January sigarasının külüne gözlerini dikmişti. Hiç cevap vermedi. «Bitmesi gerekiyordu, January. Böyle bir beraberliğin, yürümesine imkân yoktu. Hem Tom için yazmak her şeyden önce gelir, bunu anlamış olman gerekir. Bir kadını sevebileceğini hiç sanmıyorum.»

January: «Beni sevdi,» dedi, inatla. «Babamla aramızın açılmasına sebep oldu.»

Hugh başını salladı. «Bana bundan söz etmişti. Büyük bir yanlışlık yaptığını söylemişti. Biraz düşündükten sonra pişman olmuş. Çünkü bu olaydan sonra sana karşı bir sorumluluğu olması gerekecekti. Tom sorumluluk altına girmeyi sevmez. O sadece işini sever. Senin onu masada bırakıp gittiğini söyledi.»

— «Başka yapacak bir şeyim kalmamıştı.»

— «Ama o kendini suçsuz buluyor. Masadan kalkıp gitmekle onu terketmiş olduğunu kabullenmiş.»

— «Hugh... Tom beni seviyor... sevdiğini biliyorum. Bensiz yaşayamayacağını söylerdi hep.»

— «Böyle söylediğinden eminim. O zamanlar bu söylediklerine inanıyordu muhakkak ki. Ben de bu sözleri bazı kadınlara söylemişimdir ve gerçekten inanmışımdır. Erkekler inanarak söyler böyle sözleri. Ama kadınların anlayış göstermeleri gerekir. Erkeğin ağzından çıkan her sözün bir ömür boyu sürüp gideceğine inanmasalar! Bak January, Tom yazardır, üstelik çok içer. Sen bütün hayatını ona verdin, bunu kabul edemezdi.»

— «Niçin söylüyorsun bunları bana?»

— «Çünkü seni severim, üzülmeni istemiyorum.» Odaya göz gezdirdi. «Ama seni böyle yatakta bulacağımı da hiç sanmazdım. Şu çiçeklere bak! Desene bir org eksik!»

January inatla, «Tom geri gelecek,» dedi.

— «Hayır January, bitti artık! Tamam! Bitti! Eğer sen ayaklarına kapanıp onu suçluluk duygusu altında ezerek baskı yaparsan tabiî geri gelecektir. Bu şekilde dönmesini istiyorsan hiç durma, git ayaklarına kapan onun. Ama benim tanıdığım January bunu asla yapmaz. Artık unut bu meseleyi. Bir genç kızın sahip olamadığı pek çok şeye sahipsin.»

— «On milyonum var. Bu muazzam dairede oturuyorum ve dolaplar dolusu elbiselerim var.» Gözlerinden yaşlar boşanmağa başladı. «Ama on milyon dolarla yatamam ya.»

— «Evet ama hiç değilse babanı sevdiğini ispatlayabilirsin.»

— «Onu sevdiğimi ispatlamak mı?»

— «Evet!» Hugh ona doğru eğildi. «Bak January, Dee iyi hoş bir kadındı. Ama baban her zaman çok güzel kadınlarla ilişkileri olan bir adammış duyduğum kadarıyla. Tom, onun yanında hiç kalırdı. Mike birdenbire dünyanın en zengin kadınlarından biriyle evlenerek her şeyden elini eteğini çekti. Ve ölümünden sonra sana on milyon miras kaldı. Şimdi söyle bakalım, acaba Dee o kahverengi gözlerinin hatırı için mi bıraktı bu parayı sana?»

— «Bu parayı bana neden bıraktığını hâlâ bilmiyorum.»

— «Tabiî. Bütün bu yersiz üzüntülerle kendini kahrederek yataklara düşmekten olayların üzerinde düşünmeğe fırsat bulamıyorsun ki. Bak January, baban bu parayı senin için kazandı. Belki sadece bir yıl çalıştı bu para için ama en zor kazandığı paraydı.» Hugh onun yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına bakarak, «Boş yere ağlama,» dedi. «Bu babanı geri getirecek değil. Çık şu yataktan. Gez, eğlenmene bak. Yoksa Mike ömrünün son bir yılını boşa harcamış olacak. Seni istemiyen bir erkek için böyle yataklara düştüğünü görüyorsa, senden daha çok üzülüyordur herhalde.»

January onun boynuna atılarak, «Hugh bu gece çok geç oldu,» dedi. «Sen gelmeden iki tane uyku hapı almıştım. Yarın gece beni yemeğe çıkarır mısın?»

— «Hayır.»

January şaşırmıştı. Hugh, «Ben bu gece seninle konuşmak istediğim için yemeği bahane ettim. Söyleyeceklerimi de söyledim artık,» dedi.

— «Ama artık dost değiliz anlamına gelmez herhalde bu.»

— «Dost... evet senin dostunum ama beni de babanın ve Tom' un yerine koymanı istemem. Bunu bil!»

January güldü ve alaylı bir şekilde, «Neden olmasın?» dedi. «Çok cazip bir erkeksin.»

— «Ben yaşımı almış bir adamım. Kırk bir yaşında çok iyi bir dulla tanıştım. Haftada üç gece bana geliyor, yemeğimi pişiriyor. Ben de ara sıra onu New York'taki oyunlara götürüyorum ve kendimi şanslı bir erkek sayıyorum.»

— «Neden anlatıyorsun bunları bana?»

— «Denize düşen yılana sarılır, derler. Sen de bu durumdasın. Çok yanlış hareket ediyorsun, January. Belki benden dostluktan başka şeyler beklersen zayıf bir ânıma gelir, ben de baştan çıkarım. Bu da babanı daha beter üzer. Yaşı geçmiş bir astronotla beraber olman için hazırlamadı bu hayatı sana!»

— «Sanırım David'le beraber olmam için hazırlanmıştır.»

— «David mi?»

January vazodaki gülleri gösterdi.

—«Ondan hoşlanıyor musun?»

— «Hayır... Hoş kendime bir fırsat tanımadım onunla beraber olmak için. Önceleri hoşlandığımı sanıyordum. Sonra Tom'u tanıdım ve...»

— «O zaman bir fırsat tanı kendine. Yalnız David için söylemiyorum bunu. Karşına kim çıkarsa, gez, yeni insanlar tanımağa bak. Dünya senin! Baban bu imkânı hazırladı sana. Onun istediği gibi yaşamağa bak. O da huzur içinde yatsın.»

January, her gece David'le çıkmağa başladı. David'in annesi ile babası January'yi bu kadar uzun süre yas tutmasının gereksiz olduğuna inandırmağa çalışıyordu. Ne Dee, ne de babası böyle yapmasını istemezdi. Bunun üzerine January Le Club'un gürültülü müziğine, Maxwell's Plum ve Unuion'un kalabalığına gülümseyerek katlanmağa zorladı kendini. Pazar geceleri Gino'nun yerine gidiyordu... Yeni insanlar tanımağa başlamıştı; kızlar öğlen yemeklerine davet ediyor, David'in arkadaşları olan delikanlılar dansa kalkınca vücutlarını sımsıkı ona yapıştırıyorlardı. January gülümsüyor, konuşmalara katılıyor, davetleri kabul ediyordu... Aslında bütün bir geceyi sadece bi-

raz vakit öldürüp yatarken iki kırmızı hap alacağı anı düşünerek geçiriyordu.

Günler birbirini izliyordu. Yeni tanıdığı bu insanların davetlerini kabul etmek için zorluyordu kendini. Kulüp 21, Orsini, La Grenuile' de oturup dedikoduları ve moda hakkında konuşmaları dinliyordu. Southampton'da bir hafta sonu tatili, Yunan adalarına bir gezinti... Üç çift bu gezinti için bir tekne kiralayacaklardı. David, January gitmeyi kabul ederse bir ay izin alabileceğini söyledi. Tabiî sık sık Marbella'ya gidiyorlardı. Dee'nin evi tamamen ona aitti.

Evet, hareketli bir dünya vardı onun için. Pırıl pırıl bir yaz onu bekliyordu.

Haziran ortasında January kendine bir program yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Yazın sıcağında şehirde oturamıyacağını söylüyorlardı. Kimse kalmıyordu şehirde. January'nin de aklı yatmıştı. David'in sabırla ve bütün iyi niyetiyle onun bir karar vermesini beklediğini biliyordu... kendi programını ikinci plana atarak onu bekliyordu... neye karar verirse uyacaktı. Her şeye rağmen bir defa olsun bir şikâyette bulunmamıştı. Onu her gün arıyor, her gece görüyordu.

January'yi her gün arayan başkaları da vardı. Bir prens, yakışıklı bir aktör, iyi bir İtalyan ailesinin oğlu ve David'e rakip olan bir firmanın sahibi.

Onu arıyorlardı... ona çiçekler gönderiyorlardı. January onlara teşekkür ediyor, fakat hepsine karşı aynı uyuşukluğu duyuyordu. Gazetelerde Tom'un senaryoyu bitirip teslim ettiğini ve on gün için Sun Sur sayfiye yerine gittiğini okumuştu. Acaba karısıyla beraber miydi? Yoksa başka biri mi vardı yanında.

Linda da Quogue'de temmuz ayı için bir ev kiralamıştı. Benjamin ile hafta sonları beraber olacaklardı. Benjamin vaktinin büyük bir kısmını 'yazarak' geçirecekti.

Herkes bir yere gidiyordu. Karla'nın Patmos adasında bir ev aldığını okumuştu. Evet, herkes yaşamını sürdürüyor, dünya Mike olmadan da dönüyordu, Dee olmadan da. Güneş her zamanki gibi parlıyordu. Dee'nin gümüş çerçevelerindeki meşhur kişiler gülümsüyor, duyuyor, yaşıyorlardı.

January de bir şeyler 'duymak' istiyordu. Bir sabah uyandığında yatağından yeni bir güne başlamanın hevesiyle fırlamak istiyordu.

Bazen gözlerini açar açmaz, henüz tam kendisine gelmeden, her şey çok güzel görünüyordu. Sonra birden olaylar canlanıyordu gözünün önünde. Mike yoktu... Tom yoktu... Rüyası da yoktu. Güzel gözlü adam babasıyla ve Tom'la birlikte kaybolmuştu.

Hugh birkaç kez aradı onu. Havanın güzel olduğunu, çıkıp sokaklarda gezinmesini ve eğlenmesini söylüyordu. Mutlu olmağa çalışmasını öğütlüyordu. Evet, bu çabayı göstermek başka, mutlu olabilmek başkaydı.

Gardropları Marbella ve St. Tropez'e yaraşacak giysilerle doluydu. Her gün yeni arkadaşlarıyla alışverişe çıkıyordu. Cucci ayakkabıları... Cartier altın halka küpeleri... Louis Vuitton omuzdan askılı çantası vardı. Vera, Patty, Debbie gibi giyinmeğe başlamıştı. Bir gün Vera, Womens Wear'de çıkan resimlerini göstermiş, January diğerlerinden kendini ayırt edememişti.

Yatağına uzandı. Sadie'ye yarım saat kadar dinlenmek istediğini söyledi, fakat uyuyamadı. David'in akşam nereye gitmek isteyeceğini düşünüyordu. Yeni aldığı kıyafetlerden hiç birini giymemişti daha. O gece özel bir kıyafet giymeyi tasarladı.

Telefonun ışığının yanıp söndüğünü farketti. Hep zilin sesini açmayı unutuyordu. Ahizeyi kaldırdı. David, Sadie'ye January'yi rahatsız etmemesini, uyanınca bu gece çıkamıyacağını söylemesini tembih ediyordu. «Büroda bir karışıklık çıktı. Yarın onu ararım.»

January banyoya girdi. Saat beşti. Bir banyo yapıp yemeğini evde yemeğe karar verdi. Suyu açtı ve küvetin içine köpürtücü bir toz attı. David'in bürosunda gerçekten bir karışıklık mı çıkmıştı acaba? Yoksa January ile can sıkıcı bir gece daha geçirmeğe dayanamayacağı için mi vazgeçmişti?

Duraladı. Can sıkıcı bir gece daha... O ana kadar January David'le her çıkışında, can sıkıcı bir gece daha geçireceğini düşünürdü. Ama bu defa sanki David'in düşüncelerini hisseder gibiydi.

Can sıkıcı ve asık suratlı bir kızdı. Bütün gayreti, esnemeden bir geceyi daha geçirmekti. David neden onunla tekrar çıkmak isteyecekti? Patty de iki gündür aramıyordu. Vera o gün artık öğlen yemeklerine çıkamıyacağını söylemişti, seyahate çıkmadan önce alışverişini bitirmesi gerekiyordu, hiç vakti yoktu. Evet, can sıkıcı bir insandı ve herkes ondan uzaklaşmağa bakıyordu.

Yatakodasına geçti ve parka doğru baktı. Aşağıda hareketli

bir hayat akıp gidiyordu. Mike'ın ona vermek istediği fakat January nin bir türlü ayak uyduramadığı güzel bir hayat... Bir zamanlar dergide, Linda'nın ve Tom'un şaştığı o tükenmek bilmeyen enerjisi nereye gitmişti?

Tabii! Nasıl daha önce akıl edememişti bunu? Uyku hapları alacağına iğne olmalıydı. Tom bu iğnelerin zararlı olduğunu söylemişti. Her halde uyuşukluk vermekten başka işe yaramayan haplardan daha kötü olacak değildi. Saate baktı. Beş buçuk. Dr. Alpert henüz muayenehanesinde olmalıydı. Musluğu kapattı, gardrobun bir köşesinde Sadie'nin atmağa uğraştığı bluejeanını aradı. Üzerine bir bluz geçirerek güneş gözlüklerini taktı ve sokağa çıktı.

Telefon edip ertesi güne bir randevu vermelerine fırsat bırakmak istememişti. Bugün olmalıydı iğnesini.

January bir anda yanlış bir yere geldiğini zannetti. Motosiklet kulübüne gelmişti sanki. Bluejeanlı kızlar ve erkekler yerlerde oturuyorlardı. Muayenehanenin içi pis kokuyordu. Hastabakıcı önce şaşkınlıkla karşıladı onu. Sonra hemen toparlanıp gülümsedi, «Kutlarım... daha doğrusu önce başsağlığı dilerim... babanızın ölümüne çok üzüldük. Ama çok şanslısınız. Gazetelerde sizin hakkınızda çıkan yazıları hep okuyorum.»

— «Benim hakkımda mı?»

—«Tabiî. Hergün gazeteler sizden bahsediyor. Marbella'ya mı gidiyorsunuz, yoksa St. Trpoze'e mi? David Milford ile aranızda nişanlandığınızı duydum.»

January cevap veremedi. California'dan geldiğinden beri hiç gazete okumamıştı. Cenaze töreninden gazeteler çok bahsetmişti, bunu biliyordu. Ama acaba niçin onun hakkında yazılar çıkıyordu? Nerede yemek yediği, tatile nereye gideceği herkesi bu kadar ilgilendiriyordu demek!

Muayenehanedeki kalabalığa bakarak, «Randevum yok,» dedi.

— «Merak etmeyin, bir şey yaparız sizin için. Bu saatlerde hep böyle olur. Bir Broadway oyununun sanatçılarıdır hepsi. Her akşam bu saatte gelirler. Ama Dr. Preston da döndüğüne göre sizin için birşeyler yapabilirim.»

— «Beverly Hills'deki hastaları ne oldu?»

— «Orada muayenehanesi yoktu. Freddie Dilson, Dr. Preston olmadan sahneye çıkamıyordu, onun için gitmişti.»

— «Geçenlerde televizyonda Freddie'nin ambulansla hastaneye kaldırıldığını seyrettim.»

Hastabakıcı üzgün, başını salladı. «Evet sahnede fenalık geçirmiş... Oysa Dr. Preston tam yedi ay onu tedavi etti.»

— «Yazık. İsviçre'de hep onun plaklarını dinlerdim, sesini pek beğeniyordum.»

— «İki yıl önce buraya ilk geldiği zaman görecektiniz onu. Karısı terkedip gitmişti zavallıyı. Büyük bir kumarbazdır Freddie. Dr. Preston onun elinden tuttu. Önce Waldorf'ta sahneye çıktı. Sonra Las Vegas'ta fiyasko verdi. Los Angeles'a giderken Dr. Preston da birlikte gitti. Ama devamlı olarak yanında kalamaz ya. Dr. Preston hemşire değil ki!»

— «Ama iğnelere ihtiyacı varsa?»

— «Mr. Preston iki büyük senatöre kendi kendilerine iğne vurmayı öğretti. Ama Freddie beceremiyor bir türlü... Ya şeker hastası olsa? İğneden korkmamalı insan.»

— «Mümkünse iğnemi Dr. Simon'un yapmasını istiyorum.»

— «Oyuncular onun hastası ama bakalım. Siz benimle gelin, içerde önemli hastalarımız için bir bekleme salonu var.»

Hastabakıcının arkasından koridora saptı. O sırada muayene odalarından birinden gömleğinin kolunu indirerek bir genç çıkıyordu. January'yi görür görmez durdu. Bir an için birbirlerine baktılar. Sonra genç adam kollarını onun boynuna dolayarak, «Hey! Miras yedi küçük hanım, ne arıyorsun sen burada?» dedi.

January de, «Keith!» diye ona sarıldı. Onu gördüğüne çok sevinmişti. «Sen ne yapıyorsun burada peki?»

— «Her gün geliyorum ben. Biliyorsun Caterpillar'da oynuyordum, görmüşsün oyunu.»

— «Hayır görmedim. Burada değildim.»

— «Gazetelerde okudum. Ne diye iğne olmağa geliyorsun? Senin durumunda bir kızın ihtiyacı olur mu iğnelere?»

January omuz silkti. «Kansızım da.»

— «Neyse, oyunu görmek istediğin zaman...» Sustu. Başını salladı. «Boşver.»

— «Neyi boşvereyim?»

— «Bu gece Christina Spencer'in evinde büyük bir parti var. Gelirsen sevinir ama herhalde boş vaktin yoktur.»

— «Yoo, boşum.»
— «Bütün gece boş musun?»
—«İğnemi vurdurduktan sonra hiç bir işim yok.»
— «Oyunu görmek ister misin?»
— «Hem de çok.»
—«Tamam. Ben seni bekliyeyim. Öne oturturum seni ama bu defa yanında oturamıyacağım.»
— «Ben de bu defa seni bırakıp kaçmayacağım.»
— «Biraz açık ama,» diye uyardı onu.
— «Artık büyüdüm Keith. Koca kız oldum.»
— «Pekâlâ. İğneni ol hadi, bekliyorum.»

30

January oyunu sevrederken yerinde donup kalmıştı, Keith bir şarkı söylüyordu ama tıpkı «konuşur» gibi. January onun oyununu pek iyi bulmamış, buna adamakıllı şaşırmıştı. Sahnede iyi olacağını düşünmüştü nedense. Oysa her zamanki canlılığı sahnede yok olmuştu. Oyuncuların çırılçıplak olduğu bir tek sahne vardı. Keith de bu sahnede görünüyordu... January erkeklerin hepsinin üreme organlarının aynı olduğunu farketti: David'inki gibi. Tom'un dışında bütün erkekler aşağı yukarı aynıydı demek. Zavallı Tom! Ona gerçekten acıyordu. Acaba iğnenin etkisiyle mi böyle düşünüyordu? Yoksa artık olayları tarafsız olarak doğru bir açıdan görmeğe mi başlamıştı? Gülmeğe başladı. Karşısında çırılçıplak erkekler dizilmiş dururken kendini olmadık felsefelere kaptırmanın sırası mıydı?

Mike'ı düşündü. Artık onun yokluğunu kabul edebiliyordu. İlk kez içinde dayanılmaz bir acı duymadan onu düşündü. Mike dopdolu bir hayat sürmüştü. Kendi deyimiyle gerektiği gibi yaşamıştı. Her dakikasını değerlendirmiş, tadını çıkararak yaşamıştı... belki son bir yıl bunun dışında kalıyordu. Hugh'un dediği gibi Mike son yılını kızı için feda etmişti... Onun çok güzel yıllar yaşayabilmesi için yapmıştı bunu.

Hugh ve Dr. Alpert için tanrıya şükrediyordu. Belki bu iğneler gerçekten zararlıydı. Tom öyle söylemişti. Ama onun içtiği Jack Daniels şişeleri kadar zararlı olamazdı ya. Elli sekiz yaşında bu kadar içki içmesine rağmen hâlâ yazabiliyordu. Ve Linda'nın deyimiyle 'günün

adamı' olarak yerini koruyabiliyordu. Ve kendi beceriksizliği yüzünden January'yi hayatından uzaklaştırmaya kalkışmıştı. Birdenbire çok gülünç bulmağa başladı onu. Nasıl bu kadar üzüldüğüne şaşıyordu. Yeniden doğmuş gibi canlı hissediyordu kendini. Bir tiyatro salonunda üçüncü sırada oturmuş Caterpillar adlı oyunu seyrediyordu. Pierre'de odasına kapanıp uyku hapları yutarak uyumağa çalışacak ne vardı? Bambaşka bir durumdaydı sanki. Sahnede zıplayıp hoplayan oyuncular, çırılçıplak göğüslerini çılgınca bir müziğe uydurarak dans eden kızlarla bambaşka bir dünya... çok güzel bir dünya vardı Pierre'in dışında.

Oyundan sonra partiye gitmeğe karar verdiler. Christina Spencer'in evi doğu yöresinde altmışıncı sokaktaydı. Hava güzeldi, sıcak bir geceydi. January, Keith'in koluna girdi. Koşmak, havalarda sıçramak istiyordu. İçi içine sığmıyordu. «Oh, Keith...» dedi. «Birşeyler duyabilmek ne kadar güzel değil mi?»

— «Dr. Alpert sana biraz fazla doz verdi galiba. Bugün onun da kafası iyiydi, seni oyunculardan biri sanmıştır belki.»

January kıkır kıkır gülerek, «Demek bu yüzden benimle hiç konuşmadı!» dedi. «Ben de 'hoşgeldin' bile demediği için gücenmiştim.»

Keith güldü ve ona dönerek, «İyisin, değil mi?» diye sordu.

— «Ağaçların boy attığını duyar gibiyim. Yazın kokusu geliyor burnuma. Yaprakların büyüdüğünü gözlerimle görebiliyorum. Şu ağaca bak, Keith! Bak şuradaki yaprağın nasıl büyüdüğünü görüyor musun?»

Keith güldü. «Bütün bunları duyabilmek çok önemli. Bugün yaşadığımız perşembe günü asla geri gelmeyecek. Yarın cuma...»

— «Neden Linda'dan ayrıldın?»

— «Çok şey istiyordu benden.»

January başını salladı. Kimse kimseden bu kadar çok şey istememeliydi. Tom da aynı sebepten onu hayatından uzaklaştırmıştı. Durup gökyüzüne baktı. O anda yepyeni bir şeyin başlangıcında hissediyordu kendini. Sanki geleceği görebiliyor, her şeyi anlayabiliyordu. Keith'e döndü. «Bu iğneler alışkanlık yapıyor mu?»

— «Hayır ama bütün bu güzellikleri hissettirmesine rağmen etkisi geçince çok kötü oluyor insan. Birdenbire herşey yıkılıyor... bu güzel renkler kayboluyor. Başını kaldırdığın zaman güneşin üzerini

bir toz bulutu kaplamış gibi görüyorsun... yaprakların üzerindeki kahverengi lekeleri, sokaklardaki pislikleri farkediyorsun. Eğer böyle bir dünyada yaşamak istiyorsan bu iğneleri vurdurmaktan vazgeçersin. Herkes dilediği gibi yaşamakta serbest. Ben yeşil ve turuncu renklerini görmek istiyorum, hızlı yaşamayı... Belki bir gün bu rengârenk dünyayı istemiyeceğim ama şimdi istediğime göre neden iğnelerden vazgeçeyim?»

Ağaçlıklı bir yola saparak kahverengi bir evin önünde durdular. Evin önünde birkaç araba vardı. Keith, January'ye yol verdi, içeri girdiler. Koridorda tanınmış bir şarkıcıyla karşılaştılar, January onu hemen hatırladı. Salona geçtiler. Tanıdık yüzlerle dolmuştu içersi. Şarkıcılar, sinema artistleri, televizyon oyuncuları... Bluejeanlar ve kadife pantolonlar, çizgili ceketler ve yer yer uzun Hintli elbiseleri gözüne çarptı.

Christine Spencer, hemen onları karşıladı. Sık sık gazetelerde, dergilerde görünen resimlerinden biraz daha şirinceydi. Vücudu ise resimlerinden çok güzeldi. Ellisini geçkin olmalıydı. Yüzünü birkaç defa gerdirmiş olduğu belliydi. Göbeği açık, çiçekli ipek kumaştan bir elbise giymişti. Açık yakasından göğüsleri görünüyordu. Yirmi yaşında bir genç kız gibi vücudu vardı.

January'yi içtenlikle karşıladı. «Babanı tanırdım, sevgili January. Acapulco'da güzel günlerimiz olmuştu. Sevgili Geofrey'ciğimle tanışmadan az önceydi.»

Keith, January'yi salonun başka bir tarafına doğru sürükledi. «Geoffrey'i öldürdüğünden eminim,» dedi. «Üç defa evlendi. Kocalarının hepsi öldü ve hepsi bir diğerinden daha fazla paralar bıraktı ona. Oyunu da bu şansla destekliyor. Caterpillar çok tutundu.»

— «Onun sevgilisi olduğunu sanıyordum.»

— «Onunla yattım tabiî ama her hafta sevgili değiştirir. Brezilya'daki doktora her yerini gerdirmiş, genç erkeklerle yatıp kalkarak doktorun ne kadar başarılı bir ameliyat yaptığını kendi kendine ispatlamağa çalışıyor. Fena da sayılmaz. Ben sevgililerinin başında geliyorum ama bu gece seninle beraber olduğumu sanmıştır. Hiç de kızmadı...»

Keith'in yanına bir kız yaklaştı. «Bebeğim... şarap testisi yukarki odada...»

Keith, January'yi üst kata çıkarttı. İçersi karanlıktı. Herkes yer-

yerde, yastıkların üzerinde oturuyordu. Keith onu da yere oturttu ve cebinden ince bir sigara çıkarttı. Yakıp January'ye verdi. January derin bir soluk aldı ve dumanları ince bir çizgi halinde dışarı üfledi. «Hey, ne yapıyorsun bebeğim... bu Chesterfield değil!»

— «İçime çektim ya!»

— «Ama bunun dumanı dışarı üflenmez.» Keith sigarayı onun elinden alarak nasıl içileceğini gösterdi. Arkasından January denedi... ama dumanları içinde tutamadı. Keith, «Dur,» diye atıldı, dudaklarına doğru eğilerek dumanı içine üfledi ve burnunu tıkadı. «Şimdi yutkun.» January öğürecek gibi oldu ama dumanlar içinde kalmıştı. Keith iki defa daha aynı şekilde ona sigarasının dumanlarını yutturdu. January az sonra kendini çok hafif hissetmeğe başladı. Sonra Keith bir sigara daha yaktı. Bu defa January nasıl içeceğini öğrenmişti. Az sonra çok güzel bir kız elinde bir şarap testisiyle yanlarına geldi, iki tane kâğıt bardak uzattı. «İçer misiniz?»

Keith bardakları aldı. «Sana Arlene'i tanıştırayım, January.»

— «Bu şaraptan mutlaka için... müthiş bir şey!... İçerdeki odada Anita'yı görseniz.»

January bir yudum aldı. «Çok güzel.»

Keith, «Ağır ağır iç,» dedi. «Karışıktır...»

— «Ne?» diyerek January bardağı bıraktı.

— «Yok canım, sadece ufak bir yolculuk yapacak kadar, inan bana. Baksana yarın hepimiz oyuna çıkacağız, işte ben içiyorum... Yalnız ağır ağır iç.»

January çevresine bakındı. Etrafa güzel bir koku yayılmıştı. Her odadan müzik sesleri geliyordu. Herkes şarap içiyordu. Omuzunu silkti... Neden içmeyecekti? Burada herkes önceden içmişti bu şarabı... hepsi de tekrar içmek için hevesleniyordu. Çok güzel duygular yaratıyor olmalıydı. Hem Keith'in dediği gibi bir daha bu perşembe geri gelmeyecekti!

Şarabını bitirdi. Boş bardağı Keith'e vererek omuzuna yaslandı. Çok büyük bir değişiklik olmamıştı... sadece sakinleşmişti. İğneden sonra hissettiği gerginlik geçmişti. İğneden sonra çok hareketli ve enerjik oluyordu... Şimdi ise durgunlaşmıştı. Durgundu... Ne gülünç bir sözcüktü bu! Ama her şey gerçekten de öylesine durgundu ki. İçinin ısındığını hissetti ve güneşi görür gibi oldu. Denizin üzerinde rengârenk bir gökkuşağı görüyordu. Masmavi, köpüklü dalgalar yu-

muşacıktı. O anda birdenbire Mike'ın suların içine gömüldüğü zaman hiç de korkmamış olduğunu düşündü... Masmavi suların derinliklerinde dinleniyordu. Tıpkı January'nın başını Keith'in omuzunda dinlendirdiği gibi. Mike ölmemişti... Hayat sürüp gidiyordu, ölen hiç bir şey yoktu... insanlar çok iyiydi... Keith'in dudakları sıcaktı... Keith onu öpüyordu... bluzunun düğmelerini çözmeğe başlamıştı. January'nin sütyeni yoktu ama önemli değildi... Herşey ağır ağır oluyordu... belki Keith'i öpmesi doğru değildi... Linda sevmişti onu.. ama, çok önceydi bu... çok zaman geçmişti üzerinden... hem hiç bir şey sürekli değildi.

Yastıkların üzerine sırtüstü yattı. Keith'in dudakları göğüslerindeydi. Çırılçıplak bir kızın tek başına dans ettiğini gördü. Çırılçıplak bir erkek, başka bir çırılçıplak erkekle dans ediyordu... Arlene odada dolaşıyordu. Bir düğmeye bastı ve duvarlarda renk renk ışıklar yanıp sönmeğe başladı. January dönüp başını Keith'in kucağına koydu. Keith gözlerini boşluğa dikmişti. Elleri göğsünün üzerindeydi. January ona baktı, ama Keith'in kendisini görmediğini farkediyordu. Keith kendi iç dünyasına dalmıştı... Sanki January onun saç renginin değiştiğini görebiliyordu... herşey çok durgundu... müziği sanki kendi kalp atışlarıymış gibi duyuyordu. Birden geçmiş olayların ve geleceğin gözleri önüne serildiğini hissetti. Gelecekte Mike yoktu... Tanrı cennetin kapılarını açmıştı sanki bir an için. Mavi gözlü adamı gördü... Geri çekilmişti. January kollarını açtı. Uzun zamandır görünmemişlerdi ve işte şimdi geri gelmişti... Üstelik January uyumuyordu. Gözler masmaviydi... belki de Tanrıydı o... Tanrının gözleri mavi gibiydi? Sesler duyuyordu... çok uzaktan geliyormuş gibi... Keith'in yanında duran Norton'un sesiydi... ona gülüyordu. January gözlerini başka tarafa çevirdi... Tanrı nereye gitmişti... Norton'un gözleri kahverengiydi. Sarı kahverengi...

— «Göğüsleri küçücük ama çok güzel... küçücük pembe pembe uçları var... çok severim böyle pembe uçlu göğüsleri... Ben de okşayabilir miyim?»

Norton ve Keith göğüslerini öpüyordu. Çok güzeldi... çok iyiydiler... January ikisinin de başını okşuyordu. Herkes birbirini okşuyor, seviyordu... herşey çok sakindi... Christina geldi... elbisesinin üst parçasını çıkarmıştı... göğüsleri sarkıyordu... Neden sarkıyordu? Elbisesinin dekolte yakasından ne kadar dolgun ve dik görünüyordu oy-

sa... Christina, Norton'u kolundan çekerek, «Ariene ve benimle gel.» dedi. Onu ayağa kaldırdı. Başka bir erkek belirdi onun arkasından. Keith'e gülümsedi. «Merhaba» Eğilip January'nin gözlerinin içine bakarak, «Adım Ricky...» dedi.

January gülerek onun bacaklarına dokundu. «Dans eden sendin değil mi?» Ricky çırılçıplaktı. Oyunda yarı çıplaktı ama şimdi üzerinde hiç bir şey yoktu. Vücudunu kıvırarak oyundaki dansı yapmağa başladı... Ona ellerini uzattı... January ile birlikte dans etmek istiyordu... January ağır ağır ayağa kalktı, o anda herşeyi yapabilecek gibi hissediyordu kendini... odanın bir ucundan öteki ucuna uçabilirdi istese... herkesin üzerinden uçup giderdi...

Ricky, «Elbiselerinle dans edemezsin,» dedi.

Pantolonunu çıkararak güldü. Yere düşen pantolonunun üzerinden atlayarak ona yaklaştı. Ricky ellerini onun vücudunda gezdirdi. January güldü. Çok rahat hissediyordu kendini... onun hareketlerine uyarak dans etmeğe başladı. Onun gibi dönüyor, onun hareketlerinin aynısını yapıyordu... Göz göze, birbirlerine çok yakın dans ediyorlardı. Ricky ona yaklaştı. Herkes el çırpmağa başladı... January ellerini havaya kaldırarak onların alkışlarına tempo tuttu. Şak... şak... şak... Ricky de aynı tempoda ellerini çırpmağa başladı. January uçacak gibiydi... Birisi bacaklarını iki yana doğru açıyordu... Herkes ağır ağır aynı tempoda el çırpıyordu.. Şak.. Şak.. Şak.. Ricky'nin gittikçe ona yaklaştığını gördü. Şak... Şak.. Şak.. Hep bir ağızdan hadi... hadi... hadi... diye aynı tempoda sesler yükseldi. Keith, January'nin vücudunu bir öne, bir arkaya doğru itiyordu. Ricky'nin arkasında da bir grup onu tutuyordu... Bir öne... bir arkaya... Herkes çok iyiydi... Bunda ne vardı? Işıklar teker teker sönüyordu... Christina göğüslerini öpüyordu... ona dostça davranmak istiyordu... Sarkık göğüslü zavallı Christina! Odanın öbür ucunda birkaç kızın soyunduğunu gördü... ağır ağır, tempoya uyarak soyunuyorlardı... Başka bir erkek ellerini göğsünün üzerinde gezdirmeye başladı. Herkes birbirini seviyordu... herşey çok güzeldi... herkes çok iyiydi... Şak... şak... Herkes onunla sevişiyordu... Çok güzeldi.. January uçuyordu... Hiç böyle güzel bir duygu tatmamıştı daha önce... Rick uyumlu, hareketlerine devam ediyordu... birisi dudaklarından öpüyor... Christina göğüslerini okşuyordu... aynı anda Ricky ritmik hareketlerini sürdürüyordu... kendinden geçerek heyecanla titrediğini

hissetti... Keith burnuna bir şey yaklaştırarak, «Çek, January» dedi... derin bir soluk aldı... başı döner gibi oldu... Orgazm halinde heyecanla titriyordu... bu titreme, bu heyecan hiç geçmeyecekmiş gibi uzuyor, uzuyordu... January daha da uzamasını istiyordu... «Oh, Mike, seni seviyorum,» diye bağırdı ve kendinden geçti.

Gözlerini açtığında, halının üzerinde buldu kendini, Keith'e sarılmıştı. Blûzu ve pantolonu yerde duruyordu. Doğruldu. Acaip rüyasını hatırladı. Sonra vücuduna baktı. Çırılçıplaktı! Ricky yerde sere serpe yatıyordu... o da çıplaktı. Kalkıp hemen pantolonunu giydi. Demek bir rüya değildi bütün bu olanlar... Çılgınca bir partiye katılmıştı. Bluzunu eline alıp yerde uyuyan insanların arasından geçerek ilerledi. Ayakkabılarını bulması gerekiyordu. Dışarda bir saatin çaldığını duydu. O tarafa doğru yürüdü... İki kız çırılçıplak birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. Onu görünce durup gülümsediler. January de onlara gülümsedi. Kızlar ona doğru yürüyerek her ikisi birden hafifçe yanaklarından öptüler. January bu içtenliklerine gülümsedi. Dostça, sevgiyle öpmüşlerdi onu... Gözlerinin önünde pırıl pırıl bir ışık geldi geçti... renk renk ışıklar görüyordu... içini sıcacık duygular kapladı... ama eve dönmesi gerekiyordu. Yerlerde bir sürü sandaletler vardı. Ayağına uyan bir tane bulup giymeyi düşündü. Çantasını omuzuna astı.

O sırada Keith yanına gelerek, «Nereye gidiyorsun?» dedi.

— «Eve.»

Ona bir kesme şeker tanesi verdi. «Ye bunu... çok güzel.»

Sonra January'nin çantasının içine bir zarf sokuşturdu.

January şekeri ağzına attı. «Ne koydun çantama?»

— «Bir hediye,» diyerek Keith onun bluzunun düğmelerini çözmeğe başladı. January, tekrar içinde bir hafiflik duyar gibi oldu. Başını bir uğultu sarmıştı. Sonra birden geri çekilerek, «Hayır,» dedi. «Sen Linda'ya aitsin.»

Tekrar salona döndüğünde kızlar uzanıp January'yi kendilerine doğru çektiler. Onu öptüler. Bluzunu açtılar, biri ona daha da yaklaştı. İkisi birden onu okşamağa başladı. Çok güzeldi... Hiç tanımadığı iki kız onu mutlu etmeğe çabalıyorlardı... Pantolonunun fermuarını çözmeğe çalışıyordu kızlardan biri. Diğer kızın eli bacaklarının arasında... hayır... bunu ancak bir erkek yapabilirdi. Geri çekildi... gülerek başını salladı. Kızlar da gülümsediler ona. Biri bluzunu iliikle-

mesine yardım etti, diğeri pantolonunu giymesine. İkisi de el salladılar ve tekrar birbirlerine sarıldılar. January bir süre onları seyretti... bale yapıyorladı sanki... Dönüp kapıya doğu yöneldi.

Dışarı çıktı. Duru bir yaz gecesiydi, biraz serinlemişti hava. Kendini çok iyi hissediyordu. Zaman ve yer kavramını aşmış, binaların ötesini görebiliyordu. Henüz çıktığı kahverengi duvarlı evin görüntüsü gözlerinin önündeydi... güzel ve mutlu insanlar sevişiyorlardı orada.

Çok güzeldi her şey. Ertesi gün bu olanları Mike'a anlatacaktı. Hayır, Mike yoktu artık. Gördüğü zaman anlatırdı... insanlar ebediyyen vardı nasıl olsa... ve Mike, January'nin onu sevdiğini bilirdi. Çünkü herkes birbirini sevmeliydi... Herkes her şeyi sevmeliydi... bir ağacı bile. Ağaç da karşılığında sevgisini gösterebilirdi. Bir ağacın önünde durarak gövdesine sarıldı. «Genç ve zayıfsın ama korkma... Çünkü bir gün kocaman bir ağaç olacaksın. Ve seni seviyorum!» Daha sıkı sarıldı. «Ne kadar zayıfsın... Bu sokakta hep böyle zayıf ağaçlar var... Biliyor musunuz küçük ağaçlar, bizler bu dünyadan gitsek de siz kalacaksınız. Belki o zaman başkaları gelip sizi sevdiklerini söyleyecek. Söyle bana küçük ağaç, eğer şu yanındaki ağaç dallarını sana doğru uzatıp seninle birleşmek, tek bir ağaç olmak isteseydi hoşuna gitmez miydi bu? İkiniz birden kocaman güçlü bir ağaç olurdunuz, öyle değil mi?» İçini çekti. «Ama ne yazık ki böyle uzak uzak, ayrı ayrı durmanız gerekiyor. Belki yapraklarınız uçuşurken, birbirinizin gövdesine değip geçer, esen rüzgârla birbirinize fısıldar, konuşursunuz... belki böylece birleşirsiniz... ama yine de birbirinizden uzaksınız. Doğa böyle olmasını mı istemiş? O zaman insanların da böyle birbirlerinden uzak kalmaları gerekiyor demektir. Ama küçük ağaç, birine ait olmak öylesine güzel ki!...»

Ağaçtan ayrılıp sokakta zigzaklar çizerek yürümeğe başladı. Küçük bir çocuğun yerdeki çatlaklara basmamak için bile bile zigzaklar çizerek yürüdüğü gibi o da yürüyüşünün farkındaydı. Göğe baktı. Yıldızlar da birbirlerinden ayrı duruyorlardı. Yalnız mıydılar acaba? Sonra, bir yıldızın kaydığını gördü. Gözlerini yumdu ve bir dilekte bulundu. Belki aynı anda babası da okyanusun sularından göğe doğru, aynı yıldıza bakıyordu. Belki de o yıldızlardan birinde, yepyeni bir hayata başlamak üzereydi.

«Küçük yıldız, küçük yıldız..» Güldü. Yıldızlar hiç de küçük de-

ğildi çünkü. Bir yıldız, kocaman bir güneş kadar büyüktü. Ona göz kırpan bir yıldıza bakıyordu. Pırıl pırıldı ama gökyüzü, gittikçe koyu karanlık örtüsünden sıyrılmak üzereydi.. az sonra sabah olacaktı.. haziran ayının tek perşembesi de böyle bitecekti. Bir daha da geri gelmeyecekti artık. Ama özelliklerle dolu bir cuma günü başlıyordu. Kalktı ve yürümeğe başladı... Arada zigzag çiziyordu, arada zıplayarak gidiyordu. Madison Meydanı'ndaki kırmızı ışık kıpkırmızıydı... yeşil ışık da yemyeşil... Arabalara ve insanlara ne yapacaklarını söylüyorlardı... ne zaman yürüyeceklerini, ne zaman duracaklarını. Yanıp sönen ışıkların dünyasıydı. Ama kimin ihtiyacı vardı ki onlara? İnsanlar birbirlerini incitmekten sakınıyorlardı. Herkesi neye karşı korumağa çalışıyordu bu ışıklar? Korku duygusunu nereden öğreniyordu bu insanlar? Korkmak ve boyun eğmek öğretiliyordu insanlara. Yabancılardan korkmak, taşıtlardan korkmak, ışıklara boyun eğmek! Kimin ihtiyacı vardı bu ışıklara? Onlar olmasaydı dünya çok daha güzel olurdu. İnsanlar, ışıklar olmadan da pekâlâ ne zaman duracaklarını, ne zaman yürüyeceklerini bilirlerdi. Çünkü insanlar birbirlerini seviyorlardı. Caddenin ortasında durup başını geriye atarak göğe baktı. Gökte bu ışıklardan yoktu bu koskocaman gökten Mike'ın uçağı geçmiş, sonra yumuşacık dalgaların arasında kayboluvermişti. Şimdi Mike da göğe bakıyordu... artık hiç bir şey onu üzemeyecek... tıpkı o anda January'yi hiç bir şeyin üzemiyeceği gibi... Çünkü o da artık sonsuz göğün bir parçasıydı. Kötü hiç bir şey olamazdı, başına kötü hiç bir şey gelemezdi, ölüm bile her şeyin sonu değildi, başka bir yaşantının başlangıcıydı. Emindi bundan. Göğe bakarak bir cevap bekledi. Bir fren sesi duydu. Hemen yanında bir araba durmuştu. Şoför arabadan çıktı... «Sarhoş, sersem karı!»

— «Öyle söylemeyin,» diyerek January güldü. Kollarını adamın boynuna doladı. «Sizi sevdiğim için kızmayın bana.»

Adam geri çekilerek ona baktı. «Ölebilirdin! Oh, sen de onlardan birisin. Aklını kaçırmışsın sen!»

— «Seni seviyorum.» dedi ve başını onun yanağına dayadı. «Herkes birbirini sevmeli.»

Adam içini çekti. «Senin yaşında iki kızım var. Onları okutabilmek için geceleri çalışıyorum. Biri öğretmen olacak, öteki de hemşire. Sen, çiçek çocuğu, sen ne okuyorsun?»

— «Sevmeyi, bilmeyi, hissetmeyi.»

— «Bin arabaya. Seni evine götüreyim.»

— «Hayır, ben yürümek istiyorum, uçmak, hissetmek istiyorum.»

— «Hadi bin, para istemem.»

January güldü. «Bak, sen de beni seviyorsun.»

Adam onu kolundan tutup koltuğa oturttu. «Arkada otururşan sana güvenemem. Evin nerede, söyle bakalım.»

— «Kalplerin olduğu yerde.»

— «Bak saat dörtte işim bitmişti, havaalanından bir araba istediler. Şu anda saat beşe çeyrek var. Ben Bronx'da oturuyorum. Şu anda karım kahve pişirmiş beni bekliyordur. Gecikirsem yol çeviren haydutların boğazıma bıçak dayadıklarını düşünmeğe başlar. Hadi bir an önce gidelim. Nereye gitmek istiyorsun?»

— «Plaza'ya. Babam orada kalıyor.»

Şoför plaza oteline doğru yola koyuldu. Az sonra January onun omuzuna dokunarak, «Plaza'ya değil... Artık orada kalmıyor... Sevdiğim adam Plaza'da kalıyordu... Şimdi Beverly Hills otelinde.»

— «Bana bak, nereye gitmek istiyorsun, söyle.»

— «Pierre'e.»

— «Nesin sen yahu? Otel kuşu mu? Nereye götüreyim, söylesene.»

Şoförün kimlik kartına baktı. «Bay İsadore Cohen, sen çok iyi ve güzel bir adamsın. Beni Pierre'e götür.»

Beşinci caddeden aşağı doğru giderken, «Adın ne senin, çiçek çocuğu?» diye sordu.

— «January.»

— «Öyle olması gerekir.»

Isadore Cohen onu Pierre'in kapısına doğru götürürken yağmur başlamıştı. January gökyüzüne bakarak, «Yıldızlar nerede?» dedi. «O güzel gecem nereye gitti?»

Isadore Cohen arabasına doğru yürüdü. January dönüp ona el salladı. Para almak istememişti ama January koltuğa yirmi dolar bırakmıştı. Ayak uçlarına basarak yatak odasına girdi ve perdeleri çekti. Sadie uyuyordu. İsadore Cohen'den başka herkes uyuyordu. İşinden Bronx'daki evine dönen çok tatlı bir adamdı. Üzerinde biraz düşündükten sonra herkes ve her şey çok tatlıydı zaten. Keith de öyle. January artık onu tanıyordu. Ağır ağır soyundu. Çantasını sandalyeye koymuştu. Az sonra çanta kendi kendine kayarak yere düş-

tü. «Bay çanta! Sen bir Louis Vuitton'sun! Ve bana kalırsa çok çirkinsin ama moda olduğunu söylüyorlar.» Çantayı eline alarak incelemeğe başladı. Vera zorla aldırmıştı bu çantayı ona. January, «Kahverengi çantaya uygun kıyafetim pek yok,» demişti. Vera üstelemiş, «Louis Vuitton bir çanta sadece kahverengiyle değil, her şeyle kullanılır,» demişti.

Yüz otuz doları verdikten sonra bu çantayı her şeyle kullanmağa kararlıydı. Kendi kendine güldü. On milyonun yanında yüz otuz doların ne değeri vardı? Ama on milyonu olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bu dairenin de kendine ait olduğuna... Hâlâ Dee'nin burası. Acaba Mike burayı kendine ait bir yer olarak benimseyebilmiş miydi? Ama yüz otuz dolarlık Louis Vuitton çantanın kendisine ait olduğuna inanabiliyordu. Bu kadar paranın değerini anlayabiliyordu çünkü. Yatağının ucuna oturarak çantasını okşadı, sonra çantasını yastığının üzerine koyarak yattı.

Uykusu yoktu. Bir hap almayı düşündü. Başucundaki masanın gözünden kutuyu aldı, sonra yerine bıraktı. Ne diye uyku hapı alacaktı? Kendini çok iyi hissediyordu. Hem Keith'in dediği gibi aynı perşembe günü bir daha geri gelmeyecekti. Artık cuma günü başlamıştı. Ama aynı cuma günü de bir daha geri gelmeyecekti. Hareketsiz yatağında uzanmış, içindeki güzel duyguların tadını çıkartmağa çalışıyordu. Uyuymayacağını biliyordu. Ama rüya görmeğe başlamıştı demek ki uyuyordu. Önce aynı mavi gözleri gördü. Yüzü her zamanki gibi bulanıktı, ama January onun çok güzel olduğunu biliyordu. Bir yabancıydı o anda. January'nin beraber olmayı istediği bir insandı. Ona kollarını açmıştı. January, ona gitmesi gerektiğini biliyordu. Yataktan kalkıp ona doğru yürüdü. Aslında yattığı yerde rüya gördüğünü biliyordu. Evet rüyaydı. Çünkü January kendini görebiliyor, yataktan kalkıp kollarını açarak yürüdüğünü seyrediyordu. Ona yaklaştığını sanıyor, bir türlü ona dokunamıyordu. January, onun peşinden salona ve pencerenin önüne gitti. Pencereden dışarı çıkmış, hâlâ onu onu bekliyordu! Pencereyi açtı, gökyüzü kapkaranlıktı, yıldızlar vardı. Rüya gördüğünden emindi, çünkü az önce şafak sökmüştü. Pencerenin önünde yıldızlara ve ulaşılmaz mavi gözlü adama bakıyordu ama aslında yatağında yatıyordu. Bu defa onun yüzünü görmeğe kararlıydı. «Beni istiyor musun?» diye sordu.

Adam kollarını açtı. January, «Eğer seninle beraber olursam be-

ni tam anlamıyla sevmen gerekir. Sana âşık olursam gitmene tahammül edemem,» dedi.

Adam konuşmuyordu. Ama gözlerinden January'yi incitmeyeceği belli oluyordu. January, camdan onun kollarına atladığı anda. onun olacağını biliyordu. Pencerenin pervazına tırmandı ve o anda arkasından birinin onu geri çekmeğe çalıştığını farketti. January direndi ve bir de baktı ki Sadie onu pencerenin önünden çekmeğe uğraşıyor, bir yandan da bağırıyordu. January uyanmıştı. Pencereden aşağı baktı. Vücudunun yarısı dışardaydı!

— «Miss January! Niçin?. Niçin?.» diye Sadie korkuyla hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

January ona sarıldı. Sonra gülümsemeğe çalışarak, «Bir şey yok, Sadie. Sadece bir rüya görüyordum,» dedi.

— «Rüya mı? Az daha pencereden aşağı atıyordunuz kendinizi. Pencerenin açıldığını duyduğumda mutfaktaydım allahtan.»

January dışarı baktı. Hava kararmış, gökyüzünde yıldızlar vardı.

— «Oh. Kendime çay hazırlayıp haberleri dinleyecektim. Öğlende sizi uyandırmağa geldim bütün gece uyumadığınızı söylediniz. Saat yedide bay Milford aradı. Uyuduğunuzu söyledim, çok endişelendi. Her saat başı arıyor.»

— «Endişe edecek bir şey yok, Sadie. Sabaha karşı yatarken uyku hapı aldım. Gece gözüme uyku girmedi. Sonra da bir dalmışım, yirmi dört saat uyumuşum.»

— «Bay Milford'u arar mısınız, çok endişelendi.»

January başını salladı ve odasına gitti. Sadie, «Bir şey ister misiniz?» diye sordu.

— «Hayır Sadie, aç değilim.»

Ahizeyi kaldırdı ve David'in numarasını çevirdi. Birden oda kararda ve yıldızların ışıkları gözünün önünde yanıp sönmeğe başladı. Tekrar onu gördü. Alaylı alaylı bakıyordu. «Beni öldürecektin!» diye January bağırdı. «Bunu mu istiyordun?»

Sadie koşarak içeri girdi. January ahizeye baktı. Telefon uzun süre açık durmaktan meşgul sesi vermeğe başlamıştı.

— «Miss January, niçin bağırıyordunuz?»

— «Hayır... Yani santral memuruna kızdım. İki defadır yanlış

numara bağlıyor, Sadie, hadi sen yat. Mr. Milford'u arayacağım merak etme.»

Numarayı çevirdi. Sadie odada biraz oyalandıktan sonra January'nin, «Merhaba David,» dediğini duyarak içi rahat, odadan çıktı.

David'in sesi endişesini ortaya koyuyordu. January sakin görünmeğe çalışıyordu ama oda tekrar kararır gibi oldu. Gözünün önünde renk renk ışıklar yanıp sönüyordu. Gözlerini kırpıştırarak, «Bir partiye gittim,» dedi.

— «Çok geç saatte döndün hehalde. Bütün gün uyumuşsun.»

January ışıkları kovmak için gözlerini yumdu. «Evet,, geç bitti. Babamın arkadaşları, tiyatrocular, prodüktörler vardı!» Işıklar kaybolmuştu. «Parti gece yarısı başladı. Eve döndükten sonra da nedense uykum kaçtı. Biraz kitap okudum, sabaha karşı da iki tane uyku hapı aldım. Sonra uyumuşum işte...»

— «Bu gece nasıl uyuyacaksın?»

— «Kolay. Can sıkıcı bir kitap okur, uyku hapı alırım. Yarına kadar normale dönerim.»

— «January uyku hapı alman hiç hoşuma gitmiyor. Zaten ilâç almağa karşıyımdır. Aspirin bile kullanmam.»

— «Bu geceden sonra ben de alacak değilim zaten.»

— «Benim kabahatimdi. Dün gece seni yalnız bıraktım. January, hiç bir zaman yalnız bırakmıyacağım seni. Yazın geçmesini beklemiyelim artık, olsun bu iş.»

— «Ne olsun David?»

— «Evlenelim.»

January sustu. David ona ilk geceden sonra bir defa daha hiç bir teklifte bulunmamıştı. Uçak kazasından sonra da tutumu tamamen değişmişti. Şefkatli, ilgiliydi ona karşı.

— «January, orada mısın?»

— «Evet...»

— «Benimle evlenir misin, January?»

— «David ben...» Duraladı. Ne vardı duralayacak? Ne bekliyordu? Ikinci bir Tom olayına daha tahammül edemezdi artık. Keith ve arkadaşlarıyla beraber olmak da çok tehlikeli görünüyordu. Rüyası bile başına ne işler açmıştı. Az daha kendini pencereden atacaktı. Birden içini bir korku sardı. Ne oluyordu ona? Birkaç saat önceki January nereye gitmişti? Ama o da herkesin önünde hiç tanımadığı bir

erkekle sevişmişti. Hoş o anda çirkin gelmemişti. Birden titremeğe başladı. Kendini çok aşağılık ve pis hissediyordu, lekelenmiş gibiydi.

— «January, orada mısın?»

— «Evet David... düşünüyordum.»

— «Lütfen January... Seni seviyorum... Seni yanımda istiyorum, herşeyinle ilgilenmeliyim.»

— «David!» Ahizeyi sımsıkı tuttu. «Sana öyle ihtiyacım var ki! Evet... evet, kabul ediyorum.»

— «Oh, January. Hiç pişman olmayacaksın. Yarın akşam yemekte bunu kutlarız. Birkaç arkadaşımı çağırırım. Vera ile Ted'i. Harriet ile Paul'ü, Muriel ile Burt'i, Bonnie ile...» Sustu. «Nerede kutlayalım yarın geceyi? Lafeyette mi yoksa?..»

— «İstersen Raffles'a gidelim. İlk çıktığımızda oraya gitmiştik...»

— «January ne kadar ince ve duygulusun! Bu hiç aklıma gelmemişti.»

— «Daha birbirimizi hiç tanımıyoruz. Öyle değil mi David? Birbirimiz hakkında çok şey öğreneceğiz daha.»

— «Ama bu benim suçum değil. Sana herhangi bir teklifte bulunmayı uygunsuz buldum, çünkü çok üzgündün...»

— «David, ben bunu demek istemedim. Yabancı iki insan pekâlâ yatabilir.»

— «Ben pek duygularımı belli eden bir insan değilim... Belki nasıl belli edeceğimi bilmiyorum. Ama sen de öylesin January. Arkadaşlarım sana ne ad taktılar biliyor musun? Kibirli prenses. Gazetelerde de hemen çıktı, dünkü yazıda vardı.»

— «Çok soğuk mu görünüyorum?»

— «Zaman zaman sanki başka bir yerdeymiş giib uzaklaşıyorsun insandan. Ama yeni yeni böyle oldun.»

— «Haklısın olaylar, yüzünden...» January birden Raffles'daki ilk gecelerini hatırladı. Ömrünün sonuna kadar David'le yaşayabilir miydi? Her gece onunla yatabilir miydi? Bu düşündürücüydü...

— «David, yapamam! Sana haksızlık etmiş olurum.»

— «Neyi yapamazsın? Neden bana haksızlık etmiş olacaksın?»

— «Evlenemem seninle David. Sana âşık değilim.»

David sustu. Sonra, «January hiç âşık oldun mu?»

— «Evet.»

— «Babandan başka birine?»

David duraladı. «Aranızdaki ilişki bitti mi?»

— «Evet.» Sesi çok yavaş çıkmıştı.

— «O halde bana hiç bir şey anlatma.»

— «Ama David... Âşık olmanın ne demek olduğunu bildiğime göre... sana karşı da böyle bir şey hissedemiyorum. Anlatamadım galiba.»

— «Anlıyorum, çünkü ben de birine âşık oldum. Ben de sana karşı aynı duyguları besleyemiyorum. Ama insan iki defa aynı şekilde âşık olamaz. Ve hep aynı şekilde âşık olmayı beklerse bir daha hiç âşık olamaz. Çünkü o zaman her yeni aşk sadece eskisinin devamı olarak kalır.»

— «Nereden biliyorsun bunu?»

— «Annemin Dr. Arthur Addison'la bazı problemlerini görüştüğünü biliyorum. Psikologlara pek inanmam ama anneme çok yardımı dokundu ve aile dostumuz oldu. Onunla konuştuk bu konuları. January sözünü ettiğimiz aşk sadece bir defa olur. İkimiz de bunu yaşadığımıza göre... birbirimize karşı yepyeni ve değişik duygular içinde olmamız gerekir. Bu duygularımızla geçmişi unutup yepyeni bir hayat kurabiliriz.»

— «Başarabilir miyiz dersin David?»

— «Tabiî. Kaybettiği bir şeye saplanıp kalan insanlar hasta ruhlu kimselerdir. Sen ise çok aklı başında bir kızsın. Hadi şimdi uyumağa bak ve beni düşün.»

Telefonu kapadıktan sonra konuştuklarını baştan düşündü. David haklıydı.. Mike'ı geri getiremezdi artık. Ne de Tom'la geçen günlerini, David'le yaşadıklarını geri getirebilirdi. Hayatının o dönemi kapanmıştı artık. Ama nasıl unutacaktı her şeyi? Belki bir erkek için daha kolaydı bu. Bir önceki geceyi unutsa yeterdi. Herkese karşı duyduğu sevgi yok olmuştu. Sadece tiksinti duyuyordu. Keith'e, arkadaşlarına ve en çok kendine karşı. Bir de bütün bunların üzerine az daha pencereden atacaktı kendini. Sadie yetişmeseydi ölmüş olacaktı. Acaba gerçekten onu çağıran biri var mıydı? Pencereden yıldızlara baktı, sonra gardroptan blue jeanini çıkarttı. Üzerine bir bluz ve kazak geçirdi, çantasını aldı. Saat henüz on buçuktu. Westhampton'a gidip Hugh ile konuşacaktı. İğneleri, bir gece önceki partiyi,

mavi gözlü adamı ve kendini pencereden atmağa kalkıştığını her şeyi anlatacaktı ona.

Sadie'yi uyandırmadan sessizce dışarı çıktı. Dee'nin arabalarının batı yakasında elli altıncı sokaktaki garajda durduğunu biliyordu.

Elli altıncı sokakta birkaç tane garaj vardı. January Dee'nin arabalarının durduğu garajı ilk seferde bulmuştu. Bunu bir şans işareti olarak kabul etti. Gece nöbetçisi onu tanımış, jaguar arabayı vermişti. Tom'un şoförü Midtown tünelinden geçerek Long Island asfaltından gitmişti. Hemen yola koyuldu. Araba çok iyi idare ediliyordu.

Yollar bomboştu. Saat birde orada olabilirdi. Önceden bir telefon etmesi daha iyi olurdu belki. Ama Hugh buluşmalarını ertesi güne bırakabilirdi. Oysa hemen o anda konuşmaları gerekiyordu. Long Island asfaltında bir benzin istasyonuna girip benzin aldı. Benzinci ona yolu gösterdi. Bütün parasını benzine vermiş, artanı da bahşiş olarak bırakmıştı. Depoyu doldurmuş, boş asfaltta arabayı rahatlıkla kullanarak gidiyordu. Az sonra Hugh'u görecekti. Onunla konuşunca her şeyin düzeleceğine inanıyordu.

Biri çeyrek geçe Hugh'un evinin önüne geldi. Zili çaldı, ses boş evin içinde yankılar yaptı. Yoksa dul sevgilisiyle beraber olduğu gecelerden biri miydi bu gece? Tekrar arabaya bindi Onu bekleyecekti. Sahile doğru baktı. Kum tepeciklerini gördü. Çok uzakta gibi görünüyordu bu kum tepecikleri, çok yüksek ve korku vericiydiler. Saçmaydı böyle düşünmesi. Hugh çoğu geceler orada uyuyordu. Evet; Belki bu gece de oradaydı! Arabadan inerek sahile doğru koştu.

Güçlükle ilerliyordu. Yer yer yabani otlar sarmıştı yolları. Birkaç kez tökezlendi. Sandaletlerinin içi kum dolmuştu. Sahile doğru baktı. En ufak bir hayat belirtisi yoktu. Deniz çok durgundu. Dalgalar sahile vururken sessizce, özür dilercesine fısıldaşıyorlardı. Belki Hugh deniz kıyısının oradaki kum tepeciğinde uyuyordu.

January ona seslendi. Hiç bir cevap alamadı. Kendi sesinin yankıları duyuldu sadece. Bir martı bile yoktu. Geceleri nereye giderdi acaba martılar? Oysa gündüzleri gürültülerinden geçilmezdi. Yere oturdu, parmaklarını kumların arasında dolaştırmağa başladı. Martılar gece olunca nereye gidiyorlardı? Eve doğru baktı. Kapkaranlık,

terkedilmis bir hali vardı. Gece, pırıl pırıl yıldızlar ve fısıldaşan dalgalar, evden daha dost gibiydi.

Kazağını katlayıp başının altına koydu, sırtüstü uzanıp göğü seyretmeğe koyuldu. Sanki gök gittikçe yaklaşıyordu. Ne vardı acaba? Başka gezegenler? Başka dünyalar? Tekrar dönüp eve baktı. Hugh geceyi dul sevgilisinin evinde geçirecekti anlaşılan.

Arabanın içinde uyuyabilirdi ama hiç uykusu yoktu. Hem kumsal daha sakindi. Yıldızlara bakmağa doyamıyordu. Bilginler bu yıldızlara bakıp İsa'nın doğduğu geceyi söylemişlerdi. Galile de bu yıldızlara bakmıştı. Kolomb, engin denizlerde bu yıldızların yardımıyla yolunu bulmuştu. Kimbilir kaç çift bu yıldızların altında sevişmişti? Kimbilir kaç çocuk dilekler dilemiş, küçükken kendisinin yaptığı gibi bu yıldızlara çıkıp oturmak için tanrıya dua etmişti? Tanrının ışıkları! Annesi böyle söylemişti ona küçükken. Birden annesini hatırladı. O ana kadar annesi belli belirsiz bir hayal gibiydi onun için. İri kahverengi gözlerini sevgiyle babasına, diker, sessiz sessiz bir köşede otururdu. Bir defa olsun aynı bakışlarla ona bakmamıştı. Hoş kendisi de onun gözlerine baktığını hiç hatırlamıyordu. Yalnız bir kez, evet bir kez, kucağındayken şefkatle ona baktığını hatırlıyordu. Korkulu bir rüya görerek uyanmıştı, ağlıyordu. Hemen dadısı koşmuş, arkasından annesi gelmişti. Dadısından çok annesine ihtiyaç duyduğu, ender gecelerden biriydi. Annesi, geceleri hiç bir zaman kötü şeyler olmayacağını söyleyerek yatıştırmıştı onu. Gün ışığında bazı şeyler daha çirkin görünebilirdi ama gece her şey çok sakin ve dinlendirici olurdu. Sonra pencerenin önünde oturup yıldızları seyretmişlerdi. Annesi, «Bak tanrının ışıklarını görüyor musun?» demişti. «Onlar tanrının habercileridir. O her zaman bizi yıldızlarıyla gözler, yardımımıza koşmağa hazır bekler...»

Yıldızları seyrederken bunları düşünüyordu. Küçük bir çocuğa anlatılacak güzel bir hikâyeydi bu. Acaba annesi nasıl bir kadındı? Çok küçük olduğu için hatırlayamıyordu ve çok merak ediyordu. O Mike'i seviyordu. Ama Mike başka kadınlarla düşüp kalkıyordu. Kimbilir annesi ne kadar acı çekmişti? Tom'un karısının evinde kaldığı geceyi hatırladı. Gözleri doldu. Zavallı annesi kimbilir bundan kaç misli korkunç geceler geçirmişti? Mike California'ya gittiği zaman küçük kızıyla evde kocasını beklerken düşündü onu. Mike belki beş numaralı sahil evinde sevgilisiyle kalıyordu California'ya gittiği za-

manlar... January bunları düşünürken kendini hem Mike'ın sevgilisinin yerine, hem annesinin yerine koyuyordu. Annesi çaresiz, ağlıyor sızlıyordu.

— «Anne! Yapmamalıydın bunu. O kadın da acı çekiyordu. Sen hiç değilse Mike'ın sonunda evine döneceğini biliyordun. Hem ben vardım. Beni neden bırakıp gittin? Sevmiyor muydun beni?»

Sesi gecenin karanlığını yırtarak yükseliyordu. Yıldızlar bile ona baktı. Ama az önceki gibi dostça bakmıyorlardı. Soğuktu bakışları, gecenin sessizliğini bozduğu için ona kızmış gibiydiler. Çok yüksekte, güven içindeydiler. Her zaman böyle yüksekte ve güven içinde olacaklarından emin, sahilde tek başına yatan January ile alay eder gibiydiler. Tanrının ışıkları değildi onlar, hepsi ayrı birer dünyaydı. Karanlık gökyüzünde, sarkan halatlar vardı sanki. Bir yıldız kaydı. Arkasından bir tane daha... Ne kadar da alçaldılar. Yıldızlar sanki çocuklarıydı; o da bütün gökyüzünün tek hâkimi, yıldızların anneleriydi. Ayın bir gümüş parçası gibi pırıl pırıl olmadığını bilmek üzüyordu onu. Sadece dünyadan daha küçük bir kül yığınıydı. İnsanlar aya ayak basmış, esrarını çözmüşlerdi artık.

Henüz uykusu yoktu. Simsiyah gökyüzünde mavi ve mor renklerin tonlarını görüyordu.

Hugh'un evine doğru baktı. Ay ışığı evin pencerelerine vuruyordu. Belki de bu gece dul sevgilisini New York'taki oyunlardan birine götürmüştü.

Sigara paketini çıkarmak için çantasını açtı. Eline bir zarf geçti. Buruşmuş, beyaz bir zarftı. Şişkinceydi. Keith'in çantasına koyduğu zarf. Yırtarak açtı. İçinden bir plastik kutu çıktı. Kutunun içinde iki tane kesme şeker vardı. Bir de not. Çakmağını yaktı: SEVGİLİ MİRASYEDİ, SENİ SEVİYORUM. BELKİ MARBELLA'YA YA DA GÜNEY FRANSA'YA GÖTÜREMEM AMA EĞER BENİMLE BERABER OLURSAN SENİ BAŞKA DUNYALARA GÖTÜREBİLİRİM. YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN — İKİ TANE — KEİTH.

Kutuyu açtı, kesme şeker tanelerini avucuna aldı. Tam atacakken vazgeçti. Bir tane alsa ne çıkardı? Bütün üzüntülerini unuturdu. Uzanıp yıldızları tutabilirdi o zaman. Şekerleri plastik kutunun içine koyarak çantasına attı. Bu hiç bir şeyi halletmeyecekti. Belki bir süre başka dünyalara kadar uzanacaktı ama ayakları yere bastığı an

aynı problemler tekrar karşısına dikilecekti. Peki neydi çaresi bu problemlerin? Unutmağa çalışmak mı? Yoksa David'i sevmeyi öğrenmek mi? Tavla oynamak, her öğlen kızlarla yemeğe çıkmak, alışveriş etmek mi? Hayır! Dümdüz bir hayat istemiyordu. İnişli çıkışlı bir hayat istiyordu. İnişlere de razıydı çünkü ardından tekrar çıkışlar olacaktı. Ama iğnelerle, uyuşturucu maddelerle değil, gerçek heyecanlarla yaşamak istiyordu. Mike'ın Roma havaalanında onu karşılaması, Tom'un onsuz yaşamayacağını söyleyişi gibi...

Ama artık ikisi de yoktu.

Çantasından plâstik kutuyu çıkarttı. İkisini birden alsa ne olurdu acaba? Belki tekrar geri dönemeyeceği bir 'yolculuğa' çıkardı.

Ansızın çıkan serin bir rüzgârla içi ürperdi. Kumlar yüzüne doğru uçuşuyordu. Ayağa kalktı. Üzerindeki kumları silkeledi. Rüzgâr şiddetlenmişti. Kazağını giydi. Ve rüzgâr bir anda kesiliverdi. Sonra derin bir sessizlik oldu. California'daki depremden önceki sessizlik gibi. Böceklerin sesi kesilmiş, yaprakların hışırtısı duyulmaz olmuştu. Denize doğru baktı. Cam gibi görünüyordu. Ay ışığı tek bir çizgi halinde karanlık suların üzerine vuruyordu. İmkânsızdı bu! Az önce ay Hugh'un evinin üzerindeydi. Arka taraftaydı. Geri dönüp baktı. Evet, oradaydı. Sahil evlerinin üzerine vuran soluk, fakat dostça ışıklarıyla oradaydı. Tekrar denize baktı. Ay oradaydı. Pırıl pırıl, başka bir ay!

Hayal görüyor olmalıydı. Keith'in sabah verdiği kesme şeker tanesinin etkisiyle hayal görüyordu. Ayağa kalktı ve aya arkasını dönerek koşmağa başladı. Bir kâbus görür gibi koşuyor, koşuyor, fakat hep yerinde sayıyordu. Soluk soluğa kaldı. Fakat hep aynı yerdeydi. İki ayın arasında kalmıştı!

Dönüp baktı, yeni ay kaybolmuştu. Deniz simsiyah ve terkedilmiş gibiydi. Yıldızlar daha uzakta görünüyorlardı. Korkuyordu. Tekrar koşmağa başladı. Bu defa ayakları hareket ediyordu. Tökezliyor, kayıyor, koşmağa devam ediyordu. Bu şekerler çok tehlikeliydi. Akşam az daha pencereden atlayacaktı. Şimdi de hayaller görmeğe başlamıştı. Yoksa bir tane mi almıştı? Belki ikisini birden almıştı! Almış mıydı acaba? Geri döndü. Çanta kum tepeciğinin üzerindeydi. Ay ışığı vurduğu için görebiliyordu; yeni ayın ışığıydı bu! Tekrar çıkmıştı!

Belki de şekerleri almıştı. Ama çantasına koyduğundan emindi. Önemli değildi bu. Hayal görüyordu: iki ay birden görüyordu. Her şey olabilirdi. Ya onu denize doğru çekerse diye düşündü. Kendisini pen-

cereden atmağa kalktıktan sonra her şey olabilirdi. Bir daha hiç bir şey içmeyecekti! David'le evlenecekti. Çocukları olacaktı. Kendi çocuğu olacak, onu sevecekti. Belki David'e hiç bir zaman Mike'a duyduklarını duyamayacaktı. Hayır Tom'a duyduklarını. Hiç değilse Mike'ın istediği biriyle evlenmiş olacaktı. Tıpkı, Mike'a benzeyen bir oğlu olacaktı. Bir de kızı. İyi bir anne olacak, çocuklarını çok sevecekti. Yeter ki eve kadar gidebilseydi.

Neden ev bu kadar uzakta görünüyordu? Kum tepeciğinden atlamış, düzlükte yürüyordu, sonra bir tepecik daha, ve tekrar düzlük...

Ay hâlâ oradaydı. Döndü ve denizin üzerinde dolaşıp durduğunu gördü. Birden gökyüzünü aydınlatarak dönmeğe başladı. Sanki January için uğursuz bir dans gösterisi yapıyordu. Bale yapar gibi dönüyor, dönüyordu. Sonra gökyüzünün karanlıklarında bir yıldız kadar küçülene dek uzaklaştı. January onun bir yıldız olduğuna karar vermişti. Sonra tekrar büyüdü ve suyun üzerine ışıklar saçmağa başladı.

Bir an için gözünü ayırmadan baktı. Bu bir hayal değildi. Gerçekti! Çünkü hayal gördüğü zaman insan farkına varamazdı. Kendini pencereden atarken nasıl farkına varmamıştı? Rüya gördüğünü zannetmişti. Belki bu da bir rüyaydı. Mike ölmemiş, January Tom'dan henüz ayrılmamıştı belki. Belki vurdurduğu iğneler bu korkunç kâbusa sürüklemişti onu. Gözünü açtığı zaman Beverly Hills'de beş numaralı sahil evinde olduğunu görecekti. Hemen Mike'a koşacak, her şey düzelecekti. Belki babasıyla Tom dövüşmemişlerdi. O zaman Tom'dan ayrılmasına da gerek kalmazdı. Belki henüz Tom'la tanışmamıştı bile. İsviçre'deydi. Yeni iyileşmiş, Mike'a kavuşmak üzereydi. Dee ile hiç karşılaşmamıştı. Ve belki bunların hiç biri olmamıştı. O zaman Franco da olmamıştı, motosiklet kazası da geçirmemişti. Belki de hiç doğmamıştı. Çünkü bu kâbusun ne zaman başladığını kestiremiyordu.

Miss Haddon'un okulunda güzel günleri olmuştu ama, heyecanla hafta sonlarını beklerdi. Hastanede yatarken de, şimdi olduğundan daha mutluydu. Hiç değilse Mike sık sık onu görmeğe geliyordu. Özellikle iyileşeceği umuduyla Mike'a kavuşacağı günlerin hayalini kurduğu zamanlar çok mutluydu.

Hiç değilse hayalleriyle yaşıyordu. Çoğu kez bu hayaller gerçeklerden daha güzeldi. Kennedy Havaalanında ilk karşılaştıkları an bütün bu hayalleri inanılmaz bir şekilde gerçekleşmişti. O an henüz

Dee'den haberi yoktu. Roma'da Melba ortaya çıkmadan önce olduğu gibi, yine kısa bir süre için ona ait olmuştu. Bir zamanlar mutlu anları olmuştu. Tıpkı annesinin de mutlu olduğu zamanlar gibi. Sonra her şeyi bir anda kaybettiğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Mutluluk bir defa kapısını çalıyordu insanın.

— «Hayır,» diye bağırdı. **«Bir defa yetmez!»** «Oh, anneciğim, nasıl yaşadın bu kadar zaman?»

Hiç kımıldamadan duruyordu. Uğursuz aya doğru bağırmıştı. Hep aynı yerdeydi. Denizin üzerindeki pırıl pırıl ışığa baktı. Eski ay gibiydi ama onun yüzünde karaltılar yoktu.

Belki bütün bunların mantık yoluyla açıklanması mümkündü. Gazetelerde, haberlerde sık sık sözü geçen gökyüzü olaylarıyla açıklanması mümkündü belki de. O zaman Westhampton'da bunu gören tek kişi o olamazdı. Karanlık evlere baktı. Herkes uyuyor muydu? Uyumayan bir tek kişi yok muydu? Hugh bulunduğu yerden görmüyor muydu yeni ayı? Sahilde yattığı geceler hiç mi görmemişti bunu? Bir tek gecede January neler görmüştü oysa!

Sahilde tek başına, gözlerini dikmiş onu seyrediyordu. Sanki hiç kıpırdamazsa ay onu göremiyecekti. Gülünçtü bu. Zaten onu göremezdi ki; binlerce mil uzaktaydı.

Hatırlamağa çalışıyordu. Ayın uzaklığı, büyüklüğü... Gazetelere haber vermeliydi. Evet, bunu yapması gerekirdi!

Hemen orada duruyordu işte. «UYANIN! WESTHAMPTON'DA KİMSE GÖKYÜZÜNDE İKİ TANE AY OLDUĞUNU GÖRMÜYOR MU?»

Derin bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Konuşmağa gerek duymuyordu. Olduğu yerde mıhlanıp kalmıştı. Yere yığıldı. Kumlar yumuşak, fakat serindi. Yeni ayın ışığı gözüne geliyordu. Güneş gibi sıcacık... Ve o anda kıyıdan mavi gözlü adamın kendine doğru yaklaştığını gördü. Ay arkasında kalmış, yüzü yine gölgedeydi. Ama her zamanki gibi masmavi gözlerini görüyordu.

Onun yaklaşmasını bekledi. Korkmuyordu, John Burroughs'un «Bekleyiş» adlı şiiri geldi hatırına. Çok eskiden İsviçre'de ezberlemişti bu şiiri...

Sakın kollarımı kavuşturmuş bekliyorum,
Ne rüzgar, ne dalga ne de deniz önemli,
Zaman ve kaderi umursamıyorum
Heyhat! Benim olan nasıl olsa bulacak beni.

Ve ilk defa artık bu bekleyişin sona erdiğini hissetti. Yaklaşıyordu... January'nin soluğu kesilmişti... Gelen Mike'dı!

Fakat hayır, Mike değildi. Gülüşü onunki gibiydi, Mike gibi bakıyordu ama Mike değildi. Tam karşısına gelip durdu, kollarını açtı. January ayağa fırladı, ona yaklaştı. Mavi gözlü adam ona sarıldı. «Seni gördüğüme sevindim January.»

— «Mike,» diye fısıldadı.

Adam onun saçlarını okşayarak, «Ben Mike değilim,» dedi.

— «Ama Mike'a benziyorsun.»

— «Çünkü sen benim ona benzememi istiyorsun.»

January ona sımsıkı sarıldı. «Bak, ben hayal görüyorum, bu yüzden her şey benim istediğim gibi olacak. Seni ömrüm boyunca bekledim, istedim. Belki geleceğini biliyordum. Belki Mike'ı sana benzediği için sevdim. Belki ikiniz aynısınız. Önemi yok..»

Kumların üzerine düştü. Adam onu kolları arasına aldı. Dudakları birleştiğinde January, aralarındaki her şeyin bu kadarla kalacağını biliyordu. Onu kolları arasına aldığında ömrünce bu anı beklemiş olduğunu anladı. Şefkatle sarılmıştı ona ama kolları güçlüydü. January de ona sımsıkı sarıldı ve birleştiler, dalgaların kumlarla karışıp tekrar denizde kayboluşu gibi.

— «Beni sakın terketme,» diye fısıldadı.

Adam sımsıkı sarılarak onu bir daha asla terketmeyeceğine söz verdi.

BİTTİ

29 Haziran 1972

NEW YORK (AP)

GRANGER MİLYONLARININ VARİSİ JANUARY WAYNE'NİN KAYBOLUŞUNDAN BU YANA BUGÜN BİR YIL GEÇMİŞTİR. NİŞANLISI DAVİD MİLFORD, BU KONUDA BİR YORUM YAPMAMIŞTIR. ÇÜNKÜ ŞU SIRALAR YUNAN ADALARINDA PATMOS'DA TATİLDEDİR. FAKAT DOSTLARI HALÂ DAVİD'İN NİŞANLISININ HAYATTA OLDUĞUNA İNANDIĞINI SÖYLEMEKTEDİR. MİSS WAYNE'NİN ÖZEL DOKTORU CLİFFORD, BABASI VE ÜVEY ANNESİNİN ÖLÜMÜNDEN SONRA GENÇ KIZIN RUHİ BUNALIMLAR GEÇİRDİĞİNİ BELİRTMİŞTİR. DR. CLİFFORD'A GÖRE; MİSS WAYNE'NİN KENDİNİ OKYANUS SULARINA BIRAKIP BOĞULMUŞ OLMASI MÜMKÜNDÜR. KAYOLDUĞUNUN SABAHI OTOMOBİLİNİN PLAJ GİRİŞİ ÖNÜNDE BULUNMASI, DOKTORUN KUŞKUSUNU DESTEKLEMEKTEDİR. AYNI SABAH, ÖĞLEYE DOĞRU EDWARD STEVENS (9) VE TOMMY KAROL (8) ADLI İKİ KÜÇÜK ÇOCUK KUMSALDA MİSS WAYNE'E AİT OLDUĞU ANLAŞILAN BİR EL ÇANTASI BULMUŞLARDIR. ÇANTADA BANKA ÇEKLERİ OLAN BOS BİR CÜZDAN VE BİR PLÂSTİK KUTUDA İKİ KESME ŞEKER BULUNMUŞTUR.